

CHÂN LẬT TỬ

WATTPAD.COM/TRUYENCUNGDAU
FACEBOOK.COM/TRUYENCUNGDAU

片义
片片五
丁
TRÌNH
与片片五

LÃNH
QUING

Mục lục

<u>Chương 1: Xuyên Qua</u>	
<u>Chương 2: Khúc Nhạc Đạo</u>	
<u>Chương 3: Tuyển Tú</u>	
<u>Chương 4: Thổ Lộ Tình Cảm</u>	
<u>Chương 5: Phong Vị</u>	
<u>Chương 6: Nhập Cung</u>	
<u>Chương 7: Thịnh An</u>	
<u>Chương 8: Thị Tẩm</u>	
<u>Chương 9: Phần Mềm Hack</u>	
<u>Chương 10: Sủng Ái</u>	
<u>Chương 11: Mừng Tám Tháng Chạp (1)</u>	
<u>Chương 12: Mừng Tám Tháng Chạp (2)</u>	
<u>Chương 13: Mừng Tám Tháng Chạp (3)</u>	
<u>Chương 14: Sửa Trị</u>	
<u>Chương 15: Quân Cờ</u>	
<u>Chương 16: Có Thai</u>	
<u>Chương 17: Chân Tướng</u>	
<u>Chương 18: Cung Yến (1)</u>	
<u>Chương 19: Cung Yến (2)</u>	
<u>Chương 20: Cung Yến (3)</u>	
<u>Chương 21: Cướp Người</u>	
<u>Chương 22: Hòa Hảo</u>	
<u>Chương 23: Phật Quỳ</u>	
<u>Chương 24: Tính Kế</u>	
<u>Chương 25: Công Phòng</u>	
<u>Chương 26: Tháng Tư</u>	
<u>Chương 27: Oanh Yến</u>	
<u>Chương 28: Kiều Mị</u>	
<u>Chương 29: Vân Hương</u>	

[Chương 30: Giường Cung](#)
[Chương 31: Thích Khách](#)
[Chương 32: Nhận Sai](#)
[Chương 33: Thọ Vương](#)
[Chương 34: Màu Đỏ](#)
[Chương 35: Câu Đố](#)
[Chương 36: Hãm Hại \(1\)](#)
[Chương 37: Hãm Hại \(2\)](#)
[Chương 38: Cá Cảnh](#)
[Chương 39: Thi Ân](#)
[Chương 40: Trân Tần](#)
[Chương 41: Sợi Tơ \[18+\]](#)
[Chương 42: Anh Đào](#)
[Chương 43: Ẩn Thân](#)
[Chương 44: Xem Kịch](#)
[Chương 45: Đồng Hương](#)
[Chương 46: Ghen Ghét](#)
[Chương 47: Khối Băng](#)
[Chương 48: Sữa Đặc Ngọt](#)
[Chương 49: Rơi Xuống Nước](#)
[Chương 50: Hoa Điền](#)
[Chương 51: Vật Hi Sinh](#)
[Chương 52: Tắm Nước Nóng](#)
[Chương 53: Thất Tịch](#)
[Chương 54: Tin Tức](#)
[Chương 55: Mang Thai](#)
[Chương 56: Thư Tình](#)
[Chương 57: Phản Công](#)
[Chương 58: Chấm Bình](#)
[Chương 59: Rượu Ngon](#)
[Chương 60: Ôn Nhu.](#)
[Chương 61: Bụi Bặm](#)

[Chương 62: Xinh Đẹp](#)
[Chương 63: Vạn Tuổi](#)
[Chương 64: Chết Non](#)
[Chương 65: Gọi Đầu](#)
[Chương 66: Hiền Phi](#)
[Chương 67: Đa Tâm](#)
[Chương 68: Nhiều Mây](#)
[Chương 69: Giọt Nén](#)
[Chương 70: Lục Thảo \(Cỏ Xanh\)](#)
[Chương 71: Con Mèo](#)
[Chương 72: Hoa Nhài](#)
[Chương 73: Sinh Con Trai](#)
[Chương 74: Đầy Tháng](#)
[Chương 75: Tín Nhiệm](#)
[Chương 76: Phiên Lê](#)
[Chương 77: Đi Cung](#)
[Chương 78: Thư Phòng](#)
[Chương 79: Bắt Gian](#)
[Chương 80: Vả Mặt](#)
[Chương 81: Tuyển Tú \(1\)](#)
[Chương 82: Tuyển Tú \(2\)](#)
[Chương 83: Giao Thủ](#)
[Chương 84: Lấy Lòng](#)
[Chương 85: Say Rượu](#)
[Chương 86: Nón Xanh](#)
[Chương 87: Tiêu Phi](#)
[Chương 88: Đập Phá](#)
[Chương 89: Chuyên Sùng](#)
[Chương 90: Duyên Phúc](#)
[Chương 91: Hoa Sen Ngày Mưa](#)
[Chương 92: Phi Yến](#)
[Chương 93: Gánh Tội Thay](#)

Chương 94: Có Thai

Chương 95: Hội Đèn Lồng (1)

Chương 96: Hội Đèn Lồng (2)

Chương 97: Bộ Hoàn

Chương 98: Va Chạm

Chương 99: Hỏa Hình

Chương 100: Sự Việc Kết Thúc

Chương 101: Ác Mộng

Chương 102: Mã Cầu

Chương 103: Quân Cờ Bỏ Đi

Chương 104: Xúc Động

Chương 105: Tính Toán

Chương 106: Ấm Áp

Chương 107: Lời Đồn

Chương 108: Trâm Bạc

Chương 109: Sùng Nghi

Chương 110: Phu Nhân

Chương 111: Ngoại Truyện Hoàng Đế (1)

Chương 112: Ngoại Truyện Hoàng Đế (2)

Chương 113: Thức Tỉnh

Chương 114: Trở Về

Chương 115: Ngoại Truyện Triều Dương

Chương 116: Ngoại Truyện Dáng Múa

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Qua

Edit: Chang Phi

Beta: Hy Thái phi

Giương cung, nhắm chuẩn con mồi, bắn tên.

Bởi vì vừa mới đuổi theo nên hơi thở vẫn chưa ổn định, lại vội vã muốn bắt con mồi, khiến dây cung không kéo căng được, sức lực không đủ. Cho dù chính xác, nhưng chỉ sợ tốc độ bị chậm.

Quả nhiên, tiểu hồ ly vừa nãy còn ở phía trước lại nhảy một cái sang bên trái tránh thoát được mũi tên, nghiêng ngã lão đảo trốn vào trong rừng rậm.

"Chạy mất rồi." Nhượng mày, miệng ngậm một bình lam tuyết, bước nhanh đuổi theo.

May mà nghề nghiệp nàng chọn là cung tiễn thủ chứ không phải vũ giả hay cầm sư mà mấy nữ sinh ưa thích, cái khác không nói đến, nhưng ít nhất tốc độ cũng được. Nói đùa, nhiệm vụ yêu cầu mười lăm bộ da hồ ly, còn thiếu một bộ cuối cùng, nàng sao có thể thu tay lại?

Nhưng mà lúc Tiết Bích Đào vừa mới đặt chân vào rừng rậm, còn chưa tìm được bóng dáng của hồ ly, bỗng nhiên cảm thấy cả người trầm xuống, đầu giống bị vật nặng đập trúng, nháy mắt mất đi ý thức.

Trước khi tầm mắt tối sầm lại, nàng chỉ có một ý niệm: Má nó! Lão nương làm chính là nhiệm vụ giới hạn thời gian a a a!

Lúc mở mắt ra, trước mặt chính là dòng chữ quen thuộc của trò chơi 《Quốc sắc》 - giới thiệu phó bản.

Tiết Bích Đào nhìn qua thể loại phó bản chủng loại, thấy ghi là "Cốt truyện phó bản", không khỏi càng thêm ngạc nhiên. Thông thường cốt truyện phó bản phải xin mới có thể kích hoạt, trước giờ chưa thấy có người nào ở tình huống không tự nguyện lại bị cưỡng chế kích hoạt như vậy. Trò chơi 《Quốc sắc》 này khác với các game online ở chỗ nó là game thực tế ảo, nó được các nữ sinh yêu thích là nhờ "Cốt truyện phó bản". Loại phó bản này không cần phải đánh quái qua ải, mà là sắm vai các nhân vật ở đủ loại bối cảnh, hoàn thành được mục tiêu nhiệm vụ mà hệ thống tuyên bố sẽ được nhận kinh nghiệm cùng các vật phẩm khen thưởng.

Bối cảnh của phó bản được thiết kế rất thật, hơn nữa mức độ chân thực cũng rất cao, làm cho người ta có cảm giác như xuyên qua. Năm mươi năm sau thời đại tiểu thuyết xuyên không thịnh hành thì loại tiểu thuyết này lại một lần nữa phát hoả. Thậm chí công ty trò chơi 《Quốc sắc》 còn mua một lượng lớn bản quyền các tác phẩm được hoan nghênh, chế tác chúng thành bối cảnh phó bản để người chơi tiến vào công lược, chiếm đóng.

Bỏ nhiệm vụ cưỡng chế qua một bên không nói, nhưng còn có chuyện cũng thật kỳ lạ. Theo lý thuyết bây giờ là năm 2055, hệ thống xây dựng đồ họa càng ngày càng chân thật, hòm dưỡng sinh [1] càng ngày càng được hoàn thiện hơn, không những không có tia phóng xạ làm hại thân thể, mà khi dùng nó thì lúc đi ngủ cũng cảm thấy tinh thần tốt hơn. Không có đạo lý nào lại xuất hiện tình huống "Tối đen" như vừa rồi.

[1] Hòm dưỡng sinh: hiệu đơn giản giống như túi ngủ công nghệ cao á, con người nằm bên trong kết nối với game thông qua sóng điện não. Chỉ tồn tại trong truyện thui, thế giới có công ty đang nghiên cứu game vãng du

toàn phần hay còn gọi là thực tế ảo nhưng chưa có kết quả, không phải cái kính thực tế ảo nha.

Tình huống này có chút quỷ dị. Tiết Bích Đào nhú mày nghĩ. Chuyển tầm mắt tới nhiệm vụ cốt truyện: Bối cảnh là Càn Nguyên vương triều năm thứ ba, nhân vật người chơi xuyên qua là Nhị tiểu thư con vợ cả của Lễ bộ Thượng thư Tiết Thông. Tiết Bích Đào và tỷ tỷ song sinh Tiết Lục Ngạc cùng bị tuyển nhập cung.

Từ từ, bối cảnh này có chút quen thuộc.

Hình như hai ngày trước cô bạn tốt Tô Tiểu Nghiên đã từng ôm một quyển tiểu thuyết xuyên không tên là 《 Tranh sủng? Chuyện nhỏ! 》 tới tìm nàng, bởi vì phát hiện nữ chính xuyên qua đã khiến một nữ xứng phải chịu kết cục thê thảm, mà nữ xứng đó cũng tên là Tiết Bích Đào, cho nên nàng ấy tới để cười nhạo nàng.

Mục tiêu nhiệm vụ: Công lược [2] Hoàng đế, độ thuần thực kỹ năng tranh sủng đạt tới 100.

[2] Công lược: chiếm đóng, tấn công. Ở đây ý chỉ là tấn công, tán đổ được Hoàng đế.

Khen thưởng hoàn thành nhiệm vụ: Trở lại trong trò chơi, thưởng một bộ trang bị cấp truyền kỳ tương đương với chức nghiệp.

Trừng phạt nhiệm vụ thất bại: Mạt sát sóng điện não.

... Ông, ông trời, giết chết sóng điện não? Chẳng phải là trở thành người thực vật. Khi nào thì trong trò chơi lại có loại trừng phạt độc ác như vậy.

Đây đã không phải là đùa dai với người chơi nữa rồi.

"Đương nhiên không phải là đùa dai rồi, hừ hừ."

Một giọng nói trẻ con vang lên: "Người ta thật vất vả mới hoàn thành công việc, biến thành hồ ly để thả lỏng một chút, đang nằm trên cỏ phơi nắng thật tốt, người tên cung tiễn thủ đáng chết này lại chạy tới bắn chết ta! Khi dễ ta biến thành động vật không có kỹ năng sao!"

"... Người là?" Không phải chứ, nàng chỉ là muốn hoàn thành một nhiệm vụ giới hạn thời gian mà thôi, nhưng hình như lại chọc phải một nhân vật rất lợi hại rồi.

"Tiểu Tiểu, dùng cách nói của nhân loại các người thì ta chính là hệ thống của trò chơi này."

Tiết Bích Đào quần bách, còn cố gắng giải thích: "Này, ta cũng không có cố ý, người xem ta còn chưa có thật sự giết người. Nếu người để ta bị giết chết trong trò chơi, liên bang pháp luật cũng sẽ không buông tha cho người cùng phụ thân người."

Nói như vậy, người sáng tạo ra hệ thống này sẽ gọi là phụ thân.

Tự xưng là hệ thống 'tiểu' đại nhân, lúc này giảm tức giận, xấu hổ nói: "Người ta cũng không có biện pháp nào, vốn dĩ chỉ là muốn xả giận một chút, ném người vào phó bản, không nghĩ tới sóng điện não của người tương khớp với sóng điện não trong một không gian khác, nên tự động bị lực từ trường hấp dẫn tới."

"Ta vẫn còn nhỏ, sức lực cũng không lớn... Cho nên không kéo người trở lại được."

"Vậy khen thưởng cùng trừng phạt nhiệm vụ là chuyện như thế nào?" Sau ót Tiết Bích Đào liên tục chảy ra mồ hôi lạnh, truy vấn hỏi: "Người có chắc là ta sẽ trở về được chứ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được?"

"Đương nhiên không thành vấn đề! Người phải tin tưởng ta! Ai nha, trước mắt năng lực của ta chỉ đủ ở lại với người mười phút, hiện tại đã đến giờ, người phải tự mình cố lên nha!"

... Cố, cố em gái người ý!

Nàng còn chưa kịp phát tiết, đã bị một cỗ lực kéo đi.

[*] Tinh thần của ông lão bán dầu đã nhắc đến trong Văn án:

Chuyện kể rằng, vào thời Bắc Tống (960-1127), có một cung thủ kỳ tài tên là Trần Nghiêu Tư (Chen Yaozi). Ông không bao giờ bắn trượt bất cứ mục tiêu nào, học trò của ông đã gọi ông với biệt danh "cung thủ thần tài". Trần Nghiêu Tư vô cùng tự hào về khả năng của mình, và tin rằng ông chính là người bắn cung điêu nghệ nhất trên đời.

Một ngày, trong khi đang bắn tên, Trần Nghiêu Tư thu hút đám đông chú ý và bắt đầu tung hô tài năng của mình. Trong đám đông ấy có một ông lão bán dầu, ông ta chỉ lắc đầu và không lộ vẻ ấn tượng gì.

Ngạc nhiên trước thái độ của ông lão, Trần Nghiêu Tư hỏi: "Ông có thể làm được không?"

Ông lão trả lời: "Không"!

Trần Nghiêu Tư lại hỏi: "Ông nghĩ sao về tài bắn cung của tôi?"

Ông lão đáp lại: "Cũng được đấy, nhưng không có gì đặc biệt cả; tất cả chỉ cần luyện tập là có thể làm được".

Điều này khiến Trần Nghiêu Tư không vui. Một trong những học trò của Trần nói với ông lão bán dầu: "Không ai có thể sánh với tài năng bắn cung của thầy tôi. Sao ông dám hạ thấp thầy tôi chứ?"

Đám đông ai nấy đều sửng sốt. Ông lão bán dầu quay sang Trần Nghiêu Tư và nói: "Điều đó cũng chẳng là gì cả. Tôi có thể làm được việc này nếu tôi đã luyện tập nó rất nhiều. Mọi kỹ năng đều đến từ việc luyện tập mà thôi".

Không nói lời nào, ông lão lấy ra một cái bình, để nó trên mặt đất, và đặt một đồng xu có lỗ vuông ở giữa lên trên miệng bình. Rồi ông rót dầu từ chiếc gáo gỗ vào bình mà không để rót một giọt dầu nào lên đồng xu ấy.

Nói xong, ông lão quay đi, để lại đám đông lặng nhìn nhau.

Lời nhận xét của ông lão bán dầu đã khiến Trần Nghiêu Tư vô cùng hổ thẹn về hành vi ngạo mạn của mình trước đó. Kể từ đó, Trần Nghiêu Tư trở nên khiêm tốn, hòa nhã và luyện tập bắn cung chăm chỉ hơn trước. Chẳng bao lâu sau, Trần Nghiêu Tư trở nên nổi tiếng không chỉ về tài bắn cung điêu luyện, mà còn về nhân cách của mình.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Khúc Nhạc Đạo

Edit: Jia Quý tần

Beta: Ka Thái hậu

"Tiểu thư, tiểu thư, người cảm thấy thế nào?" Tiết Bích Đào bị thanh âm ôn nhu vang lên bên tai đánh thức, đôi mắt dần dần rõ ràng.

"Ta hơi choáng váng." Nàng đáp lời xong, môi hơi mím, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một tia đỏ ửng không bình thường, hình như có chút tức giận.

Nàng có thể không tức giận hay sao? Bị một cái hệ thống không đáng tin cậy ném đến địa phương quý dị này.

Nàng xuất thân là con cháu cán bộ cấp cao, sắm vai tiểu thư, khí tràng miễn cưỡng cũng đủ đi, nếu bàn về dương mưu, thủ đoạn cũng không đến nỗi nào. Còn muốn nàng chơi tâm cơ với nữ nhân trong hậu cung?

Nàng là một cô gái được nuông chiều từ nhỏ, làm sao đấu thắng những nữ nhân lớn lên bằng việc nghe lý luận âm mưu trong nhà, hướng chi tự mình chiến đấu.

Chỉ là...

Từ trước đến nay nàng luôn là người thông minh. Bản thân đang ở trong tình cảnh khó khăn, nàng tự biết bây giờ mà cứ oán trời trách đất tại sao mình lại xui xẻo vướng phải chuyện này là vô dụng. Nàng chỉ có hai

lựa chọn: một là, bỏ mặc để tự sinh tự diệt; hai là, giơ cao ý chí chiến đấu, cho dù như thế nào cũng phải nghĩ cách giải quyết được sự việc rắc rối này.

Chỉ có con người thích ứng với hoàn cảnh, không có hoàn cảnh thích ứng với con người.

Được Hoàng thượng sủng ái, nàng nhất định phải tranh. Không phải chỉ là mở phó bản, đánh BOSS hình người hay sao? Ai cũng đừng hòng cản trở con đường trở về của nàng!

Tiết Bích Đào âm thầm hạ quyết tâm, thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía Mộ Vân - nha hoàn thân cận nhất của nguyên chủ, đang đứng hầu bên cạnh. Hiện giờ trong đầu nàng đã có một bộ phận ký ức của nguyên chủ, tuy rằng không thể tiếp thu hết trong khoảng thời gian ngắn, nhưng vẫn có thể nhanh chóng biết được thông tin về nha hoàn này.

Mộ Vân là nữ nhi của nhũ mẫu nguyên chủ, đại nha hoàn hầu hạ nguyên chủ từ nhỏ, làm việc thành thực cẩn trọng, là một trợ thủ không tồi.

Nàng gật đầu, phân phó nói: "Người đi lấy một ít điểm tâm tới đây, mới vừa rồi thật sự quá mất sức, đừng để khi tiến cung ta lại không có sức ứng phó."

Mộ Vân cảm thấy kỳ quái, từ nhỏ thể chất tiểu thư nhà mình đã yếu đuối, nên dưỡng thành tính tình cũng nhút nhát. Mới vừa rồi bệnh đau đầu tái phát, suýt chút nữa ngất xỉu, bây giờ tình dẫy lại là một bộ dạng tức giận.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy tiểu thư như vậy?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng nàng vẫn quan tâm nói: "Chắc do hôm qua tiểu thư bị trúng gió, lại thêm xe ngựa xóc nảy, Sơ Hiếu cũng thật là vụng về, chỉ việc khoác áo choàng cho người cũng làm không cần

thận. Từ nhỏ thân thể tiểu thư đã nhiều bệnh, trời lạnh như vậy nếu lại không ăn mặc kín đáo ấm áp, người sẽ rất khó chịu."

"Tính tình Sơ Hiếu lạnh lợi, nhưng làm việc lại không đủ cẩn thận." Bích Đào cười cười, lại nói: "So với người, nàng tất nhiên là kém hơn nhiều."

Mặt Mộ Vân ửng hồng, vừa vui mừng vừa ngượng ngùng, không nói chuyện này nữa, chỉ lấy ra điểm tâm được bao trong khăn tay, dâng lên Tiết Bích Đào.

Tiết Bích Đào ăn được mấy cái, sức lực hao phí do đau đầu khi nãy cũng dần dần khôi phục lại. Nàng lau đi dấu vết điểm tâm nơi khóe miệng, hai ngón tay cầm khăn có chút ghét bỏ, nghĩ: Cái này dùng xong, bị bẩn như thế rồi, chẳng lẽ lại cất vào tay áo sau này dùng tiếp?

Mộ Vân biết tiểu thư nhà mình xưa nay luôn thích sạch sẽ, thấy sắc mặt Bích Đào hơi không vui, ngược lại nhoẻn miệng cười, tiến lên tiếp nhận chiếc khăn dơ, lại lấy ra một chiếc mới tinh khác dâng tới.

Tiết Bích Đào yên lặng cân nhắc, này đã là cái thứ ba rồi, trước đây nàng còn chưa sử dụng qua hàng thêu thùa thủ công tinh xảo xa xỉ như vậy đâu. Xem ra đánh phỏ bản này cũng không phải hoàn toàn không có lợi nhỉ, nàng cố gắng an ủi chính mình.

Xe ngựa đi trên đường lớn lát đá hoa cương, phát ra những âm thanh cộc cộc đều đặn, làm người ta có chút buồn ngủ.

Tiết Bích Đào dụi mắt, đang muốn hỏi khi nào mới đến, thì xe ngựa đột ngột dừng lại làm nàng ngã về phía trước theo quán tính. Hai tay chống đỡ bên sườn mới ổn định thân thể được.

Tiếp sau đó, quả nhiên nghe đến tiếng xa phu nói: "Nhị tiểu thư, đến nơi rồi ạ."

Nàng nhàn nhạt lên tiếng, chờ Mộ Vân vén màn, đặt ghế đỡ xong xuôi, mới xuống xe.

Nàng ngược nhìn cảnh vật trước mắt. Cung điện vàng son cùng mái ngói lưu ly cao thấp đan xen. Tầng dãy tầng dãy cung tường cao cao, đỏ au như bị hắt máu loăng, uy nghiêm đứng thẳng ngăn cách không biết bao nhiêu minh đao ám tiễn [1], cũng là thứ tô son trát phấn che mắt người đời cái nơi thị phi nhất thiên hạ - hậu cung.

[1] Minh đao, ám tiễn: trích từ câu "minh đao dễ tránh, ám tiễn khó phòng", ý nói ý đồ rõ ràng thì dễ phòng bị, còn âm mưu sau lưng mới khó chống đỡ.

Nơi này đầm máu dơ bẩn, nhưng trong mắt người đời lại đẹp đẽ, quý giá mà trang nghiêm.

Cho tới bây giờ, trong lòng Tiết Bích Đào không phải không loạn. Nàng nghĩ, nàng cư nhiên phải làm thiếp của người ta, phải tranh cướp vờ đầu với một đám nữ nhân chỉ vì một người nam nhân. Cho dù nam nhân đó là người tôn quý nhất thiên hạ, cho dù đây chỉ là một cái phó bản.

Không gian song song sao?

Nghĩ đến lời nói không rõ ràng của Tiểu Tiểu, lòng nàng bỗng nhiên trầm xuống, trên mặt cũng lạnh lẽo theo. Nếu quả thật là không gian song song, nàng chỉ sợ sẽ không làm được đến một bước kia.

Nàng vẫn nên nghĩ đây là một trò chơi thôi.

Mộ Vân nhìn tiểu thư nhà mình đột nhiên mặt lạnh, tầm mắt có chút mơ hồ nhìn về phía trước.

Đại tiểu thư Tiết Lục Ngạc, tỷ tỷ song sinh của tiểu thư, do lúc còn trong bụng mẹ hấp thu đầy đủ chất dinh dưỡng, thể chất so với tiểu thư tốt

hơn rất nhiều. Cho dù như vậy, nhưng nàng ấy rất ít khi tươi cười, bọn nha hoàn trong nhà vẫn thường gọi ngầm nàng ấy là "băng mỹ nhân".

Tiểu thư nhà mình hằng ngày đều hé ra một khuôn mặt khiếp nhược, không nghĩ đến bây giờ mặt lạnh cũng rung động lòng người như vậy.

Hai người cùng áo lụa màu lam, tô điểm hoa văn gợn sóng, váy lụa trắng buông rũ. Thân khoác áo choàng, trên cổ trắng sứ quấn một vòng lông thỏ mềm mại.

Tuy rằng đồ trang sức khác nhau, nhưng đồng dạng một khuôn mặt lạnh băng, làm cho người ta không thể phân biệt, có chút mê hoặc và mê mẩn.

"Nhị muội muội." Khi chào hỏi Bích Đào, sắc mặt Tiết Lục Ngạc vẫn lạnh băng như cũ, không chút nào dịu bớt. Nhìn sao cũng không giống tỷ muội.

Nhưng khi Tiết Bích Đào nhìn nàng ta một cái, trong lòng lại chột động.

Nàng bày ra bộ dáng khác hẳn ngày xưa, không thấy chút nào nhút nhát sợ sệt, chỉ ôn hòa gật đầu đáp lại một tiếng: "Tỷ tỷ." Ngữ khí cũng nhàn nhạt thản nhiên.

Trong mắt Tiết Lục Ngạc hiện lên một tia ngạc nhiên, không khỏi liếc mắt nhìn kỹ nàng vài lần. Tuy rằng bộ dạng khác trước, nhưng thân thể vẫn là để lộ vài phần yếu ớt khiếp nhược, cho dù có bắt chước diễn xuất của mình thì làm sao được chứ?

Chỉ là vẽ hổ không được, ngược lại vẽ thành chó mà thôi. Trong lòng nàng cười lạnh.

Lúc này Tiết Bích Đào lại nghĩ đến chuyện khác. Mọi người đều nói tỷ muội song sinh, hoặc là tình cảm tốt giống như cùng một người, hoặc là chướng mắt lẫn nhau. Nghĩ lại cũng đúng thôi! Trên đời có hai người giống nhau như đúc, nếu mọi người không thể đối đãi công bằng, trong lòng tất nhiên sẽ sinh ra khúc mắc.

Nhìn tình huống bây giờ mà xem, đôi tỷ muội này chắc là trường hợp sau rồi.

Như thế này cũng tốt, sau này khi mình rời đi cũng sẽ không nhớ đến con người và sự việc nơi này. Tình cảm đậm bạc so với tình cảm keo sơn dễ ứng phó hơn một chút.

Tuy rằng tình cảm đậm bạc, nhưng dù sao các nàng cũng là người một nhà, bỏ qua những tâm tư riêng, hai người cùng nhau tiến đến đăng ký, chuẩn bị diện tuyến.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tuyển Tú

Edit: Nhiên Tu viện

Beta: Hy Thái phi

"Cho truyền nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư Tiết Lục Ngạc và Tiết Bích Đào, nữ nhi của Văn Hoa Đại học sĩ Phó Ôn Bội, nữ nhi của Lại bộ Tả Thị Lang Bùi Duẩn Nhi, nữ nhi của Thái Thường Tự Thiếu Khanh Cổ Chân Chân, vào yết kiến."

Những tú nữ được gọi tên đứng dậy, năm người một hàng đi ra khỏi trắc điện, vào chính điện.

Tiết Bích Đào lục lợi lại ký ức một hồi cuối cùng cũng nhớ được lễ nghi trước đây đã được học, vội vàng làm lại, cử chỉ cũng không quá đột ngột.

"Bình thân." Trên đầu truyền đến một thanh âm trầm thấp, nam tính.

Lúc này vị Đế vương đang ngồi giữa đại điện không hề nhúc nhích, dáng vẻ càng thêm uy nghiêm không gì có thể xâm phạm.

Năm người nghe thấy tiếng liền lả lướt đứng lên.

Đều là những người có vóc dáng thướt tha, yếu điệu của thiếu nữ.

Các vị ngồi ở bên trên quét qua một lượt, tầm mắt đều dừng lại ở trên người nữ nhi Tiết gia. Có người tò mò nhìn ngắm, cũng có người hết sức kinh ngạc.

Nhìn thấy hai người cùng mặc xiêm y lụa màu lam, khuôn mặt cả hai đều lạnh như băng nhưng vẫn có chút hồng hào như cánh sen, làm cho người ta nhìn không được liên tưởng đến những thứ khác nhau. Đã như vậy thì sao không thể nhìn kỹ một chút chứ?

Tiết Bích Đào cảm giác thấy áp lực trên người đang tăng dần, thì biết rằng đã đến lúc để thực hiện kế hoạch.

Trước mắt chỉ gặp mặt thôi, cho nên cũng chỉ có thể nhìn thấy tướng mạo cùng cử chỉ, và điểm đặc biệt hơn người mà thôi.

Chắc hẳn Hoàng đế đã nhìn ra điểm đặc biệt hơn người của tỷ muội Tiết gia. Như vậy, các phi tần địa vị cao cũng không dám vì kiêng kỵ dung mạo của các nàng mà giở 'trò' trước khi các nàng vào cung.

Nếu như bị loại khỏi danh sách hay lần đầu thụ phong mà phân vị quá thấp, như vậy sẽ mất nhiều hơn được.

Ở các triều đại trước, bào thai song sinh cùng vào cung làm phi tần cũng không phải không có. Nhưng thường là cả hai người tính tình hoạt bát hướng ngoại, hoặc là tính tình trái ngược nhau, không giống như tỷ muội Tiết gia giống nhau nhưng lạnh như băng.

Và lại đây là triều đại quan trọng việc đối nhân xử thế, sau khi Hoàng đế đăng cơ đây mới là lần tuyển tú thứ hai. Bởi vậy nên biểu hiện của hai người khiến Hoàng thượng cảm thấy mới mẻ.

Thái giám gọi tên Lục Ngạc đầu tiên. Nàng tiến lên một bước, cũng không cần quỳ hành đại lễ, chỉ cần cúi người hành lễ là xong.

Lúc Tiết Lục Ngạc ngẩng đầu lên trong ánh mắt nàng một chút dao động cũng không có, càng không thấy nàng sợ hãi khuôn trương, bộ dáng lạnh nhạt thản nhiên giống như không muốn bất kỳ điều gì.

Hoàng hậu nhìn Hoàng đế mỉm cười nói: "Thật là một người trầm ổn."

Hoàng đế gật đầu: "Vậy thì giữ lại đi."

Nội thị truyền thánh ý rồi lại gọi Tiết Bích Đào bước lên phía trước. Tiết Bích Đào bước lên hành lễ, còn mọi suy nghĩ trong đầu tạm thời áp xuống.

Chậm rãi ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, căn căn môi nhưng rồi cũng chậm chậm buông ra, nhất thời có chút khác biệt so với bộ dáng lạnh lùng của Tiết Lục Ngạc.

Vẻ tái nhợt trên mặt liền được sắc đỏ của đôi môi làm cho trở nên xinh đẹp, hơn nữa ánh mắt lạnh lùng nay lại sáng trong trẻo, ướt át, hai vẻ đẹp đối lập càng làm cho người ta không thể rời mắt được.

Hoàng hậu đoan trang hiền lành như cũ ngồi ở đó, sắc mặt của vài vị phi tần không có biểu hiện gì quá lớn nhưng bên dưới lại nắm chặt tay như muốn làm gãy hết móng.

Tất cả đều cùng một suy nghĩ rằng nếu như bản thân nàng ta không ốm yếu thì sợ là không thể khinh thường. Trong lòng các phi tần đều bắt đầu đề cao cảnh giới. Nếu như cả hai tỷ muội cùng vào cung, thì chắc chắn phải lợi dụng thời điểm các nàng chưa đứng vững mà xô một cái cho rơi xuống vực như vậy mới tốt.

Hoàng đế mặc kệ nhiều điều loanh quanh lòng vòng, chỉ cảm thấy yêu thích, ngữ khí nghiêm ngẫm nói: "Lưu lại."

Hai người này vậy mà không cần thể hiện tài nghệ mà ngay lập tức được giữ lại. Ba người còn lại thấy thế cũng nóng lòng muốn thử nhưng vẫn phải cắn răng kiên kị.

Sau đó giữ lại thêm Phó Ôn Bội dịu dàng, nhã nhặn và Bùi Duẩn Nhi hoạt bát, nhạy bén.

Năm người này mỗi người đều có một vẻ đẹp của mình. Kể cả người bị đánh rơi thẻ bài Cổ Chân Chân cũng là một người thiên chân thiện lương, so sánh với Bùi Duẩn Nhi tính cách tương đồng nhưng lại không được nhạy bén bằng, không thích hợp ở chốn hậu cung. Tiết Bích Đào nghĩ người như vậy cũng không tồi. Nhưng mấy vị phía trên lại sợ nàng ta không thể ứng phó được khi có chuyện xảy ra.

Nếu như Hoàng đế không ở đây sợ rằng kết quả đã khác, chắc chắn Cổ Chân Chân người dễ bị bắt nạt nhất sẽ được lưu lại.

Đám nô tỳ tiến vào đưa Cổ Chân Chân đang hồn bay phách lạc đi về tả điện. Còn bốn người được giữ thì đi về hữu điện.

Chân mới rảo bước đi lên, bên tai truyền tới thanh âm lạnh lùng của Tiết Lục Ngạc: "Hôm nay muội muội thật là khiến tỷ tỷ phải nhìn với cặp mắt khác xưa đấy."

Tuy nàng đứng ở phía sau, không thấy được biểu hiện của Tiết Bích Đào, nhưng lại nghe được ngữ khí của Hoàng đế rõ ràng là có chút tâm tư đối với Bích Đào.

"Tỷ tỷ là muốn nói biểu hiện trước đây của muội muội là giả sao?" Bích Đào buồn cười liếc mắt nhìn nàng một cái, tay sờ nhẹ lên cây trâm ngọc bích ở trên đầu, lại nói: "Chẳng lẽ việc nương sủng ái tỷ tỷ nhiều hơn ta cũng là giả sao?"

Lục Ngạc ngạc nhiên.

Trong mắt Tiết Bích Đào liền nổi lên một tầng sương mù, ghé sát lại gần phía nàng nói: "Ta nhường nhịn tỷ tỷ cũng chỉ vì phụ mẫu không coi trọng ta thôi."

Cặp mắt kia của nàng dường như đang nói: Tỷ tỷ, người nợ ta rất nhiều. Nếu như trong lòng người còn có thiện tâm, người còn nhớ...?

Tiết Lục Ngạc không tự chủ được lui về phía sau một chút. Tiết Bích Đào che miệng cười đi lách người qua Tiết Lục Ngạc về hướng khác, cũng không đi tới chỗ của các tú nữ.

Ai bảo hiện tại nàng đang đóng vai mỹ nhân lạnh lùng chứ. Chỉ là nàng muốn buông tha các nàng, nhưng đôi mắt các nàng lại vẫn luôn dõi theo nhìn chăm chăm vào nàng, trong các tú nữ được tuyển vào cung cũng có người dung mạo xinh đẹp hơn tỷ muội nàng. Nhưng vì là song thai luôn bị mọi người chú ý, nhất thời đã bị rất nhiều người liệt vào danh sách kình địch của họ.

Tiết Bích Đào cân nhắc xem có nên sửa đổi lại kế hoạch đã vạch ra hay không? Làm như vậy Hoàng đế đã chú ý... Nhưng bây giờ ai cũng chú ý.

"Tiết gia tỷ tỷ." Đang suy nghĩ buồn chán muốn chết, thì Bùi Duẩn Nhi cùng tham gia tuyển tú tươi cười vỗ vai nàng: "Tỷ tỷ đang suy nghĩ cái gì đấy?"

Tiết Bích Đào liếc nhìn nàng ta một cái, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười xem như là chào hỏi, cũng không đáp lại lời nói của nàng ta. Cũng may là Bùi Duẩn Nhi cũng chỉ là tìm một người để bắt chuyện cũng không nhất định cần nàng phải đáp lại.

Nàng là người rất nhạy bén, thấy trong mắt Tiết Bích Đào không có chút mất kiên nhẫn nào liền ghé sát vào một chút, cười hỏi nàng: "Tỷ muội các người đều có dung nhan xinh đẹp giống nhau, thật là làm cho người khác không thể phân biệt được ai với ai. Không biết tỷ tỷ cùng vị tỷ tỷ kia thì ai là người lớn hơn?"

"Nàng là tỷ tỷ của ta."

"A, ta thấy, vị tỷ tỷ kia có lạnh lùng hơn một chút, quả nhiên là tỷ tỷ của tỷ tỷ."

Tiết Bích Đào nén cười, trong mắt rốt cuộc cũng lộ ra vài phần ý cười. Bùi Duẫn Nhi như đang suy nghĩ điều gì đó, cảm thấy nàng cũng không phải người không để ý đến tình nghĩa. vì vậy càng có hứng thú bắt chuyện với nàng.

Hai người mỗi người nói vài câu thì đến lúc kết thúc tuyển tú đành phải kết thúc trò chuyện.

"Sau này ở trong cung, mong rằng tỷ tỷ sẽ chiếu cố cho muội muội." Đây là câu nói khách sáo mà thôi.

"Ừ, tốt!" Đây là dứt khoát trả lời.

Nghe qua dường như là có chút không khách khí, nhưng nhìn đôi môi mềm mại của Tiết Bích Đào, Bùi Duẫn Nhi không biết như thế nào mà cảm giác thỏa mãn lại dâng lên. Thật giống như khi còn nhỏ cùng tỷ muội trong nhà tranh đoạt sủng ái của phụ mẫu, dần dần bị nàng chiếm trước. Cái loại thỏa mãn này không giống với như là được sủng mà vui mừng.

Chỉ là nghĩ: A, thành công. Đây chính là cảm giác đạt được sau khi nỗ lực làm gì đó.

Tiết Bích Đào cũng không để ý đến trong lòng nàng ta suy nghĩ như thế nào, chỉ cảm thấy tính tình lạnh như băng hiện tại của mình mà muốn chủ động tìm người lôi kéo làm quen là không có khả năng. Có người nói chuyện phiếm giết thời gian cũng không tồi.

Huống chi hiện giờ trong mắt Bùi Duẫn Nhi còn chưa thành thực, chưa có lỗi đời cùng sự tàn nhẫn lạnh lùng, chỉ là thấy sự mới mẻ khi được vào cung cho nên mới nóng lòng muốn thử mà thôi.

Ở hiện đại nàng không phải là tiểu dê con mới bước vào xã hội, lúc đó nàng cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi. Vậy mà thân thể này chỉ mới có mười lăm tuổi cũng đã phải gả cho người ta. Ruột cuộc so ra thì nàng cũng hơn các nàng mấy tuổi, mắt nhìn người cũng rõ ràng hơn.

Sau khi cùng Bùi Duẫn Nhi chia tay thì liền cùng Tiết Lục Ngạc hồi phủ, vẫn như cũ là mỗi người ngồi riêng một chiếc xe ngựa.

Âm thanh của dây ròn rọc kéo xe vang lên khiến Tiết Bích Đào suy nghĩ lung tung, cũng kéo bức màn mở đầu cho cuộc tranh đấu ba năm trong hậu cung của Nguyên Trưng đế.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thổ Lộ Tình Cảm

Edit: Mị Tu dung

Beta: Hy Thái phi

"Nường." Tiết Bích Đào vừa xuống xe đã thấy Lục Ngạc đang được mẫu thân Ông Mẫn nắm tay hỏi han ân cần. Thoáng do dự, nàng vẫn tiến lên hành lễ gọi bà một tiếng.

"Bích nhi cũng về rồi." Ông Mẫn ôn hòa cười nhìn nàng, nhưng độ ấm trong mắt rõ ràng không bằng lúc nhìn tỷ tỷ của nàng: "Nghe Lục nhi nói người cũng được giữ thẻ bài sao? Thật tốt, nhà chúng ta có đến hai vị nương nương."

Tiết Bích Đào cười cười, trả lời: "Là phụ mẫu dạy dỗ tốt, nữ nhi không dám kể công."

"Tốt tốt tốt, đi một chuyến như vậy cũng đã hiểu chuyện hơn nhiều." Ông Mẫn rất vui mừng nhìn nàng, tự cảm thấy ngày xưa bản thân quan tâm quá ít đến nữ nhi này.

Cũng bởi thân thể nhị nữ nhi từ nhỏ đã yếu ớt, thứ nhất thể chất như vậy rất khó nuôi sống, thứ hai quá mảnh mai khó có thể đào tạo. Vì sự hưng thịnh của gia tộc bà chỉ có thể làm như vậy.

Vì vậy dần dần bà đem trọng tâm đặt hết lên người đại nữ nhi. Hiện tại xem ra, nhị nữ nhi cũng biết ganh đua.

Bà phải cùng lão gia thương lượng chia một ít nhân mạch được bố trí trong cung cho nhị nữ nhi mới tốt. Nói như thế nào cũng là thân sinh cốt nhục.

"Nương, ngoài cửa gió lớn, chúng ta mau đi vào thôi." Lục Ngạc thấy sự chú ý của mẫu thân đang dời đi, âm thầm buồn bực, hiếm khi mở miệng ra vẻ làm nũng nói.

"Nương quên mất, mau đi vào thôi. Lão gia còn đang ở trong phủ chờ tin tức, chúng ta mau vào báo tin vui cho hân." Ông Mẫn giả vờ giận liếc nàng một cái, nhưng vẫn đồng ý yêu cầu, đi đầu mang mọi người vào phủ.

Lại không còn bất công, mỗi tay lôi kéo một nhị nữ, trong lòng thập phần kiêu ngạo -

Cùng phụ mẫu nói chuyện, dùng xong bữa tối, Tiết Bích Đào liền về phòng mình chuẩn bị nghỉ ngơi. Chỉ chờ mấy ngày nữa thánh chỉ ban xuống là có thể lãnh chỉ vào cung.

Trải qua một lần này, đối với chuyện phải vào cung tranh đấu nàng không bài xích nữa, đại khái là vào cung có thể làm nhiều chuyện 'xấu', nàng cảm thấy...

Rất có ý tứ.

A, tính kế Đế tâm, không tồi, rất thú vị.

Dù sao ở hiện đại nàng đã học xong Đại học, cũng là thân phụ mẫu cường chế nàng, dùng tiền của phụ mẫu, không có ý tứ.

Bằng không cũng không có chuyện mỗi ngày chui đầu vào trò chơi tìm việc vui.

Đối với gương đồng mỏng lung không thấy rõ mặt, nàng gỡ trâm bích ngọc xuống, nghĩ đến đây, miệng tràn đầy ý cười.

"Hôm nay tiểu thư... so với ngày thường rất khác." Phụng Tử thay nàng tháo khuyên tai xuống do dự nói.

Nha đầu này là người cẩn thận tuy rằng có chút nhát gan không nên quá trọng dụng, nhưng để nàng ta quản lý đồ vật của nàng thì không sao. Không khiến người khác lo lắng, hơn nữa chỉ cần một chút biến hóa nhỏ cũng bị nàng ta phát hiện.

"Sao? Nơi nào có bất đồng?" Nàng thường thức trâm trong tay hứng thú hỏi lại.

Sơ Hiếu đi vào phòng bếp thúc giục nước ấm, nên Mộ Vân thay thế Sơ Hiếu trải giường chiếu, Mộ Vân nghe được câu hỏi của Tiết Bích Đào thì động tác trên tay chậm lại.

Hiển nhiên là Mộ Vân cũng phát hiện sự bất đồng của tiểu thư, nàng ta muốn vừa làm vừa nghe.

"Không phải vậy... không phải vậy..." Nha hoàn phỏng đoán tâm tư của tiểu thư luôn luôn không đủ tự tin, nhất thời không tìm ra từ ngữ thích hợp.

"Sao nhút nhát vậy?" Nàng cười hỏi.

Phụng Tử do dự gật gật đầu.

"Chỉ là màu sắc tự vệ mà thôi." Nàng trực tiếp trả lời, không có uyển chuyển.

Hai nha hoàn nghe xong đều khiếp sợ.

Màu sắc tự vệ? Cho dù lý do này không làm người khác tin tưởng, nhưng trừ lời này ra không có lời giải thích nào hợp lý hơn.

Rốt cuộc tiểu thư nhà mình không trải qua đại kích thích nào, đột nhiên khí chất toàn thân biến hóa, còn lý do nào khác thuyết phục hơn.

Nhưng kể từ đó, chẳng phải trừ bỏ người ngoài, cả các nàng nữa, tiểu thư đều gạt, đều không tin?

Hai nàng lại cảm thấy ưu thương khó chịu, vì tiểu thư mà đau lòng.

"Muốn lừa gạt người khác, trước hết phải lừa gạt mình." Tiết Bích Đào cong khóe miệng tự giễu cười: "Thế chất ta nhu nhược như vậy, chỉ sợ người khác dùng một đầu ngón tay có thể bóp chết rồi."

"Nếu không thể hiện mình có giá trị, mẫu thân cũng không che chở ta suốt được. Vậy chỉ có thể giả vờ nhu nhược."

Thực tế, nguyên chủ cũng không phải thật sự nhu nhược bất kham, nếu không sao có thể tránh né hết công kích công khai hay ngầm ngấm trong nhà, còn sống đến mười lăm tuổi.

Chỉ là so sánh với nàng, vì không được chiều chuộng, lâu ngày mới ngụy trang như vậy, khó có thể sửa, khí thế cũng yếu đi nhiều.

"Tiểu thư..." Hai người nghe xong, khó chịu phai nhạt đi nhiều, lại có chút chua xót.

Cho nên nói, nô tỳ hầu hạ từ nhỏ thật dễ lừa. Tiểu thư nhà mình nói cái gì cũng tin. Trong lòng Tiết Bích Đào bình tĩnh nhưng không có ý tưởng tốt.

"Sau này vào cung, không thể so được như ở nhà." Nàng nói: "Chỉ dựa vào mình ta thì trăm triệu lần không được, cho nên hôm nay mới trước mặt

các người lộ ra một ít, để cho các người biết."

"Đơn giản các người cũng thông minh, có thể thấy không đúng. Nếu các người nguyện ý thì cuộc sống sau này giúp đỡ ta. Nếu không muốn cũng không sao, ta nói với mẫu thân, tìm người trong sạch gả các người qua, sau này an tâm mà sống."

"Nô tỳ đã hầu hạ tiểu thư từ nhỏ cho đến lúc lớn lên." Mộ Vân nghe xong có chút kích động, mắt ngấn nước, nói: "Đã sớm thề, hầu hạ tiểu thư cả đời, ngàn vạn lần tiểu thư đừng đuổi nô tỳ đi."

"Nô tỳ cũng vậy. Tuy sau này được phu nhân ban cho tiểu thư, tình cảm không sâu nhưng tuyệt đối không hai lòng. Chỉ mong có thể hầu hạ tiểu thư thật tốt, sau này có thể hưởng phúc khí của ngài."

Tiết Bích Đào nghe xong thực vừa lòng. Thời đại này, nô tài phản chủ sẽ không được trọng dụng. Bởi vậy không cần làm nhiều với hai người này, chỉ nói sau này hành sự có điều thay đổi, các nàng ấy không nghi thần nghi quỷ, không phỏng đoán ý thì tốt.

Đang muốn mở miệng trấn an, Sơ Hiếu đẩy cửa đi vào, thấy tình trạng trong phòng liền hoảng sợ: "Mọi người làm sao vậy?"

"Này..." Mộ Vân định trả lời, cũng không biết ý tứ của tiểu thư, liền nhìn lại, thấy tiểu thư lắc đầu thì biết nên tạm thời giấu Sơ Hiếu.

Cũng do nha đầu này quá mức hoạt bát, hành sự không đủ trầm ổn, liền sợ miệng nàng ta làm hỏng đại sự của tiểu thư.

"Chúng ta đang chúc mừng tiểu thư, chịu đựng nhiều năm như vậy cuối cùng cũng như ước nguyện. Có thể thấy tiểu thư là người có phúc khí. Nhất thời quá vui vẻ, vui quá nên khóc."

"Ôi chao! Nói rất đúng, tiểu thư của chúng ta có phúc khí nha! Nô tỳ nghĩ sau này có thể đi theo tiểu thư, ra oai với mấy đứa tiểu nha hoàn, như vậy đã đủ mãn nguyện rồi." Sơ Hiếu nói rồi hành lễ, cười hì hì.

Phượng Tử nghe xong nín khóc mà cười, giận nàng: "Cáo mượn oai hùm!"

"Làm sao là lão hồ được, bộ dáng của tiểu thư là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!" Lại còn lắc đầu nói thêm câu, tay bưng cái bồn, nhìn bộ dáng thật buồn cười:

"Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc?

Giai nhân nan tái đắc!" [1]

[1] Bài Giai Nhân Ca - Lý Diên Niên.

Tiết Bích Đào buồn cười, cũng không biết trong phòng có nha hoàn dờ hơi như vậy, nhất thời bầu không khí áp lực ban đầu cũng khoan khoái hơn không ít.

Nụ cười thanh lệ như hoa quỳnh mới nở, lại còn mang theo giọt sương run rẩy, nụ cười nửa ẩn nửa hiện làm cho bọn nha hoàn xem sửng sốt.

Một lúc lâu Sơ Hiếu mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Ai nha, trì hoãn chính sự rồi. Tiểu thư! Mới vừa rồi đại nha hoàn Ngọc Trâm bên cạnh phu

nhân gặp ta, nói ta chuyển lời dùm nàng ta, phu nhân có chuyện muốn gặp người."

[1] Giai Nhân Ca - Lý Diên Niên

佳人歌

北方有佳人

绝世而独立

一顾倾人城

再顾倾人国

宁不知倾城与倾国？

佳人难再得！

Giai nhân ca

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc.

Giai nhân nan tái đắc!

Tạm dịch:

Phương Bắc có giai nhân,

Tuyệt thế mà độc lập.

Liếc nhìn thành quách đổ,

Ngoảnh đầu quốc gia vong.

Ai không biết, khuynh thành và khuynh quốc.

Giai nhân khó gặp lại!

Diễn cổ:

Phương bắc có người đẹp, người đẹp này chính là Lý Phu nhân, người em gái ruột của Lý Diên Niên. Sách Hán thư phần Lý phu nhân truyện chép thì Lý Phu nhân sinh và mất vào khoảng Thế kỷ thứ 2 Trước Công Nguyên, quê quán ở Trung Sơn nay là Định Châu thuộc tỉnh Hà Bắc. Lý Phu nhân có tài ca múa, giỏi âm luật. văn chương thi phú và là một trang giai nhân tuyệt thế.

Một hôm, Hán Vũ đế (Lưu Triệt) nghe Lý Diên Niên hát bài Giai Nhân Ca thì hỏi trên đời này có người đẹp đến như vậy sao. Bình Dương Công Chúa đứng ở bên cạnh nói là em gái của Lý Diên Niên, nhà vua hỏi lại thì Lý Diên Niên cũng xác nhận đó là em gái của mình. Trước vẻ đẹp và tài sắc của Lý Phu Nhân nhà vua hoàn toàn mê mẩn, phong làm Phu nhân, sau này được phong làm Hiến Vũ hoàng hậu.

Bài ca này không rõ do Lý Diên Niên sáng tác hay là một bài dân ca do ông sưu tập. Sau Nhạc phủ thi tập xếp bài này vào Tạp ca dao từ với tên Lý Diên Niên ca 李延年歌.

Từ bài ca này mà đời sau thường dùng chữ "khuynh quốc khuynh thành" (ngiên nước nghiêng thành) để chỉ những tuyệt thế giai nhân. Bài

thơ này cũng có ảnh hưởng lớn tới thơ ngũ ngôn của thi nhân về sau.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Phong Vị

Edit: Như Hiền dung

Beta: Thiên Phi, Hy Thái phi

"Nương, ngài tìm ta có việc gì?" Tiết Bích Đào tùy ý để Phụng Tử cởi áo choàng, đi thẳng vào nội thất.

Ông Mẫn giơ tay nắm lấy bàn tay Tiết Bích Đào, lại cười nói: "Tới, đến ngồi bên cạnh nương."

Tiết Bích Đào đưa tay đáp lại, tùy ý ngồi ở mép giường, xoay người lại nghe.

Ông Mẫn cười hiền lành: "Thật ra là nên nói sớm với người. Vì thân mình người không được tốt, ta nghĩ nếu để người tiến cung, còn không bằng gả cho một gia đình bình thường gia thế trong sạch, đối với người tốt hơn."

"Ai ngờ người phúc trạch thâm hậu, được Hoàng thượng nhìn trúng. Nếu đã như thế, nương cũng không giúp được nhiều, trừ bỏ việc nói cho người biết những người mà nhà chúng ta đã bố trí trong cung, mọi chuyện sau này cũng chỉ có thể dựa vào chính người thôi."

Ông Mẫn cảm nhận được lòng bàn tay bà đang nắm trong tay bắt đầu đổ mồ hôi, bà liếc nhìn một cái thấy trên mặt nhị nữ lộ ra vài phần thấp thỏm.

Ông Mẫn âm thầm gật đầu.

Hôm nay những lời của Lục Ngạc nói, còn tưởng rằng nữ nhi này biến hóa là bởi vì trước đây đều là giả vờ, cho đến ngày nay mới biểu lộ ra tới.

Trong lòng ần ần có chút không vui.

Nhưng khi ngẫm lại, nếu là có lòng dạ thâm sâu, cũng sẽ không thể có một phen thần thái thế này.

Dù sao nhị nữ nhi có giấu kín tâm tư sâu đến đâu cũng không thể qua mắt bà được, bà chừng này tuổi trải sự cũng nhiều hơn con mắt nhìn người vẫn rất chính xác. Kết quả do chính mình quan sát được, Ông Mẫn vẫn tự tin mình đúng.

Cũng chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết, đánh bậy đánh bạ, học chút ít bộ dáng của tỷ tỷ, thế nhưng cũng có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng Thượng.

Cũng tốt, miễn cho sau này đại nữ nhi một thân một mình chiến đấu. Nếu là có thể thăng địa vị cao thì không có gì để bàn cãi, nhưng nếu là không có thăng vị lại không có con nối dõi, chỉ sợ gia tộc sẽ cho cô nương chi thứ vào cung.

Tự nhiên so ra vẫn không bằng thân sinh giúp đỡ.

Ông Mẫn vỗ vỗ tay nữ nhi, nói: "Người cũng đừng sợ, tuy rằng sau này ta khó có thể vào cung, nhưng vẫn còn có tỷ tỷ người, sau này tỷ muội các người giúp đỡ lẫn nhau, nhất định có thể vượt mặt những phi tần khác."

Tiết Bích Đào nghe vậy chỉ gật đầu cho qua, sau đó chần chờ nói: "Nhưng mà tỷ tỷ nàng, xưa nay không thích lo chuyện bao đồng..."

Ông Mẫn buồn cười, cười nói: "Người nha, nương còn tưởng người rất thông minh, không nghĩ tới vẫn là có chút ngốc. Chuyện của người khác nó đương nhiên là không cần quản, nhưng người là muối muối nó, nó có thể không quan tâm sao? Có cái gì không hiểu, thì cứ việc đi hỏi tỷ tỷ người."

"Aiz, thật ra tỷ tỷ người cũng không phải như vậy, cũng là một đứa mềm lòng nhiệt tình, chỉ là ta sợ tính tình như vậy vào cung sẽ bất lợi, nên mới bảo nó tiết chế một chút... Tất cả cũng chỉ vì sự hưng thịnh của gia tộc." Ông Mẫn thở dài, bộ dáng bất đắc dĩ.

Tiết Bích Đào nghe xong trong lòng có chút suy tư.

Trách không được trong khi quan hệ tỷ muội của nguyên chủ rõ ràng không tốt, trong sách lại nói lúc nguyên chủ thất sủng, vẫn đứng ra giúp đỡ tỷ tỷ lúc đó đang bị hãm hại.

Lấy có tâm tính vô tâm, cố tình còn suýt nữa thành công.

Bởi vậy mới bị nữ chính xuyên qua ghi hận, cuối cùng không được chết già.

Thì ra là vì nghe những lời của mẫu thân nói, cho rằng mấy năm qua tỷ tỷ đã vì gia tộc mà hy sinh rất nhiều, chính mình lại chưa từng đã giúp được gì, có chút bất an, hối hận.

Nên lúc ấy cho dù tình cảnh của bản thân không tốt cũng liều mạng giúp đỡ tỷ tỷ một phen.

Dù sao là khối thân thể này với nàng ta vẫn là chảy chung dòng máu, hiện nay nhiều nhất cũng chỉ là chán ghét, nàng ta còn chưa hãm hại nàng. Nếu có thể hợp tác, cũng không có gì là không tốt.

Liên nhỏ giọng nói: "Nương đừng lo lắng, ta đã biết. Có chuyện gì, ta sẽ tự đi dò hỏi tỷ tỷ. Tỷ tỷ nếu gặp phiền toái, ta cũng sẽ giúp đỡ nàng."

Nói xong lộ ra một nụ cười chân thành.

Hốc mắt Ông Mẫn ẩm ướt, liên tục nói: "Tốt lắm, tốt lắm... Suy cho cùng thì các người vẫn là tỷ muội ruột thịt, tuy rằng mấy năm nay ta không chăm sóc người, nhưng vẫn là hy vọng người sống tốt. Các người có thể tỷ muội đồng lòng, giữ vững địa vị trong cung, thì ta đã mãn nguyện."

Nói xong, từ trong ngăn tủ bí mật lấy ra một cái hộp khắc hoa sơn đen mạ vàng, đặt vào trong tay Tiết Bích Đào.

Sau đó lại dặn dò nàng: "Ám hiệu và cách liên lạc với đám người đó đều ở bên trong, sau khi trở về phải nhớ thật kỹ, đừng có mang tiến cung."

"Vâng, nữ nhi đã nhớ kỹ."

"Còn nữa..."

Sau đó lại nói một số cách ứng xử khi vào cung với Tiết Bích Đào, tuy rằng chỉ là mấy cái lông gà vỏ tỏi [1], nhưng biết vẫn đỡ hơn không biết, biết nhiều hơn một chút chỉ có lợi không có hại.

[1] Lông gà vỏ tỏi: ý nói chỉ là chuyện nhỏ.

Giảng hồi lâu, thẳng đến giờ Hợi mới xong.

Sau khi trở về phòng liền đi nghỉ ngơi, không nói gì thêm.

...

Ngày thứ hai bắt đầu, Tiết Bích Đào ôm chăn ngây ngốc lăn lộn một lúc lâu trên giường, mới nhớ lại chính mình vẫn đang ở trong trò chơi.

"Phịch!" Một tiếng lại nằm xuống, chui vào trong chăn ngủ tiếp.

Bọn nha hoàn cũng sững sốt, này... này... này...

Cái gọi là cởi bỏ lớp màu sắc tự vệ, tính cách tiểu thư liền thay đổi lớn, làm cho người có chút phản ứng không kịp.

Chỉ có Sơ Hiếu là lớn gan, tiến lên vén tấm màn lên, gọi nàng nói: "Tiểu thư, nếu người không mau dậy, lão gia và phu nhân sẽ phái người đến hỏi."

A, đúng rồi, còn phải đi thỉnh an phụ mẫu nữa...

Xã hội cũ vạn ác!

Lúc này Tiết Bích Đào mới miễn miễn cưỡng cưỡng để bọn nha hoàn kéo dậy. Rửa mặt đánh răng xong, sau đó nhớ lại tính toán hôm qua.

Ở trong phủ, vẫn là cái nhị tiểu thư nhút nhát kia.

Ở trong hoàng cung, phải tạm thời giả cái băng sơn tiểu mỹ nhân, sau này tính tiếp.

Nhưng tính cách của nàng chính là một tiểu tặc lớn gan nghịch ngợm.

Đúng là làm khó nàng mà, phải giả nhiều tính cách như vậy, nhưng cũng mong đừng lộ ra sai sót.

Hôm nay nàng mặt bộ nhung trắng thêu hoa, bên ngoài khoác một cái áo choàng lông chim màu xanh phỉ thúy, thanh lệ như nước, giống như có thể nhìn thấy núi non xinh đẹp.

Ôm cái lò sưởi ấm áp dễ chịu trong tay, tiến đến chính phòng vấn an.

Đang nói chuyện, có gã sai vặt phẩn khởi ở bên ngoài bẩm sự: "Lão gia, phu nhân! Trong cung có người đến tuyên chỉ!"

Hai tỷ muội nàng vừa nghe, vội đứng dậy đi nghênh chỉ, còn không quên gọi mọi người ở các phòng tới, chuẩn bị bàn thờ và các vật khác thể

hiện sự tôn kính.

Sau đó đồng loạt quỳ xuống nghe chỉ.

Chỉ nghe thái giám tuyên đọc: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Trưởng nữ chính thất Lễ bộ Thượng thư Tiết Lục Ngạc, dục tú danh môn, dung mạo xuất chúng. Nay đặc sắc phong làm Lục phẩm Bảo lâm, hai mươi bảy tháng mười một nhập cung, ban trụ ở Cẩm Tú các thuộc Vĩnh Hoà cung. Khâm thử."

Chờ Lễ bộ Thượng thư Tiết Thông tiến lên kính cẩn tiếp chỉ, sau đó lại mở một thánh chỉ khác ra tuyên đọc: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Thứ nữ chính thất Lễ bộ Thị lang Tiết Bích Đào, thực lệ giáo hảo, tiến thối có độ. Nay sắc phong làm Lục phẩm Bảo lâm, hai mươi bảy tháng mười một nhập cung, ban trụ Phương Hoa các thuộc Trữ Tú cung. Khâm thử."

"Ta trước tiên chúc mừng Tiết đại nhân." Thái giám hí hai mắt cười, khách khí nói.

Tiết Thông nhét bao lì xì vào tay hăn, cười khách khí: "Vậ đa tạ công công. Công công đi đường xa như vậy chắc đã mệt? Không bằng ngồi uống chén trà, nghỉ một lát sau đó hãy đi."

Thái giám kia là người thông minh, nghe lời này liền minh bạch. Hai vị thiên kim này dung mạo xuất chúng, lại được thánh thượng nhìn trúng, so phẩm cấp chỉ thấp hơn Giang thị - cháu gái Thái hậu và Lý thị - bà nội Hoàng hậu, những người còn lại đều không bằng hai người các nàng, hiện giờ bán cái ân huệ, sau này cũng có chỗ lợi.

Vội vàng xua tay trả lời: "Tiết đại nhân không cần khách khí, lúc này ta mới đi truyền chỉ ở nhà của Tả Thừa tướng và Trấn quốc Tướng quân, ngài mới là nhà thứ ba, phía sau còn mấy chỗ nữa."

"Cũng được! Vậy cũng không dám chậm trễ công công, công công đi thông thả."

"Tiết đại nhân dừng bước, không cần tiến." Thái giám gật đầu, dẫn một đám người rời đi.

"Lão gia, phân vị Từ Lục phẩm này ... ?" Nghe nói phẩm cấp này không cao, nhưng xem bộ dáng cao hứng của lão gia nhà mình, lại nghe mình là nhà thứ ba, tựa hồ cũng không tính là thấp, Ông Mẫn liền vội hỏi.

Tiết Thông giải thích nghi hoặc cho phu nhân: "Thánh thượng không phải người trầm mê nữ sắc, càng trọng tình cũ. Trong cung địa vị cao đa số là lão nhân từ thời tiền đế [1], lần đầu tiên tuyển tú người có phẩm vị cao nhất cũng chỉ là Thất phẩm Ngự nữ. Nữ nhi chúng ta có thể được phong làm Bảo lâm, đã là ân đức cao rộng! Người đừng nghĩ nữa..."

[1] Tiền đế: Phủ đệ của Hoàng đế trước khi lên ngôi.

"Thiếp thân cũng không phải là người không biết nặng nhẹ." Ông Mẫn oán trách hằn một câu, vội vàng đi chuẩn bị cho nữ nhi tiến cung.

Ban đầu không nghĩ tới ba ngày sau sẽ tiến cung, có chút vội vàng.

Huynh đệ tỷ muội các phòng, thím thúc cữu cũng đều xúm lại tới chúc mừng, thẳng nịnh hót đến mức đầu óc Tiết Bích Đào quay vòng vòng.

Thì ra đây chính là đại gia tộc!

Quả nhiên là người nhiều lực lượng cũng lớn, mỗi người một ngậm nước bọt đều có thể đủ cho nàng rửa mặt.

Lúc Tiết Bích Đào được Mộ Vân nâng đỡ trở về phòng, nàng cảm giận mắng trong lòng.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nhập Cung

Edit: Mị Đức tần

Beta: Vân Chiêu nghi, Hy Thái phi

Tầng tầng ngọc lan thềm son, trùng trùng của sổ đỏ thắm, đôi mắt đi, chỉ thấy lớp lớp tường cao bảy thước, đường nhỏ trong cung sâu thẳm.

Bích Đào đi theo thái giám men theo con đường nhỏ lát gạch đẹp như tranh vào chỗ sâu nhất, con đường thật dài không thấy điểm cuối, càng vào trong càng an tĩnh mà kì bí.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới những chậu hoa trong cung đình triều Thanh, có phải hậu cung phi tần vì quá im ắng, nhàm chán mới làm mấy cái thùng rung động trên mặt đất, làm cho chính mình cảm thấy đang còn sống hay không?

Cũng may, nàng là một người hiểu được cách tìm việc vui giải sầu.

"Chủ tử, nơi này gọi là Phương Hoa các." Công công dẫn đường kia tới đây vội xoay người lại giới thiệu, lại đè thấp âm thanh, nhắc nhở: "An Tuyền thị ở Vũ Hương các kia là tú nữ được sủng hạnh một lần, ngài không cần để ý tới. Chính điện có Trình Quý tần nương nương, là người thừa sủng không suy, vạn lần không thể đắc tội."

"Đa tạ công công hảo ý nhắc nhở." Tiếp nhận lời này, Tiết Bích Đào dùng ánh mắt kêu Mộ Vân lấy túi tiền ra cho, lại không lưu hãm lại dùng trà, thần sắc nhàn nhạt.

Công công kia ở phía sau chập lưởi, chỉ cảm thấy vị chủ tử này hơn người.

Bất quá cũng vậy, nếu có thể bảo trụ vinh sủng, loại nô tài dẫn đường địa vị thấp như hần ai xem trọng đâu.

Vẫn là nên tạo một mối quan hệ, sớm ngày bò lên trên mới đúng!

Bước vào Phương Hoa các, trong đình viện, cung nữ, thái giám đều đồng dạng quỳ đầy đất. Thấy Tiết Bích Đào đi vào, cùng nhau hành lễ: "Nô tài/nô tỳ vẫn an Tiết Bảo lâm, Tiết Bảo lâm cát tường."

"Miễn lễ!" Tiết Bích Đào nâng nâng tay, lại hỏi: "Ai là chương sự nữ quan? Ai là nội thị thái giám?"

"Hồi chủ tử, nô tài là nội thị thái giám, Tiểu Lâm Tử." Dứt lời liền có người đứng ra cúi đầu, ngữ khí kính cẩn.

"Hồi chủ tử, nô tỳ là chương sự nữ quan, Vân Hương." Lại có một cung nữ thuận thế mà ra, bộ dáng biết vâng lời.

"Ừ, sau này mọi chuyện ở Phương Hoa các đều giao cho hai người. Nếu có gì không tốt, ta chỉ hỏi đến các người."

Hai người cả kinh, đồng thời quỳ xuống thuận theo đồng ý.

Tuy rằng trách nhiệm lớn nhưng tốt xấu cũng không đem quyền lực đoạt đi. đặc biệt là Vân Hương, ban đầu còn tưởng tân chủ tử sẽ mang một nha hoàn khác tới thay mình, thấp thỏm chờ đợi, không nghĩ tới vẫn còn phúc mà làm chương sự.

Lòng mọi người thuận theo, thái độ càng thêm cung kính.

Tạm thời Tiết Bích Đào không để ý đến tâm tư nhỏ của bọn họ, mấy nô tài này cứ từ từ mà thu phục, chỉ nói mấy lời đã hiệu quả, tài ăn nói đã

đuổi kịp Tô Tần, Trương Nghi a~

Nhắc chân đi vào, làn váy như vân uốn khúc, rất đẹp mắt.

"Sao trong đình viện lại có cây khô vậy?" Mọi người còn đang trộm đoán tâm tư chủ tử đều có chút ngây người, nghe hỏi như vậy đều phục hồi lại tinh thần, Tiểu Lâm Tử tiếp tục chỉ huy mọi người vào vị trí của mình.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, bưng nước trà đi làm nóng, mọi việc đều ngay ngắn có trật tự.

Vân Hương vội vàng trả lời: "Hồi chủ tử, là Hoàng thượng kêu gieo cây hoa bách đào, đáng tiếc là đợi đến bốn, năm tháng nữa hoa mới nở."

Tiết Bích Đào nhắc chân đi, cười nhẹ nhàng kín đáo, cũng không hề hỏi thêm.

Trên án bày một bức tranh mỹ nhân bên cây lê. Trong cung đang mùa hoa mai, cành lá xanh um, làm căn phòng trở nên sáng sủa, đầy sức sống.

Tiết Bích Đào dùng ngón tay khẽ khều một mặt, vui buồn không rõ: "Đúng là lục ngọc mai."

"Là ai trồng?"

Một cung nữ đang cầm muống dừa bằng đồng đỏ, đẩy cây gỗ tử đàn trong lò hương chạm khắc ngà voi, nghe vậy tay run lên, phấn thơm rơi xuống đất. Nàng đi tới, cúi đầu nói: "Hồi chủ tử, là nô tỳ."

"Tên gọi là gì?" Tiết Bích Đào xoay người ngồi ở vị trí chủ, tiếp nhận chén trà từ tay Phụng Tử, khẽ nhấp một ngụm"

"Nô tỳ gọi là Vân Lục." Tiết Bích Đào nghe xong, không nhanh không chậm nói: "À? Là vì trong tên người có chữ lục nên mới trồng lục ngọc mai, hay là do tỷ tỷ của ta đây?"

Vân Lục nắm vạt áo của mình, tận lực bình thần trả lời: "Hồi chủ tử, nô tỳ nghe nói chủ tử có một tỷ tỷ song sinh mang tên hoa này, liền cả gan lấy một cành tới. Nghĩ rằng chủ tử mới vào cung không khỏi đối với nơi này cảm thấy xa lạ, nếu nhìn hoa mà nhớ tới bào tỷ cũng sẽ ấm áp một chút."

Vân Hương nghe xong có chút ngây người, nha đầu này, tự tiện phỏng đoán tâm tư chủ tử cũng thôi đi, lại còn lớn mật nói ra như vậy, ai có thể dung hạ?!

"Ừ, tuy rằng ta không thích người khác phỏng đoán tâm tư mình, nhưng nói chuyện thẳng thắn không tồi." Tiết Bích Đào nói thẳng ra sở thích của mình, miễn cho các nàng ấy đoán đi đoán lại.

Nói xong, lại tiếp tục: "Hiếu được cũng là chuyện tốt. Sau này người gọi là 'Vân Lũ' đi."

Vân Lũ tránh được một kiếp, nhẹ nhàng thở ra. Nàng thấy chủ tử làm việc dứt khoát, ở đình viện cũng lười sai bảo, suy đoán ra là một người tương đối thẳng.

May mà đánh cuộc chính xác.

Vội vàng quỳ xuống cảm tạ: "Nô tỳ Vân Lũ tạ chủ tử ban tên."

Hồi này đi trên hành lang, gió thổi làm nàng rét run, hiện giờ vào trong nội phòng có đốt than, chỉ cảm thấy ấm áp như xuân. Lại bồi chủ tử uống trà, lòng bàn tay cũng ấm lên.

Nổi lòng liền chuyển động, nếu cung nữ này không phải là cơ sở ngầm thì cũng rất được việc.

Liền nghe được tiếng nhắc nhở nàng: "Ta thích linh lăng hương."

Vân Lũ nghe xong vô cùng vui mừng, vội vàng đáp, liền quay người đi tìm linh lã hương tới huân.

Ở trong cung, chủ tử nói cho người biết họ thích cái gì thì ý tứ chính là coi trọng người rồi.

Nàng nghe xong sao có thể không cao hứng?

Kỳ thật các chủ tử trong cung ít nhiều cũng sẽ hoài nghi các nàng là cung nữ được cung khác gài vào làm cái đinh, vì thế nàng cũng buồn rầu. Nhưng qua chuyện hôm nay, ít nhất nàng vẫn còn cơ hội xuất đầu lộ diện.

Chỉ cần hảo hảo hầu hạ Tiết Bảo lâm, sau này nhất định chủ tử sẽ tín nhiệm mình -

Cho đến lúc lên đèn, Tiết Bích Đào mới kêu Tiểu Lâm Tử tiến vào.

"Hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của ai?"

"Hồi chủ tử, hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của Tiết Bảo lâm ở Vĩnh Hòa cung." Tiểu Lâm Tử trả lời mà lòng có chút lo sợ.

Cùng là tỷ muội, ngược lại có thể vì tranh sủng mà sinh ra hiềm khích, chủ tử sẽ không tức giận chứ?

Làm hẩn kinh ngạc là, khi hẩn bẩm báo xong thì khóe miệng chủ tử mơ hồ có ý cười, làm cho hẩn có chút hồ đồ, không biết có phải mình nhìn lầm không.

"Chủ tử...?"

"Không có việc gì, người lui đi." Tiết Bích Đào phất tay nói.

Thời điểm Sơ Hiếu nhìn tiểu thư nhà mình thay quần áo thì có chút bất an. Lại trộm nhìn tiểu thư, hình như tâm tình chủ tử rất tốt, mình càng lo

lãng hơn.

Không lẽ tiểu thư tức đến ngu người chứ?

Những người trong cung có thể không biết, các nàng còn có thể không biết sao. Đại tiểu thư cùng tiểu thư nhà mình chỉ là duy trì vẻ ngoài mặt mà thôi, thật ra tình cảm cũng không phải thật tình gì hết.

Tranh giành sủng ái của lão gia, phu nhân cũng được, chẳng lẽ đến sủng ái của Thánh Thượng mà đại tiểu thư cũng muốn giành nữa sao?

Số tiểu thư như thế nào lại khổ như vậy!

Búng búng cái trán của Sơ Hiếu đang thất thần, Tiết Bích Đào cười quỷ dị: "Đoạt sủng của hai người phía trước kia, tỷ tỷ ta sợ là không được dễ chịu lắm."

Nhất thời Sơ Hiếu càng khó hiểu ý tứ của lời này.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thịnh An

Edit: Khánh Hiền cơ

Beta: Chang Phi

"Thiếp thân Tiết Bích Đào thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an." Tiết Bích Đào nhún gối, sam y nhẹ nhàng lay động, uyển chuyển hành lễ.

Sau khi được thị tẩm lần đầu mới phải hành đại lễ, đây chính là dấu hiệu chân chính bước lên sân khấu tranh sùng.

Còn ngày thường, chỉ cần nhún gối hành lễ là được.

Hoàng hậu vừa cho miễn lễ thì bên kia đã có người lên tiếng, che miệng cười: "Ồ? Tiết thị? Chẳng phải là muội muội của Tiết Bảo lâm vừa được thị tẩm hôm qua sao? Bản cung nghe nói hai người là tỷ muội song sinh. Quả nhiên là tuyệt sắc. Khó trách được Hoàng Thượng yêu thích."

"Được rồi. Lệ Tần lại đang nói lung tung gì vậy." Hoàng hậu không nhẹ không nặng trách một tiếng, lại ôn hòa nói với Tiết Bích Đào: "Người đứng dậy, vào chỗ ngồi đi."

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương ân điển." Ngữ điệu bình thường, không nghe thấy ý cảm kích khi được giải vây, cũng không bị chuyện lúc này làm tức giận.

Mày liễu của Lệ Tần hơi trầm xuống, thâm nghĩ: Thật bình tĩnh.

Nếu tỷ tỷ nàng ta cũng như thế, sợ là khó đối phó. Không ai nghĩ rằng, Tiết Bích Đào đang cố gắng áp chế rục rịch trong lòng, không đếm xỉa tới. Nếu có thể, nàng thật muốn giống tính tình trong quá khứ nói một câu: "Đẹp, đẹp cái muội muội nhà người ý!"

Đáng tiếc là không thể. Nàng nghĩ có chút tiếc hận.

"Hoàng hậu nương nương của chúng ta quả nhiên khoan dung độ lượng, chúng ta tài đức cái gì cũng không có. Nếu như mỗi ngày có thể theo nương nương học hỏi một chút, cũng có thể dùng được cả đời rồi."

Tiết Bích Đào vừa ngồi vào vị trí thấp nhất, chợt nghe thấy câu này có chút kinh ngạc. Lệ Tần này năng lực thật lớn, ngay cả mặt mũi của Hoàng hậu nương nương cũng không cho.

"Lệ Tần cứ nói đùa. Nếu như người không có, thì sao có thể nhận được thánh quyển [1] chứ?" Hoàng hậu xoa xoa lò sưởi tay, cười bình thản

[1] Thánh quyển (圣眷): ân sủng của Đế vương

Lời này ngầm nói là, người là đang nói Hoàng đế yêu thích nữ sắc, chỉ coi trọng dung mạo chứ không coi trọng tài hoa phẩm đức của người sao.

Trình Quý tần mà hôm qua Tiết Bích Đào đi thỉnh an chủ vị đã gặp qua nghe thấy vậy, cũng cười nói thêm một câu: "Lệ Tần muội muội muốn học thêm đức nghệ, sao không đi theo Đức phi tỷ tỷ học đi. Hai người ở gần nhau, quan hệ cũng rất tốt. Không phải càng tiện hơn sao?" Nghe thì như đang lấy lòng. Nhưng nghiên cứu kỹ, sẽ nhận ra đây là cho người mới biết đang phân chia phe phái đấy.

Xem ra Lệ Tần là người của Đức phi. Mà Trình Quý tần, đại khái là đứng về phe Hoàng hậu.

Đức phi sinh được Hoàng Trưởng tử. Mà Tam Hoàng tử của Hoàng hậu lại chết non. Chỉ còn lại một Đại Công chúa, quả nhiên có tư cách lên ngôi đài.

Phi tử địa vị cao đánh cờ cũng không liên quan tới các nàng.

Tiết Bích Đào mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đoan chính ngồi im một chỗ giống như rất chuyên tâm.

Lệ Tần nghiêng rằng, Trinh Quý tần! Các nàng là cùng một lúc được tuyển vào cung với nhau. Gia thế tương đương, sủng ái cũng không phân biệt được thắng bại. Nhưng vận khí của nàng ta lại tốt hơn so với mình, vượt lên trước sinh được Tam Công chúa.

Tuy là con gái, nhưng tốt xấu gì cũng có con nối dòng ở bên người. Để Hậu cũng sẽ xem trọng hơn một chút.

Nàng lại chậm chạp chưa có sinh được, nên mới bất đắc dĩ đầu phục Đức phi.

Nắm chặt khăn trong tay, môi đỏ mở ra, vừa muốn phản bác lại, chợt nghe nội thị công công bên ngoài điện hô to: "Vĩnh Hòa cung Tiết Bảo lâm đến..."

Tiết Lục Ngạc chậm chậm đi vào, thướt tha lả lướt, mang theo một cỗ khí chất lạnh nhạt không sợ hãi.

Hai má nàng nhiễm một màu đỏ ửng, có ý thẹn thùng sau khi được ân sủng.

Làm chúng phi tần ghi hận không thôi.

Vừa rồi gặp qua muội muội nàng, dung mạo tất nhiên chọe người khác ghen ghét, nhưng so với khí chất băng lãnh, lạnh nhạt, thản nhiên này, cũng

không bằng.

Khó trách có thể quyền rũ được Thánh thượng lật thẻ bài của nàng.

Ham muốn chinh phục của nam nhân, chẳng phải chính là loại khẩu vị này sao?

Không nghĩ tới Tiết Bích Đào thế nhưng lại rụt cổ cúi đầu, cật lực học theo diễn xuất của các vị phi tần cấp thấp. Ở thời điểm chưa để lại ấn tượng tốt cho Hoàng đế, không nên tham gia những loại tranh đấu không đáng có này.

Năm đó khi ông nội chưa mất, còn cùng với người của các đảng phái tranh đoạt, mấy tiểu bối trong gia tộc bọn họ cũng đánh tới loạn lên mất rất nhiều sức lực. Sau đó nàng không sửa được, bị phồn hoa muôn màu muôn vẻ làm mờ mắt, sa đọa thối nát, ngay cả thuốc phiện cũng đều dính qua.

Về sau có lần đang lêu lổng ở quán KTV [2] cùng với công ty nào đó, thì nàng bị Tô Tiểu Nghiên lao vào thấy được, tức giận lấy gạt tàn thuốc ném tới, tuy nàng né tránh nhưng cuối cùng cũng tỉnh ngộ ra.

[2] KTV: karaoke.

Nàng ép buộc chính mình sửa lại những tật xấu đó. Ông nội từng vuốt đầu nàng thở dài nói: "Ai, vừa qua khỏi vấp ngã."

Kỳ thật nàng chỉ có chút bướng bỉnh, cùng bộ dáng lưu manh thôi.

So khí chất thì nàng không có, nhưng so về tàn nhẫn thì các nàng ai cũng đừng nghĩ thẳng được!

Gặp bộ dạng diễn xuất của Tiết Lục Ngạc, Hoàng hậu thầm nghĩ tình báo quả nhiên chính xác. Chỉ có Đại tiểu thư Tiết gia mới là người được gia tộc đào tạo cẩn thận, đáng để mình chú ý.

Chẳng qua, cũng chỉ là chú ý. So về thân phận hay gia thế, Tiết Lục Ngạc - nàng ta vẫn còn kém xa.

Cho nên khoan dung không giảm, nói: "Muội muội hôm qua hầu hạ Hoàng thượng vất vả rồi."

Tiết Lục Ngạc vẫn như cũ, mang bộ mặt lạnh, cho dù lời nói khách khí nhưng không hiểu sao vẫn làm người ta chán ghét: "Đây là bốn phận của thiếp thân."

Hoàng Hậu mặt cứng đờ. Được rồi, người là lãnh mỹ nhân, người kiêu ngạo, người đặc ý. Nhưng ta cũng không có tính toán đem mặt nóng dán móng lạnh.

Tuy trong lòng so đo, nhưng tươi cười lại càng hiền lành, còn mang theo vẻ vui mừng nói: "Tuy nói như thế, nhưng muội muội hầu hạ Hoàng thượng còn cẩn thận hơn so với người khác cho nên mới được Hoàng thượng coi trọng như vậy. Sáng hôm nay Hoàng thượng có nói qua với ta, phải làm chủ thăng vị cho muội muội đấy. Đợi lát nữa muội muội hồi cung có khi sẽ nhận được thánh chỉ."

Hoàng hậu quyết đoán bắt đầu giúp Tiết Lục Ngạc kéo thù hận.

Hầu hạ cẩn thận hơn so với người khác? Chẳng lẽ chúng ta hầu hạ không bằng người? Ánh mắt phẫn hận của chúng phi tần, bắn thẳng tới Tiết Lục Ngạc.

Cho dù các nàng không ngốc, nhưng ghen ghét thì tuyệt đối không tránh được. Huống chi đây còn là sự thật rõ như ban ngày.

Nhìn xem, Hoàng thượng còn làm chủ nâng phân vị cho nàng ta kìa.

Nếu không, chỉ bằng vài câu của Hoàng hậu, sao có thể có được hiệu quả này?

Vì vậy mặc kệ phân vị cao hay thấp hơn, đều là nghĩ một đằng nói một nẻo mà mang theo ngữ khí âm trầm chúc mừng Tiết Lục Ngạc.

Hồi lâu không khí vẫn chưa lắng xuống, Hiền phi liền nhân cơ hội cười nói: "Đáng tiếc Đức phi tử tử phải chiếu cố Đại Hoàng tử không thể đến đây được, nên không tới làm quen với bọn muội muội, nếu không cũng có thể chúc mừng cho Tiết muội muội rồi."

Hoàng hậu rốt cuộc cũng nhú mày. Đức phi! Dựa vào Đại Hoàng tử để lấy cớ không đến cũng không phải chỉ một hai lần.

Liếc mắt nhìn Vân Phi luôn giống như vô hình, cơn giận của Hoàng hậu phai nhạt đi một chút, còn coi như bớt lo. Mặc dù có Nhị Hoàng tử, nhưng Vân Phi cho tới nay vẫn rất cung kính với mình.

Không giống như Đức phi tùy tiện thành như vậy!

Lại nhìn muội muội ruột Nghi Bảo lâm đang nhã nhặn ngồi dưới kia, tâm tình Hoàng hậu lại dịu xuống. Thời điểm sinh Hoàng tử vốn khó sinh, nhưng nàng vẫn liều mạng cố gắng sinh ra.

Không nghĩ tới cũng không thể nuôi sống, lại liên lụy thân thể của mình không tốt.

Hiện giờ nàng tính toán nâng đỡ muội muội, sau khi sinh được nhi tử liền chiếm lấy danh phận đích tử mà nuôi dưỡng cũng tốt. Dù sao cũng cùng huyết thống, không cần vì khác nhà ngoại phiền lòng.

Tĩnh táo lại, nàng cũng không đáp lại Hiền phi, thản nhiên nói: "Ta cũng mệt mỏi rồi, đều trở về hết đi."

Mới vừa rồi mọi người còn huyên náo chúc mừng, thoáng chốc an tĩnh lại, khom người vâng dạ.

Có thể thấy được Hoàng hậu vẫn rất có uy nghiêm.

Tiết Bích Đào ở cửa Trường Xuân cung của Hoàng hậu cùng Bùi Duẫn Nhi chào hỏi qua. Nàng cũng không đồng ý đến trong cung của nàng ta nói chuyện mà về thẳng Phương Hoa các.

Bàn tay trắng nõn duỗi ra, ngồi yên lặng xem xét tính tình cùng quan hệ của các phi tần hậu cung một lượt.

Bây giờ còn chưa nhìn ra được nhiều việc, nhưng Mẫn Bảo lâm dung mạo nhìn qua có vẻ kiêu ngạo, vậy mà nàng ta lại không hề ý vào Thái hậu để làm loạn, điều này khiến cho Tiết Bích Đào có chút kinh ngạc.

Bình thường đối với loại người có tính cách như vậy, nếu là Nghi Bảo lâm địa vị tương đương với nàng mà lại được sủng ái trước thì không sao, nhưng kết quả lại để tỷ tỷ mình được lợi, tất nhiên sẽ thấy không cam lòng.

Chẳng lẽ là đã coi thường nàng ta rồi? Tiết Bích Đào có chút nghĩ không thông.

Hậu cung quả nhiên không phải dễ dàng xem hiểu như vậy, vẫn nên tiếp tục quan sát thôi.

Hoàng hôn dần buông xuống phía tây, nghe thấy Tiểu Lâm tử nói Tiết Lục Ngạc được thăng lên thành Tiết Tài tử. Suy nghĩ đầu tiên của nàng là Hoàng thượng làm rất tốt, như vậy về sau khi có người gọi Tiết Bảo lâm thì sẽ không có hai người cùng lúc quay đầu lại nữa!

Thật thốn nha.

Nhưng những người khác lại không nghĩ vậy. Chỉ sợ trong cung sẽ lại có thêm vài cái khăn gấm bị xé rách.

Bởi vì ba ngày liên tục sau đó, Nguyên Trưng để đều lật thẻ bài của Tiết Lục Ngạc.

Chắc là cảm thấy đốt lửa như vậy là được rồi.

Ngày thứ tư rốt cuộc là lật thẻ bài của Nghi Bảo lâm, ngày thứ năm là Mẫn Bảo lâm.

Lại mỗi lần một người, nhưng không khí trong hậu cung cuối cùng cũng bình ổn hơn nhiều, cho dù đại đa số đều dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Tiết Tài tử. Ai bảo là nàng dẫn đầu đâu.

Tiết Bích Đào thật sự hoài nghi rằng Hoàng thượng chính là không muốn để thế lực của Trần Quốc Tướng quân cùng Tả Thừa tướng có lợi thế, nhưng tạm thời ở trong triều vẫn không thể động tới họ, cho nên mới đem tỷ tỷ của nàng làm vật hy sinh, khiến hai người kia thêm ngọt ngào.

Nhưng mà dù sao cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi, nàng cũng không dám nói ra miệng.

Ngay lúc trên dưới Phương Hoa các đều thấp thỏm bất an, lo lắng cho chủ tử của mình không được thánh sủng, thì vào ngày thứ sáu, Hoàng đế phái nội thị đến Phương Hoa các, báo cho Tiết Bích Đào chuẩn bị thị tẩm.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thị Tầm

Edit: Diệc Quý Tần

Beta: Chang Phi

"Triệu Trung Tín, giờ nào rồi?" Nguyên Trưng để Hàn Tử Kỳ đặt bút lông Hồ Châu sang một bên, tùy tiện lấy khăn lau tay.

"Bẩm Hoàng Thượng, đã là canh hai rồi ạ."

Hàn Tử Kỳ chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi, nghe được câu trả lời liền "Ừm" một tiếng, rồi nói: "Đi, đi Phương Hoa các."

"Tuyên, Hoàng Thượng bãi giá Trữ Tú cung Phương Hoa các..."

Lúc này, Tiết Bích Đào vì dời đi cảm xúc khẩn trương lo lắng, nên đang miên man suy nghĩ.

Quy củ triều đại này xem như vẫn còn có chút tính người, ít nhất thị tẩm không phải lấy chăn gấm bọc lại rồi nâng hay cống đến Dưỡng Tâm Điện của Hoàng Đế, nếu vậy thì đi đường quá xấu hổ rồi.

Không nói được gì, còn bị gió lạnh thổi vào trong đầu, lúc đến nơi cũng lạnh tới phát run rồi. Nàng vừa nghĩ tay vừa cầm một gáo gỗ múc nước, chậm rãi tưới từ cổ trắng nõn chảy xuống dưới, phát ra một tiếng than thở.

Thật là thoải mái.

Vào ngày mùa đông, nếu có thể ngâm mình trong suối nước nóng thì thật là thoải mái.

Đáng tiếc phẩm cấp của nàng thấp, nếu Hoàng Đế có đi suối nước nóng ở hành cung, thì cũng sẽ không mang nàng theo.

Ừm, nhất định phải cố gắng.

Nghĩ đến đây, nàng gọi một tiếng "Phụng Tử", vì không quen lúc tắm gội bị nhìn chăm chăm nên nàng để các nàng đi hết ra ngoài.

Nhưng quần áo thời đại này thật rườm rà, nàng không biết cách mặc như thế nào.

Vì thế nàng liền giang hai cánh tay ra, để cho Phụng Tử giúp lau người rồi mặc xiêm y cho mình.

Vân Hương phân phó hai tiểu cung nữ mang bức bình phong chim bói cá vờn quanh cành hoa để che kín xuống, đợi nàng ăn mặc thỏa đáng xong, Phụng Tử lại mang khăn đến lau khô tóc.

Mộ Vân cùng Sơ Hiếu mang lên mấy bộ trang sức đã sắp xếp chỉnh tề để cho nàng chọn.

Nàng nhìn lướt qua, chỉ tay vào món trang sức hình quả vải dính sương được quấn từ sợi tơ vàng: "Những cái khác không cần, mang đôi khuyên tai này tới đây là được rồi."

Nhiều như vậy đeo lên người, vào ban đêm thì ánh sáng lấp lánh nhìn rất là đẹp.

Nhưng lúc "ăn" thì lại có chút phiền toái rồi.

Nàng tuyệt đối vì Hoàng đế mà suy nghĩ đó nha.

Những người khác chưa rõ tính tình chủ tử, nên cũng không dám góp lời. Còn ba nha đầu nàng mang theo lại càng hồ đồ, nhìn trái nhìn phải đều thấy chủ tử khác biệt rất nhiều so với lúc trước, vì vậy tạm thời cũng không dám nhiều lời.

Tiết Bích Đào bảo Phụng Tử búi tóc thấp hai bên, lại trang điểm đơn giản bằng màu đào phấn, hoa lụa màu vàng nhạt rũ xuống bên tai.

Bộ dạng trong trắng thuần khiết mang chút vẻ kiều mị, cảm giác rất thu hút ánh mắt đối phương.

Tuy rằng, theo đuổi hình tượng băng thanh ngọc khiết, nhưng năm nay nàng mới mười lăm tuổi, vẫn là nên lạnh lợi một chút thì sẽ tốt hơn.

Tiết Bích Đào thực vừa lòng.

Nghĩ nghĩ, lại nghiêng đầu dặn dò Mộ Vân mấy câu, mới khoác thêm áo choàng đi ra cửa nghênh giá.

Lúc Hàn Tử Kỳ đến liền thấy ở chỗ cửa dưới ánh đèn vàng nhạt, nữ tử mặc một chiếc áo ngắn có những đám mây xanh biếc trên nền lụa trắng, bên dưới là chiếc váy màu lục đậm với những bông hoa được dệt bằng màu tối, trên vòng eo nhỏ mang theo ngọc bội, làn váy nhẹ nhàng bay theo gió.

Không gian yên tĩnh không khỏi khiến người cảm thấy có chút quạnh vắng, vì vừa xử lý chính sự xong nên trong lòng thích sự yên tĩnh không ồn ào, cứ tiếp tục an hoà như vậy.

Hắn cẩn thận quan sát, bước chân cũng chậm lại.

Tiết Bích Đào liền tiến đến hành lễ, thanh âm trong như dòng suối mát, giòn giã tươi mát như thổi vào đá cuội: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường."

Ngoài dự đoán là, Hàn Tử Kỳ không để nàng nâng mặt lên, mà rất tự nhiên nắm lấy tay nàng, vuốt ve một hồi, ngữ khí cũng không mấy quan tâm, tỏ vẻ bình thường: "Ừm, có chút lạnh."

Hừ, thật vô nghĩa!

Cô nài nài đây đứng ở cửa đợi người, người thế có thể ấm áp được chắc?

Vì tu luyện chưa tới, nên người nào đó bất giác hơi nâng đầu nhỏ lên, môi mím lại thành một đường, đem son hồng trên môi đưa cả vào miệng. Bởi vì thân thể nàng vốn đã yếu ớt, lại đứng trong gió lâu nên sắc mặt càng trở nên trắng thêm khiến người khác cảm thấy nàng bị lạnh hơn.

Vô thức nàng chớp mắt một cái, có dấu một chút bướng bỉnh, rồi lại rất tập trung.

Tập trung giống như cái gì nàng cũng chưa nghĩ, cái gì cũng chưa tính kế, chỉ là nhìn người nghĩ đến người.....

Hoặc là nghĩ làm thế nào để trả thù lại?

Hàn Tử Kỳ cảm thấy có chút buồn cười.

Chợt có ý niệm loé qua, cảm thấy có chút hứng thú đưa ra nhận xét: "Ăn diện cũng được, nhưng so với tỷ tỷ của người thì còn kém rất xa."

Giây tiếp theo thì tay hắn đã bị hất ra, tiểu nhân nhi đã quay đầu đi vào phía trong, cho dù bước chân nhẹ nhàng, không giống như đang tức giận.

Kỳ thật bị hấn nắm tay thì tay của nàng đã được sưởi ấm một chút, Tiết Bích Đào nghĩ so với máy sưởi, sử dụng tốt hơn nhiều. Nếu hấn không ăn nói lung tung, còn có thể để hấn nắm thêm một chút. Hơn nữa, cứ giận dỗi như vậy, hình như không được tốt lắm?

Chỉ là... Hừ, Nàng là 'Băng sơn' thì nàng còn sợ ai.

Đây mới là thái độ bình thường nha. Nam nhân này không thể quá sùng!

"Tốt, rõ ràng nhìn qua thì mềm mại yếu đuối, không ngờ tính tình lại lớn như vậy." Hoàng Đế bệ hạ xấu xa đùa bỡn thỏa mãn xong rồi, nên đuổi theo bước chân của nàng nắm lấy bàn tay của nàng lại.

"Trầm sười ấm cho người."

Tiết Bích Đào do dự một chút, suy nghĩ nếu lại hất ra thì có chút không biết điều rồi.

Vì thế đem tay rút ra, ở lúc Hoàng đế đang nhú mào lại bất ngờ nhét tay kia vào: "Tay này lạnh".

Nắm thật chặt lấy tay của nàng, Hàn Tử Kỳ chợt bật cười, nhớ lại lúc còn nhỏ tay vừa bé vừa ngắn, nên chỉ ăn toàn những món ăn ở gần mình, nhũ nương thấy như vậy liền đem một vài món khác đặt ở trước mặt hắn, nói: "Mấy món này cũng ngon".

Lòng tràn đầy kỳ vọng mà đề cử.

Hắn nhìn mắt to như ngôi sao sáng của nàng, mũi quỳnh tinh xảo, môi anh đào đỏ thắm, cùng với cái gáy trắng sữa không chút tỳ vết kia.

Đột nhiên cảm thấy có chút 'đói bụng'.

Tiết Bích Đào vừa đi vừa lường lự suy nghĩ, mới vừa rồi Hoàng Đế hình dung nàng là 'mềm mại yếu đuối' thì có chút nản lòng. Ai, 'Băng sơn' mỹ nhân quả nhiên không phải ngày một ngày hai là có thể học được.

Lần trước bởi vì dấu mặt, lại cách xa, nàng và tỷ tỷ lại đứng cùng nhau cho nên nhìn qua mới giống nhau.

Chắc là, có lẽ bởi vì nàng sinh bệnh nên Hoàng Đế mới nói là nàng mảnh mai?

Nếu không, với tính cách của nàng hẳn là hẳn sẽ phải dùng từ 'mềm mại hung dữ' để đánh giá mới đúng? Đây mới chính là cá tính thật của nàng!

Tự an ủi mình một hồi, nàng ngẩng đầu lên một lần nữa, bị ánh mắt thâm thúy của Hoàng đế dọa sợ.

Khụ!

Nói như thế nào thì năm đó lúc còn lêu lổng, nàng ăn chơi cũng rất nhàn nhuễn, cho dù không làm đến bước cuối cùng.

Nhưng ánh mắt này đại biểu cho cái gì thì nàng vẫn hiểu được.

Đang nghĩ ngợi xem nên mở miệng nói cái gì, Phụng Tử đã đem đến một tách trà nóng để trên bàn, nàng thở phào nhẹ nhõm: "Hoàng Thượng, uống ly trà đã cho ấm cơ thể."

Hàn Tử Kỳ phất tay cho lui, nhìn những cung nhân từ từ lui ra ngoài, rồi khép cánh cửa lại. Lúc này, hẳn mới tiến đến nói bên tai Tiết Bích Đào: "Trẫm thấy, vẫn là trẫm giúp người làm ấm người thì tốt hơn, nhỉ?".

Nói xong, còn sờ sờ khuôn mặt lạnh lẽo của nàng.

Tiết Bích Đào trong thoáng chốc cảm thấy như có một vạn con ngựa đang lao nhanh rít gào: Nima [1] đây là 'Thánh thượng không phải là người trầm mê nữ sắc'?

[1] Nima: thần thánh, mặt trời.

Không, trầm, mê, nữ, sắc?

Cha nàng đúng là mắt bị mù bị mù rồi.

Không trầm mê nữ sắc thì sao lại am hiểu 'tán tỉnh' như thế?

Chẳng qua cái này tạm thời không liên quan đến nàng, nhiệm vụ của nàng lại không phải là thay đổi Hoàng đế. Hoàng đế có tình thú, thì nàng cũng có thể thả lỏng theo không ít.

Huống chi loại chuyện như thế này, nàng cũng không phải chưa từng thấy qua, nghe qua.

Vì thế nàng rất bình tĩnh, bình thản đối mặt với Hoàng đế: "Nếu người Hoàng Thượng đã ốm rồi, vậy thiếp thân hầu hạ ngài đi ngủ thôi."

Hoàng Đế sững sốt, cảm thấy có chút thú vị.

Tiểu nữ nhân này rõ ràng lúc bị đùa giỡn thì sẽ tức giận giậm chân, so với những nữ nhân nhu thuận khác đều cảm thấy thú vị hơn. Hiện giờ hẳn nói ra những lời khiến người khác phải đỏ mặt, nàng ngược lại cũng không có phản ứng gì?

Chẳng lẽ nghe không hiểu?

Tiết Bích Đào không biết ý tưởng trong lòng hẳn lúc này, thực ra mặt nạ 'tiểu băng sơn' của nàng đã sớm bị Hoàng Đế nhìn thấu hàng ngàn vạn lần.

Không trải qua dạy dỗ của gia tộc, cũng không trải qua gia đấu, trạch đấu. Vì vậy, cho dù đủ thông minh, có thủ đoạn, biết làm thế nào là tốt nhất, nhưng dù sao cũng không phải là diễn viên.

Một khi suy nghĩ, thì cái gì cũng biểu lộ ra mặt hết.

Hoàn toàn không phải đối thủ của Hoàng đế.

"Trẫm chuẩn." Hoàng đế cười, một tay ôm Tiết Bích Đào, bế nàng đi vào nội thất, tuy bước chân vội vàng, nhưng lúc đặt nàng đặt lên giường vẫn rất ôn nhu.

Vừa chạm đến giường, nàng nửa ngồi dậy, học theo quy củ ma ma Phủ Nội Vụ đã dạy, giúp Hoàng Đế cởi quần áo.

Hoàng Đế duỗi tay gỡ mấy búi hoa lụa trên đầu nàng ra, một đầu tóc đen xoã xuống. Ánh trăng chiếu xuống, khiến cho cái cằm nhỏ nhắn tinh xảo của nàng càng thêm nhu hòa.

Hoàng đế có chút thất thần nghĩ đến Tiết Lục Ngạc, đấy mới là 'băng sơn' mỹ nhân chân chính, trong lòng lập tức càng thêm nóng nảy.

Khuôn mặt tương tự, nhưng tính tình lại khác nhau.

Không biết lúc nếm thử sẽ có hương vị gì bất đồng?

Hắn đột nhiên rất có hứng thú tìm hiểu.

Quần áo được trút bỏ, hắn để nàng nằm trên giường, vùi đầu vào cổ nàng khẽ ngửi: "Thật thơm".

Tiết Bích Đào không nghĩ đến thân thể này cùng với thân thể nàng ở hiện đại giống nhau, cổ là nơi mẫn cảm nhất chỉ cần chạm nhẹ một chút liền co rúm lại.

Nàng không yên đáp: "Là do trên màn treo túi thơm, mùi Linh lăng hương vốn dĩ rất nồng."

Hàn Tử Kỳ cảm giác được nàng đang run, ha hả cười không ngừng: "Sao lại thích mùi hương này? Ta thấy tỷ tỷ nàng lại thích mùi hương thoang thoảng."

"Thiếp thân cảm thấy khi ngửi mùi này cảm giác như được ở giữa thiên hạ tràn ngập ánh mặt trời cùng mùi hương của hoa nơi đồng ruộng. Thần thiếp từ nhỏ thân thể cùng xương cốt không được tốt, nên chưa từng ra khỏi cửa. Cho nên dựa vào mùi hương này mà mơ tưởng một chút thôi." Tiết Bích Đào trong lòng khó chịu, đang yên đang lành lại nhắc đến nữ nhân khác.

Nếu đang ở hiện đại, thì tên nam nhân này khẳng định đã bị nàng một cước đá ra khỏi giường rồi! Cạn bã, quả thật là cạn bã!

Nhưng ở chỗ này lại không thể không chịu đựng, còn có nhiệm vụ phải làm nữa. Lại đỡ trở lại thì rất mệt.

Áp chế lại cảm xúc không thoải mái trong lòng, giọng nói mang theo một chút ủy khuất nức nở.

Hoàng Đế nghe xong tưởng nàng trong cung lâu ngày sinh ủy khuất, liền đỡ nàng, hôn lên đôi mắt run run của nàng: "Về sau trăm sẽ mang người đi ra ngoài."

Người đi lừa trẻ con đi. Tiết Bích Đào trong lòng trợn trắng mắt.

Trên mặt lại là bộ dáng cảm động, có dư âm nức nở, làm lòng người run lên: "Hoàng Thượng..."

Hoàng Đế nghe xong có chút không nhịn được, bàn tay to theo ý chuyển sang đặt lên nơi đầy da kia, cảm giác thật mềm mại. Vừa mềm vừa non nớt.

Hắn xoa nắn, tận đến lúc Tiết Bích Đào không cầm lòng nổi mà cong người lại, hắn liền cắn một ngụm lên vành tai trắng nõn tinh xảo của nàng, thanh âm trầm thấp: "Trên người đã ấm lên chút nào chưa?"

Nàng chỉ biết đem bàn tay củ sen quấn lên cổ hăn, miễn cưỡng mở mắt nhưng trước mặt lại là một mảnh sương mù mờ lung, gập gập đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Hoàng đế cười nhẹ, như vừa lòng. Liền dời xuống nơi tiểu nhũ là lướt kia, căn lên trên mảng hồng đào câu người kia gặm lấy rồi lại mút, thỉnh thoảng bật ra một tiếng: "Tiết Bích Đào, Tiết Bích Đào."

Trong mắt Tiết Bích Đào đầy sóng nước, căn môi "Ưm" một tiếng, đôi bàn tay như búp sen nhanh chóng nhéo vài chỗ trên vai hăn.

Khiến hăn cảm thấy trên lưng tê ngứa, một dòng điện tê dại tiến vào trong cơ thể.

Lại nhìn nàng vì xấu hổ mà cả người đỏ bừng, thân thể nhiễm một tầng phấn mỏng, hoàn toàn không có bộ dạng ốm yếu tái nhợt, mà mang vẻ quyến rũ ngon miệng.

Hầu kết lên xuống, hăn khàn khàn nói: "Quả nhiên là đóa hoa rực rỡ."

Tiết Bích Đào chưa nghe thấy hình dung như vậy bao giờ, nên co mũi chân lại, không khỏi vừa thẹn vừa giận đưa đôi mắt ngập tràn xuân thủy nhìn hăn.

Nhưng nàng không biết làm như vậy, lại càng khiến người khác muốn mạnh mẽ khi dễ nàng nhiều hơn.

Đem hai chân trắng như tuyết của nàng gác lên trên vai mình, hăn biết đây là lần đầu của nàng, nên đã nhịn đã đủ lâu rồi. Hiện giờ liền đưa lửa nóng tiến thẳng vào, một chút cũng không muốn ngừng lại.

Nàng bị đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngón tay liền lần xuống, nhất định phải cào lên người hăn mấy dấu vết mới bằng lòng bỏ qua.

Cẳng chân bóng loáng đập loạn trên không trung, chờ đến khi hoàn toàn không thấy có cách nào giảm đi chỗ đau mới dừng lại. Tựa như con mèo nhỏ nức nở meo meo, giống như kêu đau, lại giống như nỉ non khóc.

Hắn nghe xong cũng không dừng lại, ngược lại càng tăng lực lên, càng vào càng thêm mạnh mẽ.

Một hồi lâu, hắn rút cuộc cũng thoải mái phóng thích một trận, nằm ở một bên vuốt ve cái trán đã thấm mồ hôi của nàng, nhìn nàng có ý thương tiếc.

Tiết Bích Đào đã sắp ngất đi rồi, liền nhích tới gần hắn, tinh thần uể oải mà lầm bầm một câu: "Hỗn, đồ hỗn đản, cô nãi nãi đây mới chỉ là một quả đào nhỏ ngây ngô thôi đấy."

Hàn Tử Kỳ ngạc nhiên, hắn thật sự không có lòng dạ hẹp hòi, tuy rằng nghe xưng hô của nàng có chút không thích hợp nhưng cũng không để ý đến, cứ coi như là tình thú khuê phòng cũng không sao.

Hiện tại, chú ý của hắn toàn bộ đều đặt trên câu 'Quả đào nhỏ ngây ngô' kia.

Nếu không phải thấy nàng bị lăn lộn đến thảm hại như vậy, hắn nhất định phải cười thật to.

Từ xưa đến nay, hắn chưa từng thấy ai đem mình so với quả đào. Nữ nhân không phải luôn so sánh mình với hoa đẹp hay sao?

Ừm, Quả đào.

Hắn nhìn chăm chăm vào tiểu nữ bị che kín bởi những vết hồng một lúc lâu, rốt cuộc cũng xác định.

Thật đúng là Quả đào nhỏ ngây ngô.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Phần Mềm Hack

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Bích Đào bị một trận đau đớn đánh thức. Kinh khủng là nơi xuất phát cảm giác đau kia chính là đến từ phần đầu, thật giống như cơn đau trước đây - lúc ngất xỉu khi bị kéo đến cái phó bản này, cơ hồ là giống như đúc.

Nỗ lực trợn mắt, nàng phát hiện trước mắt mình xuất hiện thêm cái màn hình điều khiển trò chơi một cách huyền diệu.

Mặt không biểu tình mà click mở phong thư nhấp nháy phía dưới, suy đoán không biết lại xảy ra thêm chuyện xấu gì đây.

Đào Đào thân yêu: Cái màn hình điều khiển này đã đi theo bên cạnh người khi người đến thời không này rồi, chỉ là phải đợi đến lần đầu tiên sử dụng kỹ năng tranh sùng, khiến cho mặt rồng đại duyệt mà đạt được giá trị kỹ năng thuần thực sau mới có thể kích hoạt sử dụng. Công năng cụ thể thì xin người tự hành mày mò.

PS - nhắc nhở ấm áp: Cảm thấy giao diện trở ngại đến tầm mắt, có thể biến lớn thu nhỏ lại tùy ý nha! (hắn còn rất tri kỷ mà dùng mũi tên màu đỏ chỉ vào nút biến lớn thu nhỏ)

Ấn vào dấu "x" đóng cửa giao diện.

Bích Đào lại không hề cảm thấy tri kỷ, phó bản nhập vai vào truyện mà, nếu không có bàn tay vàng, người chơi sẽ rất khó khăn.

Nếu làm vậy thì khi nàng trở về như cũ sẽ khiêu nại!

Bọn họ đừng nghĩ cứ như vậy trốn thoát.

Có điều ban đầu nàng chỉ thích ở trong trò chơi đánh quái vật rồi thăng cấp để phát tiết tinh lực, còn chưa từng có chơi đùa phó bản với cốt truyện thể này, mang thêm hệ thống là cái dạng gì cũng không rõ ràng cho lắm.

Vì thế nàng tò mò click mở bảng thuộc tính, lập tức nhảy ra một cái khung: "Trước mặt ngài có 5 điểm kỹ năng tranh sủng, xin lựa chọn vài loại hình để tăng thêm điểm số ở bên dưới."

Phía dưới cùng số ra ba lựa chọn: Cá tính, thân thể, sở trường đặc biệt.

Nàng chọn cá tính, lập tức trong khung cửa sổ nhảy ra mười mục nhỏ, phía sau mỗi mục có một khung vuông nhỏ để trống:

Điềm mỹ ☐

Kiều tiếu ☐

Ôn nhu ☐

Hoạt bát ☐

Lãnh diễm ☐

Cao quý ☐

Khí phách ☐

Không dễ bị hãm hại ☐

(Bị hãm hại hoàng đế cũng không tin)

Dễ dàng hãm hại người ☐

(Dù là cố ý hãm hại hoàng đế cũng tin)

Cảnh giác ☐

(Khi bắt đầu có nguy hiểm sẽ cảnh báo)

Nhắc nhở: 7 loại đầu thì thuộc tính đạt tối đa là 10 điểm, 3 loại sau thì mỗi loại cần 30 điểm mới đựng nóc, tổng điểm kỹ năng là 100, xin cẩn thận lựa chọn.

Bích Đào sọc đen chảy dài, 3 loại sau thật bá đạo, đáng tiếc yêu cầu đến ba mươi điểm.

Tuy nhiên nói tóm lại là vẫn đáng tin cậy, vẫn rất quan trọng vào thời điểm này - khi hoàng đế còn chưa có ấn tượng với nàng.

Vì thế nàng lần lượt thêm 1 điểm vào cả 3 loại phía sau.

Sau đó lôi ra bảng thuộc tính thân thể, vẫn là từng mục.

Thanh âm diễm mỹ ☐

Thanh âm thánh thót ☐

Thanh âm mềm mại ☐

Thanh âm khí phách ☐

Thân kiều thể nhuyễn ☐

Thế chất khỏe mạnh ☐

Da thịt trắng nõn ☐

Sợi tóc đen nhánh ☐

Chân dài eo thon ☐

Thể trọng uyển chuyển nhẹ nhàng ☐

Dễ dàng sinh dưỡng ☐

Mang hương thiên nhiên (tự chọn mùi hương) ☐

Trời ơi "thanh âm khí phách" là cái quái gì đây, phía trước trong phần cá tính có "khí phách" nàng đã rất muốn phun trào rồi đấy.

Việc cấp bách trước hết vẫn là dưỡng tốt thân thể, may mà ngày hôm qua cầu Hoàng đế chỉ đến một lần, bằng không nàng tuyệt đối đã đi gặp A di đà phật.

Vì thế thêm 1 điểm sau "Thể chất khỏe mạnh".

Rồi nàng kéo bảng sở trường đặc biệt ra xem, cái này thì rất bình thường, không còn gì ngoài: gảy đàn, chơi cờ, viết chữ, vẽ tranh, múa, võ, hát, bắn cung, cưỡi ngựa, nghề.

Nàng thật muốn thêm vào mục "bắn cung", "cưỡi ngựa".

Xúc cảm khi làm cung thủ trong trò chơi vẫn còn lưu lại, hẳn là càng dễ dàng hơn chút.

Tuy nhiên hiện tại còn chưa cần suy xét cái này, giống như suối nước nóng ở hành cung, trước tiên phải giành một vị trí trong lòng Hoàng đế đi rồi lại nói.

Giữ lại cái điểm số dự phòng cũng tốt.

Ấn vào "Hoàn thành", khung vuông nhắc nhở của hệ thống lại nháy ra: Ngài còn 1 điểm chưa tăng thêm, có xác nhận rời khỏi bảng thuộc tính?

"Xác nhận".

Hôm nay đã chịu kinh hỉ lẫn kinh hách không ít. Nàng nhìn nhìn ánh sáng nhấp nháy quanh cái bảng, cảm thấy đến buổi tối vẫn nên mở ra xem lại, miễn cho bên trong rỗng tuếch thì càng chịu thêm kích thích.

Nàng không tin nổi hệ thống có thể cho nàng thần vật, mở ra bàn tay vàng vô hạn cho nàng.

Có bảng thuộc tính thêm sức, nàng câu dẫn Hoàng đế càng dễ dàng thêm chút. Hoàng đế vui vẻ thêm vài lần, điểm thuộc tính kỹ năng lại có thể gia tăng, hiển nhiên là một vòng tuần hoàn tốt.

Vì cân bằng trò chơi, phòng chừng mấy đồ vật trong túi chỉ là để dùng cho vui thôi.

Thu nhỏ lại màn hình điều khiển, Bích Đào đánh giá canh giờ cũng gần tới, lát nữa Hoàng đế vào triều sớm nàng còn phải hầu hạ nên cũng lười, chẳng nằm lại ngủ thêm làm gì.

Nghiêng hơn phân nửa thân mình, nàng nhàn tới không có việc gì, bèn cẩn thận ngắm nghía dung mạo của Hoàng đế.

Hôm qua đã khuya, ở cổ đại đèn mờ ám không thích ứng được, nàng lại thường thường cúi đầu, tinh thần lơ đãng, không thấy rõ đường nét.

Râu ria được cắt tỉa gọn gàng, mày kiếm nghiêng nghiêng, mũi cao thẳng, cằm có góc cạnh rõ ràng. Vì ngủ say mà hơi mở môi mỏng, có thể tưởng tượng khi mím chặt thì lạnh lùng vô tình đến thế nào.

Còn đôi mắt, nàng nhớ mang máng là một đôi mắt phượng thon dài, khi chìm vào ham muốn tình dục thì thâm thúy nheo lại, có loại cảm giác chống lại sự xâm nhập và tính toán.

Người này làm Hoàng đế xem như tùy tính, làm nam nhân lại là rất nguy hiểm.

Có lẽ là nhìn quá nhập tâm, cho nên vai ngọc bị bàn tay to ôm qua mà nàng cũng không tự biết, thẳng đến khi nghe một câu: "Rất đẹp à?" vào tai thì nàng mới bừng tỉnh giật mình.

"Vâng." Nàng gật đầu, không có khen ngợi dư thừa cùng thêm thắt gì, cũng không có làm nũng phản bác.

Hắn cười, ấn nàng vào trong lồng ngực.

Nàng tựa như mèo nhỏ mà cọ cọ, sau đó ngoan ngoãn rúc ở nơi đó.

"Một hồi trăm cho người soạn chỉ, để người tấn lên Tài nhân đi." Giọng nói khi vừa tỉnh giấc có vẻ hơi khô khốc, hắn liền khụ một tiếng hắng giọng.

Hắn nhớ rõ tỷ tỷ nàng lần đầu tiên thị tẩm liền xin ân điển này, có điều nàng ta nói cũng rất uyển chuyển, chưa kể hắn lại lấy nàng ta ra làm bia ngắm, tuy rằng thuật đế vương là như thế, không có gì để áy náy, nhưng cũng có chút ý tứ xem như bồi thường, vậy nên hắn đáp ứng nàng ta.

Hiện giờ thấy nàng hầu hạ tốt, liền chủ động ban thưởng.

"Thôi đừng". Nàng vô ý thức mà bắt một sợi tóc đen nơi tay, mềm mại mà khua vòng vòng trên má đào: "Hoàng thượng ghi tạc trong lòng, chờ đến khi thiếp thân có thể thăng lên Mỹ nhân, lại hạ chỉ luôn một lần được không?"

Nói trực tiếp, trực tiếp đến mức có chút phạm thượng, giống như chắc hẳn nàng có thể lại thăng lên.

"Ồ?" Hàn Tử Kỳ nhướn mày, đối với nữ nhân khi hắn còn cảm thấy hứng thú, luôn rất khoan dung. Ít nhất là có thể nghe một chút giải thích, sẽ không lập tức nổi giận.

"Bằng không lại cùng phân vị với tỷ tỷ, đều bị kêu Tiết Tài nhân, người khác xưng hô lên, thiếp thân cũng không biết đang kêu ai. Nhất định sẽ gây ra không ít chê cười." Bích Đào nhỏ giọng mà nói, nghĩ nghĩ, lại chuyển lọn tóc đen kia tới bờ ngực kiên cố dày rộng của hắn, giọng nói yêu kiều theo sợi tóc di chuyển: "Hoàng thượng, có được không?"

Hoàng đế ôm nàng càng chặt, lại gác cằm lên đỉnh đầu nàng, cười nhẹ: "Vật nhỏ quấy người."

"Trẫm đáp ứng người."

Bích Đào vui vẻ cười hé răng, dù sao đang rúc ở trong lòng ngực hắn, không ai trách cứ.

"Có điều, người cũng phải đáp ứng trẫm một sự việc." Hắn thông thả, ung dung nói thêm một câu.

Được rồi, nàng liền biết, làm hoàng đế đời trước đều là gian thương!

Nửa điểm thiệt cũng không chịu nhận.

"Đừng học tỷ tỷ người, trẫm nhìn người áp chế tính tình mà lạnh lùng đạ mặ, mệt mỏi quá." Hoàng đế vừa nhớ tới tới liền muốn cười, nói thật, nữ nhân ở hậu cung hắn tuy không nhiều lắm, nhưng các loại tính cách cũng coi như đầy đủ hết. Hắn cũng là có khẩu vị riêng, nên ngẫu nhiên cũng có phi tần vì tranh sủng mà sửa lại tính tình bản thân.

Nhưng vật nhỏ trong lồng ngực hắn, tuyệt đối là sửa không giống nhất.

Liếc mắt một cái là có thể bị chọc thủng.

Thế nhưng nàng còn không hề hay biết, cứ vui vẻ giả dạng một khối băng nhân để được hắn sủng, khiến hắn cảm thấy xem diễn cũng thú vị, rồi lại thoảng không đành lòng để nàng tiếp tục hành hạ chính mình.

Thôi, vẫn là tính tình vốn có của nàng càng hợp ý hắn.

Nững nịu đáng yêu, chọc một chút liền phản ứng mãnh liệt. Làm hắn rất có cảm giác thành tựu.

Không giống những nữ nhân kia kính cẩn, dịu dàng nghe theo, dù là bày ra chút nững nịu thì cũng luôn luôn liếc nhìn hắn, sợ hắn vung tay áo liền đi rồi, không chân thật.

Bích Đào nghe mà quần bách, có chút cảm giác bị vạch lông.

Thật hay, nàng cực cực khổ khổ mà suy tư, nghiền ngẫm nhân vật, rất là gian nan. Cứ như vậy đã bị phủ định, làm người vừa xấu hổ vừa ầm ứ, giống như phía trước đều là hát tuồng cho người ta xem náo nhiệt.

Có điều nghe lời nói của hắn chỉ có ý cười, không có mất kiên nhẫn, nàng cũng có chút an ủi.

Ít nhất sẽ không bởi vì cái này mà bị ghét bỏ, nàng còn có cơ hội phấn đấu!

Nàng nhanh chóng quyết định lôi ra bảng thuộc tính đem điểm số dư lại thêm ở "Thanh âm mềm mại", rồi làm nũng với Hoàng đế: "Hoàng thượng, Hoàng thượng bắt nạt người ta..."

Hoàng đế nghe xong âm thanh này, thế nhưng cảm thấy ngay cả tiếng rên rỉ uyển chuyển, yêu kiều của nàng vào tối hôm qua cũng không bằng, thật là mềm như sợi bông, phiêu phiêu mà đảo qua màng tai hần, muốn bắt lại bắt không được.

Nhất thời chỉ nghĩ, khi nào lại lẫn lộn nàng một hồi thì sẽ được nghe tiếng rên mang âm sắc như vậy "ừm".

Bàn tay hạ xuống vỗ vỗ mông nàng, trêu đùa: "Hiện tại trẫm lại không có thời gian bắt nạt người, nếu người muốn trẫm bắt nạt người, cũng nên chờ đến buổi tối lại nói, hửm?"

Bích Đào lại quần bách, cầu hoàng đế này, trong đầu chỉ có cái đấy!

"Được rồi, đứng lên giúp trẫm thay quần áo." Nói rồi hần giương giọng gọi ra ngoài cửa, một cung nữ bưng dụng cụ rửa mặt tiến vào.

Nàng thấy mười vết cào nông hoặc sâu trên lưng Hoàng đế thì có chút đỏ mặt, khụ, rõ ràng móng tay nàng đã cắt thực ngắn rồi mà.

Có thể thấy được lúc ấy nàng hạ không ít sức lực.

Hoàng đế thấy động tác thắt nút áo của nàng cũng không xong, trên mặt đỏ ửng không giảm, tâm tình càng là sung sướng: "Thân mình người không tốt, nếu là khó chịu thì hôm nay cũng đừng đi thỉnh an."

"Tạ Hoàng thượng ân điển." Nàng hành lễ tạ ơn, ngoài miệng đáp lời, lại vẫn quyết định muốn đi.

Phản bác thì không cần, phỏng chừng Hoàng đế cũng liền thuận miệng nhắc tới, không quan tâm cuối cùng nàng có đi hay không.

Hàn Tử Kỳ ra cửa, dặn việc này với Triệu Trung Tín, cả người thần thanh khí爽 mà đi thượng triều.

Tác giả có lời muốn nói: Vì thế phần mềm hack trong truyền thuyết xuất hiện, tuy rằng cái tác dụng của nó... Không quá rõ ràng.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sùng Ái

Edit: Như Thục Dung.

Beta: Hy Thái phi

Tiết Bích Đào đếm đếm đầu ngón tay, gần đây nàng kéo thêm không ít cừu nhân.

Bốn ngày liên tục, còn nhiều hơn cả tỷ tỷ nàng. Hoàng Thượng nghỉ ở chỗ nàng liên tục bốn ngày, bây giờ trong Hoàng cung đều âm thầm truyền đi tin tỷ muội Tiết gia là hồ ly tinh chuyển thế, quyến rũ Hoàng Thượng.

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài truyền đến thanh âm của công công nội thị: Hoàng Thượng giá lâm!

Được rồi, bây giờ biến thành năm ngày liên tục!

Không phải là nàng không thích Hoàng Thượng đến thường xuyên, vì để nâng cao điểm kỹ năng nàng phải cười tươi chào đón hân. Nhưng mà Hoàng Thượng đến năm ngày mà điểm kỹ năng không được nhiều, trừ ngày đầu tiên được năm điểm, những ngày còn lại tổng cộng cũng chỉ có bốn điểm!

Là bốn điểm đó!

Còn không đủ nhét kẽ răng!

Bản thuyết minh nói rằng điểm số là dựa theo mức độ hài lòng của Hoàng Thượng, có thể thấy được Hoàng Thượng này khó hầu hạ cỡ nào!

Nàng bỏ thêm hai điểm vào cột "Thể chất khỏe mạnh", hai ngày nay thân thể thoải mái hơn rất nhiều, không còn hay đau đầu và ho khan nữa, cũng không còn bị đổ mồ hôi lạnh.

Hai điểm còn lại nàng thêm "Thanh âm mềm mại" và "Cảnh giác".

Không có biện pháp, Hoàng Thượng giống như đặc biệt thích âm thanh của nàng lúc trên giường. Cảnh giác còn lại là bởi vì gần đây nàng gây không ít thù oán, cây to đón gió, phải cẩn thận đề phòng bất trắc.

Long bào thêu cừu trảo kim long bằng chỉ vàng đột nhiên đập vào mắt, Tiết Bích Đào che ngực ngẩng đầu.

Đôi mắt ngập nước làm ác nhân cáo trạng trước: "Hoàng Thượng, ngài không tiếng động đi vào, làm thiệp sợ."

Mấy ngày nay ở chung, lá gan của nàng càng ngày càng lớn.

Nàng dần dần hiểu được Hoàng Đế này chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, hắn vẫn là vui đùa với người, hoặc là người diễn trò làm hắn vui.

Quả nhiên Hoàng Thượng đã bật cười, nghiêm túc nói: "Rõ ràng là chính nàng suy nghĩ đến mức thất thần, trầm không trách tội nàng không tiếp giá, mà nàng ngược lại còn oán hận trầm."

Tiết Bích Đào nghe vậy lập tức đứng dậy, tiếp nhận trà Phổ Nhĩ [1] từ trong tay Phụng Tử, đưa tới trước mặt Hoàng Thượng, chân chó lấy lòng: "Hoàng Thượng mời ngài uống trà, uống trà!."

Khuỷu tay cong lại, dựa lưng vào chiếc giường La Hán[2] làm bằng gỗ tử đàn[3], ở trên phủ lên một tấm đệm làm bằng lông ngỗng mềm mại, Hoàng Đế lão thần buông giọng nói: "Không có thành ý."

Tiết Bích Đào há hốc mồm.

Nghĩ nghĩ một hồi, Tiết Bích Đào mở nắp ly trà ra, vớt hết lớp bọt trong ly, sau đó hớp thử một ngụm. Nước trà dính lên đôi môi hồng thuận kiêu diễm, hai mắt nghiêm túc: "Hoàng Thượng, thiếp đã thử qua, trà đủ độ ấm."

Nói xong đẩy ly trà đến gần.

Hoàng Đế đầu tiên là sững sốt, sau đó lại cúi người đến gần tay Tiết Bích Đào nếm một ngụm, cười gật đầu: "Hương vị đậm đà, vừa đủ độ ấm, không tồi."

Miệng nói không tồi, lại đặt ly trà kia qua một bên bàn, choàng lấy vòng eo mảnh khảnh của Tiết Bích Đào, kéo nàng đến bên cạnh. Mùi trà thanh đậm theo hơi thở của hân phả vào tai nàng, cùng hơi thở nàng dây dưa.

"Trẫm còn chưa hỏi nàng, trẫm cho người trồng một cây Bích đào ở trong viện, nàng thích không?"

Tuy rằng này giờ các cung nữ đều cúi đầu bày ra một bộ nhìn không nghe không biết, nhưng Tiết Bích Đào vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, vận vạt thân mình mới cười nói: "Rất thích."

Hàn Tử Kỳ cúi đầu thấy khoé miệng Tiết Bích Đào đang cong lên, cảm thấy nụ cười kia có chút cổ quái, liền nâng cằm nàng lên để nàng đối mặt với chính mình, hỏi nàng: "Cười cái gì?"

Thấy thế nào cũng không giống như là nàng vì hân đối tốt với nàng nên mới sung sướng tươi cười.

Tiết Bích Đào nắm chặt tay áo hân, ổn định thân mình, bắt đầu đọc thơ:

"Bích đào hoa thụ hạ, đại cước mặc bà lăng
Vị thuyết đồng tiền khởi, tiên phô lô tịch sàng.
Tam bôi hồn bạch tửu, kỉ cú thoại trung tràng.
Hà thời quy cố lí, hòa tha tiểu nhất tràng."

*Tạm dịch:

Dưới tàng cây bích đào, nâng bước chân dạo chơi
Đừng nói đến danh lợi, trước bày chiếu trải sàng
Ba ly hồn rượu trắng, nói mấy câu tâm sự
Bao giờ về quê cũ, cùng nàng cười đôi câu.

Cuối cùng nở một nụ cười thật tươi: "Mỗi lần tiếp thấy cây kia đều nhớ tới bài thơ này, cảm thấy ngâm bài thơ cực thú vị. Cứ nghĩ đến việc tình cảm phu thê của bọn họ tốt như vậy, liền cảm thấy chính mình cũng được lây chút hạnh phúc."

Phu thê.

Hàn Tử Kỳ cân nhắc hai chữ này. Hậu cung, chỉ có Hoàng Hậu mới được xem là thê tử của hãn.

Chỉ là hai người bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là tương kính như tân, tôn trọng nhau như khách, tình cảm không được tốt đẹp như trong thơ.

Hãn nhìn nàng trong chốc lát, thấy trong ánh mắt nàng không hề có dục vọng khắc sâu. Quả nhiên nụ cười kia cũng giống như lời nàng nói, thoải mái hạnh phúc thì sẽ cười.

Duỗi tay đánh nàng một cái: "Đừng tưởng trẫm không biết. Thơ này là nghe ở đâu?"

Tiết Bích Đào chột dạ, nàng đã quên đây chính là một cái triều đại hư cấu. Hay là nói chính mình xem trong sách? Bài thơ này vốn là nàng đọc từ trong sách!

Nhưng nếu cầu Hoàng Đế lại hỏi tên quyển sách thì phải trả lời như thế nào?

Đang lo âu, tay phải truyền đến một cảm giác tê rần rần.

Tiết Bích Đào giật mình, nhìn về phía tay phải.

Cảm giác có chút kỳ quái.

"Bẩm Hoàng Thượng, cung nữ của Trinh Quý tần đến truyền lời, nói thân mình Tam Công chúa có chút không thoải mái, mời ngài qua bên ấy." Mộ Vân trầm ổn hành lễ, bẩm báo sự việc.

"Đã biết." Hàn Tư Kỳ trầm ngâm trong chốc lát, thu hồi cánh tay đang ôm Tiết Bích Đào lại, nhìn nàng nói: "Trẫm đi qua xem một cái."

Cũng không nói có trở về hay không!

Trong lòng Tiết Bích Đào hiểu rõ, nàng nghĩ trong lòng Hoàng Đế cũng hiểu rõ, đây cũng chỉ là thủ đoạn tranh sủng trong hậu cung.

Thế nhưng, có loại phụ thân nào biết nữ nhi mình sinh bệnh, lại đang ở gần đó, chẳng những không đi mà còn ân ái với nữ nhân khác sao?

Nếu có, thì người đó không phải là người!

Đến nỗi không thoải mái, hài tử trong cung đứa nào mà không hay bị bệnh? Ít vận động, thể chất và sức đề kháng giảm xuống. Dược liệu trong

nhà kho Thái Y Viện chất thành đồng cũng chính là vì cái gọi là dưỡng sinh chi đạo cho các chủ tử.

Cho nên bệnh hay không bệnh không biết. Nhưng không thoải mái, khẳng định không phải giả.

Các nàng lúc nào cũng có thể làm cho chính mình trở nên không thoải mái.

Nếu như vì tranh sủng mà nói dối, thì đó chính là tội khi quân.

Tiết Bích Đào gật gật đầu, tiễn Hàn Tư Kỳ ra cửa. Ở thời điểm này, giữ hân ở lại cũng không có gì thú vị. Huống chi hiện tại nàng đang rất nổi bật, có người tới đả kích một chút, cũng có thể làm cho lòng người "an ổn" một chút, sẽ không tập trung chia mũi nhọn hướng lên trên người nàng.

Còn có một việc, nàng đang tò mò chuyện lúc này, tay nàng tại sao lại có cảm giác tê rần rần như vậy? Chuyện này rất có khả năng liên quan đến hệ thống, lúc rảnh rồi nàng nhất định phải nghiên cứu...

Lúc này, những người đang ghi hận tởm muội Tiết gia, quả nhiên đều thỏa hận, đều vui sướng khi người gặp họa.

Cảnh Dương Cung - Du Nhiên các.

Nghi Bảo lâm gác bút lên giá bút hình ngọc sơn màu xanh, hai tay cẩn thận cầm bức họa lên, cử chỉ thật đoan trang.

Đại cung nữ Như Châu đi tới, hứng thú cười nói: "Tài vẽ tranh của chủ tử càng ngày càng tốt."

Nghi Bảo lâm dịu dàng mỉm cười: "Nhưng cũng không bằng Ôn Thái Nữ, thư hương thế gia dạy ra nữ nhi quả nhiên không giống bình thường."

"Nàng sao có thể so sánh với chủ tử được." Như Châu cho là không đúng: "Cũng là bát phẩm thôi, chủ tử cao hơn nàng ba cấp, vả lại chủ tử là một trong hai người vừa vào cung đã có phong hào."

Nghi Bảo lâm thở dài, tuy rằng Như Châu lớn lên giống tỷ tỷ ruột của nàng ta - Như Ngọc, nhưng lại không hữu dụng bằng Như Ngọc.

Cao hơn ba cấp thì thế nào? Nếu là Hoàng Thượng thích, lúc nào cũng có thể lướt qua nàng.

Nàng đương nhiên không cảm thấy chính mình có cái gì không tốt. Nhưng lại sợ Hoàng Thượng vì cố kỵ địa vị gia tộc nàng, trong lòng xa cách nàng.

Nàng cũng chỉ có thể dựa vào Hoàng Hậu tỷ tỷ.

"Hôm nay Hoàng Thượng lại đi Phương Hoa Các?" Nàng hỏi Như Châu. Phụ thân tỷ muội Tiết gia là Lễ Bộ thượng thư, vị trí kia không quá cao không quá thấp, không làm người ta chú ý nhiều, hai người bọn họ lại có chút thủ đoạn, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ sủng ái bọn họ vài phần.

Tuy rằng nàng không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì.

Ai ngờ trong mắt Như Châu hiện lên vài phần vui sướng khi người gặp họa, đậm ý cười nói: "Chủ tử không biết, hôm nay Hoàng Thượng định sẽ nghỉ ở Phương Hoa Các, ai ngờ người vừa đi vào không lâu, liền bị Trinh Quý tần dẫn đi mất. Tiết Bảo lâm kia được Hoàng Thượng sủng ái, sợ cũng chỉ là vận khí tốt nhất thời thôi."

Nghi Bảo lâm nheo mày, nghiêm nghị nói: "Lời nói chú ý cẩn thận." Sau đó lại đắm chiêu suy nghĩ, Tiết Bảo lâm kia thật sự giống với lời nói của Như Châu sao? Thực sự chỉ là do vận khí tốt sao?

Đồng thời, Cảnh Dương Cung - Nghệ Thường Các cũng nhận được tin tức. Bụi Dẫn nhân ngồi sát cửa sổ, nâng cằm, màu đen đậm nặng nề như màn đêm trong đôi mắt kia không còn linh động nữa.

Suốt mười ngày qua, nàng vẫn chưa gặp được thánh nhan.

Tỷ muội Tiết gia sao? Ha...

Nàng nhếch môi trào phúng cười. Mặt của Hoàng Thượng nàng cũng chưa thấy được, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể độc chiếm Hoàng Thượng?

Bởi vì gia thế? Hay là vì dung mạo?

Xì, trong cung thứ không thể chấp nhận nhất chính là chuyên sủng, vừa có người chuyên sủng liền có người nhảy ra thu thập.

Trai cò tranh nhau, nàng phải chuẩn bị thật tốt, làm ngư ông đắc lợi.

Khác với sự yên lặng của những vị phi tần có phẩm vị thấp. Hàm Phúc Cung - Di Nhiên Các, Lệ Tần đã sớm tức giận ném vỡ vài bộ bát trà, nghiến răng nghiến lợi.

Trước khi tỷ muội Tiết gia tiến cung, nàng rất nở mày nở mặt. Mấy ngày liên tiếp Hoàng Thượng đều nghỉ ở chỗ của nàng, mắt thấy chính mình đã có thể có con nối dòng, lại có phi tần mới tiến cung!

Còn cố tình là tỷ muội Tiết gia, cướp hết phong quang của cháu gái Thái hậu và thân muội Hoàng hậu.

Nghe xong tin tức do nội thị truyền đến, nàng không biết mình nên cười hay là nên tức giận.

Tỷ muội Tiết gia là hồ ly quyến rũ Hoàng đế, mà Trinh Quý tần kia cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Thời điểm mới tiến cung, các nàng sợ thế đơn lực mỏng nên mới kết đồng minh. Sau đó lại chỉ có mình nàng ta có con nối dõi, tấn phong xong, phẩm vị cao hơn nàng, liền không coi nàng vào mắt.

Người ngoài đều nói nàng ta tốt, ngay cả Hoàng thượng cũng bị che mắt, ban cho nàng ta phong hào "Trinh".

Chỉ có nàng mới biết được bộ mặt thực của nàng ta, loại tiểu nhân đổi trá này làm cho người ta ghê tởm.

Nhưng là con nối dõi...

Ánh mắt Lệ Tần buồn bã, không có cái này, nói cái gì cũng không được.

Các cung nữ thấy tâm trạng chủ tử không tốt, làm việc cũng thấp thỏm lo âu, vụng trộm liếc mắt nhìn chủ tử một cái, e sợ nàng sẽ đột nhiên phát tiết lên người mình. Hiện tại nhìn bộ dáng mất mát của chủ tử, liền biết lại là vì con nối dõi phát sầu.

Haiz, bộ dáng chủ tử rất tốt, dung mạo diễm lệ, dáng người thướt tha.

Chỉ kém một cái công chúa hay hoàng tử của bản thân mà thôi.

Bên này có người buồn, có người vui, có trai cò tranh nhau, có người ông đắc lợi, đương nhiên cũng có người thấy mưu kế của Trinh Quý tần thành công mà ngo ngoe rục rịch.

Trinh Quý tần thành công, có thể thấy được địa vị của tỷ muội Tiết gia ở trong lòng Hoàng thượng không cao.

Tự nhiên muốn xuống tay trước cho thỏa đáng.

Trong hoàng cung tràn ngập mùi vị của âm mưu, mà ngày lễ truyền thống mừng tám tháng chạp [4] cũng không vì vậy mà bị ảnh hưởng cũng

đã đến.

[1] Trà Phổ Nhĩ: Chè (trà) Phổ Nhĩ là một loại chè được làm từ chè đen, qua một quá trình lên men giúp cho các vi sinh vật có lợi phát triển, giống như rượu vang, càng để lâu thì chất lượng càng được nâng cao.

Nguồn gốc của chè Phổ Nhĩ từ Trung Quốc, do sản xuất tại thành phố Phổ Nhĩ tỉnh Vân Nam nên mới có tên gọi này.

Có nhiều thông tin về tác dụng của chè Phổ Nhĩ trong việc phòng chống bệnh ung thư, mặc dù chưa có nghiên cứu nào cụ thể. Tuy nhiên, tác dụng của chè Phổ Nhĩ trong việc giảm mỡ máu, tốt cho gan và tim mạch đã được nhiều người sử dụng kiểm chứng.

[2] Giường La Hán: hình ảnh bên dưới

[3] Gỗ Tử Đàn: Cây gỗ Tử Đàn hay còn gọi là gỗ Tử Đàn hương, có tên khoa học là *Pterocarpus santalinus*, thuộc họ đậu. Gỗ Tử Đàn được phân bố chủ yếu tại Ấn Độ, Nam Phi và Indonesia, nhưng gỗ Tử Đàn Nam Ấn Độ sinh trưởng tốt nhất và có giá trị kinh tế cao nhất.

Cây Tử Đàn sinh trưởng tại Ấn Độ, phải mất tới 300 năm để cho một cây có lõi đỏ và mất 800 năm để hình thành một cây trưởng thành.

Tử Đàn lá nhỏ có hai loại chính hiện nay: loại vân mây, mịn là grade 1 và loại vân hơi thô là grade 2. Giá gỗ Tử Đàn grade 2 rẻ hơn một chút so với grade 1. Giá gỗ Tử Đàn grade 2 cũng đắt hơn gần 3 lần Tử Đàn lá to từ Châu Phi.

[4] Mồng tám tháng chạp: Phong tục ăn cháo vào ngày mùng 8 tháng Chạp đã có lịch sử hàng ngàn năm ở Trung Quốc. Đây còn được coi là "Tiết lệnh" đầu tiên của Tết truyền thống.

Tương truyền, Thích Ca Mâu Ni Phật - là hoàng tử con Vua Tịnh Phạn ở miền Bắc Ấn Độ xưa (nay thuộc miền Nam Nepal), đã từ bỏ cuộc sống quyền quý sa hoa trong Hoàng cung, xuất gia thành đạo vào đúng ngày mùng 8 tháng Chạp Âm lịch. Sau khi Phật giáo du nhập vào Trung Quốc, khắp nơi xây dựng chùa triền và phong tục nấu cháo kính Phật đã thịnh hành từ khi đó.

Phong tục ăn cháo vào ngày mùng 8 tháng Chạp đã có lịch sử hàng ngàn năm ở Trung Quốc. Đây còn được coi là "Tiết lệnh" đầu tiên của Tết truyền thống, có nghĩa là qua mùng 8 tháng Chạp không khí của Tết đã đến. Sau một năm lao động vất vả, trong tiết trời lạnh giá của tháng Chạp, mọi người nô nức đi chùa, ăn cháo được nấu từ nhiều loại hạt như kê, gạo tẻ, gạo nếp, hạt dẻ, hạnh nhân, hạt dưa, lạc, hạt thông, nhân táo, nho khô...

Theo phóng viên TTXVN tại Trung Quốc, ngày 8/12 Âm lịch tại chùa Đàm Chá, ngôi chùa có lịch sử hơn 1700 năm, cách trung tâm Bắc Kinh khoảng 30 km về phía Tây, người dân đã tụ họp từ rất sớm, xếp hàng để được thưởng thức cháo miễn phí của nhà chùa. Trước khi phát cháo cho khách, nhà chùa đã làm lễ tưởng nhớ đến ngày thành đạo của Đức Thế tổ Thích Ca Mâu Ni. Trong ánh nắng chan hòa giữa cái giá lạnh của mùa Đông, mọi người đến đây không chỉ để thưởng thức cháo, mà còn để tạ lễ chư Phật một năm qua đã phù hộ cho bản thân và gia đình sức khỏe, bình an và tài lộc.

Ngoài chùa Đàm Chá, các chùa lớn ở Bắc Kinh như Báo Quốc Tự, Linh Ẩn Tự, Linh Quang Tự, hoặc những khu ẩm thực, các nhà hàng lớn đều tổ chức phát cháo miễn phí, với ý nghĩa để người dân vừa có thể hướng thiện, vừa là hoạt động khởi đầu của mùa Tết Nguyên đán.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mừng Tám Tháng Chạp (1)

Edit: Jia Quý Tần

Beta:Ka Thái Hậu

Buổi sáng ngày thứ hai, thánh chỉ phong nàng làm từ ngũ phẩm Mỹ nhân vừa đến, Hoàng hậu liền muốn mở tiệc ngắm mai, ý chỉ mời chúng phi tần cùng ăn cháo mừng 8 tháng chạp cũng theo đó mà đến.

Tiết Bích Đào bận đến nỗi chân không chạm được đất, cả Phương Hoa các cũng tràn ngập không khí vui mừng.

Đến cả một người từ trước đến nay luôn luôn trầm ổn như Mộ Vân cũng không khỏi lấy khăn lau lau khóe mắt, vui đến mức chảy cả nước mắt: "Nhấn nhin nhiều năm như vậy, cuối cùng có hi vọng. Nô tỳ không nghĩ tới sẽ có một ngày chủ tử người được sủng ái hơn cả đại tiểu thư."

"Đúng vậy, lúc trước lần đầu tiên khi đại tiểu thư thị tẩm, ngày hôm sau liền được tấn vị. Nhưng Hoàng thượng rõ ràng đến chỗ chúng ta nhiều hơn, nô tỳ còn đang thắc mắc tại sao chủ tử chỉ được ban thưởng mà chưa được tấn chức đâu. Thì ra Hoàng thượng muốn để chủ tử vượt hẳn một cấp, lên thẳng đến từ ngũ phẩm. Những ngày tốt đẹp của chủ tử chỉ mới bắt đầu thôi!" Sơ Hiếu cũng cực kỳ cao hứng, nói liên hồi một tràng dài.

Do đang ở trong nội thất thương lượng chuyện ăn mặc, Bích Đào lại kêu Vân Hương ra ngoài, chỉ để lại ba cái nha đầu trước mặt, nên cũng không câu nệ để cho các nàng nói chuyện thoải mái.

Nếu buồn bực trong lòng mà ai ai cũng nơm nớp lo sợ không dám nói ra, thì cuộc sống còn gì là thú vị nữa.

Hiện tại có thể vui vẻ thì cứ vui vẻ đi.

Bích Đào cũng rất cao hứng. Hôm đó nàng không ngăn cản Hoàng thượng rời đi, cũng không ngờ việc này lại mang đến thu hoạch lớn như vậy.

Chẳng trách mọi người đều muốn tranh thủ tình cảm. Chỉ cần người chiếm được một góc nhỏ nơi trong lòng Hoàng thượng, khi hân nhở đến sẽ tận lực nuông chiều, thỏa mãn người, để người vui vẻ.

"Hôm nay chủ tử muốn trang điểm như thế nào ạ?" Từ lúc Hoàng đế đến chỗ của Bích Đào bốn ngày liên tục, bọn nha hoàn liền không tự giác được tin tưởng chủ tử nhà mình một cách mù quáng.

"Tùy ý đi." Trong trường hợp như thế này, chắc chắn tất cả mọi người sẽ cố ý trang điểm lộ liễu hơn thường ngày. Nhưng nếu Hoàng đế không đến, cho dù người xinh đẹp rực rỡ đến mấy cũng vô ích mà thôi, hơn nữa còn uống công chăm chút một phen. Còn nếu Hoàng đế đến thì phải xem tâm tình của hân như thế nào đã. Tâm tình tốt thì thích đẹp đẽ, mỹ lệ một chút, tâm tình không tốt tự nhiên sẽ thích thanh nhã, trắng trong thuần khiết hơn.

Đối với loại chuyện may rủi này, xin lỗi, nàng rất lười, không rảnh để quan tâm.

Ba người Mộ Vân đáp lời, đi đến một bên cung nhau bàn bạc chọn trang phục.

Không lâu sau, Bích Đào một thân áo hoa đính ngọc bước ra. Phía dưới váy phấn kiều diễm, hông đeo túi thơm màu lam thêu bướm xinh đẹp.

Dung nhan mỹ lệ, phấn môi ngọt mềm, rung động lòng người, đến cả trời băng đất tuyết cũng phải tan chảy vì nàng.

"Cũng không biết vì sao, vẫn là phương thuốc ban đầu, nhưng sắc mặt chủ tử lại hồng hào hơn lúc trước. Bệnh tình của người hình như cũng tốt hơn rất nhiều." Đang lúc mọi người nhìn đến ngây ngốc, vẫn là Sơ Hiếu tỉnh táo lại lên tiếng trước tiên.

"Ai kêu những ngày gần đây tâm tình của ta đều rất tốt đâu chứ." Sóng mắt Bích Đào ướm át, lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

Mọi người lại tiếp tục sững sốt.

"Vân Hương, lúc ta không có ở đây, Phương Hoa các giao cho người và Sơ Hiếu cùng nhau quản lý. Tuy nàng ta làm việc cảm tính, nhưng được cái thông minh, linh động, nếu người chịu chỉ dạy một hai thì nàng ta cũng có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho người đấy."

Lúc này Bích Đào chuẩn bị mang theo Mộ Vân và Phụng Tử đi cùng. Cháo mồng 8 tháng chạp cũng không phải là một ngày lễ chuẩn mực. Ai biết trong lòng Hoàng Hậu của chúng ta suy nghĩ cái gì, chọn một ngày như vậy để tỷ muội lục cung cùng tụ họp, đơn thuần chỉ là muốn cùng ngắm mai liên lạc cảm tình thôi hay sao? Nàng tin mới lạ đó.

Hiện giờ nàng lại ở vị trí phong tiêm lãng khấu [1], vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Mộ Vân trầm ổn, Phụng Tử cẩn thận, nếu thật sự có gặp chuyện gì thì các nàng cũng có thể giúp ích phần nào.

[1] Phong tiêm lãng khấu: nghĩa là đầu sóng ngọn gió, ý chỉ tình thế nguy hiểm, dễ bị người khác chú ý, ám hại.

"Vâng, chủ tử cứ yên tâm đi dự tiệc, nếu có chuyện gì, nô tỳ xin chịu mọi trách nhiệm." Vân Hương biết mình không phải là tâm phúc của chủ tử, nếu chỉ lo an phận thủ thường, nhất định sẽ bị người khác thay thế.

Nàng phải cố gắng làm ra một điểm thành tích gì đó, để chủ tử biết mình vẫn là một người hữu dụng.

Tiết Bích Đào hài lòng gật đầu, liếc mắt nhìn Vân Lũ thêm một cái, lúc này mới xuất phát.

Tim Vân Lũ đập mạnh một cái. Trước đây Mộ Vân từng âm thầm đến tìm nàng truyền ý của chủ tử, muốn nàng chú ý nhất cử nhất động của Vân Hương. Nếu nàng có thể tìm ra được lỗi sai của Vân Hương hoặc phát hiện nàng ấy là con cờ do phi tần khác an bài ở đây, chủ tử liền thăng nàng làm nhất đẳng cung nữ.

Ánh mắt lóe lên lửa nóng, Vân Lũ thầm hạ quyết tâm phải quan sát Vân Hương cho thật kỹ, không để bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Thật ra Bích Đào không phải chỉ nói những lời này với một mình Vân Lũ, nàng cũng từng giao trọng trách tương tự cho Vân Hương, để nàng ta chú ý động tác ngầm của những cung nữ, thái giám khác.

Vân Hương không đáng tin, bình thường vẫn là Mộ Vân nắm toàn cục.

Hôm nay chỉ còn lại một người làm việc tùy tiện là Sơ Hiếu, nên nàng mới để Vân Lũ chú ý Vân Hương. Bọn họ dò xét lẫn nhau, nàng cũng có thể bớt được chút việc.

Chờ tới lúc đến Lộng Mai Uyển, quả nhiên trăm hoa đua nở, chúng phi tần mỗi người một vẻ, tranh nhau khoe sắc.

Yến tiệc tổ chức ngoài trời, bàn ghế đã sớm được bày biện chỉnh tề, lại dựng bình phong thủy tinh trong suốt vây quanh ba phía, có thể thấy rõ cảnh sắc bên ngoài. Cũng may hôm nay ông trời thương tình, nếu không không cần ăn cháo, chỉ cần gió thổi qua, không chừng vừa há mồm sẽ được ngay một miệng đầy tuyết. Ăn tuyết không thôi là cũng đủ để no bụng rồi .

Nàng đi đến thỉnh an các phi tần địa vị cao. Mấy ngày trước mọi người đều đã biết nàng vốn không phải là lãnh mỹ nhân. Hôm nay thấy nàng trang điểm tươi tắn xinh đẹp, cũng không thèm để ý, chỉ liếc nhìn sơ qua, cùng lắm là châm chọc nói móc vài câu về việc hôm qua Trinh Quý tần cướp người mà thôi.

Dù sao hôm nay ngoại trừ tỷ tỷ của Bích Đào - Tiết Lục Ngạc trước sau như một là lãnh mỹ nhân, như muốn hòa cùng băng tuyết. Những người khác đều lựa chọn trang phục tông màu ấm nóng, sặc sỡ. Nếu nàng muốn nổi bật hơn người, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Bích Đào thoải mái, thanh thản đi theo cung nhân dẫn đường vào vị trí ngồi đã được sắp xếp theo phẩm cấp.

Bên tay phải nàng là tỷ tỷ Tiết Tài tử, vị trí bên tay trái vẫn còn trống, chưa có người ngồi. Tính ra trong cung hiện nay, chính ngũ phẩm Quý nhân cũng chỉ có một người Mật Quý nhân. Đây chắc là vị trí của nàng ấy.

Nghe nói trước đây Mật Quý nhân cũng cực kỳ được sủng ái, so với nàng bây giờ chỉ có hơn chứ không kém, thậm chí mang long thai. Nhưng sau đó lại mặc danh kỳ diệu sảy thai, vì bảo hộ tốt long thai, nàng ta lại ưu buồn quá độ không thể chuyên tâm hầu hạ Hoàng Thượng, nên dần dần mới bị Hoàng Thượng lạnh nhạt.

Lúc này tỷ tỷ của nàng - Tiết Lục Ngạc đột nhiên ho khan, liếc mắt lạnh lùng nhìn nàng một cái rồi quay đi.

Xem ra ngoại trừ cầu Hoàng đế, nàng ta đối với ai cũng đều lạnh băng như vậy. Đây là kết luận Tiết Bích Đào rút ra được sau khi trải qua nhiều kinh nghiệm.

"Đức phi nương nương đến..." Một giọng nói bén nhọn vang lên.

"Đã nhiều ngày không gặp Đức phi muội muội, hôm nay bản cung còn tưởng rằng muội muội cũng sẽ không đến nữa chứ." Hoàng hậu ngồi trên, nhận thỉnh an của Đức phi, miệng cười nhiệt tình, nhưng lời nói thì không khách khí chút nào.

Hôm nay Đức phi không phải là nghe nói Hoàng thượng sẽ đến hay sao! Lúc này mới theo đuôi mà chạy tới. Ngày thường nàng ta còn không thèm để Hoàng hậu là nàng vào mắt đâu.

"Dĩ nhiên là thần thiếp muốn liên lạc cảm tình với tỷ tỷ nhiều hơn. Nhưng mà Đại Hoàng tử thật sự là rất bám người. Tỷ tỷ người cũng biết sang năm hắc liên phải đến Thượng Thư phòng học tập, gần đây thần thiếp vì việc này mà bận rộn đến đau cả đầu. Mong rằng Hoàng hậu tỷ tỷ hiểu cho." Đức phi cũng cười, cười rất đắc ý.

"Xem ra bọn nô tài hầu hạ bên người Đức phi cũng thật vô dụng, chuyện gì đều phải làm phiền muội muội nhọc lòng lo lắng. Ta xem sắc mặt muội muội không được tốt. Như vậy đi, bản cung sẽ phái vài tên nô tài hữu dụng sang đó cho muội muội sai sử. Hoàng tử đi học chính là việc trọng đại, huống chi còn là vị Hoàng tử đầu tiên." Không đợi Đức phi lên tiếng phản bác, Hoàng hậu lại lần nữa mỉm cười, ôn nhu nói: "Thân là mẫu hậu của Thừa Vận, đáng lẽ bản cung phải quan tâm chăm sóc hãn hơn nữa. Ban đầu là do bản cung suy nghĩ không chu toàn, làm cho muội muội phải vất vả nhiều rồi."

Đức phi nhất thời bị nghẹn, lại nói tiếp, Hoàng hậu quả thật là mẫu thân chính thức của tất cả Hoàng tử. Nếu nàng ta muốn xen vào, chính mình cũng không lý do gì mà không đồng ý.

"Như vậy thần thiếp liền thay Thừa Vận cảm ơn tỷ tỷ." Đức phi thỏa hiệp.

Chẳng qua bởi vì từ khi người mới vào cung, nàng vẫn chưa đi thỉnh an lần nào, làm mất thể diện của Hoàng hậu, nên nàng ta thừa cơ lập uy mà thôi. Bên ngoài bắt bẻ không được, người đến địa bàn của nàng ta, chẳng lẽ còn không thể giải quyết?

Đức phi nghĩ thông suốt sau liền vứt bỏ ý tưởng tiếp tục tranh luận. Nụ cười trên môi cũng tự nhiên hơn.

Tiết Bích Đào rất vui vẻ ngồi xem kịch hay. Chiến tranh giữa những phi tần địa vị cao không phải lúc nào cũng có thể thấy được. Bình thường các nàng chỉ đứng sau lưng sử dụng phi tần địa vị thấp làm quân cờ để tấn công, rất ít khi tự mình ra trận. Ngoại trừ lần đầu thỉnh an, Lệ Tần mở kim khẩu châm chọc vài câu, mấy ngày sau đó nàng vẫn chưa gặp lại trường hợp như vậy.

Nàng hợp một ngụm trà, nếu thật sự xây một cái sân khấu kịch cho các nàng ta, chỉ sợ lúc này nàng đã sớm lắc lư hát theo nhạc rồi.

Thoải mái, thật là thoải mái.

Nhưng mà cảm giác này duy trì không được lâu, thời điểm chiếc chén sứ lớn vẽ hoa hồng đựng đầy cháo mồng 8 tháng chạp được bưng lên, nó liền biến mất không thấy tăm hơi.

Mí mắt phải nhẹ nhàng giật giật, trong lòng Bích Đào nhảy dựng. Nhưng ngoại trừ điều đó ra lại không có dấu hiệu nào khác.

Là chức năng "Cảnh giác" có phản ứng hay là do nàng suy nghĩ nhiều?

Ngẫu nhiên mí mắt cũng sẽ vô duyên vô cớ giật giật, mà lần trước "Cảnh giác" nhắc nhở là tay phải tê dại. Nếu không phải nàng có lòng cảnh giác với yến hội hôm nay, cũng sẽ không suy nghĩ sâu xa như vậy.

"Chủ tử, người không thoải mái hay sao?" Khi Mộ Vân nhận lấy một bộ chén cháo nhỏ và muống từ cung nhân bưng cháo mồng 8 tháng chạp, đem bày biện trước mặt Tiết Bích Đào, thì phát hiện thần sắc của nàng không thích hợp, nên thấp giọng hỏi thăm.

"Ta không sao." Bích Đào do dự trong giây lát, nhưng vẫn để Mộ Vân lui về vị trí cũ.

Chuyện liên quan đến màn hình điều khiển của trò chơi, nàng không thể nói ra, chỉ có thể tự mình suy ngẫm.

Dù sao mí mắt giật là khi cháo được bưng lên, nếu là có chuyện gì thì chắc hẳn vấn đề xuất hiện ở trong cháo. Hiện giờ nàng chỉ có thể án binh bất động, chờ diễn biến tiếp theo.

Huống chi cháo kia sẽ được phân chia cho các phi tần. Nếu thật sự cháo có vấn đề, như vậy là ai gan to tày trời đến mức dám ra tay với tất cả mọi người?

Đây cũng là chỗ mà nàng nghĩ mãi không ra.

Như vậy chỉ có một cách giải thích duy nhất, chính là mí mắt giật là hiện tượng bình thường trùng hợp xảy ra đúng lúc đó mà thôi, chứ không phải phản ứng do "Cảnh giác" nhắc nhở.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mừng Tám Tháng Chạp (2)

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Hiền nghi

Tiết Bích Đào vẫn luôn chú ý, nhưng đến tận lúc cung nữ múc cháo vào trong chén, thân thể cũng không thấy có dị trạng gì.

Nàng cầm muống múc cháo lên, bên trong mơ hồ có thể thấy được gạo tẻ, ngân hạnh, hạch đào, hạt dẻ ẩn dưới nước cháo, ngửi thử còn có mùi táo đỏ ngiên nhuyễn ngâm nước nóng.

Cháo vừa mềm vừa đặc, màu sắc lại tươi sáng, làm cho người ta bất giác muốn ăn.

Nàng nhìn mọi người, tỷ tỷ đã đưa một muống vào miệng, những người khác hoặc nếm hoặc múc, trên mặt đều không có dị sắc gì.

Tuy rằng như thế, nhưng ở trong hậu cung vẫn nên cẩn thận thì hơn, vì thế nàng vẫn không dám ăn.

Trong lúc vô tình tầm mắt nàng đặt lên cây hoa mai ngạo nghễ đứng trong tuyết, mỏng manh cô độc kéo dài trên thân cây là những bông mai hồng. Mà tầng tuyết dày hôm qua đã tan hết, chỉ để lại giọt sương trong suốt lẫn xuống cánh hoa mỏng manh.

Nàng nhìn đến thất thần.

"Tiết tử tử, sao tử không ăn cháo à?" Thanh âm thanh thúy của Bùi Duẫn Nhi vang lên, kéo nàng từ trong suy nghĩ trở lại.

Nàng thu hồi tầm mắt, quay đầu cười: "Hoàng Hậu nương nương mở tiệc mời chúng ta ăn cháo thưởng mai, các người đều đã ăn cháo rồi, thì ta liền đành phải thưởng mai thôi."

Mọi người còn chưa lên tiếng, Hiền Phi đã đáp lời trước: "Ý người là chúng ta đều là tặc nhân, chỉ có một mình người là người văn nhã sao?" Bên môi là một nụ cười dịu dàng, ý nhị mường phần.

Nếu lời này từ miệng người khác thì chính là khiêu khích, nhưng từ miệng nàng ta nói ra, lại chỉ giống như vui đùa, không có nửa phần thâm ý.

Cùng là bộ dáng uyển chuyển nhưng Phó ngự nữ Phó Ôn Bội, so với nàng ta cũng kém xa. Đại khái đây chính là chênh lệch giữa nữ nhân đã sinh hài tử và nữ nhân chưa sinh hài tử đi.

Nàng rũ mi uyển uyển cười, giả vờ ngượng ngùng, không nói tiếp.

Ai biết được hôm nay dây thần kinh nào của Hiền phi bị lệch rồi, lại đi đáp lời của nàng. Theo ý nàng, cũng nên là Bùi Duẫn Nhi tiếp lời, rồi nàng lại nói lung tung một hồi, đem chuyện ăn cháo gạt sang một bên mới đúng.

Nhưng mà mặc kệ thế nào, nàng cũng không hứng thú quan tâm nữa.

Trong cung hăm hại, nàng đề phòng, trong cung kết minh, nàng cũng không muốn dính vào.

Minh hữu, chính là người có khả năng đâm người một đao sau lưng nhất.

Nàng không dám dễ dàng đặt cược.

Đúng lúc này lại có một thanh âm thỉnh an vang lên: "Thiếp thân thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, nương nương cát tường. Xin Hoàng Hậu nương nương thứ tội, trên đường thiếp thân đến đây bị ướt làn váy, trở về thay quần áo làm trễ giờ, cho nên mới tới muộn." Là Mật Quý nhân.

Nàng hoảng mà không loạn quỳ xuống hành đại lễ, giống như nai con bị chấn kinh hoảng sợ.

Rốt cuộc Tiết Tích Đào cũng biết vì sao nàng là tú nữ đầu tiên được sủng ái, dường như Hàn Tử Kỳ thích nữ nhân có hơi thở sạch sẽ, đồng thời còn không thể quá ngốc.

Thoạt nhìn động tác khiếp đảm của Mật Quý nhân làm cho người ta có cảm giác thật thương tiếc. Mà lời nói thỉnh tội lại trật tự rõ ràng, nếu như Hoàng Hậu thật sự trách phạt, thì chính là người không bao dung.

Mặc kệ vì sao mà nàng ta đến chậm, Hoàng Hậu nương nương khoan dung, rộng lượng nghe xong lời này, sẽ không trách phạt nàng.

Đương nhiên, còn phải biết nắm bắt thời cơ tốt. Nếu vừa rồi các nàng đang cười nói vui vẻ, không khí rộn ràng, nàng lại tới phá hỏng không khí, tâm trạng Hoàng Hậu không vui, cho dù không phạt, cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nếu không phải sau khi mất đi long thai chưa điều chỉnh cảm xúc lại được, đánh mất thánh sủng. Có nàng làm đá chẵn đường, tỷ muội các nàng cũng sẽ không một đường ca hát, nổi bật vô song như vậy.

Nhưng mà chờ nàng điều tiết được tốt, thì thật khó nói.

Đây chính là một kinh dịch.

Hoàng Hậu quả nhiên ôn hòa không trừng phạt nàng ta, nói: "Lần sau cẩn thận hơn là được, vào chỗ ngồi đi."

Mật Quý nhân cảm kích tạ ân, lúc thu váy ngồi xuống lại bỗng nhiên mất cân bằng, ngã sang phía bên phải.

"Xoảng" tiếng chén sứ rơi xuống đất thật chói tai.

Không có ai thấy dưới bàn Tiết Bích Đào lặng lẽ thu hồi giày thêu lại, đoan chính ngồi xuống.

Ô, may mà hôm nay thời tiết thật đẹp, nàng nắm giữ lực đạo vừa đủ, sẽ không lưu lại "Chứng cứ" ở trên váy.

Mật Quý nhân kinh hoảng thất sắc, cung nữ bên người đỡ nàng đứng lên. Dưới ánh mắt của những người xung quanh nàng ta lại cảm thấy chính mình không thể đứng vững, thân hình lung lay sắp đổ.

Kỳ thật nàng nhìn thấy những người mới nhập cung này tâm tình cũng đã thu thập thỏa đáng. Thấy các nàng dung mạo như hoa nở rộ ở trước mặt đế vương, nàng rốt cuộc tình ngộ được chính mình đã thất sách. Cũng lại một lần nữa đánh thức dã tâm nóng lòng muốn thử của nàng khi mới vào cung.

Nỗi đau mất con căn bản không đủ để khiến cho đế vương thương tiếc, nam nhân kia có được cả thiên hạ, không có gì không chiếm được. Mà nàng có thể làm, chính là dựa vào tính tình cùng dáng vẻ của nàng mà hân thích nhất, một lần nữa lấy lại vinh sủng.

Lần thưởng mai yến này chính là thời cơ tốt nhất, nhưng là nàng ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến nàng thất sủng đã lâu, dựa vào nhân tình trước kia tìm được tin tức. Nàng tiến vào trước Hoàng Thượng một bước. Vốn dĩ, nàng chuẩn bị lần này khi đoạt được sự chú ý của Hoàng Thượng, sau đó sẽ chờ người nhớ lại điểm tốt của nàng.

Nếu Tiết Bích Đào biết được ý tưởng trong lòng nàng ta, nhất định sẽ cảm thán.

Hoàng Hậu thấy tình cảnh như vậy rất bức bối, Mật Quý nhân này thật là càng sống càng thụt lùi, sao lại hành sự lỗ mãng như vậy.

Nhú nhú mày đang muốn xử trí.

Lại có tiếng cười lạnh lạnh vang lên: "Đây là làm sao vậy? Mai Uyển từ lúc nào lại có nhiều cọc gỗ như vậy, sao cả một đám đều không có ai nói gì vậy."

Đến, Hoàng Đế ở đây, ai còn nín chặt việc này không buông, tỏ vẻ mình là người lòng dạ hẹp hòi? Cung nữ lập tức được mệnh lệnh, âm thầm thu dọn hết mảnh sứ vỡ, mang lên một bộ khác.

Hôm nay thật đúng là một vòng lại một vòng, một người tiếp một người nha, Tiết Bích Đào cười thực thoải mái.

Không cần phải dùng cháo có giấu bẫy độc nữa, vừa mới một trận như vậy, hơn nữa Hoàng Đế đã đến đây, đoán chừng tầm mắt mọi người đều nhìn chăm chăm Hoàng Đế đi. Nếu ở thời khắc mấu chốt này còn có người khuyên nàng uống cháo, vậy cháo này thật sự có vấn đề, nhưng chủ mưu cũng sẽ không ngốc làm bại lộ chính mình vào lúc này.

Đồng thời còn ngáng chân Mật Quý nhân một cái. Dù sao chỉ cần không phải sự tình liên quan tới tính mạng, với trình độ ác liệt của nàng chắc cũng có thể cùng Hoàng Đế liều mạng đi.

Tranh đấu nàng đã xem nhiều, nhưng chưa từng tự mình trải qua bao giờ, tai nghe ngàn lần không bằng tự tay làm một lần. Hôm nay vừa thử đã thành. Tất nhiên tâm tình sung sướng.

Cái miệng nhỏ uống trà, bộ dáng thoải mái hiển nhiên không để Hoàng Đế vào mắt.

Lúc Hoàng Đế quét mắt nhìn đến, cảm thấy tâm tình thực không vui.

Nữ nhân này qua cầu rút ván, buổi sáng mới cho nàng tấn vị, vừa quay đầu liền lập tức không để ý tới mình. Nhìn xem những nữ nhân gặp may liền lấy lòng này có bao nhiêu thông minh. Còn nàng! Cứ vậy mà uống trà, lại còn uống thực vui vẻ thực thoải mái, khỏe mắt đuôi mày đều cười như gió xuân, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt của hân.

Món nợ này hân nhớ kỹ! Xem đêm nay hân thu thập nàng như thế nào.

Biểu tình của Hoàng hậu giãn ra, vừa thấy Hoàng thượng, liền ung dung đoan trang, mỉm cười: "Hoàng thượng tới. Thần thiếp cùng bọn muội muội đang thưởng mai, tất nhiên phải nói nhỏ, nếu không lại phá hỏng hứng thú."

"Đúng như Hoàng Hậu nương nương nói vậy, nhưng Hoàng Thượng lại trêu chọc, nói chúng ta là người gỗ. Chúng ta sau này sẽ không chịu làm chuyện phong nhã này nữa." Trình Quý tần vội vàng tiếp lời Hoàng Hậu, còn không quên hờn dỗi một câu.

Không khí không hề đông lại, gió mang hơi thở cũng dao động lên.

"Ồ? Nếu là như thế, vậy là trẫm không đúng. Trẫm tự phạt một chén rượu, bồi tội với ái phi được không?" Hoàng Đế nhướng mày cười, không muốn truy hỏi chuyện vừa rồi nữa, cứ như vậy bỏ qua.

Trình Quý tần tự mình nâng chén rượu, đưa tới cho Hoàng Đế, nói nói cười cười: "Nào dám để Hoàng Thượng bồi tội đâu, nhưng mà thiếp thân kính Hoàng Thượng một ly, Hoàng Thượng cũng không thể không uống đâu."

Hoàng Đế cười lên, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, chúng phi tần dùng mọi thủ đoạn để Hoàng Thượng chú ý, làm cho Tiết Bích Đào không kịp nhìn. Không thể không nói ăn tết chỉ là chuyện nhỏ, tranh sủng mới là việc lớn.

Có Hoàng Đế ở đây, mỗi ngày đều là yến hội, hoan thiên hỉ địa [1], quả thực so với lễ hội còn náo nhiệt hơn.

([1]: hoan thiên hỉ địa : vui sướng vô cùng.)

Mà Mật Quý nhân, mới vừa rồi bị kinh sợ đang rủ mắt rử mi ngồi ở nguyên vị trí, tạm thời không dám lộ mặt ra, rất sợ đắc tội Hoàng Hậu, làm nàng càng thêm khó khăn.

Đến lúc ngọn đèn dầu cháy hết, buổi tiệc mới bắt đầu tan.

Chúng phi tần mở mắt trông mong nhìn Hoàng Đế. Hoàng Thượng cuối cùng lại cùng với Tiết Mỹ nhân không nói một lời thản nhiên uống trà thưởng mai trở về Phương hoa các.

Không chỉ chúng phi tần đau lòng, mà ngay cả Hoàng Hậu cũng đau.

Nếu không phải chuyện quốc gia đại sự, các Hoàng Đế vì cho vợ cả thể diện, đêm đó đều sẽ ngủ lại ở trong cung Hoàng Hậu.

Lại nghĩ đến Hoàng Thượng vừa bị Trinh Quý tần kéo đi nhưng ngày hôm sau Tiết Bích Đào lại được tấn thăng hai cấp. Mọi người hồ đồ, đây rốt cuộc là sủng hay là không sủng? Tiết Mỹ nhân thật đúng là biết làm việc mà!

Vô số đèn cung đình được thắp lên, làm cho một góc hoa viên sáng ngời như ban ngày.

Nhưng hiển nhiên, không xua tan được khói mù trong lòng đám cung phi.

Trường Xuân Cung.

"Kim ma ma, người nói Tiết Mỹ nhân kia đã biết; hay là vừa khéo?" Hoàng Hậu nghiêng người dựa trên tháp mỹ nhân, lật mu bàn tay đoan trang bóng loáng như lúc ban đầu ngắm nghía, không chút để ý hỏi.

"Tuy nô tỳ nhìn không ra nàng đã biết hay không, nhưng nường nường mất bao công sức mới nắm chặt được sáu cục trong lòng bàn tay, nếu là Đức phi, Hiền phi còn có cái năng lực này. Nàng chỉ là một mỹ nhân nhỏ nhỏ, sợ là không thu mua được người có chức vị quan trọng bên trong đâu." Lão ma ma kia suy tư một lúc, khom người đáp lại.

"Người nói đúng." Buông tay, tháo hộ giáp bằng bạc nạm ngọc ra ôm lò sưởi tay, Hoàng Hậu nghĩ lại: "Không vội, lúc này ra tay cũng chỉ là một chút cảnh cáo. Tỷ muội các nàng gần đây phong quang vô hạn, bốn cung vì cân bằng hậu cung cũng phải chèn ép. Thành tất nhiên là tốt nhất, sau này cũng không cần phải lo lắng. Nhưng nếu không thành, bốn cung vẫn còn có hậu chiêu."

Trong ánh đuốc lay động, soi lên vẻ mặt cao thâm khó đoán của Hoàng Hậu.

"Trong lòng nường nường sáng như gương, nào cần nô tỳ phải nhắc nhở." Kim ma ma coi Hoàng Hậu như nữ nhi của mình, tươi cười hòa ái dễ gần. Lại nói: "Cuối cùng một ván này cũng không phải trắng tay, vẫn còn có con cá lọt lưới. Đó mới là mục đích chính, trong lòng nường nường cũng có thể yên tâm một chút."

"Ai, đáng tiếc. Nếu không phải chỗ Đại hoàng tử có Hoàng Thượng bảo hộ không dễ xuống tay, thuốc này hạ với Đức Phi cũng vô dụng, bốn cung thật muốn giải quyết cả nàng luôn." Trong mắt Hoàng Hậu xẹt qua một tia âm ngoan, Đức Phi phân vị cao, xảy ra chuyện nàng ta cũng trốn không thoát được liên quan, nàng cần phải từ từ mưu tính, tìm một biện pháp có thể để mình tránh thoát sạch sẽ.

"Nường nường không cần nóng vội, đã đã diệt trừ được một cánh tay của nàng, còn nàng tất nhiên cũng sắp đến lượt rồi." Kim ma ma biết trong lòng Hoàng Hậu hiểu rõ, nhưng không đành lòng để nàng đau lòng, nên mở miệng khuyên giải an ủi.

Hoàng Hậu gật đầu, tự tắt đèn nghỉ ngơi không cần nhắc lại.

Chính điện Trữ Tú Cung.

Trinh Quý tần cả thể xác và tinh thần đều thoải mái đang nghe nữ nhạc công chơi một khúc.

Cung nữ Tố Nga cắt tuyết lê thành từng miếng để vào đĩa sứ thủy trúc hình vỏ sò đặt ở trên bàn gỗ bốn góc mạ vàng.

"Tố Nga, người có thấy không? Hôm nay vẻ mặt Mật quý nhân của chúng ta thật là đặc sắc." Trinh Quý tần cho nữ nhạc công lui xuống, tâm tình cực tốt, nghiêng đầu cười nói với nàng.

"Nô tỳ nhìn thấy. Nhớ trước đây cũng không biết Mật Quý nhân hỏi thăm được tin tức từ nơi nào, biết được nường nường cũng mang long chủng, liền mách lẻo ở trước mặt Hoàng Thượng, muốn mượn tay Hoàng Thượng làm nường nường bị sảy thai. Tâm tư thật độc. May mà Hoàng Thượng anh minh, hiện giờ nàng ta cũng mới rơi vào kết cục như vậy." Tố Nga thấy chủ tử tâm tình tốt, liền cùng nàng nói chuyện.

"Xuy, ở trước mặt Hoàng Thượng nàng ta làm bộ làm tịch, Hoàng Thượng nào biết được tâm tư của nàng ta. Hoàng Thượng vắng vẻ nàng ta chẳng qua là vì nàng ta không bảo vệ được cái thai mà thôi. Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu nàng ta không đánh chủ ý lên hài tử của bốn cung, bốn cung cũng sẽ không tiên hạ thủ vi cường. May mà thủ đoạn

của bốn cung cao hơn nàng ta một bậc, nếu không hiện giờ người bị mất hài tử lại không có ân sủng còn không biết sẽ là ai."

"Nương nương anh minh, Mật Quý nhân kia vẫn còn tưởng rằng chính mình vẫn là chủ nhân đang thịnh sủng ai thấy cũng đều nịnh bợ đâu. Chỉ cần mấy đồng tiền trinh là có thể lấy được tin tức của Hoàng Thượng sao? Tranh không được thì đi nằm mộng giữa ban ngày còn nhanh hơn."

Trinh Quý tần nghe xong che miệng cười không ngừng, mặt mày toàn là vẻ đắc ý: "Nếu không phải bốn cung thiện tâm cho nàng ta chút tin tức giả để nàng ta có cái mà hi vọng, chỉ sợ nàng ta vẫn còn ủ ê mặt mày đi. Còn không bằng bỏ tật xấu đi, học ngoan ngoãn thành thật với bốn phận của mình, bốn cung cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt nàng ta."

Nhờ thưởng mai yến nên mọi mưu kế đều thực hiện được, mặt mày nàng hớn hở, vui mừng.

Mà lúc này không khí ở Phương Hoa các từ khi Hoàng Đế bước vào, liền có vẻ giương cung bạt kiếm.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mừng Tám Tháng Chạp (3)

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Hiền nghi

Tiết Bích Đào nhìn trộm thần sắc âm trầm giăng đầy mây đen của Hàn Tử Kỳ, lặng lẽ liếc Mộ Vân một cái. Mộ Vân hiểu ý, cùng các cung nhân khác lui ra ngoài.

Hoàng Đế không nói lời nào, Tiết Bích Đào cũng không nói lời nào.

Đứng ở chỗ đó đôi mắt xoay chuyển, chân nhỏ cọ vào nhau, hoàn toàn không bị sự tức giận của hắc ảnh hưởng. Hoàng Đế vừa chán nản lại vừa tò mò, một tiểu thư sống trong khuê phòng lại hoàn toàn không sợ khí thế của hắc. Đến cả các đại thần "Thiên ma vạn kích hoàn kiên kính, nhậm nhĩ đông tây nam bắc phong" [1], nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hắc cũng sẽ nơm nớp lo sợ, tay cũng không dám cử động.

([1]: Bài thơ "Trúc thạch" - Tác giả: Ba Tiêu.

咬定青山不放鬆,

立根原在破巖中.

千磨萬擊還堅勁,

任爾東西南北風.

Trúc thạch

Giảo định thanh sơn bất phóng tùng,

Lập căn nguyên tại phá nham trung.

Thiên ma vạn kích hoàn kiên kính,

Nhậm nhĩ đông tây nam bắc phong.

Bản dịch của Thiên Thanh:

Trúc thạch

Bám chặt núi xanh chẳng buông ra,

Gốc mọc vững bền nơi vách xa.

Va đập ngàn muôn vẫn cứng chắc,

Bốn bề gió cuồn mặc thổi qua.)

Tiểu nữ nhân này có chỗ kỳ lạ.

Kỳ thật, ở hiện đại Cao Tổ phụ của Tiết Bích Đào đã từng là một trong các nguyên lão khai quốc. Gia tộc của nàng chính là gia tộc căn chính miêu hồng [2], đào tạo ra con cái đều làm chính trị hoặc trong quân đội. Tiết Bích Đào từ nhỏ đã được lớn lên trong dự nuông chiều của trưởng bối. Hoàng đế muốn "lấy thế đè người", lại không biết gia thế của hãn cùng gia gia Tiết Bích Đào cũng tương đương nhau.

([2]: 根正苗红: căn chính miêu hồng [Theo cxgjdq] nó có nghĩa đen là rễ (nguồn gốc) chân chính cành lá khỏe mạnh. Nghĩa bóng: chỉ người đã từng kiên quyết/vững vàng trong chính trị.)

Mà ở trong gia tộc nhiều nam ít nữ, Tiết Bích Đào càng là bảo bối cực cưng của gia gia. Ở dưới tình huống đó vô tri vô giác, Tiết Bích Đào đã bị

miễn dịch với thứ gọi là "khí thể" này.

Bản thân nàng cũng có thể học được một hai phần đáng về đó.

Lúc Hoàng Đế đang suy tư về vấn đề khó giải này, Tiết Bích Đào đã như đi lạc vào cõi thần tiên, bay đến với mỹ thực.

Bởi vì chuyện cháo mồng 8 tháng chạp, ở trong buổi tiệc nàng không ăn gì mấy, hiện tại bụng đã đói meo. Trong mơ giải khát mà ở trong lòng đang điểm tên đồ ăn: "Tạc cuốn quả nhi, quái tán đan, quái toan Yến nhi, quái chỉ bạch, quái bạch món lòng, trôi nổi mắt gỗ, quái mắt gỗ, tạc tú cầu, vây cá tam tiên, gà hạt dẻ..... Ôi, đói quá."

Đang muốn dùng khăn lau nước miếng, chợt một trận choáng váng truyền đến, theo phản xạ nàng dựa vào bả vai Hoàng Đế đang ở bên cạnh, ôm cổ hân, dín chặt cả người mình trên người Hoàng Đế.

"Hoàng Thượng....." Giọng nói mềm như bông lọt vào tai Hoàng Đế, một cổ ngứa ngáy tận xương đánh úp tới hân.

Môi mỏng nâng lên, thần sắc vẫn không tốt lên.

Hoàng Đế ngồi ở trên giường nệm, quay người Tiết Bích Đào đang bị quay cuồng trong lòng ngực mình lại, mặt đẹp cúi xuống.

Tư thế này, thế nào lại giống như khi còn nhỏ lúc không ngoan, bị ba mẹ giáo huấn đánh vào mông vậy.

Vừa nghĩ vậy, trong nháy mắt mặt Tiết Bích Đào đen lại.

Càng làm cho nàng phát điên chính là, Hoàng Đế quả nhiên theo cốt truyện hỏi nàng: "Biết sai chưa?"

Sai, sai cái muội muội người ý!

Tiết Bích Đào căn răng, đầu óc suy tính thật nhanh.

Qua một khắc, Hoàng Đế cũng thiếu chút nữa cho rằng nàng ngủ rồi, nàng bắt đầu dùng sức vùng vẫy, còn vừa vùng vẫy vừa thở phì phì hỏi: "Hoàng Thượng, ngài biết sai chưa?"

Hoàng Đế một bên áp chế nàng, đánh nhẹ nàng hai cái ý bảo nàng an tĩnh, một bên vui vẻ: "Trẫm sai cái gì?"

Nghe vậy Tiết Bích Đào không vùng vẫy nữa, bắt đầu xoay người muốn quay lại, trong miệng nghẹn ngào ai ai khóc lên bộ dáng kia có thể so với Mạnh Khương Nữ khóc trường thành[3]: "Hoàng Thượng biết rõ chính mình phong độ nhẹ nhàng, khí vũ bất phạm, nhan như vua Thuấn, dáng vẻ đường đường, thân hình khôi vĩ, dáng vẻ nho nhã, ôn tồn lễ độ, khí vũ hiên ngang, tài đức vẹn toàn, đầy bụng kinh luân, hùng tài đại lược là một anh hùng cái thế, ách --"

([3] Mạnh Khương Nữ (chữ Hán: 孟姜女), hay Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành (孟姜女哭长城) là một câu chuyện cổ tích, truyền thuyết dân gian rất nổi tiếng của Trung Quốc. Câu chuyện kể về một người vợ vì chồng mất khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành dưới lệnh Tần Thủy Hoàng, đã than khóc và làm sụp đổ một góc thành.

Theo dòng chảy thời gian, câu chuyện này trở thành một biểu tượng văn hóa, trong thi ca và trở nên cực kỳ phổ biến một cách rộng rãi không chỉ Trung Hoa mà còn ở Nhật Bản, Hàn Quốc và cả Việt Nam. Ngày nay, nó trở thành một trong 4 truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của văn hóa Trung Hoa, bên cạnh Ngưu Lang Chức Nữ, Bạch Xà truyện và Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài. Các học giả Trung Quốc thế kỉ 20 phát hiện ra rằng nhiều dị bản và biến thể của câu chuyện đã tồn tại hơn 2.000 năm trước.

Nhân vật nữ Mạnh Khương không phải họ Mạnh, mà là một cách đặt tên phổ biến thời Tiên Tần. Nàng ta mang họ Khương, một họ phổ biến của

các quân chủ nước Tề và dòng dõi tông thất, và từ Mạnh để chỉ người con đầu tiên của vợ lẽ.)

Nàng nấc lên một cái, xác định trong đầu đã dùng hết từ ngữ, lại tiếp tục khóc: "Vừa đi Mai uyển tất nhiên tạo thành tình cảnh chúng phi tần tranh sủng dòng người vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài, thiếp thân thân kiều thể nhược, mặt mỏng, bụng bị lạnh, thật sự không dám chen đến trước mặt Hoàng Thượng để hầu hạ, đành phải ủ khuất ngồi ở trong góc uống trà cho ấm người. Hoàng Thượng không thương tiếc thiếp thân không nói, vừa tới liền đánh cái mông mềm mại của thiếp thân oa oa oa, hiện tại nhất định bị sưng lên rồi thiếp thân không có mặt mũi nào dám gặp người nữa oa oa oa....."

Hoàng Đế quần bách. Buông tay nhìn Tiết Bích Đào giống như con rùa đen vùng vẫy rồi cuộc cũng lật được người lại, hân muốn cười. Nhưng thấy nước mắt nàng vẫn còn đọng trên má, nhìn dáng vẻ yếu kiều giống như cánh hoa đào rơi vào suối nước của nàng, hân lại cảm thấy đói bụng.

Muốn ăn thì ăn đi.

Hoàng Đế khẽ nghiêng răng hạ miệng, cắn một cái xuống quai hàm của Tiết Bích Đào, liếm liếm.

Mặn, nhưng hương vị cũng không tồi. Hoàng Đế thực vừa lòng.

Tiết Bích Đào che mông nhỏ lại, trốn tránh, lẩm bẩm: "Không cho hôn, không cho hôn. Đánh người ta còn muốn nếm ngon ngọt, hừ!"

Từ lúc xuyên qua đến bây giờ, nàng vẫn giữ nguyên tính tình ngạo kiều, chơi thật vui vẻ.

Hoàng Đế kéo nàng vào trong lòng ngực, tay đi xuống: "Nhìn bộ dạng lòng dạ hẹp hòi này, trẫm không trách tội người, người còn không bưng trà tốt, trái cây ngon lên cho trẫm nếm thử? Trốn cái gì mà trốn."

Nhẹ nhàng chạm vào, Tiết Bích Đào bị đau cái miệng nhỏ hút khí: "Trà không có nhưng đào thì có một."

Hoàng Đế chậm rãi xoa giúp nàng, cảm thán: "Thật là một bảo bối đáng yêu." Xoa xoa, hăn nhin không được cúi người ngậm lấy môi đỏ kiêu diễm, nhẹ nhàng liếm mút, giây lát lại để ở lúm đồng tiền cạnh khóe môi nàng, khẽ cười: "Không phải nói không cho trẫm nếm ngon ngọt sao? Quả đào nhỏ này ngon ngọt ăn ngon giống như trà quả vậy."

Tiết Bích Đào nhin không được muốn che mặt, trúng kế rồi.

Thật ra, nàng muốn nói "Muốn ăn không có, nhưng muốn đầu thì có một", nhưng mà cái này nghe tới có chút máu me, nàng sợ phải chịu trách nhiệm. Vì thế liền thay đổi thành từ khác, kết quả lại thành đào một cái hố, tự chôn vùi chính mình.

Vì thế mặt nàng "xoát" một cái đỏ ửng lên.

Từ quả đào nhỏ ngây ngô chuyển biến thành mặt đào mộng nước.

Mắt Hàn Tử Kỳ cũng chậm rãi tối lại, giống như dung nham núi lửa bùng nổ, sau đó lại nhanh chóng lạnh xuống như hắc diệu thạch, làm cho Tiết Bích Đào rùng mình một cái.

Nàng có nên suy xét xem có nên đem nữ quan đồng sử đang ở bên ngoài đi băm không.

Được sủng ái không thể quá làm cao nha.

Nhưng Hàn Tử Kỳ không cho nàng chút thời gian suy nghĩ nào đã đặt nàng trên giường nệm, thân hình bảy thước cường tráng cứ như vậy đè ép lên nàng.

Tiết Bích Đào ưỡm một tiếng, gắng sức đẩy hần lui ra một chút: "Nặng quá đi."

Mạnh mẽ tăng thêm trọng lượng, tay Hoàng Đế im lặng luồn vào trong vạt áo, da thịt nở nang trơn trượt ấm áp, xương cốt mềm mại, giống như khê gập lại liền gãy, hần cúi đầu cụng trán nàng, mơ hồ nói: "Ngoan, bỏ tay ra. Trầm sẽ nhẹ nhàng hơn lần trước, chúng ta thử xem..... nhé?"

Lời nói thực nhẹ, tựa như lông vũ, hần thổi khí nóng vào bên nàng. Tay nàng khê run lên, tiếp đến lại rút lui, quân lính tan rã.

"Không, không cần....." Nàng ngẩng cần cổ mảnh khảnh trắng như tuyết lên, yếu đuối, đáng thương hề hề nhìn hần.

Cho nên hôm qua nàng thêm điểm vào "Thân kiều thể nhuyễn" chính là lại tự làm tự chịu một lần nữa sao?

Nếu không phải thân kiều, móng nhỏ của nàng cũng sẽ không đau đến bây giờ, nếu không phải thể mềm, cầu Hoàng Đế ác liệt cũng sẽ không đưa ra yêu cầu này oa oa oa.

Cuối cùng Hoàng Đế còn có chút lương tâm, đại khái là nghĩ nàng vừa mới chịu qua "Hình pháp", không thể quá miễn cưỡng, hôn hôn lên má tóc đen của nàng, tạm thời đáp ứng, tươi cười ái muội: "Tạm thời bỏ qua cho người, lần sau có dùng chiêu này nữa cũng sẽ không để người dễ dàng thoát thân như vậy nữa."

Cái giường này hơi nhỏ, không tiện làm việc, vẫn nên để tiểu nữ nhân này nợ, ngày khác lại thanh toán.

Hoàng Đế tính toán xong, đặc ý dương môi, bắt đầu hung hăng mà chà đạp thân mình thiếu nữ ở dưới thân, đem hoả khí tích tụ lúc trước đều toả đi.

Tiết Bích Đào bị đốt lửa làm toàn thân nóng lên, cả người nhũn ra, chủ động ôm lấy hân dùng cái lưỡi thơm nhẹ nhàng liếm khoe môi hân, đầu lưỡi khẽ liếm giống như con mèo nhỏ liếm lông, dùng chính phương thức của mình đáp lại hân.

Dưới eo lót chăn lông ngỗng mềm mại, nàng căng người run run rẩy rẩy thừa nhận lửa nóng phẫn chấn bồng bồng của hân. Động tác mãnh liệt làm nàng giống như con thuyền nhỏ lenh đênh trên sông, thân thuyền đi trong nước làm tầng tầng lớp lớp sóng gợn lên. Trên trán nàng ướt nhẹ mồ hôi tinh mịn, vòng eo mềm mại phối hợp với hân, mắt khẽ mở lộ ra vẻ buồn ngủ cùng biểu tình mê hoặc, có vẻ phá lệ câu hồn phách, làm hân muốn ngừng mà không được.

"Thật ngoan." Trong lòng Hoàng Đế nóng lên, cúi người ở gần cổ mẫn cảm của nàng khẽ cọ xát, lưu luyến "Tiểu mật đào của trẫm thật ngoan."

"Ng ngoan....." Nàng nghiêng đầu do dự đọc nhấn rõ từng chữ, biểu tình lại giống như là sắp khóc tới nơi: "Không, không cần ngoan, từ bỏ....."

Mỗi chữ được nói ra đều có thể so với thôi tình được [4], Hoàng Đế nghe mà huyết mạch sôi sục, nhin không được dùng sức đi vào sâu hơn, muốn nàng càng khóc lớn hơn nữa, lại lớn hơn nữa, để toàn thân trên dưới người của nàng đều là nước để hân đoạt lấy hết, mới bằng lòng bỏ qua.

([4] thôi tình được: thuốc kích thích dùng trong chuyện chăn gối ☺)

Nghĩ như vậy hốc mắt hơi hơi đỏ lên, thế công của hân cũng càng thêm mãnh liệt. Dùng toàn bộ khí lực để đánh tan con thuyền lá Tiết Bích Đào kia, làm cho nàng ở giữa dòng sông lung lay xoay chuyển đến choáng váng.

Cho dù Tiết Bích Đào có khóc nức nở thế nào, cong lưng duỗi chân đi chẳng nữa, hân cũng không chịu buông tha cho nàng.

Đến tận lúc bước lên tới cực lạc, mưa tạnh mây tan, Hoàng Đế mới để lộ ra biểu tình thoả mãn.

"Mề nhi, mề nhi bất chủ, bất thành phạn, chi ma bất áp bất, bất xuất du"[5] thân mình xụi lơ như cục bột vừa mới nhào với nước, Tiết Bích Đào mệt đến không còn sức, điều hoà nhịp thở xong, mới lơ đãng mềm mại nói ra: "Phải đổi thành mề nhi, mề nhi bất chủ, bất thành phạn, mật đào không ép không ra thủy mới đối đúng, có phải hay không?"[6]

([5]: gạo không nấu không thành cơm, mè không ép không ra dầu.

[6]: gạo không nấu không thành cơm, mật đào không ép không ra nước.)

Nói xong nũng nịu liếc hắt một cái, đưa tay lau mồ hôi trên trán, hoàn toàn là một bộ dáng "Người làm chuyện tốt!"

Hoàng đế mừng rỡ.

Hắn phát hiện ra quả đào nhỏ của hắn lúc bị ăn sạch sẽ chỉ còn lại hột đào, nhất định sẽ không nhin được mà lộ ra bộ mặt chân thật nhất, không kiêng kỵ gì, lời nói ra thật dọa người.

Hắn đem bảo bối nũng nịu này ôm đến trên giường, lấy chăn bọc kín lại, lúc này mới phân phó cung nhân đem nước ấm vào. Vỗ về mái tóc đen của nàng, ý cười thật sâu: "Ngoan ngoan, đợi lát nữa tắm cho người uống canh bổ."

"Muốn uống nước gừng mật cơ." Nàng ngửa đầu làm nũng.

"Ai, cái tính tình này." Hoàng Đế bất đắc dĩ, khẽ ấn lên chóp mũi của nàng: "Chờ đến mùa hè ,người muốn uống nhiều thêm một chút cũng không có vấn đề gì, nhưng hôm nay không được."

Một đôi mắt đen nhánh giống như vì sao được nước rửa qua, nhìn thẳng vào hăn.

Trong nháy mắt mê muội, hăn nghĩ muốn thỏa mãn nàng, thỏa mãn nàng.

"Không được." hăn phủ quyết, lại cúi người xuống dỗ nàng: "Yêu cầu cái khác, chỉ cần không có hại, trăm nhất định sẽ đáp ứng người, được không?"

Tiết Bích Đào nghĩ thầm, nếu ta nói ta muốn làm sủng phi, người sẽ cho ta đầy điểm kỹ năng sao, người có đồng ý hay không vậy?

Đương nhiên, nàng chưa có gốc đến mức nói ra.

Nàng chỉ kiêu ngạo "Hừ" một tiếng, dựa sát vào trong lòng ngực hăn. Lại sợ mỗi eo nhỏ cong một cái, tay để lên bụng, bổ sung thêm một câu: "Hiện tại không có yêu cầu, nhưng về sau sẽ có."

Ngữ khí thật nghiêm túc.

"Được."

Hoàng Đế cười, sủng nịch hôn nàng, cách chần ôm thật chặt.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sửa Trị

Edit: Jia Quý Tần

Beta: Ka Thái Hậu

Ngày thứ hai khi Tiết Bích Đào tỉnh lại, sờ sờ chăn màn bên cạnh đã lạnh lẽo không còn hơi ấm, hiển nhiên là người nằm đó rời đi từ lâu.

Nàng cao giọng gọi: "Phụng Tử".

Phụng Tử cúi thấp đầu tiến vào, chỉ hơi giương mắt nhìn cổ của Bích Đào không dám nhìn lên cao thêm nữa. Bởi vì quy củ trong cung không cho phép nô tài nhìn thẳng vào chủ tử, như vậy là bất kính. "Nô tỳ ở đây, chủ tử có gì phân phó ạ?"

"Bây giờ là giờ nào? Hoàng Thượng đâu?"

"Thưa chủ tử, bây giờ là giờ Ty! Giờ Thìn Hoàng Thượng đã rời khỏi. Trước khi đi còn dặn dò chúng nô tỳ tối hôm qua chủ tử mệt mỏi nên đừng đánh thức người. Chủ tử không cần lo lắng, Triệu công công đã đến chỗ Hoàng Hậu nương nương thông báo." Phụng Tử thoáng có ý cười, vì chủ tử nhà mình được sủng ái mà vui vẻ.

"Bây giờ ta muốn đi cũng không kịp nữa rồi, thôi mặc kệ vậy." Nàng lầu bầu, "Dù sao chơi đại bài luôn luôn là đặc quyền của sủng phi, hiện tại ta cũng có thể xem như là 'sủng phi giai đoạn hiện nay' đi."

Chẳng qua hiện tại không có người nào bắt bẻ nàng chỉ vì xem trên mặt mũi của Hoàng Đế mà thôi. Sớm muộn gì chuyện này cũng có lúc bị người đem ra nói, nàng vẫn nên an bài ổn thỏa trước mới tốt.

"Phụng Tử, người đi kêu Mộ Vân thông báo tất cả cung nhân tập trung ở chính sảnh, ta có chuyện muốn nói. Đợi ta rửa mặt xong sẽ qua đó."

"Vâng, nô tỳ đi ngay ạ." Phụng Tử phân phó cung nhân bưng nước rửa mặt, muối súc miệng và khăn lau... tất cả vật dụng cần thiết trước rồi mới yên tâm đi làm chuyện khác.

Khi còn ở Tiết phủ, đây vốn là việc của nàng, hiện giờ tuy bận rộn nhưng cũng không dám chậm trễ chuyện này, nàng sợ người khác hầu hạ không hợp ý tiểu thư.

Tính tình Phụng Tử vẫn luôn cẩn thận như thế. Tiết Bích Đào cười cười. Đôi tay vốc nước ấm rửa mặt đến khi lỗ chân lông trên mặt đều giãn ra, mới cẩn thận lau khô, cuối cùng mới dùng nước lạnh rửa lại một lần nữa.

Không nên trách nàng quá cầu kỳ, sản phẩm cổ đại sạch sẽ 100% tự nhiên không chất hóa học, nhưng hiệu quả lại không được rõ ràng.

Nàng muốn dưỡng da cũng chỉ còn cách này. Nếu không ai lại thích rửa mặt bằng nước lạnh vào ngày đông thế này, chẳng phải là tự tìm ngược à.

Chờ cung nhân dọn dẹp dụng cụ lui xuống, nàng mới theo thói quen mở ra màn hình điều khiển trò chơi, "A!" một tiếng ngạc nhiên.

Ngày hôm qua tăng những 5 điểm, so với số điểm ít ỏi mấy ngày hôm trước quả thực chính là may mắn từ trên trời rớt xuống, tạo phúc cho chúng sinh mà.

Chẳng lẽ, Hoàng Đế lại có xu hướng S, càng trừng phạt nàng thì khoái cảm sẽ càng tăng, càng thỏa mãn? Nàng cảm thấy thật rối rắm. Không đâu, chắc không phải đâu!

Nàng bỏ qua những ý nghĩ lung tung, một hơi đem 5 điểm mới thu hoạch được thêm thuộc tính "Cảnh giác". Những cái khác khoan hãy nói, trước tiên nàng phải bảo toàn tính mạng của mình đã. Nếu mạng cũng không có thì nàng còn lấy cái gì mà tiếp tục tranh sủng.

Nàng suy đoán hai lần trước khi "Cảnh giác" nhắc nhở có phản ứng khác nhau chắc là do mức độ nguy hại khác nhau.

Như lần đụng độ với Trinh Quý tần kia, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng và sức khỏe nhưng lại có ảnh hưởng đến nàng ngay thời điểm đó. Cho nên "Cảnh giác" mới nhắc nhở bằng một phản ứng nhỏ nhưng lại rất rõ ràng. Còn chuyện ngày hôm qua thì khác, chỉ sợ thứ trong chén cháo kia sẽ nguy hại đến nàng nhưng sẽ không có tác dụng ngay. Vì vậy "cảnh giác" mới ở cấp bậc thấp, nhắc nhở cũng không rõ ràng. Thậm chí chỉ giống như một phản ứng bình thường của cơ thể.

Về phần suy đoán của nàng có đúng hay không, chỉ cần đến khi có chuyện, chú ý xem phản ứng trên cơ thể nàng là sẽ biết ngay thôi.

Độ cong nơi khoe môi nàng dần dần gia tăng. Nàng đã tự hỏi rất nhiều lần, vất óc ra suy nghĩ. Cuối cùng cũng có thể đưa ra một kết luận: tất cả chuyện này chắc chắn không phải được thiết kế chỉ vì một mình nàng. Cho dù bây giờ nàng đang được sủng ái thì bất quá cũng chỉ là một cái tân sủng địa vị thấp kém mà thôi, vẫn chưa trở thành uy hiếp đối với các phi tần địa vị cao được. Chắc chắn có rất nhiều người ôm tâm tư không cần tự bản thân ra tay thì chẳng bao lâu nữa Hoàng Đế cũng sẽ chán ghét nàng. Vì vậy cho dù người nọ có để ý nàng đi nữa, cũng sẽ không vì nàng mất công tốn sức như vậy.

Nàng có thể khẳng định trong việc này còn nhắm đến một hoặc hai cái vai chính khác.

Hôm qua nàng đã chú ý quan sát, ngoại trừ nàng, những người khác đều ăn qua cháo kia. Tuy rằng không thể loại trừ khả năng có người cố ý nhấm nháp để che dấu, nhưng nàng vẫn rất có lòng tin vào suy đoán của mình.

Để cháo trong chén lớn, sau đó mới múc ra phân phát trước mắt bao người như vậy, cách này thực dễ dàng làm cho người khác mất cảnh giác. Huống chi mọi người chắc chắn đều sẽ có ý tưởng giống nhau. Đó chính là ai có đủ bản lĩnh để thiết kế bố cục trong yến tiệc mà Hoàng Hậu nhất thời nổi hứng đề nghị? Mà Hoàng Hậu sẽ ra tay ngay trong chính yến hội của mình hay sao, như vậy chẳng khác nào tự mình nhận tội?

Ngược lại bởi vì suy nghĩ như thế nên nhiều người mới dễ dàng sập bẫy.

Cho dù có là mạn tính được cũng sẽ không hoàn toàn không phát tác ngay lập tức. Khoảng thời gian này chỉ cần nhìn chăm chăm xem trong các vị hậu phi ai có cử chỉ quý dị, thì ở mức độ nhất định thậm chí hoàn toàn có thể chứng minh kết luận của nàng là chính xác. Cụ thể, còn muốn xem phản ứng của người nọ sẽ như thế nào?

Hôm nay Tiết Bích Đào mặc váy áo lụa hồng thêu bướm bướm, đầu cài trâm vàng nạm đá thạch lựu. Một thân yêu kiều lười biếng ngồi trên chính vị trong đại sảnh.

Tiết Bích Đào nhìn ba hàng cung nhân quỳ chỉnh tề phía dưới, cười ôn nhu nói: "Vân Hương, trước tiên người nói ra hết những việc mà người biết đi."

"Vâng." Vân Hương cung kính hành lễ, sau đó mới dùng ngữ điệu nhẹ nhàng mà bẩm báo lại toàn bộ kết quả quan sát được mấy ngày gần đây:

"Sau mấy ngày lặng lẽ quan sát, nô tỳ và Tiểu Lâm Tử phát hiện, Vân Uyển từng lặng lẽ tiếp xúc với người của Vĩnh Thọ cung, Vân Lan từng bí mật đi ra ngoài liên hệ với người của Hàm Phúc cung khi đang trực gác, Vân Thanh cũng từng ra ám hiệu với người của Vĩnh Hòa cung..... Còn Tiểu Thuật Tử," Vân Hương hơi dừng một chút, "Nếu nô tỳ không nhìn lầm, hẳn từng chạm mặt với người của Nghệ Thường các ở Cảnh Dương cung."

Vân Hương cũng không có chỉ đích danh là ai, chỉ đơn giản mà trực tiếp nói là người của cung nào, liền biết chính điện chủ tử nương nường. Cũng chỉ có các nàng mới có bản lĩnh lớn như vậy.

Khi nói đến câu cuối Vân Hương hơi chần chờ, theo nàng biết, Bùi Tuyền thị của Nghệ Thường các có quan hệ giao hảo rất tốt với chủ tử. Hơn nữa hai người còn vào cung cùng một đợt, liền tính trong cung có người của gia tộc an bài, thì cũng sẽ không bắt đầu dùng ngay trước khi đứng vững gót chân trong hậu cung chứ, tránh bị người khác phát hiện, ngược lại còn chọc Hoàng Thượng nghi kỵ.

Bởi vậy nàng mới sợ sự tình có hiệu lắm, sẽ làm cho chủ tử và Bùi Tuyền thị có ngăn cách.

"Thật là miếu tiểu yêu phong đại[1] mà." Tiết Bích Đào nghe được Bùi Duẩn Nhi cũng gia nhập trong đó, hơi kinh ngạc một chút, nhưng ngay sau đó cũng cảm thấy bình thường.

Khóe miệng ngậm cười, đáy mắt lại không có chút vui vẻ nào, "Bọn họ cảm thấy ta hiền lành, dễ bắt nạt, mới đem một đám gián điệp đều nhét vào cung của ta phải không?"

([1] Miếu tiểu yêu phong đại, trì thiên vương bát đa: Nghe nói Mao Trạch Đông từng nói ở cách mạng văn hóa rằng: "Miếu nhỏ thần linh lớn, hồ cạn nhiều ba ba". Ý nói những người phản cách mạng, chỉ những người trong đơn vị mới hiểu, mới giải quyết được những vấn đề của tư bản chủ

nghĩa, không bao gồm chủ trương tổ công tác đảm nhiệm. Ông ấy còn mắng đại học Bắc Kinh là "nước cạn nhiều ba ba", ý chỉ hiệu trưởng Đại học Bắc Kinh Mã Dần Sơ (từ lâu Trung Quốc đã đề ra khống chế nhân khẩu). Ông ấy cũng từng dùng câu nói này để hình dung chuyện ở Đài Loan, ý tứ rất thích hợp. "Miếu tiểu yêu phong đại, trì thiện vương bát đả". Hiện giờ dùng để hình dung những sự vật tuy nhỏ nhưng tốt xấu lẫn lộn, thế lực thế lực tà ác không nên khinh thường. Mang nghĩa xấu.)

Những người bị điểm danh cung nhân đã sớm run bần bật, quỳ mọp trên mặt đất, không dám lên tiếng thanh minh. Ở trong cung, chủ tử nương nương muốn định tội người bất quá chỉ là một câu nói mà thôi. Nếu người còn nói nhiều làm cho họ phiền chán, đến lúc đó cho dù người vô tội cũng trở thành có tội.

Huống chi, các nàng đúng thật là người do chủ tử nương nương của các cung khác an bài ở Phương Hoa các giám thị, hiện giờ bị điểm danh chỉ thẳng ra như vậy tất nhiên phải chột dạ rồi.

Tiết Bích Đào tùy ý gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn. Thanh âm "cốc cốc" phát ra đều đều từng tiếng từng tiếng như gõ vào những lòng người, làm cho những người đang quỳ phía dưới càng thêm hoảng hốt, lo sợ.

Có đôi khi, chờ không được kết quả, chính là kết quả xấu nhất. Thời điểm đao đã đặt trên cổ, người cũng dùng hồng ô tâm lý may mắn nữa.

Tiết Bích Đào cũng không nghĩ tới những người đó có thể thâm sâu đến như vậy, ước chừng thời điểm điện tuyến vừa xong, bọn họ liền đã bắt đầu an bài mọi chuyện.

Xem ra chỗ của tỷ tỷ nàng cũng có không ít đâu, chẳng qua đây không phải vấn đề nàng nên lo lắng. Cô nương được gia tộc tình tế đào tạo ra, chút bản lĩnh nhỏ này chẳng lẽ lại không có, nàng cũng không cần lo chuyện bao đồng.

"Tuy ta không có biện pháp trực tiếp trừng phạt các người, còn phải xin chỉ thị của Hoàng Hậu nương nương. Nhưng nếu Hoàng Thượng biết ta bị uất ức, thì những người làm cho ta không thoải mái, chỉ sợ sẽ càng không thoải mái hơn ta, còn có....." Ý cười không giảm, nàng tiếp tục, "Ta thích xử tội liên đới. Cho dù chỉ có một người làm sai, ta cũng muốn cả nhà hẵn phải chịu liên lụy theo."

Những người phía dưới nghe xong lời này, khuôn mặt hết xanh lại trắng. Nghĩ lại bản thân từ nhỏ đã bị đưa vào cung làm việc chỉ vì muốn kiếm tiền để người nhà được sống tốt hơn. Cho dù là kẻ bất hiếu, cũng sẽ không muốn người nhà vì mình mà bị liên lụy, nếu không bọn họ làm nhiều việc như vậy còn ý nghĩa gì nữa.

Lại nhìn xem người trước mắt, chủ tử hiện giờ của bọn họ là bảo bối trong lòng Hoàng Thượng. Hoàng Thượng là ai? Người là thiên tử, là chủ nhân của cả thiên hạ này. Chủ tử chỉ cần thì thầm vài câu bên gối Hoàng Thượng, muốn thưởng muốn phạt, tất cả chỉ là chuyện con con?

Tiết Bích Đào thấy trong lòng bọn họ đã gần như có quyết định, nàng mới nói "Muốn ta bỏ qua cho các người, cũng không phải là không thể....." Nàng dừng lại một chút, nhân tiện hỏi ra một câu không liên quan. "Các người có biết trước khi nhóm hảo hán (người đàn ông tốt) gia nhập bọn lục lâm thảo khấu (kẻ cướp nơi rừng núi hẻo lánh) phải làm cái gì hay không?"

Những người bị cấm túc lâu dài trong cung đều mờ mịt khó hiểu .

"Thưa, có phải hay không trước đó phải giao ra một cái 'đầu danh trạng'[2]?" Tiểu Thuật Tử thấy những người khác đều không lên tiếng, liền biết cơ hội của mình tới. Hắn nơm nớp lo sợ giơ tay trả lời, khi tầm mắt Tiết Bích Đào đảo qua mới ngượng ngùng cười cười, "Nô tài đã từng nghe sư phó giảng một câu chuyện xưa, bên trong đó hình như có nói đến chi tiết giống như vậy."

[[2] Đầu danh trạng: Lần này mục "Bình Tam Quốc" bàn đến "danh đầu trạng" là thuật ngữ dùng trong Thủy Hử. Có lẽ Tam Quốc toàn nói đến quý tộc, võ tướng, nho sĩ không dùng từ chợ búa của bọn lục lâm trộm cướp. Mặc dù họ vẫn làm những sự việc tương tự, nhưng có đánh chết họ cũng không chịu nhận vì sĩ diện.

Thực ra "danh đầu trạng" là một sự việc phổ biến trong hoạt động xã hội, trong chính trị lại càng phổ biến, nên cũng chẳng có gì xấu hổ. "Đầu danh trạng" là việc phải làm một số việc, để cam kết với một phía, đồng thời khóa khả năng trở cờ theo phía bên kia. Putin cũng đã từng phải nộp "đầu danh trạng" để cam kết không phản bội tập đoàn Elcin.

Trong Thủy Hử có đoạn Lâm Xung lên Lương Sơn Bạc xin nhập bọn, bị Vương Luân đòi nộp "đầu danh trạng". Anh này phải xuống núi phục kích mấy ngày phải cắt cho được ít nhất một đầu người về nộp. Như thế là phạm luật triều đình, sẽ phải theo Lương Sơn Bạc mãi mãi. Mấy ngày đầu, anh ta gặp toàn phụ nữ, người già yếu ớt nên thương tình tha cho. Nhưng đến ngày cuối cùng, anh ta thề rằng có gặp Thánh hay Phật cũng phải thịt, xui xẻo lại gặp phải anh Dương Chí võ nghệ cũng chẳng kém.

Trong Tam Quốc, Quan Vũ có thể nói là vô địch về "đầu danh trạng". Về hàng Tào Tháo thì phải nộp đầu Nhan Lương, Văn Súc. Bỏ Tào Tháo đi phải chém sáu tướng. Đến lúc gặp lại ông em kết nghĩa Trương Phi cũng bị ông này bắt nộp "đầu danh trạng" mới cho nhập bọn trở lại.

Cho hay là dù đã nộp "đầu danh trạng" cho đối phương, nếu thực lòng muốn trở về đội ngũ, chỉ cần nộp "đầu danh trạng" khác, ác liệt, quan trọng hơn là được.)

Tiết Bích Đào gật đầu, cười với hắn: "Không sai."

Tiểu Thuật Tử đầu tiên là kinh hi, cảm thấy thật may là trả lời đúng. Bọn họ làm nô tài, quan trọng nhất là phải hữu dụng, nói không chừng chủ

tử thấy hần thông minh lanh lợi nên sẽ bỏ qua cho hần thì sao?

Nhưng khi hần nghĩ kỹ lại, liền cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm.

Đầu danh trạng!

Chắc không phải chủ tử muốn bọn họ noi theo những anh hùng hảo hán đó chứ? Muốn không bị phạt, thì phải giết chết chủ cũ? Cha mẹ ơi, dù cho hần mười lá gan, hần cũng không dám.

Nghĩ vậy, lông mày hần liền sụp xuống, sắc mặt héo đi, không còn nửa phần vui vẻ lúc trước.

Cho dù Tiết Bích Đào xem người chuẩn, bây giờ cũng không đoán chắc được tâm tư quỷ dị của tiểu thái giám này. Nàng cảm thấy tiểu thái giám cũng rất thông minh lanh lợi đấy, nếu về sau có thể cho mình sử dụng thì càng tốt.

Nàng để Tiểu Thuật Tử kể cho mọi người nghe sự tích 'đầu danh trạng' xong mới tiếp tục nói.

"Ta cũng không cần các người phải làm chuyện gì khó khăn. Bởi vì ta biết phàm là người bị phái đến cung khác làm gián điệp, phần lớn ở bên kia cũng không được trọng dụng." Nàng thông thả ung dung mở miệng.

"Các người chỉ cần nói cho ta biết gần nhất người chủ tử kia của các người có gì khác lạ là được."

Đám cung nhân kia vội vàng dập đầu không ngừng, miệng kêu "Nô tỳ (nô tài) không dám."

Tiết Bích Đào biết cái xưng hô kia làm bọn họ sợ hãi, vì vậy sửa lại: "Vậy các người nói cho ta nghe, tình hình gần đây của chủ cũ các người cho ta có gì đặc biệt."

"Chuyện này, không phải nô tỳ không muốn nói, mà là, thật sự là chủ tử trước kia chưa từng phân phó việc gì, nô tỳ, nô tỳ cũng không có chú ý....." Vân Thanh lấy hết can đảm liếc mắt nhìn Tiết Bích Đào một cái, lại vội vàng cúi đầu, lí nhí nói.

"Điều này ta tất nhiên là biết. Ta nói không phải lúc trước, mà là sau này. Hôm nay bắt đầu, từ giờ phút này trở đi." Tiết Bích Đào cười tươi như hoa: "Sau này mỗi một sự kiện --"

Nàng nhấn mạnh từng chữ : "Ta đều phải biết rõ ràng."

Tiết Bích Đào đợi bọn họ co quắp đáp ứng xong, lại tiếp tục nói: "Còn về sự việc trong cung của ta, các người có thể chọn chút chuyện không quan trọng nào đó báo lại cho bọn họ nghe cũng không sao. Nếu bọn họ bắt đầu nghi ngờ, các người phải lập tức hồi báo cho ta, không cần tiếp tục tiếp xúc với bọn họ. Người trong cung của ta, chỉ cần trung thành, ta đương nhiên sẽ che chở các người."

"Còn nếu sau hôm nay, ta phát hiện có người lén lút..... Thuận ta thì sống, nghịch ta thì..." Khuôn mặt tinh xảo của nàng bỗng chốc phát ra một cỗ khí thế cao cao tại thượng, phảng phất chúng sinh dưới chân tất cả chỉ là con kiến, hờ hững mà nhấn mạnh chữ "chết".

Mọi người hoảng sợ, không chỉ đơn giản vì một chữ 'chết' của nàng, mà còn vì cỗ khí thế kia. Chỉ có đương kim Hoàng Thượng mới có thể có khí thế mạnh mẽ như thế đi?

Thật ra Tiết Bích Đào nói ra một câu kia, chỉ vì nàng cảm thấy nó tương đối có chút lực uy hiếp, ngoài ra cũng coi như làm một cái thí nghiệm nhỏ.

Nếu thật sự có người vẫn còn ý nghĩ gây bất lợi cho nàng, lời này nhất định sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Nếu như thế, nàng sẽ không tiếc một phen tẩy sạch Phương Hoa các, đem tất cả sâu mọt đều moi ra. Chỉ vì lúc này là thời cơ đã đến.

Cái cơ biệ̣n giải tốt nhất là do tuổi tác nàng còn nhỏ nên làm việc thiếu cân nhắc; mà thánh sụ̃ng chính là con át chủ bài lớn nhất của nàng.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Quân Cờ

Edit: Như Thục dung.

Beta: Thiên phi, Hy Thái phi

"A, hôm nay Tiết tỷ tỷ đến cũng thật sớm." Cháu gái Từ Thái Hậu - Mẫn Bảo lâm từ sau khi thăng làm Tài nhân, cách ăn nói cũng khác hẳn với lúc mới tiến cung. Tuy không được Hàn Tư Kỳ sủng hạnh nhiều, nhưng lại ỷ vào chính mình có quan hệ với Thái Hậu nên ngạo mạn không coi ai ra gì, lại đặc tội không ít người.

Tiết Bích Đào vẫn luôn rất hiếu kì, Mẫn Tài nhân này tính cách nóng nảy như vậy, rốt cuộc là vì lí do gì mà có thể nhẫn nhịn một tháng lâu như vậy?

Trừ nàng ta ra, Nghi Bảo lâm cũng được tấn phong Tài nhân. Có lẽ là có quan hệ với Cảnh Dương Cung, Bùi Tuyền thị và Phó Ngự nữ cũng lần lượt được sủng hạnh, rốt cuộc cũng leo lên ghế Bảo lâm. Không thể không nói, Bùi Duẫn Nhi này quả thực có vài phần thủ đoạn.

Còn có Ôn Thái nữ ở Ba Tiêu các thuộc Thừa Càn Cung cũng được tấn vị thành Tuyền thị, tuy vị phân phân không cao, nhưng vì Hoàng Thượng từng tán thưởng nàng thẫu tình đạt lý, ôn nhu lễ độ, nên các cung nhân cũng không dám chậm trễ.

"Ha ha, quả thật hiếm thấy nha. Từ nửa tháng trước lúc Hoàng Thượng miễn thỉnh an cho Tiết tỷ tỷ, lần thừa sủng thứ hai, tỷ tỷ đã kiêu kiêu nhược nhược không xuống giường được, làm chúng ta rất lo lắng.

Hôm qua Hoàng Thượng lại lật bài tử của tử tử, ta cứ tưởng hôm nay sẽ không gặp được tử, thật không ngờ tử tử lại đến. Đúng là bất ngờ lớn nha!" Bên này Mẫn Tài tử vừa dứt câu, bên kia liền có người đáp lời.

Đó là Ngô Canh y tiến cung cùng một lúc với các nàng, là tú nữ từ Giang Nam đưa đến. Dung mạo cũng coi như là tiểu gia Bích Ngọc[1], đúng chuẩn nữ tử Giang Nam nhu mỹ phong tình.

([1] Tiểu gia Bích Ngọc nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường.)

Nhưng sau khi vào cung nàng ta vẫn không được sủng ái. Một quân cờ không có tác dụng, các phi tần có địa vị cao đương nhiên sẽ không để mắt đến. Dưới tình thế cấp bách liền quy phục Mẫn Tài tử, làm tiểu tùy tùng cho Mẫn Tài tử.

Tuy rằng bộ dạng ôn thuận nhu hòa của nàng đã bị hủy không còn một mảnh do quá khẩn trương, nhưng lời nói so ra vẫn dễ nghe hơn Mẫn Tài tử rất nhiều. Tiết Bích Đào rảnh rỗi nghe một chút, cảm thấy dùng cách này để giết thời gian vẫn là không tồi.

Nàng thông thả thổi trà, dường như đang cân nhắc gì đó trong chốc lát, sau đó mới nhìn Mẫn Tài tử, cười nói: "Mẫn Tài tử vẫn là nên hành lễ với Hoàng Hậu nương nương trước, sau đó hãy quay lại hỏi thăm tình trạng sức khỏe của ta. Nếu không, Hoàng Hậu sẽ hiểu lầm, ở trong lòng Mẫn Tài tử, ta còn quan trọng hơn Hoàng Hậu nương nương, như vậy không tốt cho lắm."

Hoàng Hậu còn đang bộ dạng xem kịch vui, hứng thú dào dạt nghe, nghe đến đây sắc mặt liền trở nên khó coi, lạnh giọng: "Mẫn Tài tử!" Ánh mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm về phía Tiết Bích Đào.

Lời này giống như sát muối vào vết thương của Hoàng hậu!

Nàng sợ nhất chính là cái gì?

Thân là Hoàng Hậu, Hoàng Thượng có sủng ái với nàng không không phải là việc quan trọng nhất. Sủng hay không sủng, nàng vẫn là Hoàng Hậu tôn quý nhất, sau khi qua đời vẫn có thể đến hưởng nhang khói ở Thái Miếu. Nhưng nếu có người dòm ngó ngôi vị Hoàng hậu của nàng...

Lòng của Hoàng hậu căng thẳng, vị Tiết Mỹ nhân này từ khi nào lại bắt đầu nói những lời không cố kỵ như vậy?

Hay là do nàng ta vô ý, chỉ muốn chỉ tội Mẫn Tài tử?

Tiết Bích Đào vẫn thiên chân vô tà[2] ngồi ở đó, giống như không biết câu nói kia đã làm lòng Hoàng Hậu gợn sóng.

([2] Tâm tính ngay thật ngây thơ, không có ý xấu.)

Nhiều lần tính kế lên trên đầu nàng, dù nàng không định làm Hoàng Hậu, nàng cũng sẽ không để nàng ta sống tốt.

Hoàng Hậu liếc mắt nhìn Tiết Bích Đào một cái. Thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nghe Mẫn Tài tử vội vàng biện giải.

Sau đó lại nhíu mày, ngôn ngữ ôn hòa như cũ: "Sau khi trở về, sao chép cung quy mười lần. Nhớ lấy, sau này không được tái phạm."

Mẫn Tài tử dạ một tiếng, trong lòng lại không cam lòng trừng mắt nhìn Tiết Bích Đào một cái, trong miệng nói thầm: "Tự mình đa tình, ai lo lắng cho sức khoẻ người chứ! Lại nói lời nói kia cũng không phải ta nói, hừ!" Nhưng mới vừa bị phạt, ở trước mặt Hoàng Hậu nàng cũng không dám thể hiện thái độ, không dám ồn ào nói chuyện.

Cô mẫu hiện giờ đang thành tâm lễ Phật, mọi người đến thỉnh an cũng không gặp. Người nhất định sẽ không ra mặt nói giúp nàng.

Nàng cũng không phải người ngang ngược ngu ngốc, chỉ là đôi khi không làm chủ được tính tình. Miệng lưỡi cũng không sắc bén bằng mấy con hồ ly tinh đó! Nàng oán hận nghĩ, trừ bỏ nàng ra, phi tử của biểu ca đều là hồ ly tinh!

Không biết khi nào biểu ca mới chịu gặp nàng nữa...

Còn nhớ rõ trước kia khi vào cung, biểu ca từng khen nàng tính tình thẳng thắn. Vì câu này, nương dạy nàng phải nhu mì một chút, nhưng nàng đều không chịu nghe theo, nhưng hiện giờ thì sao?

Biểu ca đã không còn thích nữ nhân như vậy nữa sao?

Nàng lúc tức giận, lúc cao hứng, lúc mất mát, trên mặt có bao nhiêu biểu tình đều bị Tiết Bích Đào thu vào đáy mắt.

Tiết Bích Đào nghĩ, một người tính tình thẳng thắn thật thà như vậy, nếu không phải hiện tại là đang ở hậu cung, có lẽ còn có thể kết giao bằng hữu.

Bên kia Vân Phi, Hiền phi và Nghi Tài nhân đang trò chuyện với Hoàng Hậu. Ngày mai phải đón giao thừa, mọi người trong cung đều háo hức mong đợi, trong lời nói cũng không che được sự vui mừng.

Khó có được không khí hoà thuận như vậy, bỗng dưng nghe một tiếng thét kinh hãi: "Chủ tử!"

Mọi người bị giật mình, tất cả đều quay đầu nhìn về phía Lệ Tần. Lại thấy nàng che lại bụng nhỏ, sắc mặt khó coi.

"Đây là có chuyện gì?" Hoàng Hậu kinh ngạc ngồi thẳng người, ngay sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, phân phó cung nhân nói: "Đĩnh Lan, mau đi tuyên Thái y! Ngạn Chỉ, đi dọn dẹp Noãn các. Uyển Hề, mau đỡ chủ tử nhà ngươi đến Noãn các đi."

"Không cần!" Lệ tần gượng cười: "Hai ngày nay thiếp thân đến nguyệt sự, cho nên trong bụng đau. Không phải bị bệnh gì nặng, không dám làm bấn Noãn các của nương nương."

Nữ tử trước giờ luôn xinh đẹp động lòng người, hiếm khi lộ ra vẻ mệt mỏi suy yếu làm cho người ta không khỏi thương tiếc.

Hoàng Hậu cũng không miễn cưỡng, ngày thường Lệ Tần đã giúp đỡ Đức Phi đối phó nàng thế nào, mọi người đều tỏ như ban ngày. Làm quá mức thì sẽ có vẻ giả dối, nàng chỉ cần diễn tròn vai Hoàng Hậu rộng lượng là được. Liền giả bộ quan tâm nói: "Vậy thì theo ý người, hôm nay người trước về cung nghỉ ngơi, lát nữa bản cung sẽ gọi Thái y đến bắt mạch cho người xem có phải là do người ăn trúng thứ gì không tốt nên mới đau như vậy."

Lúc này Lệ Tần không cự tuyệt nữa, nhưng nàng cảm thấy có gì đó không đúng. Đế Uyển Hề đỡ đứng lên hành lễ: "Đa tạ Hoàng Hậu nương nương, thiếp thân xin cáo lui."

Nháo một hồi như vậy, mọi người đều bắt đầu bàn tán về chuyện của Lệ Tần, người vui vì có người gặp họa, người thông minh một chút liền cảm thấy chuyện này của Lệ Tần không đơn giản. Hoàng Hậu nghe một hồi liền không vui, cho các nàng ra về.

Thời điểm Tiết Bích Đào rời khỏi Trường Xuân Cung, bị ánh sáng mặt trời chiếu lên tuyết trắng mênh mang làm hoa mắt. Phụng Tử lấy dù che lên đầu nàng, sau đó lại dò hỏi: "Chủ tử?"

Tiết Bích Đào chậm rãi lấy lại tinh thần, cũng không trả lời câu hỏi của Phụng Tử. Một mình đi đến bên cạnh Tiết Lục Ngạc, cười gọi: "Tỷ tỷ."

Tiết Lục Ngạc khoác thêm một lớp áo choàng, quay đầu lại nhìn Tiết Bích Đào, sắc mặt lạnh lùng.

Từ lúc nhập cung, số câu hai người nói với nhau có thể đếm trên đầu ngón tay. Tiết Lục Ngạc cũng chưa bao giờ xem Tiết Bích Đào là muội muội, nên cảm thấy giữa hai người không có gì để nói.

Tiết Bích Đào đi tới một chút, Tiết Lục Ngạc cao hơn nàng một đoạn, nàng đành phải ngửa mặt lên, đè thấp thanh âm xuống, có chút quý dị cười nói: "Chắc là Hoàng Thượng đã lâu không đến chỗ của tỷ?"

"Chuyện của ta không tới phiên người tới quản!" Không nghĩ tới Tiết Bích Đào sẽ nói một câu châm biếm như vậy. Lúc này ngữ khí Tiết Lục Ngạc đều lạnh như băng, căn môi, từng chữ đều đặt biệt kiên quyết dứt khoát.

"Đó là đương nhiên!" Tiết Bích Đào cong mi, giống như mặt trăng non: "Chỉ là mẫu thân từng nói với ta, muốn tỷ muội chúng cùng nhau trông coi. Nếu rảnh tỷ tỷ có thể đến chỗ ta một chút.... "

"Hoàng Thượng, cũng là thường đến." Tiết Bích Đào một chút không để biểu tình của Tiết Lục Ngạc vào trong lòng, vẫn tươi cười diễm đạm như cũ nói hết câu.

Quả nhiên sắc mặt Tiết Lục Ngạc trở nên lạnh lẽo. Nếu không phải được quy củ trong gia tộc dạy dỗ, nàng đã sớm tát một cái lên mặt "muội muội tốt" này.

Áp chế lửa giận trong lòng xuống, Tiết Lục Ngạc chậm rãi nói: "Đã biết!" Sau đó lập tức xoay người rời đi.

Nàng sợ nếu còn ở lại đây, nàng sẽ không khống chế được mà hung hăng dạy dỗ Tiết Bích Đào.

Từ trước đến nay nàng vẫn không thích nổi người có khuôn mặt giống mình như đúc này. Cơ hồ là chán ghét.

Tiết Bích Đào mặc kệ Tiết Lục Ngạc rời đi, cũng không có nhìn bóng lưng của nàng ta. Ánh mắt nàng thâm thúy nhìn về phía Hàm Phúc cung, cười nhạt, nhìn Phụng Tử đang yên lặng đứng chờ nói: "Hồi cung."

"Nường nường..." Sắc mặt Uyển Hề ngưng trọng nhìn chủ tử nhà mình.

Lệ Tần nằm trong chăn, đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bỗng chốc bắt lấy tay Uyển Hề, không quan tâm bộ giáp giả lấp lánh bắt mắt đâm vào trong mu bàn tay của Uyển Hề, sắc mặt tái nhợt: "Uyển Hề, sao lại thế này! Sao lại thế này? Ta chưa bao giờ bị đau như thế này, sao bây giờ lại như vậy? Uyển Hề, người nói, người nói có phải có người tính kế chúng ta không?"

Uyển Hề "A" một tiếng, hít một hơi, miễn cưỡng áp cảm giác đau đớn từ trên bàn tay xuống. Ban đầu nàng còn muốn thương lượng với chủ tử xem là chuyện gì xảy ra, hiện giờ thấy chủ tử hoảng loạn như vậy cũng không dám nói bậy. Cũng là do quý thủy này liên quan đến con nối dõi, mà con nối dõi, lại là tâm bệnh lâu nay của chủ tử.

Nàng cực lực khuyên giải an ủi chủ tử, muốn cho chủ tử trước bình tĩnh lại: "Nường nường xưa nay luôn cẩn thận, chỉ sợ là vào đông dùng nước lạnh nên mới bị như thế. Nường nường ngài đã quên rồi sao? Vân Lan từng bẩm báo, nói Tiết Mỹ nhân mỗi ngày đều dùng nước ấm rửa mặt, sau còn dùng nước lạnh đắp qua một lần, cho nên làn da mới trắng mịn như vậy. Ngài nghe xong cũng ngày ngày làm theo, da thịt ngày càng đẹp, nhưng mà quý thủy kị lạnh. Nô tỳ đoán rằng, ngài bị như vậy là do nguyên nhân này."

"Người nói rất đúng, nói rất đúng." Lệ tần nghe lý do này có chút tin tưởng, đạo lực trên tay cũng hòa hoãn rất nhiều.

"Tuy rằng nô tỳ chỉ suy đoán, nhưng nương nương cũng không cần nóng vội. Để Thái y bắt mạch cho nương nương, sau đó ra phương thuốc, rồi ăn uống tử tế chắc chắn sẽ khá hơn nhiều. Không phải nô tỳ nói bậy, chủ tử ngài có từng gặp qua loại thuốc nào làm cho người ta đau bụng không thôi, rồi lại không có trở ngại không? Phần lớn là kiến huyết phong hầu[3], vừa vào miệng liền hôn xác hai nơi. Nương nương hiện giờ vẫn không sao, có thể thấy được chỉ là bởi vì quý thủy mới đau." Uyển Hề không ngừng cố gắng, nửa thật nửa giả lựa lời nói cho Lệ Tần nghe.

Trên thực tế thuốc độc phát tác chậm cũng có, nhưng rất hiếm thấy.

Lệ Tần sao có thể không biết? Nhưng trong lòng này đang hoảng sợ, một hồi lại cảm thấy Uyển Hề nói có đạo lý, một hồi lại cảm thấy là trùng kế ám toán của người khác. Bây giờ nghe Uyển Hề nói như vậy, biểu tình cũng có thể thả lỏng chút.

Chủ tớ hai người một cái nói đến miệng khô lưỡi khô, một cái nghe để bình tĩnh, thẳng đến cung nhân bẩm báo Trần Thái y tới.

Uyển Hề nhẹ nhàng thở ra, vội vàng bỏ màn lụa xuống, đi ra ngoài nghênh Thái y: "Mời Trần Thái y vào, chủ tử đang chờ ngài."

Trần Thái y cũng không dám chậm trễ, đi vào trong phòng. Ngồi lên chiếc ghế mạ vàng, sau đó lập tức lót khăn lên trên cổ tay bắt mạch, trầm ngâm hồi lâu mới hỏi: "Lão thần cả gan hỏi một câu, trên lưỡi của nương nương có phủ một lớp mỏng màu trắng, trong miệng có nhiều nước bọt?"

Không đợi Lệ Tần nói, Uyển Hề trả lời thay: "Đúng vậy!"

"Như thế, thân mình của nương nương không quá đáng ngại. Đợi lão thần khai phương thuốc, trong thời gian uống thuốc không nên ăn thức ăn ngậy nhiều dầu mỡ. Không được lao lực, buồn bực."

Lệ Tần nghe vậy cuối cùng cũng yên lòng, dùng thanh âm ôn hòa nói: "Làm phiền Thái y. Uyển Hề, đi mang bút mực đến, cho Trần Thái y viết phương thuốc."

"Dạ! Mời Trần Thái y đi theo nô tỳ ra bên ngoài viết phương thuốc." Chủ tử cách màn lụa nên không thấy, nhưng nàng lại ở bên ngoài cẩn thận quan sát. Biểu tình Trần Thái y ngưng trọng, nhất định không phải như câu "không đáng ngại" của hắn.

Uyển Hề có chút lo lắng, chẳng lẽ chủ tử thật sự bị người ta tính kế? Nhưng chủ tử trong ngoài đều cẩn trọng, ở phương diện thức ăn luôn luôn cẩn thận.

Lát sau, nàng nhìn không được nhỏ giọng hỏi: "Trần Thái y, không biết thân mình của chủ tử thế nào?"

Trần Thái y nhìn cung nữ lạnh lợi này một cái, thở dài, lắc đầu bày ra bộ dạng không muốn nhiều lời.

Uyển Hề nóng nảy, gấp gáp nói: "Chẳng lẽ chủ tử, chẳng lẽ chủ tử nàng..."

Trần Thái y thấy thế liền biết nàng hiểu sai ý mình, lúc này mới nhìn không được ra tiếng nhắc nhở: "Mạch tượng rất nhanh, lưỡi đóng một lớp trắng mỏng, miệng nhiều nước bọt, là hiện tượng của cung hàn. Chỉ sợ chuyện sinh con nối dõi sau này..."

Trần Thái y nói đến đó thì dừng lại, nhưng bao nhiêu đó cũng đủ để nàng hiểu.

Nàng giống như bị sét đánh đứng chết lạng tại chỗ, hồi lâu cũng không có phản ứng.

Con nối dõi, cuối cùng cũng là con nối dõi.

Nàng vô tri vô thức sai tiểu cung nữ tiến Trần Thái y. Trên đường trở lại nội thất, bước chân cũng chậm lại, chậm rãi nhắm mắt lại.

Một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy ra. Chủ tử mong lâu như vậy, nàng phải nói như thế nào mới có thể làm chủ tử không thương tâm đây...

Sau khi mọi người rời đi hết, chính sảnh Trường Xuân Cung trở nên trống vắng. Hoàng Hậu vẫn ngồi ở ghế chủ vị, thần sắc lạnh nhạt. Sau một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Ma ma."

Kim ma ma biết được tâm tư Hoàng Hậu, nàng tiến lên đứng ở bên cạnh Hoàng Hậu, không đợi Hoàng hậu hỏi chuyện nàng đã mở miệng an ủi: "Nương nương yên tâm, Thuận Hỉ Nhi ở Thượng thực cục rất lanh lợi. Việc vị ở Hàm Phúc cung dùng qua muống canh kia đã xử lý sạch sẽ, thừa dịp không ai chú ý đã thay đổi xong, lại không ai hay biết."

"Vả lại, từ ngày mồng tám tháng chạp cũng đã qua gần nửa tháng, ai sẽ nghĩ thuốc này lại phát tác vào thời điểm quý thủy dẫn đến cung hàn? Nô tỳ thấy, bộ dạng Lệ Tần đau ứa ra mồ hôi lạnh không giống giả bộ."

"Vậy là tốt rồi." Hoàng Hậu cũng cảm thấy này một ván cờ này khả năng thất bại là 0%, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy có chút bất an. Kim ma ma nói như vậy, làm nàng cũng an tâm.

Nhưng mà lúc này ở chính điện Vĩnh Thọ cung, Đức Phi cũng đang nghe cung nhân hồi báo chuyện này.

"Người xác định không nghe lầm? Chi Thảo ở Thượng Công cục sao có thể biết được việc này?"

Cung nhân đang bấm báo gọi Tiểu Lục Tử, mặt lấy lòng. Thấy Đức Phi có hứng thú, lời nói cũng đặc biệt cẩn thận: "Nường nường không biết, Chi Thảo với nô tài là đồng hương, lúc tiến cung nô tài cũng thường xuyên quan tâm nàng, nàng cũng thường xuyên đến thăm nô tài. Lần này cũng thật là đúng lúc, Thuận Hỉ Nhi công công kia đi báo chi tiêu đồ dùng, nàng cũng đứng ở một bên hầu hạ, lúc nói chuyện phiếm lơ đãng nói ra. Thật ra lúc đầu nô tài cũng không để ý. Một lần muốn hai bộ dụng cụ giống nhau cũng kì quặc, nhưng chắc là mới mẻ thôi, nên không dám nói lung tung với nường nường. Chỉ là hôm qua nghe Tương Ngọc tỷ tỷ bên người nường nường nói Thuận Hỉ Nhi là người của Hoàng Hậu nường nường, nô tài nhớ tới việc này, sau đó mới nói với Tương Ngọc tỷ tỷ."

Đức Phi nghe xong trầm tư một lát, gọi Tương Ngọc lấy bạc thưởng cho Tiểu Lục Tử. Tiểu Lục Tử được chỗ tốt ngàn ân vạn tạ, biết tiếp theo không phải chuyện của hắn, dù sao hôm nay đã gây ấn tượng tốt trong lòng nường nường, sau này có chuyện gì cũng sẽ nhớ đến hắn, liền biết điều cáo lui.

"Tương Ngọc, người thấy thế nào?" Đức phi nâng cằm, bộ dáng nhàn nhả làm cho người ta nhìn không ra là người của nàng vừa xảy ra chuyện.

Tương Ngọc tiếp nhận ly trà do tiểu cung nữ đưa tới đặt lên bàn, gương mặt thanh tú, mỉm cười liền lộ ra ôn nhu chi ý: "Lần này quả thực là khéo léo, vị kia thiết kế tinh vi như vậy, nếu không phải Mật Quý nhân làm vỡ chén muống, cung nhân kia sợ người phát hiện nên đã đổi cái khác. Lúc này đến Thượng Cung Cục muốn hai bộ mới, nên lộ chân tướng, chúng ta cũng không thể căn cứ chuyện Lệ Tần, mà kéo tơ lặt kén nghĩ ra chuyện như vậy."

"Đúng vậy, quan trọng nhất chính là có thể thấy trời cũng không phù hộ Hoàng Hậu." Đức Phi cười vui sướng khi người gặp họa, lại nói: "Chúng ta đã biết được mục đích của Hoàng Hậu, tuy không biết thuốc đã hạ chính là cái gì, có quan hệ đến quỳ thủy, sợ là sẽ có ảnh hưởng đến

chuyện có con nõi dôi. Cũng không biết, có trở ngại gì với bốn cung không."

"Nếu là hủy cái dung mạo hoặc tiếng nói, bốn cung mới là đau đầu. Nếu là không có con nõi dôi..."

"Thật đúng là hợp ý ta." Đức phi nghiêng đầu nhìn Tương Ngọc nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành. Nếu như quan sát kỹ, sẽ thấy nụ cười của Lệ Tần có bảy phần giống nàng.

Có thể thấy được nàng thu phục Lệ Tần đã bỏ hết bao nhiêu cân nhắc, bất quá cũng chỉ là vì ở thời điểm chăm sóc hoàng nhi, còn có thể làm Hoàng Đế thường xuyên nhớ tới chính mình.

Mà quân cờ không có con nõi dôi, càng dễ dàng khống chế.

([3] Kiến huyết phong hầu: Trong khu rừng rậm ở Xi-Xoang-Ba-Na-Vân Nam, Trung Quốc có một loại cây cao to gọi là "tiễn độc mộc" (cây có chất độc để tẩm vào mũi tên). Cây có một loại dịch lỏng mang tính kịch độc. Nếu người hoặc động vật bị dính chất này vào bên ngoài da nơi bị rách sẽ rất nhanh tử vong. Vì vậy người ta mới đặt cho nó cái tên đáng sợ là "Kiến huyết phong hầu".

"Tiễn độc mộc" là thực vật thuộc họ dâu, là cây cao to xanh quanh năm, có thể cao tới trên 30 mét. Lá cây của nó có hình bầu dục dài, dài khoảng mười mấy xentimét, nở hoa màu vàng vào mùa xuân -hạ. Vào mùa thu thì quả chín. Quả có kích cỡ giống hạnh nhân, thịt có màu tím đen, toả ra một mùi thơm giống mùi thơm của mít, lan toả khắp nơi. Nhưng bạn tuyệt đối không được quên rằng nó có chất kịch độc đấy nhé!

"Tiễn độc mộc" có chứa chất kịch độc là bởi vì trong chất lỏng của cây có chứa một loại glucôxít trợ tim, được gọi là glucôxít nở tiễn. Sau khi dịch lỏng của cây được chuyển vào cơ thể người qua vết thương sẽ dẫn tới hiện tượng nhão cơ bắp, đông máu, tim đập chậm cho tới khi ngừng hẳn thì sẽ

chết. Người dân tộc Thái thường tẩm chất độc này của cây lên trên cung nỏ để bắn giết động vật trong lúc đi săn. Dã thú sau khi chúng độc sẽ chết ngay, cũng vì vậy mà cây mang tên "tiễn độc mộc".)

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Có Thai

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Hiền nghi

Tiết Bích Đào để Phụng Tử cùng Vân Lũ hầu hạ mặc mắng y thêu hồ lô, hồ lô cát tường được thêu bằng sợi tơ màu, nhìn rất vui mắt.

Nàng cúi đầu xem xét nửa ngày, đến tận lúc đầu choáng váng, mới bừng tỉnh: "Hoá ra hồ lô nhỏ được thêu bằng chữ 'vạn', còn hồ lô lớn là chữ 'thọ'!"

Hoàng Đế ở bên cạnh đang được cung nhân hầu hạ mặc y phục vừa nghe thấy, nhất thời cao giọng cười to: "Trẫm thấy người xem thực nghiêm túc, còn tưởng người muốn nhìn đến mức hồ lô biến thành hoa nhỏ mới bỏ qua, không nghĩ tới lại đang xem cái này."

Tiết Bích Đào chu miệng: "Nhất định là do tú nương tay nghề không tốt, làm chữ 'thọ' cùng chữ 'vạn' bị biến đổi, thiếp thân mới nhìn lâu như vậy. Hoàng Thượng ngài còn cười nữa!"

"Trẫm không được cười sao, hử?"

Con mèo nhỏ bực bội, liên tục ngụy biện: "Hoàng Thượng ngài sao có thể cười một nhân sĩ tràn ngập chí hướng nghiên cứu văn hoá như vậy! Nếu như sĩ tử nghèo khổ thiên hạ biết được, sẽ thật thất vọng cùng buồn lòng nha!"

Nói thật có hình có dạng.

Hoàng Đế nhướn mày, lời nói thực khí phách, cử chỉ rất lớn lối: "Nói bậy, trước giờ trẫm chỉ cười một mình người. Bọn họ không phúc hưởng sự ban ân này."

Con mèo nhỏ trợn tròn mắt lên giống như một khinh khí cầu (quả bóng), chỉ nhẹ nhàng chạm một cái, liền xì hơi.

Xua xua tay, tiêu sái quay đầu đi rửa mặt. Một bộ dạng "Ta không thèm so đo với người".

Không có cách nào, địa vị quyết định rất nhiều thứ. Hiện tại địa vị của nàng quá thấp.

Hoàng Đế cười lắc đầu, sao mình lại sủng ái tiểu nữ nhân này thành bộ dáng không quy không củ như thế này. Nhưng mà mỗi lần mệt mỏi, nhìn nàng bày ra tính tình nóng nảy, ngẫu nhiên sẽ nói ra những lời cổ quái linh tinh, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Có lúc hăn nghi hoặc, tiểu nữ nhân này đối với hăn, hình như chưa bao giờ giống những hậu phi kia cười dịu dàng ôn nhu mang theo cung kính sùng kính từ tận trong xương cốt, dù sao hăn là thiên tử, là người mà vạn người kính ngưỡng. Nhưng quả đào nhỏ này của hăn lại chưa từng có xuất hiện biểu tình như vậy, giống như bọn họ là hai người bình đẳng như nhau.

Vứt bỏ ý niệm bồi rối hồi lâu kia, hăn rộng lượng vung tay lên, quyết định trước cứ tiếp tục sủng đi, chỉ cần nàng có thể biết chừng mực, không chạm đến điểm mấu chốt của hăn là được. Cho dù nàng cậy sủng sinh kiêu, hăn cũng vẫn có thể vui vẻ đối tốt với nàng.

Sau khi quyết định xong, tinh thần hăn liền phấn chấn mười phần bài giá lên triều sớm.

Tiết Bích Đào thấy Hoàng Đế rời đi, thần sắc liền đậm xuống, nàng phân phó: "Vân Lũ, đi gọi Vân Lan tới đây."

Nha đầu này tuy rằng không bắt được lỗi của Vân Hương, nhưng giúp đỡ để ý đến Vân Hương, Tiết Bích Đào đã hỏi qua Mộ Vân, nói nàng làm việc cần mẫn, không nói nhiều, là một người can đảm, cẩn trọng, rất không tồi.

Nàng cũng cảm thấy hợp mắt, ngày thường để cho nàng đi theo Phụng Tử cùng nhau hầu hạ bên cạnh mình, có ý trọng dụng nàng.

Mà Vân Hương lại cho nàng cảm giác rất kỳ quái, vẫn luôn "cảnh giác" không phát tác, cũng không thấy nàng có hành động khác lạ gì. Nhưng nàng vẫn cảm thấy nhất cử nhất động của mình đều bị người khác nhìn chăm chú, làm nàng thực không dễ chịu. Ngày thường chỉ để nàng tiếp tục quản mấy tiểu cung nữ. Tuy không cho nàng đến gần, nhưng lần trước nàng lại bắt được không ít nội tặc, lương tháng cũng được tăng thêm hai phần.

Dù sao Hoàng Đế ban thưởng giống như nước chảy ùa vào Phương Hoa các, nàng cũng rất vui vẻ mượn hoa hiến phật nha.

Lúc này Vân Lan tiến vào cửa, cung kính dập đầu vấn an: "Nô tỳ thỉnh an Mỹ nhân chủ tử, chủ tử cát tường."

Tiết Bích Đào muốn cười.

Mỹ nhân chủ tử, nàng chống cằm, thật là một xưng hô không tồi.

"Ừ, chuyện để người hỏi thăm thế nào rồi?" Nàng nhanh chóng khôi phục bộ dáng đứng đắn.

Vân Lan cúi đầu tất nhiên là không phát hiện, nhưng thật ra Vân Lũ kỳ quái liếc nhìn chủ tử của mình một cái, cùng ánh mắt của Phụng Tử giao

nhau một lát, lại lần nữa mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám để tầm mắt loạn chuyển. Chỉ nghe được thanh âm thanh thúy của Vân Lan: "Bẩm chủ tử, nô tỳ đã tìm lý do hỏi thăm qua nô tỳ Thủy Liên của Hàm Phúc cung."

Vân Lan hồi tưởng lại đoạn đối thoại hôm qua, đầu tiên là lời nói của Mộ Vân tỷ tỷ nói nàng nghe, là chuyện chủ tử vào mùa đông dùng nước lạnh rửa mặt, lại nghe nói về sau nương nương sẽ bị đau bụng nói cho Thủy Liên biết, đồng thời khẩn trương bất an tỏ vẻ chính mình không có nói gì sai, không biết nương nương có phải bởi vì nguyên nhân này mới bị như thế, nếu là thật, nàng đúng là muôn lần chết không thể cứu vãn.

Thủy Liên thấy nàng sắc mặt thấp thỏm, liền cực lực an ủi nàng, đem lời nói của thái y nói lại một lần. Chờ nàng bình tĩnh rồi lại nói.....

"Thái y nói là không có trở ngại gì. Nhưng theo lời Thủy Liên nói, sau Uyển Hề tỷ....." Nàng giật mình khựng lại, tiếng "Tỷ tỷ" kia ở đầu lưỡi thượng lẩn lẩn, lại nuốt trở lại, nàng hiện giờ lúc nào cũng phải nhớ kỹ mình là người của Phương Hoa các. Tâm tư xoay vòng một cái, lại nói tiếp: "Sau Uyển Hề hầu hạ thái y viết xong phương thuốc, lại dặn dò Thủy Liên đưa thái y ra cửa, hơn nữa lúc ấy sắc mặt nàng cũng không được tốt lắm."

Cho nên Thủy Liên bảo nàng phải chuẩn bị trước trong lòng, lỡ như thái y giấu chuyện này không nói nói thật, về sau chuyện vỡ lở ra nương nương sẽ phát lửa giận lên người các nàng.

Nàng liên tục nói lời cảm tạ rồi trở về Phương Hoa các, nhưng thấy long liễn ở bên ngoài, liền biết tối nay Hoàng Thượng lại lật thẻ bài của chủ tử, liền báo cho Mộ Vân tỷ tỷ một câu, rồi đến buổi sáng chủ tử truyền lời mới đến trở về.

Tiết Bích Đào nghe rất có hứng thú: "Ồ? Thái ý trong cung đều làm việc thất trách như vậy sao?"

Vân Lan chà chà gót chân, có chút co quắp, nhất thời không biết nói như thế nào. Vẫn là Vân Lũ thay nàng giải vây, nàng khụ khụ, mới cười nói: "Nô tỳ nghe nói, có vài lão thái y, muốn giữ mình trong sạch mà từ quan hồi hương, không muốn bị cuốn vào thị phi trong hậu cung, cho nên ở một ít bệnh không liên quan tới tánh mạng..... Thấy có bệnh, cũng sẽ giả bộ hồ đồ. Thái y trẻ tuổi thật ra sẽ không lo trước lo sau, nhưng so sánh, phần lớn y thuật đều không bằng lão thái y. Cho nên chủ tử các cung vẫn thích để lão thái y đến chẩn trị hơn."

Nàng trước sau vẫn cảm thấy chủ tử cùng người bình thường không giống nhau, đang lúc thịnh sủng lại không bị phi tần khác đẩy ngã, có thể thấy được là cực thông tuệ. Nhưng ngẫu nhiên lại lộ ra một chút lời nói làm người ta không hiểu được. Tựa như mới vừa rồi kia, nếu là các hậu phi khác, chỉ sợ sẽ nhất định muốn biết Lệ tần rốt cuộc bị làm sao.

Nào ai sẽ quan tâm những thái y chỉ bo bo giữ mình kia?

Tiết Bích Đào hiểu ra: "Thì ra là thế."

Nàng rốt cuộc là người hiện đại, chưa từng hiểu biết qua những quanh co lòng vòng trong hoàng cung cổ đại này, bất quá chỉ cần có người chỉ điểm một chút, nàng cũng có thể hiểu được toàn bộ, thậm chí còn có thể suy một ra ba.

"Được, Vân Lan người lui xuống trước đi." Nàng chờ Vân Lan dập đầu xong, chậm rãi lui ra rồi đóng cửa lại gật gật đầu, đem đám cung nhân chinh đốn lại một trận vẫn rất có lợi, ít nhất là rất ngoan rất nghe lời.

Tiện đà nghiêng người nói với Vân Lũ: "Ta nghe thấy người phân tích cũng không tồi, người nói tiếp xem, rốt cuộc Lệ Tần là chuyện như thế nào?"

Nàng trầm tư trong chốc lát, lắc đầu: "Nô tỳ không biết." ở lúc Tiết Bích Đào còn đang thất vọng lại nhanh chóng nói tiếp: "Nếu muốn phân

tích một việc, tất nhiên phải đem rất nhiều chuyện bao gồm dấu vết để lại đều nối lại với nhau. Nhưng nô tỳ cũng không thể suy đoán ra Lệ Tần xảy ra chuyện gì, nếu cứ vậy mà suy đoán, sợ là chuyện không đúng."

Tiết Bích Đào như suy tư cái gì, nha đầu này cũng thật lớn gan, nhìn ra chút manh mối bản thân muốn trọng dụng nàng ta thì theo đà bò lên cột ngay, Nàng ta gián tiếp nói mình muốn được trọng dụng, chỉ có từ chỗ của nàng có được càng nhiều tin tức hơn, nàng ta mới có thể càng ra sức vì nàng bày mưu tính kế.

Tiết Bích Đào không vội, chuyện của Lệ Tần, chính Lệ Tần mới phải quan tâm. Nàng đã từ giữa biết được, chén cháo bị nàng hoài nghi có cổ quái xác thật bị hạ được là được. Việc này chứng minh nàng "Cảnh giác" phỏng đoán là chính xác.

Là được gì, sau này Lệ Tần sẽ cho nàng biết, nàng cười.

Nhìn người giữ vị trí Hoàng Hậu kia tốt nhất phải làm 'gương' cho người khác, được cũng phải nên hạ như vậy mới tốt. Được hạ càng tàn nhẫn, nhắm ngay vào tâm của Lệ Tần, Lệ Tần bị cắn càng đau về sau mới có thể điên cuồng cắn ngược lại.

Như vậy vở diễn mới có thể càng xuất sắc nha.

Vân Lũ thấy khóe miệng nàng hiện lên một nụ cười như có như không, có chút nghi hoặc, lại có chút bất an.

Hy vọng chủ tử là thật sự muốn trọng dụng nàng.

Đúng lúc này, Sơ Hiếu nhanh nhẹn tiến vào, thanh âm lộ ra sự nôn nóng: "Chủ tử, chủ tử!"

"Vào đi." Tiết Bích Đào đã mở miệng, chờ nàng đẩy mở cửa liền hỏi "Làm sao vậy?"

Tiết Bích Đào cũng không trách cứ nàng, kỳ thật trong ba nha hoàn, nàng thích nhất chính là Sơ Hiếu, tuy rằng nhìn tùy tiện, nhưng trên người lại có trực giác trời sinh của tiểu động vật. Không nên hỏi thì không hỏi nhiều, không nên chạm vào cũng không chạm vào, chính là làm việc có chút hấp tấp, cũng càng có vẻ rộng rãi hoạt bát.

Sơ Hiếu cũng không hành lễ, vội vàng đem tin tức vừa truyền đến nói cho chủ tử: "Nô tỳ nghe nói An Tuyến thị ở Vũ Hương các, có hỉ."

Tiết Bích Đào ngẩn ra, An Tuyến thị? Chính là người cùng nàng ở một cung, lại trước giờ đều giống như người trong suốt không có cảm giác tồn tại, thậm chí tiểu thái giám dẫn đường lúc trước đều dám nói thẳng "Không cần để ý tới" An Tuyến thị

Nàng kinh ngạc "Ta chưa từng thấy Hoàng Thượng đi qua chỗ nàng nha."

Sơ Hiếu thờ hồn hển một lát, mới giải thích nghi hoặc của chủ tử: "Nói là hài tử đã có ba tháng, ở trước khi chủ tử vào cung liền có. Nghe nói tuy rằng nàng vẫn luôn không được sủng ái, nhưng Trinh Quý tần tâm địa tốt, ngẫu nhiên lúc Hoàng Thượng tới Trữ Tú Cung, cũng sẽ khuyên Hoàng Thượng đi một hai lần."

"Nàng có vận khí thật tốt." Tiết Bích Đào chuyển tầm mắt tới lư hương hải đường đàn lượn lờ dâng lên một làn khói, lại nghĩ tới màn lụa linh lăng hương ở tứ phía, mỉm cười cười nói. Trong mắt cũng không có chút vui vẻ gì, cung nhân ở chung quanh nghe xong tin tức cũng khẩn trương.

Chỉ sợ chủ tử ỷ vào thịnh sủng đi nháo lên, chọc Hoàng Thượng không vui

Triệu Trung Tín đi theo Hoàng Thượng ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, liếc thấy sắc mặt Hoàng Thượng không tốt cũng không xấu, do dự một chút,

liền đem tin tức tiểu thái giám vừa đưa tới báo lên Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, Trữ Tú Cung truyền đến tin tức, nói An Tuyền thị ở Vũ Hương các chân ra hỉ mạch, đã có thai được ba tháng."

Bước chân đang bước ra của Hoàng Đế chợt dừng lại, vừa nghe thấy tin vui nhưng sắc mặt lại vẫn như cũ, không thấy chút ý mừng nào. Sau một lúc lâu, chuyển hướng đi Trữ Tú Cung, hăn hỏi: "Là ở Trữ Tú Cung?"

"Bẩm Hoàng Thượng, thật là cùng Tiết mỹ nhân cùng ở Trữ Tú Cung." Triệu Trung Tín vừa nghe liền biết Hoàng Thượng đối với An Tuyền thị không có ấn tượng gì, liền báo ra Tiết Bích Đào gần đây đang được sủng.

"Ba tháng....." Hoàng Đế nghĩ đến đây có chút âm tình, chậm rãi nói: "Vây ấn theo phân lệ ban thưởng, để thái y phụ trách coi chừng cho tốt."

"Nô tài lĩnh mệnh." Triệu Trung Tín đáp lời

"Từ từ....." Hăn quay lại phương hướng khác, như cũ hồi Càn Thanh cung, lại nói: "Lại ban ý chỉ của trẫm xuống, Tiết mỹ nhân từ khi vào cung tới nay thận trọng đức độ, tiến thối có độ, hiểu được ý trên, rất được lòng trẫm, tấn phong làm Quý nhân. Hai đạo ý chỉ cùng truyền xuống, cũng miễn cho người phải đi thêm một chuyến." Hàn Tử Kỳ nhướng mày, không chút để ý mà cười.

Triệu Trung Tín cả kinh, ngay tại chỗ dập đầu cảm ơn: "Nô tài đa tạ Hoàng Thượng ân điển."

Chờ Hoàng Thượng xua xua tay hồi cung, hăn mới tăng nhanh bước chân đuổi kịp.

Hăn đột nhiên có chút do dự, vừa rồi Hoàng Thượng muốn đi Trữ Tú Cung, rốt cuộc là đi xem An Tuyền thị đang mang long thai, hay là lo lắng Tiết Mỹ nhân người ở cùng một cung với người có hỉ mà không vui?

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chân Tướng

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Sau khi Triệu Trung Tín tuyên thánh chỉ, tin tức An Tuyên thị Trữ Tú cung tổng cựu nghênh tân[1], may mắn có thai tựa như mọc cánh, lan truyền khắp hậu cung.

([1] Tổng cựu nghênh tân: đưa cái cũ đi, đón cái mới đến. Ở đây ý nói cuộc sống ngày sau sang trang mới.)

Bên cạnh đó, tin tức khác được mọi người quan tâm chính là tin vị muội muội Tiết gia kia tấn vị Quý nhân.

Phải không vậy, người mang thai đến một bậc cũng không thăng, ngược lại người ở cùng chỗ với nàng ta lại được tấn vị. Mọi người đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ, nếu là chính mình thì sẽ rất dễ bụng nha.

Sợ là đến ý muốn căn chết Tiết Quý nhân cũng có đi?

Hướng gió trong cung rối cuộc vì một đạo thánh chỉ này mà thay đổi.

Ban đầu mọi người nhìn đại tiểu thư Tiết gia được sủng, thời điểm vinh quang nhất thì tranh nhau nịnh bợ. Kết quả lúc sau Hoàng đế sủng ái muội muội, liền cho tỷ tỷ ra sau đầu.

Mọi người lại suy nghĩ, muội muội này có phải cũng sẽ bị như thế hay không?

Dù sao cũng là cô nương xuất thân từ cùng một nhà.

Không nghĩ tới qua hơn nửa tháng, Hoàng thượng vẫn sủng ái như cũ, đến phi tần đã hoài thai cũng không bằng nàng ta. Tuy rằng chỉ là một Tuyền thị nho nhỏ, lại không được sủng ái, nhưng trong bụng tốt xấu gì cũng là huyết mạch thiên gia! Đủ có thể thấy địa vị Tiết Quý nhân ở trong lòng Hoàng thượng.

Vì thế, cung nhân, phi tần tranh nhau nịnh hót, nhất thời khách tới như mây, người như nước chảy, lễ vật vô số, thiếu điều muốn đập hỏng ngạch cửa Phương Hoa các.

Đối với việc này, Tiết Bích Đào giao cho Vân Hương và Mộ Vân cùng nhau ra tay giải quyết, gặp phải phi tần phẩm cấp cao hơn nàng, nàng mới tự mình tiếp đãi. Nhưng cũng là nghe hiểu mà giả ngu, làm những phi tần muốn liên minh, muốn qua lại chỉ có thể uế oải trở về.

Vẫn là câu nói kia, minh hữu là người có khả năng đâm cho mình một đao sau lưng nhất.

Còn muốn giao hảo với nhau, nàng thực sự không có hứng thú với những kẻ giả mù sa mưa đó, ít nhất bọn họ cũng nên diễn bộ dáng chân thành tha thiết chứ.

Nhưng người thông minh đều biết dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó.

Người trình diễn tốt sẽ không đến tìm nàng ngay lúc này, chỉ sợ không chiếm được chỗ tốt cho bản thân.

Chỉ có khi Bùi Duẩn Nhi tới, nàng lặng im một khắc, mới từ chối nói không gặp.

Các nàng vốn cũng không qua lại nhiều, chỉ là nàng có chút cảm thán, lúc trước người kia nóng lòng muốn thử, tràn ngập tâm tình thiếu nữ đối với hậu cung, đối với Hoàng đế.

Không biết rằng vào lúc nàng không chú ý, nàng ta đã âm thầm thay đổi.

Sau khi biết An Tuyền thị mang thai, Hoàng hậu cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, theo phân lệ Hoàng đế ấn định mà ban thưởng cho nàng ta, chủ yếu là dược liệu. Nhưng sau khi biết Tiết Mỹ nhân tấn Quý nhân, ấn đường giật giật, nhả lại: "Quá nặng."

Đinh Lan cầm chùy mỹ nhân đâm chân cho Hoàng hậu bị hù đến mức đánh rơi chùy, rồi sau đó thấy Hoàng hậu cũng không trách cứ, mới thả nhẹ lực đạo, từng chút từng chút đâm chậm rãi nhẹ nhàng.

Dùng lực vừa đủ.

Nhưng Hoàng hậu luôn cảm thấy không thoải mái, dường như mào cũng giật giật theo, rất không yên phận: "Thôi, người lui xuống đi."

Nàng xoa ấn đường, sắc mặt trầm tĩnh như nước, nói với Thanh Thanh: "Lấy trâm hoa cúc vàng nạm bảo ngọc thưởng cho Tiết Quý nhân, chúc mừng nàng ta tấn vị."

Thanh Thanh khom người đáp ứng: "Vâng, nô tỳ tuân mệnh."

Hàm Phúc cung.

Uyển Hề thấy Thủy Liên tự lột vỏ quýt cho chủ tử, giận dữ ngăn cản một câu: "Nường nường, ngài không thể ăn cái này, sẽ bị lạnh bụng, lại đau

bụng đó."

"Không sao, hôm nay bốn cung khá hơn nhiều rồi" Lệ Tần ôm lò sưởi, tươi cười xinh đẹp, thấy Uyển Hề vẫn là bộ dáng không tán đồng, vội giải thích: "Người lo lắng nhiều rồi, chỉ là bốn cung cảm thấy trên người có mùi máu, thấy khó chịu, kêu nàng ta lột vỏ quýt để ngửi mùi quýt thôi."

Lúc này Uyển Hề mới yên lòng, mỉm cười: "Nếu vậy, đó là nô tỳ lảm miêng." Lại vẫn sai tiểu cung nữ đi pha trà, nghĩ uống trà nóng chủ tử có thể sẽ thoải mái hơn.

"Nương nương, nô tỳ nghe nói, An Tuyền thị ở Vũ Hương các Trữ Tú Cung khám ra hỉ mạch." Thủy Liên cầm đồ vật bằng bạc khắc hoa văn mây, loại bỏ những sợi màu trắng bao quanh mũi quýt, lo sợ liếc chủ tử một cái, sau một lúc lâu mới nói tin tức này ra.

"An Tuyền thị?" Lệ Tần quả thật trầm mặt, rồi sau đó như nhớ tới cái gì, cười nhạo một tiếng: "Đây là con tiện nhân Ngô Tâm Di kia còn nợ nhân tình, có nàng ta bảo vệ, cái thai này của An Tuyền thị chắc sẽ ổn định vững chắc."

Nghe là khen, lại vô cớ có chút ý vị châm chọc.

Thủy Liên tò mò, nàng ta biết Ngô Tâm Di được nói đến ở đây chính là Trình Quý tần, rốt cuộc năm đó nương nương và Trình Quý tần từng có quan hệ tốt.

Nhưng còn nhân tình?

Một Quý tần lại thiếu nhân tình của một Tuyền thị nho nhỏ, cũng không biết bên trong có duyên cớ gì.

Tất nhiên tuy tò mò, nhưng nàng ta cũng biết đạo lý lòng hiếu kỳ hại chết mèo, nàng ta không có chín cái mạng để mà thỏa mãn lòng hiếu kỳ của

bản thân.

Bên cạnh, Uyển Hề đang tiếp nhận chung trà từ tiểu cung nữ bưng tới, nghe nói tin này, tay run lên, nhất thời nước trà bắn tung tóe lên cổ tay áo của Lệ Tần, lát sau thấm vào tay. Lệ Tần vung tay áo đánh nước sôi lên, Uyển Hề vội nâng chén đặt lên trên bàn được chạm khắc sơn phủ, quỳ xuống.

"Nô tỳ đáng chết." Âm sắc của nàng ta hiếm khi hoảng loạn.

Lệ Tần nhìn nàng ta hoảng loạn đặt chung trà ở chỗ đó, cái chén lật úp, phía trên khắc họa tiết uyên ương nghịch nước, một nửa bị ngập trong nước trà, quả thật là nghịch nước. Nàng thấy vậy, mày liễu hơi chau, rất khó hiểu hỏi: "Uyển Hề, sao hôm nay người lại mất hồn mất vía như vậy?"

Uyển Hề cúi người xuống, không tự chủ mà run lên, trong đầu lộn xộn, lại sợ chậm chạp không đáp sẽ làm trong lòng chủ tử sinh nghi, miễn cưỡng nói: "Nô tỳ nghe nói An Tuyền thị có thai, trên tay không cẩn thận, vì trong lòng cảm thấy, cảm thấy..." Xưa nay nàng ta có bao nhiêu thông minh lanh lợi, lúc này chỉ cảm thấy mười cái đầu cũng không đủ dùng.

Dù cho không nói ra chuyện kia, kể ra chuyện một phi tần khác mang thai vẫn sẽ khiến chủ tử thương tâm.

Đắn đo từng câu chữ, ngược lại trong lòng càng hỗn loạn.

Lệ Tần nghe xong càng cảm giác được cử chỉ ngôn ngữ của Uyển Hề khẩn trương, độ cong khóe môi nàng hạ xuống, cùng với uy nghiêm của một phi tử phân vị Tần đè ép Uyển Hề: "Nói rõ ràng."

"Nô tỳ cảm thấy nường nường nghe xong, nàng ta mang thai, mang thai..." Uyển Hề run run, miệng cũng không nói ra được.

Trái tim giống như bị người chột nắm chặt, đau đến hít thở không thông.

Nước mắt không chịu khống chế mà trào ra từ hốc mắt, tích trên nền gạch lạnh băng, tạo thành từng chấm tròn nho nhỏ.

Lệ Tần thấy điệu bộ nàng ta như vậy, trong lòng càng bất an, nàng xê dịch thân mình, mắt phượng nheo lại, ngữ khí đã mang theo ý uy hiếp: "Uyển Hề..."

Uyển Hề ' đột nhiên ' ngẩng đầu, khóe mắt long lanh nước, lưng lay sắp rơi xuống, nàng ta nắm chặt cổ tay áo, tâm tình phức tạp đan xen, đánh sâu vào trái tim nàng ta, nàng ta gọi: "Nương nương..." Như thể cầu xin.

Cầu xin chủ tử đừng hỏi nữa.

Giờ phút này nàng có hận, hận chính mình không đủ nhạy bén, có thể kể chuyện này một cách nguyên vẹn; cũng có trách, trách bản thân không đủ tinh tế, không thể bảo vệ chủ tử chu toàn.

Nàng ta đi theo chủ tử từ nhỏ cho đến lớn, chủ tử đau chính là nàng đau.

Nếu chủ tử thương tâm muốn chết, giống như là xẻo một miếng thịt trong lòng nàng, sống sờ sờ mà máu chảy đầm đìa.

Lệ Tần không kiên nhẫn vỗ một cái lên bàn, nhìn về phía Thủy Liên bị dọa nơm nớp lo sợ, lạnh giọng: "Cút đi!"

Lúc này Thủy Liên nào dám làm Lệ Tần tức giận, nàng ta vội vàng hành lễ, lui xuống.

"Nói!"

Uyển Hề biết xưa nay chủ tử là người không kiên nhẫn, nếu lúc này người đang quý không phải mình- người có tình cảm sâu sắc từ nhỏ cùng lớn lên thì đã sớm bị kéo xuống dùng những thủ đoạn xấu xa, tra tấn đến khi chịu nói mới thôi.

Nàng ta đập đầu lạy thật sâu, trán chạm vào nền đá cẩm thạch lát gạch men sứ, hàn ý lạnh băng xông thẳng đến trán, nàng nghĩ vẫn chưa lạnh đủ.

Buông tay áo hẹp ra, nó liền tùy tiện rũ xuống, dán sát vào, hiện ra nếp nhăn, dấu vết gấp khúc.

Hai người một đứng một quý, cứ giằng co như vậy hồi lâu, trong cung điện lặng im.

Một hồi lâu Lệ Tần không có được câu trả lời, tính tình bị áp xuống rốt cuộc bùng phát, nàng lấy chung trà kia lại, ném chung trà xuống đất, sượt qua tóc mai Uyển Hề, "Choang" một tiếng, mảnh sứ vỡ vụn văng đầy đất, nước trà bắn tung toé. Trên cổ Uyển Hề thậm chí bị cắt một vết nhỏ, chảy ra một vệt máu, nàng ta lại tựa như chưa từng nhận ra.

Lệ Tần tức giận tận trời: "Rốt cuộc người có chuyện gì gạt bốn cung không thể nói!? Bốn cung bảo người nói!"

Móng tay thật dài kia cắm ở trên bàn tạo ra một ấn ký nông sâu, hộ giáp với hoa văn xinh đẹp cũng bởi vậy mà đứt gãy thành hai ba miếng. Nàng lại không hề có cảm giác đau.

Lúc ban đầu thậm chí nàng cho rằng, Uyển Hề giấu nàng làm chuyện xấu sợ bị phát hiện, mới có thể hoảng loạn thất thố như vậy. Cho đến khi một tiếng nường nường của Uyển Hề, nàng mới bỗng nhiên lĩnh ngộ người kia chính là Uyển Hề, là Uyển Hề hiểu lòng nàng, cùng nàng lớn lên, ai cũng có khả năng phản bội nàng, chỉ có Uyển Hề là sẽ không.

Vậy đến tột cùng vì sao?

Trong lòng nàng lại không bởi vì nghĩ thông suốt chuyện này mà dễ chịu hơn, ngược lại bởi vì Uyển Hề rơi nước mắt mà càng thêm bất an.

Uyển Hề đã bao lâu không khóc.

Uyển Hề nàng ta thậm chí trước nay chưa từng khóc vì bản thân mình.

"Nói đi, bổn cung không sao." Giống như nàng hiểu ra cái gì, lại giống như cái gì cũng không biết, tiếng nói trong trẻo đột nhiên trầm xuống, bên trong giọng nói mơ hồ có sợ hãi và mệt mỏi.

Uyển Hề biết chính mình nên mở miệng.

Nước mắt đọng trên gương mặt, cùng với thanh âm khô khốc của nàng, cực lực không mang theo chút sắc thái thương tâm nào, tự thuật như bình thường: "Nương nương, ngày hôm trước Trần thái y nói ngài không có việc gì, nhưng nô tỳ quan sát thần sắc của hần không đúng, nên lúc viết phương thuốc dò hỏi lại lần nữa. Rốt cuộc hần nói cho nô tỳ, bệnh của ngài kỳ thật là bệnh cung hàn, về sau vấn đề con nôi dĩ chỉ sợ có chút...gian nan."

Hai chữ phía sau phun ra từ miệng nàng cũng thật là gian nan.

Sau một lúc lâu, Lệ Tần phía trên lại không có bất luận động tĩnh gì.

Uyển Hề ngẩng đầu, thấy chủ tử chết lặng ngồi ở chỗ đó, tựa như không có sức lực nói gì hay làm gì, giật giật đầu ngón tay, lại giống đã dùng hết toàn bộ sinh khí, trong mắt không hề có chút thần thái.

Nàng nhớ tới khi vừa mới tiến cung, chủ tử ôm lò sưởi tươi cười, tựa như một đóa hoa hồng rực rỡ tươi đẹp, hiện giờ lại như bị người dần rút đi sức sống, đau xót mà nhanh chóng khô héo.

Trái tim Uyển Hề lại bị bóp nghẹt, nàng tưởng như không thể chịu đựng được.

Nàng phải nghĩ biện pháp.

Đúng, nàng giúp chủ tử tỉnh lại, đúng...

"Linh lạc thành nê niên tác trần[2]." Uyển Hề bỗng nhiên mở miệng, từng câu từng chữ, thanh âm vô cùng run rẩy, nàng không nắm chắc có thể giúp chủ tử khôi phục lại, nàng chỉ có thể thử một lần, "Chỉ hữu hương như cố[3]. Chủ tử, thời điểm ngài chợt nghe câu thơ này liền cười Tiết mỹ nhân kia làm ra vẻ. Ngài nói, đã hóa thành bụi đất, còn muốn lưu giữ hương làm chi. Ngài muốn chính là phải làm đóa hoa rực rỡ trên cành, người người tranh đoạt kia, lại không ai có thể cướp đi phong thái của ngài. Ngài còn nhớ rõ không?"

Lệ Tần mấp máy môi, hồi lâu, tiếng nói khàn khàn truyền đến, vẫn là một câu kia: "Ta nói rồi, ta không sao."

Lúc này Tiết Bích Đào nhất định không biết chủ tử ở Hàm Phúc cung tham khảo bài thơ mà nàng rập khuôn bài Vịnh mai của Lục Du để ngụ ý trang khi Hoàng đế vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Lúc này, nàng tự mình tiếp nhận trâm hoa cúc của Hoàng hậu ban thưởng, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Ngày mùa đông thường trâm cúc hoa, thật là kỳ lạ. Chẳng lẽ Hoàng hậu muốn nói hoài niệm mùa thu trước khi nàng - Tiết Quý nhân được sủng ái này vào cung sao? Rất gượng ép.

Nàng nắm cổ tay áo, che miệng vẫn nhã ngáp một cái.

Thôi không nghĩ nữa.

Dù sao buổi tối là yến tiệc trừ tịch, nàng mang lên là được. Lão bà của Hoàng đế ra cái đề bài khó thì để hần giải quyết đi.

[2], [3]: hai câu thơ trong bài Vịnh mai của Lục Du

零落成泥碾作尘

只有香如故

Nghĩa là: Dù hoa tàn rơi rụng, dù hóa thành cát bụi, hương thơm vẫn như cũ

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cung Yến (1)

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Hiền nghi

Buổi tối trừ tịch yến, Tiết Bích Đào vẫn mặc một bộ măng y hồ lô giống như lúc sáng, chỉ là trang điểm càng tinh xảo hơn chút mà thôi. Dù sao cũng là yến hội hoàng gia, những trường hợp quan trọng như vậy nàng phải càng cố gắng trang điểm cho mình giống như yêu tinh, để có thể tôn lên sự ung dung đại khí của Hoàng Hậu chứ.

Được rồi, chỉ đùa một chút thôi.

Nhưng cũng không thể một màu, thanh thanh tú tú như vậy được, người ta sẽ không cảm thấy người có khí chất siêu nhiên gì cả, mà chỉ cảm thấy người không coi trọng yến hội của hoàng gia. Mà nàng lại không thể trang điểm đẹp để quý giá đại khí để đoạt nổi bật của Hoàng Hậu được, vì thế nên để cho Phụng Tử chải kiểu tóc Đọa mã kế mềm mại quyến rũ, đôi mắt đào hoa được điểm chút phấn hồng nhạt, giữa hàng lông mày dán một bông hoa đào màu sắc rực rỡ.

Nhìn nàng như một cây hoa đào phấn phấn nộn nộn trong veo như nước, gió lạnh ban đêm chỉ cần khẽ thổi thì hoa đào cũng có thể run rẩy rơi xuống.

Thần phật phù hộ, phấn hồng ở mắt chính là được lấy ra từ trong túi của hệ thống.

Cấu tạo bên trong rất kỳ lạ, chỉ có một màu đen sì sì, một chút vật phẩm gì cũng không có. Mới đầu Tiết Bích Đào còn tưởng rằng hệ thống đang chơi (giỡn) nàng, phải đến tận khi nàng đánh loạn một trận, rồi kêu lên: "Mẹ nó, người rơi ra mấy chữ thì sẽ chết sao!?"

Sau đó đột nhiên xuất hiện một bức vẽ cùng một hàng chữ, tranh nhìn không rõ, nhưng có bốn chữ cái, viết là -- Khang Hi từ điển.

Tiết Bích Đào choáng váng.

Không phải là nàng nhận được một cái túi thần kỳ bách bảo đấy chứ.

Vì thế nàng liền thử nói tiếp một câu: "Cho ta một trăm vạn?"

Màu đen.

Màu đen.

Màu đen.

Ba giây qua đi, vẫn là một màu đen đơn điệu, cái gì cũng không thấy xuất hiện.

Vì thế nàng hiểu ra, đây là chuyện dựa vào vận khí rồi. Vừa khéo nàng muốn đồ vật ở trong bọc, nên mới có thể làm nàng ra tay.

Từ lúc đấy, lúc nhàm chán nàng sẽ vui vẻ đi thử nghiệm. Nàng thật sự lấy ra được một hộp phấn mắt mười hai màu, một bộ bài pu-khơ, một lọ mật đào, cùng một thiệp chính cổ.

Thứ thiệp chính cổ kia, là thứ được phát minh năm 2030. Bởi vì một bộ điện ảnh giả tưởng ở tương lai 《 Thiên linh linh, địa linh linh 》 xuất hiện, lúc mới nhìn thấy cái tên này tất cả mọi người đều cho rằng đây là một bộ phim cổ đại nói về bà đồng bà cốt gì đó, nên có rất nhiều gia đình

có hứng thú mua bản 3D về xem, vừa xem thấy hoá ra không phải liên bất đầu mắng nhà sản xuất, mắng đạo diễn.

Bộ phim này quay thật sự rất thất bại, cảnh tượng quý dị, diễn viên thường thường, kỹ xảo công nghệ hoàn toàn không gây hứng thú cho người xem. Nhưng thật kỳ diệu đó là, trong phim cảnh học sinh cao trung chơi đùa xuất hiện chinh cổ, lại ngoài ý muốn hấp dẫn được ánh mắt của mọi người.

Về sau chinh cổ trở nên thịnh hành toàn cầu, đem tới một luồng gió mới.

Bởi vì đối với các loại âm mưu trong cung đấu, với điệp chiến lẫn nhau các loại chơi đến chán rồi.

Chinh cổ loại tiểu xảo không phải âm mưu cũng không phải dương mưu này, làm cho sinh hoạt thường ngày của mọi người trở nên rất phong phú.

Mãi đến lúc các thương gia vì cạnh tranh gay gắt, các loại chinh cổ ác liệt xuất hiện, khiến cho sinh hoạt thường ngày vương phải rất nhiều rắc rối lớn. Chính phủ mới sửa trị, thông qua vĩ mô điều tiết khống chế, mệnh lệnh rõ ràng cấm sản xuất chinh cổ nữa.

Kỳ thật thời điểm Tiết Bích Đào sinh ra trò chơi kia cũng đã thoát khỏi tầm mắt của mọi người. Nhưng ai bảo nàng sinh ra ở đại gia tộc cơ chứ, khi còn nhỏ, các ca ca của nàng không biết từ đâu mà lấy được thứ đồ chơi kia, lại rất thích lấy nó đến để khi dễ nàng, nàng đối với mấy thứ này hiểu biết quá sâu.

Bởi vì về sau, nàng phần nộ giờ tiểu năm đâm lên tuyên bố phải khiến cho bọn họ đẹp mặt mới được. Gia gia rất vui lòng vì nàng tìm tới một đồng lớn, thậm chí có rất nhiều thứ hi hữu các ca ca cũng chưa từng có. Nàng cũng rất sung sướng lặng lẽ dùng ở trên người các ca ca 'thương mến'

của nàng. Từ đó về sau, các ca ca nhìn thấy nàng đều quy quy củ củ, chỉ thiếu nước quỳ một gối xuống đất hô lên một tiếng trung tâm "Vì nữ vương phục vụ, thần muôn lần chết cũng không chối từ!".

Hồi ức kết thúc.

Tiết Bích Đào thu hồi một chút tưởng niệm trong lòng lại, cất giấu nó ở dưới đáy lòng. Tay nàng ngửa ngáy cầm lấy miếng dán chỉnh cổ, rất muốn lấy nó ra dùng hết. Ai, đáng tiếc gần đây đều không có phi tần nào đến tìm nàng gây phiền toái, mà toàn hướng về người có tiểu oa nhi trong bụng ở cách vách.

Nàng cũng không thể tùy tiện xuống tay được nha.

Đó là một miếng dán hình đoá hoa mai rất nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay, Tiết Bích Đào nhẹ nhàng nhắc ngón tay lên, trên đầu ngón tay ónh nhuận là một đoá hồng mai nở rộ, phá lệ loá mắt.

Ở hiện đại, thương gia làm ra các loại màu và hình là vì để dễ phân biệt. Vì mọi người đều thích thứ đẹp đẽ, cho nên rõ ràng là thứ để chinh người, lại càng làm nó tinh xảo. Lúc mọi người bị bề ngoài hoa lệ của nó hấp dẫn, xác suất chinh người thành công cũng càng cao.

Nhưng đối với cổ đại.

Tiết Bích Đào thuần lương chớp chớp mắt, ai sẽ đoán được một đồ vật chỉ bằng cái móng tay như vậy, lại có thể kích thích đại não của người khác. Kích động người ta không chịu khống chế mà làm ra chuyện chính mình muốn làm nhất chứ?

Mai, đồng âm với "Môi", dán lên cái này, người bị chinh cổ thông thường đều là số con rệp[1].

([1] số con rệp: chỉ sự xui xẻo quá mức chịu đựng.)

Bí mật giấu sâu nhất trong lòng lại bị bày ra ngoài ánh sáng ở dưới mí mắt của mọi người, còn không phải là xui xẻo quá sao? Người xấu hổ đến mức trực tiếp ngắt đi cũng có.

Đương nhiên, bởi vì điện dự trữ không đủ, nếu không dán ở trên đầu, cách đầu quá xa cũng chỉ có thể sinh ra cảm giác rất nhỏ, một phút đồng hồ sau liền mất đi hiệu lực.

"Chủ tử, tới giờ rồi, chúng ta cũng không thể đến sau Hoàng Thượng và Hoàng Hậu được." Mộ Vân thấy nàng đứng ở dưới đèn nhìn 'hoa' nhìn rất nghiêm túc, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Tuy rằng nàng cũng tò mò vì sao tiểu thư lại dán một miếng giấy ở trên trán (triều đại thời không này vẫn chưa xuất hiện ngạch hoàng: miếng giấy dán có nhiều hình hoa tinh xảo xinh đẹp để dán giữa hai lông mày), phần kia lại nghiên cứu chế tạo như thế nào, nhưng càng quan trọng hơn là, nàng cảm thấy tiểu thư trang điểm như vậy làm cho cả người sáng ngời, phảng phất như trong lòng đều bị tác động, cũng quên mất hỏi han.

Tiết Bích Đào rầm rì: "Về sau ta cũng muốn chơi bài."

Ở chỗ này càng lâu, nàng cũng càng thêm tùy ý, một ít lời nói thường dùng không tự giác sẽ nói ra khỏi miệng. Cũng may năng lực thích ứng của mấy nha hoàn này đều rất mạnh. Các nàng trước sau đều cho rằng, tiểu thư là do thường xuyên ở trong phòng đọc sách nên hiểu nhiều tri thức, các nàng không hiểu là bởi vì tri thức của các nàng quá nông cạn.

Kỳ thật nào biết đâu rằng, là nàng đang nghịch "Túi thần kỳ bách bảo", nghịch không biết mệt mỏi.

Tuy nói như thế, nhưng nàng vẫn rất phối hợp vịn lấy tay Mộ Vân đứng dậy, sau đó nói: "Hôm nay để Vân Lũ đi theo ta đi."

"Chủ tử?" Mộ Vân ngạc nhiên.

Vân Lũ đang cúi đầu chờ ở một bên lại vui mừng khôn xiết, vội tiến lên đỡ lấy bên kia Tiết Bích Đào, cười nói với Mộ Vân: "Nô tỳ chắc chắn sẽ tận tâm hầu hạ chủ tử, sẽ không làm tỳ tởm thất vọng."

Mộ Vân nghĩ, cũng là để cho nàng rèn luyện đi, liền gật đầu dặn dò: "Nhưng người phải nhớ rõ chủ tử không ăn được cay, nên đừng có lấy."

"Nô tỳ đã rõ." Vân Lũ gật đầu như gà con mổ thóc đáp lời, cười sáng lạn.

Vào cung nhiều năm như vậy, cuối cùng nàng cũng đợi được rồi.

Tiết Bích Đào cũng cười, trước nay Vân Lũ hoặc là cẩn thận như Phụng Tử, hoặc là trầm ổn như Mộ Vân, rất ít thấy nàng cười tràn đầy thanh xuân hoạt bát như vậy. Nàng nhìn người xưa nay đều chuẩn, nhưng cũng đã âm thầm vận dụng một bộ phận thể lực nhỏ trong cung để điều tra qua Vân Lũ. Nha đầu này kỳ ngộ không tốt, toàn gặp phải phi tần đã có tâm phúc cùng một thể lực nhất định, nên đều làm tam đẳng cung nữ, ở bên ngoài làm vài việc vặt vãnh.

Sau lại biết có chủ tử mới vào cung, cảm thấy là một cơ hội, liền khắp nơi bày ra khuôn mặt tươi cười cẩn thận lấy lòng để được phân đến Phương Hoa các.

Tiết Bích Đào thích dùng nha hoàn có bản lĩnh, lại biết tiến biết lùi. Nàng cảm thấy bằng năng lực của nha đầu này, chỉ cần nàng ta muốn, sinh hoạt hàng ngày đều sẽ rất tốt. Cứ như vậy, Vân Lũ một lòng vươn lên, cũng có ngày được xuất đầu lộ diện.

Bước vào Lân Đức điện chuyên để tổ chức cung yến, bên tai liền nghe được thái giám dương giọng xướng một tiếng: "Trữ Tú Cung, Tiết Quý nhân đến --"

Thanh âm rất to, hoàn toàn không phải là tùy ý ứng phó giống như các phi tần bình thường khác.

Tức khắc oanh oanh yến yến trong yến tiệc đang nói cười đều quay đầu lại, ánh mắt tụ lại, áp lực càng tăng. Nếu không phải Tiết Bích Đào xuất thân đại môn thế gia, chỉ sợ sẽ bị dọa cho chân mềm nhũn.

Nàng thấy thế liền đáp lại một nụ cười xinh đẹp kiều diễm như hoa với mọi người, một đường yếu điệu đi tới, giống như tản bộ ở sân vắng, thản nhiên bừa bãi.

Chúng phi đầu tiên là bị trang phục lộng lẫy của nàng làm cho kinh diễm, tay nắm chặt khăn lụa, sợ đổ kị dần dần dâng lên ở trong mắt.

Chính Tiết Lục Ngạc cũng không thể không thừa nhận, muội muội này của nàng cùng lúc trước thật sự không giống nhau, đã sớm không phải là cô nương sợ hãi đi theo phía sau nàng nữa, mà là người đặc ý phi phạm, phong quang vô hạn trước mặt mình.

Phía trên treo một loạt đèn cung đình tinh xảo màu sắc rực rỡ, mặt gỗ đều là hình thức thống nhất, trên mặt lụa sa lại vẽ bao nhiêu loại họa tiết, ánh nến sáng ngời xuyên thấu qua nhiều vẻ nhan sắc chiếu vào trên da thịt tinh tế giống như bạch sứ của Tiết Bích Đào, nàng giống như hoa tiên tử nghịch ngợm từ trong tranh lạc vào thế gian, miệng cười rực rỡ, nhu nhược động lòng người.

Đến các tông thân vương thất cũng phải sửng sốt, vừa mới hồi thần lại, thầm nghĩ, hoá ra đây là vị Quý nhân gần đây được Hoàng Thượng sủng ái, quả nhiên dung mạo xuất chúng.

Phía dưới cung nhân châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ: "Không phải nói Tiết Quý nhân không có khí chất xuất chúng, tự nhiên hào phóng bằng Tiết Tài tử sao? Ta nhìn thấy không giống nha."

"Hừ, tin tức của người có từ bao giờ rồi, chủ nhân thánh thượng sủng ái có thể không tốt sao? Tiết Tài tử lạnh như băng, vừa nhìn còn cảm thấy không giống người thường, nhưng nếu mỗi ngày đều đối diện với gương mặt lạnh như vậy dù có nhiệt tâm cũng muốn lạnh. Hoàng Thượng vừa quay đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt yêu kiều dịu dàng của Tiết Quý nhân, còn không phải là yêu thích không buông tay. Ta nói Tiết Quý nhân nhất định có thể điểm áp quần phượng, người còn không tin."

Cung nhân kia trộm trợn mắt lên: "Người nói lúc nào chứ, sửa miệng cũng thật nhanh đấy."

Còn có cung nữ bên người phi tần thấp giọng cùng chủ tử của mình- người mà rụt rè không chịu can thiệp đánh giá Tiết Bích Đào nói: "Nương nương, trên trán Tiết Quý nhân không biết dán cái gì, phẩn phẩn một mảnh nhìn giống như hoa đào đầu xuân, thật là chọc người chú ý mà."

Phi tần kia nhin không được đánh mắt tới, quả nhiên cảm thấy rất đẹp, nghĩ Tiết Quý nhân chính là dùng chiêu thức ấy giữ lại Hoàng Thượng sao? Ngày khác nàng cũng thử xem, chỉ là không biết miếng dán kia làm từ thứ gì.

Những cung nhân đó đã sớm luyện được kỹ xảo nói chuyện, sẽ không để người nghe thấy, mới có thể trắng trợn tảo bạo bình luận phi tần như vậy. Nhưng rốt cuộc cũng không dám nhiều lời, vì thế chỉ chốc lát sau liền đều yên tĩnh lại.

Lúc này, Tiết Bích Đào cũng đã vào chỗ ngồi, nàng nhìn trên bàn có đĩa điểm tâm bày quả khô, có chút tò mò chỉ một đĩa trong đó hỏi Vân Lũ ở phía sau: "Đây là thịt quả mơ?"

"Thưa chủ tử, đây là làm từ hàm đào, bên trong trộn lẫn cánh hoa hồng, hương vị chắc không tồi, chủ tử muốn nếm thử không?"

Thấy Tiết Bích Đào gật đầu, Vân Lũ liền để cái đĩa kia lại gần một chút.

Kỳ thật những đĩa quả đó vừa duỗi tay liền đến, nhưng là cung phi vì thời thời khắc khắc đều phải bảo trì cử chỉ duyên dáng, tuyệt đối không thể duỗi dài tay đi lấy cái đĩa đến trước mặt, như vậy có vẻ thô lỗ và tham ăn.

Vì thế việc này liền giao cho các cung nữ.

Tuy rằng Tiết Bích Đào cảm thấy không cần thiết, nhưng mà nhập gia tùy tục, lúc không ở trong cung của mình, cũng không nên làm ra hành vi có vẻ dị thường.

Nàng lăm bắm gấp một miếng vào miệng, hương vị tươi mát tự nhiên, trong cổ họng dư hương không tiêu tan, không tồi.

Nàng rốt cuộc cũng nếm ra hàm đào là cái gì, hoá ra là anh đào.

Nhưng mà nàng vẫn thích ăn anh đào tươi hơn. Nàng đang ăn đến vui sướng, Hoàng Đế cùng Hoàng Hậu rốt cuộc cũng cùng nhau giá lâm, khoan thai tới muộn.

Nghe nội thị truyền báo, mọi người dừng nói chuyện với nhau lại, đứng dậy cung kính cúi người, cùng nhau đồng thanh thỉnh an.

Hôm nay là ngày vui, Hoàng Đế xưa nay thánh tâm khó dò rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười phù hợp với khung cảnh vui mừng này, giơ tay nói: "Bình thân."

"Tạ Hoàng Thượng." Lại quỳ.

Chờ Đế Hậu bước lên thăm nhung đỏ viền tơ vàng trải trên bậc thềm, trước sau ngồi xuống, mọi người mới trở về vị trí cũ.

Hàn Tử Kỳ ngồi xuống, sau đó theo thường lệ quét mắt xuống phía dưới một lần, ánh mắt đang muốn thu hồi, lại đột nhiên dừng lại ở trên người một người không thể động, trong mắt tràn đầy kinh diễm.

Tuy rằng hôm nay có người của tông thân hoàng thất, chỗ ngồi của Tiết Bích Đào cũng không gần, nhưng sự mông lung này càng tăng thêm một tầng thần bí mỹ diệu như khăn che mặt, làm Hàn Tử Kỳ không rời được mắt.

Trước giờ chưa từng thấy nàng ăn diện lộng lẫy lần nào, hẳn nghĩ, tiện đà cẩn rằng.

Vật nhỏ này rõ ràng có thể khiến trang dung tinh xảo như vậy, cố tình lại không chịu mang tới lấy lòng hẳn, cả ngày lười nhác bày ra một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh thuần đối với hẳn.

Đều nói nữ tử vì người thích mình mà trang điểm.

Sao nàng lại không vì hẳn mà trang điểm?

Cung yến vang lên, kéo yên la sa vũ cơ ăn mặc mát mẻ nối đuôi nhau mà vào, rượu ngon món ngon vì cung yến mà chuẩn bị cũng được cung nhân lần lượt đặt trên bàn trước mặt mọi người, lại là dựa theo phẩm cấp mà đặt.

Tiết Bích Đào chu miệng, nàng muốn ăn măng khô trên bàn của Lệ Tần, măng mùa đông đó, nàng thích nhất ăn măng, thềm quá thềm quá thềm quá thềm quá, muốn ăn muốn ăn muốn ăn muốn ăn.

Giờ phút này, trong mắt trong lòng nàng đều chỉ có măng mùa đông.

Hàn Tử Kỳ thấy ánh mắt mọi người đều bị diệu múa cùng dáng múa của ca cơ hấp dẫn, khẽ phân phó với Triệu Trung Tín ở bên cạnh: "Bày thêm một bàn ở bên cạnh trẩm, để Tiết Quý nhân lại đây ngồi."

Triệu Trung Tín nhìn thoáng qua con mắt thèm thường nhìn đồ bày trên bàn Lệ Tần của Tiết Bích Đào, tức khắc một trận kinh hãi. Vội vàng lĩnh mệnh đi.

Tiết Bích Đào nghe thấy tiểu thái giám tới nhẹ giọng truyền đạt ý tứ của Hoàng Thượng, rốt cuộc cũng dời được đôi mắt, nhìn lên vị ở phía trên liếc mắt một cái, gật gật đầu: "Ta đã biết, đa tạ công công."

Sau đó vịn tay Vân Lũ, đi theo nội thị kia lên bậc thềm.

Ngẫu nhiên có người lơ đãng thu hồi ánh mắt từ trên người vũ cơ, thấy tình cảnh này liền chấn động. Hoàng Thượng trước nay không phải người thích sủng ái nữ nhân, thế mà bây giờ lại thịnh sủng Tiết Quý nhân như vậy? Đến yến hội cũng muốn nàng ngồi gần mình.

Không khỏi bắt đầu âm thầm suy xét, có nên tạo thuận lợi nhiều hơn cho người Tiết gia không, để về sau mình cũng có thể được lợi hơn.

Tiết Bích Đào mới không thèm nghĩ nhiều như vậy, nàng đột nhiên sinh ra hảo cảm đối với tên Hoàng Đế này.

À, tuy rằng cách làm ấy vì nàng kéo thêm không ít giá trị cừu hận.

Chính là nàng thấy trong tiểu thuyết tình yêu Hoàng Đế hay Vương gia đều sẽ vì thích nữ nhân mình thích mà dựng một lá chắn ở phía trước, thay chân ái của mình chặn lại hết sự công kích. Nàng lại cảm thấy cách đấy không tốt, vì sự công kích lớn nhất chính là của những nam nhân đó mang đến, luôn luôn ẩn thân trong bóng tối, không biết hẳn có thật sự thích người kia không nữa.

Cuối cùng là hiểu lầm thật sâu, suy nghĩ quá nhiều. Thật là.....Nàng đối mắt với Hàn Tử Kỳ, cười thật xinh đẹp, ừ, thích sủng thì sủng, nàng thích người thẳng thắn nhất.

Có một tình nhân là Hoàng Đế, cũng không tệ đâu.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cung Yến (2)

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Một khúc 《 Dương xuân bạch tuyết 》 giai điệu tươi mát lưu loát, tiết tấu hoạt bát nhẹ nhàng, làm mọi người trong điện cảm thấy giống như đặt mình trong cảnh tượng đông đi xuân tới, đất đai sống lại, bừng bừng sức sống đầu mùa xuân.

Nàng bước một bước về phía hắc, cười như hoa đào đầu xuân, sáng lạn rực rỡ, lưu hà dục châm.

Tình cảnh này, không ai có thể không động lòng. Hoàng đế không cầm lòng không được muốn vươn tay ra đón nàng tới bên người, lại trong phút chốc nhớ ra trường hợp này không hợp. Hắc xưa nay là người có tự chủ cực tốt, nên chỉ trong chớp mắt hắc liền nhin xuống ý niệm, sắc mặt như thường.

Tiết Bích Đào không thèm để ý đến những ánh mắt như kim châm của người khác ở trong lòng, đối với loại vũ khí sắc bén tên là có "Cảnh giác" này mà nói, trừ khi có người đao thật kiếm thật đánh với nàng một trận, nếu không nàng ít nhất cũng có thể tránh thoát được, tóm được cơ hội còn có thể phản đòn lại một phen, làm các nàng rơi xuống kết quả không tốt đẹp gì.

Ồ, đương nhiên, nếu là đánh nhau, các nàng cũng chỉ có thể thua càng thảm hại hơn nữa.

Nàng tuy rằng chưa học qua Tae Kwon Do hay nhu đạo, nhưng lại học qua đấu vật trong quân đội, chỉ là bởi vì ông nội không nỡ để nàng giống các ca ca bị quăng ra ngoài rèn luyện, nên không thể ở trong nguy cơ mà phát triển, thành ra không phát huy được bằng một phần mười của người khác.

Nhưng mà đối với nhóm búp bê sứ mảnh mai ở hậu cung này, thì chút công phu mèo quào này của nàng vẫn còn dư dả.

Xem ra về sau có cơ hội cũng phải rèn luyện một chút, Tiết Bích Đào nhớ tới tình trạng thân thể này, thầm hạ quyết tâm. Ánh mắt nhìn về phía Hoàng đế cũng càng thêm sáng ngời, yêu tinh đánh nhau cũng là đánh nhau, hẳn chắc cũng không ngại cùng mình luyện tập đâu nhỉ?

Hoàng đế chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh, giống như bị thứ gì đó theo dõi.

Hắn không kịp nghĩ, đã thấy Tiết Bích Đào uyển chuyển hành lễ, liền ban ngồi cho nàng. Lúc thấy nàng gấp miếng măng khô đưa vào trong miệng thỏa mãn nheo nheo hai mắt lại, độ cong ở khóe miệng hẳn cũng khẽ giơ lên, tâm tình đột nhiên trở nên thực tốt.

Thật đúng là con mèo nhỏ ham ăn.

Phía dưới vũ cơ vung nhẹ tay áo rộng lên, chân nhỏ khẽ nhón, lông lông như gió thổi. Người dẫn đầu khuôn mặt cũng rất xuất chúng, mi như núi xa cây rừng trùng điệp xanh mướt, mày đen như vẽ; môi như anh đào đã bóc vỏ, kiêu diễm ướt át. Uốn cong lưng một cái, khiến mọi người vui vẻ.

Hoàng hậu dường như rất có hứng thú với ca vũ này, lúc Tiết Bích Đào tới cũng chưa từng dời mắt. Nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể phát hiện, sóng mắt nàng nặng nề, tươi cười hơi cứng lại, cho thấy nàng đã không vui đến cực điểm.

Nàng như thế nào cũng không thể nghĩ được, Hoàng đế lại sủng Tiết Quý nhân tới mức này. Trước kia chưa bao giờ thấy có cung phi nào có thể theo phẩm cấp ngồi xuống dự cung yến lại được ban ngồi ở bên cạnh hăn, Đức phi, Hiền phi, Lệ Tần, Mật Quý nhân từng được sủng ái cũng đều không có được vinh quang này.

Xem ra, bây giờ đã không thể khinh thường Tiết Quý nhân được nữa rồi.

Lại nhớ đến lần trước lúc thỉnh an nàng ta còn nói lời cuồng ngôn, nếu như sau này lại có con nối dõi, chẳng phải lại thêm một Đức phi nữa hay sao?

Đáng giận kể sách lần trước lại bị Mật Quý nhân vô tình phá hỏng, nếu không cho dù nàng ta có được sủng ái cũng chỉ là một sủng phi không thể sinh con, nàng có gì phải sợ?

Lại nhìn vũ cơ kia, đã múa hết một khúc, đang quỳ lạy ở phía dưới nói lời chúc mừng, ngẩng đầu lộ ra sóng mắt lưu chuyển cùng với thâm tình, lại ngượng ngùng mà cong cái cổ tinh tế lại, giống như cổ thiên nga, khiến người yêu thích.

Nàng lập tức giận dữ, Tiết Quý nhân thì cũng thôi, tốt xấu cũng đứng dẫn được nâng tiến cung, còn cái loại đồ vật không rõ ràng này mà cũng dám ở bữa tiệc trắng trợn táo bạo câu dẫn Hoàng đế?

Nàng giận quá hoá cười, cánh tay nắm chặt ghế không nói lời nào, chỉ xem Hoàng đế sẽ xử lý như thế nào.

Ngạn Chỉ ở phía sau thấy nên trong lòng run sợ, từ sau khi Tiết Quý nhân được Hoàng thượng gọi tới, không khí bên người nương nương vẫn luôn rất cổ quái, giờ lại đến lúc vũ cơ kia có cử chỉ quá phận, nàng thật sợ nương nương bị cọng rơm này đè lên liền nhịn không được mà huỷ hoại đi nhiều năm công sức.

Cũng may, nương nương là người đã trải qua sóng to gió lớn, Tiết Quý nhân hiện giờ tuy thịnh sủng, nhưng so với Đức phi vẫn còn kém xa. Đức phi cũng chưa có chộc giận được nương nương, nghĩ đến Tiết Quý nhân cũng sẽ không có cái bản lĩnh này.

Hoàng đế thấy vũ cơ có điệu bộ như vậy, cũng có chút hứng thú. Trước giờ còn chưa có nữ tử nào lớn mật như thế, dám ở trước mắt bao người mà quăng mị nhãn với hắn, một là vì thể diện của nữ nhi, hai là lo lắng làm Hoàng hậu tức giận, ngược lại không được chỗ tốt gì.

Khó có lúc vợ cả thủ đoạn lợi hại của hắn, cũng có lúc bị mất hiệu lực.

Hắn khóe miệng ngậm cười, thật là thân hoà^[1] hỏi: "Người tên là gì?"

(^[1] thân hòa: thân thiết, ôn hoà.)

"Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ gọi là Ngọc Lan." Vũ cơ kia vẫn cúi đầu như cũ bày ra bộ dáng chộc người thương tiếc, biểu tình trên mặt lại là vui mừng dị thường.

Nàng vốn có cái tâm này, nhưng cũng không có can đảm đi làm. Nhưng đến khi thấy quý nhân được sủng ái kia được ban cho ngồi bên cạnh người Hoàng thượng, đã tâm nàng liền bắt đầu nổi lên. Quý nhân kia dung mạo cũng chỉ tương đương với nàng, nàng ta cũng không có được dáng múa mềm mại, hiểu được tình thú như nàng?

Chỉ cần Hoàng thượng mở lời, vậy Hoàng hậu sao có thể bỏ qua được lời của Hoàng thượng chứ? Giờ khắc này, nàng tràn đầy tin tưởng.

Thật là nơi nào cũng không thiếu kẻ ngu dốt có dã tâm, Tiết Bích Đào lắc lắc đầu, không định phá hỏng lạc thú của Hoàng đế, mà vẫn như thường phòng má lên để nhai miếng măng non mịn giòn tan, ăn rất vui vẻ.

Lúc tiếng "Ngọc Lan" kia lọt vào tai, trong cổ họng bị nghẹn, hai má đỏ lên, sắc đến ho khan liên tục.

Hoàng đế cũng vui vẻ, lại vừa thấy bộ dáng chật vật của Tiết Bích Đào, tươi cười cũng không giấu được nữa. Làm cho tông thân hoàng thất ở phía dưới nhìn thấy bị kinh dị vạn phần.

Tuy rằng lúc xử lý chính vụ nhàn rồi, cũng sẽ ngẫm trêu chọc giễu cợt bọn họ. Nhưng ở trường hợp chính thức với công chúng, cũng ít khi thấy Hoàng thượng cười cao hứng như vậy.

Đa số là bày ra một chút tươi cười xa cách để phù hợp với thân phận Đế vương.

Tiết Bích Đào đang ở trên đài, mà Vân Lũ đứng xa hơn một chút, không đợi nàng phản ứng lại. Đã thấy Hoàng thượng sai Triệu công công đưa cho chủ tử một ly trà, nàng do dự một chút, nghĩ là Hoàng thượng phân phó, không dám tiếp nhận, chỉ nhẹ nhàng vỗ về sống lưng chủ tử, giúp cho chủ tử thoải mái hơn một chút.

Nàng có chút rầu rĩ, sao chủ tử lại đột nhiên xảy ra chuyện này, tuy rằng bây giờ Hoàng thượng đang cười, nhưng mà ngày sau nhớ tới chủ tử làm trò thất thố trước mặt nhóm tông thân Vương gia, liệu có trách cứ xuống dưới không?

Không đợi nàng kịp suy tư đối sách, liền nghe thấy tiếng nói sủng nịnh của Hoàng thượng dừng ở trong tai: "Măng khô này ăn ngon lắm sao? Làm người ăn gấp gấp như vậy."

Lần này, mọi người đều lập tức hiểu rõ buồn cười vì cái gì, có người không nhịn được cũng cười lên tiếng, hoá ra còn có chuyện khéo như vậy.

Nhất thời trong cung điện vang lên tiếng cười từ bốn phía, hoà thuận vui vẻ.

Chỉ có Ngọc Lan đang quỳ gối phía dưới da mặt tím lại, xấu hổ vụn phần.

Chờ Hoàng đế phát tay, mới vội vội vàng vàng lui xuống. Hôm nay vừa gây ra chuyện như vậy, nàng cũng không dám nghĩ thưởng vị là chuyện vô cùng đơn giản nữa. Vốn dĩ cái tên Ngọc Lan này nàng còn rất thích, nhưng hôm nay nàng lại thành đồ ăn trên bàn. Chỉ sợ tất cả mọi người đều chê cười mà nhìn nàng.

Đúng lúc không khí đang hoà thuận như vậy, chỗ ngồi của Công chúa, Hoàng tử lại có một người đứng lên: "Phụ hoàng, Tiết Quý nhân ngự tiền thất nghi [2], theo lý nên trị tội!" Một tiếng nói mang theo sự trẻ con vang lên, lập tức cắt đứt tiếng cười đùa của mọi người.

([2] Ngự tiền thất nghi: hành động mất lễ phép, không phù hợp lễ tiết trước mặt Hoàng thượng.)

Là Đại Công chúa.

Hàn Diễm Dương là đứa con nổi dỗi duy nhất của Hoàng hậu, vì là nữ nhi nên càng thêm đặc biệt nuông chiều một chút. Bởi vậy tuy rằng nàng ở trước mặt người khác kiêu căng tùy ý, nhưng đối với mẫu hậu mình lại rất hiếu thuận. Người khác chưa phát hiện ra, nhưng nàng phát hiện từ lúc Tiết Quý nhân vào ngồi bên cạnh phụ hoàng mẫu hậu rất không cao hứng.

Nàng muốn giúp cho mẫu hậu hết giận, nên tóm được cơ hội này thì sao có thể buông tha được chứ!

Tuy rằng thường ngày Tiết Bích Đào ngụy biện rất giỏi, nhưng ở dưới sự chăm chú của nhiều người như vậy lại tranh luận với đứa nhỏ tám tuổi, vậy trường hợp đấy nhất định rất lúng túng khôì hài, mà cho dù nàng bác bỏ lại con bé, người khác cũng sẽ cảm thấy là nàng ỷ lớn hiếp nhỏ.

Vì thế nàng khụ một tiếng, lấy khăn lụa lau nước trà trên khóe môi, đứng dậy nhún eo, nói theo Đại Công chúa: "Thiếp thân thất nghi, xin Hoàng thượng thứ tội."

Đại Công chúa lập tức đắc ý, vốn đang phòng bị sợ Tiết Quý nhân này có hậu chiêu, không nghĩ tới nàng ta lại dứt khoát nhận tội như vậy, có thể thấy được nàng ta biết được địa vị của bản thân ở trong lòng phụ hoàng, không phải là một Quý nhân nho nhỏ như nàng ta có thể so sánh! Coi như là thức thời.

Nhưng nó không nghĩ tới, phụ hoàng lại nhẹ nhàng nói một câu: "Ừ, trăm tha tội cho người."

Sau đó Tiết Quý nhân kia cũng theo bậc thang mà xuống: "Hoàng thượng khoan dung, thiếp thân tạ Hoàng thượng ân điển."

Diễn viên không đi theo kịch bản, Đại Công chúa nóng nảy: "Phụ hoàng....."

"Diễm Dương!" Tiếng nói của mẫu hậu đột nhiên trở nên nghiêm khắc, nó ủy khuất bĩu môi, hừ một tiếng rồi lại ngồi trở lại vị trí.

Hoàng hậu mỉm cười nói với mọi người: "Đứa nhỏ này gần đây bị bốn cung lôi kéo đọc cung quy, không nghĩ tới ngày thả lỏng này cũng không quên, chỉ là nàng còn nhỏ tuổi không hiểu trường hợp nên mở miệng nói lung tung, mong rằng các vị bỏ qua cho."

Nhóm người ở phía dưới sao có thể không biết đến tột cùng là vì sao lại thế này? Nhưng mặt mũi Hoàng gia vẫn phải cho, cũng không thể nói một Công chúa ở trong yến hội cùng với một tiểu Quý nhân gây nhau làm mất phong phạm đúng không? Nếu Hoàng hậu nương nương đã tìm lý do, mọi người cũng đều nể tình sôi nổi phụ họa theo.

"Nào có nào có, Đại Công chúa thông minh lanh lợi, lại chú trọng quy củ, quả nhiên là có phong phạm của thiên gia nhi nữ."

"Nói đúng, nữ nhi của ta hiện giờ ngay cả 《 Tam Tự Kinh 》 cũng chưa xem hết đâu, càng không nói gì đến quy củ, thật là không thể bằng được một phần của Đại Công chúa."

Tiếng nhạc vang lên, lại là một mảnh ca vũ thái bình.

Tiết Bích Đào vì dự đoán được như thế nên mới có thể dứt khoát đứng dậy như vậy. Hôm nay là ngày vui từ biệt năm cũ đón năm mới, chỉ bằng nàng, Hoàng đế cũng sẽ không trừng phạt nàng để chọc đen đuôi, huống chi nàng còn đang rất được thánh sủng nữa chứ?

Dù sao Đại Công chúa mới chỉ có tám tuổi, có thể chui vào chỗ trống đánh mặt của nàng như vậy, cũng không dễ dàng gì.

Thời đại của nàng các bé gái tám tuổi đang làm gì? Chắc là đang xem phim hoạt hình, ăn đồ ăn vặt cười khanh khách vui vẻ thôi.

Nhưng mà vốn tâm tình của nàng đang tốt, giờ lại bị phá hỏng mất rồi, hừ, ở nhà, nàng cũng là công chúa nhá. Gây ra họa, cho dù không có "Mẫu hậu" ôn nhu thay nàng thu thập, thì vẫn còn có một đội ngũ các ca ca kị sĩ đấy.

Bởi vì bị người khác nói, nên rõ ràng đồ Hoàng thượng vui vẻ vậy mà vẫn còn bị trách cứ thất nghi trước ngự tiền, thật làm nàng ngứa răng rất muốn phun một ngụm nước ga mận lên mặt Hoàng đế mà. Người nuôi ra được một nữ nhi ngoan ha!

Hoàng đế quét mắt liếc Hoàng hậu một cái, không nói thêm nữa, rốt cuộc Diễm Dương lớn lên phần trang ngọc trác [3], ngày thường đối với nữ

nhi này hẳn cũng rất sủng ái.

([3] 粉妆玉琢 : chỉ trang sức xinh đẹp của nữ tử hoặc đứa trẻ lớn lên trắng nõn đáng yêu.)

Nhưng mà Công chúa hoàng gia nên có phong phạm, xem ra phải để Hoàng hậu dạy bảo thật tốt mới được.

Hắn thấy tâm tình của Tiết Bích Đào đang không vui, ở lúc tiếng nhạc ca vũ đang âm ỉ hẳn hạ thấp giọng chọc nàng: "Hôm nay ai chải tóc cho người? Búi tóc nhìn cũng không tồi, nhưng đi với cây trâm này có vẻ giống bà cụ non."

Tâm trạng nặng nề của Tiết Bích Đào trong nháy mắt biến mất, đặc ý nhướn mày cười: "Ngài đoán xem?" Chờ hẳn biết là do Hoàng hậu thưởng, biểu tình nhất định sẽ xuất sắc lắm đây.

Hoàng đế nói Hoàng hậu nói bậy, hì hì hì.

Bất quá cảm tạ đánh giá của Hoàng đế, nàng cũng đại khái biết được Hoàng hậu đưa cho nàng cây trâm cúc hoa là có ý gì, cúc hoa tức là hoa cúc, là muốn nói nàng sớm hay muộn cũng sẽ trở thành hoa vàng ngày mai chứ gì. Tuy rằng nữ nhân trong cung suốt ngày chơi loại xiếc ám chỉ nhằm chán đến cực điểm này, nhưng mà nó giống như trò giải chữ, nên nàng vẫn là rất cao hứng.

Tiệc nuôi duy nhất chính là nàng không thể hỏi Hoàng hậu, đáp án có đúng hay không.

Hoàng đế cảm thấy kỳ lạ, nói nàng ăn diện khó coi, sao nàng còn đặc ý như thế?

"Hử? To gan nhỉ, lại dám kêu trẫm đoán, còn không mau nói rõ ra." Kỳ thật là hẳn không đoán ra được, vật nhỏ này tươi cười quá mê hoặc rồi.

Nàng thò lại gần một chút, nói nhỏ: "Hoàng thượng, lúc dùng bữa phải tránh khe khẽ nói nhỏ, đây là cung quy."

Hắn lập tức thấy ngứa tay muốn búng trán nàng, hắn nói: "Mang thù."

Sau đó liền ngồi ngay ngắn trở lại, dù sao tiểu nữ nhân kia tâm tình đã khôi phục lại rồi, nên có biết đáp án hay không đối với hắn mà nói cũng không sao cả. Cũng không biết sao lại thế này, thấy nàng uể oải mặt mày ủ rũ ngồi ở chỗ kia, trong lòng hắn liền có chút không đành lòng.

Muốn lại nhìn bộ dáng vui vẻ lúc ăn mẳng khô của nàng.

Nàng giống như một con mèo nhỏ phơi nắng lười biếng nheo nheo đôi mắt, thỉnh thoảng nhẹ nhàng vung cái đuôi, sung sướng mà thỏa mãn.

"Hoàng thượng, thiếp thân nghe nói Tiết Quý nhân cầm nghệ bất phạm, thiếp thân cả gan muốn thỉnh giáo một chút." Đợi ca vũ xong, là đến tiết mục "Khoe sắc" đặc sắc nhất của nguyên triều.

Trừ bỏ vũ đạo, cầm kỳ thư họa mấy thứ này nữ tử đều được học tập từ nhỏ đều có thể lấy ra để so đấu trổ tài, khoe ra phong thái.

Không chỉ cung phi, mà kể cả người nhà tôn thất, cũng là có thể "Đấu võ đài".

Cho nên lúc Phó Bảo lâm Phó Ôn Bội đưa ra yêu cầu này sẽ không có ai cảm thấy vô lễ, ngược lại còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, khen nàng không ngại trường hợp này, là người đầu tiên tìm người khiêu chiến.

Tiết Bích Đào tuy đã nghe nói qua, nhưng mà nàng không nghĩ tới hôm nay sẽ bị Hoàng đế gọi vào ngồi bên cạnh, khiến cho chúng phi tần bất mãn, càng không nghĩ tới người thứ nhất khiêu chiến nàng lại là Phó Bảo lâm dịu dàng nhã nhặn lịch sự.

Nhưng mà xin lỗi, cầm nghệ thứ này, nàng thật sự không biết.

Vì thế nàng chớp chớp hàng mi cong vút: "Phó Bảo lâm chắc là nghe lầm rồi, cầm nghệ bất phàm chính là tỷ tỷ của thiếp thân Tiết Tài nhân, có lẽ là do dung mạo của tỷ muội chúng ta có chút tương tự, mới làm cho người nghe nhầm đồn bậy."

Phó Ôn Bội ngạc nhiên, theo lý thuyết, cầm kỳ thư họa bốn môn này là thứ mà con cái đại gia tộc bắt buộc phải học, nàng đã đoán được cho dù Tiết Bích Đào không học được tốt, nhưng cũng sẽ không cự tuyệt, bởi vì ở "Khoe sắc" mà cự tuyệt khiêu chiến của người khác, chính là tỏ vẻ khiếp đảm yếu thế.

Truyền ra ngoài thanh danh cũng không dễ nghe.

"Thiếp thân tuy không giỏi đánh đàn, nhưng vẽ tranh cũng không tệ lắm. Hoàng thượng, thiếp thân cả gan, cũng muốn cùng Phó Bảo lâm thỉnh giáo một chút." Tiết Bích Đào nghiêm túc nói.

Phó Bảo lâm tròn tròn mắt, nguyên triều mấy trăm năm tới nay, còn chưa từng có ai thản nhiên tỏ vẻ chính mình không biết tài nghệ nào đó rồi sau đó còn khiêu chiến ngược lại.

Chủ yếu vẫn là bởi vì mọi người da mặt quá mỏng, cảm thấy hạng mục mình bị khiêu chiến không bằng người, cũng ngượng ngùng chọn loại mình am hiểu để đánh bại trở lại. Loại quy tắc ngầm này đối với kiểu người tuỳ tâm sở dục như Tiết Bích Đào mà nói, nếu ngầm, vậy chính là không tồn tại, ta đây để ý đến nó làm gì.

Hoàng đế vui vẻ xem diễn dưới đài, tươi cười thực sung sướng: "Trẫm chuẩn, vậy so đánh đàn trước rồi lại so họa đi." Hắn biết ngay nàng sẽ không ra bài theo bình thường, vì thế hắn cũng hạ độc thủ.

Lúc này đến lượt Tiết Bích Đào tròn tròn mắt.

Tên cầu Hoàng đế này, hần hần hần, hần lại dám quang minh chính đại
khi dễ nàng!

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cung Yến (3)

Edit: Jia Thực Viện

Beta: Hy Thái Phi

"Nói vậy Hoàng Thượng cũng muốn cho Tiết tỷ tỷ nhiều cơ hội để triển lãm phong thái của chính mình, tỷ tỷ còn không mau tạ ơn?" Ở phía dưới, Mẫn Tài tử đã sớm ngo ngoe rục rịch, khăn lụa che miệng cười khanh khách ra tiếng. Ban đầu, nàng nghĩ Đại Công chúa có danh hào Công chúa nhất định có thể giáo huấn Tiết Bích Đào một phen, không nghĩ tới Hoàng Thượng biểu ca cư nhiên lại che chở nàng ta như vậy.

Nhưng lúc này là do chính miệng vàng lời ngọc của biểu ca nói ra, nàng tóm được cơ hội tự nhiên phải thúc đẩy một phen rồi.

Hừ, chờ đến lúc Tiết Quý nhân bị bêu xấu, cũng làm cho biểu ca nhìn xem, nữ nhân mà hãn đang sùng ái, bất quá cũng chỉ như thế mà thôi.

Tiết Bích Đào liếc xéo nàng ta một cái, nếu như đây không phải là cung yến, nàng đã sớm ném qua một câu: "Liên quan gì đến người!".

Nữ nhân này nhất định không chịu ngừng gây sự với nàng nhỉ.

Nếu Thánh Thượng đã mở ra kim khẩu (miệng vàng), nàng cũng không thể yêu cầu hãn thu hồi lời nói được, theo như tác phong trước sau như một của nàng, nếu đã phản bác không được, vậy thì liền toàn lực ứng phó vậy.

Tiết Bích Đào tạ ơn xong thông thả ung dung đi xuống bậc thang, cung nhân sớm đã bày ra cái giá, điều chỉnh và đặt cầm (đàn tranh) vào chỗ. Nàng đứng ở một bên, tươi cười hồn nhiên nói với Phó Bảo lâm: "Thiếp thân còn cần ắp ủ cảm tình (tìm kiếm cảm hứng), cho nên mời Phó Bảo lâm trước vậy."

Phó Ôn Bội cũng không khách khí, dù sao việc này là nàng đưa ra lời 'kiêu chiến' trước, vì vậy do nàng mở màn trước cũng phải thôi.

Đối với cầm nghệ (kỹ thuật chơi đàn) của mình, nàng vẫn rất có tin tưởng.

Nàng nhẹ nhàng mơn trớn hoa văn lịch sự tao nhã trên đàn tranh, tinh khí ngưng thần (tập trung), cảnh tượng trước mắt dần dần biến mất, bên tai chỉ nghe được tiếng gió Bắc thổi, và một khắc (thời khắc) hoa mai đầu cành dạt dào nở rộ.

Làn điệu chưa thành, tình tới trước.

Những ngón tay trắng nõn thon dài tổ nhẹ nhàng khấu lướt trên cầm huyền (cây đàn), hoa mai nhất lộng[1] đoạn người tràng (ruột người đứt đoạn, ý chỉ âm điệu bi thương làm cho người nghe đau lòng, hoa mai nhị lộng[1] phí cân nhắc, hoa mai tam lộng[1] phong ba khởi.

([1] Hoa mai nhất lộng, hoa mai nhị lộng, hoa mai tam lộng: là ba đoạn trong ca khúc "Mai hoa tam lộng"(梅花三弄))

Rõ ràng là một nữ tử ôn nhu uyển chuyển, nhưng giờ phút này tiếng đàn phát ra từ những ngón tay của nàng lại phảng phất như vẽ ra trước mắt bao người tư thái ngẩng đầu bất khuất và phẩm cách cao thượng ngạo tuyết đấu sương của hoa mai.

Gọi người không thán phục không được. Tài nghệ tất nhiên tinh vi, tâm cảnh lại càng khó được.

Sau khi Hoàng Đế hỏi Triệu Trung Tín cũng rất kinh ngạc, hắn chỉ nhớ rõ ở Cảnh Dương cung có một Nghi Tài tử là muội muội của Hoàng Hậu và một Bùi Bảo lâm có cử chỉ giống Tiết Bích Đào, còn vị Phó Bảo lâm này, hắn lại không có chút ấn tượng nào. Rốt cuộc phong thái của Hiền Phi hơn nàng quá nhiều, không có địa phương nào gây chú ý, hắn tự nhiên sẽ không để trong lòng.

Hôm nay nghe được một khúc này, Hoàng Đế mới biết được nguyên lai trong hậu cung của hắn còn có một nữ tử như vậy, tuy rằng bề ngoài ôn nhu, nhưng nội tâm lại rất cứng cỏi bất khuất.

Khóe môi không khỏi nâng lên, tâm tình cũng dần chìm vào ý cảnh.

Tiết Bích Đào tự nhiên không có nghệ thuật tu dưỡng cao như vậy, nàng chỉ cảm thấy tiếng đàn tranh cũng không tồi, khác hắn với dương cầm, có một ý vị khác.

Nàng hầu như chưa từng tiếp xúc với đàn tranh, nhưng là bạn tốt Tô Tiểu Nghiên xuất thân từ thư hương thế gia, tuy trong niên đại khoa học kỹ thuật phát triển, những gia tộc như vậy cơ hồ xuống dốc không người biết đến, nhưng nhân tài do gia tộc bồi dưỡng ra vẫn không thể xem thường. Nàng từng đi theo Tiểu Nghiên nghe qua một hai đường khóa (tiết học), nên cũng biết loại đàn gì tạo ra âm sắc gì.

Những thứ khác không nhớ.

Thời điểm nghe Phó Bảo lâm đánh đàn, nàng cũng tinh tế quan sát một phen, lật lại những kiến thức trong trí nhớ, miễn cho bị quên.

Dư âm của khúc "Mai hoa tam long" còn vang vọng bên tai, Phó Bảo lâm đứng dậy hành lễ với Hoàng Đế, tươi cười dịu dàng như cũ: "Thiếp thân xin bêu xấu."

Hoàng Thượng cũng vỗ tay theo mọi người trong điện, hân hân tán dương: "Cầm nghệ của nàng rất tốt, không cần khiêm tốn. Triệu Trung Tín, ban thưởng."

"Vâng."

Một chữ "Rất", tuy rằng vẫn có giữ lại, nhưng mọi người thấy biểu tình của Hoàng Thượng, biết hẳn là vừa lòng thật. Ánh mắt nhìn về phía Phó Bảo lâm bất giác cũng có biến hóa.

"Thiếp thân đa tạ Hoàng Thượng ban thưởng." Thần sắc Phó Ôn Bội không thay đổi, tự mình tiếp nhận ban thưởng, đưa cho cung nữ cầm tốt. Cười nói: "Như thế, tiếp theo thiếp thân chờ mong được Tiết tỷ tỷ chỉ giáo."

Hoàng Đế nhớ tới một câu "Ấp ủ cảm tình" mới vừa rồi của Tiết Bích Đào, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, có lẽ là do hiểu biết tính tình của nàng, hẳn thật lo lắng nàng sẽ làm ra hành động gì dở khóc dở cười ở bữa tiệc trừ tịch.

Không thể không nói ở trình độ nhất định Hoàng Đế vẫn thực hiểu biết Tiết Bích Đào, nàng không giống những người khác khoe khoang cầm kỹ hoặc là luống cuống trốn tránh, nàng đã nói sẽ không biết đánh đàn thì đó chính là sự thật. Như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự có thể sau khi đáp ứng Hoàng Đế mượn dùng hệ thống một giây đồng hồ liền biến thành cao thủ đánh đàn?

Còn không bằng ngồi đoàn tàu bay đâm vào gốc cây (ý chỉ mơ tưởng hão huyền).

Chuyện này đã từng phát sinh vào một ngày đông tố, đạo tia chớp bổ vào trên ngọn cây, đoàn tàu bay vô tình bay qua liền mạc danh kỳ diệu đâm vào thân cây kia. Sau đó chuyên gia nghiên cứu cho rằng nguyên nhân là do lực từ trường quá lớn của tia chớp gây ra.

Từ đây, nằm mơ ngồi hỏa tiễn đã bị mọi người đào thải, thay vào đó ngồi từ đoàn tàu bay đâm vào gốc cây biến thành tục ngữ mọi người say sưa nói chuyện.

Tiết Bích Đào đứng ở chỗ đó đầu ngón tay nhẹ nhàng một chạm vào cằm huyền, "Đinh" một tiếng, nàng cười, nghiêng đầu nói với Đại Công chúa: "Một khúc sau đây, thiếp thân muốn tặng cho Đại Công chúa, chẳng biết có được không?"

Hàn Diễm Dương đang ngồi tại chỗ khí phình phình (giận dữ). Nàng hảo tâm giúp đỡ mẫu hậu, phụ hoàng còn chưa khen đâu, vậy mà mẫu hậu lại trách cứ nàng, nàng cảm thấy cực kỳ ủy khuất. Lúc này đột nhiên nghe được Tiết Quý nhân nói muốn tặng một ca khúc cho mình, đôi mắt nhất thời tròn tròn, như một quả nho tím mọng nước: "Ta?"

"Đúng vậy, bởi vì thiếp thân nhìn thấy đôi mắt của Công chúa nên mới đột nhiên có linh cảm, Công chúa có muốn nghe ca khúc này hay không?" Tiết Bích Đào cười cười nhìn Đại Công chúa, cũng không sợ bị cự tuyệt.

Tâm sự của những tiểu cô nương ở tuổi này, nàng vẫn có thể nắm chắc một hai. Trên thực tế, nàng nói muốn tặng khúc cũng không phải tưởng lấy lòng Đại Công chúa, một phần là cảm thấy tâm ý bảo vệ mẫu thân của tiểu hài tử thập phần khó được, càng quan trọng là, nàng không nghĩ chính mình quá mất mặt, vẫn là có cái lý do sẽ tốt hơn.

Vị Tiết Quý nhân này cũng không phải quá đáng ghét, Đại Công chúa sờ sờ khóe mắt, ngưỡng cằm nhỏ tinh xảo nói: "Được, vậy người đàn cho nghe ta một chút đi."

Mọi người nghe Tiết Bích Đào nói như thế, còn cho là nàng sợ mới vừa rồi làm Đại Công chúa tức giận liên quan cũng chọc Hoàng Hậu không vui, bây giờ mới lợi dụng cơ hội này lấy lòng. Cũng không chấp nhận.

Từ xưa đến nay, thật đúng là chưa có ca khúc nào dành riêng cho tiểu hài tử, cũng không biết vị Tiết Quý nhân này sẽ chọn ca khúc nào. Nhưng đừng lấy lòng không thành, ngược lại làm Đại Công chúa cảm thấy chính mình bị lừa gạt, càng thêm tức giận.

Hoàng Đế thấy nàng dùng giọng điệu dỗ tiểu hài tử nói chuyện với Đại Công chúa, không khỏi cảm giác thập phần kỳ diệu.

Hắn nhớ tới hài tử trong bụng An Tuyền thị, có chút thở dài, vì cái gì khoảng cách gần như vậy, hài tử kia lại không đầu thai vào bụng của tiểu nữ nhân này chứ.

Nếu có thể nhìn đến hình ảnh nàng ôm hài tử bữu môi làm nũng với hắn, nhất định sẽ đặc biệt thú vị.

Tiết Bích Đào thấy Đại Công chúa đồng ý, ý cười ngọt ngào, tay phải nàng ấn hợp âm, chỉ dùng tay trái ngón trỏ tay trái gảy đàn, âm tiết đơn giản nhưng có vẻ thập phần thanh thúy vui sướng, hòa cùng thanh âm mềm mại của nàng, phảng phất vẽ ra cả bầu trời đầy sao truyền đến đồng dao:

Chợt lóe chợt lóe sáng lấp lánh, đây trời đều là ngôi sao nhỏ.

Treo ở bầu trời tỏa ánh sáng, giống như đôi mắt của Công chúa.

Chợt lóe chợt lóe sáng lấp lánh, đây trời đều là ngôi sao nhỏ.

.....

Từ khi âm tiết thứ nhất truyền đến, mọi người liền bừng tỉnh đại ngộ (bất chợt hiểu ra), nguyên lai nàng ấy thật sự không biết đánh đàn. Nhưng một bài đồng dao đã tấu xong, tất cả mọi người không khỏi toát ra ý cười, nhớ tới con cái nhỏ tuổi ở nhà, từng đôi đôi mắt trong suốt nhất thế gian, tựa như những ngôi sao lóng lánh, các nàng sẽ dùng nó nghiêm túc nhìn

người, nghe người nói, học những tri thức người dạy, quả thực đáng yêu vô cùng.

Những ủy khuất trong lòng Đại Công chúa tại đây một khắc cũng bị xua tan, nàng nghe tiết tấu vui sướng kia, liền muốn mặc chiếc váy xinh đẹp nhất của mình, một bên tận tình nhảy nhót như một con chim nhỏ, một bên ngâm nga ca khúc vô cùng đơn giản kia.

"Ta thực thích." Diễm Dương cười rực rỡ như ánh mặt trời tháng chín.

Tiết Bích Đào cũng cười theo: "Đại Công chúa thích là tốt rồi."

"Thỉnh Hoàng Thượng bình xét." Phó Ôn Bội từ trong hồi ức hoàn hồn lại, nàng cảm thấy tâm tình mình có điểm phức tạp, nếu chỉ xét tài nghệ, Tiết Quý nhân tất nhiên là xa xa không bằng nàng. Nhưng nếu luận về xây dựng không khí, đả động nhân tâm, nàng không thể không thừa nhận nàng ấy rất có thiên phú.

Cho dù Tiết Bích Đào chỉ dùng một vài âm tiết đơn giản, thế nhưng vẫn có thể khiến cho Đại Công chúa - người mới vừa rồi còn chán ghét nàng ấy vui vẻ, thành công dẫn mọi người tiến vào bầy rập.

Nếu ngay từ đầu nàng liền gảy đàn, nhiều người sẽ cười nhạo nàng ấu trĩ và tài nghệ thô lậu (không có tài nghệ).

Nhưng bởi vì một phen đối thoại với Đại Công chúa, giống như dụ dỗ hài tử đang cẩu kính trong nhà vui vẻ. Lúc đầu mọi người không nghĩ tới phương diện này, nhưng sau khi nghe xong cầm khúc, liền cảm thấy đoạn đối thoại phía trước rất ấm áp, lại nhớ đến con trẻ của chính mình, sẽ phá lệ đồng cảm dường như bản thân mình cũng bị như vậy.

Ngay cả nàng, vừa mới cũng nhớ tới ấu đệ trong nhà. Tươi cười không cấm cũng trở nên mềm mại hơn.

"Hai người mỗi người mỗi vẽ, chờ thi đấu họa nghệ xong, trầm lại bình phán." Hoàng Thượng nhẹ nhàng nói một câu, suy nghĩ rõ ràng không chú ý đến vấn đề này.

Mới vừa nghe khúc, lại nhìn người ngâm khúc trước mắt, đôi mắt hoa đào kia, làm hấn không khỏi nhớ tới ánh mắt của nàng mỗi lần thừa nhận không được tình dục lại chưa thỏa mãn. Lại thêm đóa hoa đào đỏ rực giữa trán, hấn phảng phất nhìn thấy nàng mặc một thân phấn y ngồi trên cây hoa đào, nhìn đầy trời đầy sao nhỏ giọng xướng khúc, đợi cho ánh trăng lên cao, liền nhẹ ngẩng khuôn mặt nhỏ tinh xảo, hưởng thụ đêm lạnh, hấp thu thiên địa linh khí.

Nếu nàng không phải đào hoa tiên tử, thì chỉ có thể là đào hoa yêu cơ. Hấn thầm nghĩ.

Chẳng qua trong giây lát sau, hấn liền vì ý nghĩ của chính mình mà cảm thấy buồn cười.

Này đó đều là những cảnh tượng ảo tưởng chỉ có tiểu hài tử mới thích, như thế nào hấn lại nghĩ đến nhỉ.

Đối với họa nghệ, hai người tự nhiên có thể đồng thời thi đấu. Lúc này Tiết Bích Đào càng cố quái, nàng yêu cầu cung nhân bồi lên ở giấy vẽ một tầng keo không màu, sau đó lại lấy ra một hộp phấn mười hai màu.

Ngay cả Phó Ôn Bội đang huy bút vẽ tranh cũng thường thường tò mò nhìn xung quanh.

Bùi Duẫn Nhi 'hảo tâm' nhắc nhở: "Tiết tỷ tỷ, lúc này đang thi vẽ tranh, người đây là....." Nàng tuy còn không biết Tiết Bích Đào lấy phấn hộp làm gì, nhưng ngụ ý, là muốn mưu lợi, không phải vẽ tranh.

Kiến thức qua cầm nghệ của Tiết Bích Đào, nàng cảm thấy nàng ta chỉ sợ cũng không biết vẽ tranh đâu. Chắc do nàng ta ốm yếu từ nhỏ, gia tộc

chưa từng tìm người dạy dỗ mấy thứ này, cho nên lúc này mới tìm lối tắt. Nàng cũng không thể để cho nàng ta có cơ hội lật ngược tình thế.

"Có giấy, có màu, không phải tranh chẳng lẽ là thư pháp?" Tiết Bích Đào cười nhìn Bùi Duẩn Nhi, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo: "Cần gì phải câu nệ là lấy bút vẫn là dùng tay bôi đâu?"

Vẽ tranh tất nhiên là nàng biết và cũng am hiểu tranh sơn dầu, nhưng lúc này lại không có công cụ tương ứng. Hiện tại có thể sử dụng chỉ có hộp phấn mắt kia, vì thế nàng dứt khoát bôi keo lên giấy trắng, chuẩn bị chơi trò tranh cát của tiểu hài tử.

Rốt cuộc nhận thua cũng rất khó coi.

Nhưng nếu nàng biết cầu Hoàng Đế muốn chơi trò này, đã sớm dứt khoát đồng ý khiêu chiến, hà tất nhiều chuyện như vậy.

Bên này Bùi Duẩn Nhi ghen lời, ngượng ngùng rút trở về.

Tại sao gần đây nàng lại cảm thấy, thái độ Tiết tỷ tỷ đối với nàng có chút thay đổi. Hơn nữa gần đây gián điệp truyền tin tức đến cũng đều là những tin râu ria, không phải mấu chốt, một tin liên quan đến phương thức ở chung với Hoàng Thượng cũng không có, làm hại Hoàng Thượng đối với nàng càng ngày càng lạnh nhạt. Điều này khiến nàng hoài nghi có phải gián điệp đã bị phát hiện hay không.

Xem ra đến khi trở về, nàng phải mưu tính lại một phen mới được.

Thời gian một nén nhang đã qua, hai người đã hoàn thành bức họa của mình.

Phó Ôn Bội vẽ một bức tranh hoa mai, cũng không phải thập phần xuất sắc, xem như trung quy trung củ (ý chỉ cũng được, không phải rất tốt

cũng không phải rất xấu), rốt cuộc ban đầu nàng cũng không có tính toán đến phương diện này, cho nên cũng không chuẩn bị đầy đủ.

Còn Tiết Bích Đào, khi ánh mắt mọi người chuyển đến, trong mắt đều có một tia ánh sáng màu xẹt qua. Tuy cảm thấy cảnh vật trong bức họa kia có chút kỳ quái, nhưng màu sắc tươi sáng, cảnh vật sinh động như thật, giống như hiện hữu tại ngay trước mắt.

"Không nghĩ tới phần thơm còn có thể dùng để vẽ tranh, Tiết Quý nhân thật sự là rất tài giỏi." Một vị Vương phi tán thưởng: "Huống hồ trong phần thơm chưa bao giờ có màu sắc khác ngoài hai màu đỏ, trắng, cũng không biết Tiết Quý nhân như thế nào làm được."

"Đúng vậy." Có vị phu nhân khác liên tục gật đầu phụ họa, nàng cũng thấy một đường hồng nhạt trên mắt Tiết Bích Đào, có chút khắc chế không được muốn đi hỏi một chút thứ này như thế nào làm được, tuy rằng những thứ tốt này rất có thể là bí phương (công thức bí mật), người ta chắc chắn sẽ không dễ dàng cấp cho. Nhưng lực dụ hoặc thật sự quá lớn.

Ăn diện như vậy, cả người đều sáng lên.

Tiết Bích Đào không biết, "Tranh cát" của nàng vừa ra, quả thực giống như một bức quảng cáo mini, tạo danh tiếng cho cách trang điểm mắt của nàng, làm cho không ít người đều nhớ thương.

"Bức tranh này vẽ chỗ nào?" Chờ đến khi bức họa được trình lên, Hoàng Đế cảm thấy hứng thú nường mày, trực tiếp hỏi.

"Là phòng của Công chúa." Tiết Bích Đào đang cẩn thận nghe mọi người chung quanh đàm luận, nhất thời buột miệng thốt ra.

"Hả? Thiết kế phòng ở cho ta sao?" Lúc này Diễm Dương vô cùng tự giác chạy đến, đã tự động nhận đây là quà của chính mình.

Tiết Bích Đào có chút dờ khóc dờ cười, còn may, nếu không phải có chuyện phía trước, nàng đột nhiên vẽ phòng Công chúa chắc chắn sẽ rất kỳ quái.

Kỳ thật đây là phòng ngủ của nàng ở hiện đại, cái này nàng tưởng niệm đầu tiên chính là chiếc giường Công chúa được trải nệm cao su siêu lớn ở bên trong.

Cho dù có lăn lộn hai mươi vòng cũng không sợ rớt đất.

"Bên ngoài nhiều cảnh vật đẹp như vậy cảnh trí, mà nàng chỉ vẽ được phòng ngủ." Hoàng Đế đỡ trán, không lưu tình chút nào trào phúng: "Nàng cũng nên đi ra ngoài nhiều một chút, nếu không lại dưỡng ra một thân đồ lười biếng cho xem."

Tiết Bích Đào nhịn xuống ý muốn phản công, ngoan ngoãn cúi đầu: "Thiếp thân tuân mệnh."

Nàng quyết định, cái tư thế lần trước hẳn nói, trong một tháng này hẳn đừng nghĩ nếm thử! Hừ!

Nghĩ nghĩ lại cảm thấy có điểm bi thống, nàng cư nhiên lưu lạc đến chỉ có thể dựa vào cái này để uy hiếp người khác. Quả nhiên là địa vị của nàng vẫn còn quá thấp a.

Phó Ôn Bội thấy tình cảnh này, đột nhiên lên tiếng: "Thiếp thân tự biết không bằng Tiết tỷ tỷ, lần này tỷ thí, là tỷ tỷ thắng." Nàng cảm thấy so với việc để Hoàng Đế nói ra những lời này, không bằng chính mình thừa nhận có vẻ có phong độ hơn một chút.

Hoàng Đế nghe xong, cũng cảm thấy Phó Bảo lâm này cũng không tồi, ít nhất thực thức thời. Hẳn không thể không thừa nhận tâm tư mình nguyên bản thiên vị Tiết Bích Đào, huống chi nàng ấy làm xuất sắc như

vậy. Nếu như chờ hần nói ra, nàng sẽ mất hết mặt mũi, dù sao cũng là nàng đưa ra khiêu chiến, chi bằng chính mình nhận thua sẽ tốt hơn.

"Như vậy người thắng của lần tỷ thí này chính là Tiết Quý nhân, không biết ái phi muốn được khen thưởng gì?" Hoàng Đế cười xem Tiết Bích Đào.

Tiết Bích Đào mỉm cười, phản ứng thực nhanh chóng: "Thiếp thân muốn được ban thưởng tấn vị từ tứ phẩm Tiệp dư, không biết Hoàng Thượng có thể với đáp ứng thiếp thân được không?"

Hoàng Hậu cả kinh, trước đây chưa từng có phi tần nào trắng trợn muốn được tấn vị như vậy, thật quá thiên cận. Nàng vội mở miệng can trước Hoàng Đế: "Hoàng Thượng!" Tiệp dư phát hiện không ổn, thanh âm ôn hòa xuống dưới, bắt đầu nêu lý do giảng đạo lý: "Khen thưởng này không ổn, Tiết Quý nhân tấn vị quý nhân chưa lâu, lúc này lại thăng vị, chỉ sợ sẽ có nhiều người dị nghị. Còn với Tiết Quý nhân, chỉ sợ nhất thời phúc lộc quá mức, ngược lại sẽ chuốc họa vào thân."

Chúng phi tần ở trong lòng gật đầu, Hoàng Hậu rốt cuộc có một hồi nói đúng những lời trong lòng của chính mình.

Hoàng Đế thấy biểu tình chờ đợi rõ ràng trên mặt những phi tử này, còn có Hoàng Hậu nỗ lực làm bộ rộng lượng, tươi cười nhạt đi, xoay chuyển ngọc ban chỉ trên tay, mặt không biểu cảm nói: "Trẫm chuẩn."

Rồi sau đó đứng dậy rời tiệc.

Thiên hạ này là của thiên hạ của Hàn gia, việc mà hần muốn làm, không ai có thể ngăn cản.

Tiết Bích Đào nhìn bóng dáng hần rời đi một lát, quay mặt lại nhìn Hoàng Hậu, tràn ra tươi cười sáng lạn nhất trong yến tiệc ngày hôm nay.

Đồ vật mà nàng muốn, trước nay chưa từng có cái nào có thể chạy thoát.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cướp Người

Edit: Cát Sung dung

Beta: Hy Thái phi

Bởi vì sau Giao Thừa, vạn vật đều đổi mới, không khí trong cung cũng tràn đầy vui mừng. Trên cửa dán đào phù[1] mới thay cho cái cũ, dán môn thần. Trong nhà treo tranh Phúc thần, Quý phán, Chung Quỳ[2]. Trên giường treo Kim Ngân Bát Bảo, Tây Phiên Kinh luân, hoặc bện tiền vàng thành hình Rồng. Trên cột nhà cắm mấy thân cây vừng, trong viện đốt mấy trăm nhánh củi.

([1] Đào phù: tục xưa ngày Tết, cắm đào lên mái nhà để trừ ma.

[2] Các vị thần xua đuổi tà ma.)

Nhưng Phương Hoa Các vốn dĩ người đến người đi ồn ào náo nhiệt lại dần dần vắng lặng, chỉ vì Thánh thượng đã hơn mười ngày chưa đặt chân tới nơi này.

Phó Bảo lâm của Cảnh Dương Cung tựa hồ thay thế vị trí của Tiết Bích Đào, trở thành tân sủng của Đế vương. Điều này làm cho hoàng nhân tông thất cùng phi tần vốn dĩ xem trọng Tiết Quý nhân đều trở nên kinh ngạc.

Theo lý thuyết, tài nghệ Tiết Quý nhân có hơi không đủ, nhưng thắng ở chỗ thông minh linh hoạt, mới mẻ độc đáo, cho dù thánh thượng không cho là đúng nhưng cũng không đến nỗi ghét bỏ mới phải.

Cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì mà bọn họ không biết.

Cho nên những người muốn tạo quan hệ tốt với Tiết gia cũng tạm thời chờ đợi, chỉ là trong thâm tâm cũng không từ bỏ ý định ban đầu, cảm thấy dựa vào khí chất Tiết Quý nhân biểu hiện ngày ấy, cũng sẽ không xuống dốc. Cho nên liền vì người của Tiết thị mở rộng cánh cửa lợi ích.

Mấy ngày đầu Bích Đào cũng không quan tâm chuyện này, nam nhân mà, có người mới quên người cũng là thái độ bình thường. Cho đến mười ngày sau qua đi, đừng nói lật thẻ bài, ngay cả những ban thưởng thường có cũng không thấy bóng dáng, nàng mới để tâm, biểu tình ngưng trọng hơn.

Có gì đó không đúng.

Trước Giao Thừa một ngày, Hoàng đế vẫn thường lui tới chỗ nàng, nhưng lại bắt đầu vắng vẻ nàng sau đêm Giao Thừa. Đây là do sự tình diễn ra trong đêm Giao Thừa sao?

Yến hội đêm Giao Thừa... Nàng suy nghĩ tỉ mỉ lại một lần.

Đột nhiên ra một thân mồ hôi lạnh.

Sơ suất quá.

Chỉ vì lúc ấy Hoàng đế đồng ý yêu cầu của nàng, cho nên nàng tràn đầy đắc ý mà chưa từng nghĩ lại. Vì cái gì mà các phi tần đều không muốn chinh mình đề cập đến việc tấn vị? Chuyện này đương nhiên có lý do.

Chỉ là lý do kia, chẳng lẽ có phi tần đề cập đến nhưng không thành công? Nếu không có vết xe đổ, sao các nàng lại quy quy củ củ mà tuân thủ như thế chứ. Nàng ý vào việc mình đến từ thế giới hiện đại, ngoại trừ đồ dùng công nghệ cao, còn lại nàng đem theo kinh nghiệm của các tiền bối để lại, lại thêm Hoàng đế thật sự bị tính cách của nàng hấp dẫn, khiến nàng cảm giác rằng: nhìn đi, chỉ cần ta muốn làm, thì đều có thể làm được.

Nhưng trên thực tế, phần lớn là do may mắn.

Nếu ngay từ đầu vì nàng không thích ứng được với hoàn cảnh xung quanh mà biểu hiện cách người ngàn dặm, lại thêm một chút hướng dẫn có chủ ý, Đế vương duyệt vô số người làm sao sẽ không nhìn thấu tiểu xiếc của nàng giả làm băng sơn mỹ nhân? Nếu bị nhìn thấu, Hoàng đế sẽ cảm thấy không có gì thú vị.

Cho dù là lấy lòng hãn, hãn cũng sẽ không cảm kích.

Lại mấy ngày sau, nếu không phải bản thân tính cách Hoàng đế rộng rãi, không so đo với ngôn ngữ không có quy củ của nàng, thì dù nàng có mười cái đầu, gặp phải người nghiêm khắc kiểm chế bản thân khó ở chung, cũng không đủ cho hãn chém.

Tất nhiên nàng cũng có kế hoạch, chuẩn bị kỹ, nhưng so với những gì nàng đạt được thì thật sự là quá ít. Nàng luôn suy nghĩ đến thời điểm thích hợp thì an bài một chút, lúc nào lười thì ném ở một bên không để ý tới. Dù sao nàng đã có "Cảnh giác", âm mưu quỷ kế cũng không thể tính đến trên đầu nàng, nàng chỉ cần xem kịch vui là tốt rồi.

Điều này cũng giống như việc nàng lười trị sửa cung nhân khi mới vào cung, bởi vì nàng không có lòng trung thành đối với hoàng cung, cho nên nàng không muốn làm.

Nhưng trên thực tế, những thứ này lại không vì ý nghĩ của nàng mà thay đổi.

Nếu nàng vẫn luôn không ra tay, những gián điệp đó sẽ tiếp tục dựa vào chỉ thị của chủ tử các nàng mà gây nên sóng gió. Nếu nàng không sớm chú ý để an bài tốt thì Bùi Duẩn Nhi làm sao học được cử chỉ của nàng mà giành được sủng ái? Mặc dù chuyện này không uy hiếp được nàng nhưng biết đâu sẽ ảnh hưởng đến chuyện khác? Mà nàng lại không thể đoán trước được.

Chuyện thỉnh phong lần này, là nàng đã quá nôn nóng. Không suy nghĩ cẩn thận tâm tư của Hoàng đế mà đã mạo muội ra tay, mặc dù thành công, nhưng trong lòng Hoàng đế cũng sẽ nổi lên một tia không vui. Vừa mới thăng lên Quý nhân liền vội vã muốn lên làm Tiệp dư.

Tiết Bích Đào nàng chẳng lẽ cũng vì quyền lợi phẩm cấp phi tần nên mới lấy lòng hấn sao? Lại nhớ đến Phó Bảo lâm phẩm chất cao ngạo như tuyết mai, so sánh hai người với nhau, liền cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Bích Đào nghĩ lại biểu hiện trước mặt của cung nhân những ngày gần đây, quả nhiên càng ngày nàng càng lơ lửng. Vì nàng xuyên qua làm tú nữ tiến cung nên chiếm được vị trí trong lòng Hoàng đế, cũng không phải là lên đến vị trí cao thì tới chèn ép các phi tần khác. Cho dù chán ghét ngẫu nhiên rơi vào thế hạ phong khi chơi cờ cùng Hoàng đế, nhưng chẳng lẽ nàng tấn cấp thì có thể lớn hơn Hoàng đế sao?

Những ngày gần đây quá nhàn rỗi làm nàng lẫn lộn đầu đuôi rồi.

Mộ Vân đang ngồi trên ghế thanh hoa thêu Hoa Cổ màu xanh làm nữ hồng, thấy bộ dáng trầm tư của chủ tử nên không quấy rầy, cho đến khi Vân Lũ bưng khay tới mới tiến lên lấy ra chén rượu bên trong, đưa cho chủ tử, cười nói: "Chủ tử đã suy nghĩ cả nửa ngày rồi, không bằng uống ly rượu ốt bách này rồi lại nghĩ tiếp?".

Vân Lũ cũng tiếp lời: "Đúng vậy, từ sau khi "ngã thiên kim" chủ tử liền ngồi bên cạnh cửa sổ suy tư không chịu nhúc nhích, khẳng định là có chuyện phiền não, không bằng nói cho bọn nô tì. Nhiều người chủ ý cũng nhiều hơn, có thể phân ưu cho chủ tử".

"Có thể có phân ưu gì" Bích Đào uống một ngụm rượu nhỏ, lại lấy một miếng điểm tâm ra ăn, thế mà lại ăn ra được một đồng bạc giấu bên

trong, nghe hai người liên tục chúc mừng, tâm tình nàng tốt hơn một chút, cũng cười: "Cảm ơn lời tốt lành của các người".

Nàng dừng một chút, nhớ tới sự kiện kia, lại hỏi: "Các người có tò mò mấy thứ kia ta lấy từ chỗ nào tới không?".

"Chủ tử nói hộp phấn hương kia sao?" Vân Lũ là người cùng nàng đến bữa tiệc, chính mắt nhìn thấy nàng vẽ tranh, ấn tượng khắc sâu.

Bích Đào gật đầu.

Mộ Vân nhăn mi lại thành một đoàn, không biết nên nói như thế nào. Tò mò, tất nhiên là có. Nhất định hộp phấn hương kia không phải do chủ tử tự chế, vốn nàng là đại cung nữ, tự nhiên là biết tác dụng của cánh hoa, cũng chưa bao giờ thấy chủ tử sử dụng vào việc khác. Nhưng nàng sợ nếu nói thật, chủ tử sẽ khó trả lời. Nếu dựa vào thế lực trong tộc truyền lại thì ở trước mặt những người chưa thể tin tưởng như Vân Lũ đương nhiên không thể nói ra.

Vân Lũ lại không nghĩ nhiều như vậy, nàng vui vẻ cười nói: "Tất nhiên là tò mò, nhưng nô tỳ lại nghĩ, chủ tử chung linh dục tú[3], trên người có một cỗ linh khí, làm cho vị thần tiên nào đó qua đường nhìn thấy liền yêu thích, không biết chừng ban cho chút đồ vật ở Thiên Cung?".

([3] chung linh dục tú: đất thiêng sinh nhân tài.)

Nàng nói đùa một chút, làm không khí giữa mọi người không tự giác liền nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Nụ cười trên mặt Bích Đào cũng rõ ràng hơn, nói: "Ban đầu thấy người là người yên tĩnh, không ngờ mắt ta xem nhầm rồi, miệng lưỡi ngọt như vậy, hôm nay ta cũng lĩnh ngộ được công phu của người, việc "Tước quý" trong cung chúng ta liền giao cho người đi".

Cả người Vân Lũ lộ ra không khí vui mừng, liền tạ ơn, cười hì hì nói: "Người khác cầu đỏ mắt cũng không được, nô tì tạ ơn ân điển của chủ tử".

Bích Đào cười liếc mắt nhìn nàng một cái, lại nói với Mộ Vân: "Còn không mau đem gói thịt lửa kia cho nàng? Tránh cho miệng nàng thèm, lại nhìn chăm chăm ta như hổ rình mồi".

"Vâng" Mộ Vân thấy Vân Lũ chọc được cho chủ tử cao hứng, trong lòng cũng coi trọng nàng thêm vài phần, vội vàng gọi người đi lấy.

Bị Vân Lũ làm gián đoạn như vậy, trong lòng Bích Đào ngược lại có chủ ý.

Việc cấp bách hiện tại, tất nhiên là phải dỗ tốt tâm tình của Hoàng đế.

Nàng tinh tế nói nhỏ vào tai Mộ Vân một số chuyện: "...Nếu hắc không chịu tới, người cũng đừng nóng vội. Chỉ cần coi bản thân mình thành người điếc là được, đừng nghe người ta nói mà sinh tức giận. Nói ba lần, nếu trong lòng hắc có ta một chút thì sẽ tới".

Mộ Vân gật đầu, lĩnh mệnh mà đi.

Cảnh Dương cung, Vân La các.

Triệu Trung Tín canh giữ ở bên ngoài, nhìn thấy xa xa một cung nữ mi thanh mục tú đi tới. Hắc nhíu mày liếc mắt sai nội thị ra cản lại. Chờ cung nữ kia tới gần, hắc mới nhận ra là nha hoàn đắc lực bên người Tiết Quý nhân, Mộ Vân.

Khi Hoàng thượng thường lui tới nghỉ ở Phương Hoa các, hai người hắc cũng có giao tình qua lại.

"Mộ Vân cô nương", hắc nói: "Tiết chủ tử có chuyện gì sao?".

Mộ Vân thầm nghĩ Triệu công công này quả nhiên là cái nhân tinh, ánh mắt nàng nhẹ co rút đau thương, trả lời thật: "Quả thật là chủ tử phân phó nô tỳ tới, chủ tử mấy ngày nay vẫn luôn không thoải mái, ngay cả cơm ăn cũng không vào, Thái y khai dược cũng đã uống, lại không thấy hiệu quả, mắt nhìn thấy gầy đi một vòng lớn. Mới vừa rồi đột nhiên nói với nô tỳ muốn thấy vạn tuế gia, nô tỳ cũng biết hôm nay vạn tuế gia lật thẻ bài của Phó Bảo lâm, nhưng chủ tử, chủ tử...".

Lúc nói chuyện, nàng nắm lấy cổ áo lau đi nước mắt ở khóe mắt, nhìn vô cùng đáng thương.

Thái y bắt mạch tất nhiên là thật, chỉ là ban đầu Bích Đào sợ thân cốt này bị bệnh lâu như vậy sẽ không rắn chắc, tập võ không thành lại sợ làm cho chứng bệnh kém hơn, mới gọi thái y tới xem. Thái y cũng kê mấy phương thuốc, nghĩ rằng chẳng qua là thuốc bổ mà chủ nhân hay dùng mà thôi.

Triệu Trung Tín vừa nghe cảm thấy có chút khó khăn, nếu là lúc trước tất nhiên hắn sẽ lập tức đi bẩm báo cho Hoàng thượng. Nhưng đã mấy ngày nay, thật sự hắn cũng không đoán ra được ý tứ của Hoàng thượng. Nếu nói trong lòng không vui, tại sao lúc nghỉ ngơi ngẫu nhiên sẽ nhìn về phía Phương Hoa các? Nếu nói trong lòng nhớ thương, sao lại không lật bài tử?

Hắn do dự một khắc, liền hướng ánh mắt về phía Hoàng thượng, vẫn là đi vào thông báo.

Trong lòng Mộ Vân bồn chồn, khăn trương nắm chặt vạt áo. Khi thấy Triệu công công đi ra, hướng nàng lắc lắc đầu, nhất thời mắt nàng đỏ một vòng, trong lòng thật sự khó chịu.

Cho dù chỉ là tiểu thư giả bệnh, nhưng nhìn thấy người vốn như keo sơn với tiểu thư khi thấy tiểu thư bị bệnh cũng không để ý, nàng vẫn cảm thấy khổ sở.

Nàng một phen xông lên quỳ gối trên bậc thang, thanh âm kích động nói: "Hoàng thượng! Thỉnh Hoàng thượng thương tiếc chủ tử, di giá vẫn an". Nói xong ở bên ngoài dập đầu ba cái. Trên trán dính đầy bông tuyết vụn, trên trán xông lên khí lạnh, chỉ là một chút nàng cũng không phát hiện.

Tiếng gảy đàn bên trong bỗng nhiên dừng lại, mọi nơi đều tĩnh lặng.

Trái lại cung nữ bên ngoài cùng ghé vào nhau thì thầm, cười nhạo mà nhìn Mộ Vân.

Mộ Vân hờ hững không quan tâm, thấy bên trong hoàn toàn không có động tĩnh, lại tiếp tục thỉnh cầu.

Ba lần, nàng nhớ tới lời tiểu thư dặn dò.

"Nếu trong lòng hắc có ta một chút, thì sẽ tới..."

Cửa gỗ điêu khắc "kèo kẹt" một tiếng mở ra, chủ nhân của đôi giày vàng bước ra, ngữ khí lạnh nhạt: "đứng lên dẫn đường".

Mộ Vân vui mừng mười phần dập đầu tạ ơn, vui mừng đứng dậy chờ một bên, chờ Hoàng thượng lên kiệu liễn. Tất nhiên không dám thật sự dẫn đường, bước chân lập tức đi theo kiệu.

Mà Phó Bảo lâm ở trong các, sau khi nghe thấy lời nói của Triệu Trung Tín liền ần ần cảm thấy không tốt.

Đến khi Hoàng thượng quả thật đứng dậy, trong lòng nàng chợt lạnh.

Nhưng nàng không có tư cách ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn dáng người cao ngất của Hoàng thượng rời khỏi khoảng trời nhỏ của mình, dung nhập vào không gian băng tuyết ngoài kia, dần dần không còn tung tích.

Nàng kề mặt trên chiếc đàn trân bảo, giọng thấp giọng: "Dù dốc hết sức lực vẫn không được sao?"

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hòa Hảo

Edit: Như Thục dung.

Beta: Thiên phi.

Hoàng Đế đi đến cửa Phương Hoa các, thấy cung nhân quỳ đầy đất, nhưng chủ nhân của bọn họ thì không thấy bóng dáng đâu.

Hắn không rõ ý tứ mà liếc mắt nhìn Mộ Vân. Thân thể Mộ Vân run lên, cúi đầu càng thấp.

Hy vọng chủ tử đóng kịch giống một chút, ngàn vạn lần đừng để bị vạch trần.

Hoàng Đế đi vào nội điện, xua tay bảo đám cung nhân lui ra, đi đến cái bậc gác chân bằng gỗ hoa lê hình chữ tinh (hình ảnh), ngồi ở mép giường, yên lặng nhìn tiểu mỹ nhân trong chăn.

Tiết Bích Đào ở trong chăn chậm rãi mở mắt, lặng lẽ thò cái đầu nhỏ ra, vừa lúc đụng phải ánh mắt cười như không cười của Hàn Tử Kỳ.

Mái tóc đen nhánh đổ xuống che hết hơn phân nửa khuôn mặt của nàng, càng tôn lên chiếc cằm xinh xinh, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái không khỏi làm người ta thích. Nàng vươn tay kéo vạt áo hắn, tiện đà sợ hãi mà lùi về một khoảng nhỏ. Hai hàm răng trắng tinh khê cắn cắn môi, duỗi tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của hắn, chôn mặt vào lòng ngực của hắn.

"Hoàng Thượng ~" Nàng như đang làm nũng, sau đó thanh âm mềm mại hỏi: "Có phải người đang tức giận không?"

Hoàng Đế không nhúc nhích, cũng không nói chuyện. Không khí bỗng dừng ngưng trệ.

Nàng không để tâm nói: "Nếu là tức giận với thiếp thân, vậy thì cũng nên nói với thiếp thân vài lời, không cần giữ im lặng như thế. Nếu Hoàng Thượng không nói lí do vì sao người tức giận với thiếp thân, thì làm sao mà người ta biết đường sửa chứ."

Dứt lời, nàng cảm giác được cái ót của mình bị ai đó đụng, sau đó vuốt ve.

Trong lòng nàng buông lỏng.

Ngữ khí cũng thanh thoát lên: "Hoàng Thượng ~, người nói chuyện với thiếp thân được không?" Nàng cọ cọ cái trán mình lên ngực hắn, lầm bầm: "Cho dù là phạm nhân, trước khi chém đầu cũng nên nói ra cái tội danh sau đó mới chém, không thể vô duyên vô cớ liền 'răng rắc' như vậy."

Trên đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp, tiếp sau đó là: "Những lời này là ai dạy nàng nói?"

Vẻ mặt Tiết Bích Đào lạnh lùng, thân mình cũng bỗng chốc cứng đờ.

Hoàng Đế hơi ôm nàng, đương nhiên là cảm giác được sự khác thường của nàng. Thật sự thời điểm nàng cọ xát ôm lấy hắn rất giống với con sóc nhỏ, hắn nhìn không được lại muốn cười, càng muốn sờ lên mái tóc đen của nàng, hôn lên cái cổ mẫn cảm tinh tế của nàng.

Nhưng ở trong lòng hắn rất mâu thuẫn, hắn tự phụ cho rằng nữ nhân mà hắn nhìn trúng chắc chắn không phải loại thô lỗ tục tằn. Hắn luôn mong mỗi có một nữ nhân dám thẳng thắn nhìn thẳng vào hai mắt hắn,

ngay cả Hoàng Hậu cũng không dám nhìn hăn như vậy. Các nàng đều là chột dạ, hoặc là khiếp đảm.

Nhưng Tiết Bích Đào lại dám nhìn. Nàng thật sự dám đối mặt với ánh mắt của hăn, ánh mắt của nàng không giống những người khác, nó có sự bướng bỉnh kiên định, phảng phất như bất chấp mọi thứ. Hăn cho rằng mình chính là lý do khiến cho ánh mắt của nàng chấp nhất như vậy.

Nhưng lại sợ hãi, sợ lí do nàng chấp nhất là vì quyền lợi địa vị.

Cho nên hăn không muốn đến Phương Hoa các, sợ rằng đáp án kia thực sự giống với suy nghĩ của hăn. Vậy hăn phải dùng thái độ như thế nào đối đãi với nữ nhân mình đã từng sủng ái này đây? Thực lòng đối đãi sao?

Từ nhỏ cho đến bây giờ, đây là nữ nhân đầu tiên khiến hăn do dự mâu thuẫn, thiếu quyết đoán như vậy.

Vật nhỏ nên cảm thấy vinh hạnh mới phải.

Hăn bất đắc dĩ mà nghĩ.

Bên tai truyền đến âm thanh hừ hừ nhỏ, hăn thu hồi suy nghĩ, cúi đầu thấy đôi môi hồng nhuận cùng chiếc lưỡi nhỏ lè ra, trên vạt áo hăn có một mảng ẩm ướt.

Hăn vừa muốn cười, nâng cằm nàng lên nói: "Thật là cái gì cũng dám ăn."

"Là cắn! Cắn!" Tiết Bích Đào yếu ớt không cam lòng nói.

Nàng nghe được câu "Ai dạy người nói" liền cảm thấy cực kì tức giận, dứt khoát táp một miếng. Kết quả một miếng thịt chó cũng không táp được, ngoạm trúng một đồng lông chó.

Đều do mùa Đông quần áo dày!

"Muốn cản trãm dữ vậy sao?" Hoàng Đế nhướn mày, bắt lấy cái tay đang làm loạn của nàng, vội vàng hôn lên đầu lưỡi của nàng, thấp giọng: "Cản nữa đi!"

Tiết Bích Đào ngoan ngoãn cản lên miệng hắn, còn mút một ngụm.

Chờ đến lúc nàng phát hiện không khí có chút không bình thường thì đã sớm bị hắn đè xuống giường. Nàng hoảng hốt, trốn qua bên cạnh, một bên trốn một bên ồn ào: "Ta bị bệnh, bị bệnh!"

"Trãm biết nàng bị bệnh." Hoàng Đế mặc kệ nàng trốn, sau đó dùng toàn sức đè lên trên người nàng. Thân mình nàng rất mềm mại, khuôn mặt trắng trẻo như tiểu hài tử, nhẹ nhàng véo một cái là có thể véo ra nước. Hắn đè ở phía trên, cảm giác giống như đang nổi tại trên mặt nước, phập phập phồng phồng, trôi giạt từ từ.

Tiết Bích Đào cũng không phải làm ra vẻ, nàng chỉ là cảm thấy nếu nàng không nói rõ ràng việc này thì trong lòng hắn nhất định sẽ có khúc mắc với nàng.

Điều này không thể được!

Vì thế nàng càng ra sức giãy giụa. Không nghĩ tới nam nhân trên người đang hưởng thụ động tác phản kháng của mình.

"Biết... biết mà còn muốn, muốn làm chuyện đó." Mặt Tiết Bích Đào đỏ như máu, loại sự tình này giống như việc nàng phải xin nghỉ với thầy thể dục vì quỳ thủy vậy. Bất kể nói bao nhiêu lần vẫn luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Hoàng Đế chôn mặt mình vào nơi 'kiêu ngạo' của nàng, trong lời nói đậm ý cười: "Trãm còn biết, người chính là bị bệnh tương tư."

Tiết Bích Đào quẫn bách.

Cầu Hoàng Đế cứ nhiên lấy chuyện này ra vui đùa, buồn nôn đến mức làm nàng phải run rẩy.

Hoàng Đế phát hiện thân mình nàng có chút run, liền nhúc nhích thân mình. Kéo nàng ra khỏi ổ chăn, lúc này mới phát hiện nàng chỉ mặt một bộ trung y trắng tinh mỏng manh ôm sát thân thể. Gió lạnh thổi vào, phía bên phải vạt áo có hình con bướm như đang vỗ cánh bay đi.

Hắn kéo chăn găm phủ lên trên người hai người. Gió cũng không thể thổi tới, ánh sáng cũng không chiếu vào.

"Đó là bệnh thiệp thân đáng bị có đúng không?" Trong bóng đêm, thanh âm Tiết Bích Đào vang lên, thời điểm không khí có vẻ thực ngột ngạt, nàng thở phì phì nói: "Hoàng Thượng không nói thiệp thân cũng đoán được, là bởi vì chuyện thiệp thân thỉnh phong đúng không?"

"Hoàng Thượng không muốn ban thưởng, nói là được. Không nghĩ sẽ ban phân vị, nói là được. Không muốn tốt với ta, nói là được. Lại cố tình cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm..."

Nàng nói xong lại cảm thấy mình rất ủy khuất, rất oan uổng. Lời nói mang theo chút nước mắt: "Thiệp thân ngu ngốc, vốn cho rằng cuối năm nên Hoàng Thượng rất bận, vì thế mới không đến. Sau lại biết Hoàng Thượng mỗi ngày đến chỗ Phó Bảo lâm, mới nghĩ chắc là do thiệp thân làm Hoàng Thượng không vui. Suy nghĩ hơn mười ngày, rốt cuộc mới biết mình đã làm sai cái gì."

"Thì ra là chàng không tin ta."

Hoàng Đế chấn động, bàn tay đang ôm eo nàng càng chặt hơn.

Nàng dùng chính là "chàng" và "ta", chẳng trách hắn chấn ngạc (chấn kinh + kinh ngạc) như vậy.

Hắn cảm thấy lòng mình tê rần, lại có chút ê ẩm. Đúng thật là hắn không tin tưởng nàng, nàng ở trong lòng hắn, còn một đoạn rất xa mới có thể chạm vào sự tin tưởng.

Hắn đối tốt với nàng cũng chỉ là thích, thích cử chỉ của nàng, thích đôi mắt của nàng, thích dung mạo của nàng và nhiều thứ khác. Thích và sủng là một chuyện, tín nhiệm là một chuyện khác.

"Ngoan..." Thanh âm của hắn có chút khàn khàn. Không vì cái khác, chỉ vì lúc này nàng xưng "chàng" và "ta" với hắn.

Rõ ràng là không hề suy xét địa vị và quyền lợi.

Nếu không, nàng lại sao lại lớn mật như vậy, lời nói cũng không có quy củ như vậy. Nếu hắn thực sự muốn truy cứu, chém đầu cũng là nhẹ.

"Ta chỉ là muốn nhanh chóng thăng lên tới Tần vị." Nàng áp mặt mình vào hắn, thanh âm khao khát nói: "Thời điểm An Tuyển hầu có thai ta từng nghĩ, nếu ta cũng có hài tử, nhất định phải tự mình nuôi nấng, nhất định sẽ mọi lúc đều cười nói với nó, đối tốt với nó, nuôi ở trước mặt."

Nàng trẻ con nói nhưng lại làm lòng hắn dậy sóng.

Trong lòng Hoàng Đế bỗng "ầm" một tiếng. Giờ phút này một góc tường trong lòng hắn sụp xuống. Hắn nghĩ, thì ra là thế. Mà khi nghe thanh âm của nàng, sự thương tiếc trong tâm hắn càng thêm dày đặc. Hắn biết từ nhỏ sức khỏe của nàng không tốt, chỉ sợ là cũng không được cha mẹ coi trọng. Chính mình không chiếm được, cho nên mới muốn tận lực nuôi dạy hài tử.

Thật ra chính hắn cũng từng nghĩ tới lúc nàng ôm hài tử, dung mạo hai người tương tự, ngược khuôn mặt phẫn nộ nhìn hắn. Hắn từng nghĩ nàng và hắn sẽ có một đứa nhỏ, nhưng lại chưa từng nghĩ tới việc chỉ có nữ nhân lên đến Tần vị mới có thể tự mình nuôi dưỡng hài tử.

Giờ phút này, hần đột nhiên cảm thấy có chút áy náy.

Rõ ràng hai người ăn ý như vậy, có chung ý nghĩ lại chỉ có một mình nàng nỗ lực. Hần nghĩ tới liền thôi, cũng không có vì thế mà thực hiện. Thậm chí, bởi vậy mà hiểu lầm nàng, không để ý đến nàng. Đúng như nàng nói, cái gì hần cũng không nói cho nàng biết.

Hần thở dài, miệng vàng lời ngọc hứa hẹn, ở trong chăn bông có vẻ buồn cười lại rất ấm áp: "Trẫm đáp ứng nàng, chờ nàng có thai nhất định sẽ thăng nàng làm Tần, tự mình nuôi dưỡng hài tử. Như vậy có được không?"

Nàng ngẩn người trong chốc lát, hít hít cái mũi, ngọt ngào "Dạ!" một tiếng.

Dưới lớp chăn hiện ra một nụ cười ẩn trong bóng đêm, không có người nào thấy.

Rốt cuộc cũng chờ đến ngày này, lúc này cũng xem như nhờ họa được phúc. Nếu không phải trước kia bị oan, Hoàng Đế cũng sẽ không bởi vậy mà thương tiếc, cũng sẽ không có hứa hẹn ở hôm nay.

Vậy Linh Lăng hương đốt ở bốn góc phòng cuối cùng cũng có thể ném bỏ. Nàng không ghét nùng hương nhưng cũng không tính là thích. Người thời gian dài liền sinh ra cảm giác khó chịu. Ban đầu nàng giải thích với Hoàng Đế cũng chỉ là muốn tìm một cái lý do thoái thác thôi. Quả thật dùng Linh Lăng hương tránh thai rất hiệu quả, nàng mới vào cung, nếu mạo muội mang thai, kết cục cũng chỉ là bị người ta ôm đi.

Miễn cho đến lúc đó rồi rằm, không bằng trước hết bóp chết ngọn nguồn.

Hương sao...

Nàng nhớ rõ thuộc tính Lan Lí hương được tuyển chọn, mang mùi hương tự nhiên, tuy nhiên vẫn có chút khó chịu, nhưng với chính nàng mà nói, cảm giác này hẳn là không tồi. Chỉ là lúc này, tuyệt đối, tuyệt đối không dùng nùng hương là tuyệt nhất!

"Vui lắm sao?" Tâm tình Hoàng Đế buông lỏng, liền trêu chọc nàng.

"Đương nhiên là không có!" Nàng gác xuống ý niệm trong lòng, phản ứng cực nhanh, hất mặt nói: "Hoàng Thượng bỏ người ta hết mười ngày, bắt người ta chờ đợi mười ngày. Người ta vẫn còn rất tức giận, không để ý đến Hoàng Thượng nữa!"

Nói xong, quay người đi.

Giả chết để chứng minh lời mình nói là thật.

Hoàng Đế cứng họng, quả nhiên vẫn là tính tình này, phàm là hắt xuống giọng nàng liền nhanh như chớp trở mặt với hắn.

"Được tiện nghi còn khoe mẽ." Tay hắn vòng qua, véo chóp mũi nàng, xấu xa kéo.

Nàng cũng không giãy giụa, ồm ồm nói: "Là Hoàng Thượng bảo người ta ngoan, hiện giờ lại không cho người ta khoe mẽ. Hừ, đúng là bói lông tìm vết mà."

Hoàng Đế cười to: "Trẫm rất hiếu kỳ, không biết là cái phu tử nào dạy nàng? Nếu hắn biết được nàng "cắt xén" "bóp méo" câu từ, sợ là sẽ tức đến mức cái mũi cũng bị lệch."

Tiết Bích Đào lặn một cái vào ổ chăn, cái mũi bị hắn véo cuối cùng cũng được giải thoát. Nàng lên án: "Cái mũi của phu tử thiếp thân không biết là có lệch hay không lệch, nhưng thiếp thân biết cái mũi của mình sắp bị Hoàng Thượng véo lệch rồi. Hôm nay Hoàng Thượng sao lại thích nói

về cái mũi thế chứ?!" Nàng nói xong, nghĩ mà sợ xoa xoa cái mũi hồng hồng.

"Lại đây!" Hoàng Đế bị mất ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, cảm thấy không thoải mái.

Tiết Bích Đào ngoan ngoãn lăn trở về. Ừ... Vẫn là trong chăn ấm, dựa vào Hoàng Đế, càng ấm. Tuy lời nói như thế, nhưng vẫn có chút không rõ, nàng nghiêm túc: "Không được véo mũi nữa!"

"Trẫm không rảnh để véo mũi nàng." Hoàng Đế khinh thường nói, hoàn toàn đã quên mất ai vừa mới hứng thú véo mũi người ta. Tay hắn nhích đến cái mũi tròn trịa, thanh âm mị hoặc dụ dỗ tiểu nữ nhân trong lòng ngực: "Ng ngoan ngoãn cho trẫm ăn no sẽ có thưởng. Được không?"

Chăn ấm lúc Tiết Bích Đào chui vào bị hở ra, giờ phút này một đường ánh sáng từ ngoài chiếu vào, rọi vào khuôn mặt xinh xắn của nàng, càng làm nàng trở nên yêu mị: "Thì ra là ở nơi khác không no, mới bằng lòng tới đây."

"Sao có thể!" Hắn cười trung y bị nàng lăn đến mức rời rạc tới phần vai, lộ ra vai trắng như ngọc, đôi gò đồng bảo trắng như tuyết nửa che nửa hở lả lướt, hai điểm hồng hồng như ẩn như hiện. Yết hầu khẽ động, thanh âm càng thêm gợi cảm: "Gần Tết tấu chương rất nhiều, chờ đến lúc muốn ăn đã bị nàng chặn đứt."

Đang muốn ngoạm lấy bình sữa mẹ ngọt ngào hấp dẫn đang đưa trước mắt, không biết sao nàng lại nghiêng người, thoắt một cái trèo lên người hắn ngồi.

"Hoàng Thượng không được ăn nữ nhân khác!" Thanh âm nàng mềm mại, cái mũi nhỏ không an phận dịch tới dịch lui, nàng lại vô tình đụng trúng hạ thân của hắn. Một câu nói kia càng giống như đổ dầu vào lửa. Hắn nghĩ nếu đổi thành "chàng" nhất định hắn sẽ bạo phát.

"Được!" Hấn lập tức đáp ứng.

"Thành giao!" Hấn ý vị thâm trường mà cười: "Nhưng nàng phải xuất hết lực nha."

Tiết Bích Đào nàng là tiểu nữ vương, nàng mới không sợ! Nàng sẽ tiến công!

Vì thế thời điểm nàng "Dạ!", hấn đã không đợi được mà bắt đầu cởi quần áo. Hấn không kiên nhẫn giựt mạnh cái yếm quăng ra ngoài, lọt vào trong tầm mắt chính là cái eo mềm mại bé nhỏ, cái bụng phẳng lì trắng như bạch ngọc... Hấn nhin không được nuốt một ngụm nước bọt.

Trước kia còn chưa từng cẩn thận nhìn nàng ở cái góc độ này.

Đợi đến khi nàng đáng thương chống đỡ thân mình, hấn nhin không được liếm cắn cái rốn bé bé xinh xinh của nàng. Như là tìm được món đồ chơi mới, thỉnh thoảng phối hợp với động tĩnh phía trên của nàng.

Cũng không biết cái bụng phẳng của mình có liên hệ với thân trên của mình không. Nàng bị hấn gặm, thân mình liên mềm nhũn, siết chặt bàn tay nhỏ lại, nhưng lại càng thêm không có sức lực. Giống như đầu lưỡi kia xuyên thấu qua da thịt nàng, cắn nuốt huyết nhục nàng, thẳng đến lúc không còn chút sức lực nào nữa, nàng vô lực khóc: "Khó, khó chịu... Đừng làm như vậy..."

Nàng mềm mại oán giận, lập tức ngã vào trong lòng hấn.

Hấn sủng nịch cười, xoay người một cái áp nàng xuống dưới, hôn lên thái dương của nàng, lau nước mắt cho nàng: "Tiểu Đào của trẫm mệt mỏi, vậy nghỉ một chút có được không? Rất mau sẽ không còn mệt."

Trong phòng một mảnh xuân sắc dào dạt.

Đêm còn dài.....

Tiết Bích Đào mệt mỏi, tứ chi vô lực nằm trên giường mà oán hận: Tin ai cũng đừng tin nam nhân!

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Phạt Quỷ

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Vịt quay màu vàng ươm, trong cái mỏ đang mở tỏa ra làn tơ khói lượn lờ, dần tan vào hư không.

Bích Đào kéo tay áo cầm đũa lên, dùng đôi đũa gắp một miếng cá trắm đen^[1] bỏ ở trong chén sứ trắng có hình vân hoa sen được đặt ở trước mặt Hoàng đế, mỉm cười nói: "Thiếp thân thích nhất ăn món dưa khương này, vừa giòn mềm khoan khoái trong miệng lại vừa thơm ngọt tươi ngon, Hoàng thượng nếm thử xem."

[1] Cá trắm đen

[2] Dưa khương

"Nàng toàn thích ăn những món nấu kèm." Hoàng đế nếm một miếng, lắc đầu cười nàng: "Không phóng khoáng."

Bích Đào phân phó Vân Lũ đứng ngay ở bên cạnh đem bỏ hương đi, không muốn ảnh hưởng đến cảm giác ngon miệng. Rồi lại dặn dò lần sau mang dưa tươi và trái cây để trong phòng, không cần đốt hương nữa.

Nghe thấy hắt đánh giá như vậy, không đợi hắt lại gắp miếng cá dưa vào trong miệng, đầu nhỏ thò lại gần há miệng ngậm lấy, nhai nhóp nhép ăn sạch. Lại nói: "Phụng Tử, tới đổi cho Hoàng thượng đôi đũa."

Rồi sau đó chân vấp dưới bàn khê nhúc nhích, chân nhỏ cong lên nhẹ nhàng đá hắt một cái, đầu miệng nhỏ lên nói: "Về sau thiếp thân không ăn nữa."

Đầu tiên là Hoàng đế bị nàng cắn một cái thì dừng lại một chút, rồi lại bị đá một cước kia thì liền sững sốt, tuy rằng rất nhẹ nhưng mà thật đúng là chưa từng có ai dám động tay động chân với hắn cả, nhưng cái này là lần đầu mới trải qua. Có điều, nàng còn dám cười lên ở trên người hắn thì còn có chuyện gì mà không làm được nữa.

Chờ nàng nói xong câu nói kia, khiến hắn nhớ tới hôm qua nàng khóc nước nỏ ghen ngào, tùy tiện nói qua 'bất kể như thế nào cũng phải nói ra' ánh mắt liền dịu lại. Hắn dùng tay lau đầu mỡ dính ở khóe môi của nàng do lúc ăn vội vàng mà dây ra, trước mặt các cung nhân cúi đầu cho vào trong miệng của mình, cười nói: "Tính khí này của nàng cũng thật là, trầm cũng chưa nói là không tốt, sửa cái gì? Hương vị của món ăn này ngon, trầm cũng thích ăn."

Nói đến câu sau, ánh mắt bất động nhìn nàng, khiến cho nàng cảm thấy lời nói đều có vẻ như có hai ý nghĩa, ý vị thâm trường[3].

([3] "Ý vị thâm trường" (Ý vị, sâu xa) - Chương "Luận Ngữ tự thuyết (論語序說)": "Độc chi dĩ cửu, dần giác ý vị thâm trường = Đọc ấy cực lâu, nhưng thấy ý vị sâu xa (讀之愈久、但覺意味深長)".)

Nhưng sau đó hắn lại tiếp tục dùng bữa, động tác ưu nhã ung dung, có một loại phong thái cao quý đã được dạy từ nhỏ. Bích Đào nghi hoặc nhìn hắn, sau một lúc ngây ngốc nghĩ nghĩ, nói ra một câu: "Hoàng thượng thích là được rồi."

Hoàng đế nhin lại nhin, dường như muốn cười ra tiếng.

Cho tới bây giờ hắn còn không biết nàng lại ngẫu nhiên có thể trở nên ngốc như vậy. Điều này làm cho hắn trêu đùa, bỗng nhiên càng có cảm giác

thành tựu.

Dùng bữa xong, hai người ngồi ở trên giường la hán[4] nói chuyện phiếm, Phụng Tử bưng hồng trà đựng trong hai chén hoa xanh tới. Bích Đào tiếp lấy một chén tự mình đưa cho Hoàng đế, lại bưng một chén khác lên uống cho ấm người.

[4] giường la hán

"... Trên yến tiệc cuối năm, chân tướng về trâm cài kia nàng còn chưa nói rõ ràng cùng với trẫm." Hoàng đế đột nhiên đề cập lúc chỉ có hai người xem ra chẳng qua chỉ là chút chuyện nhỏ thú vị mà thôi.

Bích Đào vẫn còn nhớ rõ trâm hoa cúc kia, cũng không dám lại bảo Hoàng đế đoán, đây không phải là thú vị mà là không cho bậc thang đi xuống. Vì thế nàng trả lời có thứ tự: "Là được Hoàng Hậu nương nương ban thưởng, nói là chúc mừng thiếp thân tấn chức."

Hoàng đế nghe xong như có vẻ dăm chiêu, hần đoán được là Hoàng Hậu ban thưởng, hỏi Bích Đào cũng chỉ là xác nhận một lần nữa thôi. Gần đây Hoàng Hậu làm việc có chút nóng vội.

Hần nhớ tới trên án ở thượng thư phòng còn để sẵn tấu chương do Trương Ngự sử đại phu dâng tấu.

Nội dung là lúc Lễ bộ Thượng thư Tiết Thông tham gia vào chuẩn bị hiến tế cuối năm, dụng cụ trong hiến tế lấy hàng kém thay hàng tốt, ăn hối lộ trái pháp luật, ở giữa kiếm lời đút túi làm của riêng.

Ở ngoài mặt xem ra là bút tích của Tả thừa tướng, nhưng truy xét đến cùng còn có thể tra ra dấu vết của phụ thân Hoàng Hậu Trần quốc Tướng quân.

Bộ mặt của Hoàng đế lạnh lùng, binh quyền cùng chính quyền kết hợp chính là điều mà hoàng gia kiêng kỵ nhất.

Kỳ thực việc này chẳng qua là hai nhà kia có chút bất mãn với việc hắt hủi ân sủng hai người nhà họ, lấy chuyện bịa đặt tấu chương này để nhắc nhở. Bằng không sao lại chỉ nhắm vào nhà mẹ đẻ của Bích Đào? Nếu như hắt bỏ mặc, chỉ sợ là không dễ dàng trôi qua như vậy.

Làm quan thì làm gì có ai sạch sẽ, quan trọng là tham bao nhiêu mà thôi.

Hắn đương nhiên cũng có thể mặc kệ, nhưng hiện tại Bích Đào là phi tần mà hắt hủi ái, đánh mặt nàng để cảnh cáo đến hắn, thì sao hắn có thể làm ngơ chứ? Tuyệt đối không nên khiêu khích uy nghiêm của hoàng gia.

Muốn làm tan rã đồng minh cũng rất đơn giản, bên bức bách bên nâng đỡ, liền khiến hai nhà bọn họ tranh nhau.

Bích Đào thấy Hoàng đế nghĩ đến xuất thần, liền tự uống trà, không tới một khắc thì đã uống hết, còn muốn kêu Phụng Tử thêm nước trà.

Đợi đến lúc Hoàng đế lấy lại tinh thần thì nàng đã uống đến tách thứ ba rồi. Hoàng đế cũng không phải là không hề hay biết, chỉ là lúc rơi vào trầm tư thì liền mặc kệ mọi thứ thôi, bây giờ thấy nàng uống một bụng căng ra, buồn cười nói: "Sau bữa ăn không nên dùng nhiều trà, thật sự rất khát à?"

Bích Đào đặt tách nhỏ xuống, hai tay vuốt trên tấm thảm, thở thở ra, ngữ điệu cố hết ức mà kéo dài âm ra: "Ừm, xoa giúp thiếp thân đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng do uống trà ấm nên đỏ ửng lên, môi nhỏ cứ đóng lại mở, thật dễ dàng hấp dẫn tầm mắt của hắn nhìn qua. Cánh tay dài của hắn đặt ngang trên bàn vươn tới xoa nhẹ bụng nàng, đúng là không nhịn cười được: "Bảo bối, nàng đây là đang vỗ béo rồi đợi làm thịt?"

Bụng nhỏ của Bích Đào được hăn xoa liền cảm thấy thoải mái dễ chịu, nhớ tới lý do, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời liền nhăn lại giống như bánh bao: "Người nào thiếu đạo đức quy định thời điểm 'căn xuân'[5] phải ăn củ cải, làm trong miệng người ta đầy vị củ cải, rất nồng rất rất nồng."

([5]Căn xuân: một phong tục của Trung Quốc. Trong ngày lập xuân, mọi người ăn củ cải, gọi là "căn xuân". Củ cải có vị cay nồng, ăn củ cải với hàm ý "căn cho đến tận gốc, trăm sự đều làm được.")

Nàng bất mãn cường điệu lặp lại, khiến người trước mặt vui sướng khi thấy người gặp họa cũng phải tranh thủ tỏ ra đồng cảm như thể mình bị vậy.

"Hả?" Tay hăn ngừng động tác, câu môi: "Đến đây để trăm cũng nếm thử nào."

"Hoàng thượng" Nàng kinh hô, tiện đà dùng sức thật nghiêm cần nói: "Thật sự...thật sự hương vị rất nồng nha, vẫn là không cần ăn đâu?"

Đuôi lông mày của hăn giơ lên: "Nàng càng nói trăm càng muốn ăn."

"Thật muốn ăn?" Bích Đào kỳ quái liếc hăn một cái, quay mặt đi, cất giọng gọi hướng ra bên ngoài: "Phụng Tử, nhanh đi lấy một đĩa củ cải ăn thừa sáng nay đến, đừng làm đĩa mới, lãng phí."

Nhất thời Hoàng Đế ghen lời. Tiểu nha đầu tinh quái này không biết làm thế nào mà trưởng thành nữa, khi thì thông minh, khi thì ngốc. Lời nói rõ ràng như vậy mà lại nghe không hiểu, còn dám khiêu khích cho hăn ăn đồ thừa nữa chứ, không lẽ giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo hăn à?

Chờ Bích Đào quay đầu lại, nụ cười bên miệng Hoàng đế đã biến thành giảo hoạt sâu sắc, khiến nàng bị hù nháy dưng.

"Hoàng, Hoàng thượng..."

Hoàng đế không đợi nàng có phản ứng liền trực tiếp giữ lấy mặt nàng mà hôn xuống, tỉ mỉ mút từng chỗ trên môi lưỡi nàng. Vị củ cải kia sớm đã không thấy đâu, chỉ còn vị hồng trà thơm ngát, hân đột nhiên cười, thấp giọng nói: "Trẫm quyết định, vẫn là ăn đồ ăn thừa đêm qua cho xong, đừng lãng phí."

Lần này đến phiên Bích Đào ghen lời, uy nghiêm của Hoàng Đế quả nhiên không thể khiêu khích....và đùa giỡn.

Tuy rằng rõ ràng là nàng thật vô tội mà, cái gì cũng không có làm.

Ngày hôm sau nàng đi thỉnh an Hoàng hậu, vì lập xuân đã qua, thời tiết thoáng lạnh thoáng nóng rất bất thường, nàng lo lắng điều kiện chữa bệnh ở cổ đại không tốt, thiết bị không hoàn thiện, cảm mạo chỉ là chứng bệnh thông thường cũng có thể lấy cả mạng người, cho nên mặc thật dày.

Kết quả ông trời cố tình chống đối với nàng, hôm nay nhiệt độ không khí ấm áp, mặt trời chiếu khắp nơi, một mảnh ý xuân dạt dào. Chóp mũi nàng đã rịn ra mồ hôi, cả người dính dính khó chịu, rất lúng túng.

Càng cố tình là có người không có mắt, ở trước mặt Hoàng hậu còn tốt nhưng ra khỏi Trường Xuân cung lại không quản được cái miệng của bản thân. Vì hai người cùng ở Tây Lục cung, đi cùng một đường, đến khi đi ngang qua ngọn núi giả, Mẫn Tài tử rốt cuộc nhịn không được mà cười nhạo nói lời mỉa mai: "Hóa ra Tiết tỷ tỷ chính là dựa vào dáng người tròn vo để hấp dẫn Hoàng thượng à, thật đúng là sáng tạo khác người."

Vài ngày trước nàng cũng không thiếu bỏ đá xuống giếng, còn tưởng rằng rốt cuộc tỷ muội Tiết gia có thể bị nàng dẫm lên, lúc trước Tiết Lục Ngạn được thị tẩm trước nàng cũng đã cạnh tranh trong lòng, chỉ là mẫu thân để thị nữ chuyển lời khuyên nhủ nàng phải nhẫn nhịn. Nàng cũng biết đây không phải là thời điểm, tốt xấu gì vẫn nên nhẫn xuống. Không nghĩ tới

lại để chỗ trống cho một con hắc mã tới, muốn nói Tiết Lục Ngạc, tốt xấu gì cũng là được đại gia tộc bồi dưỡng ra, cầm kỳ thư họa đều toàn diện, nàng thua cũng không tính là oan uổng.

Nhưng lại bị bại bởi một nữ nhân chỉ biết hát mấy bài đồng dao, dù thế nào nàng cũng không nhịn khẩu khí xuống được nữa. Thật vất vả biểu ca không còn lạnh nhạt với nàng, khiến nàng đang cao hứng. Vậy mà nữ nhân kia cũng dám đánh bạo đi giành người, nàng ta là cái thứ gì? Gia thế giống nhau, tài nghệ thường thường, lại không con nôi dôi, vậy mà cũng dám học thứ chuyện xấu từ người của Trinh Quý tần, càng khiến cho nàng giận dữ là biểu ca lần nữa bị nàng ta lung lạc nữa chứ!

Nàng hận đến nghiến chặt răng, ý vào thân phận của bản thân, nàng liền muốn phát tiết một hai câu.

Bích Đào ho nhẹ một tiếng, nói: "Mẫn Tài tử ở đây là đang chất vấn về vấn đề thưởng thức của Hoàng thượng?"

"Ta không là...Ta...ta...thiếp thân không dám." Mẫn Tài tử sắp phát điên, sao một hai lần đều là như vậy chứ, rõ ràng nàng nói là Tiết Bích Đào, sao lại luôn bị nói đến trên người Hoàng thượng Hoàng hậu vậy chứ!

"Mẫn tỷ tỷ lời nói vụng về, nhưng lý không vụng về." Thanh âm thanh thúy của Bùi Doãn Nhi vang lên, thành công giải cứu sự rối rắm của Mẫn Tài tử, nàng ta không đồng ý nhìn Bích Đào nói: "Còn thỉnh tỷ tỷ tha thứ Doãn nhi nói lời vượt khuôn phép, ba người chúng ta tốt xấu gì cũng là cùng vào điện tuyển một lượt, cũng coi như là có duyên. Nhưng hôm qua tỷ tỷ làm việc... Thật sự là..."

Nàng dừng một chút, đem ánh mắt nhìn về phía bên người Phó Bảo lâm, lại quay đầu đối Bích Đào giận dữ nói: "Tỷ tỷ làm việc quá mức, là không để ý đến đoạn duyên tỷ muội này sao?" Trong lời nói có ý thay Phó Bảo lâm thở dài không đáng giá.

Người khác cũng chỉ cho là hai người các nàng ở chung một cung, tình cảm đặc biệt nhiều hơn chút.

Kì thực nàng cũng là không có biện pháp, nàng hoài nghi gián điệp của mình trong cung Tiết Bích Đào đã bị phát hiện. Mà hiện nay nàng lại không thể chen thêm người của mình vào. Lúc đó cũng là đúng dịp, nhân thủ của thế lực gia tộc vừa đúng có ở trong cung Bích Đào, nàng thấy nàng ta được sủng mới bắt đầu vận dụng người này, muốn ly gián một chút.

Kết quả hiện nay bị phát hiện, vậy thì nhất định trong lòng Tiết Bích Đào đối với nàng có vướng mắc. So với cứ mãi lấy lòng mà Tiết Bích Đào không nhất định cảm kích, chi bằng dùng cơ hội đứng ở bên 'chính nghĩa' này xé rách mặt, khiến cho người ta biết quan hệ các nàng không hòa hợp, ngược lại Tiết Bích Đào lại sợ ném chuột vỡ bình, không dám xuống tay.

Bích Đào nhìn nàng ta một lát, gật gật đầu nói: "Biết bản thân nói lời vượt quá khuôn phép là được rồi." không tiếp nhận ý tứ trong lời nói của nàng ta.

Phủi phủi bụi trên làn váy, ngữ khí vững vàng: "Người chỉ là một từ lục phẩm nhưng thấy ta lại không hành lễ văn an, lời nói vượt khuôn phép, vi phạm cung quy, vậy phạt người quỳ ở đây một canh giờ là được rồi."

Bùi Doãn Nhi rất là khiếp sợ, nàng tính kế mọi cách, nghĩ đến vô số lời để phản bác và phủ nhận, ngày hôm qua Tiết Bích Đào giành người với Phó Bảo lâm kia là sự thật, người khác đều sẽ cảm thấy Tiết Bích Đào quá khắc nghiệt, không chấp nhận người khác được sủng ái. Nhưng cũng không thể nào nghĩ được nàng ta không phản bác là thật, ngược lại còn bắt được việc nàng nói chuyện vô lễ, trực tiếp trách phạt nàng.

Quỳ một canh giờ ở chỗ núi giả có nhiều người lui tới? Dù Hoàng thượng thương tiếc hay không thì mặt mũi nàng cũng đã mất hết rồi.

Nàng nhất thời tức giận, nhất thời lại không biết làm gì. Từ lúc tiến cung tới nay, trừ bỏ ngay từ đầu không được thánh sủng, nàng còn chưa từng bị nhục nhã như thế này bao giờ. Phi tần địa vị cao, quả thật có quyền trách phạt phi tần địa vị thấp hơn.

Dù Tiệp dư chỉ là tứ phẩm, nhưng so với nàng ta mà nói, như vậy thôi là đủ rồi.

"Thế nào?" Bích Đào thấy nàng ta nắm chặt tay, không nhúc nhích, lên tiếng hỏi: "Là đầu gối Bùi Bảo Lâm rất quý giá, không chịu lĩnh phạt sao?"

Giờ phút này trong lòng Bích Đào cũng có cơn tức, nàng cướp người, nàng kiêu ngạo là chuyện của nàng, nếu Phó Bảo lâm tới gây gổ thì nàng cũng vui vẻ "chơi" cùng. Đẳng này Hoàng thượng không vội thái giám vội, nàng ta và Phó Bảo lâm là không thân cũng chẳng quen, lại chạy đến nói lời chính nghĩa minh oan giùm Phó Bảo lâm, điều này làm cho nàng không thể chấp nhận nổi.

Bùi Doãn Nhi dùng âm mưu này kì thật không đáng sợ, cho tới bây giờ nàng cũng không muốn làm một người được người ta nói là phi tử hồn nhiên thiện lương dịu dàng hiền thực, cho nên miệng lưỡi cung nhân nghị luận, nàng cũng không quan tâm. Chỉ cần Hoàng thượng không để bụng, nàng cũng không đáng phải mệt sống mệt chết để giành được thanh danh tốt.

Cuối cùng thì Bùi Doãn Nhi cũng rõ là Tiết Bích Đào làm thật, hôm nay có trốn cũng chỉ được một lần. Da mặt nàng đỏ lên quỳ xuống trên mặt đất, cung nữ bên người hoảng loạn không thôi cũng cùng quỳ xuống.

Từ đầu đến cuối Phó Bảo lâm đứng ở đằng kia, cũng chưa nói cái gì. Tuy rằng nàng cũng chưa hành lễ, nhưng nàng biết Bích Đào sẽ không truy cứu. Nàng ấy không phải là loại tiểu nhân nín chặt người khác không tha,

chính là đụng đến giới hạn của nàng ấy, thì nàng ấy sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Căn bản không gọi là âm mưu thì cũng là dương mưu.

Nàng cảm thấy bản thân có chút hiểu rõ vì sao Hoàng đế thích sủng nàng ấy.

Đây là một nữ tử sống dưới ánh mặt trời, cho dù cũng sẽ có bóng đêm tồn tại, nhưng bản thân thủy chung vẫn là tươi đẹp xán lạn.

Nàng không làm được như vậy, các nàng đều không làm được.

Hi vọng nàng ấy có thể luôn luôn bảo trì như vậy, tự đáy lòng nàng nghĩ.

Người đầu tiên khiêu khích Tiết Bích Đào là Mẫn Tài tử đã sớm trợn tròn mắt, nàng không biết hóa ra người này không chỉ ngoài miệng lợi hại, mà hành động cũng thật lưu loát. Ngẫm lại bản thân cũng chỉ là một chính lục phẩm, nếu như nữ nhân này phát điên tới mức mặc kệ chỗ dựa gia thế của mình, không phải nàng cũng sẽ mất mặt giống Bùi Bảo lâm?

Nàng vội đến muốn dập chân, cúi đầu hành lễ rất quy củ với Tiết Bích Đào rồi vội vội vàng vàng mang theo cung nữ cáo lui.

Không thể trêu vào, nàng vẫn nên trốn trước thôi.

Bích Đào thở ra một hơi sáng khoái, ngẩng đầu, hùng dũng oai vệ nói: "Vân Lũ, chúng ta đi." Bộ dáng nhỏ rất phô trương.

Không biết sau lưng núi giả có bóng người đang đứng, người đã đi mà diễn cũng xem xong, hần cười đùa nghịch túi hương bên hông một lát, nói: "Triệu Trung Tín, chúng ta cũng đi."

Hần vốn là đến tìm Hoàng hậu cùng thương lượng chuyện tấn phong muội muội Nghi Tài tử của nàng ta, nghe thấy âm thanh liền trốn ở đằng

sau núi giả, không nghĩ tới lại nhìn ra trò hay.

Lúc này, Triệu Trung Tín thành thành thật thật đi theo phía sau hẳn cũng có chút bất đắc dĩ. Hoàng thượng cái gì cũng tốt, nhưng rất nhiều sở thích kỳ quái, ví dụ như thích trốn từ một nơi bí mật gần đó xem "Trăm sắc thái trong cung" chính là một trong số sở thích kỳ quái, làm hại hẳn cũng nơm nớp lo sợ cùng chịu tội. Hoàng thượng tất nhiên là không ngại, nếu hẳn nghe được những chuyện bí mật của cung đình, bị phát hiện chỉ sợ đầu khó giữ được nha.

Làm nô tài không dễ dàng, làm nô tài của Hoàng đế, quả thật rất không dễ dàng gì mà.

Đầu tiên là Bùi Doãn Nhi bị người xuất hiện sau núi giả làm cho phát hoảng, sau khi nhìn kỹ hóa ra là Hoàng thượng, nhất thời có chút trời đất xoay chuyển. Bản thân vậy mà lấy bộ dáng như vậy để xuất hiện trước mặt Hoàng đế!

Có điều, đây cũng là cơ hội, nàng tự an ủi bản thân.

Vì thế nàng liền nặn ra vài giọt nước mắt, thân mình yếu điệu dáng vẻ run rẩy, diễm đạm đáng yêu kêu một tiếng: "Hoàng thượng ~" tiện đà làm vẻ sợ hãi cúi thấp đầu xuống, tay nắm chặt lấy làn váy.

Diễn xuất kia, quả nhiên có chút giống Tiết Bích Đào.

Lại kém quá xa, Hoàng đế nghĩ.

"Đã phạm vào sai, Tiết Tiệp dư muốn người quỳ, người liền quỳ đi." Hoàng đế đạm mạc liếc nhìn nàng ta một cái, cũng không quay đầu lại rồi đi qua.

Nhất thời trên mặt của Bùi Doãn Nhi không có chút máu nào.

Nàng sao có thể quên, là chính chủ phạt nàng, nàng là đồ dỏm, Hoàng thượng làm sao có thể thương tiếc? Về mặt nàng có chút hoảng hốt, giống như sự kiên trì từ trước tới nay bị phá vỡ thành những mảnh nhỏ.

Đây là thành do Tiêu Hà[6], bại cũng do Tiêu Hà sao. Nàng nghĩ.

([6] Tiêu Hà: Tiêu Hà (chữ Hán: 蕭何; ? - 193 TCN) là một Thừa tướng nổi tiếng của nhà Hán, có công rất lớn giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang xây dựng sự nghiệp trong thời kỳ Hán Sở tranh hùng. Công lao của Tiêu Hà cùng với Trương Lương và Hàn Tín khiến người đời xếp ông cùng Trương Lương và Hàn Tín thành bộ 3 giúp nhà Hán, gọi là Hán sơ Tam kiệt (漢初三杰). Hậu thế có câu "Phi Tam kiệt tất vô Hán thất" (nghĩa là không có tam kiệt trợ giúp thì không có triều Hán) để tỏ rõ tầm quan trọng của bộ 3 này. Ông cũng là người có công giúp Hàn Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc "Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà" (成也蕭何, 敗也蕭何).)

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tính Kế

Edit: Jia Quý Tần

Beta: Cảnh Quý Tần

"Nường nường, người xem, hôm nay chúng ta cài cây trâm 'song điệp vũ' (đôi bướm cùng múa) này được không ạ?" Sơn Chi cầm một cây trâm bạc nạm hồ phách hình hai con bướm, ướm thử lên búi tóc của Hiền Phi, cười hỏi.

"Bất quá chỉ là hai con bướm bướm nho nhỏ vờn quanh mà thôi, nay người cũng đi theo người khác học bày văn nhã rồi à." Hiền Phi trêu ghẹo. Hai chữ 'văn nhã' nói ra, ngược lại làm cho nàng nhớ đến vị Tiết Tiệp dư ở Trữ Tú cung kia.

Chỉ trong một tháng, từ tông lục phẩm thăng tới tông tứ phẩm, nàng quả nhiên không nhìn lầm người. Nàng ta đúng là có bản lĩnh.

Chẳng qua đối với phép thử lúc ấy của chính mình cũng không động lòng, có thể thấy được nàng ta còn là một người rất có chủ kiến, đã sớm nghĩ kỹ con đường sau này phải đi như thế nào rồi.

Có chút khó giải quyết, nhưng cũng thú vị đấy, rất có tính khiêu chiến.

"Không phải nô tỳ ngâm thơ viết văn với nường nường đâu. Nô tỳ đang nói chuyện diễn ra ở Ngự Hoa Viên hôm nay đó." Sơn Chi tươi cười gian xảo, nói dẫn vào câu chuyện.

"Có chuyện gì có thể vào được đôi mắt cá vàng này của người đây?" Hiền Phi trêu đùa, chờ Sơn Chi không chịu nổi dậm chân, mới nói tiếp: "Ai bảo đôi mắt người to, cứ nhìn thấy chuyện thú vị là ánh mắt sẽ sáng lên, tròn tròn như mắt cá vàng làm chi, cũng không thể trách ta tưởng tượng quá nhiều."

Sơn Chi vội vàng kể lại câu chuyện, chỉ sợ chủ tử lại nghĩ ra từ kỳ quái nào nữa để hình dung nàng: "Nô tỳ đang nói đến Tiết Tiệp dư và Bùi Bảo lâm. Tuy rằng bình thường Tiết Tiệp dư không mấy thân thiện với Bùi Bảo lâm, nhưng tóm lại cách cư xử vẫn khác với mọi người. Nô tỳ còn tưởng là cảm tình giữa hai người cũng không bình thường đâu. Không nghĩ tới chỉ vì một chuyện Phó Bảo lâm tranh sủng mà họ lại làm âm ỉ đến như vậy....."

Thanh âm Sơn Chi thanh thoát. Nếu người khác nói đến chuyện này chắc chắn sẽ là giọng điệu vui sướng khi người gặp họa. Nhưng đến lượt nàng thì lại là một bộ dạng thờ dài đáng tiếc, nhìn là vô cùng chân thành.

Tuy Sơn Chi thích xem diễn, nhưng nàng cũng thường xuyên bị cảm tình của nhân vật ảnh hưởng, đặt chính mình vào vị trí của người nạn mà suy nghĩ. Không giống những người khác, bọn họ chẳng qua chỉ là người ngoài cuộc đứng xem kịch vui mà thôi.

Hiền Phi nghe xong, hâm mộ nói: "Tiết Tiệp dư, nàng ấy sống thật là tùy ý thoải mái."

Sơn Chi nhắc nhở: "Nương nương, người muốn thì cũng có thể như vậy mà. Người chính là một trong tứ phi - Hiền Phi, chỉ kém Đức Phi một chút thôi."

"Cái này đâu phải đơn giản như vậy" Hiền Phi cười ôn nhu, chỉ xem Sơn Chi như một đứa trẻ ngây thơ nghịch ngợm: "Chính bởi vì là một trong tứ phi nên mới càng phải làm gương cho tốt, mà ta lại không có con cái,

nếu làm quá mức sẽ đem đến tai họa cho gia tộc. Nhưng nàng ấy thì khác, cùng lắm mọi người cũng chỉ cảm thấy nàng ấy nhỏ tuổi không hiểu chuyện mà thôi, sẽ không quá mức trách cứ điều gì."

Hiền Phi vốn không có con cái, nên rất thích Sơn Chi vui vẻ hoạt bát, ngày thường cũng không câu thúc nàng ấy, nay mới dường ra cái tính tình tùy tâm như vậy. Nhưng cho dù Sơn Chi có tùy tâm đi nữa, cũng chưa từng chọc phải tai họa nào. Vì vậy nàng cũng yên lòng, xem nàng ấy như con gái của mình.

"Nường nường đâu có già." Sơn Chi lẩm bẩm: "Cũng không biết tại sao Hoàng Thượng lại không chịu thường xuyên đến chỗ của nường nường....."

"Người đó, một cô nường chưa gả mà dám nói mấy chuyện này." Hiền Phi duỗi ra ngón tay ngọc ngà, điểm nhẹ cái trán Sơn Chi: "Cũng không biết e lệ."

Lời nói thốt ra tựa như Hiền Phi cũng chẳng để ý bản thân có được thánh sủng hay không.

"Nường nường....." Sơn Chi bất mãn thay.

"Thôi, người đừng dong dài nữa, mau cài trâm cho ta đi." Hiền Phi xoay người nhìn vào ôm quá gương đồng khắc hoa phù dung, không xem nàng nữa.

Trữ Tú cung.

"Nường nường, chỗ của Tiết Tiệp dư....." Tố Nga nói lại chuyện mà người phía dưới báo lên với Trinh Quý tần, sau đó do dự hỏi một câu, dù sao nàng ấy cũng là người của Trữ Tú cung.

Trình Quý tần thưởng thức quân cờ trắng trong tay, lại nhìn xem ván cờ trước mặt, một lúc lâu sau mới nói: "Bộc lộ tài năng, tùy nàng ta đi."

"Vâng."

Lát sau, Trình Quý tần đặt quân cờ xuống, nói: "Người chú ý coi chừng chỗ của An Tuyền thị. Hiện giờ mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào bụng nàng ta đấy. Đừng để bị người khác lợi dụng sơ hở."

"Nường nường yên tâm, nô tỳ sẽ cẩn thận chú ý ạ." Tố Nga thấy chủ tử không có hứng thú học đánh cờ nữa, liền gọi người ôm tam công chúa đến chơi đùa với chủ tử.

Vũ Hương các.

"Chủ tử, tuy rằng bây giờ đã qua lập xuân, nhưng trời vẫn còn lạnh lắm, người đừng ngồi bên cửa sổ, coi chừng bị cảm." Tinh Tinh lo lắng nhìn chủ tử không chịu để ý đến sức khỏe của mình, khuyên nhủ nói.

"Ta biết." Biểu tình của An Tuyền thị có chút mê mang, tựa như không phải đang nghe Tinh Tinh nói chuyện, hồi lâu sau mới gọi một câu: "Tinh Tinh."

Tinh tinh chính đang đóng cửa sổ, nghe vậy quay đầu lại: "Chủ tử?"

"Hoàng gia không phải xem trọng nhất là huyết mạch dòng dõi hay sao?" Nàng vỗ về bụng đã hơi hơi hiện lên, cười đến thật ôn nhu rồi lại thật mờ mịt.

"Vâng." Tinh Tinh cười hơi miễn cưỡng.

Nàng nhớ tới Tiết Tiệp dư của Phương Hoa các. Rõ ràng nàng ấy và chủ tử ở cùng một cung. Nhưng nơi đó ồn ào náo nhiệt, thánh sủng vô hạn,

mà nơi này lại quanh quẽ yên tĩnh. Nếu Thánh Thượng có đến Vũ Hương các, thì cũng chỉ là thuận đường tới xem hài tử, các nàng chỉ là được thơm lây từ Phương Hoa các mà thôi. Cho dù là như thế, trên mặt Hoàng Thượng cũng không thấy được chút vui mừng nào. Chủ tử đang mang thai còn phải cẩn thận hầu hạ Hoàng Thượng. Nàng nhìn xem đều có chút không đành lòng, cảm thấy uất ức thay cho chủ tử.

"Chủ tử đừng nản chí, hiện giờ thai nhi trong bụng người còn chưa biết là hoàng tử hay công chúa, cho nên Hoàng Thượng mới không để bụng. Xưa nay thai nhi trong hoàng cung đều....." Nàng nuốt xuống năm chữ ' khó có thể bảo toàn, chỉ nói: "Lúc trước Mật Quý nhân cũng là như thế --"

"Nàng ấy được sủng ái như vậy, đến khi sảy thai còn không được Thánh Thượng thương tiếc. Chủ tử người nên học hỏi kinh nghiệm xương máu này. Bắt đầu từ hôm nay chủ tử phải an tâm dưỡng thai cho thật tốt, nếu lần này người sinh được hoàng tử, Hoàng Thượng nhất định sẽ coi trọng người." Nàng vốn là nha hoàn bên cạnh phu nhân, trước khi chủ tử tiến cung mới bị phu nhân coi trọng phái đến hầu hạ chủ tử, cho nên về mặt cảm tình cũng không thân cận lắm.

Ban đầu, người thân cận với chủ tử nhất là cung nữ Hạnh Nhi, nhưng cuối cùng không biết nàng ấy phạm vào lỗi lầm gì, bị Hoàng hậu nương nương xử lý. Vì chuyện đó, chủ tử đã đau lòng rất lâu.

Nàng cũng không nghĩ tới chủ tử về mặt y thuật tài tình nhạy bén như thế, học một biết mười, nhưng về mặt cảm tình lại ngốc nghếch như vậy. Đôi mắt chỉ biết dõi theo Hoàng Thượng, thủ đoạn đầy mình cũng dùng không được một chiêu.

Tĩnh Tĩnh không nói tới Mật Quý nhân còn tốt, vừa nói đến nàng ấy, tuy đôi mắt An Tuyền thị đã thanh minh hơn rất nhiều, nhưng lại có thêm một tia bất lực trong đó.

An Tuyền thị hoảng loạn trong phút chốc, sau khi cố gắng bình tĩnh lại, vượt bụng nghĩ: bảo bảo, con nhất định phải thật khỏe mạnh.

Tinh Tinh tưởng mình nói đến việc sảy thai làm chủ tử bất an, nên vội vàng cứu vãn: "Chủ tử cũng đừng quá....."

Nàng còn chưa dứt lời, Phương ma ma được Trình Quý tần phái tới chăm sóc long thai đã tiến vào nói: "An chủ tử, Hoàng Thượng đến đây, người mau chuẩn bị ra nghênh giá."

Phương ma ma tự hiểu bản thân không phải người của An Tuyền thị, nên rất biết điều chừa lại không gian nội điện cho chủ tử hai người tâm sự, còn mình canh giữ ở bên ngoài. Sau đó nàng nghe Tiểu Quý Tử gác cổng chạy vào báo tin, nên mới vội vàng đẩy cửa kêu An Tuyền thị chuẩn bị nghênh giá.

"Chủ tử!" Tinh Tinh thấy nháy mắt chủ tử nhà mình đã rực rỡ hẳn lên, trong lòng vui vẻ. Nàng khuyên lâu như vậy, cũng không bằng Hoàng Thượng thật đến đây một chuyến. May mà trong lòng Hoàng Thượng vẫn coi trọng long thai trong bụng chủ tử.

An Tuyền thị vừa trang điểm ăn mặc thỏa đáng xong, liền nghe thấy một tiếng thông truyền: "Thánh Thượng giá lâm --" quả thật là vô cùng vang dội.

An Tuyền thị vui vẻ vuốt tóc mai xem đã chỉnh tề xinh đẹp hay chưa, sau đó mới nhắc váy tiến đến nghênh giá. Đúng vào lúc này, thanh âm thông truyền đột nhiên yếu đi còn mang theo một tia nghi hoặc: "Tiết Tiệp dư đến..... Nô tài thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an! Nô tài thỉnh an Tiết Tiệp dư, Tiết Tiệp dư cát tường."

Tay An Tuyền thị đang nhắc váy run lên, hoa văn những chú chim ngậm nhành hoa lan trên váy mã diện[1] cũng run theo. Làn váy vô lực rũ xuống, quét cả lên mặt đất bụi bặm.

([1] Váy mã diện: Là một loại váy phụ nữ Trung Quốc thời nhà Thanh và nhà Minh hay mặc.)

Nàng khom người, thanh âm có chút dờ dẫm: "Tỳ thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường. Tỳ thiếp thỉnh an Tiết Tiệp dư."

"Miễn lễ." Thanh âm nhàn nhạt của Hoàng Thượng truyền đến.

Trong lòng bi thương, nàng chỉ biết cúi đầu. Ngay cả một động tác giả vờ đỡ nàng dậy, Hoàng Thượng cũng không chịu làm hay sao.

"An Tuyền thị mau ngồi xuống đi." Thanh âm Tiết Bích Đào nhẹ nhàng truyền đến. Ánh mắt hơi tò mò nhìn bụng An Tuyền thị, trong lời nói không có ý quan tâm, nhưng ngược lại rất chân thật: "An Tuyền thị đứng lâu như vậy, có cảm thấy khó chịu không?"

Ở trong nhà, nàng là nhỏ nhất, nên trước đây chưa từng có kinh nghiệm ở chung với thai phụ lần nào.

Trước khi xuyên qua, nghe nói mợ lại có thai, cữu cữu rất yêu thích đứa con đến tuổi trung niên mới có này. Nhưng còn chưa chờ bụng mợ hiện rõ, nàng đã bị xuyên tới đây, cũng bởi vậy mà chưa nhìn thấy tiểu biểu đệ lần nào.

"Tỳ thiếp cảm ơn Tiết Tiệp dư quan tâm." An Tuyền thị khôi phục thái độ bình thường. Cho dù như thế nào, Hoàng Thượng cũng đã tới thăm nàng, nàng không thể biểu hiện quá mức hồ hững: "Tĩnh Tĩnh, người đi pha trà."

Tiết Bích Đào không biết hình thức người khác ở chung với vợ bé của nam nhân của mình như thế nào, dù sao nàng cũng cảm thấy rất không được tự nhiên. Lúc đầu nàng chỉ là đi theo hắc đến thăm thai phụ mà thôi, cũng không có cảm giác gì. Chờ đến khi cung nữ, thái giám đều lui đến một bên chờ hầu hạ, cảm giác xấu hổ này mới hiển rõ.

Hoàng Đế tuyệt đối không phải là một người sẽ phí tâm cố sức tìm đề tài để nói chuyện với người khác. Còn An Tuyền thị, nhìn nàng ấy có vẻ ngơ ngác, giống như cũng sẽ không làm việc này. Chẳng lẽ muốn giao cho nàng làm nhiệm vụ điều hòa cái không khí gượng gạo này?

Hu hu, sớm biết vậy nói cái gì nàng cũng sẽ không đồng ý cùng cậu Hoàng Đế đến đây đâu.

Còn nói cho hay là quan sát học hỏi cách sinh hoạt của thai phụ, sau này nàng cũng có cái tham khảo. Hừ, nếu như ngày thường hai người bọn họ cũng ở chung như thế này, nàng xem như hiểu được vì sao Hoàng Đế lại kéo nàng đến đây.

Hoàng Đế trầm ổn như núi, ngồi ở chủ vị, không có nửa phần ý tứ muốn mở miệng. Bích Đào ngồi ở một bên, có chút quần bách (không biết làm thế nào) nhìn xem Hoàng Đế, lại nhìn xem An Tuyền thị ngồi phía dưới, miễn cưỡng mở miệng nói: "Chiếc váy An Tuyền thị đang mặc rất đẹp. Đây đang là một hiện nay đúng không?"

Lời này quả thực giống như đang nói "Hôm nay thời tiết thật tốt", không có chút tiêu chuẩn nào. Hoàng Đế nghe xong rất muốn cười, thật là làm khó nàng, trách không được ngày thường nàng cứ thích ở Phương Hoa các không ra, thì ra là tự biết bản thân không giỏi giao tiếp.

Chỉ có hần chịu sủng nàng, nên cái gì nàng cũng dám nói với hần.

Nghĩ như vậy, Hoàng Đế đắc ý. Cảm giác giống như là mở được rương bảo bối, sau bao khổ cực trèo đèo lội suối đào đất ngàn thước lúc sau, cuối cùng cũng có hồi báo. Hần sẽ từ từ chậm rãi khai quật những kinh hỉ trên người nàng.

"Đúng vậy, cái váy này là do tỳ thiếp chọn hồi lâu mới được một cái hợp ý, không nghĩ tới còn có thể được Tiết Tiệp dư coi trọng." An Tuyền thị tươi cười hơi cứng nhắc, lời nói lại cung kính.

Tinh Tinh đang bưng trà tới nghe thấy, nhẹ nhàng thở ra, cũng may chủ tử không bị mất lễ nghĩa quy củ.

Nàng bưng ba chén trà nhỏ bằng sứ hoa văn mây tía từng cái từng cái dâng lên các chủ tử. Nhưng khi nàng vừa đến gần Tiết Tiệp dư lại bị động tác nghiêng người che mũi của nàng ấy làm cho hoảng sợ. Nàng vội vàng bưng khay trà quý thẳng tắp trên mặt đất, khó hiểu hỏi: "Nô tỳ đã làm điều gì va chạm đến Tiệp dư nương nương hay sao?"

"Làm sao vậy?" Hoàng Đế cũng ngăn người vì động tác bất thành lình của Tiết Bích Đào, quan tâm nói.

"Không biết." Tiết Bích Đào nắm một góc của chiếc khăn lụa thêu cánh hoa đào lên che mũi lại, chỉ cảm thấy một mùi hương rất khó chịu đọng vọt vào mũi, xông thẳng lên đỉnh đầu, hại nàng suýt chút nữa bị ngạt thở đến chết. Nàng thực sự không dám hít thở mạnh, rất sợ lại ngửi thấy mùi hương kia.

Miệng anh đào nhỏ khẽ nhếch, thanh âm cũng thấp khó mà nghe rõ, nàng thấy Hoàng Đế nhướng mày, liền vội vàng lắc lắc đầu, nghiêng đầu, một bộ dáng hoang mang, tỏ vẻ chính mình cũng không biết.

Hoàng Đế thấy bộ dạng nàng mơ hồ, rất muốn lấy tay đỡ trán (hành vi tỏ vẻ 'bó tay'). Mắt phượng thon dài hơi mị lên, nhìn về phía Tinh Tinh: "Người lui ra."

Tinh Tinh bị ánh mắt chột trở nên sắc bén kia nhìn một cái, run run, không dám nói nhiều, vội vàng lui ra xa.

Nàng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Tiết Tiệp dư muốn đến gây chuyện? Gần đây nàng cũng có nghe nhiều tin đồn về vị Tiết Tiệp dư này.

An Tuyền thị thấy vậy cũng bất an, nàng vội vàng thỉnh tội nói: "Không biết Tinh Tinh đã làm điều gì va chạm đến Tiết Tiệp dư? Thỉnh

Tiếp dư nói rõ, để thiếp thân cho ngài một công đạo."

Cũng giống như cung nữ thái giám va chạm nhau, trừ bỏ thân thể va chạm, bất kính cũng là một loại va chạm, nhưng lại cực kỳ đòi mạng, làm người khác chán ghét.

An Tuyền thị lập tức nghĩ đến cái này, vội vàng thỉnh tội, rất sợ Tiết Tiếp dư trách tội xuống, người tâm phúc duy nhất hiện giờ của nàng chắc chắn sẽ phải chết.

Như vậy thai nhi trong bụng nàng, chẳng phải sẽ càng khó bảo toàn hơn?

Nhưng cũng kỳ quái, chờ Tinh Tinh lui ra xa, Tiết Bích Đào phát hiện không ngửi thấy mùi hương khó chịu kia nữa. Mùi hương kia cũng không phải tanh tưởi, chỉ là rất gay mũi, bây giờ hồi tưởng lại nhớ không nổi đến tột cùng là mùi gì. Bằng vào nhiều lần kinh nghiệm, nàng cảm thấy có chút giống trạng thái khi "Cảnh giác" có tác dụng.

Nhưng theo lẽ thường, ở trong cung của chính mình sai cung nữ của mình hạ độc hạ độc vào ước trà của nàng, chuyện này phạm là ai không phải người ngốc đều sẽ không làm. Huống chi hiện giờ trong người An Tuyền thị đang mang long thai, bảo toàn chính mình đều khó khăn, làm sao có tâm tư đi phân cao thấp với sủng phi như nàng? Dù sao bản thân cũng là không thể hầu hạ Hoàng Đế.

Hoàng Đế thấy chân mày nàng giãn ra, biết là đã tốt hơn, hẩn cầm lấy tay nhỏ có chút lạnh lẽo của nàng, cười nói: "Nàng thật là yếu ớt, một chút hương vị đều không chịu nổi. Trẫm nhìn sắc mặt nàng đều trắng bệch cả rồi."

Tiết Bích Đào bị khó chịu một hồi, tự nhiên muốn làm nũng một chút với Hoàng Đế, cho thấy chính mình cũng không dễ dàng, nhất thời không

chú ý tới bản thân còn đang ở trong cung khác. Thanh âm mềm nhũn nói: "Không dễ ngủ, cái mũi khó chịu."

Nói xong còn xoa xoa cái mũi.

Hoàng Đế nghe xong xem chút nữa duỗi tay tới niết (nhéo kiểu yêu thương, nuông chiều), may mà đúng lúc nhớ tới nơi này không phải Phương Hoa các, rốt cuộc cũng không có làm ra cử chỉ khác người nào.

Nhưng thật ra An Tuyền thị, ban đầu nàng còn sốt ruột, sợ Tiết Bích Đào trách tội. Hiện giờ thấy hình thức nàng ấy và Hoàng Thượng ở chung, tức khắc cảm thấy có chút hụt hẫng.

Nguyên lai, Hoàng Thượng cũng rất ôn nhu, cũng biết hỏi han ân cần.

Nhưng chỉ khác nhau ở chỗ đối đãi với ai mà thôi.

Tiết Bích Đào thấy tay Hoàng Đế hơi động, nhưng vẫn vững vàng đặt ở chỗ đó, mới bỗng dừng nhớ tới đây là địa bàn của người khác, vì thế nàng nhìn về phía An Tuyền thị cười cười, cũng không ngượng ngừng, dường như cái gì cũng chưa phát sinh.

Vô cùng bình tĩnh.

Hoàng Đế liếc mắt nhìn Tinh Tinh một cái, nói với An Tuyền thị: "Điều tra rõ." Lời nói kia như là mệnh lệnh, đột nhiên liền trở nên uy nghiêm.

Tiết Bích Đào cảm thấy việc này có thể là ai đang tính kế thai nhi trong bụng An Tuyền thị, nàng có chút do dự có nên xen vào chuyện này hay không. Dù sao đây cũng là tiểu sinh mệnh, làm cho nàng nhớ tới tiểu biểu đệ mợ đang mang thai, nàng còn chưa được nhìn thấy hẳn đâu.

Coi như tích đức đi, nàng nghĩ nghĩ vẫn là quyết định nhắc nhở An Tuyền thị một chút, miễn cho sau này khi chính mình nhớ tới sẽ cảm thấy tội lỗi, bất an.

Vì thế khi Hoàng Đế biểu hiện ý muốn rời khỏi, nàng do dự một chút, có chút trịnh trọng nói với An Tuyền thị: "Người nhất định phải điều tra việc này cho rõ, đừng để sót bất cứ cái gì."

An Tuyền thị nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tiết Bích Đào, biểu tình có chút ngưng trọng, liền tinh tế cân nhắc. Chờ cung tiễn Hoàng Thượng rời đi sau, nàng bỗng dưng thông suốt, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thanh âm gọi người cũng trở nên cao khác thường: "Phương ma ma! Mau tới tra xét một chút trên người Tinh Tinh, xem có hay đồ vật nào không nên xuất hiện hay không!"

"Chủ tử!" Bị nói như vậy, đầu tiên Tinh Tinh cũng nóng nảy muốn thanh minh một chút, rồi sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng tránh xa chủ tử, chờ Phương ma ma tới tra xét rồi lại nói.

Vào thời khắc này, nàng cũng không thể để bất cứ đồ vật nguy hiểm gì đến gần chủ tử.

Mới vừa rồi thấy Tiết Tiệp dư còn chưa uống trà liền che mũi, nghĩ đến không phải nhập khẩu chi vật (vật qua đường miệng), như vậy chắc chắn là do hương liệu.

Phương ma ma tỉ mỉ tra xét một lần, thẳng đến khi tinh tế ngửi kỹ quần áo trên người Tinh Tinh, sắc mặt mới đột nhiên biến sắc, nói: "Xiêm y này hẳn đã bị ngâm qua khác tiên đăng, bán chi liên, xuyên sơn long những dược liệu kích thích lưu thông máu, mùi hương cực đậm, ở cách xa khó mà ngửi thấy, tuy là Tinh Tinh cô nương mặc trên người, nếu không phải là người am hiểu dược lý, cũng khó mà ngửi ra."

An Tuyền thị nghe xong, sắc mặt càng khó coi, bản thân nàng xuất thân từ thế gia lược thông y thuật (có hiểu biết về y thuật), nếu nàng không phải nữ nhi, cha không thể đem bình sinh sở học (vốn kiến thức cả đời) truyền thụ, nàng chắc chắn cũng sẽ có chút thành tựu trên con đường y thuật. Nàng cũng không tưởng bản thân dựa vào chiêu thức ấy đã chặn được nhiều đả kích ngầm ngầm và công khai như vậy, nhưng vẫn để người bên cạnh bị trúng chiêu.

Phương ma ma không biết nội tình, an ủi nàng: "Nhưng An chủ tử gần đây cũng không cảm thấy không khoẻ, chắc là thời gian cũng chưa lâu. Nếu đúng lúc phát hiện, chỉ cần không chạm vào, hẳn là không đáng ngại."

"Vẫn nên tìm thái y đến xem cho an toàn." Tinh Tinh đi thay một thân xiêm y mới, nghe vậy nghĩ mà sợ nói: "Chả trách nô tỳ vẫn luôn cảm thấy gần đây xiêm y từ Hoán Y cục mang tới mặc lên luôn cảm thấy quái quái. Cái mũi của Tiết Tiệp dư cũng thật thính, chẳng qua chỉ mới đến gần một chút, nàng ấy liền làm như nô tỳ đổ cả hộp hương huân lên người. Lúc này cũng may là có nàng ấy."

Tinh Tinh cảm thấy may mắn, nhưng trong lòng An Tuyền thị lại có chút phức tạp.

Chính mình là một người hiểu y thuật đều không thể phát hiện việc này, thế nhưng lại bị nàng ấy phát hiện. Yếu ớt, quả nhiên là như lời Hoàng Thượng nói, đó là một nữ tử yếu ớt kiêu dưỡng, một chút không tốt hương vị đều người không được.

Chẳng lẽ cũng vì như thế Hoàng Thượng mới thích nàng ấy?

Nàng hoang mang.

Nhưng có việc còn so với cái này càng quan trọng hơn, trước tiên phải điều tra ra người đứng phía sau chuyện này. Biểu tình An Tuyền thị ngưng

trọng, dặn dò Phương ma ma: "Ma ma, thỉnh hồi bấm lại chuyện lúc nãy với Trình Quý tần nương nương, để nương nương định đoạt."

Trong hậu cung này, vị trí của nàng thực xấu hổ, vì vậy nàng chỉ có thể phụ thuộc vào Trình Quý tần.

Việc này chẳng qua cũng chỉ bởi vì năm đó, nàng đáp ứng Trình Quý tần một sự kiện, là điều kiện đưa ra trao đổi mà thôi.

Phương ma ma vốn là người của Trình Quý tần, việc này rất trọng đại, tự nhiên bà phải bấm báo lại với chủ tử, nên liền gật đầu tuân mệnh.

Sau đó An Tuyền thị lại gọi Tinh Tinh đi tìm thái y, còn chính mình có chút mệt mỏi ngồi ở chỗ đó, chậm rãi khép mắt.

Nàng bất quá là muốn có một chút hy vọng thôi.

Chẳng lẽ, thật là nhân quả báo ứng?

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Công Phòng

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Hiền nghi

Lập xuân đã qua, tuyết đọng cũng đang dần dần tan ra, lớp băng trên mặt sông cũng biến thành vũng nước, nhỏ từng giọt chảy về nguồn.

Lệ Tần cầm chén sứ đựng thức ăn cho cá, dựa vào lan can, nhàm chán ném từng viên từng viên cho mấy con cá tham ăn.

"Nghe nói con cá đuôi màu xanh phi thúy là mới được tiến cống tới đây ạ." Thủy Liên thấy con cá đang kiếm ăn ở gần đây có vảy trong suốt, lộ ra màu xám xanh, có thể nhìn thấy được cả dạ dày bên trong, rất mới lạ: "Nương nương ngài nhìn kìa, quả nhiên là trong suốt như nước."

"Cũng chỉ là một con cá có cái đuôi xinh đẹp thôi, thay đổi một chút đã trở nên quý giá như vậy." Lệ Tần lười biếng nâng nâng mí mắt lên, liếc nhìn một cái rồi nói.

"Đúng ạ, cho dù có trân quý như thế nào cũng chỉ để cho nương nương ngắm mà thôi, mà cũng phải để cho nương nương thích mới tốt." Thủy Liên thấy mấy ngày liền chủ tử làm gì cũng đều không thấy dễ chịu, nên có lòng muốn giúp chủ tử vui lên.

Lệ tần không nói gì. Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng bước chân vội vàng từ xa tới gần.

"Nường nường." Uyển Hề đi trước thỉnh an, do dự nói: "Nô tỳ đã hỏi thăm qua, hôm qua Trữ Tú Cung có thỉnh thái y, bộ dáng sốt ruột vội vã, có lẽ là, có lẽ là đã biết rồi."

Lệ Tần nghe vậy lập tức không còn hứng thú gì nữa, nàng lật úp chén sứ trong tay lại, thức ăn cho cá rơi hết vào trong ao. Đặt chén không vào tay Thủy Liên, nói: "Về chính điện."

"Người nói cẩn thận lại cho ta nghe." Lệ Tần ngồi trên chiếc ghế hoa lê ở chính điện, nghiêm mặt, nói.

Uyển Hề liền đem tất cả sự việc đã nghe được nói cho Lệ Tần nghe: "..... Sau khi Tiết Tiệp dư rời đi, An Tuyền thị liền vội vàng cho người gọi Phương ma ma vào, ba người ở trong phòng nói nhỏ một lúc, Phương ma ma liền đi đến chính điện Trữ Tú Cung, còn nàng thì cho cung nữ bên người đi Thái Y Viện thỉnh thái y, nói là thấy không thoải mái, nên thỉnh thái y đến bắt mạch. Cụ thể là không thoải mái như thế nào, thì không có nói ra."

Cho đến bây giờ, phi tần các cung tuy rằng đối với Tiết Bích Đào được sung ái có oán hận, nhưng lại càng để ý đến hài tử trong bụng An Tuyền thị hơn. Dù sao cũng chỉ được thịnh sủng mấy tháng mà thôi, thánh sủng khó giữ, chuyện sau này ai nói trước được đâu. Nhưng chuyện mang thai này lại không giống nhau, dựa vào hài tử, nhất định sẽ khiến cho Hoàng Thượng để mắt đến nhiều hơn một chút, cũng là cho mẹ đẻ của hoàng tử thế diện.

Mỗi phi tần đều muốn khi về già sẽ có hài tử ở bên người. Cho nên mỗi lần đứa nhỏ này đầu thai ở trong bụng của người khác, đều khiến cho người ngoài ghen ghét. Mà những phi tần đã từng sinh dục sẽ không ngoại lệ, bởi vì nguyên triều chính là triều đại lấy bản lĩnh mà định thành bại. Giống như đương kim thiên tử, cho dù là con vợ cả do Hoàng thái hậu sinh

ra, nhưng nếu như không có đủ bản lĩnh để áp chế các huynh đệ khác, cũng không nhất định có thể đăng cơ làm đế.

Với hoàn cảnh có quy tắc như vậy, ai cũng không biết người kế nhiệm tiếp theo sẽ là ai, cho dù mình không thể làm Mẫu hậu Hoàng thái hậu, cũng có thể làm Thánh mẫu Hoàng thái hậu không phải sao? Bởi vậy, vì nhi tử đã sinh ra hoặc chưa sinh ra của mình mà giảm bớt vài đối thủ tất nhiên là tốt nhất.

Mà Lệ Tần, chỉ là xuống tay sớm nhất mà thôi.

Nếu nàng đã bị Hoàng Hậu tính kế đến gần như tuyệt hậu rồi, vậy nàng còn có cái gì mà phải cố kỵ nữa? Dẫm được một người xuống nước làm đệm lót cho nàng, dẫm được hai người thì nàng được lời thêm. Đương nhiên, nếu không phải chỗ của Hoàng Hậu canh phòng nghiêm ngặt, lại còn nắm chắc được các nơi ở trong cung, làm cho nàng không xuống tay được, nàng cũng sẽ không dời tầm mắt đi chỗ khác, phát tiết nỗi đau không thể sinh dục này trên người người khác.

Không thể yên lặng, vậy thì bùng nổ.

Nàng thay đổi mũi nhọn, cũng có thể khiến cho Hoàng Hậu yên lòng. Sau đó nàng lại cẩn thận mưu tính, không chừng lại có thể kéo được đại công chúa xuống, để cho nàng ta chôn cùng với hài nhi của nàng. Đến lúc đó, không biết Hoàng Hậu, vị mẫu hậu yêu thương ái nữ như vậy sẽ có vẻ mặt như thế nào, ha ha ha.

Lệ Tần nghĩ, trên khuôn mặt diễm lệ chợt có chút dữ tợn, làm cho Uyển Hề sợ hãi, vội vàng cúi đầu xuống.

"Đã ẩn nấp như vậy, thế nào nàng ta lại phát hiện được?" Lệ Tần chuyển suy nghĩ tới trên người An Tuyền thị. Người khác không biết, ban đầu chuyện phát sinh đó nàng có tham dự qua, tất nhiên biết An Tuyền thị thật sự có thủ đoạn, loại được giống nhau đều có thể phát hiện ra.

Cho nên nàng lấy lui làm tiến, mua người của hoán y cục, ngâm xiêm y của cung nữ bên người nàng ta vào được, cung nữ kia không hiểu y thuật, ngửi được một chút mùi như vậy cũng sẽ không phát hiện ra.

Không nghĩ tới vẫn để cho nàng ta phát hiện ra, thật sự là may mắn.

"Nường nường." Uyển Hề nghĩ nghĩ, nói ý nghĩ trong lòng ra: "Cái thai của An Tuyền thị đã qua được ba tháng đầu, giờ đã ổn định rồi. Mùi được ở trên người phải làm bí ẩn, hiệu quả không cao, chỉ sợ phải mấy tháng mới có thể tích tụ được. Nô tỳ cảm thấy, có Phương ma ma ở đây, biện pháp này sớm hay muộn cũng sẽ bị phát hiện. Hiện giờ chẳng qua là nhanh hơn kế hoạch của chúng ta mà thôi."

Ban đầu các nàng cũng không phải muốn dựa vào chiêu thức ấy làm mất hài tử trong bụng nàng ta. Dầu sao An Tuyền thị cũng rất gian xảo, giấu diếm ba tháng, giờ thai đã ổn định, các nàng muốn tính kế cũng phải cân nhắc cho thoả đáng, không thể để cho mình bị bại lộ ra ngoài.

Nhưng được lưu thông máu kia ít nhất cũng có thể làm cho nàng dưỡng thai không ổn định, người khác lại ra tay thêm, hậu quả liền khó mà nói.

"Vô nghĩa." Lệ Tần hao hết tâm tư tính kế lại không dùng được, trong lòng có chút bức bối. Bước đầu tiên lại gian nan như vậy, chỉ một An Tuyền thị nho nhỏ cũng không tính kế được, vậy chuyện tính kế Hoàng Hậu, nàng còn có hy vọng gì nữa?

"Nường nường đừng nóng vội." Uyển Hề vội vàng trấn an nói: "Nô tỳ đoán, được cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả, ít nhất nhiều ngày như vậy nàng ta cũng không phát hiện ra không phải sao? Chúng ta đã ra tay lúc này, về sau hành sự càng phải cẩn thận. Hoàng Hậu nường nường luôn để ý đến, nếu liên tục ra tay bị Hoàng Thượng phát hiện, sẽ không tốt. Không bằng trước mắt nhìn các nàng ra tay, nếu thấy các nàng không được,

chúng ta lại đẩy giúp một chút. Cũng chỉ là đem trình tự kế hoạch ban đầu đẩy lên mỗi người mà thôi."

"Còn có, Đức phi nương nương nhất định sẽ không chịu đựng không ra tay, dù sao nàng còn phải vì Đại hoàng tử mưu tính nữa. Nếu nàng tính kế An Tuyền thì, chúng ta càng có thể kê cao gối mà ngủ, rồi xem diễn không phải sao. Nương nương người xem, như vậy có được không?"

Đầu tiên Uyển Hề nói mưu tính này cũng không phải là hoàn toàn vô dụng cho Lệ Tần biết, rồi sau đó lại nói tiếp lợi và hại nếu tiếp tục ra tay, cuối cùng lại đưa ra được phương án, còn có thể chọn được ví dụ gần ngay trước mắt nữa.

Quả nhiên cung nữ bên người đều là quân sư của chủ tử, là nhân vật phải chuẩn bị trong cung đấu.

Lệ Tần nghe vậy quả nhiên bình tĩnh lại, nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy có lý. Dù gì thì sau này nàng cũng khó có con nối dõi, không có vấn đề gì phải để lộ ra, sẽ luôn có người càn quét hơn so với nàng.

Vì thế liền đồng ý.

Uyển Hề thấy thế rất vui mừng, từ sau khi chủ tử biết được chân tướng, hành vi càng ngày càng cực đoan. Nàng thường xuyên khuyên không được, chỉ có thể giúp đỡ lấy chuyện này khéo léo đưa đẩy một chút. Lần này thất thủ, ngược lại còn làm cho chủ tử bình tĩnh lại, từ đáy lòng nàng thấy rất cao hứng.

Hai người các nàng tất nhiên chưa từng nghĩ đến, kế hoạch thất bại là do một câu nói của Tiết Bích Đào. Nếu không, Lệ Tần nhất định sẽ phát điên, sợ là sẽ lập tức theo dõi Tiết Bích Đào.

Lúc này, tại chính điện Trữ Tú Cung.

"Lệ Tần?" Trinh Quý tần cười, "Trương Xảo Xảo lại phát điên cái gì không biết, nàng không ra gì, không phải nên đi tranh sủng với Tiết Tiệp dư sao? An Tuyền thị e ngại nàng chuyện gì, đến đứa con trai cũng không có lại còn đi tính kế hại tử nhà người khác."

"Cái này....." Tổ Nga do dự một chút, miễn cưỡng nghĩ ra một lý do nói: "Chắc là do chính mình không con nối dõi, cho nên ghen ghét người khác ư?"

"Không đúng, bốn cung quen biết nàng ta nhiều năm, lại không biết khi nào thì nàng ta ngu xuẩn như vậy, cái nào nặng cái nào nhẹ cũng không phân rõ. Không giống tác phong của nàng." Trinh Quý tần cân nhắc một hồi.

"Tuy nói như thế, nhưng lúc này Lệ Tần nường nường không được như ý, chắc tạm thời sẽ không hành động nữa." Tổ Nga phân tích nói.

Trinh Quý tần gật đầu: "May mà Phương ma ma phát hiện sớm, người đi đưa ban thưởng cho nàng đi, bảo nàng tiếp tục hầu hạ thật tốt."

Tổ Nga cũng không biết chuyện lần này kỳ thật là do Tiết Tiệp dư phát hiện ra, cúi đầu lĩnh mệnh.

Bên này đang đánh đánh phòng phòng, thì bên Trường Xuân Cung, Vĩnh Thọ cung quả nhiên cũng đang có người ngo ngoe rục rịch.

Tuy nói hiện giờ Hoàng Hậu đang kiêng kị Tiết Bích Đào, nhưng thứ trong bụng An Tuyền thị cũng không thể bỏ mặc. Ai cũng biết chớ cản người sẽ không sửa, giống như Đức Phi năm đó không phải cũng rất biết giữ khuôn phép mà sống dưới mắt nàng sao? Khi đó chính là nhi tử đầu tiên của thánh thượng, lại đang là thời điểm đoạt vị máu chốt, thấy Đức Phi cũng thành thật, nàng liền khuyên chính mình nhịn xuống. Cho đến khi Tam hoàng tử của nàng chết non, Đức phi lộ ra bản tính, nàng mới cảm thấy hối hận.

Có những lúc, nàng cho người khác thể diện, người khác lại sẽ nhân cơ hội dẫm lên trên đầu nàng.

Mà Đức phi, nàng cũng biết Lệ Tần khinh suất sẽ là người đầu tiên hành động, nên mừng rỡ ở một bên xem Lệ Tần nổi điên cắn người. Nếu thành, cũng không cần làm ô uế tay mình. Dù sao địa vị của An Tuyền thị có chút xấu hổ, hài tử kia đối với Đại hoàng tử có lẽ sẽ là một cái uy hiếp, nhưng bản thân nàng ta địa vị thấp hèn, nàng tự mình ra tay cũng chỉ là cất nhắc nàng thôi.

Như thế, phi tần địa vị cao do dự không đi trước, phi tần địa vị thấp lại sinh lòng ghen ghét, thừa dịp lúc đến thăm dẫm thêm mấy cái, có túi thơm tự mình thêu, có hoa tươi có dược tính, còn có người mua được thái giám đưa thức ăn, các chiêu thức xuất hiện nhiều lần, làm mọi người hoa cả mắt.

Nhưng dù An Tuyền thị có bản lĩnh cũng thấy mệt mỏi mà thở dốc. Cố tình Hoàng Thượng không biết sao lại không mấy ưa thích nàng, không có hạ chỉ miễn mọi người đến thăm. Phần lớn các phi tần đều dựa vào đạo thánh chỉ này để tống cổ những phi tần hay lui tới có bụng dạ khó lường.

Những phi tần đó cũng là bởi vì như vậy mới liên tiếp ra tay, Hoàng Thượng chỉ phân phó thái y chăm sóc thật tốt, thái y là người, tự nhiên cũng có những thời điểm hữu tâm vô lực. Các nàng chui chỗ trống lại không bị cảnh cáo, tất nhiên là chưa thấy Hoàng Hà chưa chết tâm.

An Tuyền thị cũng rất bất đắc dĩ, địa vị nàng thấp, không thể dễ dàng đắc tội với người khác, ở dưới tình huống không có ý chỉ này cản một hai lần còn được, lại không chịu nổi các nàng mỗi ngày đều chạy tới "Quan tâm".

Cứ như vậy, thời gian trôi qua nhanh như bóng câu qua khe cửa, chớp lát đã lướt qua.

Một tháng tư nữa lại đến.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tháng Tư

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Bất tri bất giác đã tới tháng tư, quần áo dày cộm của mùa đông đã sớm đổi mới thành quần áo xuân mỏng hơn. Trong thiên địa, vạn vật đang ngủ đông như bình tĩnh, khắp nơi gió xuân ấm áp, cỏ xanh mơn mớn, một cảnh tượng tràn đầy sức sống.

Trong cung, các phi tần đã bắt đầu phô bày đường cong lả lướt khi được lộ ra khỏi lớp quần áo dày nặng của mùa đông, nhìn về xa xa, đều là mỹ nhân bước đi uyển chuyển, cử chỉ lả lướt, xuân lan thu cúc, yển gầy hoàn phi, đủ mọi màu sắc. Thật sự làm người ta phải thở dài, nhiều mỹ nhân đáng yêu như vậy, lại chỉ để một người hưởng mà thôi.

Đã thế còn không thể mưa móc đều dính, lại để một tiểu nha đầu mới vào cung không lâu chiếm vị trí đầu, được sủng ái phi thường. Còn không xuân phong đắc ý sao.

Đương nhiên, sủng ái này cũng không phải độc sủng, nếu không hậu cung đã bị những nữ nhân luôn đố kỵ nhau lật tung lên rồi.

Trừ bỏ phi tần địa vị cao là những phân vị không đổi, Cảnh Dương cung: Nghi Tài nhân tấn lên Quý nhân, Phó Bảo lâm tấn lên Tài nhân. Thừa Càn cung: Ôn Tuyền thị tấn lên Ngự nữ. Hàm Phúc cung: Ngô Canh y tấn lên Thái nữ, ngay cả tỷ tỷ của Tiết Bích Đào - Tiết Lục Ngạc cũng tấn chức

một bậc thành Mỹ nhân. Trong đó, có thể cùng Tiết Bích Đào sánh vai cũng chính là Nghi Quý nhân đã được tấn hai cấp.

Cái này làm cho người có địa vị tương đương nàng ta mà lại vẫn dậm chân tại chỗ với vị trí Tài nhân là Mẫn Tài nhân chịu không nổi, mũi giáo cũng tạm thời từ chỗ Tiết Bích Đào chuyển tới trên người Nghi Quý nhân. Đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân do lần trước bị Tiết Bích Đào làm cho sợ.

Nghi Quý nhân kia nhìn ôn thiện, nhã nhặn, lịch sự nhưng cũng không phải dễ bị bắt nạt, tất nhiên không để Mẫn Tài nhân tùy ý nói năng. Thế nên tất cả mọi người lại được nhìn rất nhiều trò hay.

Ngày qua ngày, cũng đỡ nhàm chán.

Trữ Tú cung, Phương Hoa Các.

Tiết Bích Đào tay cầm cây kéo bạc, chọn một cành không ra quả mà cắt bỏ, nàng cẩn thận tỉ mỉ từng chút, cung nhân cúi đầu chờ ở một bên nghe được "Răng rắc" một tiếng.

Lau mồ hôi, họ nghĩ thầm, cuối cùng là cắt xuống rồi.

Lại nghe được thanh âm nũng nịu hờn dỗi của chủ tử vang lên: "Hừ, lại cắt hỏng rồi, ý định đối nghịch với ta à. Phụng Tử, lại đối một chậu khác tới!"

"Chủ tử" Phụng Tử rất là bất đắc dĩ mà khuyên nhủ: "Đây đã là bồn hoa hàm tiếu[1] thứ năm ngài cắt hư rồi, nếu không, ngài nghỉ ngơi một chút lại cắt tiếp?"

[1] hoa hàm tiếu: Hàm tiếu, lan tiêu hay dạ hạp hương (danh pháp khoa học: *Magnolia figo*) là một loài thực vật có hoa trong họ Magnoliaceae. (nguồn: Wikipedia)

Ngụ ý chính là: hôm nay chủ tử ngài không vui, đừng lại tàn hại cây non mùa xuân.

Tiết Bích Đào tự hỏi trong chốc lát, dứt khoát nói: "Không cần."

Phụng Tử xoa xoa ấn đường, thật không có cách nào với việc chủ tử ngày càng thoải mái bày ra tính tình nóng nảy. Gần đây nàng rất là nhớ nhung tiểu thư yếu đuối ngày trước a, ít nhất hầu hạ không vất vả như vậy.

Đang muốn đi dọn bồn hoa thứ sáu lên, liền nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn quen thuộc đến gần.

"Cái gì mà không cần?" Quả nhiên, là Nguyên Trưng đế.

"Hoàng thượng ~" Tiết Bích Đào vẫn là ngữ khí yêu kiều gọi người, khuôn mặt tươi cười lại càng xinh đẹp ngọt ngào, làm Hoàng đế không khỏi có chút tim đập thành thịch.

Không biết sao vật nhỏ lại thế này, gần đây trở nên càng ngày càng ngọt.

Hắn ôm lấy nhân nhi [2] gần như lao tới đây, vuốt đầu nàng đo đạc một chút, nói: "Lại cao lên rồi."

([2] nhân nhi: cách gọi yêu và sủng nịch)

Đồ quý này, luôn bức bách nàng ăn món có lượng protein cao, không cao lên mới là lạ.

Huống chi nàng có bỏ thêm hai điểm "Chân dài eo thon", trong ngoài cùng nhau tác động như thế, tự nhiên thoáng cao vài cen-ti-mét. Mặt khác, nàng còn bỏ thêm vài điểm ở mặt đào hương, khí chất ngọt ngào cùng thanh âm mềm mại, chẳng qua hương hoa đào thì điểm số không đủ, mùi hương mơ hồ là nghe không rõ. Nhưng tổng điểm kỹ năng đã được hai

mười lăm điểm, hoàn thành một phần tư nhiệm vụ, làm nàng có chút vui vẻ.

Nàng nhìn Hoàng đế đang thỏa mãn đặc ý nhìn nàng, mặc danh kì diệu mà có loại cảm giác cầu Hoàng đế đang nuôi dưỡng nàng.

Nàng lắc lắc đầu, muốn lắc rớt cái ý nghĩ kỳ dị này.

Nàng nhón chân muốn tiến đến bên tai Hoàng đế, phát hiện độ cao vẫn là không đủ, vì thế ngoéo ngón út một cái, chờ Hoàng đế cúi đầu thì kề tai hần nói nhỏ: "Ừm, thiếp thân muốn cảm tạ Hoàng thượng có công bồi dưỡng tươi tốt nà." Hai chữ "tươi tốt" đặc biệt nhấn rõ ràng.

Vật nhỏ!

Lá gan càng lúc càng lớn.

Hoàng đế nâng eo đem nàng ôm cao, mày kiếm nghiêng nghiêng, hỏi nàng: "Muốn cảm tạ thế nào đây?"

Tục, Tiết Bích Đào muốn ném cho ánh mắt xem thường. Nhưng nhìn cái góc độ trực diện này không tốt, nhất định sẽ bị phát hiện, cho nên nàng nhin xuống.

Thời điểm Hoàng đế muốn ôm lấy nàng, cung nhân liên rất có ánh mắt mà lui xuống, nàng cũng không hề cố kỵ mà quấn hai chân mềm dẻo lên eo Hoàng đế, giật giật thân mình, cười khanh khách, càng thể hiện rõ vẻ sủng phi hồ ly tinh mê hoặc chủ.

Môi đỏ kiêu diễm ướt át của nàng ngậm lấy hầu kết của hần, tinh tế gặm cắn, đợi khi hần rên ra một tiếng thở dài, đầu lưỡi lơ đãng mà khẽ liếm qua, càng khiến hần đưa tay xuống dưới, ôm cái mông nhỏ của nàng, dính chặt nàng vào trong lồng ngực hần.

Nàng lướt qua rồi liền ngừng lại, nâng lên làn mi cong cong tinh xảo như trăng khuyết, mênh mông mênh mang mà nhìn hắn, đọc nhãn rõ từng chữ: "Hoàng thượng, mau buông thiếp thân ra. Thánh nhân có nói, không thể ban ngày tuyên dâm."

Hoàng đế nhìn mắt nàng tràn đầy mê dục, rồi lại bị lời nói vừa vắn kia ngăn trở, hắn hung hăng cắn khuôn mặt nàng một ngụm rồi mới bằng lòng bỏ qua.

"Quý tinh linh."

"Thiếp thân đa tạ Hoàng thượng khen ngợi." chân nàng vừa rơi xuống đất, liền nhanh như chớp mà chạy ra xa, còn ở bên cạnh cửa sổ phía xa cười khanh khách mà hành lễ với hắn.

Hắn lập tức muốn nghiến răng.

May mà nàng biết cách a dua lấy lòng hắn, mới miễn cho một phen chịu họa: "Hoàng thượng mau tới nhìn bồn hoa thiếp thân mới cắt xem thế nào?"

Hoàng đế đi qua nhìn, bồn 'hàm tiểu' kia bông nhỏ không đáng kể thì còn, những nụ hoa màu vàng nhạt nở rộ thì cũng đã bị cắt hết xuống đất, thậm chí không nở nhìn.

Điều này làm cho Hoàng đế không muốn đả kích nàng có chút không thể nào nói nên lời, nửa ngày mới nói ra sáu chữ: "Có một phen phong vị khác."

"Hoàng thượng đáng ghét." Tiết Bích Đào xoay thân mình qua: "Rõ ràng không đẹp chút nào, còn nói kiểu mập mờ như thế để chê cười người ta, đáng ghét!"

Thật là khó chơi!

Nếu Hoàng đế là người hiện đại, hiện tại nhất định sẽ chửi thề một tiếng, bà nó cô nãi nãi này thật không dễ trêu chọc. Đáng tiếc hắn là người cổ đại, cho nên hắn không có phát tiết qua từ ngữ, chỉ có thể ghen lời.

Đương nhiên, hắn vẫn là một Hoàng đế, cho nên dù là ghen, cũng không thể ghen quá mức. Nếu không long thể có bệnh nhẹ, sẽ có hại với giang sơn xã tắc.

Vì thế hắn kéo tay nàng qua, mở lòng bàn tay ra đánh khẽ một chút, hừ lạnh nói: "Nói nói cái gì đó, cái gì mà trẫm đáng ghét."

Cô nãi nãi bắt nạt kẻ yếu nhất thời mềm thành quả hồng, mặc người dẫn đo, nàng ấp úng: "Nào, nào có, người ta rõ ràng nói chính là nở rộ --"

"A, mùa xuân, trăm hoa đua nở, hoa cúc nở, hoa hồng nở, hoa lam, hoa đỏ, hoa tím nở, cánh hoa kiều nộn, nhụy xinh nở rộ." Nàng ngâm vịnh rất là nghiêm túc.

Hoàng đế giận đến vui vẻ.

Hắn cúi đầu thấy lòng bàn tay nàng đỏ một khối, bất đắc dĩ mà thở dài: "Tiểu thiếu nữ mà như hài tử, trẫm còn không có dùng sức đã đỏ rồi."

"Bởi vì thiếp thân da mỏng nha, những kẻ mà đánh không đau đều là da dày," nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cuối cùng còn thêm câu: "Đặc biệt là da mặt."

"Còn nói, chỉ người da mặt dày. Người nói xem người lấy từ trẫm bao nhiêu thứ tốt rồi?"

"Đó là người ta có được bằng lao động vất vả cần cù mà!" Nàng thu hồi tay, kì quái mà lăm bắm.

"Lao động gì?" Hoàng đế nghi hoặc mà nhìn nàng.

"Không, không có gì..." Nàng nhanh chóng muốn lừa gạt qua đi, thay đổi đề tài: "Hoàng Thượng đi nhìn qua An Tuyền thị chưa? Hôm nay nàng ấy thế nào?"

An Tuyền thị kia cũng thực sự không dễ dàng, mấy tháng rồi không biết bị ám toán bao nhiêu, xui xẻo khổ cực đến không ngừng. Đương nhiên, cũng không bài trừ trong đó còn có khả năng tự mưu tính để giành sung.

Hoàng đế nhẹ nhàng băng quơ mà "Ừ" một tiếng.

Thiên gia vốn là tình mỏng, tuy nói đối với hài tử của mình thì hẳn cũng có điều chờ mong, nhưng nếu mẹ đẻ của hài tử mà bảo hộ đứa nhỏ còn không làm được, sau này sinh ra thì cũng chẳng có cách nào để luôn coi chừng đứa nhỏ. Huống chi, nếu An Tuyền thị dám giấu diếm ba tháng mới cho hẳn biết, tất nhiên là tự mình có nắm chắc, hẳn cần gì phải vì nàng ta mà phí tâm tư này?

Tự nhiên, nếu là vật nhỏ sinh hài tử, phải nói cách khác.

Hắn nghĩ mà cong môi, xoa xoa lòng bàn tay đỏ bừng của nàng, nói: "Chính mình còn giống hài tử, thật không hiểu người muốn làm thế nào để nuôi lớn hoàng tử của trẫm."

Tiết Bích Đào đỏ mặt.

Nàng giống như càng ngày càng tùy ý, đương nhiên, lần này nàng có nắm chắc chừng mực, làm nũng giả ngây, nhưng chưa từng dẫm đến điểm mấu chốt của hắn. Cho nên cứ lộ rõ một mặt ương ngạnh của bản thân, đã thế dường như Hoàng đế còn rất vui vẻ.

"Người ta như vậy đều là bị Hoàng Thượng chiều hư," nàng mềm mỏng phản bác, không thuận theo mà quơ quơ bàn tay to của hắn: "Hoàng Thượng muốn tìm đầu sỏ, chính mình đứng mũi chịu sào đi nha."

"Người a." Ánh mắt Hoàng để hơi mang sủng nịch, cười than một câu.

Tiết Bích Đào đột nhiên nhớ tới chuyện trọng yếu, nàng hỏi: "Hoàng thượng, xuân sưu[3] định ở khi nào? Thiếp thân cũng muốn đi theo."

([3]xuân sưu: ở cổ đại, khi mùa xuân về Hoàng gia thường tổ chức đi bãi săn.)

"Người?" Hoàng để nghiến ngấm mà liếc mắt đánh giá nàng một cái, rồi nói: "Thân kiều thể nhược, đánh không được con mồi lại muốn khóc nhè."

Tiết Bích Đào giận dữ.

Xác thật là thân kiều, một phương diện là bản thân nàng, còn lại chính là thuộc tính tăng thêm, nhưng nếu nói thể nhược, tuy nói nguyên chủ thân thể không tốt, nhưng rõ ràng nàng có thêm điểm vào thể chất khỏe mạnh, nơi nào mà thể nhược chứ! Nơi nào!?

"Thiếp thân không có thể nhược đâu nha, khỏe mạnh tráng kiện lắm nha! Cơm có thể ăn hai chén đó nha!" Nàng ngẩng đầu nhỏ dẻ kháng nghị.

"Một chén còn lại là trăm đồ người ăn." Hiện giờ đúng là giai đoạn nàng đang cao lên, hăn lo lắng nàng thể chất mảnh mai thì khi sinh nở sẽ có nguy hiểm, tại phương diện này thực sự phí không ít tâm tư.

"Kia, kia cũng là ăn vào trong bụng thiếp thân." Nàng chột dạ.

Nàng hay ăn vặt nên dùng cơm rất ít, đồ ăn đều không dùng nhiều là đã có thể no, cũng sớm dưỡng thành thói quen. Huống chi khối thân mình này ban đầu cực kém, ăn nhiều còn khiến dạ dày đau, tất nhiên nàng sẽ không miễn cưỡng chính mình.

Cũng phải đến khi Hoàng đế hạ lệnh, nàng không thể không cho hăn mặt mũi.

Đế vương tôn quý dĩ nàng ăn nhiều hơn, đó là ban ân, nàng không thể không nghe nha.

"Ừ, là người ăn." Hoàng đế từ bỏ cùng nàng gây rối vô cớ, theo nàng nói một câu, rồi sau đó ý xấu mà bám vào bên tai nàng cười khê: "Nếu là thật sự khỏe thì liền chứng minh cho trẫm xem. Ít nhất, đừng cứ ngất xỉu, khiến trẫm không thể tận hứng, hửm?"

Tiết Bích Đào dẫu miệng. Lại một lần chửi thầm phụ thân kia của mình, đúng là mắt mù mà. Cậu Hoàng đế không gần nữ sắc, heo mẹ đều có thể lên cây.

Thời thời khắc khắc không quên dùng những lời này chọc nàng.

Quả thực là nghiện rồi.

Trên thực tế, Nguyên Trưng đế cũng xác thật cảm thấy chính mình có chút nghiện. Hăn liền thích nhìn bộ dáng nàng vừa tức vừa vội, vừa nũng nịu vừa bực, má thơm ửng đỏ, cổ trắng nhẹ gân, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh kia nhìn thẳng qua, đẹp, thật đẹp.

Hăn cầm lòng không đậu mà vuốt ve khóe mắt nàng, khóe miệng chậm rãi gọi lên.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng đế: Ta là cái gì của người????

Tiểu Đào: Người là mục tiêu nhiệm vụ của ta nha! (●ω●)

Hoàng đế: (thất vọng) A, ta chỉ là đoạn số liệu a?($\pi-\pi$)

Tiểu Đào: (cười ngọt ngào) Như vậy, ta liền có thể chinh phục người.
(●ω●)

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Oanh Yến

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Trong hoàng cung, tin tức đế vương chuẩn bị muốn đi xuân sưu vừa ra, tất cả phi tần đều giống như nấu nước sôi mà bắt đầu vui mừng. Ngày thường Hoàng đế bận rộn chính vụ, đa phần là nhớ tới phi tử nào liền trực tiếp đi, hiếm khi có tâm tình tốt đẹp mà đi dạo Ngự Hoa viên để có cơ hội vô tình gặp gỡ. Cho dù đụng phải, cũng phần lớn không thích các nàng hoa hòe lộ liễu mà lao tới.

Đi xuân sưu lại không giống thế, tuy bãi săn rộng lớn nhưng hạ trại cũng chỉ loanh quanh ở một khu, các nàng không cần câu nệ với cung quy, có thể ở trước mặt Hoàng thượng nhiều hơn để tạo chút cảm giác tồn tại, cũng có thể bày ra tư thế hiên ngang oai hùng mà trong cung không phô bày được.

Nói không chừng, Hoàng thượng lại càng thích như vậy?

Danh sách bạn giá nhất thời còn chưa xác định, thấy rõ phía Hoàng đế không giáp mặt nên không có khả năng, mọi người đành phải ra sức ở chỗ này của Hoàng hậu.

Cho nên Trường Xuân Cung cũng nhân lúc việc trọng đại này đây mà náo nhiệt vô cùng.

"Hoàng hậu nương nương ung dung hoa quý, trên đời chỉ có vua của các hoa là mẫu đơn mới xứng được. Thiếp thân tỉ mỉ chăm sóc thật lâu mới được một gốc cây 'túy yên chi', mong Hoàng hậu nương nương sẽ thích." Phi tần kia nghe nói Hoàng hậu ở Ngự Hoa viên tản bộ, nghỉ chân ở Phù Bích đình, trong lòng động ý nghĩ, liền ôm bồn hoa nuôi trồng tới lấy lòng.

"Tỷ tỷ nói lời này sai rồi, Hoàng hậu nương nương tôn quý, lại há là cỏ cây hoa lá vô tri này có thể sánh được?" Lập tức liền có phi tần mở miệng phản bác, trong lời nói lại như cũ là nâng lên Hoàng hậu, lấy này để xu nịnh. Sao bản thân lại không nghĩ tới chuẩn bị lễ vật thật tốt nhỉ, tuy rằng Hoàng hậu nương nương kiến thức rộng rãi, nhưng lễ nhẹ thì có tỏ vẻ kính trọng sao. Lại để cho nữ nhân này đoạt trước.

"Thiếp thân nghe nói ngày gần đây nương nương bị ho khan, liền tìm một phương thuốc cổ truyền, lấy tám tiền[1] thủy trúc điệp[2] tươi làm thuốc dẫn, thêm mật ong, xuyên bối[3], tỳ bà[4] cùng quả lê, thêm rượu vào chưng lên. Dù không thể áp xuống bệnh kia, cũng là một phen tâm ý của thiếp thân, mong nương nương vui lòng nhận cho." Có phi tần khác không cam lòng yếu thế, lập tức nhận lấy cái hũ mà cung nữ bên cạnh vẫn luôn ôm lấy rồi tự mình trình lên Hoàng hậu.

([1]tiền (钱): đơn vị đo khối lượng, còn gọi là hoa, chỉ, đồng cân (=1/10 lạng)

[2]thủy trúc điệp: tên một loại thảo dược Trung Quốc

[3]xuyên bối: tên một loại thảo dược của Trung Quốc, trị chứng ho, đờm

[4]tỳ bà: hay còn gọi là lô quất, nhót Tây; cây có quả ăn được, lá có thể làm thuốc (hình dạng trái như dáng đàn tỳ bà))

Phi tần tặng hoa lúc đầu vừa mở màn đã bị người đoạt cơ hội xu nịnh, người này vừa nói ra như vậy còn không phải có vẻ nàng chỉ biết chơi đùa

thường nhạc, không bằng nàng ta nơi chốn quan tâm Hoàng hậu nương nương, mới ho khan vài tiếng đã chú ý tới sao? Nàng lập tức hắng giọng nói: "Hoàng hậu nương nương của chúng ta thân mình quý giá, cũng không phải là cái đồ vật bán thiêu gì đó cũng có thể uống đến trong bụng được. Tỷ tỷ đã nói là phương thuốc cổ truyền, càng không thể sốt ruột vội vã dâng lên, đợi chính mình thử qua cũng không muộn."

Phi tần kia giận dữ, người hiền ân cần của người, ta xin ân huệ của ta, liên quan gì người mà xen vào?

Còn nói đồ vật nàng đưa là bán thiêu, lại nói nàng quá mức vội vàng không màng thân mình của nương nương. Thật là quen biết cũng không thể nhìn.

Đều là tiểu phi tần không có tên tuổi như nhau, ai cao quý hơn ai chứ?

Nàng che miệng cười ha ha, nói: "Muội muội vội gì chứ, tất nhiên thiếp thân tự mình thử qua rồi mới trình lên tới Hoàng hậu nương nương. Nương nương thân mình quý giá không cần thiết muội muội nói, thiếp thân làm sao không biết. Muội muội vội như vậy, người không biết còn tưởng là muội muội và thiếp thân cùng tìm thấy phương thuốc này, rất sợ thiếp thân không biết nặng nhẹ cơ."

Người dựa vào cái gì mà không trâu bắt chó đi cày, xen vào việc người khác!

"Ta..." Phi tần kia bị hai lần hạ mặt mũi, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, hơi có chút ngượng ngùng.

Hoàng hậu bị chúng tinh phủng nguyệt tất nhiên là cười sung sướng, ai không muốn được vây quanh đâu? Nhưng các nàng âm ỉ lên cũng khó coi, chờ các nàng cãi cọ vài câu, mới mở miệng nói: "Được rồi, tâm ý các người bốn cung đều biết. Không cần vì chút việc nhỏ không đáng kể này

mà phân cao thấp. Hậu cung này phi tần ở chung hòa hợp, vạn tuế gia thấy mới có thể vui vẻ, mới bằng lòng tới nhiều đúng không?"

"Bằng không nhìn thấy các người âm ỉ không thôi, làm sao có thể thích thú cho nổi." Hoàng hậu vừa ra tay, lập tức sắc bén chọc thẳng đến trọng điểm. Vốn dĩ các nàng lấy lòng Hoàng hậu cũng là vì chuyện bạn giá, bạn giá tự nhiên là vì muốn được vạn tuế gia coi trọng, cũng chỉ vì sợ người khác đoạt cơ hội liền náo loạn lên, trái lại lẫn lộn đầu đuôi.

Vì thế chúng phi tần tức khắc im tiếng, bắt đầu một vòng mới phụ họa cho nhau, không khí hòa hợp, lắng nghe thì vẫn là trong bông có kim, đao quang kiếm ảnh.

Chỉ cần không nói đến đỏ mặt tía tai, Hoàng hậu cũng liền mặc các nàng.

Mấy vị phi tần lâu dài không được lọt vào mắt xanh của Hoàng đế, tất nhiên tinh lực tràn đầy, không cho cãi nhau thì có khi lại sinh ra ý nghĩ bậy bạ, tâm tư quỷ quái.

Tiết Bích Đào cùng mấy người Nghi Quý nhân cũng có bầu không khí rất là hòa thuận, ngồi ở trong đình xem diễn ăn hạt dưa, không phải nàng cũng muốn tới xum xoe, chỉ là hậu cung ít hoạt động giải trí, cả ngày nhốt ở trong viện các cửa mình cũng nhàm chán. Thừa dịp gần đây tất cả mọi người đều đang tranh nhau vào danh sách bạn giá, ít có tính kế, rốt cuộc nàng cũng chịu chui ra khỏi mai rùa đen, tới hoạt động một chút, giao tế một chút.

Tuy rằng đại bộ phận nội dung hoạt động chính là uống trà, ăn điểm tâm, xem kịch vui.

Hôm nay nàng mặc một cái áo màu lúa chín có cổ tay viền hoa, bên dưới là váy dài bằng lụa trắng thêu cánh hoa hàm tiếu màu tím nhạt siết eo, ngồi yên lặng ở đằng kia, thật có một phen cảm giác thanh tâm thoải mái.

Không giống thường ngày - luôn là nũng nịu yêu kiều như làm từ đường mật.

Gió xuân thổi qua khiến gợn sóng trên mặt hồ tạt tới, mang theo mùi hương thoang thoảng thanh khiết của lá sen xanh, tuy không quý hiếm gì nhưng khiến người ta cảm nhận được sức sống.

Quần áo mùa xuân có tay áo rộng, bị gió thổi lật, Bích Đào quay đầu, tìm nơi cơn gió đến, đôi mắt long lanh khẽ chớp, để gió thổi qua. Lọn tóc mai rời rạc lại bị phất đến bên má hồng, nhẹ nhàng lay động, có chút ngửa ngửa. Nàng giật giật cái cổ oánh bạch, muốn dùng vai tới cọ.

Vườn nghiêng bàn tay to, thuận theo ý nàng mà giúp nàng vén sợi tóc về sau mang tai.

"Đang nhìn cái gì?" Thanh âm kia trầm thấp, ẩn ẩn có chứa ý cười, rồi lại khiến người ta không nắm rõ được, không biết là có thật sự đang cười hay không.

Cả đình ríu rít nữ nhân lúc này đều tĩnh lặng lại, hoặc then thùng rũ mi, trộm liếc khóe mắt, hoặc nhón chân mong chờ, lòng tràn đầy trông ngóng nhìn nam nhân đứng ở chỗ kia.

Trong lòng Tiết Bích Đào đột nhiên giật mình, nàng che ngực.

Nàng nghĩ, nam nhân được ở trên vị trí tối cao được vạn chúng chú mục, lại chịu mọi cách mà sủng ái một nữ nhân. Như vậy mặc kệ nữ nhân kia là cái dạng gì, chắc hẳn lòng hư vinh đều sẽ được đến thỏa mãn cực đại.

Thật đáng tiếc đây không phải xã hội một chồng một vợ.

"Đang nhìn gió." Nàng ăn ngay nói thật, mặt mày buông xuống, từ góc độ của Hoàng đế lại có thể thấy được má lúm đồng tiền thấp thoáng nơi khóe môi nàng, xinh đẹp duyên dáng.

Thật giống như cảnh trong tranh, vốn là tĩnh lặng. Hân duỗi tay nhẹ nhàng chạm một cái, hoa văn liền chuyển động, thông thả mà sống dậy vì hân. Sinh động như thế.

Hân giống như lại phát hiện được một mặt khó thấy của nàng.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Ban đầu Hoàng đế xuất hiện mọi người trở tay không kịp, ngay cả Hoàng hậu đều ngạc nhiên, hiện nay lấy lại tinh thần, tất nhiên là vội vàng trước hết vấn an cho chu toàn quy củ.

Thế là tất nhiên oanh oanh yến yến xung quanh cũng đều khẽ động vòng eo, ủy thân hành lễ. Thanh âm vang lên như tiếng chim hoàng oanh, oanh oanh thánh thót.

Các nàng thật sự cảm nhận được bầu không khí hòa thuận giữa Hoàng đế cùng Tiết Tiệp dư, nhưng tuyệt đối không có ý tứ thành toàn, đều ước gì nhanh tìm ra cái lý do đứng đắn để phá hư. Thỉnh an này, còn không phải là cái lý do đứng đắn đó sao.

Hoàng đế như là lúc này mới thấy các nàng, thu hồi tầm mắt khỏi Tiết Bích Đào, giơ tay nói: "Miễn lễ."

"Phụ hoàng!" Một tiểu chính thái [5] phấn nộn mặc trường bào nhỏ màu xanh ngọc chui ra từ phía sau Hoàng đế, nó nắm chặt góc áo của Hoàng đế, khuôn mặt non nớt mang theo vẻ tức giận khi nhìn về hướng Tiết Bích Đào.

([5]tiểu chính thái: thuật ngữ này có nguồn gốc từ Nhật Bản (シヨタ), là từ tương tự như Lolita, được sử dụng để mô tả các bé trai nhỏ và đáng yêu, thường được dùng để chỉ các học sinh tiểu học. (nguồn: baidu))

Hừ, nữ nhân này chui ra từ nơi nào, dám làm phụ hoàng quên hân ở một bên!

Tiết Bích Đào xoay mặt đi, không nhìn ánh mắt căm thù của tiểu hài tử.

Tiểu Nghiên đã từng cảm thán rằng Hoàng tử cổ đại dù nhỏ tuổi đã trưởng thành, sớm phúc hắc, biết tiết tháo hiểu lễ nghi, hiểu được che dấu cảm xúc chân thật của bản thân, đều là nói xạo a, địch ý chói lọi như vậy, người mù mới nhìn không ra.

Chờ nàng xuyên trở về, nhất định sẽ nói cho Tiểu Nghiên, bảo bối à, trong sách dù có ngôi nhà vàng [6], nhưng trong sách còn có mái nhà tranh a.

([6]ngôi nhà vàng: chỉ những điều quý giá hoặc cuộc sống giàu có, cao quý (một cách nói của người Hoa))

"Thưa Vậ, làm sao vậy?" Hoàng đế đối với Đại nhi tử này vẫn là rất thích, từ nhỏ hắn đã được phụ hoàng tự mình nghiêm khắc dạy dỗ, không thể giống các huynh đệ khác tùy ý chơi đùa, ngăn chặn tính tình của bản thân. Cho nên hắn đối với Đại nhi tử không tự giác mà sùng thêm vài phần, dùng để đền bù phần thiếu hụt trong lòng mà tuổi thơ của hắn không thể có được.

Lại thấy nhi tử ngẩng đầu nhìn chăm chăm thẳng vào Tiết Bích Đào, sau đó cười, nãi thanh nãi khí mà nói: "Vị nương nương này thật lạ mặt, nương nương bên cạnh phụ hoàng luôn rất lạ mặt, chưa chờ được nhi thần thấy quen đã không thấy tăm hơi."

... Tiết Bích Đào nhận ra.

Tuy rằng tính cách không khớp, nhưng Tiểu Nghiên à, người nói đúng rồi.

Hoàng đế cũng không kinh ngạc, tính cách con của hắn, đương nhiên hắn biết. Nhưng hắn còn chưa kịp tự hỏi làm sao để trấn an Tiết Bích Đào,

liền nghe thấy bên tai truyền đến tiếng non nớt mềm mại không kém.

"Không nghĩ tới trí nhớ Đại hoàng tử không tốt như vậy." Tiết Bích Đào thực ưu sầu mà nhìn nó, sau đó chuyển hướng về phía Hoàng đế: "Hoàng Thượng, có từng mời Thái y cẩn thận xem qua chưa?"

Hoàng đế vừa nghe, tức khắc liền muốn cười, lập tức liền biết vật nhỏ này bốn cột mà trêu đùa người. Đợi xem được biểu tình nàng rồi lại bị biểu tình chân thành tha thiết của nàng khiến cho có chút hồ đồ, chẳng lẽ là thật sự?

Tiết Bích Đào giả cái khác không được, như làm bộ mặt thành khẩn chính là từ nhỏ luyện đến lớn. Phàm là chính người sẽ lại bày ra khuôn mặt này, người ta còn phải tự nghi ngờ trong lòng xem có phải chính mình đã đoán sai, thử lần nào cũng linh.

"Người mới trí nhớ không tốt đấy!" Quả nhiên tiểu chính thái xù lông.

Rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử, Tiết Bích Đào có tư duy của người hiện đại, chiêu số thường thiên kỳ bách quái [7] khó thăm dò, hắn vừa nghe nói đến trí nhớ của bản thân, tất nhiên là muốn cải chính! Cũng không thể để phụ hoàng xem thường hắn.

([7]thiên kỳ bách quái: cụm từ dùng để mô tả những thứ, những điều kì lạ, rất lạ)

"Ngày hôm qua ta đã đọc thuộc được hết 《Thanh Luật Khải Bàng》 rồi đấy! Đó chính là nhiệm vụ phụ hoàng vừa mới giao thôi, phụ hoàng, có đúng không?" Tiểu chính thái lấp lánh mắt to, vẻ mặt chờ mong nhìn phụ hoàng.

"Khụ, phải." Hoàng đế nắm tay ho khan một tiếng, một bên là nhi tử một bên là nữ nhân sủng ái, loại trận tiểu hài tử cãi nhau này, kỳ thật hắn chẳng muốn tham gia chút nào.

Tiểu chính thái rất đặc ý, hấn ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía Tiết Bích Đào.

Tiết Bích Đào dùng ánh mắt không quá tín nhiệm nhìn nhìn hấn, cũng ngẩng đầu nói: "Thiếp thân không tin đâu, trừ phi hiện tại Đại hoàng tử liền đọc ra đây nghe một chút."

Tiểu chính thái vừa thấy lời phụ hoàng nói mà nàng còn không tin, lập tức quyết định muốn bảo vệ uy nghiêm của phụ hoàng! Vì thế kiêu ngạo: "Đọc thì đọc!"

"Vân đối vũ, tuyết đối phong, văn chiếu đối tình không. Lai hồng đối khứ yến, túc điều đối minh trùng....."

Các phi tần ở một bên muốn nhìn Tiết Bích Đào lúng túng hoặc không biết chống đỡ đều phải thất vọng, hơn nữa các nàng phát hiện, một khi Đại hoàng tử bắt đầu đọc, các nàng làm sao dám đánh gãy hấn cùng Hoàng đế nói chuyện đây? Lúc này thất sách, biết sớm như vậy, thế nào cũng muốn ngăn bọn họ đối chọi.

Tiểu hài tử mà, lấy chút điểm tâm đồ là xong, so đo làm cái gì chứ.

Khi các phi tần đang vò khăn tay nghĩ đối sách. Tiết Bích Đào cách Hoàng đế gần nhất lại thừa dịp Đại hoàng tử không chú ý, bước chân dịch một chút về phía Hoàng đế, nàng túm túm cổ tay áo Hoàng đế, khi hấn nghi hoặc nhìn qua thì thuần nhiên cười, thanh âm mềm nhẹ: "Thật ra thiếp thân rất biết dạy hài tử." Nàng nhìn về phía Đại hoàng tử đang nghiêm túc đọc, ngăn cách hoàn toàn với mọi thứ bên ngoài.

Hoàng đế bưng tỉnh, thì ra nàng còn nhớ rõ hấn từng nói nàng trẻ con như vậy, làm sao nuôi lớn hài tử.

Thật là thù dai.

"Người không biết dạy cũng không sao, có phu tử." Hoàng đế cũng thực nghiêm túc mà đề nghị với nàng.

Hắn chưa quên tật xấu thay từ sửa câu của nàng.

"Hoàng thượng ~" Tiết Bích Đào ở trước mặt chúng phi cười xinh đẹp với Hoàng đế, thanh âm yêu kiều. Sau đó nhân lúc Hoàng đế thất thần, tay áo rộng khẽ nhúc nhích, che khuất cái tay đang giở trò ở bên dưới, hung hăng nhéo một cái lên eo Hoàng đế.

Lại nhẹ nhàng xoa xoa. Cánh môi phấn nộn kia hơi hấp hê, dường như nếu nơi này không phải đình đài giữa hồ, nếu không phải ban ngày, không ở trước công chúng, nàng liền sẽ thối thối cho hắn.

Nhất thời Hoàng đế chỉ cảm thấy đau đớn giao hòa cùng một loại cảm giác khác, làm hắn có chút run rẩy.

Đôi mắt hắn lập tức bốc hỏa.

Nữ nhân này cũng thật dám xuống tay!

Lại không biết đôi tay nhỏ non mềm kia của nàng làm cách hay gì, thế nhưng câu dẫn được hắn.

Càng cố tình nơi này không phải tấm điện, làm hắn muốn trừng phạt vật nhỏ ưa bồn chồn này cũng không được.

Chúng phi tần cũng chỉ thấy Tiết Bích Đào nhoẻn miệng cười với Hoàng thượng, kết quả Hoàng thượng như bị câu hồn, nói với Hoàng hậu: "Trẫm còn có chính vụ trong người, liền không quấy nhiễu hứng thú của các người. Chờ Thừa Vận đọc xong, liền đưa về chỗ Đức phi đi."

Sau đó hắn đưa cho Tiết Tiệp dư một cái ánh mắt (kỳ thật là trừng mắt), rồi bãi giá đi về hướng Dưỡng Tâm Điện.

Đây, đây là chuyện gì?

Khó khăn lắm Hoàng thượng mới tới Ngự Hoa viên một chuyến! Thế mà để Tiết Tiệp dư câu đi rồi? Nếu đây không phải là dùng yêu thuật của hồ ly tinh, nói cái gì các nàng cũng không tin!

Hoàng đế nói có chính vụ, kết quả lại trở về tẩm cung, nếu các nàng còn không rõ thì cũng quá ngu ngơ.

Lại chờ nửa canh giờ, đó chính là thời gian lật thẻ bài.

Các nàng thật sự nghĩ không ra có cái lý do gì có thể khiến Hoàng thượng không lật thẻ bài của Tiết Tiệp dư.

"Tiết Tiệp dư thật đúng là..." Có phi tần gấp gáp muốn nói vài câu, lại bị Tiết Bích Đào triệt lời nói.

Hoàng đế vừa đi, Tiết Bích Đào không cần cho hắt mặt mũi, tức khắc hiện nguyên hình. Nàng liếc xéo phi tử kia một cái, lại cười nói: "Người cũng muốn đọc thư, hả?" Người nọ im tiếng.

Tất cả mọi người im tiếng. Trong lòng hò hét: Hoàng Thượng! Ngài mau quay lưng lại nhìn xem bộ dáng hiện tại của nàng ta a!

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Kiều Mị

Editor: Khánh Đức Tần

Beta: Cảnh Tu nghi

"Lại đây" Hoàng đế mặt không chút thay đổi cởi nút áo, đối với khuôn mặt đang hé ra ở bình phong hạ mệnh lệnh.

Tiết Bích Đào rút tay vào trong áo, trốn phía sau bình phong. Giờ phút này, nàng rốt cuộc mới có chút hối hận lúc này vì quá xúc động mà véo hấn.

Dù cưỡng chiều nàng nhưng hấn cũng là Đế vương mà.

Chẳng qua là, gần đây điểm kỹ năng không lên chút nào, nàng rất lo lắng. Nàng đã suy xét lại, nàng đem bộ dạng thường xuyên dùng trước mặt ông nội và các anh trai để khai triển trước mặt hấn, vì vậy, hấn cảm thấy thú vị cho nên nguyện ý sủng nàng. Nhưng chung quy cũng giống như yêu thương sủng vật mà thôi.

Cũng như việc chủ nhân sẽ thích vật cưng thỉnh thoảng phá phách, nhưng sẽ không yêu thương nó. Bởi vì nàng sống phụ thuộc vào hấn, hấn cho nàng mọi thứ nàng muốn. Chỉ có khi nàng đủ mạnh mẽ để làm hấn động lòng, hấn mới có thể nhìn thẳng vào nàng. Nàng vốn định lập kế hoạch vào buổi xuân sau, nhưng hiện tại thì đành phải làm trên giường trước vậy.

Tuy rằng 'Bình hành hiểm chiêu'[1] nhưng nàng không sợ thất bại. Muốn có lợi nhuận cao thì đồng nghĩ phải chịu mạo hiểm.

([1]: Bình hành hiểm chiêu: ý nói trong tình thế nguy cấp đưa ra độc chiêu có thể tổn hại bản thân nhưng cũng có cơ may lật ngược tình thế.)

Nàng rũ mi xuống nhanh chóng điều chỉnh biểu tình, lén lút, mềm mại hỏi hần: "Hoàng thượng, thiếp thân cho ngài véo lại nha?"

"Ừ" Hoàng đế vui vẻ gật đầu, không hề không đồng ý.

Nàng trợn tròn mắt. Ban đầu còn tưởng rằng Hoàng đế sẽ rụt rè chứ, hần là vua một nước mà!

Nhưng lời đã nói ra, không thể phản bác được. Vì thế, nàng yên lặng đi tới, đưa cánh tay nhỏ ra đợi bị véo.

Hoàng đế cũng không quan tâm cánh tay như củ sen kia. Hần một tay ôm Tiết Bích Đào vào ngực, sau đó không lưu tình chút nào véo lấy cái eo nhỏ của nàng.

"Đau, đau quá đau quá". Tiết Bích Đào đau đến hít một hơi sâu, đôi mắt thoáng chốc đã ngấn nước, rưng rưng nhìn hần.

Hoàng đế nhin xuống không nhìn, lại đánh vào hông nhỏ của nàng, giọng điệu bình thản: "Còn dám làm vậy nữa không?"

Mặt mũi nàng đã mất hết, cho nên nhất thời già mồm nói: "Người thật xấu xa!"

Hoàng đế nhìn nàng

"Chúng ta quyết đấu công bằng đi". Nàng khóc thút thít nói. Làn da quá non mềm cũng thật là sai lầm mà. Nàng không muốn khóc, nhưng đau quá trời, đau muốn chết.

"Nói đi". Bất kể nàng diễn trò gì, không chịu nhận sai thế nào thì hãn cũng đã trừng phạt xong rồi.

"Chính là quyết đấu đó". Nàng lau sạch nước mắt, nhìn chăm chăm hãn, giống như đang coi hãn là đồ ngốc "Đánh một trận đi".

Hoàng đế nhếch mày: "Thật có tiền đồ, còn học được cả đánh nhau? Học ai?"

Tiết Bích Đào chợt dạ. Nếu nói nàng gặp được cao nhân đang dạo chơi gì đó thì ai thêm tin chứ. Nàng là một tiểu thư khuê các, cao nhân kia tài cao thế nào mới có thể leo qua tường nhà nàng được? Không lẽ hộ vệ nhà nàng yếu đuối cỡ đó.

Nàng mới không ngu ngốc vậy đâu. Vì thế, nàng không thêm trả lời, trực tiếp đấu võ.

Nàng vừa ra tay đã nhắm vào một trong bốn tử huyệt lớn: Huyệt Ngọc châm. Hoàng đế vội vàng đỡ, biểu tình rất cuộc có chút ngưng trọng: "Bảo bối, cái này là ai dạy nàng?"

Hãn đương nhiên biết nàng không phải thực sự muốn đẩy hãn vào nguy hiểm, nàng chỉ muốn buộc hãn ra tay mà thôi.

Nhưng vấn đề này cũng không thể không hỏi.

"Hoàng thượng không biết câu bệnh lâu thành lương y sao?" Khí thế cả người nàng nháy mắt biến hóa, lúc Hoàng đế định dùng chiêu nghi binh, nàng đợi hãn ngửa người lập tức tránh thoát, cười kiêu mị.

Nàng mặc dù không có nhiều sức nhưng dựa vào thân thể linh hoạt cũng có thể đấu một chút với Hoàng đế.

Hoàng đế lại kinh ngạc với dáng vẻ hoàn toàn khác xưa này của nàng, mỗi chiêu đều ra tay tàn nhẫn, nhắm vào nhược điểm của hãn.

Thật sự là bệnh lâu thành thầy thuốc, lâu ngày biết được sao?

Hãn không tin.

Hãn định bắt lấy nàng, nhưng lúc này, Tiết Bích Đào không lùi lại mà tiến tới, thừa cơ luồn xuống nách hãn, bẻ cánh tay hãn áp vào xương vai, đồng thời tay phải vòng qua cổ khóa tay kia của hãn lại. Cơ hội lần này nàng đã chờ này giờ: Chỉ có khi nhảy lên giường mới có ưu thế về độ cao.

Miệng nàng khẽ nhếch, cười gian: "Game over." Giọng nói cực kỳ trầm thấp.

Nàng không biết hiện giờ tuy mình đang áp chế hãn, nhưng cả người đều cơ hồ nằm úp sấp trên người Hoàng đế. Hoàng đế cảm thấy trên lưng là nhuyễn hương, rốt cuộc không hề che giấu nữa, cánh tay bị khóa giật ra, đẩy ngược Tiết Bích Đào nằm ngửa xuống giường.

Hãn đùa thỏa thích xong thì nhìn nàng thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa mà cười nói: "Còn dám nói là thân thể không yếu?"

Kỳ thực chiêu cuối cùng kia của Tiết Bích Đào đã đem toàn bộ sức của nàng dùng hết, nếu không bị đẩy ra thì nàng cũng ngã ra trên giường rồi. Nàng thuận thế ngã vật xuống, nằm thật thoải mái.

"Nói đi, ai dạy nàng?" Hoàng đế lại hỏi.

Tiết Bích Đào nhanh chóng nghĩ một lý do thoái thác.

"Là Đấu Chiến Thắng Phật." Nàng biểu tình cực kỳ chân thật nói.

"Ai?"

"Hắn nói với thiếp hắn tên là vậy." Tiết Bích Đào nhú mày, bộ dạng có vài phần suy tư "Thiếp thân vẫn cảm thấy tên này thực kỳ lạ. Hắn ý muốn nói mình so với Phật tổ còn lợi hại hơn. Hay hắn cũng là một vị thần phật nào đó?" Nói xong, ánh mắt nàng bắt đầu sáng lên.

"Hoàng thượng, nói như vậy, thiếp thân có phải hay không là đệ tử của Phật tổ nha?"

Hoàng đế sâu sắc cảm thấy nữ nhân này hình như đã bị người ta lừa.

"Nàng thấy hắn ở đâu?" Hắn hỏi.

"Trong mơ." Nàng trả lời rất rõ ràng. Tường cao vào không được đứng không, vậy thì nàng bịa đặt ra cách không cần leo tường.

Năm mơ thấy một người dạy nàng cách đánh nhau. Vật nhỏ này quả nhiên ngay cả mơ cũng không giống người thường. Hắn cảm thấy đầu có chút lùng bùng. Hắn thấy biểu tình của nàng không giống nói dối, nhưng chuyện hoang đường này hắn lại không tin nổi.

Dù sao Nguyên triều là triều đại tôn trọng thực lực, đối với thần phật cũng không phải rất mê tín. Nếu không bản thân hắn là con trưởng có thể thuận theo ý trời lên ngôi, chứ không phải đánh mất cả tuổi thơ bị dạy dỗ thành Hoàng đế cần chính yêu dân mới ngồi lên vị trí này được. Hắn hiểu rất rõ vấn đề này.

"Hoàng thượng đừng nghĩ nhiều". Tiết Bích Đào an ủi: "Chuyện này đều do số phận, một khi đã tới thì có ngăn cũng không ngăn được. Tư chất của ngài khẳng định tốt hơn so với thiếp thân."

Nàng như một chút cũng không biết chuyện này nghiêm trọng thế nào, lại càng không lo lắng Hoàng đế sẽ coi nàng là gian tế địch quốc mà bắt lại. Dù sao mèo chỉ cần móng vuốt quá dài thì cào cõ nào cũng đều rất đau.

Nàng đã từng học qua võ nghệ, thân là đế vương, tự nhiên cảm thấy người bên gối rất nguy hiểm.

Chỉ là khi hắn thấy nàng suy nghĩ theo hướng kỳ lạ khác, còn nghĩ rằng hắn ghen tị với vận may của nàng thì hắn đột nhiên muốn cười.

Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy nàng thật sự vô hại.

Tiết Bích Đào thấy biểu tình của Hoàng đế đã dịu xuống thì trong lòng thở phào một cái. Nàng một hơi thêm tới bốn điểm vào 'Không dễ bị hãm hại', quả thật rất hữu dụng. Dù Hoàng đế tín nhiệm nhiều cỡ nào, nhưng một khi bị phi tần hãm hại, xuyên tạc mình với Hoàng đế thì đều bất lợi. Chỉ là người làm ra hệ thống không nghĩ tới có thể dùng như vậy, cho nên lúc viết thuyết minh kỹ năng có suy nghĩ hơi quá là hình thức.

Hoàng đế tuy không phải căng thẳng lắm nhưng cũng không biết phải đối mặt thế nào với Tiết Bích Đào.

Cảm giác thật giống như con mèo nhỏ ngày ngày cọ dưới ống quần người, rồi một ngày, lúc người tìm nó thì phát hiện nó đã biến thành người, sau đó lại ngọt ngào cười nói với người: "Ta vốn dĩ là như vậy mà, không có gì đáng ngại đâu".

Người thường còn không thể chấp nhận, huống chi hắn lại là vua một nước. Từ xưa đến nay, quốc quân phần lớn đều rất miễn cảm, đa nghi. Bọn họ không thể cho phép bên người xuất hiện dù chỉ là một chút uy hiếp.

Cho nên dù tiểu nữ nhân bên cạnh biểu tình có ngây thơ thế nào, chuyện hoang đường kia có thật tới đâu thì hắn cũng không thể xem nhẹ.

Ánh sáng rơi vào khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, trông hắn có vẻ hết sức cô đơn vắng lặng.

Đột nhiên, má phải truyền đến một xúc cảm mềm mại, cổ hần bị người ta hai tay ôm lấy. Tiết Bích Đào đứng trên giường, gắt gao đem mặt mình tiến gần mặt hần, rầu rĩ kêu một tiếng: "Hoàng thượng."

Ngữ điệu thật nặng nề, có thể nhìn ra tâm tình của chủ nhân không tốt.

Hần đột nhiên cảm thấy như có một giọt chất lỏng ấm áp hòa nhập vào cơ thể. Bình thường lúc khóc, nàng một là khóc thút thít, hai là khóc nức nở, sau đó nũng nịu cầu hần, mềm mại gọi tên hần. Tất cả đều phát ra âm thanh.

Nhưng hôm nay nàng lại không ồn không nháo, chỉ có những hạt châu lặng lẽ rơi xuống.

Hần mở miệng cũng không được, không mở miệng cũng không xong,

"Thiếp thân cũng biết giấc mộng kia thật cổ quái, cho nên tới giờ vẫn chưa nói với cha mẹ." Nàng có chút khổ sở nói, rồi đột nhiên như nhớ tới điều gì: "Nhưng Hoàng thượng thì khác. Hoàng thượng là người duy nhất đối xử tốt với thiếp thân. Thiếp thân có gì cũng muốn được chia sẻ với Hoàng thượng, không có ý gì khác".

"Thiếp thân thật hy vọng mình chưa từng gặp phải giấc mộng kia, chừng từng học qua những chiêu thức kỳ quái này".

Nàng cọ mặt vào hần, giọng nói trở nên thật chậm rãi như mang theo tia do dự, bất an: "Hoàng thượng còn muốn ta sao?"

Nàng ngay từ đầu đã luôn vâng lời hần, sau khi hần sủng ái nàng thì nàng luôn mang bộ dạng vừa ngây thơ vừa kiêu ngạo, như tờ giấy trắng bị hần vẽ loạn.

Hần lại nhớ tới lời nàng đã nói: "Duy nhất".

Tâm đột nhiên mềm nhũn.

Cô gái này chỉ có một mình hăn, nếu hăn cứ vậy mà bỏ rơi nàng, hăn thật không dám nghĩ nàng sẽ ra sao.

Hoàng đế nghiêng người ôm nàng, đỡ lấy tấm lưng mềm mại như trẻ sơ sinh của nàng. Hăn nghĩ rằng, nếu hăn cứ buông tay như vậy, nàng sẽ thật sự chống đỡ không được mà té về phía sau, tựa như đứa trẻ mới sinh cần đến bàn tay của người lớn mới có thể đứng thẳng vậy. Điều này càng làm hăn không thể buông tay.

"Không nên suy nghĩ bậy bạ". Thanh âm hùng hậu của hăn vang đến, phút chốc làm khuôn mặt nhỏ xinh của nàng tỏa sáng.

Nước mắt vẫn chảy xuống nhưng nàng lại cười vô cùng sán lạn chói mắt.

Nàng như con mèo nhỏ vươn vuốt, gắt gao nắm lấy chủ nhân không buông. Cái lưỡi hồng vui mừng liếm liếm, như thừa nhận chủ quyền của người đối với nàng.

Loại ỷ lại hấp dẫn này làm Hoàng đế không khỏi bị say mê.

Hăn đem nàng ôm trở về giường, thân thể đè lên khiến nàng 'ừm' một tiếng

.

Tối nay hăn đột nhiên không gấp. Vừa rồi tiểu nữ nhân kia bộc phát khí thế trước mặt hăn làm cho hăn rất kinh ngạc, cảm thấy rằng ngay cả Hoàng hậu cũng không bằng nàng.

Hăn muốn nhìn nàng như vậy say mê dưới thân hăn, yêu kiều cầu xin tha thứ.

Nghĩ đến lại muốn phát đau.

"Bảo bối, nơi này còn đau không?" Hãn ngay lúc nàng đang mê mang thì xốc vạt áo nàng lên, trên eo nhỏ lộ ra mà một vết xanh tím. Hãn nhẹ nhàng sờ sờ.

Nàng xoay nửa người né tránh bàn tay kia, khiếp vía thốt lên: "Đau."

Trái tim hãn như bị ai kéo.

Đây không phải là nàng mà hãn muốn thấy.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Vân Hương

Edit: Tâm Quý tần

Beta: Huệ Hoàng Hậu

"Sẽ không đau đâu." Ngữ khí của hắn trở nên ôn hòa để trấn an tâm trạng thấp thỏm bất an của nàng. Sau đó hắn đặt một nụ hôn lên những dấu xanh tím. Hắn cảm nhận được nàng run lên, kêu như một mèo nhỏ: "Hoàng thượng."

Hắn không để ý tới, nhìn chăm chăm chỗ nào đó như cũ, đầu tiên là khẽ liếm một cái rồi mút nhẹ, khiến người ở dưới thân run lên, nắm chặt chân bên dưới, hắn lại dùng răng ma sát chậm rãi.

Động tác của hắn cực chậm, tinh tế mà tỉ mỉ, làm cho nàng tê tê, thân thể mềm mại nằm đó, ánh mắt mê man nhìn về phía chiếc màn trên đỉnh, có chiếc đèn lồng hoa sen đang lay lắt chớp nhoáng.

Hắn không hề nhả nài mà há mồm cắn một cái.

"Hoàng thượng..." Nàng bị đau liền kêu lên sợ hãi nhưng cũng đồng thời cảm nhận được một dòng nước từ trong cơ thể nàng chảy ra, nàng thở hổn hển, rồi khóc lên: "Hoàng thượng hư, người bắt nạt ta người bắt nạt ta."

Hắn cười rộ lên: "Để nàng bắt nạt lại ta được chưa?"

Tuy nói như vậy nhưng bàn tay to có nhiều vết chai của hắn lại chạm vào quần lót của ai đó, tìm được mật địa của nàng, đem hai ngón tay tiến

vào một chút liền cảm nhận được thịt mềm bao vây hút ngón tay của hắn. Hắn ghé vào tai nàng nói bằng giọng trầm thấp: "Tiểu yêu tinh, nhiều nước thật."

Nàng nghe vậy co rụt lại, xoắn lấy hắn thật chặt, khuôn mặt nhỏ đỏ như chấy máu. Nàng hờn dỗi: "Không thêm để ý tới tên vô lại như người."

"Không để ý trăm, sao lại cắn chặt như vậy?" Ngón tay khẽ động, hắn nói đùa: "Miệng nhỏ chặt quá, buông ra một chút, trăm bị nàng cắn đau đấy."

Nàng nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, đôi môi kiều diễm. Mắt đỏ hồng chảy ra nước mắt của dục vọng. Nàng chỉ muốn trừng hắn nhưng lại bị xoa nắn đến mức chỉ có thể thở dốc, người nàng nóng lên, làm cho da thịt trắng ngần đỏ ửng như cánh hoa.

Thái dương của Hoàng đế hiện lên gân xanh, thở dốc. Hắn quả thật muốn chôn thật sâu ở nơi kia rồi luật động thật mạnh. Nhưng vẫn chưa đủ.

Hắn vẫn chưa thỏa mãn, ngừng hoạt động của tay lại, hắn cố tình làm cho giọng thấp lại hỏi: "Bảo bối, ta là ai?"

"Hoàng thượng?" Nàng sắp chạm vào đỉnh cao thì lại bị kéo xuống. Đầu óc hỗn độn như hồ nhão, mơ mơ màng màng nhìn về phía hắn hỏi dò.

"Không đúng, ta là ai?" Hắn cố tình bắt đầu lại động tác tay thật thong thả, không cho nàng lên cao trào.

"Ừm..." Nàng khó chịu vặn người, không chịu đáp làm bộ như không nghe thấy hắn hỏi.

"Ngoan nào, trả lời đúng rồi ta cho nàng, được không?" Hắn dụ dỗ.

"Là nam nhân." Nàng cảm giác như có lửa đang thiêu đốt mình, làm cho nàng khó bình tĩnh, miễn cưỡng đem chữ "Tình nhân" đã ra đến đầu lưỡi nuốt vào, phun ra chữ nghĩa không rõ ý.

Thế mà Hoàng đế vừa lòng, tăng tốc độ tay một chút hỏi tiếp: "Ai là nam nhân?"

"Đấu Chiến Thắng Phật." Nàng bị phiền, hừ một cái chọn đại đáp án, hẳn đúng là khó hầu hạ.

Mặt Hoàng đế nháy mắt đen lại, hần hỏi: "Ai?" Hần chuyển tay sang chỗ kia ngay trước mặt nàng, uy hiếp muốn xuống tay tàn nhẫn.

"Ta." Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực của nàng nhú lại, nuốt nước miếng nói: "Không cần người nữa, tránh ra tránh ra."

Hần nghe vậy lòng liền bùng lên lửa giận, nhanh tay vứt cái quần lót của nàng, chen vào giữa hai chân trắng như tuyết, theo dòng nước trơn trượt thẳng lưng luật động.

Tiết Bích Đào bị hành động xâm nhập thành lĩnh của hắn dọa, chỗ kia co rút lại, nước chảy ra như thác, chỗ kia khẽ run. Hắn hôn lên mi tâm đang nhắm lại của nàng, cười nhẹ: "Vật nhỏ mẫn cảm, nàng không cần là đây sao?"

Nàng run rẩy như có điện xẹt qua, hận không thể làm cho chính mình nhập vào chăn nệm mềm mại.

Nàng khóc nước nỡ, dư vị thật lâu không bay đi làm biểu tình của nàng thêm mờ mịt say lòng người, miệng vẫn ngoan cố nhưng âm thanh phát ra lại nhu nhu mềm mại: "Cường đạo!"

Nghe được âm thanh như vậy nàng thật muốn cắn đầu lưỡi.

Hoàng đế bị kích thích mà không còn cố kỵ gì nữa, thanh âm tình dục tạo nên sự gợi cảm khác thường: "Bảo bối, mỗi chỗ của nàng đều là của trẫm, trẫm đoạt cái gì hả?"

Hắn cúi đầu há mồm ngậm lấy cổ nàng, không hề thương hương tiếc ngọc mà mạnh mẽ liếm mút tạo thành vết hôn đỏ mờ ám, tuyên bố chủ quyền.

Từ trước đến nay cổ nàng là nơi mẫn cảm, nay lại bị hắn làm cho vừa tê vừa hơi đau, bên dưới lại đẩy thẳng vào, chỗ phần nộn đang xiết chặt hắn co rút lại, nàng khóc lóc cầu xin nhận thua: "Hoàng thượng đúng, là Hoàng thượng đúng, ta sai rồi, ư ư, nhẹ, đừng nhẹ thôi..."

Hoàng thượng đột nhiên ngừng được mùi mật đào ngọt ngào như có như không, hắn buông tha cổ nàng, cúi đầu khẽ ngừng.

"Bảo bối, nàng dùng huân hương?" Hắn biết nàng mẫn cảm, ba thứ hương liệu linh tinh xài sẽ nổi lên nốt mụn đỏ.

"Không..." nàng cũng rất mơ hồ không hiểu, nàng chỉ bỏ thêm chút hương sao hắn lại ngừng thấy được?

Hoàng đế theo mùi tìm một lúc, rốt cuộc tìm được nguyên nhân của mùi hương là chỗ trơn trượt kia, trong mắt hắn có niềm kinh ngạc vui sướng, hít vào một hơi tán thưởng nói: "Đúng là bảo bối."

"Hoàng thượng, Hoàng thượng..." lúc đầu là nàng không muốn làm, nhưng sau khi hắn đi ra rồi lại luyến tiếc, chân quấn lấy hắn nũng nịu gọi: "Mau tới đây." Nàng bị ánh mắt của hắn làm cho động tình không dứt, nhẹn không được liền nói ra lời cầu hoan trắng trợn.

Hắn cười nhẹ, đúng theo ý nàng lại lần nữa xông vào u cổ nhỏ hẹp của nàng, than thở: "Đúng là tiểu bảo bối thành thật, nên khen thưởng nên khen thưởng."

Hoàng thượng bị hương thơm câu dẫn, không rảnh lo nói lời mật ngọt yêu thương nữa, cứ ở nơi mềm mại của nàng mà tác oai tác quái.

Một hồi hoan ái, hai người làm vô cùng nhuần nhuyễn, việc trước kia bị ném ra sau đầu.

Đây là quan hệ thân mật nhất thế gian, cho phép nghe được thanh âm trong lòng của người khác.

"Toàn là mồ hôi." Mày nàng nhăn lại, ghét bỏ đẩy thân hắn đang dán tới gần mình.

Hắn ôm lấy đôi vai trắng mịn lả lướt như ngọc, tiếng cười thấp xuống: "Dù gì đó cũng là long hãn (mồ hôi rồng, ý chỉ mồ hôi hoàng đế), so với mồ hôi của xú nha đầu nàng thì trân quý hơn nhiều."

Tiết Bích Đào bực mình, nàng rõ ràng vừa sạch sẽ vừa tỏa hương cơ mà!

Vì thế tay nàng duỗi xuống dưới lấy chút nước đưa tới dưới mũi hắn: "Hoàng thượng miệng vàng phun ngọc, người đã nói là hương thơm mà."

Hoàng đế bị động tác của nàng làm kinh ngạc tới quên đáp lời.

Chờ hắn lấy lại tinh thần cũng chỉ thấy sóng mắt như nước hoang mang của nàng nhìn về phía hắn.

Ngón tay dính nước mật tản ra mùi vị ngọt của hoa quả, khuôn mặt nhỏ thanh thuần sạch sẽ, đồng tử của hắn co rụt lại. Loại bộ dáng vừa ngây thơ vừa mị hoặc thế này trong thiên hạ khó nam nhân nào có thể chịu được.

Môi mỏng di chuyển, cắn vào tay nàng rồi khẽ liếm đem chất dịch đào bỏ vào trong miệng ăn.

Hắn nhìn thẳng nàng: "Ừ, thơm thật." Rồi hắn lại nắm lấy tay nàng đem ngón giữa của nàng di chuyển đến miệng nàng, dụ dỗ: "Thực ngọt, bảo bối cũng nếm thử đi."

Tiết Bích Đào nghe lời lấy chiếc lưới hồng phấn quấn quanh tay một vòng. Bộ dạng nghiêm túc kia làm Hoàng đế nóng người muốn vận động mạnh thêm lần nữa.

"Tiểu yêu tinh." Khẩu khí của hắn thô suyển, lật người nàng lại: "Bảo bối, nếm thử xem cái này và cái hồi nãy cái nào ngon hơn?"

Tiết Bích Đào ngạo kiều: "Không cần." Sau đó tung tăng bò lại đầu giường, trước lúc hắn không vui thì ở phía trước cọ cọ: "Bụng nhỏ đã ăn no, lần sau lại ăn nhé."

Nàng nhìn trời, nam nhân nha... Thật ác liệt.

Nghĩ lại thì chuyện này cũng có quan hệ với việc nàng tự làm bậy. Nữ nhân nha... không sợ chết sao.

Hắn nhìn nàng lấy lòng chỉ hận không thể đem đuôi vẫy vẫy đành cười: "Trẫm chuẩn."

Trong lòng hắn âm thầm nhớ kỹ món nợ này.

Hoàng đế cầm bút phê duyệt tấu chương, sắc mặt nhàn nhạt hỏi: "Triệu Trung Tín, tra thế nào rồi?"

"Bẩm Hoàng thượng, theo Vân Hương truyền tin thì Tiết chủ tử gần đây không có gì bất thường, cử chỉ trước sau như một, không có gì bất đồng." Triệu Trung Tín cung kính đáp lời.

Hoàng đế trầm ngâm một lúc lâu: "Không được lơ lỏng với nàng, tiếp tục quan sát. Thu được thông tin gì về Tiết Tiệp dư phải báo cáo tỉ mỉ cho

ta."

"Vâng." Triệu Trung Tín nhân cơ hội dâng lên một danh sách: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã viết ra danh sách phi tần đi săn bắn lần này, mời bệ hạ xem qua."

Hoàng thượng quét mắt, không có ý dị nghị. Tuy rằng Hoàng hậu chưa phải thật sự hiền lương thực đức nhưng làm việc vẫn làm hẩn an tâm. Cho nên đối với việc nàng ta lén lút chèn ép phi tần cũng không có ý kiến.

"Đi nói với Hoàng hậu là dựa theo ý của nàng."

"Nô tài tuân mệnh."

Giờ phút này tâm tư Hoàng đế không ngừng quay qua quay lại, chẳng lẽ Tiết gia giấu bí mật gì?

Nhưng cho dù Hoàng đế nghi ngờ Tiết Bích Đào và Tiết gia thế nào thì lúc này ở Phương Hoa các không khí lại thực náo nhiệt.

"Chủ tử, người thử mặc cái áo này xem vừa không?" Vân Lâu lấy ra một cái áo khoác đen cổ tròn hỏi nàng.

Ánh mắt nàng sáng lên, so với mấy màu hồng nhạt xanh lam linh tinh? Nàng thích những màu rõ ràng như đen, trắng, đỏ thuần hơn. Nhưng hai màu phía sau là không thể mặc được, nên xem như màu sắc y phục mặc trong buổi đi săn này đã định sẵn rồi.

Sơ Hiếu nghi hoặc: "Áo này là ở đâu mà có?"

Vân Lũ ngượng ngùng nói: "Là nô tỳ cùng Mộ Vân tỷ tỷ lấy gấm đen trên chỉ vàng để làm áo săn cho chủ tử, cảm thấy có lẽ người sẽ thích áo săn đơn giản hơn."

"Đừng tính đến nô tỳ." Mộ Vân liên tục xoa tay cười giải thích: "Đều là Vân Lũ khéo léo làm ra, chỉ xin nô tỳ một ít vải sa tanh mà thôi, nô tỳ không thể vô duyên vô cớ chiếm 1 phần công lao của nàng."

"Đều có thưởng." Tiết Bích Đào vung tay lên, thật hào phóng. Người lấy mình làm trung tâm tất nhiên không thể bạc đãi.

Hai người liền cười rồi hành lễ: "Nô tỳ tạ chủ tử ban thưởng." Mộ Vân cười với Vân Lũ nói: "Ta được tiện nghi rồi, đừng nghĩ ta có thể trả trở về." Mọi người nhất đều cười lên.

Tiết Bích Đào làm chủ tử, cung nhân được sống sung sướng hơn cung nhân ở chỗ khác. Nàng nghĩ dù gì thứ này nàng cũng không mang đi được. Mà ở trong hoàng cung làm việc, một là được tiền, hai là được thể diện, bây giờ chủ tử có được thánh sủng, bọn họ đi đến chỗ nào mà không được người ta nịnh bợ? Trước kia làm gì có chỗ tốt như vậy?

Cho nên trên dưới Phương Hoa các đều dần tâm phục nàng, bắt đầu toàn tâm toàn ý làm việc vì chủ tử, tính toán cho chủ tử. Vì thế không khí cũng càng hòa hợp.

Ngay cả Mộ Vân cũng sẽ không thường xuyên đeo khuôn mặt nghiêm túc như trước mà sẽ nói vài câu vui đùa.

Tiết Bích Đào rất vui với thay đổi như vậy.

Cho dù không thể nắm giữ vận mệnh trong tay nhưng có khả năng thì nàng muốn tận hưởng sinh hoạt bình thường. Huống chi bây giờ nàng cũng không kém, có thể đối tốt với chính mình và cười nhiều hơn.

Nếu không phải lần trước chơi nổi đàn một khúc "Ngôi sao nhỏ" thì hiện tại nàng còn nghĩ sẽ lấy bài poker ra chơi. Nhưng hiện giờ thì không dám.

Lần trước cầu Hoàng đế tự nhiên chinh nàng, nàng không muốn mất mặt, chuyện xảy ra đột ngột nên không suy nghĩ một cách chu đáo.

Khúc nhạc này người khác nghe cũng không sao, nhưng nữ chính trong sách lại nghe được, đối với nàng có chút kiêng kỵ. Định nhân ngoài sáng nàng ở trong tối mới là cục diện nàng thích.

May mà cầu Hoàng đế cũng sợ mất mặt, cảm thấy sủng phi của mình lại đàn vẽ như một tiểu hài tử, nếu truyền ra sẽ ảnh hưởng thanh danh. Trừ Tịch yến cũng coi như gia yến, trong nhà nghe một chút thì không sao, nhưng không được truyền ra ngoài để mất mặt.

Vì thế nàng chặn tiểu tâm tư lại, bất luận là khúc nhạc hay vẽ tranh đều sẽ không truyền ra ngoài, vậy nên nàng có thể thanh nhàn lười biếng một ngày.

Bức họa kia tất nhiên đưa cho Đại Công chúa.

Còn về phần mắt kia, vẽ xong một bức tranh cũng gần hết. Mẫu thân của nàng cũng từng truyền tin hỏi nàng nên nàng mới biết có nhiều tông thân nữ quyến đều nhìn đến cái này, hỏi nhà mẹ đẻ của nàng. Nàng giải thích đại là ngẫu nhiên có được, hiện tại đã dùng hết rồi. Mẫu thân nàng cũng không hỏi nhiều, còn vui vẻ vì nghĩ nữ nhi được Hoàng thượng sủng ái nên ban thưởng.

Cái hoa giấy cắt của nàng thì đã được các hậu phi bắt chước học theo và phát triển thành rất nhiều kiểu dáng khác nhau, đến bây giờ trào lưu vẫn còn chưa hạ nhiệt. Có lẽ sẽ trở thành trào lưu vĩnh viễn đi. Nàng cảm thán, mặc kệ đây là triều đại hư cấu hay không, sở thích của nữ nhân lúc nào cũng không khác biệt..

Đảo mắt một cái đã tới ngày đi săn bắn. Hoàng Thượng, các triều thần, Hoàng hậu cùng các phi tử có trong danh sách đều đi đến khu săn bắn hoàng gia.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Giương Cung

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Hiền nghi

Tiết Bích Đào vén một góc màn xe lên, nhìn ra bên ngoài. Vó ngựa hoàng gia bước lên cỏ xanh, lộc cộc chạy trên thảo nguyên rộng lớn, ven đường có những con sông cùng hồ nước trải dài, dưới ánh mặt trời chiếu vào sóng nước dập dờn, trong suốt thấy đáy. Một lát sau, thân xe lay động, trong phút chốc lọt vào tầm mắt là một mảnh rừng rậm cùng thảo nguyên đan xen lẫn nhau.

Một mảnh rừng rậm cùng thiên nhiên thảo nguyên giống như hoà quyện vào nhau tạo nên cảnh đẹp đồ sộ.

"Chủ tử, xuống xe thôi." Vân Lũ thấy Tiết Bích Đào còn đang ngắm cảnh, nên lên tiếng nhắc nhở.

Lần này là đi tùy giá nên sắp xếp rất đơn giản, nàng chỉ dẫn theo Vân Lũ đi cùng. Làm cho ba nha đầu kia uể oải, cúi đầu cụp mi thật lâu.

Nhưng để nàng nói ra quy củ khi đi vây săn các nàng cũng không quen thuộc, tuy Vân Lũ chưa từng đi tùy giá, nhưng dù sao cũng ở trong cung khá lâu, so các nàng cũng tốt hơn một chút, cũng có thể sử dụng được.

Lúc này các nàng mới không còn cách nào, uể oải đi sắp xếp hành lý.

Gần đây Vân Hương cho nàng cảm giác rất kỳ quái, ngay cả nhân thủ của thế lực gia tộc nàng cũng sử dụng đến, nhưng vẫn không điều tra rõ được đến cùng là thế nào. Nàng liền dặn dò ba nha đầu kia để ý kỹ một chút, ngàn lần không thể để người nhân lúc nàng không có ở đây mà chui chỗ trống.

Đội Tiết Bích Đào xuống xe liền thấy cung nhân, thị vệ bận rộn ở phía trước, chuẩn bị dựng trại đóng quân, nhóm lửa nấu cơm.

"Hùng thị vệ" Vân Lũ gọi một người vừa đi qua, hỏi: "Người có biết chỗ ở của Tiết Tiệp dư sắp xếp ở chỗ nào không?"

Tiết Bích Đào nhìn theo tầm mắt của Vân Lũ, thấy người này có một khuôn mặt cương nghị, khí vũ hiên ngang, tay trước sau nắm ở trên chuôi đao, có vẻ chính khí hiên ngang.

Người như vậy mà chỉ làm thị vệ.

Tiết Bích Đào có chút kinh ngạc, chờ Vân Lũ nói chuyện với hắn xong, lúc quay đầu lại mới nói thắc mắc trong lòng ra.

"Chủ tử có từng nghe qua Kiến An hầu phủ?"

Tiết Bích Đào gật đầu: "Tất nhiên." Lúc trước mẫu thân đã từng phổ cập qua.

"Vậy chắc chủ tử cũng biết, thế tử gia của Kiến An hầu phủ, làm việc ở bên cạnh thánh thượng, được phong làm ngự tiền hành tấu, lĩnh bổng lộc của nhất đẳng thị vệ." Vân Lũ giải thích: "Cũng chính là vị Hùng thị vệ vừa này."

Nếu không phải chủ tử được sủng ái, nàng lại được nâng đỡ thành nhất đẳng nữ quan, cũng sẽ không dám tiến lên dò hỏi.

Nhưng đã là người ở bên cạnh thánh thượng, không thiếu được chuyện cho người của Phương Hoa các chút thể diện.

"Hắn họ Hùng?" Tiết Bích Đào hiểu ra, tiện đà hỏi thêm một câu.

Vân Lũ kinh ngạc: "Vâng, nghe nói tên là Hùng Nghiêu."

Tiết Bích Đào vịn vào vách xe, tên này vừa nghe liền cảm thấy là một nam nhân khoẻ mạnh, cơ bắp nhưng nhìn gương mặt hắn anh tuấn, sắc mặt lãnh đạm, không có chút nào liên quan với hình tượng nàng tưởng tượng ra.

Thật là uống phí một mỹ nam.

Đợi an trí thỏa đáng, chúng kỵ binh đi đến phạm vi đã chọn, thu hẹp vòng vây. Sau đó bắt chước tiếng hươu cái theo đuổi phối ngẫu, hấp dẫn hươu đực đến.

Ngày đầu tiên tương đương với lễ khai mạc, trước sân giết động vật hiền lành làm nóng cơ thể. Từ ngày hôm sau bắt đầu tiến dần vào trong rừng rậm, bắt sống mãnh thú. Đương nhiên, cuối cùng cũng không thể thiếu yến tiệc khánh công dùng để khích lệ mọi người, kiểm kê số lượng con mồi, dựa theo số lượng chủng loại rồi khen thưởng.

Tiết Bích Đào hoạt động chân tay, cũng chuẩn bị tập luyện một chút cho thân thể lười biếng này.

Lần trước tuy nói chọc tới bệnh chung của Hoàng Đế -- bệnh đa nghi, nhưng điểm số kỹ năng thực quý dĩ lại tăng thêm năm điểm. Nam nhân có lòng tham, nữ nhân luôn phải bày ra rất nhiều dáng vẻ mới có thể thu phục được bọn họ.

Nếu có khả năng, hai loại khí chất mâu thuẫn nhất kết hợp với nhau mới là vũ khí có lợi nhất.

Hoàng Đế tuy có nghi ngờ nàng, nhưng lại không tự chủ được mà bị nàng hấp dẫn. Như thế, mục đích của Tiết Bích Đào xem như đạt được một nửa, kế tiếp, tất nhiên chính là tiêu trừ cảnh giác của Hoàng Đế.

Dù sao lực hấp dẫn cũng không dài lâu, trên đời cũng không thiếu nữ nhân kinh tài tuyệt diễm. Chờ đến khi lực hấp dẫn kia biến mất, vậy lòng nghi ngờ sẽ khiến Hoàng Đế đẩy nàng càng lúc càng xa.

Mất nhiều hơn được.

Nàng chia năm điểm kia ra, thêm ba điểm vào Kỵ, hai điểm vào Bản

.

Chỗ tốt của chơi game online thực tế ảo chính là việc bắn tên đối với nàng không còn xa lạ gì nữa, nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa lại tương đối yếu một chút. Dù sao game online hiện đại, các phương diện số liệu, sức bật lại đặc biệt lợi hại, nàng thường dựa vào hai chân mà chạy nhanh đuổi theo quái vật, hoặc là nhảy lên ngọn cây. Nhưng ở cổ đại lại không thể thực hiện được.

Tiết Bích Đào chọn một con ngựa mẹ dụ ngoan từ trong chuồng ngựa, điểm số kỹ năng quá thấp, nàng vẫn nên làm quen trước mới tốt.

Lúc này Vân Lũ cũng không tiện đi theo, Hoàng Thượng đã phái hai thị vệ tùy thân tới bảo hộ. Chân nàng dẫm lên bàn đạp nghiêng người nhảy lên, chân kẹp vào bụng ngựa, con ngựa liền chạy chậm về phía trước.

Trên thảo nguyên có một luồng hơi thở thanh tân thoải mái làm cho tinh thần nàng hưng phấn, hương vị con mồi trong không khí càng kích thích nàng. Nàng phóng ngựa chạy tới phạm vi săn hươu đực.

Đúng lúc nghe được thanh âm trầm trồ khen ngợi từ bốn phía.

Lại là Mật Quý nhân mấy ngày gần đây đột nhiên được phục sủng, vừa bắn một mũi tên trúng mắt phải của hươu đực. Hiện giờ con hươu kia đang chạy va chạm lung tung vì bị đau, không biết đường chạy, dễ dàng để cho người ta bắt được.

Tiết Bích Đào một thân áo bào màu đen, trên vạt áo ngực thêu chỉ vàng. Nếu không phải nàng dùng đưa dây cương, trên khốe môi treo lên nụ cười bừa bãi, khí chất phi phàm, chỉ sợ cũng muốn chìm trong biển người.

Dù sao nam tử mới thích mặc áo bào sẫm màu, xiêm y của nữ tử phần lớn là màu sắc sặc sỡ hoặc là dễ dàng hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Giống như Mật quý nhân toàn thân là màu vàng nhạt, mà tỷ tỷ nàng Tiết Mỹ nhân mặc màu nguyệt bạch thanh lãnh.

Người khác không chú ý, không có nghĩa là Hoàng Đế không chú ý, càng không có nghĩa là những phi tần thời thời khắc khắc chú ý tới Hoàng Đế không chú ý.

Sao lại mặc một thân màu đen? Hoàng Đế nhướng mày, thu hồi tầm mắt trở lại.

Mật Quý nhân tươi cười đón Tiết Bích Đào: "Tiết tỷ tỷ tới thật khéo, thiếp thân mới vừa bắn trúng đầu con hươu kia thấy cũng không cần tốn nhiều công phu, tỷ tỷ có muốn thử không?"

"Muội muội ồm lâu phải nằm trên giường, không tiện cưỡi ngựa bắn cung, Mật Quý nhân đừng nên làm khó nàng." Tiếng nói lạnh như băng của Tiết Lục Ngạc vang lên ngay sau đó, ai cũng nghe ra lời nói của nàng không có bao nhiêu thật tình.

Mật Quý nhân giống như lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nàng hờ khếp miệng, mặt mày ra vẻ xin lỗi: "Thật xin lỗi Tiết tỷ tỷ, thiếp thân ở lâu trong

cung chưa từng nghe đến. Tỷ tỷ thân mình ốm yếu như vậy, nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt, hươu này vẫn là thiếp thân tự mình tới bắn thôi."

Tiết Bích Đào quét mắt qua hai người các nàng, gỡ cung tên bên hông xuống, không nói hai lời rút một mũi tên từ túi tên thị vệ đeo trên lưng xuống, kéo dây cung. Nàng thử căng cung tên lên, cảm giác vừa tay liền kéo chặt.

"Đây là vị Tiết Tiệp dư nương nương kia của Tiết gia?" Xung quanh các đại thần thân thích không khỏi nghị luận sôi nổi hỏi lẫn nhau.

"Chắc là vậy, nghe nói từ nhỏ đã ốm yếu luôn dường ở Tú lâu, rất hiếm khi đi ra ngoài."

"Thế chất như vậy, có thể kéo được cung cũng coi như không tồi." Có một nữ quyến khoan dung chen vào nói.

Vị vừa rồi nói Tiết Bích Đào ốm yếu liền lập tức phản bác: "Nếu trước mắt bao người mà bắn không trúng, chẳng phải làm mất thể diện của thánh thượng?"

Người bên cạnh liền kéo ống tay áo nàng ta, thấp giọng dặn dò: "Người nói chuyện cũng để ý chút, một Tiệp dư sao có thể đại biểu cho thể diện của thánh thượng? Đừng có nói lung tung, làm cho người nhỏ nhen tổ cáo người."

Vị phu nhân mới vội vàng dừng miệng.

Bên này nói chuyện không ngừng, thảo nguyên rộng lớn, thấp giọng mà nói chuyện tiếng nói theo gió thổi một cái liền tan, không truyền vào trong tai mấy người Hoàng Đế cùng Tiết Bích Đào.

Mật Quý nhân thấy Tiết Bích Đào bày ra động tác giương cung đợi bắn, liền thu cung trong tay lại để bên người, yên tĩnh chờ nàng bắn.

Cũng chỉ là ra vẻ thôi, nàng không thêm để trong lòng.

Biểu hiện của Tiết Tiệp dư này ở yến trừ tịch nàng thấy rõ ràng, thực học không có, bức họa kia các nàng là phi tần phân vị thấp không được sủng ái nên không được nhìn thấy. Nhưng trong lúc mọi người nghị luận cũng không thấy nói đến về như thế nào, chỉ nói hương phấn thực mới lạ. Có thể thấy được chẳng qua là dựa vào chút tiểu thông minh mới được Hoàng Thượng coi trọng.

Bản lĩnh xoa dịu không khí căng thẳng nàng tán thành, nhưng tính cách không chịu mất mặt nàng cũng nắm được.

Tiết Bích Đào nheo mắt lại, tay cầm cung nâng lên, dưới tình huống cảnh trí xung quanh mơ hồ liên ngấm nhìn một chỗ. Bên tai là tiếng gió phần phật, nàng hơi nghiêng người thuận theo hướng gió điều chỉnh một lát, khoe miệng hàm chứa nụ cười, chứa đựng vài phần nghiên ngấm học được từ chỗ của cầu Hoàng Đế. Dưới tình huống lơ lửng ở phía trước, chợt buông tay.

Mũi tên kia Vèo một tiếng vụt ra, theo hướng gió thổi, tiễn vũ kịch liệt mà tung bay.

"Bụp" một tiếng vang nhỏ.

Đầy đầu tóc đen của Mật Quý nhân trong nháy mắt rơi rụng xuống eo vai, đây là cái tát giòn vang thứ hai nàng nhận phải sau khi nhận được thánh sủng.

Lại là Tiết Quý nhân.

Trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Kỳ thật không chỉ có nàng, rất nhiều người không kịp thấy rõ đã xảy ra chuyện gì cũng đều có chút há hốc mồm nhìn trâm gỗ đứt gãy trên mặt

đất của Mật Quý nhân, cùng bộ dạng tóc tai tán loạn.

"Ui da, quả nhiên là bị bệnh lâu quá. Thiếp thân lỡ tay, xin Mật Quý nhân thứ lỗi." Tiết Bích Đào vô tội nói, lời nói lại đúng là tức chết người không đền mạng.

Cơ bản nữ tử đi săn, tóc chính là một phiền toái lớn. Có người để tiện lợi nên đội mũ, có người lại vì muốn hợp với xiêm y xinh đẹp mà dùng trâm để vấn tóc, nhưng trâm vàng trâm ngọc quá trơn, không giữ chặt tóc bằng trâm gỗ thô ráp. Vì vậy nếu dùng trâm, cũng dùng là dùng trâm gỗ.

Trâm rơi ở trên thảm cỏ mềm mại, cũng không đến mức đứt gãy chứ? Có thể là trước khi Tiết Bích Đào bắn đã bị nứt ra nên mới rơi xuống mặt đất.

Nếu muốn nói lỡ tay, Mật Quý nhân một mục tiêu lớn như vậy lại không trúng. Lại chỉ nhìn chăm chăm vào mục tiêu nhỏ là cây trâm, chính là muốn làm cho Mật Quý nhân bị xấu mặt thôi.

Có người thông minh phân tích một chút, sẽ biết này bản lĩnh cười ngửa bần cung của Tiết Tiệp dư. Cảm thấy kính nể sâu sắc, đồng thời cũng có chút lạnh sống lưng. Người bình thường đều để ý đến mặt mũi, ai lại ở trước mắt mọi người để phát sinh ra chuyện gì không hợp quy củ, cho dù không phải người sai, cũng là người làm trò cười cho thiên hạ.

Liên âm thầm nói, người này không thể chọc vào.

"Mật Quý nhân làm sao vậy?" Tiết Bích Đào nhìn Mật Quý nhân đang ngẩn ngơ, nụ cười càng sâu hơn: "Nhìn sắc mặt của Quý nhân không được tốt lắm, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút đi. Hươu kia, cứ để thiếp thân vất vả là được."

Người khác đánh nàng một cái tát, nàng đương nhiên muốn đánh lại, còn phải đánh cả hai bên mới được.

Thừa dịp nàng chọc phải lòng nghi ngờ của Hoàng Đế, xâm lược vào địa bàn của nàng, giống như tằm ăn nam nhân của nàng, lại còn tự mình tới khiêu khích nàng, cô nương này lá gan thật lớn. Nhưng mà cũng không thể trách nàng khinh địch, dù sao nàng cũng không biết trên đời này còn có câu 'ưu thế sân nhà.'

Khuôn mặt kiều diễm của nàng chuyển hướng Hoàng Đế, hỏi: "Hoàng Thượng, ngài nói có đúng không?"

Tay nắm cương ngựa của Hoàng đế có chút run, nhin cười. Lúc trước hẳn cảm thấy Mật Quý nhân còn có chút thú vị, trong đám nữ tử hậu cung cũng coi như là thông minh, cho nên có vài phần sủng ái, hiện giờ mới vừa giao chiến với tiểu nữ nhân một chút liền thua, bị đánh cho tơi bời, thật sự làm cho người khác không đành lòng nhìn.

Hắn tất nhiên cũng không hy vọng phi tử của mình ở trước mặt chúng thần đầu tóc rối bời, dáng vẻ lôi thôi. Vì thế hẳn ở lúc sắc mặt Mật Quý nhân trắng bệch nói: "Trở về nghỉ ngơi." Ngôn ngữ ngắn gọn, khẩu khí lạnh nhạt.

Không có nửa điểm đau lòng cùng không nở.

Ngón tay Mật Quý nhân đâm vào trong lòng bàn tay, ghi nhớ chuyện lần này. Đồng thời nàng tự cảnh cáo chính mình, muốn lại lần nữa nhận được ân sủng không phải bởi vì hoàng đế, mà là cừu hận, nàng phải nhớ kỹ.

Ban đầu nàng muốn lấy Tiết Bích Đào ra để lập uy, nói cho Trình Quý tần biết địa vị cao cũng vô dụng, chỉ cần nàng chịu mưu tính, không có gì là không làm được. Nàng, cũng đừng nghĩ trốn. Lại không nghĩ rằng ngược lại còn té ngã, lúc này là nàng khinh địch.

Tiết Tiệp dư, nàng tạm thời sẽ không lại đối nghịch với nàng ta.

Ngô Tâm Di mới là đầu sỏ gây tội hại nàng phải chịu nỗi đau mất con, là người nàng muốn diệt trừ cho thống khoái. Nàng sẽ không giống như lúc này không phân rõ nặng nhẹ.

Vì thế nàng xuống ngựa hành lễ với Hoàng Thượng, trở về lều trại của chính mình.

Hoàng Đế vẫy tay, Tiết Bích Đào cười ngựa lon ton chạy tới: "Hoàng Thượng?"

"Ngày mai lúc đi săn, theo bên cạnh trẫm."

Tiết Bích Đào ngẩn ra, hai mắt cười như trăng non, đáp: "Vâng!" Nàng vui vẻ nên thậm chí tuân mệnh hay là tạ ơn nàng cũng đều không nói.

Hoàng Đế lại cười cười, không nhiều lời.

Trong lòng Tiết Bích Đào lại cân nhắc, ý tứ này, rốt cuộc là vì nghi ngờ nàng cho nên mới mang theo bên người để quan sát, hay là đơn thuần muốn mang nàng theo bên người? Giống như lần yến trừ tịch kia.

Vẫn là chờ ngày mai lại xem đi.

Tiết Lục Ngạc ở bên cạnh, biểu tình vẫn lãnh đạm như cũ, nàng lặng lẽ nhìn một màn trước mắt, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thích Khách

Edit : Viên Tu viện

Beta: Hy Thái Phi

A, hồ ly. Ánh mắt của Tiết Bích Đào sáng lên, dõi theo con hồ ly trong lùm cây phía trước. Nàng chưa từng được nhìn thấy qua hồ ly, có thấy thì cũng chỉ là được nhìn thấy da và lông hồ ly đã bị cắt xé ra làm từng mảnh.

Nàng định giương cung lên bắn thì bị tay của Hoàng đế đang đi cùng nàng cản lại.

"Muốn lấy da hồ ly sao?"

"Đúng vậy! Còn muốn lấy lông làm khăn quàng cổ nữa." Tiết Bích Đào vẫn chưa thu dây cung lại. nghi hoặc nhìn Hoàng đế: "Hoàng Thượng cũng muốn sao?"

Hoàng đế tiện thể cầm lấy tay nàng, lòng bàn tay thô ráp đầy những vết tích của những cuộc chiến trước đây ma sát vào mu bàn tay mềm mại của nàng, trong lòng nghĩ, đã mấy ngày rồi không được chạm vào nàng, cũng không biết mình bối rối vì nàng hay là do chính mình cảm thấy khó xử.

Không đợi tới lúc Tiết Bích Đào cảm nhận được biến đổi kỳ lạ này, hắn đã thu hồi tay lại. Nhìn Hùng Nghiêu nói: "Đi lấy bộ tác[1], bắt cho bằng được."

([1] bộ tác: dây thừng buộc thòng lọng, quăng vào mục tiêu xong kéo căng sẽ thít chặt đầu buộc lại)

Quay đầu lại thấy miệng nhỏ của Tiết Bích Đào đang chu ra, dùng âm thanh thật nhỏ chỉ có hai người có thể nghe thấy được nói: "Bảo bối, nàng muốn quần khăn quàng cổ bị thủng sao?"

Giọng điệu đó chính là đang giễu cợt nàng sao?

Làm Tiết Bích Đào lúng túng.

Tốt thôi, mũi tên thực sự sẽ là xuyên thủng lưới da lông, nhưng mà căn bản ý của nàng cũng không phải là muốn khăn quàng cổ a!

Chờ đến khi Hùng Nghiêu chuẩn bị tốt các dụng cụ để đi săn hồ ly, Tiết Bích Đào liền tranh dành đi phía trước, nàng hất cằm: "Ta tự mình làm."

Mặt Hùng Nghiêu không đổi sắc, hắn chờ chỉ thị tiếp theo nên nhìn về phía Hoàng đế, đợi sau khi Hoàng đế cười gật đầu, dắt ngựa lui ra phía sau.

Tiết Bích Đào làm theo động tác ngắm bắn chuẩn của bắn tên, muốn bắt chắc là nàng cần quăng dây thừng vào cổ hồ ly, giống như trò chơi quăng vòng vào cổ chai vậy, nàng vô cùng tin tưởng nhắm ngay hồ ly sau đó giỡ tay lên.

Đợi đã đợi đã, đợi đã đợi đã, nàng phát hiện ra dây thừng cũ kỹ kỳ lạ kia dần dần biến mất.

"Ha ha ha ha ha". Hoàng đế bên cạnh nhìn quá trình đi săn của nàng, nhìn đến dây thừng mềm yếu rớt cách chỗ của hồ ly khoảng một trượng[2], mà Tiết Bích Đào còn đang nhìn hồ ly chăm chăm, rốt cuộc nhin không nổi nữa mà cười to ra tiếng.

([2] 1 trượng = 3,33m)

Đôi mắt Tiết Bích Đào khẽ nhú lại, rốt cuộc cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Buổi sáng ăn cơm không no!" Nàng lấy một lý do hợp tình hợp lý.

Trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ, không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Mũi tên được bắn ra nhờ có lực đẩy, nàng sử dụng lực đạo cũng khá tốt, cũng coi như đó là một thành công. Nhưng bộ tác hoàn toàn dựa vào sức lực của cánh tay cùng với kỹ xảo, cho nên phần lớn nữ tử sẽ không thích bộ tác.

Nàng quay đầu nhìn về phía đội thị vệ đi theo, những thị vệ này nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái, cả người run lên, cùng nhau cúi đầu. Tổ tông này lại muốn làm gì nữa đây.

Trong lòng vừa dự đoán xong liền nghe thấy một câu mang theo sự thoả mái nói ra.

"Hoàng Thượng, thị vệ của người có thiếu người dự bị không?"

Hoàng đế xấu xa phối hợp với nàng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Thiếp thân lo lắng, nếu như thiếp thân mang bọn họ đi chôn mất, thì người sẽ không còn ai để sử dụng." Nàng cố làm cho giọng điệu trở nên yêu kiều hết sức nói với hắn, là một bộ dáng 'đều suy nghĩ cho người'.

Rõ ràng đang diễn vai một gian phi hại nước hại dân.

"Quả nhiên là ái phi vì trẫm mà suy nghĩ." Hoàng đế cảm động, nói: "Một khi đã như vậy"

"Hoàng Thượng!" Một đám người cùng kêu lên quỳ xuống đất.

Chỉ có Hùng Nghiêu không chút lo lắng nào, hãnh quỳ một gối xuống đất, trên mặt không có biểu cảm gì, chấp tay nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, thánh nhân[3] đã có câu 'Phi lễ vật thị, phi lễ vật ngôn'[4]. Thần vẫn luôn nghĩ như vậy, nên làm theo di ngôn của thánh nhân."

([3] Thánh nhân: người được bọn người tôn thờ, là bậc thầy trong một lĩnh vực nào đó. Ví dụ như: Khổng Tử, Mạnh Tử]

[4] Cả câu này là: Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động. Đây là một câu nói của Mạnh Tử - là đại biểu xuất sắc của Nho giáo thời Chiến quốc. Câu này có nghĩa là: Không nhìn cái khiếm nhã, không nghe điều tầm bậy, không nói điều sai trái, không làm điều càn quấy.)

Xì. Tiết Bích Đào cười vui vẻ.

Người có khuôn mặt lạnh lùng mà cũng biết nói đùa sao, đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy đấy.

Người này, rõ ràng là đã sớm biết Hoàng Thượng sẽ phát tác ra ý đồ xấu xa, thế nhưng vẫn có thể trưng ra khuôn mặt lạnh băng mà phối hợp cùng, thật là người chí công vô tư[5].

([5] Chí công vô tư: công bằng, không thiên vị, giải quyết công việc theo lẽ phải, xuất phát từ lợi ích chung và đặt lợi ích chung lên trên lợi ích cá nhân.]

Sau đó mọi người cùng thanh nói một lời: "Thần xin nghe theo lời dạy của thánh nhân."

Tiết Bích Đào cười hì hì, nói: "Một đám ngốc." Sau đó nhìn Hùng Nghiêu, nói: "Đi theo một con gấu bắc cực mặt lạnh lại thích nói chuyện

cười."

Hoàng đế nghiêm túc gật đầu, giơ tay: "Chúng ta đi dã ngoại không cần phải hành lễ như vậy, đi săn mới là việc quan trọng, tất cả đứng lên đi."

Trò khôi hài vừa diễn ra nhanh chóng hạ màn, khi Tiết Bích Đào quay đầu lại thì thấy con hồ ly trắng kia đã sớm bị động tác cùng nhau quỳ xuống của bọn thị vệ dọa cho chạy mất. Nàng bóp bóp cổ tay, tính là sẽ không dùng mũi tên bắn, dùng dây thít chặt đến chết rồi lột lông con hồ ly trắng này cũng không tồi.

Mải mê suy nghĩ mà nàng không cảm nhận được, Hùng Nghiêu ở phía sau hai người đang nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái.

Hắn cảm thấy, nữ nhân này không bình thường.

Từ nhỏ hắn đã cùng Hoàng Thượng lớn lên, tính cách của Hoàng Thượng thế nào hắn hiểu rất rõ, nhưng loại tính cách như bây giờ thì hắn chưa từng thấy biểu lộ ra bên ngoài. Bây giờ chỉ vì một câu nói của nàng, liền nổi hứng thú phối hợp cùng, có thể thấy được là Hoàng Thượng đã để tâm rất nhiều đến nữ nhân này.

Hắn nghĩ vậy ánh mắt liền lập lòe lúc sáng lúc tối.

Hoàng Thượng như vậy, không hề câu nệ, tùy ý lộ tính cách của mình, đối bản thân hắn thì cảm thấy như thế rất tốt. Nhưng đối với quốc gia thiên hạ thì việc quá chìm đắm vào nữ sắc, không để ý đến triều chính... Hắn suy nghĩ, dù sao đây cũng là chuyện của Hoàng Thượng, nhiệm vụ của hắn chính là bảo vệ Hoàng Thượng.

Đi một lát, Tiết Bích Đào lại bắt đầu lười nhác, làm nũng nới lỏng dây cương, tiếng móng ngựa lẹp xẹt thong thả, nàng lên tiếng: "Hoàng Thượng, trong rừng cây này chỉ có một con hồ ly trắng thôi sao?"

Bỗng nhiên Hoàng đế cảm thấy người bên cạnh đang dần tụt lại đằng sau, liền bước chậm lại chờ nàng đến gần cùng nhau đi, nói: "Mệt mỏi rồi sao?"

"Màu xanh biếc, màu xanh biếc, màu xanh biếc, vẫn là màu xanh biếc. Người ta tới đây để săn thú chứ không phải tới đây để ngắm phong cảnh." Tiết Bích Đào bất mãn làm nũng.

Hoàng đế nghe vậy liền vươn tay ra: "Trẫm cùng người cưỡi ngựa nhanh một chút, đi đến phía trước sẽ có nhiều con mồi hơn."

Hắn muốn quang minh chính đại ôm nàng vào lòng thật lâu, nhưng thật khó để có cơ hội như vậy.

Ánh mặt trời chiếu trên những tán cây rập rập, phát ra ánh sáng trong, theo từng bước chân của mọi người. Càng đi vào sâu, Hùng Nghiêu càng cảm thấy không an toàn.

Theo lý mà nói thì càng đi sâu vào rừng thì con mồi sẽ càng nhiều và đặc biệt hung ác. Nhưng hôm nay càng đi lại càng u ám tĩnh mịch, đừng nói là hồ ly trắng, đến con thỏ bình thường cũng không nhìn thấy đâu.

Tay hắn nắm chặt chuôi kiếm, cúi đầu xuống, dùng ánh mắt sắc bén đánh giá tứ phía.

Hoàng đế nắm trọn bàn tay nhỏ của Tiết Bích Đào, muốn dẫn nàng đi bên cạnh mình. Vì hắn cũng chợt cảm giác được có gì đó không đúng, có mấy chỗ ánh mặt trời chiếu sáng lại bị che mất bởi những bóng đen.

Hắn không biểu lộ cảm xúc mà kêu lên: "Hùng Nghiêu."

"Có thần!" Sắc mặt của Hùng Nghiêu nghiêm túc.

"Bảo vệ vệ..." Hãn chưa nói xong câu, bên tai liền truyền đến âm thanh của mũi tên bắn tới. Hãn buông tay Tiết Bích Đào ra nghiêng người tránh được mũi tên bay tới, lập tức dặn dò Hùng Nghiêu: "Bảo vệ Tiết Tiệp dư."

Hãn nhìn thị vệ trong đội ngũ không kịp tránh đi mà bị mũi tên bắn trúng nằm bất động trên mặt đất, sắc mặt lập tức lạnh lại. Trình độ bọn thích khách này không phải là kém.

Hùng Nghiêu đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo là nhớ lại suy nghĩ vừa rồi của mình, liền sai khiến thị vệ bảo hộ Hoàng Thượng, còn mình thì gắt gao bảo vệ tứ phía của Tiết Tiệp dư.

Bọn họ ở ngoài sáng, kẻ định lại ở trong tối. Cứ việc bảo vệ cho Hoàng đế thật tốt, nhưng nhìn số thị vệ đã chết vẫn làm cho mặt hãn trở nên xanh mét.

Có thể loáng thoáng thấy được người đang bắn tên, nhưng bọn họ ẩn nấp rất kĩ ở trong rừng nên không thể nào bắt giữ được.

"Hoàng Thượng cẩn thận!" Đột nhiên, hãn nghe được âm thanh mềm mại ngày thường trở nên gấp gáp, bên trong tràn ngập cảm xúc khẩn trương, lo lắng.

Hãn hơi nghiêng sang một bên theo bản năng, làm cho mũi tên kia vốn nhắm thẳng vào tim thì bây giờ bắn trúng vào cánh tay trái của hãn.

Bỗng chốc cơ bắp co rút nhanh. Hãn nhú mày.

"Tiết Tiệp dư!" Thanh âm khiếp sợ của Hùng Nghiêu vang lên.

Chỉ thấy Tiết Bích Đào đạp lên trên lưng ngựa, leo lên thân cây gần nhất, động tác linh hoạt ngày càng leo lên cao, hoàn toàn ẩn nấp vào trong

cành lá rậm rạp. Nàng mặc một quần áo mới màu đen, cùng với ánh sáng trong rừng khó mà phân biệt.

Nghĩ đến thích khách cũng vì điều này mà mai phục ở đây.

Hoàng đế biết võ công của nàng không thấp, nên cũng không giết mình. Chỉ là chân mày đã nhăn từ lâu chưa từng thả lỏng, tiểu nữ nhân này muốn làm gì?

Khi thích khách bất ngờ nhảy ra, hơn nữa còn bắn chết mất thị vệ. Tiết Bích Đào không phải không sợ hãi.

Nàng không phải chưa từng thấy qua người chết, nhưng đây là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bị một đôi mắt ở chỗ tối theo dõi, phảng phất có cảm giác giây tiếp theo mình sẽ chết. Huống chi, nàng chỉ biết bắn tên, chứ không biết tránh mũi tên.

Có lẽ Hoàng đế biết chính mình mới là mục tiêu chủ yếu của nhóm người kia, cho nên đi ra chỗ khác cách xa nàng, rồi phái hộ vệ thân tín nhất bảo vệ nàng. Nếu không phải có Hùng Nghiêu, nàng không có cách nào tránh thoát những mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn tới.

Nàng biết rằng Hoàng đế muốn dẫn dụ bọn thích khách ra xa khỏi chỗ gần nàng, để bản thân mình trở thành mục tiêu cho chúng, giờ phút này cũng rất cảm động.

Cho nên khi nàng nghe thấy tiếng xé gió, buột miệng thốt ra lời nhắc nhở hoàng đế.

Nhưng khoanh tay chịu chết tuyệt đối không phải phong cách của nàng. Không biết thích khách có địa vị gì, nhưng hoàng đế làm việc giống như có vài phần do dự. Người không biết là người vô tội, nàng không biết, nên nàng càng không có những bắn khoả đó.

Ở trong game online vô luận có chức năng gì, nếu gặp quái vật nhất định bạn sẽ phát hiện ra nó trước cách đây một khoảng. Vận dụng đến tình cảnh trước mắt, nàng chỉ cần coi thích khách như quái vật, cẩn thận che giấu mình, có thể không chạm đến phạm vi thù hận của bọn họ. Tuy rằng trong trò chơi không có cảm giác chân thực như vậy, nhưng bản thân quái vật cũng không lợi hại như trong game.

Thích khách luôn muốn hành thích, mà nàng nhất định phải đợi tới thời khắc bọn họ ra tay.

Tới rồi, âm thanh mũi tên cắt qua không khí.

Nàng hơi nheo mắt, dựa vào cảm giác, nhanh chóng giơ tay bắn tên. Thích khách sẽ không ở tại một chỗ mà chờ nàng tới tìm, mũi tên sau nhất định sẽ lệch vị trí, nhưng tốc độ của con người lại khác, không thể nào nhanh hơn tốc độ bắn ra mũi tên.

375FPS, nàng đại khái có thể tính ra tốc độ mũi tên, ở trong lòng huyết sáo, khả năng bắn cung cũng không tệ. Nếu nàng trải qua mấy tháng huấn luyện có thể cũng có lực cánh tay tiêu chuẩn như vậy.

Một mũi tên bắn ra, nàng cũng lặng lẽ di chuyển.

Dùng phương pháp này cũng hạ được năm sáu người, sau khi đánh cho địch nhân không kịp trở tay, nàng biết, tiếp theo có thể sẽ không dễ dàng như vậy.

Đương kim hoàng đế nghe được âm thanh 'phanh phanh' liên tục lại phát hiện được thi thể hắc y nhân che mặt rơi xuống từ trên cây. Nháy mắt ý thức được nữ nhân này đang làm gì.

Đáng chết, hắc y muốn bỏ qua hình tượng mà thấp giọng mắng. Nàng lại không thể an phận một chút, chủ của đám thích khách này chỉ sợ là người kia.

Người kia vẫn luôn thích chơi loại xiếc này. Nhưng hẳn không đoán được hành động lần này của hẳn lại nhanh như vậy, bằng không hẳn cũng không mang theo nữ nhân không coi mạng mình ra gì này bên người.

Hiện tại chính là thời cơ tốt để ra tay.

"Hoàng thượng cẩn thận!" Hùng Nghiêu nghe hoàng đế hạ lệnh chuẩn bị phản công, lơ đãng nhìn thấy một tia sáng bén nhọn gần sát hoàng đế, mà giờ phút này hoàng đế lại có chút thất thần.

Giờ phút này mới giương cung, rõ ràng là thời gian không đủ.

Tiết Bích Đào ẩn thân cách đó không xa khẽ cong môi, kéo căng dây cung, dùng hết sức kéo mạnh mũi tên vận sức chờ hoạt động.

Đôi mày thích khách kia nhíu lại, cảm nhận thấy có một ánh sáng kim loại sắc bén phản quang mà chiếu vào mắt hẳn. Hẳn giương mắt nhìn lên, nhìn thấy mũi tên bay tới sắc mặt biến đổi.

Quả nhiên là ý trời, hẳn thích phóng ám tiễn sau lưng, hôm nay lại bị người khác thiết kế một trận.

Nhưng đảo mắt, hẳn lại nhìn thấy con rắn nhỏ màu xanh lá rủ xuống từ trên ngọn cây quăn lấy cánh tay người nọ, tê tê thè lưỡi ra, khoe miệng đặng sau mặt nạ khẽ cong lên ý cười, động tác xuống tay càng hung ác, xông thẳng tới chỗ hoàng đế.

Tất nhiên Tiết Bích Đào cảm nhận được trên cánh tay có một loại hơi thở dính nhớp đánh úp tới, động tác kéo cung của nàng dừng lại. Thời khắc này hẳn là nên nhanh chóng quyết định, vô luận có động tác nào dư thừa đều khiến sự việc trở nên không thể cứu vãn.

Nàng ổn định tâm trạng, nhắm chuẩn mũi tên, rồi bắn ra.

Tiếp sau đó là âm thanh chấn động của mũi tên lướt trong gió và âm thanh dao găm rơi xuống đất.

Thích khách kia che lại vết thương đang chảy máu trên tay phải, ý cười dưới mặt nạ ngày càng rõ, một cái động thân, chợt biến mất trong rừng cây.

Hoàng đế rốt cuộc cũng thoát thân từ trong nguy hiểm, khi nhìn về hướng Tiết Bích Đào, đồng tử đột nhiên co rút.

Lá cây khẽ rung động, lộ ra dung mạo tinh xảo của nữ tử, nàng tùy tiện cầm mũi tên đâm bảy tấc vào thân của con rắn nhỏ, ném sang một bên, nhìn hẩn cười. Chọn một cành cây thật chắc ngồi xuống, tự tại mà ngậm lấy miệng vết thương bên cánh tay nhẹ hút.

Máu tươi phun ra, đôi mắt xinh đẹp khẽ lướt, duỗi tay nhẹ nhàng lau đi giọt máu vương trên khóe miệng, ngược lại dính lên môi đỏ càng thêm kiều diễm, ướm át.

Cùng người trước kia vui đùa ầm ĩ khác nhau, hẩn chờ Hùng Nghiêu băng bó tốt vết thương trên cánh tay trái, trầm giọng hạ lệnh: "Chuyện vừa rồi xảy ra không ai được truyền ra ngoài."

"Thần tuân mệnh." Giọng nói đều nhịp.

Hẩn là đế vương, từ trước đến nay chỉ cần hạ lệnh, không cần uy hiếp.

Thị vệ đi theo hoàng đế trở về, không tự chủ được hướng về phía táng cây, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ánh mắt dịu dàng mang theo thương tiếc không nói nên lời: "Bảo bối, xuống dưới."

Nàng đá chân lung lay giầy thêu, giống như đá vào trên đầu hăn, nhất thời cười khanh khách ra tiếng. Nàng nói: "Được." Sau đó xoay người nhảy xuống.

Hoàng đế biết nàng chính là một con quỷ nhỏ thích trêu chọc người, đã sớm có chuẩn bị. Quả nhiên ổn định vững chắc tiếp được nàng vào ngực.

Chỉ là cánh tay trái bị thương nên có chút đau.

Tất nhiên Tiết Bích Đào cảm giác được, nhưng nàng không nói thêm gì. Nam nhân sao, đều muốn làm anh hùng, người nên thành toàn cho hăn.

Nàng làm ồ trong lòng hăn rất thoải mái, giơ cánh tay phải lên nhìn nhìn hai dấu răng nhỏ, bất giác có chút khó chịu: "Hoàng Thượng, da rắn kia trơn ướt, thật ghê tởm."

"Biết còn trốn ở trong đó, thành thật đợi ở dưới sẽ có Hùng Nghiêu bảo vệ người."

"Nếu không sao có thể cứu Hoàng thượng" Nàng nắm vạt áo hăn vùi đầu vào, nhỏ giọng thì thầm: "Hoàng thượng đây là được tiện nghi còn khỏe mẽ."

Hăn cứng họng, nhưng trong lòng lại có chút nóng nóng.

Tiểu nữ nhân hết lòng hết dạ đối với mình như vậy, mọi hoài nghi ban đầu có vẻ đều không còn quan trọng. Biết chuyện cái gì không quan trọng, quan trọng là sẽ dùng cái đó để làm gì.

Tuy rằng hăn biết rõ ràng nàng có bí mật, nhưng khi nàng không do dự bắn ra mũi tên kia, hoài nghi liền tan thành mây khói.

Ngay lúc đó nàng tuyệt đối không thể biết được thứ trên người có độc hay không có độc.

Nếu là rắn độc, sinh tử chẳng qua cũng chỉ cách một ranh giới.

Sau khi trải qua nguy hiểm, Tiết Bích Đào cũng thả lỏng rất nhiều. Nàng thầm nghĩ, ít nhiều cảnh giác cũng giúp nàng cảm nhận được rắn này có độc hay không, nếu không việc liều mình vì Hoàng đế, nàng cũng phải suy xét một chút.

Cơ hội này thật khéo, kế hoạch ban đầu cũng không cần thiết. Giờ phút này đã đánh tan được sự nghi ngờ của Hoàng đế, lại xả thân cứu hãn, kỹ năng nháy mắt đã tăng lên mười điểm, là lần tăng nhanh nhất từ trước tới nay, nàng rất hứng thú.

"Hoàng thượng, chúng ta đi một ngày chỉ săn được một con rắn nhỏ." Tiết Bích Đào che miệng ngáp một cái, chỉ chỉ con rắn ở trong góc.

Lời ngầm là, người có ngại mất mặt hay không? Ta rất ngại.

"Ai nói." Sau khi Hoàng đế buông nàng ra lại có chút luyến tiếc, thấy thể lực nàng đã dùng hết có chút mệt mỏi liền nhẹ ôm nàng vào ngực, nói: "Còn có rất nhiều người."

Tiết Bích Đào nghe vậy ánh mắt khẽ chớp, nhin xuống không nhìn về hướng Hoàng đế.

Nàng có chút tò mò, những người đó rốt cục là ai. Có vẻ như không phải thích khách bình thường, nếu không ngay từ đầu Hoàng đế cũng sẽ không nhường nhin như thế.

Nếu bình thường, ai sẽ khiến Hoàng thượng cam tâm tình nguyện lùi bước, chỉ thủ chứ không công?

Nàng nhớ tới khi nương phở cấp khoa học cho mình đã nói qua, nhớ tới quy tắc xưng đế của các triều đại, lại nhớ tới người đang ăn chay niệm phật, cung phụng tổ tiên nhìn qua vô cùng thành kính - Hoàng Thái hậu.

Chẳng lẽ là Thọ Vương? Suy nghĩ của nàng chuyển động nhanh chóng.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nhận Sai

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Vầng trăng sáng trong nhô lên cao. Ánh sao lấp lánh cùng ánh trăng chiếu rọi toàn mặt đất, chỉ có nơi lều trại là che phủ một vùng tối mờ xem không rõ. Lửa trại bập bùng sáng rực kia đã sớm tan, chỉ còn lại ngọn đèn lay lắt trên cây đuốc.

"Tiết chủ tử." Tiểu nội thị bị Hoàng thượng phái tới tìm Tiết Bích Đào, sau khi ra khỏi doanh trường, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người cách đó không xa đang đi tới. Tuy ánh sáng không rõ, nhưng khuôn mặt này hẳn nhận được, không thể sai.

Hắn thỉnh an người kia, nói rõ lý do: "Hoàng thượng mới vừa uống xong canh giải rượu, bảo nô tài đi tìm ngài tới hầu hạ đây. Thật là khéo, ngài liền tới rồi, theo nô tài vào đi thôi."

Nàng kia gật đầu, không nói lời nào.

Nội thị cảm thấy có chút kỳ quái, có điều trừ bỏ Triệu công công, xưa nay Tiết Tiệp dư này không cùng bọn họ giao tiếp, không chịu nói nhiều cũng là bình thường. Ai bảo người ta được sủng ái cơ, thôi mấy tiếng gió thoảng bên tai Hoàng thượng, còn không phải mặc nàng nói cái gì chính là cái đó? Bọn họ mấy tiểu nhân vật cũng không dám có câu oán hận.

Hắn nghiêng người phóng thấp tư thái, dẫn nữ tử này đi vào.

Nữ tử bước vào doanh trướng, thấy chén không trên bàn ở bên cạnh giường, để vương vì uống rượu say, mệt mỏi mà ở trên giường đỡ trán dựa vào gối ngủ.

Trên mặt nàng hiện lên một tia thất vọng gần như không thể phát hiện, nhưng ngay sau đó lại là may mắn.

Cẩn cẩn môi, nàng trút đi xiêm y, bò lên trên giường. Đợi khi bàn tay lạnh lẽo đang tháo y phục của Hoàng đế thì đột nhiên bị bắt lấy, sau đó nghe thấy Hoàng đế hàm hồ gọi: "Bảo bối..."

Tim nàng trầm xuống, lại đập nhanh hơn. Chậm rãi giương mắt nhìn lên, mãi đến khi xác nhận Hoàng đế đã ngủ say mới tiếp tục động tác trên tay.

Hai người cởi sạch xiêm y nằm ở một chỗ, nàng sử dụng những kỹ thuật đã học được trước khi vào cung để trêu chọc đế vương trong lúc ngủ mơ. Trong trướng đèn tắt, cả phòng yên tĩnh.

Tiết Bích Đào xốc lên tấm màn đi ra khỏi doanh trướng, nhìn mặt trời mọc ở phía xa nơi thảo nguyên mênh mông vô bờ, mặt trời mới mọc như vội vã không chịu nổi mà lộ ra nửa khuôn mặt, tràn đầy sức sống, tinh thần phấn chấn.

Thừa dịp không có ai, Tiết Bích Đào nheo mắt thoải mái mà đuổi cái eo lười, cảm thụ nhiệt độ từ đất trong không khí lạnh căm căm.

"Chủ tử, thuốc còn chưa có đổi!" Vân Lũ đi ra, vội vàng nói: "Thái y dặn dò, cần phải đổi mới ba lần mới có thể thấy hiệu quả."

Tiết Bích Đào nhớ tới vết rằn cấn trên cánh tay, hai dấu thật sâu, khắc ở trên da thịt trắng nõn đặc biệt đáng sợ. Vì thế vẫy tay: "Mang đồ vật lên,

chúng ta đi qua chỗ Hoàng thượng đối thuốc."

Ừm, cứu hãn một mạng, phải thời thời khắc khắc nhắc nhở hãn.

"Chủ tử!" Vân Lũ dậm chân, sợ chủ tử không đành hoàng.

"Vội cái gì." Người đi ở đằng trước ngoái đầu nhìn lại, cười bốn cợt, lại vẫn giải thích cho nàng ấy: "Chúng ta là đi quan tâm thương thế của Hoàng thượng, lại không phải làm tội ác tà trời. Dù sao đều là vết thương trầy da, bôi thuốc gì cũng giống nhau, đi đi đi."

Thình thoảng nàng mới có một lần, Hoàng đế sẽ chỉ vui mà không trách tội.

Đó chính là cái thú vị kì lạ của đế vương.

Lục tục, cũng có người từ lều trại đi ra, mấy vị công khanh đại thần thì tất nhiên nàng cần tránh đi, nếu là gặp phải nữ quyến, đợi các nàng hành lễ rồi sau đó có thể rời đi.

Trước chủ trưởng ngoại trừ nội thị, cung nữ thì tất nhiên không có người đi lại, nhìn trộm hành tung của đế vương chính là tội lớn, trừ phi có việc cần bẩm, còn lại không ai dám bén mảng ở chỗ này.

Bích Đào dừng bước chân, quét mắt nhìn nội thị kia cơ hồ muốn trợn rớt đôi mắt, nhúu nhúu mi, tiến lên vén màn.

Một cánh tay ngọc nhỏ dài lại nhắc mình lên trước nàng một bước, chờ đến khi cùng nàng đối diện, hai mắt nhìn nhau, hai người đều có chút giật mình.

Trong lòng Bích Đào hơi trầm xuống.

Khóe miệng Lục Ngạc thoáng giơ lên, khó có được tâm tình vui vẻ. Có bao nhiêu lâu không gặp được biểu tình này của nàng ta, liền như mười

mấy năm qua chính mình luôn chiếm cứ vị trí cao hơn trong lòng phụ mẫu, mà nàng ta chỉ có thể âm mộ, âm đạm đứng ở bên ngoài.

"Sao muội muội lại tới."

Bích Đào không quản nàng ta, nàng chuyển tầm mắt, chuyển về phía người đang chỉnh vạt áo trong doanh trướng.

Nàng bỏ xuống một câu: "Trước hết người đừng đi." Rồi sau đó nàng đi đến bên trong, gỡ tay Hoàng đế ra, tự mình chỉnh cho hẳn. Không khí là quý dị trầm mặc.

Vốn dĩ Tiết Lục Ngạc cũng muốn giúp Hoàng đế mặc quần áo, nhưng Hoàng thượng không đáp ứng, lúc này nàng mới muốn đi kêu cung nhân tới hầu hạ, vừa vặn đụng phải Tiết Bích Đào. Nghe vậy, nàng cũng thật sự đứng ở nơi đó không nhúc nhích, không biết là bởi vì bị phản ứng của Tiết Bích Đào mê hoặc hay là muốn nhìn nàng ta sẽ làm như thế nào.

"Bảo bối." thấy tóc mai bên thái dương nàng khẽ buông lỏng, Hoàng đế liền duỗi tay giúp nàng vén lọn tóc rũ xuống ra sau tai: "Nhất định là thời điểm chải đầu lại lộn xộn, thật không thấy người ngồi thẳng một khắc nào."

Tiết Lục Ngạc nghe Hoàng đế nói mà đáy mắt dần dần đông lạnh, cách xưng hô kia khiến hôm qua nàng nghe được mà có một lát thất thần, còn có lời nói quan tâm thân thuộc kia. Nàng không rõ, cái muội muội cố tình làm bây này, rốt cuộc Hoàng thượng coi trọng nàng ta ở chỗ nào? Rõ ràng khi ở nhà, phụ mẫu đều thích nàng, chính mình mới là người chịu đựng giáo dưỡng khổ ải của gia tộc, tại sao lại là nàng ta được Hoàng thượng thích.

Đã lâu Hoàng thượng chưa từng đi Cẩm Tú các của nàng, ngay cả nàng tấn lên Mỹ nhân, tựa hồ đều là xem ở mặt mũi của muội muội. Lần

này đi ra ngoài là Hoàng hậu nương nương an bài cho nàng cơ hội, nàng cần phải nắm chắc.

Nhưng sau khi biết muội muội cứu Hoàng thượng, nàng liền suy đoán tối hôm qua Hoàng thượng sẽ triệu muội muội tiến đến hầu hạ. Nàng không thể chờ Hoàng thượng nhớ tới, nhưng khả năng cưỡi ngựa bắn cung của nàng lại kém xa thi thư họa nghệ, cho nên khi biết được tin tức thì nàng liền chuẩn bị, nàng thanh thủ chen chân, cướp đi cơ hội thị tẩm thuộc về muội muội.

Được làm vua thua làm giặc, chỉ cần thắng là được.

"Hoàng thượng, ngài tìm nàng ta?" Tiết Bích Đào không có hùa theo Hoàng đế nói, mà là trực tiếp hỏi.

Vốn dĩ Hoàng đế thấy Tiết Bích Đào cử chỉ như thường, không kết luận được nàng có tức giận hay không, liền lấy lời nói thử một lần. Hiện giờ xem ra, vẫn là cái xô giấm nhỏ (ghen). Hắn nói: "Trẫm nhớ rõ tối hôm qua bảo Triệu Trung Tín đi tìm người." Hắn không tiếp tục nói, nói đến mức này, cũng không phải đồ ngốc mà đoán không được.

"Ồ, thì ra là tỷ tỷ giả trang thiếp thân để đoạt sủng?" Tiết Bích Đào hất cằm lên, khoe miệng gọi lên nụ cười trào phúng. Thấy mặt Tiết Lục Ngạc nháy mắt biến trắng bạch, thầm nghĩ, thật là xin lỗi nhưng nàng sẽ không quanh co lòng vòng, làm các cô nương cổ đại bị sợ hãi.

Rốt cuộc các nàng là từ một gia tộc đi ra, nàng ta làm việc cũng muốn lưu ba phần đường sống.

Nhưng Tiết Bích Đào lại không phải người gia tộc tử mĩ đào tạo ra, thể diện cũng không phải là người khác cho, là tự chính mình tranh được. Tiết Lục Ngạc không biết xấu hổ, nàng làm gì phải giúp nàng ta giữ thể diện mà không được nói?

Nàng chán ghét nhất có người lấy danh nghĩa nàng làm việc, ghê tởm hơn là hai người có một khuôn mặt như nhau. Lúc này nàng thật sự có chút hiểu rõ vì sao Tiết Lục Ngạc không thích Tiết Bích Đào.

Sau khi Tiết Lục Ngạc nghe được thì bộ dáng lạnh băng liền có vết rách, tuy nhiên nàng nói thản nhiên, không hề khóc lóc cãi cọ, làm người ta vô hình trung sinh ra hảo cảm: "Đêm qua thiếp thân đi ở trên đường bị công công bên người Hoàng thượng ngăn lại, hắc gọi thiếp thân Tiết chủ tử, thiếp thân cũng không biết thì ra hắc gọi chính là muội muội. Là thiếp thân nghĩ sai rồi." Tiết Mỹ nhân, cũng là Tiết chủ tử.

Nói xong nàng nhìn về phía Hoàng đế , ánh mắt chuyên chú có vẻ đưa tình.

Với một cái biểu tình hiếm khi lộ ra ngoài của Băng mỹ nhân, xác thật khiến người nghĩ ngợi sâu xa, dần dần liền mềm lòng.

Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, lại cười nói: "Nếu tỷ tỷ cũng nói chính mình nghĩ sai rồi, vậy đợi vào trong cung, cũng không cần phiền toái đồng sử ghi chép lại làm gì." Tuy rằng nàng đang cười, nhưng ai cũng có thể nhìn ra tâm tình nàng rất kém, bằng không cũng sẽ không dùng cái này để ép người.

Tiết Lục Ngạc cả người chấn động, đồng sử không ghi lại, tương đương cho dù nàng có thai, cũng sẽ không được thừa nhận là huyết mạch thiên gia mà là đứa con hoang.

Hoàng đế cũng giật mình, hắc do dự nói: "Này..." Nếu thật sự có hài tử, chẳng lẽ còn muốn bóp chết hay sao, trong cung hiểm ác rèn luyện là một chuyện, nhưng không thể xem như đồ vật nói bỏ là bỏ.

Không đợi hắc nói xong, hốc mắt Tiết Bích Đào liền đỏ ửng, nàng cúi đầu khụt khịt, di di mũi chân, giống như đang kiềm nước mắt. Dáng vẻ này vào trong mắt Hoàng đế, trong lòng Hoàng đế tức khắc mềm nhũn.

Hoàng đế thở dài: "Người a..." Vẫn là khó chơi.

Hắn đang muốn nói tiếp, thấy Tiết Bích Đào làm như nghĩ đến cái gì, nhón chân thò đầu qua tới, liền theo thói quen mà cúi người đi nghe. Đợi nghe rõ nội dung, hắn liếc mắt quét Tiết Lục Ngạc một cái, gật gật đầu tỏ vẻ đáp ứng.

Tiểu nữ nhân này ngày hôm qua mới vừa cứu hắn, hôm nay khiến cho nàng đụng phải hắn cùng tỷ tỷ nàng ở chung một phòng, cho dù cường thế như đế vương, cũng sẽ có chút áy náy.

Nếu nàng thích thì để cho nàng làm đi. "Người về trước đi." Hoàng đế nhàn nhạt nói với Tiết Lục Ngạc. Tuy rằng cùng một khuôn mặt với vật nhỏ, nhưng vừa nhìn vào đôi mắt, hắn liền biết là không phải. Đó là ánh mắt mà mỗi người nữ nhân trong hậu cung đều có, ngưỡng mộ ẩn tình, bất luận là thật hay giả, đều là giống nhau.

Tiết Lục Ngạc còn định nói thêm nhưng cục diện như vậy thật không rõ ràng, nàng không biết rốt cuộc Tiết Bích Đào nói gì với Hoàng thượng, nếu nàng mạo muội cãi cọ, chẳng phải là vào lưới của nàng ta? Nữ nhân tranh luận không thôi, chắc chắn làm Hoàng thượng không vui.

Thấy biểu tình vừa rồi của Hoàng thượng, cũng là không tán đồng làm như vậy. Chỉ cần không phải liên quan đến con nối dõi, nàng có thể chịu đựng. Tuy rằng hiện giờ ở trong lòng Hoàng thượng vẫn coi trọng Tiết Bích Đào, nhưng trải qua một chuyện này, nhất định có thể khiến hắn không thích Tiết Bích Đào làm xằng làm bậy, cũng có thể làm hắn một lần nữa lại nhớ nàng tới. Vì thế nàng nhàn nhạt mà thỉnh an cáo lui.

Bước chân chậm rãi, nàng nhớ tới thư nhà của mẫu thân, sau khi hỏi han ân cần, lại là bảo nàng phụ trợ muội muội thăng tiến.

Nàng cười, nằm mơ đi.

Chỉ cần không có bị phán tử hình, nàng đều có cơ hội tranh sủng. Chuyện sau này, ai nói rõ đâu.

Chờ nàng đi rồi, Hoàng đế kêu Triệu Trung Tín tới phân phó một phen, sau đó vẫy lui. Trong trường chỉ còn lại có hắc cùng Bích Đào.

"Bảo bối." Hắc gọi. Kỳ thật hắc không quen ở trước mặt người khác gọi nàng như vậy, mới vừa rồi ở trước mặt Tiết mỹ nhân, lại chưa từng suy xét qua. Hiện giờ nghĩ lại, kia buột miệng thốt ra, tựa hồ là vì có lo lắng nàng tức giận.

Khi nào, từ khi nào cảm xúc của hắc cũng sẽ vì nữ tử mà lay động. Hắc kinh ngạc.

Bích Đào không nói chuyện, thấp đầu bắt đầu lạch cạch lạch cạch rơi nước mắt, khóc đến mức miếng đất dưới chân kia như bị nước mưa làm ướt.

Hoàng đế đau lòng, đầu cũng đau.

Vật nhỏ cực kì không dễ dỗ, người khác chính là phát cáu cũng không dám một mặt ngoan cố cùng hắc. Nhưng nàng thì chỉ cần trong lòng không vui, liền thật sự sẽ không thềm nhìn người, thẳng đến khi chính nàng vui vẻ lên, hoặc là người có thể dỗ được nàng.

Sau một lúc lâu hắc đều đợi không được nàng dừng khóc để có thể nghe hắc nói chuyện, liền duỗi tay muốn nâng hàm dưới nàng lên, hắc nói: "Trẫm đều dẫn theo yêu cầu của người, làm tử tử người uống canh tránh tử, người còn muốn thế nào?" Nhưng là tay còn chưa có đụng tới, đã bị nàng xoay mặt trốn đi. Thậm chí chân còn lui một bước về sau.

"Không được động tay động chân." Nàng khóc có chút khụt khịt, phun ra câu này lại tiếp tục khóc.

Hoàng đế hết đường xoay sở: "Bảo bối, là nội thị kia gọi sai người, trẫm cũng không biết." Những việc này trước nay liền không phải Hoàng đế sai, huống chi ngày hôm qua hắn uống say, hiện tại nhớ tới thật đúng là một chút ấn tượng đều không có.

Có điều loại sự tình này, làm hắn đi giải thích cùng một phi tử là không có khả năng. Nữ tử lấy phu (quân) làm trời, huống chi hắn là Hoàng đế, không có lý nào đi giải thích mấy chuyện này, có thể dỗ nàng đã là tỏ vẻ hân thương, hân sủng nàng.

Vì thế Tiết Bích Đào tự lý giải, nàng khóc nức giận dỗi: "Thì ra Hoàng thượng cũng không phân rõ được thiếp thân cùng tỷ tỷ, đều là thiếp thân không tốt, ai bảo thiếp thân cùng tỷ tỷ lớn lên giống nhau như đúc, khiến công công kia nhận sai, khiến Hoàng thượng cũng nhận sai."

"Sao trẫm có thể nhận không ra." Hoàng đế bị đánh đồng cùng một nội thị, thực không thoải mái, lập tức làm sáng tỏ: "Tối hôm qua sau khi sai người truyền cho người tới, trẫm cảm thấy mệt nên liền ngủ. Chưa từng biết là tỷ tỷ người."

Rốt cuộc vẫn giải thích cho nàng, Hoàng đế bất đắc dĩ mà nghĩ, khi nàng khóc, hắn cũng không có cách nào làm gì nàng, chỉ có thể dỗ. Thôi, đây là bé ngoan nũng nịu, hắn dỗ một chút cũng không có gì.

"Thật sự?" Tiết Bích Đào hồ nghi mà nhìn về phía Hoàng đế.

"Trẫm còn có thể lừa người sao." Hắn bị đôi mắt ướt đầm dề của nàng làm mềm lòng, chính là giả cũng vạn không thể thừa nhận lại làm nàng thương tâm, huống chi xác thật là thật sự.

Tiết Bích Đào giống như tin, nàng bổ nhào vào trong lồng ngực Hoàng đế cọ nước mũi nước mắt vào hắn, mang theo giọng mũi nồng đậm sau khi khóc, càng hiện yêu kiều mềm mại: "Tất nhiên là thiếp thân tin Hoàng thượng."

Diễn hình của khoe mã, bắt người ta đổ vui vẻ rồi mới bằng lòng phụ họa hẳn.

Nhưng Hoàng đế không chịu nổi cũng vui vẻ a, hẳn nhẹ nhàng thở ra, không khóc rồi thì liền dễ hơn nhiều. Hẳn nhắc tới một sự kiện khác: "Bảo bối, người cứu giá có công trăm còn chưa có thưởng người đâu, nghĩ xem muốn cái gì?"

Nàng tiếp tục cọ cọ, dù sao cái quần áo này không sạch sẽ, làm dơ thêm chút, nàng nhìn càng vui vẻ!

Hoàng đế xoa xoa đầu nàng, nói: "Không bằng trăm cho người một phong hào, để bọn họ không kêu sai người nữa." Trước hết phải thoát hoàn toàn liên can với vụ này, không thể để sau này nàng vừa giận liền nhắc tới, đến đó hẳn liền thật sự không có cách.

"Hừ, ban thưởng còn muốn cùng người ta thương lượng, người ta sẽ không mang ơn đội nghĩa đâu." Nàng ương bướng, thân mình xoắn đến xoắn đi.

Trong lòng lại nói, Hoàng đế thực thông minh nha. Vì thế vặn vẹo càng vui vẻ.

Hoàng đế bị vật nhỏ ở trong lồng ngực vặn đến động ý niệm, vỗ về lưng nàng làm nàng an tĩnh chút đừng phá. Hẳn thấp giọng cười nói: "Trăm không muốn người mang ơn đội nghĩa, trăm muốn chính là người lấy thân cảm tạ."

Không xong, làm quá mức rồi, tên Hoàng đế vô sỉ lại xuất hiện rồi. Bích Đào lửa sém lông mày mà nhảy ra khỏi ôm ấp của Hoàng đế, liên tục nói: "A, mém chút thiếp thân đã quên còn chưa có đổi thuốc. Hoàng thượng, vết thương của ngài thế nào?"

"À, có điều thuốc của chúng ta không giống nhau, Hoàng thượng ngài đối của ngài, thiếp thân quay lại trưởng của mình đối vậy."

Sự tình đột biến, tất nhiên thuốc cũng sẽ không lại là "Trầy da đều có thể dùng một loại".

Dù sao hôm nay hãn tuyệt đối đừng mong chạm vào nàng, hừ.

Hoàng đế nhìn bộ dáng nàng khôi phục tinh thần phấn chấn, sinh long hoạt hổ, cười nhướng mày, thả nàng đi trở về. Không vội lúc này.

Hôm qua sau vụ hành thích, vì giữ gìn hứng thú của mọi người nên hãn vẫn đúng hạn cử hành khánh công yến, tất nhiên chuyện bị thương cũng không truyền ra, đám văn thần đầu bạc kia, già rồi khó tránh khỏi thích cảm râm lấm bầm. Miễn cho bọn họ nhìn thấy hãn liền một phen nước mũi một phen nước mắt bảo hãn phải vì giang sơn xã tắc, ngàn vạn bảo trọng long thể.

Bọn họ nào có khóc đẹp như vật nhỏ, hãn xin miễn cho kẻ bất tài.

Cũng bởi vậy, tối hôm qua hãn không có thời gian đi tự hỏi chuyện hành thích, hiện giờ rảnh rồi, tất nhiên vẫn là muốn trước hết xử lý chuyện này. Triệu Trung Tín đi lo chuyện Tiết Mỹ nhân, vì thế hãn bảo thủ hạ mang Tiểu Thuận Tử đi mời vài vị đại thần lại đây thương lượng, có một số người, là nên gõ gõ một chút.

Mà lúc này trong doanh trướng, Tiết Lục Ngạc đang dùng tư thế tuyệt đẹp mà uống nước canh đen nhánh kia, nàng nghe nói đây là chén thuốc bổ thân Hoàng thượng ban cho, tất nhiên ở trước mặt Triệu công công uống xong, làm biểu hiện cảm tạ hoàng ân mệnh mông.

Trong hậu cung chỉ có nữ tử hầu hạ khiến đế vương tâm duyệt, mới có cơ hội sau khi thừa sủng được ban chén thuốc bổ thân.

Xem ra Hoàng thượng nói phụ họa với Tiết Bích Đào chỉ là mặt ngoài, ngầm lại trịnh trọng mà sai Triệu công công tới ý nói với nàng kỳ thật là hân vừa lòng. May mà quyết đoán dùng một chiêu nguy hiểm này, đổi lại nàng khiến Hoàng thượng nhớ rõ nàng.

Lòng nàng tràn đầy vui mừng.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thọ Vương

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Sau khi thánh giá hồi cung, truyền ra tin tức Tiết Tiệp dư người có công cứu giá được ban phong hào "Trân", nhất thời mọi người đều có chút khó có thể phản ứng.

Tiết Tiệp dư giống như là con cưng của trời, từ khi vào cung tấn chức không ngừng không nói, tùy giá đi sẵn còn có thể cứu Hoàng thượng một mạng, bởi vậy được thưởng phong hào, quả nhiên là phúc trạch thâm hậu. Trái lại cũng có người nói theo mức độ sủng ái của Hoàng thượng với Trân Tiệp dư, ban phong hào chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng không biết công cứu giá này là thật hay giả, rốt cuộc quá trình ngày đó cũng không có ai truyền ra.

Mà một chữ "Trân" này càng làm mọi người hung hăng ghen ghét một phen. Nguyên nhân là vì tiền triều có một sủng phi phong hào là "Trân", suốt cuộc đời vị Hoàng đế kia đều coi nàng ta như trân bảo, đau như tròng mắt, dù cho chưa từng ngồi lên hậu vị, nhưng nữ nhân nào không nằm mơ, không ảo tưởng được đế vương sủng ái?

Dù sao chung quy đây là việc tiền triều, không cần lôi ra so sánh, nếu không các nàng đều đang hoài nghi ý tứ của Hoàng thượng.

Ở hậu cung vì vài việc nhỏ mà tính toán chi li, trên triều đình cũng vì việc Thọ vương tự tiện vào kinh mà sôi sục.

Hai bên, thị vệ được huấn luyện nghiêm ngặt nhanh chóng giương đao đeo ở bên eo lên, ngăn cản dân chúng hoặc la hét ầm ĩ hoặc tò mò kính sợ ở bên ngoài, để duy trì một con đường thẳng.

Không lâu sau, tiếng vó ngựa "lộc cộc" vang lên, lọt vào trong tầm mắt là hai con tuần mã với bốn vó quay cuồng, bờm dài tung bay, theo sát là một cỗ xe chạm khắc đẹp đẽ, vô cùng hào hoa xa xỉ. MÀN xe kia bị bàn tay với những đốt ngón tay thon dài nhấc lên một góc, ánh mắt hẩn dạm mặc đảo qua, tiện đà như là thấy được chuyện thú vị, một chút nghiền ngẫm ở môi, buông tay rũ mình.

Tuy rằng thời gian ngắn ngủi, nhưng không ít người đều đã nhìn thấy gương mặt tuần mã như được điêu khắc của hẩn, chiếc mũi thon dài, môi mỏng mím chặt, nếu gặp qua đường kim thiên tử ở chỗ này sẽ phát hiện ngũ quan hai người có điểm tương tự. Chỉ có cái nốt ruồi ở khóe miệng kia khiến hẩn toát ra vài phần giảo hoạt.

Đột nhiên, có một nữ tử phá tan phòng tuyến của thị vệ, quỳ gối thẳng tắp trước xe ngựa kia, khiến cho bộ mặt xa phu ngừng trọng, dây cương quấn quanh tay hai vòng, dùng lực lớn xiết chặt, dừng tuần mã phía trước lại, ngựa kia bị kéo dừng lại sinh ra tức tối, tức khắc móng trước tung lên, ngửa mặt lên trời hí vang.

Giờ phút này nữ tử kia cũng bị dọa run bần bật, sợ ngay sau đó vó ngựa kia sẽ dẫm đạp lên người mình.

"Chuyện gì?" Người trong xe hỏi không chút để ý.

Sau khi xa phu trấn an ngựa, nghe hỏi chuyện, lập tức xoay người đáp: "Khởi bẩm Vương gia, có người bên đường ngăn trở xa giá."

Còn chưa chờ Vương gia không vui lên tiếng, nữ tử xiêm y rách rưới lập tức đập đầu khóc: "Còn thỉnh vị công tử này thứ tội. Tiểu nữ không xu dính túi không có cách nào an táng cha, bán mình táng cha lại không ai để ý

tới. Rơi vào đường cùng nên chặn xe, mong rằng công tử thương xót, giúp tiểu nữ tử có thể an táng cha, tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân của công tử."

Nàng nói hết lời, thoáng ngẩng mặt, lông mi lại vẫn buông xuống. Nước mắt ướt nhẹp gương mặt, tẩy sạch bụi bẩn phủ trên mặt nàng, lại lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp như hoa. Nổi bật lên dấu vết dập đầu gây ra trên trán càng khiến người thương tiếc vạn phần.

Mấy công tử con nhà giàu mới vừa rồi đi ngang qua cười nhạo không khỏi hối hận, thấp giọng mắng chính mình không có tuệ nhãn nhận ra mỹ nhân, cứ thế bỏ lỡ cơ hội.

Ai biết nàng mặt xám mày tro quỳ gối chỗ đó, ẩn bên dưới lại là dung nhan mỹ lệ.

"Ừ, Hồ Bì, lấy khế ước bán mình tới bảo nàng ký." Người trong xe ngựa đáp ứng cực kỳ dứt khoát, làm nhóm con nhà giàu càng bóp cổ tay không thôi, nhìn nghi trượng này, người bên trong nhất định là nhà quyền quý ở kinh thành, nghĩ đến gặp mỹ nhân nhiều như gặp cá diếc qua sông. Nếu nhìn không ưng diện mạo bậc này, nói không chừng bọn họ còn có thể có cơ hội.

Không nghĩ tới người này thật sự coi trọng.

Nữ tử cũng vô cùng vui sướng, nàng liên tục dập đầu: "Công tử là người tốt, tiểu nữ đa tạ công tử."

Hồ Bì lĩnh mệnh, hẳn phải bảo vệ an nguy của Vương gia, tất nhiên không thể tự tiện rời đi, liền gọi một người thị vệ đi theo bên xe tới, phân phó hắn ta đi làm.

Chờ mọi người cảm thấy tiết mục này cũng không có gì đặc sắc, chỉ là hiếm khi nhà quyền quý phát thiện tâm hoặc thật ra là coi trọng nữ tử này,

thì nghe được trong xe ngựa lại lần nữa truyền đến một câu lướt nhẹ.

"Chờ viết xong, cho nàng ta năm mươi lượng bạc, sau đó ném khế ước bán mình đến Di Hồng viện đi." Hắc dùng một chút, ngữ khí quý dị nói: "Người muốn làm trâu ngựa, không cần chờ kiếp sau."

Trâu, ngựa kia chẳng phải là bị người cười sao, vào Tần lâu Sở quán[1] tất nhiên là ngàn người gối, vạn người cười.

([1] Tần lâu Sở quán: thanh lâu, kỹ viện.)

Không nghĩ tới nghe thanh âm này hắc là người tự phụ, lại có thể đường hoàng không cố kỵ nói ra những lời này, thật sự khiến người kinh ngạc đồng thời còn cảm thán nữ tử này đáng thương. Nô tịch[2] còn có thể thoát thân, hoặc có cơ hội được chủ nhân coi trọng. Mà tiện tịch[3] muốn hoàn lương thì vô cùng gian nan.

([2], [3]: hai trong số những loại hộ tịch của Trung Hoa cổ đại, dùng để phân biệt đẳng cấp trong xã hội. Nô tịch : chỉ nô lệ, người hầu. Tiện tịch : chỉ khất cái, kỹ nữ hay kẻ phạm tội.)

Có lẽ là hành động chặn xe của nữ tử bên đường chọc giận vị quý nhân này, nếu không đâu đến nỗi lưu lạc đến tận đây. Mọi người sôi nổi suy đoán.

Giờ phút này, nữ tử vốn đang vui sướng, mặt đã trở nên xám như tro tàn. Tất cả việc này nàng đều đã nghiền ngẫm lên kế hoạch kĩ càng, tuy rằng không biết người trong xe ngựa là ai, nhưng chỉ cần là người quyền quý là được. Lúc sinh thời, cha nàng đánh bạc thua hết gia sản, nàng không có tiền trả nợ, nhưng dung mạo này lại làm những kẻ du côn vô lại chú ý, nàng muốn giữ được mình, muốn nửa đời sau tốt đẹp, nhất định phải lấy dung mạo làm mồi câu, chỉ cần câu được một con cá lớn, lo gì những việc này không thể giải quyết?

Dung nhan xuất chúng, có can đảm chặn xe, cùng với dáng vẻ đáng thương nhu nhược, nàng không hiểu, không phải những quý nhân đó đều thích tìm kiếm cái lạ sao, dù có chướng mắt, cũng không nên bán nàng tới thanh lâu.

Rốt cuộc nàng chọc giận vị quý nhân này ở chỗ nào?

Mà chân tướng bọn họ không biết chính là , nếu không phải người trong xe ngựa đánh ám hiệu trước, một nữ nhân hèn mọn như nàng ta làm sao có thể vọt tới trước xe ngựa?

Lúc này người trong xe ngựa, cũng chính là Thọ vương, đang lười nhác dựa vào đệm mềm, đưa quả nho chưa lột vỏ bỏ vào trong miệng, nhai, vỏ thật chất, hăng hăng.

Thời điểm từ sớm nàng ta ngẩng đầu nhìn về phía xe ngựa của hắn, hắn đã thấy được cuồng nhiệt vui sướng từ trong mắt nàng ta, nữ nhân như vậy không ném ở thanh lâu thì thật là đáng tiếc. Hắn rất hiểu kì nàng ta sẽ vì quyền lợi phú quý đi đến một bước nào.

Chuyện trên đời chính là như thế, bá tánh có nghi vấn cũng chỉ có thể để trong bụng, mà các quý nhân lại có thể vì thế trả giá thực tế, cứ việc làm những chuyện trời giận người oán cũng chỉ vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chính mình thôi.

Thật ra nếu có thể, hắn càng muốn ném nàng ta đến hậu cung của hoàng huynh, hắn ác độc suy nghĩ. Tiện đà nhớ tới tiểu tinh linh trên cành cây ở trong rừng.

Khi nào hậu cung của hoàng huynh có thêm một nữ nhân thú vị như vậy, hắn cong môi, sờ sờ cánh tay phải .

"Hồ nháo!" Hoàng đế nổi giận đùng đùng ném một quyển tấu chương buộc tội lên bàn, trách mắng Thọ vương trước mặt: "Người lén lút làm việc gì trăm cũng nhin, hiện tại lại dám chưa được truyền triệu liền trắng trợn tảo bạo vào kinh, không sợ triều thần công kích tập thể sao? Đến lúc đó đến trăm cũng không thể tùy ý áp xuống."

"Đây không phải hoàng huynh áp xuống sao?" Thọ vương nhẹ nhàng băng quơ nói: "Hoàng huynh không hổ là người phụ hoàng tự mình dạy dỗ, từ trước đến nay việc nhỏ thế này không cần tốn nhiều công sức đã có thể dẹp yên."

Việc nhỏ, việc nhỏ! Tức giận trong lòng Hoàng đế bốc lên bùng bùng, hăn nỗ lực áp xuống, nói: "Vậy mẫu hậu, mẫu hậu đối đãi với người còn tốt hơn so với trăm, người lại ngang ngạnh muốn cho mẫu hậu nhìn thấy cảnh huynh đệ bất hoà, bức cho hiện giờ mẫu hậu ăn chay niệm phật, mọi chuyện đều không dám hỏi nhiều. Sao người có thể làm mẫu hậu thất vọng?"

Trước kia, hăn ta có làm những chuyện đó, nhưng chưa bao giờ nguy hiểm cho tính mạng của hăn, quả thực như là khi nhàn hạ nảy ra kế hoạch để đùa vui, không vì đạt mục đích, chỉ vì quá trình hưởng thụ. Vì trong lòng nghi ngờ điểm này, cho nên khi bắt bí hăn ta, hăn cũng quanh co lòng vòng, sau lại thấy hăn ta trước sau như một, cũng liền mắt nhắm mắt mở tùy hăn ta đi.

Thứ nhất dù sao hăn ta cũng là thân đệ đệ của hăn, thứ hai hăn không hy vọng mẫu hậu thương tâm, tuy rằng hăn không phải đứa con mẫu hậu sủng ái, nhưng so sánh với những hậu phi chỉ biết tranh quyền đoạt vị, xác thật bà vẫn là một mẫu thân tốt, cũng quan tâm săn sóc hăn. Không sủng nịnh quá phận, đơn giản vì hăn là Hoàng đế đời kế tiếp phụ hoàng lựa chọn.

Bất luận là hăn hay hoàng đệ xảy ra chuyện, mẫu hậu đều sẽ thương tâm muốn chết, hăn không muốn nhìn điều đó xảy ra.

Thọ vương không dao động, hẳn là người trời sinh bạc tình, thờ ơ với mọi chuyện, tựa như không có cảm tình nào có thể lưu lại quá nhiều dấu vết trong lòng hẳn. Mẫu hậu đối tốt với hẳn, hẳn cũng sẽ hỏi han ân cần, hầu bệnh bên giường, nhưng bắt hẳn từ bỏ trò chơi mà hẳn hiếm khi có hứng thú chơi lâu dài, hẳn lại có chút không vui.

"Không bằng thần đệ và hoàng huynh thương lượng?" Hẳn giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì thú vị, đá văng ra câu chất vấn đầy khí phách của Hoàng đế, lập tức mở miệng hỏi ngược lại.

Lại nữa, Hoàng đế dường như muốn đỡ trán. Trước kia hẳn ta luôn lảng tránh đề tài, lúc này hẳn chủ động mở lời với hẳn ta, hẳn ta lại còn có thể dùng chiêu thức này. Thật sự là không sợ cơn giận của thiên tử, trăm vạn xác chết, ngàn dặm máu tanh.

"Nói."

"Nếu hoàng huynh chịu ban Tiết, à không, Trân Tiệp dư trong cung cho thần đệ, thần đệ sẽ tìm chuyện khác để làm, được không?" Từng câu chữ vững vàng, tự nhiên như thể đang nói "Hoàng huynh người đưa ta con mèo người nuôi, ta sẽ không nghịch ngợm đá người ngã lăn khỏi cái ghế kia".

Lúc này hoàng đế là thật sự tức giận, tuy rằng trước khi tổ tiên bọn họ giành được giang sơn, đúng là thê tử thị thiếp của huynh đệ có thể chuyển cho nhau, nhưng về sau nhìn những gì xảy ra với tiền triều, dần dần cũng không hề làm như vậy. Tuy rằng điều này cũng không liệt vào quy củ.

Huống chi, hẳn ta lại coi trọng tiểu nữ nhân kia, trong cung ngoại trừ Hoàng hậu, ai cũng có thể, nhưng nàng lại không được.

Vì thế hẳn rất bình tĩnh nói: "Trẫm không đáp ứng." Lúc này hẳn đã biết, vào cái ngày có người hành thích, chỉ sợ vị đệ đệ này cũng ở đó. Nếu không, tại sao hẳn ta lại đột nhiên có hứng thú với tiểu nữ nhân kia.

Thọ vương kinh ngạc nhường mày, hẳn biết từ trước đến nay hoàng huynh của mình càng tức giận càng bình tĩnh, người vừa thấy hẳn nổi giận ùng ùng đến bốc hỏa, nhưng thật ra trong lòng căn bản không nóng nảy, ngoại trừ chuyện hành thích, hẳn vẫn luôn không đàng hoàng như vậy. Không có triều thần ủng hộ, dù hẳn hành thích thành công, cũng khó có thể thay thế hoàng huynh ngồi lên cái kia vị trí. Rốt cuộc, so với hẳn, hoàng huynh được lòng người dưới hơn.

Nhưng hiện tại biểu tình bình tĩnh như vậy, có thể thấy được là thực sự tức giận. Điều này làm cho hẳn có chút mới lạ, nha đầu kia tùy tiện ngồi ở ngọn cây, dùng đùi gót chân nhỏ, liếm miệng vết thương, xác thật rất đẹp, nhưng khiến hoàng huynh để bụng như vậy, có thể thấy được không chỉ là đẹp.

"Vậy quên đi." Hẳn ta nhún vai, nói tiếp cũng sẽ không có kết quả, hẳn ta vẫn nên tự mình động thủ thì hơn.

Lúc Hoàng đế đã quên đi chuyện ban đầu, rốt cuộc hẳn ta nói ra một câu chính sự: "Lần này Nam Quốc không đủ vật phẩm tiến cống, thần đệ liền chọn cho hoàng huynh bảy mỹ nhân, hoàng huynh phải tận hưởng lạc thú trước mắt, chớ cô phụ tâm ý của thần đệ."

Hoàng đế đã không muốn nhiều lời, hẳn phất tay tỏ vẻ đã biết, đồng thời bảo hẳn ta lui xuống.

Đợi Thọ vương lười nhác cáo lui, Hoàng đế xoay chuyển ngọc tỷ, trong lòng suy nghĩ. Thật ra, bởi vì hẳn ta luôn không đàng hoàng như vậy, cho nên chính mình mới yên tâm. Một đế vương, có thể bạc tình vô tâm, nhưng không thể thờ ơ mọi việc.

--

"Ai nha, nơi này hẻo lánh như vậy, sao có thể ở được." Trên đường nhỏ trong hậu cung dẫn đến Lưu Hương uyển hẻo lánh liên tiếp truyền đến

tiếng oán giận nùng nịu.

Chộc thái giám đằng trước dẫn đường quay đầu lại nghiêm túc nói: "Hậu cung trọng địa, đâu đến lượt người lăm miệng!"

Những nữ tử liên tục châu đầu ghé tai oán giận đó nghẹn lời, bấu môi không dám lên tiếng nữa, trong lòng lại nghĩ, chờ các nàng được thánh sủng, tiểu thái giám này còn không vội vàng nịnh bợ sao? Không nên ở đây vội vã nhất thời.

Các nàng vốn là nữ nhi của quan viên cấp thấp ở Nam Quốc, tự nhận là dung mạo phi thường, lại vì gia thế thấp mà không có ngày xuất đầu. Không nghĩ tới lần này cống phẩm tiến cống không đủ, Thợ vương liền sai người lựa chọn các nàng để bồi thường. Quốc quân cũng đồng ý, tất nhiên các nàng liền thuận lợi vào được hoàng cung.

Ngắm lại trong cung đình cẩm y ngọc thực, vinh hoa phú quý, đây chính là điều các nàng cầu còn không được. Hiện giờ có cơ hội tiến cung, tất nhiên phải vì tương lai của mình mà trù tính thật tốt. Dù là địa vị thấp hèn, nhưng nếu có sủng ái của đế vương, lại có người nào dám coi thường các nàng? Các nàng mang theo hy vọng, đáy lòng chờ mong.

Mà trong số các nàng chỉ có một người không có bất mãn đối với hiện trạng. Nàng kia sinh ra được một khuôn mặt trứng ngỗng, tuy tai mắt mũi miệng không vô cùng xuất chúng, nhưng cũng thanh tú đáng yêu, càng hiếm có là khí chất ôn nhã, nhìn từ xa là có thể khiến người nổi lên ý thân cận.

Nàng tên là Khúc Hân Nhiên, vốn cũng không phải người của thời đại này.

Đến năm tận thế - năm 2012, nàng đột nhiên bị từ trường quỹ dị của thời không này cuốn lấy, nhập vào thân thể người này, cũng có một không gian thần kỳ.

Thật ra thời điểm ở hiện đại, vì cha mẹ kinh doanh, trong nhà tiền tài không thiếu, toàn bộ thời gian nàng dành để sáng tác, hành văn của nàng không tệ, cũng kiếm lời không ít. Mà khi nhàn hạ, nàng thích nhất đọc những tác phẩm xuyên không, nhìn những nhân vật trong sách xuyên qua các thời không, trở thành nữ tử được Hoàng đế hoặc Vương gia sủng ái, trong lòng rất hâm mộ.

Thời điểm mới tới nơi này nàng cũng không thích ứng, cũng may chủ nhân của thân thể này là tiểu thư nhà quan, phía dưới có nha hoàn hầu hạ, dù cha là cha ruột, mẹ lại là mẹ kế, nhưng chậm rãi cũng thành thói quen. Huống chi có không gian thần kỳ, nàng phát hiện ngoại trừ có thể tẩy trừ tạp chất, khí chất xuất trần của nước thần tỏa ra bên ngoài, phòng của nàng cũng ngoài ý muốn được dọn tới trong không gian kia, điều này làm cho nàng càng thêm như cá gặp nước, giành được sủng ái của cha.

Mà khi biết chính mình được lựa chọn vào hậu cung của Nguyên Trưng đế, tất nhiên nàng vô cùng kích động.

Quả nhiên! Nàng biết có không gian thần kỳ này, nàng sẽ là nữ chính của thời không này, cho nên sau khi nương định tìm cho nàng một cửa hôn sự nhìn như tốt đẹp, kỳ thật chẳng ra gì, nàng không hề nóng nảy, không có điểm suy sụp, vì như thế đâu có thể thể hiện ra địa vị nữ chính của nàng.

Mà định hướng sau khi tiến cung, nàng tham khảo tiểu thuyết miêu tả, hơn nữa có hiệu quả của nước thần, nàng quyết định sắm vai một giải ngữ hoa dụ dàng khả ái.

Tuy rằng nữ nhân như vậy không thể làm Hoàng đế liếc mắt một cái liền kinh diễm, nhưng lại có thể chậm rãi giành được trái tim của Hoàng đế, làm hân cảm thấy ở bên cạnh nàng mới là an bình nhất. Dưới tình huống không có gia thế để dựa vào, để không chọc nữ nhân hậu cung ghen ghét, hành sự khiêm tốn, từ từ mưu tính mới là biện pháp ổn thỏa nhất.

Tuy rằng nàng nghe nói hiện giờ Nguyên Trưng để sủng ái nhất một phi tử là Trần Tiệp dư, nhưng trong lòng nàng thực không cho là đúng. Giả thiết sủng phi này nàng xem nhiều rồi, hậu phi thịnh sủng nhất không phải đều là tấm khiên cho người hấn thật sự yêu sao. Nếu nàng ta ngày càng kiêu ngạo, sớm muộn gì cũng khiến Hoàng đế ghét bỏ, từ sủng phi biến thành tàn tro.

Mà nàng phải làm cái người khiêm nhường hấn thật sự yêu kia.

Nữ tử bước đi thong dong trên đường nhỏ, chậm rãi nở ra một nụ cười.

P/S: Cái này là đoạn ngắn tác giả tặng thêm, không ảnh hưởng nội dung truyện, mời các nàng thưởng thức.

#HyThaiPhi

Tin tức Hoàng đế bị ám sát chỉ chốc lát liền truyền khắp doanh địa.

Mọi người trừ bỏ việc quan tâm thân thể của đế vương có vấn đề gì hay không ra thì nghị luận sôi nổi nhất là chuyện Tiết Tiệp dư cứu giá. Mặc dù Tiết Tiệp dư cứu giá như thế nào cũng không có lộ ra ngoài, nhưng điều này cũng không có làm giảm hứng thú nghị luận của mọi người, ai cũng đoán theo trình độ sủng ái của Hoàng đế với Tiết Tệp dư thì: có phải ngay lập tức Tiết Tiệp dư sẽ thăng vị thành chính tứ phẩm Tần hay không?

Mà lúc này trong phủ doanh trưởng, Hoàng đế cũng đang thương lượng với Tiết Bích Đào việc này.

Lúc này băng vết thương cần cởi áo ngoài ra nên lúc này Tiết Bích Đào đang cúi người giúp Hoàng đế sửa sang lại y phục.

Hoàng đế đột nhiên kéo cánh tay của nàng, sờ sờ vết rằn cấn đã bôi thuốc của nàng, nói: Nàng sợ đau như vậy, bị rằn cấn ra hai cái lỗ nhỏ như vậy mà lại không khóc.

Nữ nhân đổ máu không đổ lệ! Tiết Bích Đào nói năng hùng hồn chính đáng.

Hoàng đế véo khuôn mặt non mịn của nàng, cười nói: Nước mắt thì cả ngày nhìn thấy nàng chảy, máu thì chỉ thấy có mỗi lần này.

Tiết Bích Đào yên lặng nhìn Hoàng đế: Hoàng thượng, có một số việc không giống mặt ngoài đâu.

Ồ?

Ngài muốn biết?

Hừ, thiếp thân không nói cho ngài.

Ngài trừng mắt thiếp thân làm gì, trừng mắt cũng không nói cho ngài. Thiếp thân là vì tốt cho ngài!

Nha, Hoàng Thượng ngài làm gì. Buổi tối còn có lửa trại tiệc tối, đừng, đừng đừng Ân

Hoàng đế tận hứng ăn uống no say một lúc sau, rốt cuộc đã biết đáp án.

Tiết Bích Đào nói khẽ bên cạnh lỗ tai của hắn: Hoàng thượng, nữ nhân hàng tháng đến quỳ thủy chính là đổ máu nha. Hừ!, Hoàng thượng ngài cười cái gì?

Hoàng đế ngả lên người nàng, cấn nhẹ vành tai trắng nõn của nàng, cười hàm hồ: Bảo bối, lần đầu tiên trầm tiến vào trong thân thể của nàng, nàng vừa vui mừng vừa đổ máu vừa rơi lệ.

Hoan Hỉ

Tiết Bích Đào vận vẹo thân mình, không muốn làm Hoàng đế thực hiện được. Nàng rụt rè nói: Hoàng Thượng, cánh tay của thiếp thân đau.

Trẫm đều không kêu đau, người một cái không cần xuất lực, đau cái gì? Hoàng đế nhướng mày.

Tiết Bích Đào rất ủy khuất: Hoàng Thượng thịt trên lưng ngài quá cứng rắn, thiếp thân không véo được nên tay đau quá.

Hoàng đế vừa đau lòng vừa buồn cười, nhưng cũng dừng động tác lại. Bỗng nhiên hần nhớ tới cái gì, nghiêng thân ôm nàng vào trong ngực, cọ cào vào trên đỉnh đầu của nàng, thanh âm trầm thấp: Chậm rãi thói quen thì tốt rồi.

Nàng nghe xong rất bất mãn, vẫn là chờ nàng biến đầu ngón tay thành kim cương rồi nói sau. Nàng dịch chuyển đầu đang muốn kháng nghị liền nghe được hần ái muội ngữ điệu vang lên: Nàng nghĩ xem, lúc đầu là trẫm phải dụ dỗ nàng, nàng chỉ cần động một cái liền kêu đau. Còn bây giờ, chỉ cần trẫm chạm vào thì cái miệng nhỏ nhắn liền thèm ăn, ầm ỹ muốn ăn, trẫm không cho ăn no đều không được. Có phải hay không là từ từ quen, hử?

Tiết Bích Đào đỏ mặt, cái này, cái kia, loại sự tình này, không phải đều là bị dạy dỗ mới quen sao.

Hiện tại công lực nói lời đùa giỡn nàng của cậu Hoàng đế tăng mạnh rất nhiều rồi.

Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch.

Hoàng đế không biết xấu hổ, mỗi ngày đều vô địch.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Màu Đỏ

Editor: Khánh Đức tần

Beta: Cảnh Tu nghi

Tiết Bích Đào vân vê một đóa hoa kim phượng trên đầu ngón tay, nhìn đóa hoa mang hình phượng, nàng không để ý lắm hỏi: "Thì ra là dùng nó để sơn móng tay sao?"

"Chính là nó. Ban đầu cơ thể của chủ tử còn yếu không tiện gặp người, cho nên mới chưa từng dùng qua." Vân Lũ ngồi trên ghế nhỏ nhàn thoai với chủ tử, cầm một cái chén dầm dằm hoa bên trong, đợi cho tới khi hoa ra nước, nàng mới cười nói: "Nghe nói có loại xài còn tốt hơn Phụng Tiên, hình như là mùi gỗ. Chỉ là còn chưa tới mùa ra hoa."

"Cũng là màu đỏ sao?"

"Không phải ạ, là hai màu vàng trắng." Vân Lũ nghĩ nghĩ, đáp.

Tiết Bích Đào nâng má: "Vậy cứ xài Phụng Tiên đi, màu sáng hơn một chút."

Vân Lũ cười cười: "Nô tỳ cũng hiểu mà, với tính tình của chủ tử, Phụng Tiên vẫn là hợp nhất." Nàng lại bỏ thêm chút phèn chua, sau khi chế xong mới sơn cho Tiết Bích Đào.

Lát sau, Phụng Tử mang vài vóc cùng một bức họa được bao kỹ lưỡng tới, cài chốt cửa lại. Tiết Bích Đào đánh giá xong, có chút uể oải nói: "Sơn

như vậy sẽ không để lâu được hả?"

Vân Lũ, Phụng Tử đều ngẩn ra.

"Chính là chỉ giữ được một đêm thôi ấy?" Tiết Bích Đào hỏi.

"Đương nhiên, đây là làm lần đầu, màu còn nhạt, dễ bị tẩy đi. Chủ tử nếu thích thì cần phải làm năm ba lần nữa." Hỏi đúng vấn đề sở trường, Vân Lũ trả lời rất rõ ràng. Các cung nữ lúc không có việc gì cũng thường tụ tập nghiên cứu mấy thứ này.

Tiết Bích Đào gật đầu, lại nói: "Ta ngủ trưa một chút, đừng quấy rầy."

Câu đừng quấy rầy này, trên thực tế chính là, dù Hoàng thượng có tới các người cũng không được gọi ta. Nguyên nhân là vì sống trong cung, trừ bỏ mấy bữa đi săn là có tập thể dục một chút thì còn lại đều rất lười. Mục thể chất nàng thêm không nhiều điểm, hiện giờ mắc thêm bệnh huyết áp thấp, nếu bị đánh thức sẽ rất khó chịu. Nếu để nàng tức giận rồi thì ngay cả Hoàng đế cũng không dám dễ dàng đánh thức nàng nữa.

Nếu khi hần đến gặp phải lúc nàng ngủ trưa, thì chỉ có cách nằm nghỉ bên cạnh nàng. Dần dần, Hoàng đế cảm thấy như thế cũng không tệ. Dù muốn nàng chạy ra đón mình, nhưng nhìn khuôn mặt trắng bệch của vật nhỏ, hần không chịu nổi.

Hai người tập mãi thành thói quen, đáp một cái rồi lui ra.

Thọ vương từ mật đạo trong cung đi ra, tránh thoát khỏi tầm mắt của cung nữ thái giám mà vào trong, bất chợt nhìn thấy một khuôn mặt như họa.

Bộ dạng phần nộn nhỏ bé nằm trên giường, nàng tựa hồ rất lười, ngay cả xiêm y cũng không cởi ra. Một cái chăn mỏng đắp lên bụng nhỏ, đầu ngón tay tròn trịa đặt ở trên, khiến người ta phá lệ muốn cười. Bởi vì hần đi

vào, gió lạnh ngoài cửa sổ luồn vào phòng, nàng có chút không yên giật giật người, lại đá đá chân, lúc này mới an tĩnh lại.

Hắn nhớ lại, lần trước cũng chính bàn tay nhỏ bé của nàng bắn ra mũi tên vô cùng có lực kia, thật sự cảm thấy có chút khó tin. Hắn khó có được một lần bị thương, vậy mà lại bị đôi bàn tay tròn vo đó làm bị thương.

Chẳng qua là, sau khi đụng tới bàn tay kia, suy nghĩ vừa rồi lập tức bị bỏ qua. Hắn cảm thấy xúc cảm thật không tệ, ngón tay lại chọt chọt mặt nàng.

Thực mềm. Hắn nghĩ. Trách không được Hoàng huynh lại thích như vậy.

Thân mình mềm như vậy gối lên hẳn sẽ rất thoải mái. Hắn nghĩ xong liền làm, ngồi ở mép giường, đặt đầu lên cái bụng nhỏ của nàng, lăn một cái. Cảm giác rất thoải mái.

Mà Tiết Bích Đào, dù Thộ Vương đã khống chế lực đạo nhưng thân mình nàng vốn miễn cảm. Thộ Vương nếu im lặng dựa thì thôi đi, đằng này lại lăn một cái, nhất thời nàng bị làm cho muốn cười, lập tức mơ màng đẩy ra.

Tim nàng đập nhanh hơn, đầu mờ mịt, hờn dỗi nói: "Hoàng thượng!"

Đợi tới khi nàng đặt tay lên trán, dần dần khôi phục lại thì trong phòng trừ nàng ra không còn ai cả. Chỉ có một cỗ gió lạnh thổi tới khiến nàng co rúm người, nhanh chóng rúc vào chăn.

Nằm mơ? Nàng có chút mơ hồ.

Cảm giác rất chân thật mà.

Nàng suy nghĩ tới tận tối. Khi Hoàng đế tới, tuy nàng vẫn đi ra ngoài nghênh giá nhưng đầu cúi thấp, mày cau lại, hiển nhiên là đang suy nghĩ gì đó.

Hoàng đế lờ nàng đang không tập trung vào phòng. Thẳng tới khi nàng đụng phải món đồ thứ ba mới cảm thấy phiền. Hắn quả quyết ôm nàng bước đi, Tiết Bích Đào từ chối vài cái, sau đó ngoan ngoãn để Hoàng đế ôm lên giường.

Sau đó, không đợi Hoàng thượng hỏi, nàng thông minh ngẩng đầu lên nói: "Hoàng thượng, giữa trưa ngài có tới chỗ thiếp không?"

"Sao vậy?"

Tiết Bích Đào nghiêng đầu: "Chắc là thiếp thân nằm mơ rồi."

Hoàng đế thay nàng cởi giày thêu, nghe vậy liền nghĩ sai lệch. Hắn chợt chợt lòng bàn chân nàng, trêu đùa: "Nằm mơ thấy trẫm sao?"

Lòng bàn chân bị ngứa, cả người nàng co rụt lại, tựa như đang nói "Đừng làm vậy mà."

Hoàng đế kéo chân nàng một cái, nàng không kịp đề phòng, cả người ngã lên giường, rơi vào ổ chăn đệm mềm mại. Hắn nhìn nhìn, cảm thấy rất thú vị.

Trong chớp mắt, Tiết Bích Đào cảm thấy bản thân mình là bị Hoàng đế ném đi.

Vì thế, nàng xấu hổ che mặt.

Hoàng đế kéo đôi móng vuốt nhỏ của nàng ra, buồn cười nói: "Thôi nào, làm gì mà phải che như vậy." Khi bỏ tay xuống, khuôn mặt phấn hồng

của nàng lộ ra. Hắn không nhịn được bèn hôn xuống. Mấy hôm trước nàng có chút kháng cự hắn, khiến hắn không thể tận hưởng.

Giống như khi ăn một món mới, hắn chỉ mới ăn được vài ngày nhưng vì có chuyện nên phải trì hoãn. Chờ tới khi ăn được thì đã nguội lạnh. Hương vị tuy vẫn vậy nhưng không bằng lúc ăn nóng.

Hắn cũng không muốn để như vậy.

"Hoàng thượng, hôm nay chúng ta đổi tư thế đi." Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, nghiêm túc đề nghị. Dùng tư thế kia nhiều quá dễ bị còng lưng, lại còn đau tay.

Hoàng đế nghe xong thì trở nên nhiệt tình: "Bảo bối thích dạng gì?"

Tiết Bích Đào không nói chuyện. Nàng do dự một khắc, sau đó chậm rãi cởi xiêm y của Hoàng đế ra. Dưới cái nhìn của Hoàng đế, nàng lại cởi quần áo của mình. Chờ lúc hai người đều không còn gì che đậy, thùy tai nàng đã trở nên đỏ ửng. Hoàng đế một ngụm cắn xuống, ngậm ngậm, cảm thấy hương vị thật ngọt ngào.

"Hôm nay sao lại chủ động như vậy?" Giọng nói Hoàng đế có chút khàn khàn: "Là có chuyện gì cầu khẩn sao?"

Tiết Bích Đào bị ăn tới mềm nhũn người, nghe thấy thế liền dùng giọng nói mềm mại mà quấy rầy hắn: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, Hoàng thượng ~~"

Hoàng đế nghe xong tâm đều mềm xuống, nhéo một cái trên cái mông nhỏ đầy đặn của nàng, nhìn thấy một trận run rẩy trong cơ thể. Thanh âm như đang cắn răng, nói: "Tiểu yêu tinh, nói thử đi, trẫm sẽ đáp ứng."

Tiết Bích Đào giờ phút này mới cảm nhận được, thổi gió bên gối đúng là có thiệt nha.

Nàng co chân ôm lấy, cuốn thành một khối đậu hủ trắng, chọc cho Hoàng đế đỏ ửng hốc mắt.

Nàng lại cố tình không thu liễm, tức giận kêu: "Hoàng thượng đến ~"

Hoàng đế nắm chặt tay, không nhúc nhích, cùng nàng phân cao thấp: "Nói trước đi."

Ánh mắt nàng ngập nước, cười thật trong trẻo: "Lúc Hoàng thượng tiến vào, bên trong rất ấm áp."

Tới đây thì Hoàng đế không nhẫn được nữa, vật nhỏ rõ ràng đang khiêu chiến tính nhẫn nại của hắn. Hắn đem dục vọng đưa xuống bên dưới của nàng, cái miệng nhỏ nhắn kẹp chặt, khiến hắn không tiến cũng không lùi được.

Hắn thở hổn hển, sờ nắn trước ngực nàng. Dưới thân rốt cục cũng không chịu ngăn trở nữa, hắn bắt đầu đánh thẳng về trước, không chút cố kỵ.

Tiết Bích Đào bị Hoàng đế đụng tới nổi tứ chi mềm nhũn, giọng nói như mèo con: "Chậm, chậm một chút."

Hoàng đế không chịu, khàn khàn cười nói: "Trẫm biết ý nàng, bảo trẫm chậm lại tức là muốn nhanh lên, đúng không?"

"Ô ô, nhưng người ta ôm không được."

"Nếu đã được mời vào phòng, khách nhân làm như vậy chẳng phải thất lễ rồi sao?"

Lúc Hoàng đế cúi xuống ôm nàng, không để nàng trốn, hắn lại đáp lại lời giễu cợt của nàng: "Trong phòng ấm áp cực kỳ, khách nhân đột nhiên không muốn đi."

Nàng hít sâu, thờ phì phì nói: "Phòng sắp sập, khách nhân không đi sẽ bị đè chết."

Hoàng đế càng thêm yêu thích. Nàng càng để ý, thân mình lại càng thêm mãn cảm, khiến hần thoải mái nheo mắt lại. Hần vuốt ve nàng, cười thấp nói: "Bảo bối đè nặng một chút, khánh nhân thích."

Nàng nghe xong quả nhiên lại đè nặng xuống, lực đạo mười phần toàn bộ áp về phía hần, khiến hần không chịu nổi.

Lúc này, Tiết Bích Đào cũng gần như mất hồn, chỉ cảm thấy thật thoải mái, trong lòng càng muốn nhiều hơn. Chân dính đầy mật, cả người cọ vào trong ngực Hoàng đế.

Đầu ngón tay sơn đỏ bị mật kia nuốt đi, dính trên đệm, tạo thành một màn đỏ hồng.

Hoàng đế bị cảnh đẹp hiếm thấy này câu mất hồn, chỉ biết cậy mạnh tiến vào, muốn càng thêm nhiều hồng dịch, đem cả khối đậu hủ trắng này nhiễm đỏ mới tốt.

Nhiệt độ trong phòng ngày càng gia tăng. Ngoài phòng, Thọ vương lại như trước hứng thú đứng ở vách tường nghe lén. Đợi tới khi kết thúc, hần thuận tay bẻ một cành đào, cắm vào khung cửa sổ, sau đó rời khỏi mật đạo.

Tuy rằng mật đạo trong hoàng cung là do các Đế vương truyền cho nhau, nhưng hần từ nhỏ sống trong cung, thích nhất là giải mê cung. Mặc dù không biết toàn bộ, nhưng tới bây giờ cũng giải được hơn phân nửa.

Tường trong cung không ngăn được hần.

Hoàng đế ôm Tiết Bích Đào còn đang run rẩy vào ngực. Hần ăn rất vui vẻ, tự nhiên trở nên hào phóng: "Vừa rồi muốn cái gì?"

Tiết Bích Đào mềm nhũn, buồn ngủ lấm bầm nói: "Thùng gỗ nhỏ quá, người ta muốn chỗ tắm lớn hơn một chút."

"Trẫm cho nàng cái bồn tắm lớn hơn nhé?" Hãn cúi đầu nhìn thân thể nhỏ bé của nàng, lập tức nói. Cũng nên lớn một chút, hãn có thể tắm với vật nhỏ.

Thùng gỗ quả thật hơi bé.

Tiết Bích Đào cũng không đáp lại, Hoàng đế cảm nhận được nàng thờ ơ nhẹ, biết nàng đã mệt mỏi ngủ rồi.

Hãn cẩn thận ôm nàng, trên khuôn mặt ấm áp của nàng hôn một cái, trên môi dính một chút hương đào. Hãn không dám làm nữa, kéo chăn qua đắp cho cả hai, chớp mắt đi vào mộng đẹp.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Câu Đố

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Vân Lũ dùng khăn ẩm bao tay chủ tử lại, để một lúc, đợi móng tay thấm ướt rồi mới nhẹ nhàng chà lau ít vết hồng nhợt còn sót lại trên móng tay. Nàng giận nói: "Chủ tử, sao người lại không cẩn thận như vậy, lát nữa nô tỳ phải bôi kỹ thêm một chút nữa mới được."

Tiết Bích Đào mệt mỏi dựa vào người Mộ Vân, lười nhác ngáp: "Hôm nay thì thôi đi, chờ thêm mấy ngày nữa Hoàng thượng không tới lại bôi sau."

Vân Lũ mặt đỏ lên, tuy rằng không biết tình hình, nhưng nghe thế cũng cảm thấy quá xấu hổ. Nhưng lại thấy kỳ quái, nên thử nói một câu: "Chủ tử, nguyệt sự của ngài không phải mấy ngày nữa sao." Dạo này phần lớn thời gian Hoàng thượng đều nghỉ ở đây, cho dù có một ngày không tới, thì ngày hôm sau cũng sẽ tới. Nếu cứ tiếp tục như vậy cho dù nhuộm móng tay năm ba lần cũng không đủ.

"Nếu không có nguyệt sự, còn có tiểu nguyệt tử [1] nữa mà." Tiết Bích Đào cười giảo hoạt, lại hỏi: "An Tuyền thị như thế nào rồi?"

([1] 小月子 (tiểu nguyệt tử): chỉ thời gian ở cữ của nữ nhân khi sinh non hoặc sảy thai, còn nữ nhân sinh thường hoặc sinh đủ tháng gọi là ngồi tháng đủ)

Vân Lũ liền "Xuỳ" ba cái, đối với chủ tử hơi có chút bất đắc dĩ: "Chủ tử chớ có nói bừa, nếu có tiểu chủ tử, tất nhiên có thể thuận thuận lợi lợi sinh hạ ra."

Mộ Vân ở phía sau cũng tán đồng gật đầu, lại nói tình huống của An Tuyền thị: "Sau ba tháng đầu tất nhiên sẽ ổn định hơn, chỉ là cả ngày bị người quấy nhiễu mà phát phiền. Hiện giờ đã bảy tháng, ba tháng sau lại cũng nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù sinh ra được, chỉ sợ thân thể cũng sẽ không quá mạnh khoẻ."

Tiết Bích Đào nghe xong gật đầu, chờ móng tay được Vân Lũ sửa soạn xong, lập tức ngồi thẳng dậy nói: "Đi, chúng ta đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Hôm nay chủ tử lại muốn đi sao?" Chủ tử nhà mình sau khi được thừa sủng vẫn luôn lười nhúc nhích, cho dù Hoàng hậu có ý kiến, nhưng Hoàng thượng đã cho phép, nàng cũng không thể trách cứ chuyện này.

"Sao lại không đi, chỉ có mấy gương mặt như vậy cứ nhìn đi nhìn lại cũng thấy chán. Cuối cùng cũng có chút mới mẻ, ta đi nhìn một chút." Tiết Bích Đào không lười nhác nữa, hứng thú bưng bưng trời dậy.

Nàng nhớ rõ Tiểu Nghiên đã nói qua nữ tử xuyên qua kia không phải là được tuyển tú tiến cung, cho nên nàng suy đoán có lẽ sẽ là "Cống phẩm" mới tới kia. Dù thế nào nàng cũng phải đi nhìn một chút xem nhân tài giết chết mình trông thế nào.

Vì thế nàng trang điểm ăn diện cho mình thật xinh đẹp, chuẩn bị từ trong ra ngoài muốn cho địch nhân phải kinh sợ!

Sơ Hiếu đang ở bên trong nội thất dọn dẹp thấy nàng đi ra ngoài, trong tay còn đang cầm cành hoa đào, giọng nói bức bối: "Chủ tử, cũng không biết là tên tiểu quý nào ở trong viện lại đi ngắt hoa cắm ở trên cửa sổ, cần phải tra một chút không ạ?"

Tiết Bích Đào nhớ tới giữa trưa ngày hôm qua có gió lạnh, co rúm lại một chút, đây là phim ma cung đình sao. Có loại cảm giác kỳ quái đánh úp lại.

Nàng sờ sờ ngực đang đập nhanh, quyết định vẫn dừng nên tự mình dọa mình.

Nàng cầm cành đào trong tay nhìn nhìn, rồi nói: "Đi tra rõ đi." Sơ Hiếu lĩnh mệnh mà đi -

"Nô tỳ thỉnh an Trân Tiệp dư, Tiệp dư cát tường." Nữ quan đang dẫn người mới tiến đến Trường Xuân cung thỉnh an thấy rõ người đang đi tới, vội vã cúi người hành lễ. Cũng là đang nhắc nhở người ở phía sau.

"Thỉnh an Trân Tiệp dư." Từng tiếng oanh oanh yến yến vang lên, vì chưa được định danh phận, nên các nàng không thể tự hạ mình xưng là nô tỳ, cũng không thể tự xưng thiếp thân, nên chỉ biết bỏ bớt xưng hô.

Trong đó có người gan lớn thử nhìn trộm, lọt vào trong tầm mắt đó là gấm Tô Châu thêu mây tía, những đoá hoa ánh vàng rực rỡ, lấy trân châu đính thành hình con bướm giống như đang vỗ cánh mà bay, một cái áo đơn vật xéo thêu sinh động như thật, lại có váy lụa mây hồng tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, hoa văn được thêu bằng tơ vàng, khiến hai mắt người đối diện bị ánh sáng của sợi tơ chói mắt.

Lại liếc nhìn diện mạo, khuôn mặt phù dung, mày như trăng non, môi đỏ mềm mại mang theo ba phần kiều mị. Tiết Bích Đào cầm một cành cây đang rủ xuống, mặt mày phiếm ánh hồng của hoa đào, khiến người kinh diễm.

Khúc Hân Nhiên nghĩ thầm, quả nhiên là diện mạo của sủng phi.

Tiết Bích Đào khẽ nâng cằm, liếc mắt, sóng mắt lưu chuyển, nàng cười: "Ồ, quả nhiên mỗi người lớn lên đều lan lợi xinh đẹp. Trách không

được Thọ vương lại thích như vậy." Lại không có kêu đứng dậy.

Những nữ tử tâm bất cam tình bất nguyện [2] chỉ đành phải uốn gối nửa ngồi xổm, không được đứng dậy.

([2] không tình nguyện)

Có người thích ra mặt nói tiếp lời nàng: "Đa tạ Tiệp dư khen ngợi. Nhưng không biết chúng ta có thể đứng dậy hay không ạ?" Các nàng vốn không phải xuất thân từ gia tộc lớn, tuy các ma ma trong cung đã chỉ giáo, nhưng đến giờ đối với lễ nghi quy củ vẫn ngây ngờ mờ mịt.

Khúc Hân Nhiên cười thầm trong bụng, đồ ngu. Đem lời này nói rõ ra như thế, chả khác nào ngầm nói Trân Tiệp dư làm khó các nàng, các nương nương trong cung cũng sẽ đều không thích.

Tiết Bích Đào khẽ cười một cái, tâm tình tốt nói: "Ừ, người đứng dậy đi." Nàng nhấn mạnh một chữ "Người", làm những người đang ngo ngoe rục rịch lập tức quy quy củ củ lại.

Ngay sau đó, Tiết Bích Đào giống như đi dạo ở sân vắng, cầm cành hoa đào nâng cằm từng người một cho đến hết cả sáu người, hành động này nếu là nam nhân làm lên tất nhiên sẽ rất ngả ngớn, nhưng nàng làm vậy, lại vô cớ dâng lên cảm giác phong lưu bừa bãi, mọi người chỉ giận mà không dám nói gì cả.

Lúc ánh mắt dừng ở trên người Khúc Hân Nhiên, nàng "Ý" một tiếng. Làm cho mọi người đều nhìn về phía nàng, nàng đang muốn mở miệng, liền nghe được cách đó không xa có tiếng cười truyền đến: "Trân muội muội đang làm gì ở đây sao? Nếu các nàng chọc giận người, thì để Hoàng Hậu nương nương làm chủ xử lý là được, chứ đừng làm chậm trễ canh giờ thỉnh an nương nương."

Là Trinh Quý tần ở trong một cung với nàng.

Tiết Bích Đào thu cành đào lại, động tác rất nhỏ lại làm cho giọt sương rơi xuống, nàng cười khẽ: "Các nàng vừa mới tỉnh an, thiếp thân giật mình mới làm chậm trễ một khắc, đã làm Quý tần nường nường bắt được. Đôi mắt của nường nường thật đúng là lợi hại."

([3] một khắc bằng 15', trong trường hợp này chỉ là cách nói quá lên của tác giả thôi)

Trong cung này, cũng chỉ có một mình Tiết Bích Đào mới dám làm như vậy, dù phân vị thấp hơn người khác lại vẫn không cho người ta mặt mũi. Ai bảo nàng có Hoàng thượng che chở chứ, nàng ta nhẫn nhịn lửa giận trong lòng, cười hỏi: "Vậy không biết chuyện gì có thể làm cho muội muội cũng giật mình hay không?"

"Chuyện có thể làm cho thiếp thân giật mình có không ít." Ánh mắt Tiết Bích Đào như có như không quét tới trên người Khúc Hân Nhiên, rồi lại quay lại nói với Trinh Quý tần: "Mới vừa rồi là do thấy có người có khí chất giống với tỷ tỷ, muội đang nghĩ không biết nàng ấy có phúc khí được Hoàng thượng coi trọng giống như tỷ tỷ, rồi sinh hạ một đứa con hay không đây."

"Nếu Quý tần nường nường cũng đã nói như vậy, vậy các người đều đứng dậy đi." Nàng nói.

Ánh mắt Trinh Quý tần đột nhiên biến đổi, trong cung kị nhất chính là có người có khí chất giống mình, e sợ về sau sẽ dựa vào rồi sau đó thuận thế bò lên trên đầu mình. Dù sao thì tính tình tương đồng, nhưng tuổi tác của các nàng lại nhỏ hơn, dung mạo cũng càng thanh xuân lượng lệ [4].

([4] 亮丽 (lượng lệ): sáng ngời mỹ lệ (xinh đẹp rạng rỡ))

Nàng tất nhiên nhìn theo phương hướng Trân Tiệp dư vừa nhìn, thấy Khúc Hân Nhiên, nàng cẩn thận quan sát khuôn mặt trắng ngỗng dịu dàng lịch sự tao nhã, quả thật là càng nhìn càng thấy giống. Lúc nàng ở trước

mặt Hoàng thượng, không phải cũng là bộ dáng như thế sao? Kỳ thật trong cung còn có Nghi Quý nhân cùng Hiền phi cũng có tính tình tương tự, nhưng Nghi Quý nhân càng có tinh thần hoạt bát hơn, với cả nàng ta lại là muội muội Hoàng hậu. Mà Hiền phi, không có con nối dõi, nên cũng không bằng nàng có một nữ nhi mềm mại dịu ngoan.

Nàng nhớ tới câu "sinh hạ một đứa con" của Trần Tiệp dư, dù sao thì nàng sinh cũng chỉ là nữ nhi, trong lòng căng thẳng, nên có tính toán.

Lúc này, những người mới tuy rằng khinh thường mình cùng người khác tương tự nhau, nhưng lại rất mâu thuẫn cho rằng Trinh Quý tần nếu có thể có nữ nhi bên người, sau này có khả năng Khúc Hân Nhiên cũng được như thế rồi, so với tiền đồ mờ mịt của các nàng lại tốt hơn không ít, nên không tránh khỏi có chút ghen ghét.

Khúc Hân Nhiên thầm kêu khổ trong lòng, tại sao nàng ta vừa không nói lời nào lại vừa tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, lại vẫn bị kéo ra ngoài. Quả nhiên lại là định luật của nữ chủ, chuyện phiền toái không đầu không đuôi đều bám hết lên người nữ chủ sao? Vậy phải làm sao bây giờ.

Tiết Bích Đào cũng mặc kệ trong lòng nàng ta đang loạn như ma, đứng ở trên cao chính là có chỗ tốt như này, tùy ý hắt một gáo dầu, ném một mối lửa, đám đầy tớ đều phải hoang mang rối loạn mà trốn tránh.

Muốn bò lên trên sao? Vậy đầu tiên cũng phải chỉnh trang cho mình sạch sẽ, đừng để mặt xám mày tro chọc Hoàng thượng chán ghét.

Nàng cài nghiêng vành đào lên tóc, mắt cong lại --

...

Như mọi khi, sau khi dùng bữa xong nàng liền đi ngủ trưa, nàng không quen có người trực ở trong phòng, nên sau khi đóng kín cửa lại liền

vừa đi vừa giơ chân cởi giày, vứt vớ. Người hiện đại lúc ở nhà đều thích làm như vậy, vừa đi vừa cởi. Hiện tại có điều kiện, nàng tất nhiên là làm như thế nào thoải mái thì làm như thế.

"Cử chỉ thô lỗ." Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp làm nàng hoảng sợ. Tiết Bích Đào xoay người, che lại ngực đang đập "Thình thịch", lại quên mất giày nhỏ vẫn còn xách ở trên tay, nên lập tức làm quần áo dính một vết bụi.

"Nhưng mà, thô lỗ rất đáng yêu." Thọ vương nhìn thấy dấu vết kia, trầm ngâm cười nói.

Đây là đang chơi cái trò gì vậy?

Tiết Bích Đào cứng đờ người, "Bịch" một tiếng ném giày thêu lên người đang cười.

Ý, không có ném không.

"Người sống?" Nàng lăm bắm mà nghiêng đầu nhìn hắn.

Thọ vương tiếp được cái giày nhỏ kia, hơi đen mặt lại. Lúc nữ nhân bị dọa không phải đều sẽ thét chói tai sao, vì cái gì người trước mắt này lại không hề có dấu hiệu gì liên tục tiếp động thủ.

Chẳng qua sức lực mềm như bông, cùng với mũi tên nhọn hôm đó có cảm giác khác nhau. Hắn như suy tư cái gì đấy.

"Người vào đây bằng cách nào?" Nàng hỏi, một người nam nhân tùy tiện đi vào phòng ngủ của nàng, hơn nữa còn không bị cung nhân phát hiện, cho dù là biết võ, khó khăn cũng rất lớn. Cái này làm nàng nhớ tới lúc chơi trò chơi có nhiệm vụ đi tìm bảo bối ở cung điện, bên trong có nhiều mật đạo thông với nhau, là tin tức mà người qua ải phải biết được.

Hắn nói: "Nói cho bốn vương biết người luyện bắn tên như thế nào." Ước lượng trọng lượng giày thêu gần như không có ở trên tay, hắn vẫn cảm thấy khả năng không lớn lắm.

"Trao đổi điều kiện?"

"Ừ."

Nàng trầm mặc trong chốc lát, nghiêm túc hỏi: "Đúng rồi, quên mất chưa hỏi người là ai?"

Trong lòng Thộ vương tức khắc cảm thấy thực vi diệu, phương thức tự hỏi kỳ quái như vậy, rốt cuộc là nhà ai nuôi ra được vậy, hắn muốn phái người đi tra một chút. Người này đã là của hoàng huynh, hắn vẫn nên tự mình nuôi một người để chơi thôi.

"Thộ vương." Hắn trả lời đúng sự thật.

"Tốt, Thộ vương." Nàng tiến lên rất vô lại nắm lấy ống tay áo hắn, nói: "Ta không thể nói cho người biết ta luyện bắn tên như thế nào. Nhưng nếu hôm nay người không nói rõ người vào đây như thế nào, vậy thì cũng mơ mà chạy."

Thộ vương từ nhỏ đến lớn, vẫn là lần đầu tiên bị người khác kiêu ngạo.

Hắn đột nhiên cảm thấy người này rất thuận mắt, vì thế thực kiên nhẫn hỏi nàng: "Người phải biết rằng mật đạo để làm cái gì chứ?"

"Hãm hại người khác nha." Ánh mắt Tiết Bích Đào thực thuần nhiên, thái độ rất tự nhiên, vẻ mặt "Ta là hậu phi đương nhiên phải làm chút chuyện hậu phi nên làm" giống như lẽ thường nên thế.

"Ha ha ha ha ha, bốn vương có thể nói cho người chỗ của mật đạo." Thọ vương vui vẻ, hắc suy tư một lát, lại nói: "Nhưng người đừng quên mời bốn vương cùng đi xem diễn đấy."

Cái mê cung này hắc đã giải xong rồi, tất nhiên không thèm để ý đến nữa. Trước mắt hắc thật muốn nghiên cứu ra cái câu đố là nàng này.

"Được." Tiết Bích Đào thuận miệng đáp ứng. Mời, nàng đi nơi nào mời chứ.

Đến lúc đó liền nói là mình không liên lạc được với hắc là xong.

Thọ vương nói ra địa điểm cho nàng một lần, chờ nàng nhớ kỹ rồi mới rời đi. Hắc chuẩn bị đi tra một chút, xem người nhà kia nuôi dưỡng nữ nhi kiểu gì.

Tiết Bích Đào bò lên chần lăn lộn, thở dài một cái, Thọ vương, hôm đó nàng có điều hoài nghi, sau đó liền đi tìm hiểu đủ loại sự tích của hắc, hơn nữa còn nghiên ngẫm qua tính cách hành sự của hắc. Hiện giờ thấy hắc nói thẳng không cố kỵ hỏi nàng luyện bắn tên như thế nào cùng với đôi mắt hờ hững như vậy, nàng liền biết, thích khách kia chính là hắc.

Chẳng qua người tùy tâm sở dục tư tưởng hay thay đổi tính tình quá nguy hiểm, lần này là đụng phải hắc, sau này nàng cũng không dám đến trêu chọc nữa.

Mật đạo của hoàng cung, đúng là thứ tốt mà. Nàng ôm gối đầu hôn một cái.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hãm Hại (1)

Edit: Như Thục dung

Beta: Cảnh Tu nghi

Tiết Bích Đào cầm cây quạt lên, lật mặt trên của quạt ra xem, hiển nhiên trên mặt chưa từng có một vết mực, sạch sẽ tinh khiết. Tiết Bích Đào thưởng thức trong chốc lát, muốn ném qua một bên, lại nghe Vân Lũ vội vàng nói: "Chủ tử cẩn thận, khung quạt này làm từ trúc, rất giòn nên dễ nứt, không thể ném được".

Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, là do Hoàng đế đưa tới nếu phá hư thì không tốt. Vì thế mở cây quạt ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn. Vì Sơ Hiếu báo, nói là Tiết Mỹ nhân tới chơi, nàng liền ném cây quạt xuống, thông thả ung dung đi sảnh ngoài tiếp đãi "Khách quý".

Lúc gần đi, nàng nghĩ nếu là vẽ một con gấu trúc đang gặm trúc, nhất định sẽ rất thú vị.

Tranh thủy mặc^[1] vẽ trên quạt là đẹp nhất, vẫn là đợi Hoàng đế đến rồi đưa cho hãn vẽ. Trong đầu nàng phát họa lên hình ảnh con gấu trúc, khéo môi giờ lên.

(^[1] Tranh thủy mặc: "Tranh thủy mặc hay còn gọi là 'tranh thủy mặc' là một loại tranh hội họa khởi nguồn từ Trung Quốc. "Thủy" (水) là nước, "mặc" (墨) là mực nên tranh thủy mặc chủ yếu chỉ là mực mài ra, pha với nước, rồi dùng bút lông vẽ trên giấy hoặc lụa nên về sắc thái chỉ có hai màu trắng đen. Tranh thủy mặc là loại hình phát triển cùng với nghệ thuật thư

pháp Trung Hoa. Các chủ đề chính trong tranh thường là cây cối, hoa, phong cảnh, chim thú, người... và thường kèm theo thơ chữ Hán.)

"Xử lý hết gấu trúc, người chính là quốc bảo".

Vậy xử lý Hoàng hậu, nàng có thể lên làm quốc mẫu không đây? Mà thôi bỏ đi, cái vị trí kia có quá nhiều người giành, không thích hợp với người lười như nàng.

Hôm nay Tiết Lục Ngạc trang điểm tương đối đơn giản, không còn nửa tiên nửa trần nữa mà thay vào đó là vẻ lạnh lùng ngạo nghễ. Trong tay nàng ta cầm ly trà chưa uống, thấy Tiết Bích Đào tới liền cong khóe miệng, nói: "Muội muội, ban đầu muội mời ta tới Phương Hoa các, ta nghĩ mới vào cung, công việc bề bộn trì hoãn. Hôm nay mới có thể đến, muội muội sẽ không vì thế mà không chào đón ta chứ?"

Tiết Bích Đào cười nhẹ sau đó ngồi xuống, nàng dùng nắp hốt lớp bọt trong chung trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, nói: "LÀ sau khi tỷ tỷ mượn quang của ta đạt được Hoàng thượng chú ý sao?".

Hừ, lâu lâu nhìn cảnh mỹ nhân cổ đại diễn kịch cũng không tồi.

Nàng rất thích cảm giác làm nền nha, chậm rãi nâng tách trà lên uống, mặc danh kì diệu khẩu chiến nhưng nàng không để tâm.

Đáng giá tham khảo.

Sắc mặt Tiết Lục Ngạc một lần nữa lạnh xuống, nhưng hiện giờ nàng ta đã lâu không được Hoàng thượng sủng hạnh, Hoàng hậu ra chỉ thị, nàng không thể không lấy lòng người muội muội này.

Rõ ràng thái độ của Hoàng thượng đối với nàng ta là vừa lòng, cũng không biết Tiết Bích Đào lại dùng thủ đoạn gì, làm Hoàng thượng lại một lần nữa vắng vẻ nàng ta. Hoàng thượng không có khả năng sẽ cho một gia

tộc có hai vị sủng phi. Tiết Bích Đào làm như vậy thật ra cũng không có gì đáng trách. Nhưng vị trí sủng phi kia, nàng ta đã định là phải có.

Vì thế nàng thở dài, nói: "Muội muội vẫn không tin là ngày đó tỷ tỷ không phải cố ý sao? Nếu là không tin, tỷ tỷ liền gọi cái tiểu thái giám dẫn đường ngày đó tới, cùng hăn đối chất, còn hy vọng muội muội có thể tin tỷ tỷ." Tiết Lục Ngạc dừng một chút: "Chúng ta dù sao cũng là tỷ muội ruột thịt, người cũng nói rằng nương bảo chúng ta cùng nhau trông coi, không phải là đấu đá lẫn nhau".

"Tỷ tỷ nói tiểu thái giám ngày đó?" Tiết Bích Đào đặt chung trà xuống, tư thái[2] thông dong tự tại, lòng bàn tay ấm áp đặt lên gò má nhẵn nhụi. Xa xa nhìn lại, đầu ngón tay màu đỏ được tôn lên, đặc biệt nổi bật trên gò má ửng hồng.

([2] Tư thái: 姿態 Dáng vẻ và thái độ)

Là do những ngày gần đây, nàng trên giường thề sống chết bảo vệ tay, không cho Hoàng đế giống lần trước thưởng thức bộ dáng "đỏ máu" của nàng.

Tiết Lục Ngạc thấy nàng phản ứng như thế liền cảm thấy có chút theo không kịp, nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói: "Đương nhiên là hăn rồi, tuy hăn là người của Hoàng thượng, nhưng xảy ra việc như vậy, chúng ta cũng phải để Hoàng thượng xử cho công bằng mới đúng. Nếu hăn kêu phân vị thì cũng sẽ không có nhầm rồi."

Ngụ ý chính là do tiểu thái giám kia muốn nịnh bợ, kêu chính là chủ tử mà không phải phân vị.

"Tỷ tỷ nghĩ sai rồi." Tiết Bích Đào cười: "Hoàng thượng đương nhiên sẽ xử công bằng, tiểu thái giám kia sớm đã bị Hoàng thượng thưởng trọng hình, không cần tỷ tỷ nhiều lời."

Thật lâu sau Tiết Lục Ngạc mới ném ra một câu: "Như thế là tốt rồi."

Tiết Bích Đào từ trong đĩa hoa quả cầm lên một quả anh đào^[3] bỏ vào trong miệng, phun hạt ra nói: "Tỷ tỷ tới tìm ta là vì chuyện gì?" Không muốn vòng quanh lẩn quẩn nữa.

(^[3] Anh đào: Anh đào là một phân chi bao gồm một số loài cây có quả hạch chứa một hạt cứng, thuộc họ Hoa hồng [Rosaceae], chi Mận mơ [Prunus], cùng với các loài đào, mận, mơ ta, mơ tây... Phân chi Anh đào [Cerasus] phân biệt với các loài khác trong chi ở chỗ có hoa mọc thành từng ngù [corymb] gồm vài bông mà không mọc đơn hay thành cành hoa, và có quả với da trơn nhẵn với một khía nông ở một bên hoặc không có khía nào. Phân chi này là thực vật bản địa của các vùng ôn đới tại Bắc bán cầu, với hai loài ở châu Mỹ, 3 loài ở châu Âu và các loài còn lại ở châu Á. Tên gọi 'cherry' trong tiếng Anh bắt nguồn từ "cerise" trong tiếng Pháp, từ này lại xuất phát từ 'cerasum' và 'cerasus' trong tiếng Latinh.)

Không ăn sáng, bụng rỗng uống trà có chút khó chịu. Xem ra cố làm ra vẻ còn phải chọn thời điểm để cho bản thân thoải mái, không thể đã thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm được.

Tiết Lục Ngạc im lặng, phàm là đối với người khác nàng ta còn có chút hăng hái nói chuyện. Nhưng đối với vị muội muội này, bởi vì dung mạo giống nhau, trong lòng nàng ta luôn có mâu thuẫn, không muốn nhiều lời với Tiết Bích Đào. Nhưng muốn hành sự lại không hành động theo như đã định, nàng ta thật sự không biết làm sao.

Hiện giờ lại quanh co lòng vòng cũng không thú vị, nàng ta liền nói: "Vốn là cố ý đến xem muội muội, thuận đường tới xem An Tuyền thị, người biết ta xưa nay không thích qua lại với nhiều người. Từ lúc nàng ấy hoài thai tới nay, ta chưa từng đi thăm. Hiện giờ đã tới đây, không đi cũng không được."

"Ta đối Trữ Tú Cung không quen thuộc, mong muội muội có thể an bài cung nữ tới dẫn đường."

Tiết Bích Đào tiếp lời: "Hà tất phải rắc rối như vậy. Tỷ tỷ nói rất đúng, suy cho cùng thì chúng ta cũng là tỷ muội ruột thịt, cũng không thể xa lạ. Để ta đưa tỷ đi, ta cũng đã lâu không có đến xem An Tuyền thị".

Tiết Lục Ngạc kinh ngạc, ý định của Hoàng hậu vốn là muốn Tiết Bích Đào đi. Nhưng nàng cho rằng, lúc trước nàng gây động tĩnh như vậy, Tiết Bích Đào nhất định là sẽ không đi. Lấy lui làm tiến, nhưng cung nữ là người của nàng ta, có xảy ra chuyện nàng ta cũng không tránh khỏi. Không nghĩ tới nàng ta lại đồng ý, sự ra khác thường này làm cho nàng có chút cảnh giác.

Nhưng cẩn thận nghĩ tới, lại luyện tiếc cơ hội này.

Nàng khẽ cười nói: "Vậy làm phiền muội muội."

Lúc này, An Tuyền thị đang được Tinh Tinh dẫn đi tản bộ ở đình trong tiểu viện. Theo như lời Thái y nói, hiện tại thai nhi không được ổn định, nếu muốn sinh ra hài tử khỏe mạnh hẳn chắc, cần phải đi lại mình nhiều hơn đi lại, tăng cường thể chất. Nàng ta liền thay đổi thói quen an nhàn trước kia, thường xuyên ra ngoài tới đi một chút.

Trái lại, những người thấy nàng ta đến đình đều không chịu đứng nói chuyện với nàng ta, lại sợ nàng có chuyện liên rơi trúng đầu mình, dần dần cũng không có ai đến đây nữa. Rốt cuộc ngẫm xuống tay là một chuyện, trắng trợn táo bạo làm ra loại hành vi này, thánh thượng không quan tâm thì cũng sẽ vấn tội.

"An Tuyền thị thật có hứng trí[4]." Tiết Bích Đào dẫn Tiết Lục Ngạc tiến vào, không nghĩ tới sẽ gặp nàng ta đang tản bộ.

([4] Hứng trí: 興致 chỗ hứng đến, trạng thái hứng khởi)

Tiết Bích Đào cũng không có sai Mộ Vân đi dò xét lúc nào thì An Tuyền thị đi tản bộ. Nàng âm thầm liếc mắt nhìn Tiết Lục Ngạc một cái.

Tinh Tinh thấy hai người các nàng, vội đỡ An Tuyền thị vắn an hành lễ.

Bắt thái phụ hành lễ, Tiết Bích Đào nhìn muốn hoảng. Không đợi An Tuyền thị hành lễ nàng đã giơ tay ý bảo đứng lên.

An Tuyền thị bởi vì lần trước được Tiết Bích Đào nhắc nhở, nên đương nhiên đối với nàng rất là cảm kích. Cười cũng tươi hơn so với lúc ứng phó người khác, hai người liền cùng nàng nhàn thoai.

Tinh Tinh đứng ở một bên nhìn Tiết Lục Ngạc lại cảm thấy có chút kì quái, nhưng nàng ta là tỷ tỷ của Trân Tiệp dư, nhất thời cũng có chút hoang mang. Chẳng lẽ lại là do chính mình quá mẫn cảm?

Bên này, Khúc Hân Nhiên mấy ngày liên tục bị xa lánh chèn ép cũng cảm thấy có chút lao lực quá độ. Có không gian, nhưng là nước trong ở trong không gian chỉ có thể dùng để cải thiện thể chất, khí chất, không thể độc hại người khác. May mà đám người mới kia cũng là đào 'hố nhỏ', trước khi được Hoàng đế sủng hạnh, nhất định sẽ không đào 'hố to'.

Mà lúc này Khúc Hân Nhiên đang có chút hối hận vì kế hoạch hấp dẫn Hoàng đế bằng cách khiêm tốn của chính mình. Hoàng đế giống như ném các nàng ra sau đầu, chưa một lần đến Uyển Tử hẻm lánh này. Những chiêu bài hấp dẫn Hoàng đế nàng đọc trong sách cũng chưa có cơ hội dùng đến.

Theo đà này, Hoàng thượng sẽ triệt để quên các nàng!

Nàng cần phải chủ động xuất kích. Đồng thời, không thể để Hoàng đế nhìn ra nàng là chủ động. Nàng nghĩ nghĩ một hồi, cảm thấy biện pháp tốt

nhất vẫn là nước hoa. Trong phòng nàng có một lọ nước hoa quý, đây là đồ ở hiện đại, người cổ đại khẳng định là chưa từng nghe qua, Hoàng thượng tất nhiên sẽ cảm thấy hứng thú.

Chỉ cần Hoàng thượng có hứng thú hỏi đến, nàng liền có thể từ trong lời nói chậm rãi để lộ ra sự tự tin khác với sự nhút nhát của nữ nhân cổ đại. Làm Hoàng đế nhớ kỹ nàng.

Khúc Hân Nhiên dùng nước ấm lau qua thân mình, sau đó đi vào trong không gian, lôi lọ Secret wish của Anna Sui ra. Mùi hương này rất nhẹ, cho dù không thể khiến người khác chú ý, cũng sẽ không bị gây phản cảm cho người khác.

Ngày hôm qua nàng nghe lén hỏi thăm được hành tung của Hoàng thượng, hôm nay chuẩn bị đi xảo ngộ Hoàng thượng, việc này cũng làm cho nàng hiểu được không ít chuyện. Nàng cảm thấy những thủ đoạn của đám nữ nhân này, cho dù có gặp được Hoàng thượng cũng không được việc, ngược lại có thể cho kẻ tới sau như nàng vượt mặt.

Nàng cẩn thận chú ý động tĩnh cách vách, sau đó lặng lẽ đi xuất môn.

"Tiểu nữ thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Đợi sau khi hai người ở phía trước đi khỏi, nàng đợi một lát sau đó mới đi đến trước bậc thang vào đình nhu thuận hành lễ.

Hiện giờ trong cung có rất ít nữ nhân dám đến Ngự Hoa viên ngay thời điểm Hoàng đế giải sầu. Hai người ông ọ vừa mới tới tạo dáng khiến hân nhin mà phiền lòng. Quyết định khi rảnh sẽ đến nói với Hoàng hậu, bảo nàng ta chinh đồn một chút. Lại không nghĩ tới mới vừa đuổi đi hai người lại tới thêm một người.

Có đều nhìn người này còn tính là thuận mắt, sắc mặt hân cũng không có quá khó coi.

Khúc Hân Nhiên thấy Hoàng đế liếc nhìn nàng một cái, tuy không nói chuyện, nhưng thái độ đối với nàng không giống với hai nữ nhân kia. Thấy thế nàng liền đi đến gần một chút, mấy người nội thị liếc nhìn sắc mặt thánh thượng, cũng không có ngăn trở. Nàng mỉm cười lại nói: "Tiểu nữ thấy Hoàng thượng ở đây, không dám không biết lễ nghĩa, hiện giờ đã thỉnh an xong, càng không dám quấy nhiễu Hoàng thượng. Tiểu nữ xin cáo lui." Nàng lại thi lễ, đứng dậy gấp rút rời đi.

Hoàng đế ngửi được trên người nàng có hương, nhưng rất nhạt, liền nói: "Từ từ."

Khúc Hân Nhiên quay đầu nghi hoặc nhìn Hoàng đế, đi đến gần chút, hỏi: "Hoàng thượng còn việc gì sao?"

Cũng không biết là có không phải Khúc Hân Nhiên vận khí không tốt hay không. Đúng lúc này, Thộ Vương đến gần Hoàng đế, trêu chọc nói: "Hoàng huynh thật có hứng trí nha."

Trước khi hắt lên tiếng, Hoàng đế đã nghe thấy được mùi hương trên người Khúc Hân Nhiên bay tới. So với mùi mật đào tự nhiên trên người vật nhỏ nồng đậm hơn, làm người cảm thấy không quá thoải mái. Hắc thuận thế nghiêng đầu nhìn Thộ Vương, nhàn nhạt nói: "Nếu người thích, trầm liên thưởng cho người. Vốn cũng là người người chọn trúng."

Sắc mặt Khúc Hân Nhiên khẽ biến, nàng ta xiết chặt góc váy.

Lại nghe Thộ Vương đáp: "Vô công bất thụ lộc, thần đệ cũng không dám vô duyên vô cớ nhận ban thưởng của Hoàng huynh." Thật không có ứng phó. Hắc từng nghe Hoàng huynh nói 'quân tử không đoạt nhân sở ái' gì đó, hắc cũng nghe nói những nữ nhân do hắc phê duyệt hoàng huynh một người cũng chưa từng sung hạnh qua.

Hắc không phải không thích, mà là do có người hấp dẫn hơn tồn tại.

Thọ Vương nhớ tới nữ nhân mạnh mẽ bắn tên kia, khi chấn kinh mà ném giày vào người. Ý vị thâm trường cười.

"Nếu vậy thì trăm đi trước một bước." Hoàng đế vội vàng rời đi, cũng không nói lý do, bỏ lại hai con người đang kinh ngạc.

Hôm nay vị Hoàng đế này của hãn tới, nhất định là chèn ép đám triều thần hoặc là có việc muốn nhờ hãn giải quyết. Hãn đến đây là để giải sầu không phải là để làm việc, đương nhiên không nghĩ nhiều nghe nhiều làm gì. Hơn nữa, hãn đột nhiên có chút muốn gặp vật nhỏ.

Khúc Hân Nhiên có chút há hốc mồm, nhưng rất nhanh khôi phục lại. Nàng nghe nói người thống trị hiện tại thuộc bộ tộc Du mục ở thảo nguyên, cho nên nếp sống khá là thoải mái. Cho dù nơi này chỉ có nàng và Thọ Vương, nhưng bây giờ là ban ngày, lại ở ngoài trời, người khác cũng sẽ không thể nói xấu.

Đối với tục lệ chung vợ trước đây thì điều này chẳng là gì cả. Trừ phi Hoàng đế có ý kiến, nếu không người khác cũng sẽ không nhiều chuyện.

Mà Hoàng đế, hiện giờ hãn còn chưa có phê chuẩn đám người mới làm phi tử, cảm thấy tặng người khác cũng khá tốt.

Nếu Thọ Vương có thể thích, hãn càng vui vẻ, càng thanh tĩnh.

"Không thú vị." Thọ Vương liếc nhìn nàng một cái, như cũ phun ra hai chữ bình luận. Nguyên bản chọn trúng nữ nhân này, hãn nghĩ Hoàng huynh sẽ thích. Ban đầu Hoàng huynh tương đối thích nữ nhân dịu dàng, cảm thấy thanh tĩnh, cho nên Hiền phi không chỗ nào là vượt trội nhưng vẫn cho nàng ta một ghế trong tứ phi. Hãn muốn thấy hậu cung gà bay chó sủa, cũng nên phải trộn vài cái tốt cho Hoàng huynh, vậy nên mới chọn nàng ta.

Chỉ là gần đây cũng không biết tại sao khẩu vị Hoàng huynh lại thay đổi như thế.

Hắn sờ sờ cảm, cảm thấy có thể đặt Hoàng huynh và nữ nhân kia ở một chỗ, sau đó nghiên cứu.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hãm Hại (2)

Edit: Cát Sung sung

Beta: Hy Thái phi

"Người mới không thú vị" Khúc Hân Nhiên phản bác.

Thọ Vương là đệ đệ ruột thịt của Hoàng thượng, căn cứ vào định luật xuyên qua, thông thường huynh đệ của Hoàng thượng sẽ cùng với nữ chủ xuyên qua dây dưa không thôi, thậm chí sẽ vì nàng mà vượt qua nước sôi lửa bỏng, giúp nàng tranh sủng. Chỉ là nhìn tính tình của Vương gia này, sẽ làm trò trước mặt nói nàng không thú vị, hành động thường ngày thập phần cổ quái. Nếu nàng cụp mi rũ mắt chịu đựng, tất nhiên hẳn sẽ thấy chướng mắt, muốn đối phó với người như vậy thì phải làm theo cách trái ngược.

Vì thế nàng sửa bộ dáng dịu ngoan lại, mang theo chút kiều diễm xinh đẹp mà nói.

Quả thật Thọ Vương có chút ngạc nhiên, nhưng sau khi quan sát ánh mắt nàng một lúc, hẳn mất đi hứng thú nghiên cứu. Cặp mắt kia quá bình thường, bên trong mặc dù có dục vọng, nhưng sẽ không có sự quyết đoán vì nó mà vứt bỏ hết tất cả, như ngày đó đụng phải nữ tử cản hẳn trên phố, tuy rằng cũng không phải cực hạn của nàng, nhưng lại mạnh hơn rất nhiều so với nữ nhân đứng trước mặt này.

Vì thế hẳn lạnh nhạt rời đi, quả nhiên vẫn không thú vị.

Lúc này là gặp qua liên tiếp hai người nhưng không được gì, Khúc Hân Nhiên liên tục bị hai nam nhân vút qua một bên, đột nhiên sinh ra cảm giác quái dị.

Tình huống như vậy, không đúng lắm.

Vì sao bọn họ không làm theo kịch bản? Nàng thất thần đứng ở nơi đó, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Chim Yến mỗi chân nghỉ trên mái nhà, thanh âm riu ra riu rít dấu điểm mãnh liệt trên đình viện, nhìn bên ngoài có vẻ đặc biệt hòa hợp.

Thời điểm ba người rảnh rỗi nói chuyện, thường là Tiết Bích Đào cùng An TUYỂN thị nói, ngược lại Tiết Lục Ngạc là người đề xướng đi thăm lại không nhiều lời, chỉ sai cung nữ đưa lễ vật thăm hỏi lên, sau đó lại tiếp tục duy trì phong cách lạnh lùng của nàng.

Lúc các chủ tử trò chuyện, tự nhiên các cung nữ cũng tụ họp một chỗ nói chuyện phiếm, trao đổi ít tin tức nhỏ, nói chuyện chủ tử ban cho điểm tâm, trang sức gì.

Vốn Tiết Bích Đào không thạo việc tán gẫu cùng người không quen thuộc, lúc này có thể nói nhiều lời hơn vài câu, cũng là vì trong lòng An TUYỂN thị cảm kích nàng, cho nên cố ý không để không khí buồn chán.

Gió xuân chậm chậm thổi qua, cành cây sà sạt nhẹ nhàng lay động, ánh nắng ngày xuân ấm áp xuyên thấu vào cành lá, đan xen nhau loang lổ chiếu lên ba người, giống như cố ý làm cho người lười biếng mạo phạm vào ngày xuân vậy.

Vì đột huân hương nên Tiết Bích Đào có chút buồn ngủ, nâng tay áo ngáp một cái, mặt thoáng có chút tái nhợt. Thấy thần sắc An TUYỂN thị

cũng mệt mỏi, nàng liền cáo từ.

An Tuyền thị tinh thần không tốt lại phải chờ đợi lâu, nhưng nàng chỉ là một vị truyển thị thấp bé, không tốt khi đưa ra yêu cầu tiền khách. Hiện giờ nghe các nàng cáo từ, tất nhiên là ngàn chịu vạn chịu. Trong lòng nàng buông lỏng, bảo Tinh Tinh tới dìu mình, chuẩn bị tiễn hai người đi một đoạn ngắn, tránh bị nói là thất lễ.

Ba người cất bước đi, đến khúc quanh Tinh Tinh giữ lấy khuỷu tay của chủ tử, Tiết Bích Đào cùng Tiết Lúc Ngạc vừa xoay người một bên, tay áo rộng của hai người đều nhẹ động, làn váy như có như không lay động.

Lúc này, tinh thần An Tuyền thị đang buông lỏng bỗng nhiên bên tai nàng vang lên một tiếng "Chủ tử cẩn thận", nàng hoảng loạn giương mắt nhìn, bốn phía xung quanh giường như chậm lại, chỉ thấy được đóa hoa đào sáng quắc trên trâm của Trân Tiệp dư, giống như ngọn lửa đỏ rực mạnh mẽ bốc cháy, không thể ngăn cản mà đốt đến trên người nàng.

Trong nháy mắt kia, phảng phất nàng nghe thấy âm thanh nhảy nhót lung tung trong lòng, cả người thất thố cùng đờ, chỉ biết gắt gao bảo vệ bụng.

Nhưng đau đớn bén nhọn lại không tới như trong tưởng tượng, chỉ bị đau ở một bên sườn vì bị quăng ngã mà thôi.

Thời điểm Hoàng đế đến chính là cảnh tượng như vậy -----

Thân thể lão đảo được cung nữ mạnh mẽ ôm lấy, An Tuyền thị ôm bụng hít khí, cùng với, người bị nàng đè dưới thân, dưới váy dần dần lộ ra vết đỏ như máu, Tiết Bích Đào.

Mà chim tước trên cây, không hiểu sao nhảy nhót kêu lên vui mừng, giống như vui sướng khi người gặp họa.

Sắc mặt hần đột nhiên lạnh lùng, sau khi ném xuống một câu "đi gọi Thái y" liền nhanh bước đến, chờ mấy cung nữ đỡ An Tuyền thị dậy liền khom lưng bế Tiết Bích Đào lên, không nói lời nào ôm nàng đi vào phòng ngủ của Vũ Hương các.

Hần nhẹ tay nhẹ chân đặt nàng nằm trên đệm, điều chỉnh vị trí gối để nàng nằm dựa thoải mái, tiện đà phần phó Vân Lũ đang đứng thất thần ở một bên đi chuẩn bị nước ấm. Một loạt hành động, thế nhưng lại không giống như lúc bình thường, mang theo vẻ cao cao tại thượng của đế vương lúc dễ dàng nàng. Tuy rằng lúc này đường cong của mặt hần căng chặt, nhưng ánh mắt và ngữ khí lại không tự giác mềm đi, tựa như nàng là búp bê lưu li dễ vỡ nhất, không dám mạnh tay.

"Cảm thấy thế nào?"Hoàng đế lấy tay lau đi mồ hôi tiết ra trên trán nàng, nhìn sắc mặt nàng trắng bệch mất máu, một chút thương tiếc nơi đáy lòng hần dấy lên.

Thần thái bảo bối luôn luôn rạng rỡ, nhiệt liệt đường hoàng. Thần sắc hiện giờ lại như giấy trắng, nàng mỗi một năm ở đằng kia, không còn tươi tươi đẹp đẹp như lúc trước.

Tiết Bích Đào suy yếu cười một cái trấn an hần, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía sau, nơi đó có An Tuyền thị miễn cưỡng duy trì đứng đó cùng Tiết Lúc Ngọc mặt mày toát ra vẻ thấp thỏm lo lắng. Môi nàng giật giật, bỗng nhiên cười, nàng nói, tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ, bởi vì ta bảo Hoàng thượng ban canh tránh thai cho người, cho nên người muốn trả thù hài tử của ta sao?" Mặt nàng không còn chút máu, sau khi nói xong đầu choáng váng mất cân bằng dựa vào trên gối, khép đôi mắt lại.

Ngữ khí lạnh nhạt mà mỗi một, thanh âm nhẹ nhàng mà thông thả, lại làm một phòng đầy người thay đổi sắc mặt trong nháy mắt.

Hoàng đế nắm tay nàng căng thẳng, hài tử?

Lại không biết trong lòng nàng lúc này đang cảm thấy may mắn, vì tạo hiệu quả nên nàng đã không ăn sáng, hơn nữa thêm tác dụng phụ của dược vật, hiện tại đầu nàng choáng váng âm âm vang lên giống như có chút tự mình làm bậy. Nhưng như vậy, hẳn là sẽ càng giống đi. Nếu bắt nàng phải diễn bộ dạng đả kích cam chịu, nàng thật đúng là không am hiểu.

"Người, người nói láo". Tiết Lục Ngạc cả kinh thất sắc lùi về phía sau một bước, tình huống bây giờ đối với nàng rất bất lợi, Tiết Bích Đào lại mang thai. Nếu vậy, ngay cả Hoàng hậu cũng không thể bảo vệ được nàng.

Chỉ là tại sao sự việc lại biến thành như vậy?

Vốn là nàng muốn nhân lúc mọi người lơ đãng liền vấp dây lưng, tạo thành Tiết Bích Đào đẩy ngã An Tuyền thị, khiến An Tuyền thị sinh non. Nhưng mà thời điểm nàng ra tay, Tiết Bích Đào lại không biết từ nơi nào xông ra, thân mình ngã xuống, lót ở dưới thân An Tuyền thị.

Tuy rằng nàng cảm thấy sự tình vượt qua dự kiến, nhưng cũng không thể dừng lại.

Nhưng khi đột nhiên không kịp phòng ngừa nghe được ba chữ "canh tránh thai" kia, tâm thần chợt thất thủ, mất đi bình tĩnh. Chén canh bổ nàng tâm tâm niệm niệm nhớ thương kia lại là canh tránh thai, vui mừng chờ mong lộ ra trước kia lại châm chọc mà buồn cười.

Hơn nữa Tiết Bích Đào có thai là sự thật, làm nàng không dám chắc chắn để phản bác.

"Ừ, có lẽ người không biết ta có thai" Bích Đào dừng một chút, đôi mắt nhắm chặt như cũ, nàng nói: "Nhưng cổ lực đạo đẩy ta lên người An Tuyền thị, tỷ tỷ, là người đúng không?"

"Ta, ta không... không phải ta!" Dù cho Tiết Lục Ngạc giỏi ứng biến, nhưng dưới trường hợp bị những sự thật khó chấp nhận liên tục đả kích, cũng không thể nào phản bác, mà lời phủ nhận cùng giải thích đứt quãng càng làm cho người khác không thể tin tưởng. Đầu óc nàng trống rỗng, giống như đi một bước về phía trước, chỉ là vì đi vào bẫy rập đã sớm chuẩn bị tốt, không tìm thấy biện pháp thoát thân.

Tiết Bích Đào không nói chuyện nữa, vai diễn của nàng chỉ là vai phụ, hiện tại đã diễn xong.

Sau ngày mồng tám tháng chạp nàng đã hoài nghi Tiết Lục Ngạc đầu phục Hoàng hậu, dù sao lúc ấy hai tỷ muội nàng đều phong cảnh vô hạn, Hoàng hậu không có lý do để đối phó với nàng, lại nắm giữ vinh sủng cùng hưởng, buông tha cho tỷ tỷ. Rõ ràng chính mình nhìn thấy nàng ta ăn xong chén cháo kia, lại một chút việc nhỏ cũng không xảy ra. Nàng cẩn thận suy nghĩ, cho rằng việc nàng ta đầu nhập vào Hoàng hậu chiếm khả năng lớn nhất. Có một lần thỉnh an nàng cố gắng lại gần nàng ta, một là muốn thử, hai là để xem cảnh giác có phản ứng hay không.

Nhưng từ xưa đến nay Tiết Lục Ngạc đều không ưa nàng, ngày ấy nàng ta cũng không toát ra vẻ vui sướng khi đầu nhập Hoàng hậu, cảnh giác lại càng không có một chút phản ứng. Cho nên nàng không thể kết luận chính xác suy luận này.

Đồng thời cũng biết, cảnh giác không có tác dụng với phi tần hậu cung. Dù sao bọn họ cũng không có thiện ý với nàng, cho nên bị hệ thống lựa chọn bỏ qua.

Vì thế nàng Vân Thanh người mà Hiền Phi của Vĩnh Hòa cung sắp xếp vào chỗ nàng đi chú ý tình huống của Cẩm Tú các, dù sao trong cung cũng có thể lực, là nàng cùng Tiết Lục Ngạc dùng chung. Tuy rằng sau này nàng nổi bật hơn nên người quy phục nàng cũng nhiều nhưng rốt cuộc nàng không hiểu hết gốc rễ, dùng không yên tâm.

Ngược lại không biết Hiền Phi thật sự không phát giác, hay là muốn nhìn tỷ muội các nàng diễn trò hay. Tin tức tỷ tỷ nàng liên tục đi Trường Xuân cung truyền tới tai nàng. Có lẽ, Hiền Phi còn quạt gió thêm củi trong đó cũng không biết chừng.

Sau đó lại biết trên danh sách bạn giá đi theo có Tiết Lục Ngạc sớm đã thất sủng, nàng liền xác định suy đoán này.

Hiện giờ nổi bật của nàng làm không biết bao nhiêu người âm thầm ghen ghét, mà Hoàng hậu lại có thể kiên trì ngồi ở đó không hành động, nàng và Vân Lũ đã từng thảo luận với nhau, cho rằng chỉ sợ nàng ta đã sớm có chuẩn bị. Chỉ tiếc Hoàng hậu đã bỏ sót quan hệ của hai chị em nàng, nếu tình cảm tỷ muội tốt, tất nhiên có thể ở sau lưng đâm một nhát. Nhưng khiến Tiết Lục Ngạc xuất mã, nàng cảm thấy rất kì lạ. Không biết Hoàng hậu có nghe được hành động của Tiết Lục Ngạc ở bãi săn không, nếu có, có lẽ sẽ không yên tâm để Tiết Lục Ngạc ra tay.

Sau đó nàng lại nghĩ, nếu nàng là Hoàng hậu, ở cục diện như thế nàng sẽ làm thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một cách là đem hai cây châm nàng cùng An Tuyền thị đồng thời rút ra, tương đối phù hợp với tác phong quyết đoán của Hoàng hậu. Giống với lần nàng ta trực tiếp chặt đứt đường lui của Lệ Tần vậy. Cho nên nàng vẫn luôn bảo Mộ Vân chú ý tình huống của An Tuyền thị, chưa qua thời kì ba tháng nguy hiểm, không thể tuyệt đối chắc chắn rằng Hoàng hậu sẽ không ra tay.

Vẫn luôn chờ cho tới hôm nay, lúc Tiết Lục Ngạc bước vào Phương Hoa các, nàng liền biết Hoàng hậu ngồi không yên.

Nhân lúc ngáp nàng đã uống viên thuốc dấu trong tay áo được lấy ra từ hệ thống. Sau khi bỏ đi Lăng Linh hương ở đầu giường đi, thật sự trong lòng nàng vẫn còn bài xích do dự. Có hài tử tất nhiên đối với nàng càng có lợi, nhưng có hài tử, có tình cảm với nó, đến lúc nàng lại không thể dẫn nó theo cùng thì phải làm như thế nào? Ngay lúc nàng muốn đổi chủ ý, nàng

phát hiện trong hệ thống xuất hiện đồ vật nàng đang ghĩ trong đầu -----
được sinh non.

Nhưng kì dị hơn chính là mặt sau còn có một dấu móc, trên đó viết một chữ "Giả".

Chẳng lẽ trong hệ thống lại có thuốc giả kém chất lượng sao? Nàng cảm thấy đại khái ý tứ của viên dược là giả sinh non. Nàng nghĩ đồ vật này, chỉ xuất hiện trong hệ thống. Nói cách khác trong hệ thống không có được sinh non, nhưng lại có được giả sinh non.

Tâm tình nàng lúc ấy có phần phức tạp, giống như hệ thống chủ động giúp nàng đưa ra quyết định, đoạn tuyệt đường lui của nàng. Nhưng sau khi có được viên thuốc này, nàng lại cảm thấy đây là một cơ hội, cho dù hôm nay thuốc viên này không có tác dụng, thì nàng cũng sẽ không có tổn thất gì.

Nàng làm như vậy tất nhiên không phải vì làm cho Tiết Lục Ngạc hoặc Hoàng hậu có kết cục tốt, kỳ thật tất cả kế hoạch đều vì Hoàng đế. Phản công người khác không phải chuyện chính, chuyện chính đương nhiên vẫn là lung lạc tâm của Hoàng đế. Hai người cùng vui sướng, cùng trai qua đau khổ, mới có thể nhanh chóng gia tăng tình cảm của Hoàng đế.

Chỉ là trong kế hoạch ban đầu Hoàng đế sẽ không tới đúng lúc như vậy, hiện giờ có thể làm hấn tận mắt nhìn thấy tất cả, nàng nên cảm tạ thật tốt người làm Hoàng đế đến đây hay chính Hoàng đế nhỉ?

Nếu Khúc Hân Nhiên biết nàng ta nghiêm nhiên gián tiếp giúp cho vị sủng phi mà nàng ta cho là vật hi sinh một phen, phỏng chừng sẽ tức hộc máu đi.

Kết quả tranh đấu trong hoàng cung xưa nay đều như thế, ai bị thương, người đó chính là người bị hại, còn người kia, cho dù là thanh bạch, cũng sẽ bị vẩn tội. Trừ khi Hoàng đế cố ý thiên vị, dốc hết sức điều tra rõ.

Cho nên, cho dù miệng lưỡi Tiết Lục Ngạc khéo léo như thế nào, nàng ta cũng không thể trốn tội. Huống hồ sau khi nàng ta liên tục chịu đả kích, trở nên nói chuyện không hề có kết cấu, không thể biện giải cho mình.

Mà lúc này, đáy lòng Hoàng đế đã cực kì tức giận. Sau khi Thái y bắt mạch xác định là sinh non lại càng tới đỉnh cao. Hắn híp mắt, áp xuống cảm xúc, sắc mặt cùng thanh âm đồng thời trầm xuống: "Trẫm truyền ý chỉ, Tiết Mỹ nhân của Vĩnh Hòa cung mưu hại con vua, tổn hại luân thường, không có phẩm chất của phi tần, ngay trong ngày biếm vào lãnh cung, không được rời khỏi".

"Hoàng thượng! Thiếp thân oan uổng, thiếp thân không có dấy nàng! Là nàng! Là nàng muốn mượn việc này hãm hại thiếp thân. Thỉnh Hoàng thượng làm rõ, thỉnh Hoàng thượng làm rõ a!" Tiết Lục Ngạc giật mình một cái, thẳng tắp quỳ xuống dập đầu, ai oán liên tục kêu than, sợ chậm một chút, sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Nhưng xác thật là nàng ta không còn cơ hội.

Hoàng đế nhìn nàng tóc mai tán loạn, lời nói cùng hành động không ra gì, đặc biệt trên gương mặt giống như Tiết Bích Đào kia tràn đầy hoảng sợ và oán giận, càng thêm chán ghét. Phất tay ra hiệu cho nội thị mạnh mẽ kéo nàng ta đi.

Tiếng khóc càng lúc càng xa.

Tiết Bích Đào cố gắng mở mắt ra, âm thanh khàn khàn nhỏ nhẹ: "Hoàng thượng, đối". Rồi sau đó sờ sờ lên vết máu trên váy, một chồi nước mắt chảy ra, lại nói: "Đau".

Đám người Thái y đã sang phòng bên bắt mạch cho An Tuyền thị, lúc này trong phòng chỉ có hai người. Hoàng đế mới không hề băn khoăn ôm nàng vào trong ngực, thanh âm có thương tiếc cùng mất mát: "Đừng thương tâm, về sau sẽ còn có".

Lại không biết thật sự nàng bị quăng ngã rất đau, cùng với, rất đói bụng.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cá Cảnh

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Hộ giáp bén nhọn vẽ ra một vết dài nhỏ, sắc mặt Hoàng hậu có chút âm trầm: "Trân Tiệp dư, quả thật là bốn cung đã xem thường nàng ta."

"Tuy là nói như vậy nhưng trải qua việc này, nường nường cũng không cần quá mức xem trọng nàng ta." Kim ma ma trầm ngâm nói: "Nường nường nghĩ xem, ngay cả tỷ tỷ ruột cũng bị nàng ta hãm hại kết cục rơi xuống nước như vậy, trong cung này còn có ai muốn liên thủ cùng nàng ta? Chỉ sợ có đứng bên cạnh nàng ta cũng sẽ biến thành Bùi Bảo lâm, Tiết Mỹ nhân thứ hai."

Sắc mặt Hoàng hậu không dễ nhìn, giáp móng tay lún vào sâu càng thêm sâu: "Dù cho không có người giúp nàng ta thì như thế nào, hiện tại chỗ dựa lớn nhất của nàng ta chính là Hoàng thượng!"

"Vậy..." Bởi vì Kim ma ma không nghĩ tới chuyện này, nhất thời không biết nói như thế nào.

Lại cũng không thể trách bà, có một số việc mà nô tài không thể nghĩ tới được.

Hoàng hậu lại đang muốn nói, liền nghe được Ngạn Chỉ ở ngoài cửa thông báo: "Khởi bẩm nường nường, Hoàng Thượng đang đến Trường Xuân Cung của chúng ta."

Sau khi Hoàng hậu nghe xong trong nháy mắt có hoảng loạn, ngược lại bình tĩnh cười lạnh: "Bảo vệ thật chặt chẽ."

"Rốt cuộc cũng là long tự. Lúc này tuy không có được việc, cũng may trong lúc vô tình làm nàng ta sẩy thai, cũng không phải không có thu hoạch. Để cho Trân Tiệp dư lại có thể sinh được Hoàng tử, sợ là lại càng không biết trời cao đất rộng." Ý nghĩ trong đầu Kim ma ma vừa xoay chuyển, cuối cùng cũng nói được lời khuyên an ủi.

Hoàng hậu gật gật đầu, trên mặt biểu tình thoáng thoải mái. Đúng vậy, cũng không phải không có thu hoạch.

Tiết Bích Đào đã xảy thai khó chơi hơn nhiều so với An Phục Linh giữ được thai nhi.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an." Hoàng hậu khéo léo bày ra vẻ tươi cười, quý củ không sai sót, đáng vẻ vô cùng tốt.

Hoàng Thượng cho đứng lên, cũng không ngồi xuống, chỉ lấy thái độ như đối chất, chiếm thế thượng phong, chậm rãi nói: "Hoàng hậu, có gì muốn nói với trẫm không?"

Tiết Bích Đào có thể nghe được chuyện, bản thân Hoàng thượng là thiên tử sao lại có thể không tra tới chứ? Trước kia không biết, là bởi vì hắn không muốn biết.

Hậu cung là chiến trường của nữ nhân, suy nghĩ của hắn ở việc hưởng lạc, hà tất dính vào chuyện thị phi.

Đau như giập tiêm đâm vào tim, Hoàng hậu tươi cười không đổi: "Thần thiếp không biết Hoàng Thượng muốn nghe cái gì?"

"Trẫm muốn nghe Hoàng hậu bảo đảm." Hoàng đế không quan tâm nói thẳng.

Hoàng hậu giống như không dự đoán được ý đồ của Hoàng đế sẽ đem nói trắng ra như vậy, đột nhiên không kịp chuẩn bị mà giật mình. Rồi sau đó quay một góc hỏi: "Nếu là Thần thiếp bảo đảm, Hoàng Thượng sẽ tin tưởng sao?"

Không đợi Hoàng đế mở miệng, nàng ta lại cười nói: "Không bằng trước đó Hoàng thượng nhận lời với thần thiếp một chuyện, thì thần thiếp lại đáp ứng thì tốt hơn?"

Hoàng đế không tỏ ý kiến mà gật đầu.

"Chờ thần thiếp sinh ra được Hoàng tử," Hoàng hậu nhớ tới Tam Hoàng nhi đã chết yếu, đáy mắt có đau đớn chột lóe qua, nàng ta dừng một chút: "Thần thiếp sẽ bảo vệ nàng ấy bình an không có việc gì."

Nàng ta đang nói tới ai, trong lòng hai người bọn họ lại rõ ràng hơn hết.

Tuy Hoàng đế không muốn làm hồng thể diện của vợ cả nhưng rốt cuộc vẫn nói: "Thái y từng nói người đã bị thương thân mình khi sinh con."

Hoàng hậu tươi cười có chút miễn cưỡng, khi vết sẹo bị bóc, sắc mặt bất cứ ai đều sẽ không tốt, nhưng người trước mắt là vua của một nước, nàng ta ngàn lần không thể tỏ sắc mặt, nàng ta nói: "Thái y cũng nói, điều dưỡng mấy năm có thể khôi phục."

"Thần thiếp cũng chỉ là muốn Hoàng Thượng cho một sự bảo đảm, cầu được an tâm thôi." Hoàng hậu rũ mắt.

Không nghĩ tới vợ cả của mình còn có bản lĩnh như vậy, không khỏi khiến cho Hoàng đế nhìn nàng ta thêm vài lần, nghĩ thầm. Vốn dĩ là chính

mình muốn mượn việc này làm cho nàng ta không thể không đáp ứng, nhưng lời nói sắc nhọn của nàng ta, ngược lại khiến hần giống như sủng thiếp diệt thê, bức cho nàng ta không thể không ra tay.

Chẳng qua là dù có thể nhìn thấu bàn cờ, cũng sẽ không tính được nước cờ.

Hần nhàn nhạt nói: "Nàng ấy bình an vô sự cũng không cần tới người gánh vác, nếu người tự nhận việc này là không sai, vậy thì cứ ở trong Trường Xuân Cung để mà xem xét lại đi."

Rồi sau đó phất tay áo rời đi.

Trước khi hần bước ra khỏi cửa cung, trào phúng ném ra một câu: "Yên tâm, hậu vị của người rất an toàn."

Ngày hôm sau, thân thể Hoàng hậu có bệnh nhẹ, thánh chỉ ban xuống để hai vị Đức, Hiền phi tạm thời xử lý sự vụ hậu cung, người trong hậu cung rất nhanh đi tìm hiểu tin tức. Người có chút cảm giác nhanh nhạy, cho rằng chỉ sợ không thoát được liên quan tới chuyện Trân Tiệp dư đẻ non.

Chẳng lẽ Trân Tiệp dư ở hoàng đế trong lòng đã tới mức ngay cả Hoàng hậu cũng không thể dao động?

Chỉ có thể nói, lúc này chờ đợi Tiết Bích Đào là đủ loại lời nói dụ dỗ, chính bản thân Hoàng đế cũng tràn ngập mong chờ đối với đứa bé này, hơn nữa khi hần tự mình trách hỏi, Hoàng hậu chẳng những không tỉnh lại còn có ý nói điều kiện với hần, đây là đã xúc phạm đến uy nghiêm của Hoàng đế.

Kỳ thật thì Tiết Bích Đào chỉ là thối thêm ít lửa, nếu thái độ của bản thân Hoàng hậu không cứng rắn như vậy, chưa chắc Hoàng đế sẽ vì vậy mà

làm khó nàng ta.

"Nương nương, ngài làm sao vậy?" Sơn Chi nhìn chủ tử ngồi ở mép giường không nói lời nào, có chút kỳ quái.

Sao bộ dạng của chủ tử thoát nhìn vẻ mặt lo lắng như thế?

Nàng ta tiến gần bên nghiêng đầu khó hiểu, lấy lư hương trong giường ra, thay huân đốt Tô Hợp hương lên, động tác quen thuộc mà lưu loát.

Hiền Phi rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, nàng ta thở dài nói một câu khiến Sơn Chi không hiểu rõ lắm nói: "Việc gì nàng ấy phải chấp nhất như vậy."

"Nương nương?"

"À!" Hiền Phi đem tâm sự bỏ qua, cười như một ngày nắng ấm, ấm áp ôn nhu và thân thiện: "Hôm nay thời tiết không tồi, không bằng chúng ta đi dạo Ngự Hoa Viên đi." Loại khí chất lãng động theo thời gian này, tất nhiên không phải là loại mà Khúc Hân Nhiên chỉ dựa vào ngoại hình là có thể bằng được.

Sơn Chi vừa nghe, hứng thú liền tăng vọt, lập tức đã quên câu nói kỳ quái của nương nương nhà mình, lập tức giúp chủ tử phục sức.

Hai người đến gần Trùng Thụy đình, cách cầu hình vòm nhìn thấy ba cung nhân đang lao ra bắt cá ngay tại chỗ bằng cách dùng gậy sau đó bỏ vào túi.

Sơn Chi được Hiền Phi cho phép, tiến đến dò hỏi.

Lát sau, bước chân nàng ta vội vàng, nếu không phải đang trong nội uyển hoàng cung, chỉ sợ là muốn nhảy bắn trở về. Điều hòa giọng nói, nàng ta cười hì hì nói: "Nương nương đoán xem là chuyện gì?"

"Thấy người cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ là muốn nấu những con cá đó lên ăn?" Hiền phi cười theo nàng ta: "Ta biết rất rõ là người đã mơ ước bấy lâu nay rồi."

Sơn chi cũng không phản bác, nàng ta cảm thấy đáng tiếc chép chép miệng, nói: "Đúng là muốn nấu ăn, nhưng không phải là cho nô tỳ ăn."

"Ồ?" Hiền Phi giống như đã đoán được, muốn xác nhận.

"Là cho Trân Tiệp dư ở Phương Hoa Các, người vừa sinh non đang trong tháng đầy. Ngày hôm trước nói cháo có hương vị nhạt nhẽo, không chịu ăn nhiều, muốn ăn cá được nuôi trong ao này. Vì Thái y cũng nói lúc này ăn cá cũng có chỗ có lợi, Hoàng thượng liền hạ lệnh vớt cả má hồng, mắt hổ phách, lam ngọc đem đến Ngự Thiện phòng làm." Sơn Chi hâm mộ: "Đều là loại cá hiếm tiến cống tới, ngày thường chỉ có thể ngắm cảnh, thế mà vị chủ tử kia có thể ăn."

"Hoàng Thượng đối với nàng ta quả thật không tồi." Mặt mày Hiền Phi mang ý cười, trong lòng lại là phức tạp.

Một chút thần thờ kia, cũng không biết là vì ai.

Sau khi Hoàng đế hạ triều liền đi tới Phương Hoa các, hẩn xua tay để cho cung nhân không cần thông báo, bước chân bước nhẹ vào nội thất. Tuy rằng quy củ có quy định thời điểm phi tần ở cử thì Hoàng đế không được tới gần người, nhưng chỉ nhìn một cái thôi, hẩn cảm thấy không ảnh hưởng toàn cục.

Tiểu nữ nhân trên giường hai tay gác lên gối đầu, chân kéo tới vai, theo hơi thở của nàng phập phồng. Mặt nàng lúc ngủ đỏ bừng, tư thế vẫn không nhúc nhích, có vẻ im lặng nhu thuận.

Quả nhiên là đang ngủ.

Khóe miệng của Hoàng đế kéo ra một nụ cười bất đắc dĩ có chút cứng chiều, tiến lên xem xét độ ấm của đôi tay nàng, cảm thấy có chút lạnh, liền nhét vào trong chăn.

Động tác nhẹ nhàng chậm chạp.

Nhưng Tiết Bích Đào vẫn tỉnh lại, nàng ngủ từ tối hôm qua cho tới lúc Hoàng đế hạ triều đến nỗi muốn hôn mê.

Lông mi nàng run rẩy, khó khăn mở mắt ra, khi nhìn thấy Hoàng đế lại ngốc ngốc chớp chớp, sau đó hiện lên cười ngọt ngào, mang theo một chút hương vị suy yếu : "Hoàng thượng ~" duỗi tay nắm lấy cổ tay áo của Hoàng đế.

Đây là động tác mờ ám mà nàng vẫn thường làm.

Vì nàng còn bộ dáng suy yếu nên không dám tùy ý khiến cho sắc mặt quá mức hồng hào. Nhưng Hoàng đế nhìn thấy nàng vẫn tươi cười thì không kìm lòng được mà ôm nàng vào trong ngực, thân thể mềm mại ôm vào vẫn thoải mái như vậy, Hoàng đế sờ sờ bụng nhỏ của nàng.

Trong lòng thở dài.

Tiết Bích Đào thuận thế dựa vào vai hắn, sau đó hỏi: "Hoàng thượng, cá đâu?"

Không khí nặng nề lập tức bị đánh vỡ, Hoàng đế nhượng mảy: "Cá quan trọng hơn trăm sao?" Cũng không hỏi trước là hắn có mệt hay không, khát hay không, một câu hỏi han ân cần cũng không có, chỉ hỏi đến cá.

Cái người không có lương tâm.

Đầu của Tiết Bích Đào vùi vào trong lồng ngực hắn mà cọ cọ, cái miệng nhỏ khê ngáp một cái, giống như một con mèo nhỏ, nhỏ giọng nói chuyện: "Cá có thể ăn, Hoàng thượng không ăn được nha."

Trái lại cảm giác thật tốt, khiến cho tinh thần của nàng cảm thấy tốt hơn một chút.

Hoàng đế nhéo gương mặt trắng mịn của nàng không buông, như là muốn véo cho chảy nước luôn vậy, hắn cười: "Không bằng trẫm ném nàng vào trong ao cá, để nàng ăn cho đã luôn, nha?"

Vì khống chế lực nhéo mặt vừa phải nên Tiết Bích Đào không cảm thấy đau, liền cầm tay của Hoàng đế mà cọ, mắt cười híp lên như vầng trăng non: "Hoàng thượng, véo vậy tay có đau hay không? Thiếp thân thối thối cho người, phù phù."

Đây tuyệt đối không phải là nàng vượt mông ngựa, chỉ là nàng cảm thấy nhéo người còn phải tính toán lực, làm Hoàng đế thật vất vả. Nàng muốn thông cảm.

Hoàng đế vui vẻ, buông tay sờ soạng một phen, thấp giọng cười mắng: "Đồ chân chó." Rồi sau đó bảo người truyền thiện.

"Hoàng thượng, thiếp thân ăn những con cá đó, có phải trong ao sẽ không có cá để xem hay không?" Tiết Bích Đào ngồi ở trên giường, đối với một bàn mỹ thực trước mặt thì lông mày nhỏ nhắn lại, giống như có chút phát sầu.

Hoàng đế còn không hiểu nàng sao? Đây là điển hình cho việc muốn ăn nhưng lại sợ gánh tội liên quan, hắn búng búng cái trán của nàng, cười nhẹ nhàng băng quơ: "Để cho bọn họ lại tiến cống là được, nàng ăn đi."

Tiết Bích Đào dựng ngón tay cái lên(like đấy), Hoàng thượng thật khí phách.

Sau đó hài lòng vui sướng kẹp miếng thịt cá màu ngọc bạch được mang lên, bỏ vào trong miệng. Ngậm lấy rồi nhai nuốt vào, sau đó liền liếm mỡ trên môi, híp mắt hưởng thụ.

Không hổ là chủng loại quý hiếm, đồ vật càng quý báu thì hương vị càng tốt, đây là chân lý.

Đặc biệt là ăn chùa của người khác.

Không nghĩ tới, lúc này ánh mắt của Hoàng đế nhìn nàng cũng giống đang nhìn một con cá chủng loại quý hiếm vậy, hận không thể giãy tiếp theo liền nuốt vào trong bụng luôn.

Trước nuôi con cá cho to khỏe, sau đó vớt lên làm thịt ăn mới ngon.

Chờ sau khi nàng ăn đã no, vuốt sọc tóc cho nàng, đột nhiên Hoàng đế hạ giọng mở miệng: "Bảo bối, vì sao lúc ấy nàng lại muốn cứu đứa nhỏ của An Tuyền thị?"

Hàng lông mi rũ nhẹ , Tiết Bích Đào ăn một ngụm cháo như thường, nói: "Nếu không cứu, có lẽ Hoàng Thượng sẽ hoài nghi là thiếp thân làm. Nhưng ban đầu..." Nàng mang theo một chút bất lực cùng bất an mà buông chiếc đũa: "Thiếp thân cũng hoàn toàn không biết bản thân đã mang thai, chờ đến lúc cảm nhận được thì nó đã từ trong thân thể ta mà đi mất, chính là đã không còn kịp rồi."

"Không biết, nó có oán ta hay không?"

Trong lòng của Hoàng đế có chút cảm khái, quả nhiên chỉ cần hấn hỏi, nàng sẽ luôn nói lời thật lòng. Nàng sẽ không giống như những người kia làm bộ nói hoàng tử linh tinh, cũng bởi vì hấn mới làm như thế. Cho dù nàng là vì không muốn bị hấn hoài nghi, nhưng hấn lại bỗng nhiên cảm thấy buồn bã, đại khái là bởi vì biết nàng lo lắng hấn không tin nàng?

Hơn nữa, chung quy là bởi vì hân, nàng mới mất đi một hài tử.

Hoàng đế thương tiếc xoa lưng nàng, ngữ khí trở nên ôn hòa: "Trẫm đã từng đáp ứng nàng, chờ nàng sinh hài tử liền thăng nàng lên Tần, để cho hài tử được tự mình nuôi dưỡng bên người. Hiện giờ nàng vì cứu An Tuyên thị mà mất đi hài tử của mình, trẫm vẫn như cũ thăng nàng đến tần vị, để hài tử của An Tuyên thị ghi trên danh nghĩa của nàng, được không?"

Hân suy nghĩ thật lâu, cảm thấy như vậy có thể bồi thường cho nàng. Hân biết nàng thật tâm chờ đợi hài tử.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thi Ân

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

"Không tốt." Tiết Bích Đào cự tuyệt thẳng, giây lát lại cảm thấy ngửi khí của mình quá ngạnh, gắp một đĩa thịt cá đưa đến bên miệng Hoàng đế, mềm mại mà cười: "Ăn ngon."

Hoàng đế còn chưa kịp nhú mày, ý không vui kia đã bị nàng đè ép trở về, hắn bật cười, thông thả ung dung mà ăn cá, mới nói: "Sao lại không tốt?"

Tiết Bích Đào nhìn nhìn hắn, căn chiếc đĩa, xoay thân mình không để ý tới.

Hoàng đế xem nàng biến đổi bộ dáng mà hơi có chút đau đầu, như thế nào vừa nãy còn mềm mại mà nhìn hắn cười, nháy mắt lại phát hỏa rồi. Hắn duỗi tay đi bắt hai vai nàng, tay còn chưa đặt lên vai, nàng cũng đã quay lại đây. Nàng giống như suy nghĩ thật lâu, mới chậm rì rì mà nói ra: "Không muốn dưỡng hài tử của Hoàng thượng cùng nữ nhân khác."

Trong nháy mắt Hoàng đế như là bị xúc động trong lòng, tim đập nhanh hơn một chút.

Tiết Bích Đào nhìn điểm số trên giao diện tăng lên tới năm mươi điểm kỹ năng, yên lặng vui vẻ trong chốc lát, sau khi hắn tận mắt thấy mình mất

hài tử, gần đây điểm kỹ năng đều tăng tương đối mau, hoàn thành một nửa, hiện tại Hoàng đế đại khái là thích nàng?

Tuy rằng nàng càng ngày càng cảm thấy làm như vậy giống như thực có lỗi với Hoàng đế, bởi vì hẳn thật sự đối đãi nàng rất tốt. Có điều, không muốn dưỡng hài tử của người khác là lời nói thật, hẳn là không thành vấn đề đi.

Vốn ý của Hoàng đế cũng là muốn bồi thường nàng, tất nhiên không mong nàng vì thế mà không vui, tự nhiên liền từ bỏ. Vì thế hẳn cầm muỗng canh dứt nàng ăn cháo, biểu hiện chính mình không có tức giận, rồi sau đó nói: "Vậy còn có muốn cái gì hay không?"

Bích Đào tuy rằng đã ăn no, nhưng vẫn thối thối cho nguội cháo, ăn vào trong miệng, hàm hồ nói: "Muốn bồn tắm." Ở cử một tháng không thể dính nước, trên người thật dơ.

Nàng ghét bỏ mà liếc mắt nhìn bản thân một cái.

Hoàng đế hiểu rõ, thiếu nữ xinh đẹp này đối không được, dơ không được, hẳn đã sớm dưỡng quen rồi. Hẳn dụ dỗ mở miệng: "Chỉ cần một tháng này không chạm vào nước, trầm lập tức liền sai người xây cho người."

"Dơ dơ, Hoàng thượng sẽ ghét bỏ." Đôi mắt nàng nhắm một vòng khổ sở, giống như lời nói lập tức sẽ biến thành sự thật.

Lúc này Hoàng đế không bị nàng lay động, cường thế nói: "Người mà dám tắm, cũng đừng mong trầm lại đặt chân đến Phương Hoa các."

Ngữ khí mang ý chính là: 'Người dám? Người dám ta liền không thèm nhìn mặt người!'

Tiết Bích Đào giương tay nhỏ che miệng khanh khách cười rộ lên, cười không ngừng khiến Hoàng đế không thể hiểu được.

"Vậy Hoàng thượng lại đáp ứng người ta hai yêu cầu nha." Bích Đào cho rằng, thân là sủng phi, nàng cần thiết phải làm thật tốt bộ dáng được một tắc lại muốn tiến một thước. Vì thế da mặt dày mở miệng thỉnh cầu.

Hoàng đế biết nàng từ trước đến nay có thể dẫn đo thích đáng đúng mực, rất ít khi làm hấn khó xử. Chưa kể hiện giờ thân mình nàng đang yếu, muốn chọc nàng cũng không vội nhất thời, vì thế đáp ứng: "Được rồi, trăm đáp ứng người là được."

"Thiếp thân khi ở một mình cũng rất buồn." nàng mới vừa nói nửa câu, lập tức tiếp thu đến ánh mắt bất thiện của Hoàng đế, lập tức sửa miệng: "Khi Hoàng thượng không ở cạnh. Cho nên muốn để nương tiến cung thăm ta..."

Hoàng đế gật đầu. Đây là nhân chi thường tình. Huống chi, xảy ra chuyện còn có tỷ tỷ nàng, chỉ sợ nàng cũng không hy vọng mẫu thân vì thế mà oán hận nàng.

Bích Đào lại chuyển đề tài, đề ra yêu cầu thứ hai: "Còn có, thiếp thân hy vọng đứa bé kia có thể để An Tuyền thị tự mình dưỡng."

Hoàng đế nhìn nàng.

Khóe mắt nàng hơi ẩm ướt, nhớ tới mẹ ruột ở hiện đại cả ngày bận rộn công tác, có ấm ức cũng có nhớ nhung. Nàng mất mát cúi đầu: "Dù sao cũng là hài nhi của thiếp lấy mệnh đổi lấy, thiếp thân hy vọng ít nhất hấn có thể sống vui vẻ. Được ở bên cạnh thân mẫu, chắc là tốt nhất rồi."

Các nàng ở cùng một cung, mặc dù có Trinh Quý tần hỗ trợ, An Tuyền thị có thể vô thanh vô tức mà ngăn trở nhiều người như vậy cũng là một nhân vật. Nếu là nàng ta cùng Trinh Quý tần liên thủ, ở thời điểm nàng lui

lòng họ cũng sẽ chui được chỗ trống. Vẫn nên bán cho nàng ta một cái nhân tình, làm nàng ta ở trong lòng không nghĩ là địch với nàng cho thỏa đáng.

Cơ hội thu phục người khác, không phải lúc nào cũng có.

Hoàng đế khẽ vỗ về đường cong nơi cần cổ trắng nõn của nàng, không nói gì. Xem như cam chịu.

Quy củ này cũng là học theo từ tiền triều, hễ muốn sửa, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Huống chi tuy rằng An Tuyền thị gia thế bình thường, nhưng làm người còn tính biết lễ hiếu nghĩa, cũng đủ để dạy dỗ hài tử.

Bích Đào cho rằng làm chuyện tốt không thể không lưu danh, vì thế bảo Mộ Vân lặng lẽ loan tin cho Vũ Hương các.

An Tuyền thị biết được tin tất nhiên vui sướng phi thường, nhưng trong lòng vẫn có bất an thoáng qua. Nàng dựa ở trên giường, đóng trang sách thảo dược, cuộn lại nằm trên tay, hỏi Tinh Tinh: "Người nói Trân Tiệp dư làm vậy có ý gì?"

Trong cung nợ nhân tình, không phải tùy tiện tiện là có thể trả. Lại nói tiếp, đây đã là lần thứ ba Trân Tiệp dư giúp nàng. Lần đầu tiên nàng cảm kích, lần thứ hai nàng áy náy, mà lần thứ ba, tuy rằng nàng vui sướng nhưng lại sợ chính mình bị u mê đầu óc, thấy không rõ mưu tính bên trong.

Tinh Tinh suy nghĩ một lát, đáp: "Nô tỳ nghĩ, chỉ sợ là Trân Tiệp dư muốn mượn sức ngài. Rốt cuộc nàng ta cũng ở tại Trữ Tú cung, nhìn thấy Trinh Quý tần nương nương giúp đỡ ngài, chắc cũng là lo lắng chính nàng ta thế đơn lực mỏng, bị chúng ta cô lập tính kế?"

An Tuyền thì như suy tư gì, gật đầu: "Người nói có lý." Nàng chỉ để ý hài tử, cục diện vô cùng đơn giản lại nhìn không rõ, chỉ một mặt nghĩ đến trên người hài tử.

"Và lại..." Tinh Tinh do dự: "Nô tỳ nói câu không nên. Nường nường cũng không cần cảm thấy phần tình này quá dày mà sợ không gánh nổi. Dựa vào thể diện của Trân Tiệp dư ở trước mặt Hoàng thượng, đây cũng chỉ là một câu chuyện. Quy củ dù lớn cũng không hơn được Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn đồng ý việc này làm bồi thường, ai còn có thể ngăn cản đây?"

Nói xong, có chút lo lắng nhìn nàng.

Trừ bỏ Hoàng thượng, hài tử chính là mệnh của chủ tử, hiện giờ có thể giữ hài tử tại bên người, nàng cũng là cảm kích Trân Tiệp dư, nhưng không hy vọng chủ tử vì thế mà xem Trân Tiệp dư như Thiên Lô sai đâu đánh đó, khăng khăng một mực đối với nàng ta.

"Rốt cuộc vẫn là thiếu nợ nàng ta." nàng thấy Tinh Tinh còn muốn nói, dừng quyển sách ở trước mặt, dừng lại câu chuyện của nàng ấy, cười nói: "Người không cần lo lắng, ta biết nên làm như thế nào. Người cũng nói, Hoàng thượng là muốn bồi thường nàng ta mới đồng ý việc này, vậy nàng ta lại không có lí do gì mà buông tha cơ hội này tới giúp ta cầu tình, nếu ta không nhớ ân huệ này của nàng ta, vậy thành loại người nào?"

Nàng cúi đầu vuốt ve bụng, gò má hồng hồng phá lệ nhu hòa.

Tinh Tinh ôm lấy sách, mặt mày vẫn mang vài phần do dự. Nhưng thấy chủ tử đã định chủ ý, nghĩ năm lần bảy lượt, chủ tử trước nay cũng chưa bao giờ si mê Hoàng thượng mà quên mọi thứ ở sau đầu, xác thật là luôn có thể nắm chắc đúng mực, nàng liền không nói thêm nữa.

Rốt cuộc vẫn là không bằng Hạnh Nhi, nàng không thể tùy tiện mở miệng hỏi chủ tử trong lòng nghĩ như thế nào.

Còn có chuyện của Mật Quý nhân, nàng không rõ vì sao gần đây chủ tử càng thêm canh cánh trong lòng với chuyện vinh sủng của Mật Quý nhân. Đôi lúc sau khi nghe đến tin tức của Mật Quý nhân, trên mặt liền hiện vẻ sợ hãi, sau đó gắt gao bảo vệ bụng của bản thân, như là sợ bị cướp đi vậy. Thậm chí vì sao Trình Quý tần lại giúp chủ tử, nàng cũng không rõ ràng lắm. Năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng nhớ tới Hạnh Nhi bị Hoàng hậu nương nương xử lý một cách kì lạ, không khỏi rung mình một cái.

Ngọc lăn [1] lạnh lẽo đè nặng làn da, thấm nhập vân da, Đức phi thoải mái nằm nghiêng trên mỹ nhân tháp [2], nhắm lại mắt.

([1]ngọc lăn: dụng cụ làm đẹp bằng ngọc, dùng để lăn cho thon mặt

[2] mỹ nhân tháp: một loại giường nhỏ, ghế dài)

Tương Ngọc ngồi ở trên ghế con, vừa cầm ngọc lăn thật cẩn thận mà cấp mát xa cho chủ tử, vừa cùng chủ tử nhàn thoại: "Lúc này Hoàng hậu nương nương té ngã, chính là cơ hội hiếm có của chủ tử."

"Ừm." Đức phi khẽ hừ nhẹ một tiếng, không hề có vẻ buồn ngủ mà đáp lời: "Người nghĩ đơn giản, cùng nhau giải quyết còn có Hiền phi kia."

"Hiền phi nương nương? Nô tỳ nhìn nàng ta xưa nay là không thích tranh này nọ." Tương Ngọc kinh ngạc.

"Bốn cung cũng cho rằng như thế, nhưng hiện giờ xem ra, nàng ta cũng không hoàn toàn nguyện ý cùng bốn cung liên thủ thay thế người của Hoàng hậu, ngược lại rất là giữ gìn. Nếu nói thích quyền, lại không đề bạt người của chính mình lên. Nếu nói không yêu quyền, sao lại nơi chốn cùng

bốn cung đối nghịch." Nàng nói, có chút không vui mà nhúu mày, ngược lại cảm giác được xúc cảm trên mặt, thoáng thả lỏng một chút.

"Chẳng lẽ Hiền phi nương nương cùng Hoàng hậu nương nương có gì liên quan?"

Tương Ngọc nói làm Đức phi giật mình, nàng phân phó: "Kêu đầy tớ đi tra, trước kia Hiền phi cùng Hoàng hậu có từng tiếp xúc không bình thường gì hay không."

Sau đó lẩm bẩm: "Nàng ta vào phủ cùng bốn cung, chẳng lẽ lại bị Hoàng hậu mượn sức ở ngay dưới mí mắt của bốn cung, mà bốn cung không hề hay biết?"

Tương Ngọc nửa là khuyên giải an ủi, nửa là nhắc nhở: "Khi đó Hoàng hậu nương nương ở trong phủ thế lực đã là ăn sâu bén rễ, nương nương lại là người mới vừa vào phủ, vừa muốn mượn sức Hoàng thượng vừa phải đề phòng người của nàng ta, không cẩn thận cũng là có thể."

Đức phi tán đồng: "Bất luận như thế nào, việc này cũng cần điều tra ra. Cơ hội tốt như vậy, bốn cung không muốn vô duyên vô cớ bị Hiền phi cản trở."

"Trừ bỏ Hiền phi nương nương, hiện giờ còn có một người, nương nương cũng nên chú ý đến." Tương Ngọc nhớ tới Trần Tiệp dư sau khi sảy thai còn có thể tấn phong lên Tần.

Bao gồm cả Mật Quý nhân, có phi tần nào giữ không nổi con vua mà không bị Hoàng thượng lạnh nhạt? Nhưng chỉ có mình nàng ta, cho dù không có hài tử, chẳng những Hoàng thượng không trách tội nàng ta sơ ý, ngược lại càng thêm đau sủng triu mến, chính là hiện nay đang ở cử, cũng vẫn đặt chân đến Phương Hoa các không ít.

Tuy là bởi vì cứu long thai trong bụng An Tuyền thị, nhưng có thể làm Hoàng thượng khẩn trương như vậy, cũng không thể coi khinh.

Đức phi cười: "Người nói Trân Tần? Nàng ta xác thật khó lường." Ngữ khí lại không hoàn toàn để ý.

Có vinh sủng là một chuyện, có thể kéo dài không suy chính là một chuyện khác.

Nàng sớm đã có an bài.

Trong cung, hậu phi chịu Hoàng hậu nhiều năm áp chế như vậy, phần lớn đã thần phục, nàng muốn chọn người vừa ý mượn sức cũng không dễ dàng. Nhưng thật ra những người mới ở Lưu Hương uyển kia, không gia thế không địa vị nhưng dung mạo xuất sắc. Nàng chọn một người đưa lên, cho dù không thể chen Trân Tần đi xuống, cũng có thể phân đi không ít sủng ái của nàng ta.

Thánh thượng chưa bao giờ là một dạ đến già hay có thể bị bất luận một người nào mê hoặc lâu dài.

"Hoàng hậu nương nương của chúng ta muốn đề áp người mới, ra oai phủ đầu với các nàng, lại cứ thế cho chúng ta một cái cơ hội tốt để thi ân." Đức phi tươi cười thâm sâu: "Đi hỏi Thượng Tẩm cục, khi nào thì chế xong thẻ bài cho mấy người bên Lưu Hương uyển. Bảo bọn hăn tay chân lạnh lẽo chút, đừng lười biếng."

"Hoàng thượng nghĩ không ra, chúng ta cần đến nhắc nhở Hoàng thượng mưa móc đều dính, miễn cho có người sinh tâm tư cậy sủng mà kiêu."

Tương Ngọc lập tức hiểu thông, nàng gật đầu cười nói: "Là nô tỳ nhọc lòng không đâu, bản thân trong lòng nương nương vẫn luôn nắm rõ."

Ánh đèn trên giá cắm nến lay lắt, phảng phất như có gió thổi qua, rồi chợt khôi phục như thường.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Trân Tần

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

"Nường nường, phu nhân đang chờ ở bên ngoài. Ngài xem?" Phụng Tử vén một bên màn lụa, gọi cung nhân mang chung trà súc miệng khăn lau mặt, ngữ khí vẫn rất là nhẹ nhàng cẩn thận, rất sợ làm chủ tử giật mình.

Tiết Bích Đào đã ngủ ngủ mơ màng nhiều ngày, khó có được thời điểm thanh tỉnh. Người khác chỉ nghĩ thân mình nàng còn chưa hồi phục, không dám gọi tỉnh, kỳ thật là chính nàng đã quên ngày hay đêm, dù sao đều nằm ở chỗ này không thể nhúc nhích, giường cao gối mềm, thuốc nhân sâm được người hầu hạ.

Dậy hay không dậy cũng chẳng khác biệt gì.

Nàng khẽ lên tiếng nói: "Nói phu nhân chờ một lát." Cũng không thể đầu bù tóc rối gặp người, còn cần phải rửa mặt. Phương diện này, Phụng Tử an bài đặc biệt cẩn thận, không cần nàng nhọc lòng.

Qua một khắc, Ông Mẫn ăn mặc theo phẩm cấp được cung nhân dẫn vào nội thất, bà đi lên trước hành đại lễ, miệng xưng: "Thần phụ Tiết Ông thị khấu kiến nường nường, nường nường cát tường."

Bích Đào giơ tay kêu dậy, vì mới tỉnh ngủ, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt. Sau khi Ông Mẫn được ban ngồi liền tức khắc quan tâm: "Thân mình nường nường có khỏe không?"

"Nường không cần quan tâm, đã rất tốt rồi." Nàng yếu nhược đáp lại một câu, tuy mỉm cười, lại không đủ để làm người tin tưởng.

Phụng Tử kinh ngạc liếc mắt nhìn chủ tử một cái, vừa rồi chủ tử cũng không suy yếu như vậy nha.

Tiết Bích Đào lại đưa ánh mắt tới, nàng ấy hiểu ý dẫn cung nhân lui ra, chỉ chừa lại hai người ở bên trong nói chuyện.

Khi Ông Mẫn tiến vào lưu ý bài trí trong phòng, bên cửa sổ là chiếc bình sứ trắng Ngọc Hồ Xuân[1] cắm vài cành đào, đế nền ba chân bằng gỗ hoa lê vàng[2] đặt ở một góc cạnh chiếc giường bốn cọc[3] bằng gỗ lim, trên bàn nhỏ là đĩa Lăng Khẩu[4] bày những miếng thanh yên[5] đã được chia thành những miếng nhỏ xếp thành cánh hoa, kiểu dáng thanh thoát, khí vị tươi mát, khiến người ta bất giác thư thái.

([1] Ngọc Hồ Xuân: một loại bình sứ có miệng, cổ, bụng, đế tròn; thường là cổ cao, bụng ngắn và phì; hiện vật tiêu biểu của thời Tống.

[2] Đế ba chân hoa lê vàng: vật dụng để kê đồ

[3]giường bốn cọc (nguyên văn là 架子床 - giá tử sàng): chiếc giường có cọc/giá ở bốn góc, có nhiều biến thể, một số loại có thanh chắn ở hai bên hông và mặt sau.

[4] đĩa Lăng Khẩu: một loại đĩa gốm có nhiều cạnh

[5] Thanh yên: hay chanh yên là cây ăn quả thuộc chi Cam chanh. Phật thủ là một giống thanh yên dùng để bày mâm ngũ quả.)

Tuy đơn giản, lại đều là thủ công tinh tế, tài chất hoàn mỹ, quả nhiên là phi tần được sủng ái.

Lại nhìn một hàng cung nhân hành sự theo khuôn phép, đầu vào đấy, liền biết nữ nhi dạy dỗ không tồi. Ngày xưa, đúng là thật sự coi thường nàng.

Bà cười thân thiết hơn chút, cầm tay nữ nhi như trước lúc vào cung vậy, nói: "Chịu không ít khổ?"

Trên mặt Tiết Bích Đào hơi hiện chút ửng đỏ, xấu hổ nói: "Hoàng thượng đối với ta cực tốt, chăm sóc mọi chuyện, chưa từng chịu khổ."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Ông Mẫn thật vui mừng, suy nghĩ cứu vãn, lại có khoảnh khắc do dự, bầu không khí theo đó mà phảng phất khựng lại một khắc.

Tiết Bích Đào thấy thế liền chủ động dò hỏi: "Nương muốn hỏi chuyện của tỷ tỷ?"

Ông Mẫn không nghĩ tới thế nhưng nàng lại nhảy bén như vậy, nhất thời dẫn đo không biết lấy thái độ như thế nào đối diện với nàng, rất sợ lời nói ra miệng thành chất vấn, làm hai người có hiềm khích liền không tốt.

Nhưng xác thật là quan tâm chuyện của đại nữ nhi, bà vỗ vỗ tay Tiết Bích Đào nói: "Nương biết người ngoan ngoãn, nhất định là Đại tỷ tỷ người gây sự trước. Nương ở ngoài cung tin tức không linh thông, ngày đêm nhớ mong các người, vừa nghe nói người sảy thai, Đại tỷ tỷ người lại chọc giận Hoàng thượng mà bị biếm lãnh cung, thật là lo lắng không thôi, hận không thể lập tức liền vào cung gặp các người. May mà người cầu tình với Hoàng thượng, nếu không hiện giờ nương còn đang ở bên ngoài mà lo lắng sông đây."

"Hiện giờ thấy người thân mình ổn hơn chút, tâm ta liền hạ xuống một nửa. Cũng không biết chuyện của tỷ tỷ người..." Bà nói rồi ngừng tại đây, không tiếp tục hỏi.

Tiết Bích Đào nghe vậy thở dài một hơi, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Ông Mẫn thấy vậy nói: "Nếu là Thánh thượng không cho người nói, người cũng không cần khó xử, chỉ nói tốt hay không tốt là được."

Tiết Bích Đào lắc lắc đầu, căn môi pha chút bất đắc dĩ mà nói: "Lời này vốn dĩ không nên nói cùng nương, vì là việc riêng của Hoàng gia, không nên nói cùng người ngoài, nhưng phía Hoàng thượng cũng không có mệnh lệnh rõ ràng là cấm đoán, thay vì khiến nương suốt ngày phỏng đoán, chi bằng ta nói rõ với ngài cho xong."

Ông Mẫn vội vàng nói: "Nương nương cứ nói." Không khỏi tự hạ thấp bản thân xuống một chút.

"Tỷ tỷ là phạm vào tội lớn. Làm tức giận thánh nhan, chỉ vì ... mưu hại con vua." Bốn chữ cuối đọc nhấn từng chữ rõ ràng, âm lại trầm thấp, Ông Mẫn nghe mà hãi hùng khiếp vía.

Đôi mắt bà bỗng nhiên trợn to, môi run run sau một lúc lâu, qua một tấm chăn, tầm mắt dừng ở trên bụng Tiết Bích Đào, thanh âm bà có chút run: "Người sảy thai, là bởi vì, bởi vì tỷ tỷ người?"

Bà dốc lòng dạy dỗ nữ nhi từ nhỏ, bà không tin thế nhưng sẽ ngu ngốc đến mức gây ra lỗi lớn thế này.

Cho dù trong lòng có khả năng sẽ ghen ghét không cam lòng, nhưng rốt cuộc là tỷ muội thân sinh a. Huống chi, nếu có hoàng tử sinh ra, gia tộc các nàng cũng sẽ theo đó mà nước lên thì thuyền lên, quang tông diệu tổ. Nàng ở trong cung, cũng sẽ không bị người khác khinh thường.

Đây chính là chuyện tốt cầu thần bái Phật còn cầu không được, thế nhưng lại nghĩ không ra hay sao!

"Tỷ tỷ cũng là, không cần thận." Giữa đôi mày Tiết Bích Đào thoáng vẻ muộn phiền, bộ dáng rất là mất mát thương tâm.

Xác thật là không cần thận, tỷ tỷ nàng vốn muốn đẩy cũng không phải nàng.

Trong thoáng chốc trong lòng Ông Mẫn có ngàn vạn tư vị, nói không rõ. Rốt cuộc một bên là Đại nữ nhi cùng bà ở chung thân mật từ bé, cho dù phạm vào sai, bà trách cứ đồng thời cũng là đau lòng. Một bên còn lại tuy là tiểu nữ nhi ít có hỏi đến, nhưng hiện giờ lại càng đáng giá để gia tộc bồi dưỡng. Bà biết trong cung mưu toan thâm sâu, cũng không hoàn toàn tin lời nói hiện tại của tiểu nữ nhi, tuy nhiên xác thật nàng sảy thai bị thương thân, đây là sự thật không cần bàn cãi.

Vì thế bà áp xuống suy nghĩ trong lòng, khước mắt ngập nước, lấy khăn lau lau, an ủi lại Tiết Bích Đào: "Đều là tỷ tỷ người làm liên lụy người, trong lòng nương biết. Nhưng hiện giờ nàng cũng không thể ngẩng đầu lên được nữa, người cũng đừng mãi nghĩ ngợi chuyện này. Cứ cố gắng dưỡng tốt thân mình, lại hoài thai mới là chuyện tốt."

"Nương nói phải." Tiết Bích Đào cầm khăn, giúp Ông Mẫn lau đi nước mắt, tươi cười suy yếu lại vô cớ động lòng người: "Chỉ là nương biết ban đầu cơ thể ta đã không được tốt, sau này là Hoàng thượng thưởng đưa rất nhiều thuốc bổ tới bồi bổ mới tốt lên chút. Hiện giờ lại dưỡng trở về cũng không dễ dàng, trong cung đả kích ngầm ngầm hay công khai ta còn ngăn cản không dễ, chỉ sợ đến lúc đó muốn giữ được con vua càng là gian nan."

Ông Mẫn nghe xong như suy tư gì, suy nghĩ một lát, lấy lại bình tĩnh rồi nói: "Người cứ yên tâm. Tỷ tỷ người hiện giờ đã là như vậy, người phía dưới cũng không giúp gì được cho nó. Sau này người của nhà chúng ta ở trong cung đều do người điều hành, chẳng qua... Tỷ tỷ người nơi đó, người cũng phải để ý hỗ trợ một chút mới được."

"Nường yên tâm, ta hiểu mà." Tiết Bích Đào đạt thành mục đích, nói chuyện cũng giản lược hơn rất nhiều. Nàng không cố ý hăm hại người khác, nhưng tất nhiên tin tức cần thiết cũng phải biết sớm, vì thế, tầm quan trọng của nhân thủ cũng thể hiện rất rõ.

Ban đầu phần lớn nhân thủ trong cung là để Tiết Lục Ngạc dùng, sau này nàng thịnh sủng không suy mới dần dần đảo hướng về phía nàng. Nhưng đôi khi cũng lo lắng bọn họ nhớ chủ cũ, chi bằng dùng một lần nói cho rõ, nàng cũng không cần lo lắng đề phòng.

"Ta thấy sắc mặt nương không được tốt, chắc là do ngày gần đây lo lắng cho tử muội chúng ta. Một hồi ta bảo Phụng Tử chuẩn bị mấy dược liệu bổ thân như nhân sâm, lộc nhung... nương nhớ mang về. Dùng xong rồi cho người báo một tiếng, ta lại sai người đưa đi."

"Vậy sao được, nương nương giữ lại chính mình dùng mới là đúng. Ta không có gì quan trọng." Ông Mẫn vội vàng chối từ.

Bích Đào lại cười nói: "Nương thành toàn cho phần hiếu tâm này của ta đi. Hơn nữa, Hoàng thượng ban cho không biết bao nhiêu, ta một người làm sao ăn hết. Lúc này chính là mượn hoa hiến Phật, nương không thể từ chối nha."

Ông Mẫn nghe xong trong lòng vui vẻ, từ lời nói của nữ nhi có thể nghe ra vị trí của nàng đối với thánh thượng. Điều này làm cho bà cảm thấy hạ quyết định vừa rồi quả nhiên không sai. Về nhà sẽ cùng lão gia thương nghị lại, nghĩ đến lão gia cũng sẽ đồng ý.

Với Tiết Bích Đào mà nói, đợt giao dịch này đạt thành, nàng cũng có lợi.

Bọn họ mượn thế của nàng để kết giao quan to quyền quý, nàng mượn lực của bọn họ ở trong cung sống thoải mái hơn chút. Lời thì nói cho đẹp thể thôi, nhưng kỳ thật không có nợ nần gì nhau, không thể tốt hơn.

Từ sau khi Khúc Hân Nhiên biết được Đức phi đem thẻ bài hoàn chinh của các nàng trình lên, trong lòng liền có chút do dự khẩn trương. Nhất thời nàng cảm thấy đây là một cơ hội, hiếm có được dịp Trân Tiệp dư không thể thị tẩm nhiều ngày, nhất thời lại nghĩ đến mấy nữ chủ trong truyện đều là sinh bệnh trốn thị tẩm vài ngày, khiến cho Hoàng thượng không ăn được lại càng thêm thêm khát.

Thứ không chiếm được chính là thứ tốt nhất, đây là bệnh chung của nam nhân.

Nhưng số nàng không giống những nữ chủ đó, nàng còn chưa từng thu hút được sự chú ý của Hoàng thượng ở nơi nào, nếu là giả bệnh chối từ, có lẽ Hoàng thượng sẽ cứ như vậy vứt nàng đến sau đầu luôn. Thế thì liền mất nhiều hơn được.

Nàng ở trong không gian lật sách nửa ngày, rốt cuộc vẫn là cắn răng quyết định thị tẩm.

Như cũng không nên ở lần đầu tiên, trước cứ lung lạc Hoàng thượng đã, sau này sẽ có rất nhiều cơ hội thi triển.

Căn cứ theo tiểu thuyết, phạm là phi tần địa vị cao muốn chọn lựa một người dễ nắm bắt nên sẽ âm thầm quan sát. Vì thế mấy ngày nay nàng hành sự cực kỳ cẩn thận, muốn cho người ta cảm thấy nàng xuất sắc, nhưng lại có thể không chế được. Muốn biểu hiện đúng mực như vậy cũng thật là không dễ. May mà nàng vẫn thành công.

Một ngày này, công công nội thị tiến đến truyền chỉ, bảo nàng chuẩn bị cho tốt.

Nàng hơi kinh ngạc, đáy mắt mang theo vui mừng, sau đó lấy một túi tiền từ trong tay áo nhét vào trong tay công công kia, cười thân thiết nói:

"Phiền công công đi một chuyến này."

Công công kia cảm thấy nàng biết làm người, hơn nữa xử sự vững vàng, là một nhân vật không thể xem thường. Cũng liền gật gật đầu, nhắc nhở nàng vài câu rồi mới rời đi.

Vì vị trí Lưu Hương uyển xa xôi, các nàng lại không phải đứng dẫn tuyến tú tiến vào, khi thị tẩm phải đi trắc điện tẩm cung của Hoàng đế. Nàng mới nghe thì hơi hoảng sợ, cho rằng phải "Bối cung"[6]. Sau đó hỏi thăm qua mới biết được nghĩ sai rồi, chỉ cần tẩm gọi sau đó đợi ở thiên điện là được.

([6] Bối cung: chỉ việc cởi hết quần áo của phi tần thị tẩm và quần nàng ta bằng một chiếc chăn rồi đưa đến tẩm cung của Hoàng đế.)

Lúc này muốn nước ấm thì cung nhân không dám chậm trễ, nàng tắm rửa thoải mái, tạm thời không dám lại xịt nước hoa lên người. Chọn một chiếc áo trong màu xanh lá phối váy màu hạnh hoàng[7], tao nhã nhu mì, thực hợp với hình tượng đáng yêu hiền chuyện của nàng. Lại không có vẽ đường hoàng, phù hợp con đường điệu thấp của nàng.

Đeo thêm một đôi khuyên chuỗi trân châu, đơn giản sạch sẽ. Nàng rất là vừa lòng.

([7] hạnh hoàng: màu vàng đỏ, màu trái mơ chín. Ở cổ đại, đây là màu dùng trong hoàng gia. (nguồn: baidu))

Trăng rằm treo lên trên đầu cành liễu.

Khúc Hân Nhiên theo nội thị dẫn đường đi vào trắc điện, nội thị kia đặt đèn lồng cung đình[8] lên bàn, nàng không kịp hỏi khi nào Hoàng thượng mới đến, hắn đã khom người lui ra.

([8] đèn lồng cung đình: (nguyên văn là 六角宮灯 - lục giác cung đăng))

Tuy ánh nến chiếu rọi khắp bốn vách tường phòng, nhưng vẫn là khó có thể miêu tả hình dạng mọi thứ, nơi này lại chỉ lẻ loi một mình nàng, nàng không tự giác được mà đổ hút mồ hôi nơi lòng bàn tay. Không dám nhìn quanh khắp nơi, khẽ ngồi ở mép giường, tận lực làm ra dáng ngồi ưu nhã thoải mái.

"Kéo kẹt." hồi lâu, cánh cửa gỗ khắc hoa kia rốt cuộc cũng bị đẩy ra.

Nàng mang theo mặt mày nhu hòa nhìn lại, giường lên nụ cười.

Hoàng đế phê duyệt xong tấu chương đã hơi có vẻ mỏi mệt, hẩn xoa xoa mày, liếc nhìn nàng một cái. Đều nói dưới đèn nhìn mỹ nhân, bán che nửa hờ, càng nhìn càng đẹp. Nhưng đèn gác ở trên bàn, cách giường thật sự hơi xa. Hẩn nhìn qua cũng chỉ thấy dáng người, mặt mũi trông như thế nào cũng không thấy rõ được.

Hẩn nhướng mày, là nô tài lười biếng nào. Trên bàn vốn nên đặt đế đèn, mà đèn lồng cung đình phải là gác trên bàn nhỏ ở bên cửa sổ mới đúng.

Có điều, cái này cũng không có gì to tát.

Hẩn đứng yên trước mặt người nọ, mệnh lệnh: "Cởi áo cho trầm."

Tuy Khúc Hân Nhiên cảm thấy khẩu khí của Hoàng đế làm nàng có chút không thoải mái, nhưng cũng biết cái niên đại này chính là như vậy, nàng cần thích ứng. Nàng không dám chậm trễ, đứng dậy liền lập tức giúp Đế vương cởi áo tháo thắt lưng. Tay hơi hơi run, biểu lộ chính mình ngây ngô, cầu thương tiếc.

Cũng không biết là đèn quá mờ hay là vì sao, Hoàng đế lại không có chú ý tới. Sau khi áo ngoài được rút đi, hắn nằm nghiêng xuống giường, làm Khúc Hân Nhiên có chút chân tay luống cuống.

Do do dự một lát sau, Hoàng đế chờ mất kiên nhẫn, nói: "Ma ma không dạy người? Còn không nhanh cởi quần áo trên người ra."

Kỳ thật ma ma đã dạy, nhưng nàng nghĩ về chuyện giườngg chiếu, người cổ đại ý tứ, nào có phóng khoáng như người hiện đại, vì thế không thật sự nghe nghiêm túc. Không nghĩ tới bên trong còn có loại quy củ này. Nhưng tốt xấu gì nàng cũng biết bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Nàng tháo đai lưng, cởi áo ngoài, bò lên trên giường. Mang theo một chút bất an mà gọi, thanh âm thanh thúy dễ nghe: "Hoàng thượng." Sau đó sợ hãi duỗi tay ôm lấy Hoàng đế từ phía sau, vì đèn bù sai lầm vừa rồi, nhẹ nhàng đưa tay tìm kiếm xuống phía dưới, cật lực lấy lòng.

Hoàng đế đang muốn xoay người, liền nghe bên ngoài bấm một tiếng: "Khởi bấm Hoàng thượng, thân mình Trân Tần nương nương không khoẻ, muốn ngài đi nhìn một cái."

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Sợi Tơ [18+]

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Tay Hoàng đế tức khắc sửa lại phương hướng, xoa xoa ấn đường, sau đó phân phó: "Cầm đèn."

Gian ngoài, một loạt đèn lồng cung đình được thắp lên, ánh sáng vàng cam xuyên thấu qua cửa sổ, nhất thời chiếu sáng rọi tình cảnh trong phòng. Lúc này Hoàng đế mới thấy rõ mặt mũi của nữ tử trên giường, diện mạo thanh tú, khung xương cân xứng, xem như xinh đẹp. Nhưng hắn đã không còn hứng thú tiếp tục.

Khúc Hân Nhiên giật mình ở đằng kia, không biết tiếp theo nên làm cái gì mới tốt. Giữ người? Xem bộ dáng Hoàng đế tựa hồ là chuẩn bị đi. Nhưng nếu không mở miệng, một khi việc hôm nay bị truyền ra, vậy coi như nàng bị Trân tần hung hăng vả mặt rồi.

Tuy rằng không bị sủng phi làm khó làm dễ thì không phải nữ chính xuyên không, nhưng là tốt xấu gì đây cũng là lần đầu tiên của nàng mà. Cho dù là phù hợp với định luật nữ chủ, nàng cũng không muốn bị ghen khuất như vậy. Thông thường minh quân chăm lo việc nước, siêng năng triều chính đều là người bá đạo, đối với nữ tử yếu mềm lại ở thế yếu hẳn là sẽ càng thương tiếc đi?

Vì thế nàng nhắc chân bước theo, chặn mỏng quần thân, hoảng loạn mà thấp thỏm nhìn về Hoàng đế đang xuống giường: "Hoàng thượng?" Tay

nắm lấy góc chần, cánh môi khê cắn, dường như hành động muốn rời đi của hắn đối với nàng mà nói là vô cùng tàn nhẫn.

Hoàng đế phủ thêm áo ngoài bằng lụa mỏng thêu hình rồng, nghe vậy quay đầu lại, nhíu nhíu mày. Vốn là muốn gọi nàng ta tới thay quần áo, xem bộ dáng này chỉ sợ nàng ta càng làm chậm trễ thêm, liền giương giọng kêu người chờ ở bên ngoài tiến vào.

Cung nhân nối đuôi nhau đi vào.

Khúc Hân Nhiên thấy thế vội không ngừng nhặt áo ngoài lên, vừa dùng chần che chần. Nàng tự biết thân thể quý giá, sao có thể để nô tài nhìn thấy. Cho dù cái triều đại này cũng không có tư tưởng là ai nhìn làn da liền phải gả người đó. Bận rộn chuyện này, lời nói giữ người còn nghẹn lại trong miệng, bỏ lỡ thời cơ.

Nàng trở mắt nhìn Hoàng đế rời đi, mà mấy cung nhân còn lại đang cúi đầu chờ nàng một lần nữa cầm lấy quần áo, mặc vào để đưa nàng trở về. Cho dù bọn họ chưa từng nhìn về phía nàng, nàng vẫn cảm thấy phảng phất như ở trước công chúng bị đánh một bạt tai, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đặc biệt xuất sắc.

Tiết Bích Đào đang ở dưới ánh đèn sâu kim. Nàng vôn vôn vôn vôn, mãi mà chỉ vẫn không luồn được qua lỗ kim, trái lại bị hoảng thần khi nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, lỗ tai nhỏ khê dựng, nghe được rõ ràng. Vội vàng ném kim châm vào khay đan, lấy ra đồ Phụng Tử đã chuẩn bị tốt, ra vẻ ra dáng mà nâng lên mũi kim.

Màn che lóng lánh rủ xuống, như phủ lên trên người tiểu nhân nhi một tầng mỏng kim sa, hư hư thật thật, phảng phất như duỗi tay là có thể chạm đến, lại phảng phất như chạm khê liền sẽ hóa thành ảo ảnh hóa hư vô.

Nhưng ngón tay đưa từng đường chỉ đỏ của nàng lại rõ ràng như vậy, trơn bóng no đủ tựa đậu đỏ, thu hút ánh mắt theo đôi tay của nàng lật qua lật lại.

Nàng nghiêng đầu đón chuỗi sáng lấp lánh từ màn rủ, đôi mắt to tròn giống như hồ nước, khiến người ta thật muốn ôm nàng vào trong ngực.

Mỹ nhân dưới đèn, mộng lung mập mờ, nửa ảo nửa thật, chính là như thế.

Tuy ban đầu Hoàng đế cảm thấy cái xô dấm nhỏ này nhất định là lấy cớ để hấn tới, nhưng lại thực sự lo lắng nàng quả thực không khoẻ. Hiện giờ xem ra, nàng rất nhàn nhã, dù là bộ dáng bị bệnh cũng không thêm giả vờ để có lệ với hấn. Hấn tiến lên muốn xốc màn che, Bích Đào túm chặt, hờn dỗi: "Không phải tìm mỹ nhân sao, còn tới làm gì chứ."

Thấy hai cánh môi của vật nhỏ cong lên, mấp máy lời nói chua lèm, Hoàng đế buồn cười nhướng mày: "Không cho tới? Vậy trẫm đi đây." nói liền muốn nhắc chân xoay người.

"Không cho đi." Tiết Bích Đào cười liếc hấn một cái, nũng nịu nói: "Đã vào Động Bàn Tư này của ta, sao còn mặc người làm chủ?"

Hoàng đế cười không được, cách màn mà véo cái má trắng mịn của nàng, màn rủ mịn màng, tua rua sần sật, làn da lại là trơn bóng, không khỏi làm người ta tâm tình lay động. Thanh âm hấn trầm thấp: "Trẫm còn chưa có đi vào, sao lại không phải do trẫm tự làm chủ?"

Tiết Bích Đào nắm lấy sợi tơ đỏ còn chưa thêu xong, bổ nhào vào lồng ngực Hoàng đế. Màn lụa ánh trong mắt nàng, đỏ đỏ ngập ngược, muôn vạn ẩn tình, khiến Hoàng đế hoàn toàn bị câu dẫn. Ngón tay nhỏ của nàng lạng lẽ vòng sợi tơ qua cổ Hoàng đế, hơi bật tiếng thơm: "Hoàng thượng không biết sao, trong miệng người ta có thể phun tơ, chỉ cần Hoàng thượng đến gần, là sẽ không thể chạy được nữa đâu."

Hoàng đế cam tâm tình nguyện bị quần lấy, dù có vén màn hành sự thì Bích Đào cũng không phản đối. Hắn thuận theo lực dây tơ cúi người, ôm mặt nàng, mút hôn nàng, mút lấy thơm ngọt trong miệng nàng. Đợi đến khi nàng mềm nhuyễn thở phì phò, đáy mắt nổi lên sóng xuân mới thối lui một tấc xa, không ngờ lại kéo ra một đường chỉ bạc (nước bọt). Hắn cười: "Quả thực có thể phun tơ. Người là tiểu yêu tinh từ nơi nào tới, người bắt mất tiểu bảo bối của trẫm rồi phải không, hử?"

Từ khi Hoàng đế càng yêu thích, mức độ phối hợp thật sự là bay thẳng lên, làm Tiết Bích Đào rất là cảm thán.

Thân mình nhỏ của nàng uốn éo, cổ cong thấp xuống, xấu hổ mà nói: "Người ta cười mây đi ngang qua địa giới này, thật sự đói bụng, nghe mùi hương liền không nhịn được." Nàng giật giật cái mũi, tham ăn mà nói: "Người cũng thơm quá, có để ý không nếu người ta ném một miếng?"

Hoàng đế than trong lòng, hắn thật sự không nên đến gần vật nhỏ này, vừa chạm vào liền mê muội. Đã thế nàng còn quấy lợi hại, biết rõ hiện tại hắn không ăn nàng được, nhưng là thịt ngon dâng đến bên miệng thế này, thơm ngào ngạt chờ hắn tới nhai.

Nơi lửa nóng kia dựng thẳng, lại không có cách phát tiết.

Hắn không nhịn được, thấp giọng hỏi: "Muốn ném nơi nào?" Kỳ thật là muốn cho nàng cắn một chút cổ hay miệng gì đó rồi thôi.

Kết quả vật nhỏ thật nghịch ngợm mà cúi người xuống, sau đó nhìn thẳng vào nơi đang vận sức chờ phát động kia, còn vươn đầu lưỡi hồng liếm liếm môi.

"Muốn ăn?" Hắn dùng cái giọng khàn khàn mà hỏi. Nhớ tới lần người được hương mật đào sau khi hạ triều kia, nhưng hiện tại thân mình vật nhỏ

"Bảo bối, chúng ta chờ lần tới được không?" Ngọn lửa trong lòng hắc tạch tạch bùng lên, lại không thể không ngăn chặn. Tránh cho không cần thận lại làm nàng bị thương.

Tuy rằng Tiết Bích Đào không phải thực thích làm như vậy, có điều hắc chiêu đình chỉ dục niệm, rồi vì nàng tùy tiện bẻ ra một cái lý do mà từ chỗ người đẹp chạy tới đây ngay, vẫn là nên báo đáp một chút. Hơn nữa nhần nhiều thương thân, khiến hắc tới lại không cho hắc ăn no, về sau không chịu tới thì làm sao bây giờ.

Vì thế nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ, thèm thường mà nhìn hắc, không thuận theo: "Không sao, phải ăn ngay bây giờ."

Hoàng đế cũng chẳng phải người có thói quen tự hành hạ bản thân, hắc chiêu vì nàng nghĩ đến một bước như vậy đã không dễ dàng. Hiện giờ hắc lại đang bị lửa đốt, nàng còn không thuận theo không buông tha, tất nhiên không tiếp tục chịu nhần nhin nữa. Cởi áo ngoài quăng lên giường, ném cả khay đan vương bạn kia lẫn sợi tơ trên cổ xuống khỏi giường.

Bích Đào ngồi ở bên eo hắc cười khanh khách xem động tác nhanh chóng của hắc, sau đó mông nhỏ nhếch lên, nằm ở giữa hai chân hắc, cách một tầng vải dẹt mà cọ miệng lên đó, rồi lại dùng nước miếng mà tắm rửa cho nó, giống như con mèo ngứa thơ mà liếm láp cắn loạn. Gặm Hoàng đế vừa ngứa vừa đau, thật sự muốn nàng lập tức ngậm ngay vào trong miệng.

Hắc cất giọng nam tính trầm thấp, có vẻ gấp không chờ nổi hương vị: "Bảo bối."

Nàng giương mắt, nuốt ực một ngụm nước miếng nhỏ, một lần nữa chậm chạp dùng miệng cời quần, khi chiếc cảm tinh tế non mềm chạm đến nơi nào đó, trong cổ họng hắc lại phát ra tiếng hừ trầm thấp. Nàng giống như phát hiện ra chuyện thú vị gì, gắt gao nhìn chăm chăm chỗ đó, sau đó đặt cảm nhỏ lên, cạ cạ. Không đợi Hoàng đế véo nàng, lại thuận thế xoạch

hôn một cái. Hoàng đế hít vào một hơi, duỗi cánh tay dài đi xoa thân mình nàng.

Nàng vội vàng né tránh, thanh âm mềm mại hàm chứa dục niệm, phá lệ mê người: "Người ta không thể ăn, sẽ cắn răng nha." Nói cực kỳ chính trực.

Hoàng đế thoáng tỉnh thần, có chút muốn cười, rồi lại gật đầu không hề chọc nàng, ý bảo nàng tiếp tục.

Đầu tiên Tiết Bích Đào dùng đầu ngón tay lạnh cầm chọc chọc, tuy rằng cậu nhỏ kia lớn lên thực xấu, hành động cũng chẳng ôn nhu. Có điều ai bảo người theo một chủ nhân tốt đây. Nàng tự chơi tự vui cười cong mi, trong lòng bớt bài xích đi một chút.

Nhẹ nhàng mềm mại ngậm lấy nó.

Tanh tanh, a, còn có chút căng thật khó chịu.

Hoàng đế khàn giọng: "Đầu nhỏ khê động." Nàng nghe xong ngoan ngoan bắt đầu di động trước sau, cái lưỡi đảo quanh nơi hùng dũng oai vệ đó, đôi khi tròn mắt chuyển nhanh như chớp, liếc trộm thần sắc hân, nhẹ nhàng hút một cái, cực kỳ nghịch ngợm.

Hân thiếu chút nữa trụ không được mà trực tiếp để nàng hút ra, không khỏi nắm chặt nắm tay, cắn răng: "Tiểu yêu tinh, sớm muộn gì cũng khiến người trả nợ lần này."

Nàng không đáp, miệng đã sớm đau. Từ từ chịu đựng không nổi, trong miệng không tự giác mà càng nhiều nước miếng, tay nhỏ non mềm cũng đưa xuống đi chơi xấu. Rốt cuộc khiến một cơn tê dại chạy qua xương cột sống hân, thẳng tắp mà vọt tới ót, phụt thẳng tinh dịch vào trong miệng nàng.

Hoàng đế hí hí mắt, ngược lại thấy vật nhỏ sặc đến khụ khụ, trong lòng căng thẳng, ôm nàng lại đây vỗ lưng cho nàng thuận khí. Hắn nói: "Trẫm nói sao nào, bảo nàng bớt nhìn mấy cái thoại bản thần tiên yêu quái. Bớt làm mấy chuyện nghịch ngợm, cả trẫm cũng không thể giúp nàng. Hiện tại biết khó chịu chưa?"

Tiết Bích Đào nắm tay mềm, khẽ như bông mà đấm lên người Hoàng đế: "Còn nói còn nói, qua sông liền hủy cầu kiều, còn mắng cầu làm từ bã đậu, xứng đáng sụp rớt. Ô ô ô, Hoàng thượng hư, khiến người thoải mái còn dạy dỗ người ta."

Hoàng đế bất đắc dĩ.

Có điều, có vẻ xác thật là hắn không nên nói ngay lúc này. Vì thế hắn tiếp tục giúp bảo bối vỗ lưng, cúi người dỗ nàng: "Không khóc không khóc, là trẫm không đúng. Ngày mai lại sai người làm cá cho nàng ăn?"

Nàng chùi hết phần còn sót lại bên miệng lên trên người hắn, từ nơi nào tới nên lăn trở về nơi đó đi. Đồng thời anh anh mà khóc quấy: "Hoàng thượng dỗ người ta như mèo vậy! Người ta không cần ăn cá!"

Hoàng đế bị co lung tung, hết cách mà nói: "Được, không ăn cá. Vậy nàng nói đi, lại muốn trẫm đáp ứng cái gì?" Một khi nàng quấy không thôi, nhất định lại có việc. Nhưng hắn cố tình chiều theo nàng quấy, sủng nàng đến vô pháp vô thiên.

"Người ta không thích Khúc cái gì gì đó kia đâu, về sau Hoàng thượng không được đi tìm nàng ta." Tiết Bích Đào nghiêng đầu nghĩ nghĩ, làm ầm ỉ nửa ngày thì quên luôn tên nữ nhân kia, dứt khoát liền cầm cái gì gì đó vào thay thế. Dù sao Hoàng đế biết là ai là được.

Hoàng đế kinh ngạc: "Nàng với nàng ta từng va chạm?"

Tiết Bích Đào gắt gao ôm lấy Hoàng đế, đầu nhỏ rúc rúc, hừ hừ: "Nàng ta muốn thừa dịp bá chiếm Hoàng thượng, người ta không chấp nhận! Không chấp nhận!"

Keo kiệt kẹo kiết. Hoàng đế cười, vỗ nhẹ lưng nàng, nói: "Trẫm biết rồi."

Ngày hôm sau Hoàng đế tỉnh dậy thì cùng nàng tính sổ.

"Trẫm nhớ rõ, tối hôm qua nàng dùng lý do thân mình không khoẻ lừa trẫm tới?"

"Hoàng thượng nói khó nghe quá đi, thật sự thân mình người ta không khoẻ nha."

"Nơi nào không khoẻ? Có thể ăn có thể ngủ, còn ngoài ra, còn thêm hát tuồng, thực bản lĩnh a."

Tiết Bích Đào ẩm ực vươn tay, ngón trở có cái lỗ nhỏ thật nhỏ.

Nàng làm nũng: "Kim đâm đau quá, thật sự."

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Anh Đào

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Minh Lộ tỷ tỷ, người có nghe nói không? Hôm qua người kia về vang đi, mặt xám mày tro trở về, thật không thú vị. Nghe nói là thân mình Trần Tần nương nương không khoẻ, nhẹ nhàng mời Hoàng thượng đi." Hoàng Diêu tùy tiện đứng ở trước phòng Khúc Hân Nhiên trào phúng, mắt liếc về phía sau: "Cũng không biết là nàng ta hầu hạ Hoàng thượng như thế nào."

Từ sau lần Khúc Hân Nhiên mượn gió Đông[1] của các nàng, đáp lời Hoàng thượng, lòng dạ các nàng đã không thuận. Lúc này nàng ta lại vẫn chiếm trước, nếu không bỏ đá xuống giếng thì thật là xin lỗi trời đất chứng giám!

([1] gió Đông (东风): ý chỉ cơ hội, thời cơ, xuất phát từ điển tích trận Xích Bích giữa Chu Du và Tào Tháo. Gia Cát Lượng viết mật thư 16 chữ cho Chu Du: "Dục phá Tào công, nghi dụng hỏa công, vạn sự câu bị, chỉ khiếm đông phong". Nghĩa là: muốn đánh bại Tào Tháo thì nên dùng hỏa công, mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông.)

Cô nương gọi là "Minh Lộ tỷ tỷ" cũng thấy không thoải mái trong lòng, giả vờ khuyên nàng ta: "Đó là lần đầu của người ta, có điểm không chu toàn cũng là bình thường."

Lời vừa nói ra, lại khiến mấy cô nương vây lại, sôi nổi cười đùa.

Trong cung, nường nường nào thị tẩm lần đầu cũng chưa từng xảy ra chuyện này. Thứ nhất là trước nay chưa từng có chuyện Trân Tần không hề kiêng nể mà cho một cái tát vào mặt như thế, thứ hai, Hoàng thượng cũng sẽ cho vài phần mặt mũi. Dù là không cho phi tần mặt mũi, còn phải cho thể gia phía sau phi tần mặt mũi phải không? Đáng tiếc phía sau nàng ta không có người chống lưng.

Việc này nếu xảy ra với bản thân mình, tất nhiên là nổi trận lôi đình, nhưng nếu là dừng trên người người khác, vậy chẳng trách người bật cười. Rốt cuộc các nàng còn trẻ, đều cảm thấy chính mình tốt, gia thế không phải quá quan trọng, tranh luận sinh ra cảm giác đồng mệnh tương liên[2].

([2] đồng mệnh tương liên (同命相怜) : người cùng cảnh ngộ thương xót lẫn nhau.)

Dường như cười thêm vài tiếng, chính mình và người nọ sẽ không giống nhau.

"Hừ, ngày thường nhìn nàng ta cũng là một bụng xuân thu, bộ dáng học vấn thanh cao, một chút thủ đoạn đều không có. Thật uổng phí công cô cô dạy dỗ, còn khiến chúng ta cũng mất mặt theo."

"Đúng vậy! Sao lại là nàng ta được rút thẻ bài đầu tiên. Hiện giờ, đến ra ngoài ta cũng không dám ra, rất sợ cung nữ thái giám đều tới chế giễu, vô duyên vô cớ liên lụy ta." Trong lời nói có hai phần oán khí, còn lại tám phần đều là châm chọc, đến hạ nhân thấp hèn cũng khinh thường Khúc Hân Nhiên nàng ta.

"Chính là vậy..."

Dường như sáu người thương lượng xong, đứng ở cửa người một câu ta một câu trào phúng châm chọc, nói cho đến mức ai cũng phải hổ thẹn. Cánh cửa kia lại cố tình đóng chặt, chính chủ chính là không hiện thân.

Nói được một lúc lâu, mấy người nói đủ rồi, nhìn nàng ta không có ý ra ngoài, hừ một tiếng, sôi nổi rời đi.

Trong phòng, xương ngón tay của Khúc Hân Nhiên nắm chặt, trong mắt có tia sáng lập loè.

Lúc này cho các nàng ở đây nói thì sao, chờ đến ngày nàng thành công, ngày đó lại thu thập cũng không muộn. Dù sao, nàng sẽ không dễ dàng nhận thua!

Tiết Bích Đào chậm rãi xòe chiếc quạt trúc kia ra, trên đó là mấy hình gấu trúc hoặc thềm thường nhìn cảnh trúc, hoặc trốn ở phía sau cây trúc, đều là ngây thơ chất phác, sinh động như thật. Nàng chỉ vẽ một con trên giấy viết, cũng chỉ là bộ dáng đại khái, không nghĩ tới bằng vào sức tưởng tượng của mình, Hoàng đế liền làm hiện ra các hình thái của chúng.

Không hổ là Đế vương, người tài ba không gì không thể. Trong lòng nàng âm thầm khích lệ hẳn một lần.

"Phụng Tử, cất nó đi, đợi thời điểm nóng hơn chút lại dùng." Tiết Bích Đào khép quạt lại đưa qua. Phụng Tử đưa tay nhận lấy, đi tìm hộp vuông cất đi.

Vân Lữ thấy tâm tình chủ tử không tồi, không muốn nàng lại đi ngủ, lấy lòng nói: "Nô tỳ không ngờ chủ tử cũng là người thích bốn cột, êm đẹp sai người giấu đèn kia đi. Nhưng không biết rốt cuộc hôm qua thánh thượng có thấy mặt vị kia hay không?"

Tiết Bích Đào nhớ tới vụ này, nhin không được cũng cười: "Nào phải ra tay tàn nhẫn mới có thể chặn đường người khác? Như vậy dù Hoàng thượng biết cũng chỉ cười mà cho qua thôi."

"Việc này người giao cho ai làm?" Tiết Bích Đào đột nhiên nhớ tới. Làm việc tốt, tất nhiên là phải thưởng.

"Hồi bẩm chủ tử, nô tỳ giao cho Vân Hương tỳ làm." Khóe môi Vân Lũ mỉm cười, đáp lời không chút hoang mang: "Vì nói là chủ ý của chủ tử, nàng ta không dám chậm trễ."

Sau khi nghe xong, Tiết Bích Đào vỗ về hoa văn chẳng chịt trên chăn gấm, vô cùng phức tạp, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt, khiến người ta tìm không ra ngọn nguồn, miệng nàng bất chợt nhả ra một câu: "Người cảm thấy như thế nào?"

Vân Lũ thoáng suy nghĩ liền minh bạch ý tứ của chủ tử, nàng ta cười cười, tiến lên thay chủ tử dịch góc chăn. Vì cự ly gần, thanh âm cũng thấp đi không ít: "Nô tỳ đoán rằng, nàng ta hẳn là người của Hoàng thượng."

"Cho nên người sai nàng ta đi làm chuyện này, để thử một chút?" Tiết Bích Đào hỏi.

Vân Lũ gật đầu: "Nô tỳ nghĩ, nếu nàng ta là người của Hoàng thượng, hiểu biết đối với chỗ đó nhất định nhiều hơn mấy người nô tỳ, làm nhiệm vụ này cũng thích hợp. Thứ nhất, chúng ta quan sát hành động của nàng ta, thứ hai chủ tử cũng có thể nhìn thái độ của Hoàng thượng, nếu đúng với suy đoán, việc kia hơn phân nửa là được."

Bích Đào nhướng mày: "Người thật to gan, làm việc không thương lượng trước cùng ta, hiện giờ còn bảo ta đi thăm dò Hoàng thượng."

"Hôm qua nô tỳ cũng là nhất thời sinh lòng tham, vì gặp phải Vân Hương tỳ nên nảy ra được chủ ý này. Lại nghĩ, cơ hội tốt như vậy, chủ tử tất sẽ đáp ứng, nên ra tay đi làm." Vân Lũ thối lui một bước, tươi cười không đổi.

Đến nay, tính cách của chủ tử nàng ta cũng nắm rõ. Loại việc nhỏ này, xưa nay nàng ấy sẽ không để trong lòng, chỉ cần không ảnh hưởng tới đại cục. Mà một Vân Hương còn chưa ảnh hưởng được cả bàn cờ của chủ tử.

Tuy rằng nàng ta thường xuyên hoài nghi trong lòng chủ tử thật sự có kế sách? Đường như luôn là không hề báo trước, đột nhiên xuất ra hành động kinh người. Giống như lần này giả sinh non, cũng là xong việc nàng ta mới nghe chủ tử nói, vừa cảm thấy tình huống lúc ấy hung hiểm, lại bội phục chủ tử sao có thể suy nghĩ đến. Kỳ lạ nhất chính là viên thuốc kia, nghĩ đến là Tiết gia đưa vào, lại không biết chủ tử luôn luôn mang bên người để đề phòng họa.

Hầu hạ phi tần tầm thường, phạm là hạ nhân lướt qua nàng ta làm cái gì, đều sẽ bị cho rằng đi quá giới hạn, không tôn trọng chủ nhân. Nhưng rốt cuộc Tiết Bích Đào không phải người cổ đại, dưới tình huống không phạm đến lợi ích chân chính của nàng, tính toán cho nàng, nàng vui mừng nhìn thấy. Nàng cười nói: "Người đã phí tâm tư, ta cũng sẽ không cô phụ ý tốt của người. Đợi Hoàng thượng lại đến, thử một lần sẽ biết."

Nhờ "Cảnh giác", nàng đã đoán ra một vài phần, luôn luôn quan sát nàng, nhưng lại vô hại đối với nàng, nghĩ tới nghĩ lui, người sau lưng Vân Hương cũng chỉ có Hoàng đế.

Chủ nhân của thiên hạ làm việc chính là cao minh, người ta an bài thám tử đều là thả trong một góc, tranh thủ khiến người không nhìn thấy. Hắn lại làm theo cách trái ngược, xếp vào nơi nổi bật nhất, lui tới hành sự cũng càng thuận tiện hơn.

"Nô tỳ đa tạ chủ tử tín nhiệm." Vân Lũ mỉm cười.

Tiết Bích Đào ban thưởng cho hai người các nàng, rồi cho lui xuống. Tuy rằng Vân Lũ bất đắc dĩ vì chủ tử tham ngủ, nhưng cũng không dám khuyên nhiều, rốt cuộc đi xuống.

Lúc này lại là nàng ta oan uổng Tiết Bích Đào. Tiết Bích Đào chỉ bỗng nhiên cảm thấy không khí trong phòng trở nên có điểm cổ quái, như lần đó gió lạnh thổi tới sau khi ngủ trưa tỉnh lại.

Đúng, gió.

Nàng thấy một bên màn lụa rũ xuống hơi hơi lay động, có chút bất thường, lại có chút không tin gọi một câu: "Vương gia?"

Thọ vương đi ra từ sau bình phong, tươi cười tùy ý: "Không tồi, rất cảnh giác." Có vài phần nhạy bén lúc nàng ở trên ngọn cây, điều này làm cho suy đoán lúc trước của hần bị lật đổ.

Từ khi hần điều tra Tiết gia, sau khi biết là một đôi tỷ muội sinh đôi cùng bào thai vào cung thì rất hoài nghi ngày ấy là một Tiết cô nương khác. Từ nhỏ nàng bệnh tật ốm yếu, hần quan sát lực cánh tay cũng không đủ, điểm đáng ngờ thật lớn. Loại sự tình thay mặt đổi đào loại này xảy ra không thiếu.

Mà khi hần muốn kiểm chứng thì lại thu được tin tức vị Tiết cô nương kia bị biếm vào lãnh cung.

Cái này thấy không được, tất nhiên là phải tìm một cái khác. Huống chi bất luận hỏi thăm như thế nào hần đều cảm thấy phương thức nuôi nấng của Tiết gia rất tầm thường, chính mình bồi dưỡng không ra, tìm người khác thay thế cũng có thể.

Damnit, huynh đệ nhà này đều không biết phòng ở cỡ không thể tùy tiện vào sao? Không phải cổ nhân đều rất sợ bị dính máu. Tiết Bích Đào rồi rầm giật nhẹ chân, giảm bớt một chút cảm xúc, tiện đà nói: "Không biết hôm nay Vương gia đến là có gì phải làm sao?"

Câu từ hăng ngày dùng trong cảnh tượng này thật đúng là kỳ diệu.

"Đến xem người." Thọ vương đến gần, rất tùy ý nhéo tay nhỏ của nàng, vẫn mềm như vậy.

Người, mọi người a! Tiết Bích Đào trợn mắt há hốc mồm.

Từ sau khi nàng chậm rãi thích ứng với cuộc sống nơi này, đã lâu không có chữ thăm câu này trong lòng. Vương gia này chắc cũng là xuyên tới đi, không có ý thức quy củ, làm việc không chịu quản thúc, đến nàng - một phi tử của Hoàng đế cũng dám chạm vào. Đây là thể hiện chán sống rồi sao?

Chỉ là nàng so sánh giá trị vũ lực của hai người một chút, cảm thấy loại đệ đệ vô lễ này vẫn nên giao cho Hoàng đế đi trấn áp thì tốt hơn. Vì thế tay vẫn bị hấn thường thức như cũ, mà nàng lại ngoan ngoãn ngáp một cái, không có phản kháng.

Giống như con mèo nhỏ a, Thọ vương cảm thán. Không biết túm sau cổ có thể xách lên hay không.

"Ngày hôm qua người đoạt hoàng huynh từ chỗ Khúc..." Thọ vương nhíu mày, dừng một chút nói: "Đoạt từ chỗ Khúc gì đó tới?" Ngừ khí nói chuyện phiếm.

"Không, không." Nàng mê mang nhìn hấn một cái: "Hoàng Thượng lại không phải của nàng ta."

Thọ vương cười. Góc độ lý giải đề tài của nàng luôn làm người ta cảm thấy kinh ngạc.

"Không phải nói muốn mời bốn vương xem diễn, sao không thấy người sử dụng tới mật đạo?" Hấn đột nhiên nhớ tới chuyện này, đề tài thay đổi thực mau.

"Còn chưa tới thời điểm." Chẳng những nường tay, thanh âm cũng mềm nhũn, khiến người không đành lòng nổi giận với nàng.

"Muốn khi nào?"

"Đương nhiên là thời điểm trong cung cái cộ ồn ào." Xem diễn hoặc là xuống nước bắt cá đều không tồi.

"Hừm" Thọ vương trầm ngâm: "Thời điểm kia hẳn là sắp tới rồi."

Tiết Bích Đào nghe đến đó phẫn chấn, ngửa đầu hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Mùng sáu tháng năm là sinh thần của hoàng huynh, đến lúc đó có hấp dẫn cho người xem." Hẳn nhếch môi nói một câu, ra vẻ thần bí.

"Nói đi." Nàng đẩy tay hắn, thúc giục nói. Thừa nước đục thả câu là hành vi rất không đạo đức!

Hắn xê dịch về phía nàng, ngồi ở mép giường dựa vào gối, bày ra tư thái "hối lộ rồi nói".

Tiết Bích Đào xốc chăn chui ra, thân là nữ nhân của Hoàng đế, nàng cảm thấy nằm trên cùng một giường với huynh đệ của hắn có điểm quý dị, vẫn là ngồi thì hơn. Lại nhìn trái nhìn phải, hình như trên giường không có thứ gì tốt, nàng đành phải đưa tay qua, thử: "Tiếp tục để người trêu đùa?"

Thọ vương liếc mắt một cái, ngồi yên như núi.

"Vậy người muốn cái gì?" Sau khi thử mấy lần, Tiết Bích Đào nhụt chí. Tư duy của người này không thể suy đoán theo cách của người bình thường.

"Lại đây." Thọ vương thích thú nhìn nàng phồng miệng lên tìm đồ vật, giống như con mèo ngốc đuổi theo cái đuôi, xem thỏa mãn rồi cuộc mới chịu phát lệnh.

Tiết Bích Đào liếc mắt nhìn hắn một cái, xác nhận đại khái không có nguy hiểm, ngồi lại gần một chút.

Thọ vương đưa bàn tay qua, thuận theo tâm ý nắm lấy thịt mềm sau cổ nàng, xách lên, không đặt tới mong muốn, có chút ghét bỏ: "Quá nặng."

Tuy rằng gần đây ăn nhiều ngủ nhiều, đồ bổ càng nhiều, nhưng trên thế giới này làm gì có người có thể bị xách cổ lên! Tiết Bích Đào đột nhiên có loại cảm giác trở lại hiện đại ở chung với Tiểu Nghiên, tuy rằng tính tình, giới tính của hai người đều bất đồng, nhưng hành sự quý dị giống nhau.

Tựa như lần đó Tiểu Nghiên nhìn không vừa mắt bộ dáng sa đọa của nàng, cầm gạt tàn thuốc lên ném xuống, thiếu chút nữa ném khiến nàng đầu rơi máu chảy. Hành vi đều quý dị và kinh người giống nhau.

Tuy rằng Tiểu Nghiên thường nói, thật ra nàng cũng là loại người này.

Tiết Bích Đào thoát ra khỏi hồi ức, hùng hổ: "Đã nói ta không phải mèo!"

"Nói khi nào?" Thọ vương hỏi rất nghiêm túc.

Tiết Bích Đào suy nghĩ một chút, nhất thời xù xuống, hình như ngày hôm qua nói với Hoàng đế. Đại khái là cảnh tượng tương đồng làm nàng nhất thời đã quên đối tượng bất đồng. Nàng hàm hồ: "Không nhớ, không cần hỏi."

"Ngày đó người hắn là còn đang tỉnh dưỡng?" Thọ vương trở về đề tài chính.

Tiết Bích Đào mơ hồ: "Hử? A, ừ."

"Vậy là tốt rồi, đến lúc đó bốn vương mang người đi xem náo nhiệt." Thọ vương hồi phục lưu loát rồi mới nhắc mình đứng dậy: "Cho dù chuyện gì người cũng không cần phải đi tra, tra xét cũng vô ích."

Ném xuống một câu này, hẩn tiện tay lấy một quả anh đào từ đĩa bên cạnh, ra đi dứt khoát tiêu sái.

Tra xét cũng vô ích?

Tiết Bích Đào cắn đầu ngón tay suy nghĩ một khắc, quyết định trước tiên vẫn nên ngủ một lát cho tỉnh não.

Nhưng trước khi ngủ, nàng hung hăng bỏ thêm ba điểm vào mục "Thế trọng uyển chuyển nhẹ nhàng", hừ, nàng không có nặng đâu!

Bảng biểu tổng kết

Điềm đạm 5

Cười duyên ㄣ

Ôn nhu ㄣ

Hoạt bát ㄣ

Lãnh diễm ㄣ

Cao quý ㄣ

Khí phách ㄣ

Không dễ bị hãm hại (tức là bị hãm hại Hoàng đế cũng không tin) 10

Dễ dàng hãm hại người (tức là dù hãm hại người khác Hoàng đế cũng tin) 1

Cảnh giác (tức là có điều cảnh giác khi gặp nguy hiểm) 10

Thanh âm diêm đạm ㄣ

Thanh âm thánh thót ㄣ

Thanh âm mềm mại 5

Thanh âm khí phách ㄣ

Thân kiều thể nhuỷễn 5

Thế chất khỏe mạnh 3

Da thịt trắng nõn ㄣ

Sợi tóc đen nhánh ㄣ

Chân dài eo thon 5

Thế trọng uyển chuyển nhẹ nhàng 3

Dễ dàng sinh dưỡng ㄣ

Tỏa hương tự nhiên(tự chọn mùi hương) 1

Bản cung +2

Cưỡi ngựa +3

Tổng cộng: 53 điểm

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ẩn Thân

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Tối ngày sáu tháng năm, Tiết Bích Đào đã ném việc này tối sau đầu. Nàng cũng không phải không thử tra xem, nhưng thật sự không có nhiều manh mối, lại nghĩ nếu mình còn đang ở cũ, chắc cũng không lan đến được, vậy thì cần gì phải lao tâm lao lực làm gì.

Vì thế nàng vẫn ăn ăn ngủ ngủ như cũ, ngoại trừ vì chuẩn bị thọ lễ cho Hoàng đế mà phiền não mất mấy ngày, còn lại thì mỗi ngày đều trôi qua rất thanh nhàn.

Đến tối, tuy rằng Hoàng đế có cho người tặng một bàn đồ ăn trong yến hội đến, nhưng Tiết Bích Đào một mình một người nhìn vẫn không muốn ăn uống gì, nên chỉ ăn một cái bánh chưng bọc mút táo của tết Đoan Dương^[1] liền thôi, rồi thưởng bàn đồ ăn kia cho mấy người Vân Lũ. Từ trước đến giờ nàng đều là đói bụng ăn mặn, no ăn ngọt. Mặc cho ai nói cũng không đổi được.

(^[1] Tết Đoan Dương còn được gọi là tết Đoan ngo)

Tiết Bích Đào xoa xoa mắt, rứt đầu lùi về trong ổ chăn.

Cái cổ mảnh khảnh khê trổn, tóc đen xoã ra gối, làm người không tìm thấy gương mặt phù dung kia được. Thọ vương đứng hèn đến, trước khi đến còn cho rằng có thể nhìn thấy bộ dáng nàng tinh thần phấn chấn, chờ

xuất phát, nhưng sau khi đến mới phát hiện chỉ có thể nhìn thấy con sâu nhỏ đang lười nhác ngủ, đầu tóc thì tán loạn.

Ở trong lòng tính toán, đây là lần thứ ba nhìn thấy nàng ăn vạ trên giường không chịu nhúc nhích.

"Mèo con." Hãn thuận miệng lấy cái biệt hiệu, tiến lên đi vỗ đoàn mềm mại kia gọi nàng: "Gỗ chiêng mở diễn."

Nàng ở bên trong xoay người, đưa lưng về phía ngoài giường.

Thọ vương gọi vài lần không thấy hiệu quả, không kiên nhẫn duỗi tay xé cổ nàng kéo ra. Trong lúc tiểu gia hỏa đang dựa vào trực giác của động vật để phản kháng lại đều bị trấn áp, nhưng bởi vì làn da nàng quá trơn nhẵn, nên cũng trốn khỏi tay hãn rất nhiều lần.

Tiết Bích Đào giơ gót chân nhỏ lên, cách chặn đá cho hãn một cái. Sau đó thông minh bò dậy lấy áo ngoài chui vào trong chăn để mặc. Không phải là nàng không nghe thấy, mà là không muốn trả lời.

Nhưng mà trình độ chấp nhất của nam nhân này lại vượt quá tưởng tượng của nàng.

Thọ vương che lại cánh tay phải bị đá, mới phát hiện hoá ra mèo con này vẫn biết duỗi móng vuốt ra cào người. Thấy nàng đang mặc xiêm y liền lập tức xoay người không cùng nàng so đo nữa, cuối cùng còn biết phi lễ chó nhìn.

Sau một lúc lâu, nghe được một câu "Xong rồi", mới xoay người lại.

Hãn thấy nàng lưng lay bò dậy, giống như hơi không cẩn thận liền phải ngã ngồi rồi lại, nên hãn nở nụ cười có chút cổ quái. Nhìn nàng lúc này, thật sự không có lực công kích gì cả.

"Mỗi lần à?" Hân tiến lên đỡ nàng.

"Ừ, hôm nay ngủ nhiều." Sau khi bị đánh thức thanh âm của nàng mềm mại giống bánh trôi, hàm răng vừa cắn liền hăm ở bên trong, dính chặt chẽ.

"..." Thọ vương không nói chuyện.

Hân nhìn nàng mặc áo ngắn màu hồng cùng váy oanh hoàng, cảm thấy không hài lòng. Bộ xiêm y này tất nhiên phụ trợ cho vẻ mặt tươi sáng kiều mị, nhưng không thích hợp để ẩn nấp. Hân dùng áo choàng màu đen quấn chặt nàng lại, tiện đà đặt nàng ở trên khuỷu tay rồi ôm, giống như ôm một đứa nhỏ vóc người nhỏ xinh, cũng không có nửa điểm ái muội gì cả. Chẳng qua hân cảm thấy, nha đầu này mềm mại đến kỳ lạ như vậy, hân là nên sủng một chút.

Tiết Bích Đào mơ hồ chớp mắt nhìn nhìn hân: "Người ở trên cung yến uống nhiều rượu quá à? Bốn cung là tấu....." Nàng nuốt mấy chữ còn lại vào bụng, hình như lấy thân phận của nàng, cũng không đủ tư cách làm tấu tử của hân. Ý thức được điểm này, nàng có chút nhụt chí. Hơn nữa, hơn nữa cái xưng hô này nghe thấy thật giả.

Nàng lại tự an ủi mình một câu.

"Ồ?" Thọ vương nhướn mày hỏi lại, sau đó đột nhiên từ trong miệng thả ra một câu long trời lở đất: "Người là nói 'Hoàng thượng tiến vào, bên trong ấm áp', hay là 'ô, muốn ôm không được'?"

Tiết Bích Đào ngẩn ngơ.

"Người, khốn, kiếp." Hồi lâu, con sâu ngủ của nàng thoáng chốc chạy mất sạch, từng câu từng chữ không tốt đẹp nhảy ra bên ngoài, hận không thể phun cả nước miếng lên mặt hân. Tên này đường đường là Vương gia,

thân là thân đệ của thiên tử, vậy mà lại lợi dụng mật đạo để làm loại chuyện này.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới cảnh hoa đào cắm ở khung cửa sổ, nàng dùng nó để nâng cằm rất nhiều mỹ nhân.

Thọ vương thấp giọng cười rộ lên, nha đầu này vậy mà còn nói lời thô tục nữa, không biết hoàng huynh có nghe qua chưa: "Cứ như vậy còn muốn làm tấu tử của bốn vương?" Hắc vồ trán nàng một cái, sau đó thuận tiện đỡ lưng nàng, nói: "Đừng gây sự, muốn giả bộ trình liệt cũng đợi lúc hoàng huynh nhìn thấy mới dùng được."

Nàng dùng một chút, có chút kỳ quái nhìn hắc: "Người thật sự không để bụng những cái quy củ đó sao?"

Hắc thật là cổ nhân sao? Hình như cùng với triều đại này rất không hợp nhau nha. Cái này làm cho nàng nhớ tới Tùy triều Tùy Dương Đế chân chính trong lịch sử, nghe nói, đó là một người vượt mức quy định của thời đại. Mà người trước mắt này, nếu không phải giống Tùy Dương Đế, vậy thì chính là trong xương cốt có sự tùy ý cùng phóng khoáng của dân tộc du mục.

Nàng càng có khuynh hướng tới người sau, người này hình như không có tính toán làm đại sự. Chỉ ra tay với chuyện cảm thấy có hứng thú, chẳng qua là tiểu đánh tiểu nháo thôi.

Thọ vương cười nhạo: "Quy củ chẳng qua là thứ người ở bên trên dùng để dễ dàng quản thúc người ở dưới thôi, có quan hệ gì với bốn vương chứ."

"Đạo đức đâu?" Tiết Bích Đào truy hỏi.

Thọ vương nhìn nàng với ánh mắt kỳ dị, sau một lúc lâu thản nhiên nói: "Người yên tâm, bốn vương không có coi trọng người. Không tồn tại

tình huống luân lý đạo đức không chấp nhận."

"Vậy người ôm ta!" Nàng đúng lý hợp tình.

"Bốn vương chỉ là cảm thấy....." Thọ vương lục soát một vòng tin tức trong đầu, hình như không có từ thích hợp, hần suy tư nói: "Đại khái là cảm thấy người cùng bốn vương là đồng loại."

"Người đây là coi ta là bằng hữu?" Đôi mắt Tiết Bích Đào sáng ngời lên.

Nói thật, nàng ở cái triều đại này bị hạn chế có chút..... Cô đơn? Cho dù nàng quyết định thẳng tiến không lùi, nhưng vẫn hy vọng trên con đường tràn ngập bụi gai có thể có đồng bọn, có chiến hữu. Ít nhất là sau khi thất bại còn có người nhặt xác có người nhớ mong.

"Bằng hữu?" Thọ vương trầm ngâm, tiện đà cười nói: "Có lẽ là vậy."

Tiết Bích Đào hào khí vỗ vai hần giống như đối với các ca ca trước đây, thừa dịp hiện tại địa thế cao có thể vỗ được: "Phải là phải, không phải liền không phải. Vương gia, thân là nam tử hán, không thể do do dự dự như vậy được."

"Dong dài." Thọ vương đập một vào cái tay đang đặt trên vai mình: "Mèo con, chúng ta đi xem diễn."

Nàng lúc này cũng không có phản kháng nữa, mà đã coi hần như một trong các ca ca, tận lực làm mình không quá cứng đờ gác cái trán ở đầu vai hần. Có lẽ đối với Hoàng đế nàng vô tâm, nhưng đối với hần nàng lại thật tình muốn kết giao làm bằng hữu, nên nàng hành động không quá tự nhiên.

Nàng nghĩ.

Mới đầu, nàng lo lắng hẳn sẽ tô vẽ thêm chuyện hai người gặp mặt rồi nói Hoàng đế biết, cho nên nàng phối hợp, nhưng vẫn tận lực bảo trì khoảng cách. Hôm nay, hành động hẳn chạy từ tiệc mừng thọ ra kéo nàng đi xem diễn, làm nàng cảm thấy, nếu hẳn cũng thật tình muốn tìm bạn chơi cùng, vậy cũng không tồi.

Kỳ thật hẳn là một Vương gia, không có chuyện gì lại chạy tới hãm hại một cái hậu phi như nàng, vậy không phải là kịch bản hậu cung nữa mà là kịch ngôn tình vì yêu sinh hận tương ái tương sát rồi. Nàng quyết định nghĩ đơn giản mọi chuyện một ít, coi như là ở hiện đại kết bằng hữu đi, thuận theo tự nhiên là được.

Rốt cuộc, nữ nhân có được bạn khác phái, chỉ số mỹ lực mới có thể tăng thêm nha.

Nàng cười giống như con mèo trộm được cá.

Tuy rằng không phải trộm thật, nhưng bộ dáng cười như tặc kia, vẫn làm lòng người không yên ổn. Thọ vương thầm nghĩ.

"Chuyện nường nường giao cho, làm thế nào rồi?" Góc tối bên ngoài Vĩnh Thọ cung, hai người mặc trang phục thái giám đang nói ám hiệu, thỉnh thoảng nói nhỏ một vài câu.

"Giấy dẫn tuyến kia đã đổi thành giấy dai, còn động tay động chân một chút." Một thái giám thấp giọng bẩm báo, sau đó vỗ ngực bảo đảm: "Ngài yên tâm, việc này nô tài làm tỉ mỉ, không sai được."

Một tên thái giám khác rõ ràng thân phận cao hơn một chút uy hiếp nói: "Nếu làm sai, không chỉ ta tìm người hỏi tội, mà ngay cả chỗ của nường nường cũng không tha cho người."

"Nhưng mà, nếu làm xong." Thái giám kia lại nói: "Sắp tới người sẽ được thăng chức rất nhanh. Đến lúc đó, có lẽ ngay cả ta so ra cũng kém người." Trong giọng nói của hắn mang theo chút hâm mộ, nhưng cũng không có biện pháp, ai bảo phía trên an bài như thế chứ.

"Lại là chuyện lớn như vậy!" Tiểu thái giám kia vừa mừng vừa sợ, hắn rất sớm trước đã bị xếp qua đó, bằng vào làm việc cần mẫn nhanh nhẹn, nên bắt được một cái cơ hội được đến vị kia ở Vĩnh Thọ cung thưởng thức, được nường nường lựa chọn. Lại không nghĩ rằng chuyện lần này lại quan trọng như vậy, ngay cả nội thị công công ngày thường luôn là một bộ cao hơn người khác một đẳng cấp, làm hắn ta không thể không cúi đầu khom lưng cũng đều hâm mộ hắn. Cái này làm cho hắn càng hạ quyết tâm làm chuyện này thật tốt.

Hắn bảo đảm nói: "Nô tài thấp cổ bé họng, nếu không phải ngài thường xuyên ở trước mặt nường nường nói ngọt, chuyện tốt bậc này cũng không tới phiên nô tài. Nếu chuyện này làm thỏa đáng, nô tài cũng vẫn kính ngài như trước."

Công công kia nghe thấy trong lòng thoải mái, lại vẫn không biểu lộ, hắn liếc liếc mắt một cái nhìn gió thổi cỏ lay ở xung quanh, nói: "Được rồi, người nhanh chạy về đi. Miễn khiến cho người sinh nghi."

Tiểu thái giám rất biết làm người, liên tục vâng dạ, đợi công công kia rời đi rồi mới đi trở về.

Mà hai thái giám đã rời đi lại không nhìn thấy, cái hang đen nhánh ẩn với đêm tối ở cạnh hồ nước gợn sóng, ánh sao thưa thớt càng thêm âm trầm. Một lát sau, từ phía sau đó đi ra hai người. Đúng là hai người thông qua mật đạo đi tới Vĩnh thọ cung Thọ vương cùng Tiết Bích Đào.

Tiết Bích Đào cái biết cái không nhìn về phía Thọ vương: "Pháo hoa ư?"

Thọ vương hỏi lại nàng một câu: "Ai thích chơi?"

"Ta." Nàng không chút do dự. Chẳng qua trong lòng cũng đã biết đáp án.

"Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Xem pháo hoa."

...

"Đáng tiếc hôm nay Trân tần nương nương không tới." Mật Quý nhân đang nhìn pháo hoa đầy trời khẽ cười, mà chữ 'Trân' kia cắn rất nặng, làm người có chút ghé mắt.

Người khác đều chỉ nói lúc nàng ở khu vực sân bắn bị một mũi tên của Trân tần bắn ra oán khí, lại không ai biết lúc nàng phun ra cái chữ này, đôi mắt lại liếc về hướng Trinh Quý tần.

"Muội muội chớ có nói lời này, hiện giờ Trân tần muội muội sợ là còn đang thương tâm đấy. Cho dù có miễn cưỡng tới, cũng không có tâm tư ngắm pháo hoa này." Bản thân Lệ tần không thể sinh con, cho nên đối với loại chuyện người khác bị sảy thai này, luôn là ôm thái độ vui sướng khi người gặp họa.

Người khác không biết, ẩn ở nơi tối tăm Tiết Bích Đào lại đang thu hết biến động kia vào trong mắt, nhân lúc pháo hoa lộng lẫy nở rộ mà nhìn thấy rõ ràng. Hai người này đã từng có lẽ với nhau, bất quá, người trong cung có thể tùy thời liền sinh ra mâu thuẫn, thậm chí là oán hận sâu đậm, cũng không thiếu.

Chỉ cần không cùng mình có quan hệ là được.

Nàng đặt ánh mắt ở trên người Mật Quý nhân, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nhắc nhở trầm thấp của Thọ vương: "Tới."

Sau đó chính là tiếng nói thanh thúy quen thuộc vang lên: "Đại hoàng tử đừng chạm vào!"

(***) Tết Đoan ngọ: Tết Đoan Ngọ hoặc Tết Đoan Dương, ngày mừng 5 tháng 5 âm lịch, là một ngày Tết truyền thống tại một số nước Đông Á như Việt Nam, Triều Tiên và Trung Quốc.

Truyền thuyết về lịch sử ngày mừng 5 tháng năm được lưu truyền ở Trung Quốc (truyền thuyết về Khuất Nguyên):

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Xem Kịch

Editor: Thiên Phi

Beta: Hy Thái Phi

Tuy rằng thanh âm nàng hô lên rất đúng lúc, nhưng Hàn Thừa Vận là hoàng tử có thân phận tôn quý, sao có thể nghe theo lời của một "cung nữ" nhỏ nhoi như nàng? Huống chi cung nữ này lại đột ngột hô lên như vậy, hẳn còn không kịp tiêu hóa ý tứ của những lời này. Vốn dĩ đã quyết định tiếp nhận ống pháo hoa và mồi lửa từ tên thái giám đưa qua, chuẩn bị châm ngòi.

Khúc Hân Nhiên thấy thế thì khẩn trương.

"Đại hoàng tử cẩn thận!"

Một chùm pháo hoa rực rỡ nở rộ như đóa hoa cúc, thấp sáng màn đêm. Đồng thời cũng khiến cho hành động dứt khoát của Khúc Hân Nhiên càng thêm xinh đẹp đến lóa mắt. Ánh sáng từ pháo hoa làm nổi bật thân ảnh nhỏ bé của nàng đang ôm lấy bảo vệ cho Đại hoàng tử còn chưa cao đến eo. Sau khi tiếng nổ mạnh qua đi, phía xa xa chỉ còn lại bụi giấy rơi đầy trên đất, lại bị một trận gió thổi qua, khiến người ta lóa mắt.

Trước đó, không người nào biết được trong lòng Khúc Hân Nhiên đang nghĩ gì.

Bởi vì Trần Tần can thiệp đã khiến cho Hoàng Thượng không lật đến thẻ bài của nàng, tất nhiên nàng sẽ không cam lòng sống bình lặng trong

hậu cung này như những nữ nhân bình phàm khác. Đợi đến khi tuổi xuân qua đi chỉ có thể bị vắng vẻ rồi dần dần chết già trong cung. Cho nên, nàng quyết định tạm thời lên cùng một thuyền với Đức Phi, ít nhất sẽ có cơ hội lại lần nữa có được thánh sủng.

Nhưng những phi tần có địa vị cao trong cung sao lại nuôi dưỡng một quân cờ vô dụng? Không giống như lần trước khi Ngô Canh Y đến tận cửa nhờ cậy, dù cho nàng thể hiện tốt, thì Đức Phi cũng liếc mắt khinh thường. Nàng rơi vào đường cùng mới dờn sự chú ý từ Đức Phi sang người Đại hoàng tử, nàng cho rằng Đại hoàng tử là huyết mạch của Đức Phi, nếu nàng đối xử tốt với Đại hoàng tử thì Đức Phi có thể sẽ xem trọng nàng một chút.

Lại không ngờ rằng cơ hội sẽ tới nhanh như vậy, ngay trong buổi yến hội mừng sinh thần của thánh thượng, khi nàng như bình thường mà dờn tầm mắt tới chỗ Đại hoàng tử thì thấy sắc mặt của tên thái giám bên cạnh Đại hoàng tử có chút kỳ quái. Nàng quan sát hồi lâu, rốt cuộc cũng quyết định khi hắc xúi giục Đại hoàng tử đốt pháo hoa nàng sẽ ra tay. Nàng không biết nếu như bỏ qua cơ hội lần này thì khi nào mới lại có được cơ hội thứ hai, nàng đành phải đánh cược một phen.

Vì thế trong nháy mắt Đại hoàng tử châm lửa, nàng nhào tới bảo vệ hắc chặt chẽ trong lòng mình. Mà pháo hoa sau khi được châm lửa bởi vì chấn động sẽ nứt toác ra, cơ hồ là lập tức phát nổ, làm nổi lên một trận bụi mù mịt. Rất khó tưởng tượng nếu như người khác vẫn giữ nó trong tay thì sẽ gây ra hậu quả gì.

Cách đó không xa là nơi chuyện trò vui vẻ, mọi người vốn đang hoà thuận vui vẻ lại bị một tiếng nổ lớn của pháo hoa nổ rộ giữa không trung làm cho giật mình nhảy dựng.

Đức Phi là người đầu tiên có phản ứng, nàng cực kỳ hoảng loạn bất an gọi một tiếng: "Thừa Vận!" Lập tức bất chấp mà lao đến bên cạnh Đại

hoàng tử, để cung nữ đỡ Khúc Hân Nhiên bị sóng xung kích của pháo hoa đập vào người ngồi dậy, hai tay run run cúi xuống ôm lấy nhi tử của mình.

Nàng không ngờ rằng, hiện giờ nàng đã nắm quyền hành trong cung, cũng đã từng bước loại bỏ chướng ngại vật trên con đường phía trước, nhưng người quan trọng nhất là nhi tử thân sinh lại xảy ra chuyện ngay trước mắt nàng? Đức Phi tức giận mà nhìn chăm chăm tên thái giám đang run rẩy quỳ xuống, giọng nói tàn nhẫn: "Tiểu Lục Tử, nói cho bốn cung biết đã xảy ra chuyện gì!"

"Hồi, hồi bẩm nương nương, nô tài, nô tài không biết ạ." Lòng hăn rồi như tơ vò mà quỳ gối ở đó, khóc không ra nước mắt. Đại hoàng tử rất hay đùa nghịch, lại biết hăn là người Đức Phi nương nương xem trọng nhất nên mới không đề phòng hăn. Một khi bị hăn xúi giục liền nóng lòng muốn tự mình làm thử.

Kế hoạch vốn là sau khi chuyện này thành công, hăn đưa đồ vật cho Đại hoàng tử rồi thì có thể lập tức rút về bên cạnh Đức Phi. Cho dù Đại hoàng tử có nhận ra hăn, nhưng một người bị thương nặng hôn mê thậm chí có thể chết non cũng không thể nào chỉ ra và xác nhận hăn được. Thế nhưng đột nhiên một nữ nhân từ đâu nhảy ra làm hỏng hết kế hoạch ban đầu. Hăn kinh ngạc ngã trên mặt đất nên không kịp rút về, đúng lúc bị Đức Phi tóm được.

Bất luận như thế nào, hăn là một cung nhân bên cạnh Đức Phi nương nương, khi Đại hoàng tử bị thương hăn lại có mặt ở đó, dù nghĩ thế nào cũng đều không hợp với lễ thường. Chuyện đã đến nước này, cho dù hăn có thú nhận hay không cũng là một con đường chết.

Vì người nhà, hăn không thể nói.

"Ồ? Thật thú vị." Thọ Vương nhìn sự việc phía trước đã vượt ngoài dự đoán, sờ sờ cằm.

Tiết Bích Đào đang nhíu mày xem diễn thì nghe thấy câu nói của hân, nàng xuyên tạc nói: "Có hứng thú với nàng ta?"

"Xuy." Thọ Vương bật cười, vén một dóm tóc của nàng lên trêu đùa: "Dung mạo của nàng ta không đẹp bằng người. Bốn vương tò mò là, bởi vì chúng ta là có tình huống đặc biệt nên mới biết người nọ có vấn đề. Còn nàng ta thì sao, làm sao nàng ta biết được?"

Tiết Bích Đào không để ý đến câu trước đó, nàng trầm tư một lát, khoe mắt cong cong vương nét cười: "Người nói xem, có phải nàng ta biết không có cách nào cướp Hoàng Thượng từ tay của người khác nên mới dõng chủ ý lên người Đại hoàng tử hay không?"

Thọ Vương suýt bị sắc nước miếng, nhưng lo lắng sẽ làm kinh động đến bọn người phía trước, chỉ có thể hạ giọng ho khan.

"A, nó có khuôn mặt anh tuấn giống hân, nó cũng có giọng nói đầy từ tính giống hân. Tất cả đều làm người khác mê muội như vậy. Nếu như ta không có được tình cảm của hân, vì sao không đặt hy vọng lên người con của hân?" Nếu không phải còn trốn tránh ở sau thân cây thì nhất định Tiết Bích Đào sẽ nói càng thâm tình hơn nữa.

Lúc này Thọ Vương đã không còn ho khan nữa, mà hân cuộn chặt tay hai tay, bả vai run run rất nhỏ, cố gắng kìm nén để mình không phát ra tiếng cười to.

Chốc lát sau, hân kề sát vào nha đầu lắng lời này, hỏi: "Tiểu miêu, người có lo lắng hay không?"

"Người là nói....." Trong chốc lát Tiết Bích Đào liền hiểu ra ý tứ trong lời nói của hân, nghiêng đầu ngây thơ nhìn hân.

"Không phải người chán ghét nàng ta hay sao? Người đoán xem, liệu hoàng huynh có chuyển qua yêu thích nữ nhân có ân cứu mạng con hân hay

không?" Thọ Vương nhìn kỹ mọi sự thay đổi biểu tình trên mặt nàng, muốn tìm ra đáp án.

"Đúng vậy....." Tiết Bích Đào không giấu giếm, dựa theo những suy nghĩ trong lòng mà đáp, cũng nhìn thẳng vào hân: "Rốt cuộc Đại hoàng tuổi còn quá nhỏ, không đủ để thỏa mãn ham muốn của nữ nhân. Người thử nói, nếu bốn cung đẩy người qua cho nàng ta, liệu nàng ta có thể buông bỏ suy nghĩ ngu xuẩn này hay không?" Hân đã dám xem xuân cung đồ do người thật diễn, thì sẽ không để ý đến những lời nói thô lỗ này đâu.

"Các người rất giống nhau." Nàng nghiêm túc bổ sung.

Thọ Vương nhớ tới trước đó nàng nhắc đến mấy thứ này, nhất thời có chút phiền muộn nói không nên lời. Tâm trạng xem kịch cùng thám thính đã bị tan biến mất rồi, trong đầu ngo ngoe rục rịch lóe lên suy nghĩ muốn bóp chết mèo con đang đứng trước mặt này để thị uy.

Vẫn là bộ dạng nàng ngoan ngoãn tựa đầu vào vai hân ngủ khi này đáng yêu hơn.

Đức Phi vẫn ôm nhi tử bị dọa đang ngây người không buông, dốc hết sức muốn thăm vấn Tiểu Lục Tử. Khóe mắt bất chợt quét đến đôi long ủng đang tiến lại gần, nàng lập tức thay đổi vẻ mặt, làm ra bộ dáng bị thương, oán giận nói: "Hoàng Thượng, ngài phải làm chủ cho Thừa Vận nha!"

"Đang êm đẹp bắn pháo hoa, tại sao người khác đều bình an không có việc gì, chỉ mỗi cái pháo hoa trong tay Thừa Vận là có vấn đề? Thiếp thân thỉnh cầu Hoàng Thượng làm chủ, chuyện này chắc chắn có điều bất thường, mong Hoàng Thượng làm rõ!" Đức Phi thân là nữ nhân hậu cung, nên mọi chuyện trong mắt nàng đều có âm mưu. Cơ hồ đã thành bản năng của nàng.

Hoàng đế trước tiên trầm giọng phân phó đưa Khúc Hân Nhiên đang hôn mê đi chữa trị, tiện thể nhíu mày nói với Đức Phi: "Trẫm sẽ xử lý,

người đưa Thừa Vận trở về trước đi."

Tiệc mừng thọ của Thánh thượng tất nhiên sẽ có rất nhiều tông thân hoàng thất và các quan lớn đại thần ở đây, không thích hợp để Hoàng đế truy cứu xử lý việc nhà. Đức Phi sau khi nghe vậy liền bưng tỉnh lấy lại tinh thần, nàng nhất thời vì tình thế hỗn loạn cấp bách mà đã quên tình huống trước mắt, lúc này bị Hoàng đế cảnh tỉnh thì tất nhiên sẽ nghe theo hăn phân phó.

Nàng thoáng ổn định lại tâm trạng, để Tương Ngọc dẫn đầu hồi cung chuẩn bị canh an thần.

"Phụ hoàng....." Trong mắt Thừa Vận hiện lên vẻ ỷ lại, sau khi nghe phụ hoàng trấn an mình thì mang theo ánh mắt lưu luyến trong mỗi bước đi, lôi kéo góc áo mẫu phi quay trở về. Thời điểm hài tử gặp chuyện nguy hiểm, có bờ vai rộng lớn của phụ thân ở đó sẽ có cảm giác an toàn hơn rất nhiều.

Buổi tiệc mừng thọ tiến hành đến hiện tại bất luận là chủ hay khách thì lực chú ý đều không còn đặt ở chỗ này nữa.

Cho dù là Vân Phi có được Nhị hoàng tử lại an phận nhẫn nhịn không tranh giành, thoáng chốc vẫn cảm thấy tim đập mạnh nhất từ trước đến giờ, phảng phất có thể nghe được thanh âm của dã tâm đang sinh sôi mạnh mẽ. Bên cạnh, Trình Quý tần cũng có biểu tình kỳ lạ, không biết là thông qua chuyện này đã biết được điều gì. Những cung nhân còn lại, ít nhiều cũng đoán được cục diện hiện tại trong hậu cung.

Vị "Cung nữ" bảo vệ kia nhờ chuyện này sẽ có cơ hội một bước lên trời chăng? Cũng có người biết cung nữ này thật ra là cung phi chưa được thị tẩm trong Lưu Hương uyển, mọi người không khỏi bóp cổ tay thở dài, không có nhân lúc nàng còn nghèo túng mà sớm kết giao với nàng. Thế cho nên, hiện tại không thể chia một bát canh, mượn cơ hội tìm kiếm vinh sủng.

Hoàng đế không quan tâm là các nàng suy nghĩ cái gì, chỉ giao phó chuyện ở đây cho Hiền Phi xử lý, qua loa hạ màn buổi tiệc mừng thọ hôm nay. Cho dù không phải chính thọ, nhưng trong buổi tiệc mừng thọ của mình đã để người ngoài thấy được "việc xấu trong nhà", khiến sắc mặt Hoàng đế lạnh lẽo chưa từng thấy.

Hắn lập tức phân phó Hùng Nghiêu đến điều tra rõ, còn mình thì đến Vĩnh Thọ cung.

Tiệc đã giải tán, Thọ Vương vẫn giữ vẻ tươi cười trên khóe miệng, hỏi nàng: "Bây giờ trở về?"

"Người nên cảm tạ người đã làm ra chuyện ngoài ý muốn này." Tiết Bích Đào mỉm cười.

"Hửm?"

"Nếu không người mượn cớ rời đi, hơn nữa một đi không trở lại. Nếu gặp phải người có tâm địa xấu sẽ thổi phồng sự việc này lên." Cảm giác có người để giảng giải thật tốt.

Rất nhanh, Thọ Vương đã phản ứng lại, hắn cười đáp: "Tội tư thông với hậu phi sao?"

Tiết Bích Đào trợn to đôi mắt hoa đào trừng hắn, không thềm để ý đến hắn. Nàng rẽ nhánh cây quay về cửa mật đạo.

Lần này là ân cứu mạng, kỳ thật nàng cũng rất hiếu kì, không biết trong lòng Hoàng đế sẽ thiên vị hay không.

Hoàng Hậu mặt không chút thay đổi mà dựa vào ghế quý phi, không nói lời nào.

Kim ma ma nhìn nương nương nhà mình có chút lo lắng, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Nương nương kỳ thật đã....." Chuẩn bị rất tốt rồi, chỉ là ngoài ý muốn bị người khác phá hoại.

"Bốn cung vẫn rất sốt ruột." Hoàng Hậu cười lạnh tiếp lời.

"Nương nương....." Biểu tình của Kim ma ma có chút phức tạp. Cho tới hiện tại, bà đều cho rằng mình là người hiểu nương nương nhất. Bất kể là kế hoạch lần nào, phạm là nương nương có do dự hay có chỗ nào không yên tâm, bà đều có thể đúng lúc lấy ra vật an bài từ trước để trấn an nương nương. Cho đến lúc gần đây muốn ra tay với Đại hoàng tử, nương nương dùng đến những quân cờ mà bà chưa từng biết đến, khi đó bà mới biết được, cho dù bà là vú nuôi của nương nương, cũng không thể biết hết toàn bộ át chủ bài của người.

Nàng nhớ tới thời điểm trước kia khi nương nương vẫn còn là tiểu thư, bản tính thẳng thắn hào phóng như vậy. Ai từng gặp qua nàng cũng đều yêu thích nàng. Rốt cuộc là từ khi nào lại trở thành bộ dạng như hiện giờ, bà có chút hoảng hốt.

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng nói lạnh nhạt của Hoàng Hậu: "Chuyện của Lệ Tần cũng chỉ là một lần cảnh cáo của bốn cung dành cho Đức Phi mà thôi, đồng thời cũng để Tiểu Lục Tử mượn cơ hội được nàng ta trọng dụng. Đức Phi luôn cẩn thận trước sau, muốn cài một nội gián đến bên cạnh nàng ta cũng không dễ dàng gì. Bốn cung muốn chọc giận Hoàng Thượng để lui về phía sau màn, sau khi Đức Phi nắm được cung quyền sẽ dần thả lỏng, lúc đó bốn cung dùng đến Tiểu Lục Tử hẳn là không một kẻ hở. Không nghĩ tới Đức Phi thật sự là lơ đãng phòng bị, lại để một nữ nhân giữa đường xuất hiện phá hủy đại cục này."

Nói đến đây, Hoàng Hậu có chút tức giận. Có lẽ là hôm nay việc không thành nên muốn tìm người nói hết tâm sự, một vài sự tình mà Kim ma ma không biết cũng được nàng nói cho nghe: "Đức Phi hành sự kiêu

ngạo, dựa vào Đại hoàng tử mà không để bốn cung vào mắt, nhà mẹ đẻ lại có thể lực lớn, không dễ khống chế bằng Vân Phi. Nếu như diệt trừ Đại hoàng tử để bồi dưỡng Nhị hoàng tử, khi Hoàng Thượng trăm tuổi, có bốn cung ở đây thì nhà mẹ đẻ của bốn cung cũng sẽ phồn vinh hưng thịnh."

Kim ma ma không nói gì, nương nương nói tất nhiên là có đạo lý. Nhưng nàng vẫn còn canh cánh trong lòng vì đến tận bây giờ nương nương mới nói ra những tính toán trong lòng nàng với bà, cho dù bà cũng chỉ là một hạ nhân.

"Ma ma, người đừng trách bốn cung." Không chỉ có Kim ma ma tự nhận là hiểu Hoàng Hậu, mà Hoàng Hậu cũng hiểu Kim ma ma. Nàng không nghe được tiếng bà trả lời, không cần quay đầu lại cũng biết nhũ ma ma của mình đang nghĩ cái gì. Nói xong nàng phóng tầm mắt ra xa, nhìn ra bóng đêm tĩnh lặng bên ngoài cửa sổ, nàng mệt mỏi nói: "Bốn cung cũng là bất đắc dĩ."

Phụ thân nàng là Trấn quốc tướng quân, tay nắm trăm vạn hùng binh, uy danh hiển hách, thế lực cường đại, không có người nào dám đắc tội. Kỳ thật không ai biết người như vậy lại càng giống như đi trên lớp băng mỏng, là điều kiêng kỵ của hoàng thất. Cho dù hoàng gia sắc phong nàng làm Hoàng Hậu để đảm bảo vinh sủng, cũng sẽ không dễ dàng yên tâm như vậy.

Không ngờ sẽ 'được cá quên nơm'. Chờ đến khi bình định được biên quan, phụ thân tuổi cũng già, không thể giúp sức được cho hoàng gia, khi đó cũng là lúc Lý gia bị hủy diệt.

Chuyện như vậy từ xưa đến nay đếm không xuể, còn người bày trăm ngàn kế hoạch nhưng chỉ vì đi sai một nước cờ mà thất bại cũng không phải là ít.

Mặc dù là vú nuôi của mình, mặc dù nàng lại tin tưởng bà. Vì phụ thân, vì gia tộc, nàng cũng không thể không cẩn thận. Phía trước chưa phân

thắng bại, không nên nói hết những kế hoạch ra ngoài.

"Nô tỳ biết." Kim ma ma nhìn nương nương yên tĩnh cô độc trước mắt, không còn phong thái trẻ trung tùy hứng nữa. Chỉ còn lại vẻ ngoài ung dung đoan trang, cùng bên trong nội tâm là vô số mưu kế thâm sâu. Khóe mắt vô tình trào ra một giọt nước mắt, bà liền đưa tay lên lau đi, không cần phải nhiều lời nữa.

So với sự vất vả của nương nương, một chút ủy khuất của bà có đáng là gì. Nếu không thể giúp đỡ nương nương, vậy ít nhất bà sẽ không tạo thêm phiền muộn cho người. Đây cũng là chuyện bà có thể làm, là chuyện quan trọng nhất.

Ngày hôm sau, Hoàng đế hạ chỉ sắc phong Khúc Hân Nhiên làm thất phẩm ngự nữ, đồng thời, một tên nội thị trong Vĩnh Thọ cung sợ tội tự sát. Nghe nói, hôm trước ống pháo hoa của Đại hoàng tử bị nứt là do hắc hầu hạ không chu toàn, nhằm lẫn hàng thứ phẩm thành hàng thượng phẩm đưa cho Đại hoàng tử.

Mà Đức phi, tuy rằng trong chuyện lần này nàng có chút sơ sẩy, nhưng niệm tình đây là lần đầu nàng tiếp nhận sự vụ trong cung, thánh thượng cũng không có thu hồi cung quyền. Như vậy cũng coi như là cấp cho gia tộc của Đức Phi một công đạo trong việc lần này Đại hoàng tử bị kinh sợ.

Tuy rằng rất nhiều người đều cho rằng Đại hoàng tử bị thương, người được lợi cuối cùng sẽ là Hoàng Hậu. Như vậy, đã chỉ rõ người nào đứng sau kế hoạch lần này.

Nhưng chung quy lại không có chứng cứ cụ thể nào, cho nên Hoàng Hậu ngoại trừ tiếp tục cáo bệnh không ra, cũng không có bị bất kỳ hình phạt nào như trong tưởng tượng của mọi người.

Trong đình viện ở Phương Hoa các, Tiết Bích Đào đưa tay hái một đóa hoa đào xuống, ngón tay vân vê cánh hoa, chỉ cười mà không nói.

Mà Nguyên Trưng để đứng ở phía đối diện nàng, hần đưa tay đến bên miệng che đi tiếng ho "khụ khụ", câu "Cẩn thận kéo cảm lạnh" nhiều lần muốn nói nhưng bị nụ cười của nàng chặn lại, trực tiếp nuốt vào bụng.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đồng Hương

Edit: Cát Sung dung

Beta: Hy Thái phi

Ngày mùa hè sắp tới, ánh sáng lửa thừa xuyên thấu qua những đám mây trắng tinh như sữa bò, từng tia từng tia nghiêng nghiêng chiếu lên đình viện Phương Hoa các, giống như trang điểm lên đó một lớp phấn vàng mỏng. Trong viện những cây hoa đào phiêu phiêu như muốn ngã, sôi nổi cho phép gió nhẹ thổi qua, đưa một làn hơi nước mát lạnh vào trong các.

Màn lụa hình thiên nga bị thổi bay một góc, bên trong lộ ra chần gấm mỏng uyên ương hí thủy trên người nữ tử. Như áo mỏng tơ tằm dệt ngó sen nửa cởi, lộ ra hai đầu vai trắng mềm tinh xảo, cùng một đôi ngực sữa nõn nà lúc ẩn lúc hiện.

Búi tóc lệch nghiêng, trâm vàng muốn rơi xuống. Nàng thoáng chống tay lên một bên, còn buồn ngủ, âm thanh thì thầm: "Quá nhẹ, ngứa."

Trong trướng, ánh mắt nam tử nhìn chăm chăm da thịt nhẵn mịn trơn bóng của nàng dưới tấm mền mỏng hình uyên ương. Ánh mắt không rời nhìn khóa anh đào nổi lên trên vùng trắng nõn như ngọc trai, hầu kết lẫn một cái, hơi có chút miệng đắng lưỡi khô. Hai tay lại không dám lười biếng, cầm miếng bông tằm lên hơi dùng lực, lấy phấn hồng trong hộp thoa lên eo nữ tử, tấm lụa mỏng trượt xuống, ẩn ẩn còn có thể thấy được móng nhỏ tròn trịa cùng một chút kẽ móng, thoáng ra hương nước đào ngọt lịm.
(Edit: Ôi cái cảnh này T_T)

Hầu kết chuyện động càng thêm lợi hại, thật sự hương thơm kia làm hẳn chỉ muốn cúi đầu xuống cắn một ngụm.

Đôi môi xinh đẹp của nữ tử khẽ mở, giống như biết suy nghĩ của hẳn, lười biếng nói nhỏ: "Không được nha, Hoàng thượng chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào." Nàng còn chưa hết giận đâu. Cho dù Hoàng đế chỉ thăng phân vị của Khúc Hân Nhiên, chưa từng chạm vào nàng ta, cũng xem như giữ chữ tín, nhưng nàng vẫn không thoải mái.

Hoàng đế duỗi tay véo mũi nàng, mang theo âm thanh khàn khàn: "Bình giấm nhỏ. Còn muốn tức giận bao lâu?"

Trâm vàng bị động tác lên xuống lộn xộn lăn long lóc lăn đến trên giường Hoàng đế, nghe vậy Bích Đào ôm chăn mỏng lên che lại thân mình, nhìn vào mặt Hoàng đế, nàng cười mắt cong cong, ra vẻ mơ hồ: "Hoàng thượng nói gì vậy, người ta làm sao sẽ tức giận với Hoàng thượng chứ."

"Không tức giận?" Hoàng thượng đang thuận theo dục hỏa leo lên đã bị ngón tay nàng duỗi tới, ngoài miệng khẽ nhếch, nhưng nghe nàng lười biếng xinh đẹp lên tiếng: "Người ta luyện tiết tức giận Hoàng thượng, nhưng chưa nói không tức giận nữ nhân kia. Nhưng nàng ta lại là nữ nhân của Hoàng thượng, người ta không có tư cách động đến trên đầu nàng ta, đành phải tự hờn dỗi chính mình."

"Nói đến nói đi vẫn là tức giận lắm." Hoàng đế bật cười, tiếp theo lại giả vờ không vui nhướn mày nói: "Có phải lắm đối với nàng tốt quá hay không, lại dám ở trước mặt trẫm cậy sủng sinh kiêu."

Khóe môi Tiết Bích Đào khẽ cong, rũ mi cười, thuận thế nói: "Hoàng thượng đã sủng ta, tất nhiên là phải báo đáp lại một vài phần." Nàng vui vẻ kéo khăn lụa lên nhẹ nhàng che má hồng, nâng cánh tay châu ngọc ôm lấy cổ Hoàng đế, cách một tần sa mỏng cùng hẳn khẽ cọ xát.

Sa lụa phác họa ra đường cong gương mặt tinh xảo xinh đẹp của nàng, lại là màu hồng phấn nhạt, bịt kín mặt làm hiện lên một phần màu sắc ái muội.

Hoàng đế bị làm cho hoa mắt trầm mê, không còn tâm trí. Nhất thời tay nàng đẩy tới mà không kịp phòng bị, bị đẩy nghiêng về một bên.

Mà Tiết Bích Đào liền nhân cơ hội trốn ra xa, cười khanh khách. Tiếng cười như giọt sương rơi, khiến cho tóc mai lỏng lẻo rơi xuống, tùy ý ở trên má tuyết. Khóe mắt nàng dương lên, ánh mắt ngang ngược, thánh âm như oanh vàng: "Ân phải báo, nhưng giận vẫn phải giận." Lời nói mang theo hai ý nghĩa.

Hoàng đế sớm đã bị nàng làm mê mẩn tâm trí, làm gì còn lo lắng nàng xô đẩy làm mất uy nghi.

Hắn tiến lên bắt được tiểu yêu tinh, không rảnh quan tâm đến cái gì hứa hẹn chỉ có thể nhìn không thể ăn đó nữa. Cúi người đem nàng ngậm tới, cắn một cắn lên môi hồng thơm mềm mại, ngon miệng ngọt thanh. Vật nhỏ bị hắn dưỡng tới lá gan cũng lớn lên, lúc này không làm thịt thì để đến khi nào?

Bên trong màn lộ ra vài phần kiều diễm, hai người vui vẻ mong chờ, đủ để triển miên, một lần lại thêm một lần.

Sáng ngày thứ hai, tuy trời sáng khí trong, không trung xanh biếc như được tẩy rửa. Nhưng ban ngày gió nóng thổi tới, như một cỗ sóng nhiệt phả vào người. Tiết Bích Đào không kiên nhẫn ngồi buồn ở trong nhà, lại càng mong muốn hết ngày ở cũ, liền gọi đám người Vân Lũ đi Ngự Hoa viên.

Nàng ngồi nhàn nhã trong đình Trường Thụy, vút cần câu bằng trúc mọc trong tay ra, tư thế không phải rất thành thạo, móc câu kia còn suýt

nữa móc vào đầu tóc của cung nữ hầu hạ phía sau. Cũng may vẫn hoàn toàn đi vào mặt hồ, mấy con cá sợ tới mức tản ra bốn phía, tạo ra một làn sóng nước.

Tình cảnh này nếu đặt ở nơi khác tất nhiên thanh nhàn tự đắc, nhưng đặt ở nơi quy củ nghiêm ngặt như trong cung, cảm thấy có chút không hợp nhau. Rồi lại vì nàng phong thái nhàn nhã, dung sắc tuyệt diệu, càng thêm vài phần cảm giác không thể dung hợp. Làm người có tâm nghĩ chân thường thức.

"Thiếp thân thỉnh an Trân Tần nương nương, nương nương cát tường." Bên tai bỗng truyền đến âm thanh vấn an thanh thúy, Tiết Bích Đào nghiêng mắt nhìn lại, thì ra là người nhiều ngày nay được lưu truyền sôi nổi, tán tụng không dứt trong cung, tân sủng của Hoàng thượng Khúc Ngự nữ.

Thấy nàng ta một thân cung trang vàng nhạt đứng một trong cung, màu sắc kia giống với màu của màn lụa mà nàng mới thay gần đây (Edit: Quá đáng,:v). Khi làm màn thì thoải mái dễ chịu hợp lòng người, biến thành trang phục cũng thanh lệ như nước, làm người không tự giác mà thấy thân thiết. Phục sức khác biệt, vây quanh nàng ta là một đám người xiêm y ngăn nắp xinh đẹp, những nữ tử đều là cao thủ ngụy trang, đúng là nhóm người mới vào cung cùng lúc với nàng ta. Những người đó lấy nàng ta làm trung tâm, nhìn như vạn hồng tập trung tại một điểm vàng.

Không bắt mắt bằng màu xanh,

Nàng nghĩ tới chuyện này, bỗng chốc cười khẽ một tiếng.

Mọi người nghe thấy, cảm giác như mũi nàng hờ ra tiếng cười trào phúng, không khỏi trong lòng căm giận. Từ khi vào cung vẫn luôn nghe nói Trân Tần ỷ vào sự sủng ái của Hoàng thượng, không đem phi tần phân vị thấp hơn để vào mắt, nói phạt quỳ liền phạt quỳ, nói ban canh tránh thai

liền ban canh tránh thai, ngay cả phi tần phân vị cao hơn nàng, cũng không có mấy phần tôn trọng. Cho nên nhân duyên không tốt, hiếm khi được người thích.

Hơn nữa nàng ta một đường tới nay thánh sủng không dứt, người khác cũng không dám ở trước người đang mặt trời ban trưa như nàng ta chước lấy rủi ro. Các nàng cũng chỉ dám nhin xuống tức giận ở trong lòng, không dám phát tác.

"Người là ai?" Bích Đào nhẹ nâng cằm, ánh mắt hướng về phía Khúc Hân Nhiên, một mực cao ngạo kiêu căng.

Khúc Hân Nhiên thấy thế trong lòng tức giận, nàng là một nhân loại ở thế kỉ mới 21, thông hiểu cổ kim, đọc nhiều sách vở, sau khi xuyên về cổ đại lại chỉ có thể hành lễ thỉnh an với một nữ nhân đã sớm qua đời, nữ nhân kia còn trưng ra bộ dáng khinh thường với nàng, lại nhớ đến lần đầu tiên nàng thị tẩm bị nàng ta cướp Hoàng thượng đi, vì thế chính mình bị mọi người châm chọc rất lâu, càng làm cho lòng dạ của nàng thêm bất an.

Mặc kệ như thế nào, hành động nàng cứu Đại hoàng tử nhận được sự khen ngợi cùng cảm kích sâu sắc của Đức Phi, đã không còn là Khúc Hân Nhiên không có phẩm cấp ban đầu mặc người tùy ý chà đạp. Hiện tại nàng đã là nữ nhân danh chính ngôn thuận của Hoàng thượng, nếu đều là làm thiếp, ai lại có thể cao quý hơn ai?

Vì thế, nàng lại cười nói: "Lần trước, ở chỗ ngoặt gần Trường Xuân cung thiếp thân từng gặp nương nương một lần. Thiếp thân không biết Trần Tần nương nương không nhớ, đã quên tự báo tên mình, nương nương chớ trách. Thiếp thân là Khúc Ngự nữ Hoàng thượng mới phong gần đây, không biết nương nương có nghe qua?"

Vừa nói trí nhớ Tiết Bích Đào không tốt, thứ hai làm rõ thân phận tân sủng của bản thân.

"Dung mạo bình thường, lại còn lảm miện." Tiết Bích Đào quay mặt, lại như cũ xem cá Ba Du trong hồ, khoe môi hơi cong: "Trách không được phải dựa vào ơn cứu Hoàng tử mới được Hoàng thượng để mắt."

"Nương nương nói lời này sai rồi." Trên mặt Khúc Hân Nhiên không xuất hiện tức giận, trong miệng phản bác nói: "Đức ngôn dung công, phẩm chất Đức xếp thứ nhất, nếu chỉ lấy sắc làm yên lòng người, chắc chắn sẽ không được lâu dài. Thiếp thân tự biết dung mạo mình bình thường, không thể sánh với nương nương, nhưng cũng sẽ không hối hận." Lời của nàng là có ám chỉ. Thật sự diện mạo của Tiết Bích Đào đúng là xuất sắc hơn nàng quá nhiều, cũng may Hoàng đế không phải là người thấy sắc liền trở thành hôn quân.

Mà hành động lấy thân cứu người của nàng, đó là thể hiện phẩm đức xuất sắc nhất.

"Hơn nữa lảm miện như lời nương nương nói, thiếp thân lại càng không dám gật bừa. Nương nương hỏi tới, tất nhiên thiếp thân kinh sợ trả lời, e sợ không đủ tường tận, cho nên nói nhiều. Nhưng một từ lảm miện, mong rằng nương nương thu hồi." Nàng làm ra bộ dáng thanh cao không chịu nổi bị nói nhục nhã.

Lúc này Tiết Bích Đào cũng lười vút ánh mắt cho nàng ta, môi đỏ khẽ mở, nói nhấn rõ từng chữ: "Đã biết."

Còn giáo biện chính mình không phải là người lảm miện, nàng nghe cũng thấy nhức đầu.

Nhất thời Khúc Hân Nhiên bị một chữ đơn giản sáng tỏ này làm ghen, một bụng đầy lý luận không có chỗ dùng. Rất có cảm giác tú tài gặp phải binh, nói lí lẽ nhưng lại như nước đổ đầu vịt.

Mấy người đứng cùng một chỗ với nàng ta, nghe giọng điệu lười biếng như thế, cũng bỗng dưng cảm thấy kinh ngạc. Trân Tần nương nương

này, sao hành sự lại cổ quái như vậy? Làm cho người không thông.

Đề tài bị dừng lại, trong đình lại yên tĩnh, mà Khúc Hân Nhiên khó xử đứng tại chỗ đó tiến lùi đều không được sinh ra cảm giác xấu hổ. Không khỏi nhìn nhìn Bích Đào, giống như đang đợi nàng lên tiếng.

Đợi nửa ngày đều không thấy một chút động tĩnh, biết nàng muốn chính mình mở miệng nói cáo lui nên không cam lòng, cảm thấy chính mình thua ở trận đánh đầu tiên giống như đã giương cờ trắng đầu hàng. Nàng bị nghẹn một lúc lâu, lại thấy Tiết Bích Đào cầm cần câu cá, rốt cuộc tìm được chỗ kì quái từ khi vào đình tới giờ.

Nàng nhận ra Chu Cá trong áo là cá do Nam Quốc tiến cống, linh cơ vừa động, tốt giọng khuyên nhủ: "Cá trong ao chính là cống phẩm ngự dụng, nường nường ở chỗ này thả câu, thiếp thân chỉ sợ Hoàng thượng biết sẽ không vui. Nếu nường nường thích câu cá, vẫn nên chọn lại chỗ cho thỏa đáng." Dường như chính mình vô cùng hiểu biết Hoàng đế.

Nếu Tiết Bích Đào kiêng kị điều này mà đi nơi khác, thì chính là nàng thắng. Nếu Tiết Bích Đào khẳng khẳng không nghe, nàng sẽ tiết lộ cho Hoàng đế biết, loại việc cậy sủng mà kiêu này tích tiểu thành đại, rồi một ngày sẽ làm cho hãn chậm rãi rời xa Trân Tần này.

Nhưng nàng ta cũng không nghĩ, Tiết Bích Đào là người vào cung sớm hơn so với nàng ta, làm sao lại cho rằng cá trong ao chính là cá bình thường? Nàng đương nhiên biết đây chính là cống phẩm, chẳng những biết, còn rất yên tâm ăn, câu thật vui vẻ. Dù sao Hoàng Đế cũng đã chuẩn tấu, đừng nghĩ làm như vậy nàng sẽ im miệng không ăn.

Vân Lũ ở phía sau nghe vậy tiến lên, cười nói với Khúc Hân Nhiên: "Khúc Ngự nữ lo lắng quá rồi. Có một lần nường nường chúng ta muốn ăn đuôi lam như thúy trong hồ, hỏi thánh thượng, thánh thượng liền nói lại nói bọn họ tiến cống là được làm nường nường yên tâm ăn. Đã là nấu cũng

không ngại, thì sao lại không vui vì nương nương chúng ta tới câu mấy ngày cơ chứ?" Nụ cười kia cũng không khác với Tiết Bích Đào lắm, có chứa cảm giác của nhất đẳng cung nữ. Làm mọi người nhìn đều thấy ngứa răng.

Làm nhất đẳng cung nữ của Phương Hoa các, Vân Lũ cũng không thể tránh được làm những điều này.

Tiết Bích Đào thích mang theo nàng ấy, cũng là vì nàng ấy thông hiểu sự đời, xem xét thời thế, biết suy đoán suy nghĩ trong lòng chủ tử để làm ra hành động phù hợp. Trải qua vài sự việc, Vân Lũ biết nàng chán ghét Khúc Ngực nữ này, mới có thể phô trương làm vậy.

Cung nhân của nàng nghe xong cũng sôi nổi cúi đầu, truyền đến một trận cười. Tất cả đều cảm thất Khúc Ngực nữ này quá rộng rãi, còn tự cho là hiểu thánh thượng.

Vốn dĩ bọn họ còn lo lắng chủ tử gặp phải Tân sủng bản thân sẽ không vui, dù sao người xưa đã nói trò giỏi hơn thầy, nên lo lắng chủ tử sẽ phải chịu ủy khuất. Hiện giờ thấy tình trạng này, trong lòng đều bình phục, chỉ cần một mực yên tâm đi theo chủ tử làm việc, mặc kệ những thứ khác.

Mặt Khúc Hân Nhiên đỏ lên, lần thứ hai bị nói cho không nói nên lời. Mà người quanh nàng toàn nắm tay áo nghiêng người, không dám nhìn mặt nàng cười ra tiếng. Bọn họ hiện nay tuy đi theo nàng, nhưng trong lòng vẫn không cam tâm tình nguyện, một khi chính nàng bị xấu mặt, đều tận lực dấn xuống là vì nàng còn có thể giúp đỡ bọn họ một phen. Đừng nghĩ đến chuyện bọn họ có thể uyển chuyển nói đỡ giúp nàng.

Tuy rằng vì chút tình đồng hương, làm bọn họ cũng không có hảo cảm với Trần Tần.

"Nương nương" Sơ Hiếu bước chân nhẹ nhàng đến gần đình, đầu tiên liếc mắt một cái nhìn đám người hùng hổ Khúc Hân Nhiên, tiện đà vui

mừng cấp chống lưng cho chủ tử: "Nương nương, Hoàng thượng bảo nô tì tới đón người trở về. Nói là tìm được đầu bếp mới ở phía Nam, chuyên về làm cá nhắt. Gọi ngài về nếm thử xem như thế nào. Nếu cảm thấy tốt, liền ở lại phòng bếp nhỏ trong cung chúng ta."

"Hoàng thượng còn nói, theo tính tình người, chắc chắn sẽ không nhẫn nại ngồi câu cá, vẫn là nên nhanh trở về ăn thôi." Lời này lộ ra ba phần trêu chọc, bảy phần thân mật. Chắc Hoàng đế cũng không biết, Nữ nhân của hắn đang đứng trong đình này, đều đang vò khăn tay, hăm mộ ghen tị cùng phần hận nhìn thẳng vị Trần Tần nương nương vừa tham ăn vừa không kiên nhẫn này.

Phần lớn người Ngự Thiện Phòng đưa tới đều là thức ăn lạnh, nếu còn nóng, đi qua một đoạn đường cũng sẽ lạnh. Trần Tần nương nương lấy lí do sảy thai để Hoàng đế cấp cho nàng ấy một phòng bếp nhỏ.

Tiết Bích Đào nghĩ, tám phần là vì hôm qua không bày ra tính tính bướng bỉnh cố chấp với hắn, hắn vui vẻ nên thưởng cho.

Chỉ là, phần thưởng này, tới cũng thật đúng thời điểm.

Nàng liếc mắt thấy Khúc Hân Nhiên đang biến sắc, trong lòng vui vẻ nở hoa.

Nữ nhân cổ đại, không thú vị bằng Đồng hương.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ghen Ghét

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

"Khúc Ngự nữ có rảnh rồi ở chỗ này nói lái nhải với bốn cung, chỉ bằng thành thật hầu hạ Hoàng thượng một lần, lúc đó hãy đến nói với bốn cung 'chỉ sợ Hoàng thượng không vui'."

Từ sau ngày kia, trong đầu Khúc Hân Nhiên thường xuyên xoay chuyển những lời này, tiện đà nhớ lại tình cảnh lúc ấy của bản thân bị chèn ép không xuống đài được cùng với khuôn mặt ngang nhiên đắc ý tươi cười kia của Trân Tần trong lòng càng thêm hoảng loạn hơn.

Nàng ta đóng hộp gương trang điểm lại, lòng sinh hờn dỗi, bắt bẻ Minh Hà đang đứng quạt ở một bên: "Ăn chưa no hay sao, quạt nửa ngày cũng không thấy mát."

Cung nữ kia cũng không quá kính sợ, chỉ nhỏ giọng nói thầm: "Đối với người khác thì cúi đầu, xoay người lại bởi móc chúng ta, có ý tứ gì."

Ban đầu nàng ta bị phân tới uyển tử này cũng cho rằng được một ân huệ lớn, những người khác cho rằng nơi này phong quang, nàng ta lại thấy rất rõ ràng.

Ngoại trừ lúc đầu Hoàng thượng ban thưởng cho thì lại chưa từng đặt chân đến đây.

Cứ như thế mãi, thì cho dù vinh quang cỡ nào đi nữa cũng sẽ bị người khác dẫm đạp dưới chân.

Khúc Hân Nhiên mơ hồ nghe thấy được mấy chữ, lại thấy vẻ mặt của nàng ta không để bụng, nhất thời vẻ mặt hiện lên phần nộ, trợn mày nói: "Hóa ra là do ngày thường ta quá dung túng cho người, nên mới có lá gan cãi lại chủ tử, vậy sao lúc ở trong đình lại không nghe thấy người lên tiếng vậy."

Vừa dứt lời xong, chính bản thân nàng ta cũng sinh ra ý nghĩ buồn bực. Cớ sao phải so đo với một cung nữ chứ, vô duyên vô cớ làm mất hình tượng của bản thân. Ít nhất hiện tại so với lúc đầu thì đã tốt hơn rất nhiều rồi, chẳng những có bổng lộc, còn có cung nữ chuyên dùng bên cạnh. Việc này đối với nàng ta, vốn luôn có người hầu hạ từ nhỏ, không khỏi cảm thấy vui mừng.

So với mấy người ở gian phòng bên cạnh thì đã hơn nhiều rồi. Rốt cuộc thì các nàng cũng không được tấn vị, danh không chính ngôn không thuận, nên đến nay vẫn chỉ có thể dùng người làm việc chung trong uyển. Mà những cung nhân này vốn lười nhác, suốt ngày không thấy xuất hiện. Các nàng không có ai chống lưng cũng chỉ có thể nén giận mà thôi.

Cung nữ Minh Hà kia cũng nhận rõ thân phận của mình, mới vừa rồi là nhất thời lỡ miệng, bây giờ cũng không dám tranh luận quá mức, đỡ cho bị đưa tới chỗ các ma ma dạy dỗ lại lần nữa, ngượng ngùng cúi đầu tới nhận sai: "Đều là do nô tỳ không phải, mong chủ tử đừng trách tội. Sau này nô tỳ không dám nữa."

Khúc Hân Nhiên thấy nàng ta vâng vâng dạ dạ, trong lòng cũng dễ chịu hơn chút. Nếu muốn thay đổi người, cũng không thể mở miệng ngay tại đây được. Hiện nay quan trọng nhất vẫn là nắm chắc thánh tâm. Giống như theo như lời Trân Tần, chỉ khi chính thức hầu hạ Hoàng đế một lần, nàng mới xem như chính thức đi lên sân khấu hậu cung, nếu không, người

khác đều lấy việc nàng cứu người để mà làm chuyện tán gẫu mỗi khi ăn xong, nghe tới thì có chút uy phong, kì thật thì nhìn nàng cũng chỉ là một cái vỏ rỗng, hồ giấy mà thôi, chỉ cần nhẹ nhàng chọc một phát là có thể xẹp xuống.

Giống như nàng không hề để bụng Trân Tần chút nào. Tuy rằng nàng thực sự chán ghét cái vị sủng phi nương nương kia, nhưng không thể không nói, chỉ một câu nói của nàng ấy, đã có thể đánh chìm toàn bộ mộng đẹp của bản thân mình từ trên cao rớt xuống, khiến cho nàng tỉnh táo. Vì nàng không muốn bị người ta bỏ quên mà cao giọng làm việc, nhưng vừa được mọi người tung hô một chút lại như bị mê hoặc, thiếu chút nữa là quên mất ước nguyện ban đầu là đoạt được thánh tâm. Còn lại người ta nói cái gì, kì thật đều không quan trọng.

"Ta nghiêm khắc với người cũng là vì muốn tốt cho người." Nàng thở dài trấn an nói, ý đồ là duy trì một hình tượng thân thiết dịu dàng: "Chút tâm tư mờ ám của người ở trước mặt ta thì còn chưa tính, nếu như ngày khác đụng phải bề trên, nhịn không được cũng nói thầm lên, để người ta bắt được lỗi thì ngay cả ta cũng không thể cứu được người. Hiểu không?"

"Chủ tử nói phải." Minh Hà rũ mi, đem tất cả lời nói thầm nuốt vào trong bụng, dù sao thì nàng cũng không có cách nào phản bác lời chủ tử nói. Chỉ cần gật đầu là được rồi. "Nô tỳ biết ân huệ của chủ tử, mới vừa rồi chẳng qua là nhất thời hồ đồ, mong chủ tử đừng để trong lòng."

Nói ra thì cũng kỳ quái, tuy rằng nàng cảm thấy diễn xuất của chủ tử nhà mình có chút không phóng khoáng, nhưng khi nhìn vào mắt chủ tử thì lại có cảm giác thân thiết không nói nên lời, khiến cho nàng không tự chủ được liền dịu ngoan trở lại. Nàng tò mò dùng khóe mắt liếc nhìn, rất muốn biết được bí mật trên người chủ tử.

Khúc Hân Nhiên thấy bộ dáng thuận theo của nàng ta, không đáng nhắc đến, càng kiên định muốn sau này đổi mấy cung nữ đặc dụng thì hơn,

ít nhất như cái người bên cạnh Trân Tần kia, không cần chủ tử lên tiếng liền biết làm việc ra hình ra dạng, còn không thì cũng phải thông minh nhanh nhẹn vậy. Nàng nhớ tới một phen suy nghĩ vừa rồi, hơn nữa không thích Minh Hà này, tìm cái lý do sai khiến nàng ta đi ra ngoài, khẩu khí ôn hòa nói: "Tất nhiên là ta sẽ không để trong lòng, chỉ cần sau này người làm việc thật tốt, trong lòng ta so với người khác đều vui mừng hơn."

"Người đi thúc giục xem, nước ấm chúng ta cần khi nào mới đưa tới."

Việc làm này khiến trong lòng Minh Hà lại thêm chế giễu một phen, rõ ràng không phải là người quý giá gì, cũng chỉ là một nữ nhi của quan viên gia cấp thấp ở tiểu quốc phía Nam, từ khi nàng bị phái tới hầu hạ, suốt ngày đều phải giữ người tắm gội thật sạch, cũng không biết là tắm rửa sạch sẽ cho ai nhìn nữa.

Hoàng thượng lại không tới.

Hành vi tắm gội này, thực ra là do Khúc Hân Nhiên xem từ trong sách ra.

Kinh nghiệm trong sách nói cho nàng, nếu không duy trì tắm rửa mỗi ngày như người hiện đại thì không phải là nữ chủ. Cái này là dù tới cổ đại rồi cũng không quên được đặc tính của người hiện đại. Huống chi nàng còn cho rằng, mỗi một cái nháy mắt nữ chính đều có khả năng đụng phải Hoàng đế, bởi vậy không thể đến lúc đó nàng lười thôi mà gặp được, vẫn nên thời khắc chuẩn bị tốt. Cuối cùng thì cơ hội cũng chỉ dành cho người có chuẩn bị. Đuổi Minh Hà đi ra ngoài, nàng đóng cửa sổ lại, lẩn mình vào không gian.

Trong không gian không có tro bụi, phòng của nàng vẫn luôn không quét dọn, nhưng không hề dính hạt bụi nào. Nàng vừa lòng gật gật đầu, chọn hai ba quyển tiểu thuyết có tình huống gần giống với nàng nhất, ngồi ở trên ghế sofa mà tìm kiếm các cách có thể làm nàng được sủng ái.

Chọn tới chọn lui, nàng liền dừng tầm mắt lại ở trên "Rửa tay làm canh hầm".

Theo việc 《Bắt được dạ dày của Hoàng đế 》 nữ chính trong đó trải qua, sau khi xử lý chính sự, Hoàng đế sẽ đặc biệt mệt mỏi. Tuy rằng hậu cung có rất nhiều phi tử đều sẽ đưa canh hầm làm lý do để ân cần hỏi han, nhưng chỉ có nữ chủ là ngoại lệ tự mình xuống bếp, hơn nữa bất chấp mưa to gió lớn sấm chớp đi đưa đồ ăn cho Hoàng đế, một hai lần thì Hoàng đế không để trong lòng, đều thưởng cho cung nhân, sau một tháng thì liền thành thói quen.

Rốt cuộc sau lại có một ngày nữ chủ không đúng lúc đưa thức ăn tới, Hoàng đế hỏi mới phát hiện, nữ chủ xuống bếp bị phỏng tay. Kỳ thật nữ chủ cũng không biết gì về trù nghệ, nhưng vì Hoàng đế vẫn là kiên trì học nấu.

Hoàng đế ăn canh, hương vị thật ra chẳng ra gì, lại bỗng nhiên rất cảm động, từ đây tình cảm với nữ chủ gia tăng. Cuối cùng cũng bị nữ chủ tấn công thành công.

Vốn dĩ Khúc Hân Nhiên đọc đến đoạn xuống bếp còn có chút lo lắng, khi thấy trang sau nói nữ chủ không giỏi trù nghệ mới yên tâm. Hóa ra mục đích cuối cùng không phải là dạ dày mà là tâm của Hoàng đế.

Nàng gấp sách lại, trong lòng bắt đầu tính toán.

Si Tảo đường là thư phòng của Hoàng đế, ra khỏi đường đi qua một cây cầu có thể nhìn thấy một tòa đình bằng trúc, bốn phía thoáng mát, mấy đóa sen thanh tú nở rộ trên nước. Ngày hè, mọi người trong hậu cung thường tới đây hóng mát. Nhưng dĩ nhiên, lực chú ý vẫn đặt vào Hoàng đế trong thư phòng.

Nhưng mà hôm nay, chúng phi tần lại bị thị vệ ở hai bên ngăn lại, không cho các nàng qua cầu đi vào đình.

Các nàng đưa mắt nhìn sang, những cánh cửa hình thoi bình thường đã được gỡ xuống, bốn phía có lan can quay chung quanh, mái hiên rủ xuống che nắng, chặn đi cái nóng của tiết trời. Lờ mờ thấy được bóng người nằm nghiêng trên tháp, có cung nữ đứng ở hai bên cầm quạt lụa thay nàng ta quạt gió lạnh tới.

Rất thích ý.

Tiết Bích Đào nằm nghiêng qua trên giường, tay cầm một quyển sách cũ, chăm chú đọc. Nàng cầm một quả nho tím trong suốt, dùng răng lột tầng vỏ mỏng, mút lấy nước nho chảy xuống, từ từ ăn lấy thịt quả. Rõ ràng là cử chỉ vô cùng đơn giản, nhưng từ trên người nàng lại có vẻ đặc biệt ngọt ngào mê người, khiến người khác có ý nghĩ sâu xa.

Các phi tử ở bên cầu nghe nói là Trân Tần nương nương đang ở đây, tuy ngại với việc nàng ta nổi danh nhưng cũng không nghĩ đẹp đường hồi phủ nhanh như vậy, liền bày bộ dạng phi tử, nói với mấy thị vệ kia: "Nơi này là Ngự Hoa viên lại không phải Phương Hoa các, tại sao chúng ta không thể vào được?"

Trong đó còn có Mẫn Tài nhân xưa nay kiêu căng, tuy nàng khinh thường đứng cùng một chỗ ngắm cảnh với những người này, nhưng mặt mũi bị Trân Tần làm mất sạch, ngay cả đình cũng không được vào, đó là trăm vạn lần không chịu được. Chú ý đến mọi chuyện thì lúc trước tuy hành động của Tiết Bích Đào ở núi giả không hề nói một lời liên phạt Bùi Bảo lâm nhất thời kinh sợ nàng, nhưng rốt cuộc gia thế nàng không tầm thường, đã qua một tháng, hành động Tiết Bích Đào bày ra trước mặt nàng cũng phai nhạt dần.

Nàng đẩy phi tần che ở đằng trước ra, ngẩng đầu nói: "Hôm nay trừ phi Hoàng thượng không cho chúng ta đi vào, nếu không, ta liền vào đình này nhìn một cái, xem một lũ nô tài chó cậy thế chủ các người có thể làm gì được ta!"

"Đúng vậy, Trân Tần nương nương việc gì phải bày bộ tịch lớn như vậy trước mặt chúng ta, có bản lĩnh thì tranh với hai vị nương nương trong tứ phi đi, cần gì cản chúng ta ở bên ngoài, độc chiếm nơi này, nếu nói không phải cố ý, ai sẽ tin đây." Có mấy phi tần không cam lòng vừa thấy Mẫn Tài nhân tranh trước, liên tục phụ họa theo. Ban đầu không dám nói, giờ cũng nói ra khỏi miệng.

Mấy người các nàng dốc sức xô đẩy để đi vào, bọn thị vệ nể tình các nàng là phi tử không dám dùng tay ngăn cản, nhưng lệnh của chủ không thể làm trái, nhất thời nóng nảy tuốt đao ra, ngăn các nàng ở nửa đường.

Tiết Bích Đào ở bên trong nghe được tiếng ồn ào bên ngoài, nhíu mày một lúc, ngày mùa hè khô nóng rất dễ nổi nóng. Nàng hừ nhẹ một tiếng, tức giận nói: "Quậy phá ầm ĩ như vậy, ồn ào làm người ta không được yên bình. Sơ Hiếu, người đi thỉnh Hoàng thượng tới, không đuổi các nàng đi thì ngay cả một chữ ta cũng không đọc vào."

Sơ Hiếu đáp lại: "Chủ tử đừng nóng vội, nô tỳ đi thỉnh Hoàng thượng ngay." Nàng đi thẳng một đường thông tới Si Tảo đường, tới cửa vừa nói với thái giám thủ vệ, thái giám kia lập tức vội vàng tiến vào bên trong xin chỉ thị.

Không bao lâu sau, Tiết Bích Đào bị làm ồn liền không còn nhẫn nại, quăng sách xuống, cánh tay vừa giơ lên thì đã bị một bàn tay to bắt được, giữ ở sau người. Hoàng đế cúi người điểm cái trán của nàng: "Tính tình này của nàng vẫn nên sửa lại đi. Đỡ cho lúc quăng đến hư sách rồi lại muốn tìm trẫm đòi lại."

Tiết Bích Đào quay người giãy giụa nhẹ một chút, thoát tay ra. Trên khuôn mặt nhỏ tức giận: "Nhanh lên... nhanh lên, kêu nữ nhân của chàng lần xa một chút đi, nhìn mà thấy phiền."

Hoàng đế nghe vậy liền dùng ánh mắt ra hiệu Triệu Trung Tín, cước bộ thong thả chậm rãi đi đến ngồi ở bên mép giường trước mặt nàng, không để ý nàng dẩy dựa mà ôm vào trong ngực, cúi đầu nói: "Gần đây làm sao vậy, mở miệng ngậm miệng đều là nữ nhân của trẫm. Chẳng lẽ nàng không phải nữ nhân của trẫm, hừ?"

Tiết Bích Đào cắn một phát ở trên cánh tay của hắn, đúng ngay vị trí bị thương lần trước, có thể nói là cắn rất nhanh, chuẩn, tàn nhẫn. Quần áo mùa hè rất mỏng, cho dù thương thế đã tốt thì Hoàng đế bị cắn vẫn tê rần. Hắn trách mắng: "Nàng là chó ư?"

"Ai bảo Hoàng thượng không hiểu phong tình!" Hai gò má Bích Đào đỏ ửng: "Người ta chính là muốn để Hoàng thượng nói tiếp là các nàng đều không phải, người ta mới phải! Hoàng thượng cũng không nói, hừ."

Hoàng đế nghe như vậy, mọi bất mãn đều tiêu tan hết. Hắn so đo với bảo bối ngọc này làm gì chứ. Trong lòng lại mềm đến rối tình rối mù.

Hắn sờ cái cảm phấn nộn bóng loáng của nàng, cam tâm tình nguyện chọc nàng:" Các nàng không phải nữ nhân của trẫm, nàng mới phải."

"Thật sự?" Ánh mắt của Tiết Bích Đào sáng lên, nhìn chăm chăm hắn.

Bộ dáng nhỏ có vẻ như "Người mà nói không phải thì ta cắn chết người, cắn chết người" .

Hoàng đế cười cười, thấy đôi mắt nàng sáng long lanh như sao, âm thanh trầm thấp nỉ non như tình nhân: "Thật đấy, chỉ có bảo bối của trẫm mới phải."

Trong lòng hắn cũng có vài phần thừa nhận những lời này. Nữ nhân hậu cung, chỉ có người trước mắt này là hắn nguyện ý đau nàng, sủng nàng, giúp nàng xử lý phiền toái, nếu đổi lại là người khác thì hắn đã sớm phát tay áo mặc kệ rồi. Hắn đường đường là Đế vương, muốn loại nữ nhân nào mà không có, cần gì phải nhẹ nhàng giải thích với nữ nhân, trì hoãn canh giờ được nghỉ ngơi của hắn. Nhưng đối với nàng, hắn là bất đắc dĩ lại tình nguyện.

"Hoàng thượng thật tốt." Tiết Bích Đào bị vuốt cho rũ lông xuống, nhất thời ngoan ngoãn tiến vào lòng ngực hắn, miệng nhất thời thành bình mật, lời ngon tiếng ngọt thẳng tắp văng ra, không hề nghỉ miệng.

Hoàng đế nghe xong liền bật cười, mệt mỏi vì đọc sách cũng biến mất, toàn thân rất thoải mái.

Bên này hai người tình nồng ý mật, thì bên ngoài, những phi tần bị ngăn lại cũng không thoải mái như vậy. Ánh mặt trời chiếu xuống đầu trần không nói, mất công xông xáo nửa ngày, đúng là gọi được Hoàng thượng tới. Nhưng Hoàng thượng lại làm chỗ dựa cho nàng ta, kêu Triệu công công tới hạ lệnh, còn có thể thế nào nữa? Chỉ có thể rời đi.

Trước khi Trân tần tới, Hoàng thượng vốn không quan tâm chuyện tranh giành tình cảm. Các nàng nghĩ, dựa vào điểm này, cũng có thể khiến Trân Tần khó coi. Không phải nói người đông thế mạnh sao, dù là ồn ào nháo tới trước mặt Hoàng hậu nương nương, các nàng vẫn có lý. Không nghĩ rằng, hôm nay các nàng lại tính nhầm. Hoàng thượng không chỉ tới, còn tới nhanh như vậy, khiến bọn họ ngay cả đi báo tin cho Hoàng hậu cũng không có cách nào.

Cũng chỉ đành ủ rũ cụp đuôi đi rồi. Đây chính là cơ hội khó có được danh chính ngôn thuận tiếp cận Hoàng thượng, lại bị Trân Tần vô duyên vô cớ phá mất!

Chỉ có Mẫn Tài nhân là vẫn bướng bỉnh không chịu đi, nàng liên tiếp hỏi Triệu công công: "Hoàng thượng thật sự không cho ta đi vào sao?"

"Bẩm Mẫn Tài nhân, đây là khẩu dụ của Hoàng thượng, Phù Bích đình này tạm thời không thể đi vào. Vẫn là thỉnh Tài tử dời bước đi nơi khác." Kỳ thật Hoàng thượng cũng không có nói gì, chỉ nháy mắt ra hiệu mà thôi, Triệu Trung Tín bất đắc dĩ nghĩ.

"Hay là công công lại đi hỏi một chút đi?" Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Nô tài không dám giả truyền thánh chỉ, vẫn là thỉnh Mẫn Tài nhân dời bước đi."

Nói giỡn đấy à, không thấy cung nữ đều bị đứng ở ngoài đình sao, hiện tại hai người hắc là đang ở bên trong đùa giỡn, khụ, là nói chuyện. Hắc cũng không có dũng khí đi vào. Có chỗ dựa là Thái hậu sao? Đi đi, chờ Thái hậu rời núi, chúng ta lại cho người mặt mũi.

Bất luận như thế nào hắc cũng là người đặc ý nhất trước mặt Hoàng thượng. Những chủ tử nương nương cũng không dám khó xử hắc. Hắc chỉ cần làm hết phận sự, hầu hạ tốt Hoàng đế là được rồi.

Mẫn Tài nhân thấy Triệu công công mềm cứng không ăn, tức giận cắn răng. Đưa ánh mắt nhìn vào trong đình, gió thổi màn che, bên trong là một bóng dáng nũng nịu như ngọc, rúc vào lòng nam tử mặc long bào vàng sáng, hai người ôm nhau chơi đùa, khiến nàng ta ghen tị tới đỏ mắt.

Trân Tần!

Trong miệng nàng ta niệm niệm, như muốn cắn chết cái người này.

Bên trong, Tiết Bích Đào vui vẻ hồn nhiên không hề biết có người đã ghi hận nàng. Chẳng qua là cho dù biết chỉ sợ cũng không để bụng đi. Dù

sao không phải chỉ một hai người, không bị người đổ kỵ chính là kẻ tầm thường. Đi theo con đường của sủng phi thì phải chịu được ánh mắt ghen tị chết người của các phi tần khác.

"Nàng vẫn luôn cầm sách gì vậy?" Hoàng đế thấy nàng giữ sách không bỏ, tò mò hỏi.

Đầu nhỏ của nàng dựa vào phía sau hõm vai của Hoàng đế, mở sách ra trước mặt Hoàng đế, ảo não nói: "Thật vất vả mới tìm được, thiếu thật nhiều trang đó."

Hoàng đế nhìn thấy trong sách vẽ mấy đôi nam nữ khỏa thân, bày ra một loạt tư thế ướm át, đa dạng phong phú, khiến người ta hoa cả mắt. Hắn im lặng nửa ngày, đặt câu hỏi: "Cho nên ý nàng là 'một chữ cũng không đọc được' chính là chỉ sách này?" Cả một quyển sách này tìm được chữ nào mới là lạ!

Tiết Bích Đào đặt quyển sách xuống, cười tinh ranh, ngọt lịm.

"Trẫm sai người tìm quyển đầy đủ cho nàng." Hoàng đế nhìn chăm chăm nữ nhân không biết xấu hổ này, rõ ràng là ban ngày mà dám xem xuân cung đồ một lúc lâu như vậy, cuối cùng quyết định.

Dù sao, người được lợi cuối cùng vẫn là hắn.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Khối Băng

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

"Ai nha, hôm nay cơn gió nào thổi, lại đưa được Vân Lũ cô nương tới đây." Chưởng tư kế ở Thượng Cung cục đang vừa đề bút ghi chép vừa nói, vừa phân phó mấy nữ quan phía dưới kiểm kê số lượng để phân phát đến các cung, khi quét mắt thấy cung nữ nhất đẳng bên cạnh Trân Tần của Phương Hoa Các tự mình tiến đến, nàng ta không khỏi buông bút trong tay xuống, đứng dậy đón chào, cũng dò hỏi: "Trân Tần nương nương có việc gì phân phó sao?"

"Phân phó thì không dám nhận." Vân Lũ khách khí cười một câu, rồi cuộc người trước mắt này cũng là Chính bát phẩm, phải cho người ta sắc mặt, không cần ra oai giống như đối với Khúc Ngự nữ nhìn không rõ thân phận kia. Nàng trình bày lý do: "Nhưng có một chuyện nhỏ nhờ người hỗ trợ."

Chưởng kế kia mời nàng đến trên ghế, cười nói: "Phàm là khả năng của ta cho phép, thì không có lý do gì mà không hỗ trợ. Cô nương cứ nói."

"Chỉ là xưa nay nương nương chúng ta sợ nóng, muốn có thêm mấy khối băng tới giải nhiệt thời tiết nóng nực thôi ấy mà. Cũng không phải chuyện gì lớn lao ngoài năng lực của người?" Tuy khéo môi mang cười, nàng nói chuyện lại không chút nào hàm hồ.

Từ trước đến nay phân lệ trong cung có định số, nhưng lục cực cũng là những kẻ biết nhìn đĩa mà hạ đồ ăn, đối với phi tần bị lạnh nhạt mà gia thế còn không tốt thì cắt xén lại là chuyện thường. Đã có thể cắt xén xuống dưới, tự nhiên liền có dư ra, mang đến lấy lòng phi tần được sủng ái nên bọn họ cũng không tiếc gì.

Nhưng lời nói thì không thể đáp ứng dễ dàng, vì thế nàng ta nói rất là có lệ: "Trân Tần nương nương có phân phó, chúng ta đương nhiên muốn làm thỏa đáng cho tốt. Nhưng một việc này dù nhỏ, liên lụy lại lớn. Mấy khối băng này sớm đã định phân lệ, hiện giờ muốn phá lệ là cực kỳ phiến toái. Nhất thời ai bị thiếu, chẳng phải lại đều tính đến trên đầu chúng ta sao? Chỉ sợ phía trên hai vị Đức phi, Hiền phi nương nương chường cung sẽ trách tội."

Vân Lũ tuy thấy nàng ta làm bộ làm tịch không đáp ứng, vẫn cười như thường, theo kịch bản cũ mà trấn an nàng ta: "Tất nhiên nương nương của chúng ta biết khó khăn của các người." Câu này nói xong lại không tiếp tục về sau của Chương kế, nàng xoay câu chuyện nói: "Muốn nói lên, phân lệ của cung điện khác là không cắt bớt được. Nhưng Lưu Hương uyển kia, vốn ở tại chỗ thanh u mát mẻ, cống nữ bên trong còn là tới từ Nam Quốc, Nam Quốc khí hậu nóng bức, các nàng chịu được nắng nóng. Sao không lấy bớt phân lệ nơi đó đưa lại đây dùng một chút?"

Này Chương kế kia vừa nghe, minh bạch vài phần. Trong cung tin tức len lỏi rất nhanh, ban đầu Khúc Ngự nữ cùng Trân Tần đối đầu, chuyện này các nàng có biết đến, như vậy nghe ra, liền không đơn giản là chuyện thêm phân lệ muốn khối băng. Nàng thử thăm dò hỏi: "Chính là muốn lấy từ chỗ Khúc Ngự nữ?"

Vân Lũ lắc đầu, cực ôn lương mà nói: "Khúc Ngự nữ tốt xấu gì cũng là phi tần đứng hàng Chính thất phẩm, cũng là người phải hầu hạ Hoàng thượng, riêng chỗ của nàng ta thì lại không cần cắt."

Ý tứ này trái lại muốn buông tha cho Khúc Ngự nữ, thật làm Chương kế kia rối mù không rõ. Có điều như vậy nàng làm việc cũng thuận tiện hơn chút. Rốt cuộc phía sau Khúc Ngự nữ này có Đức phi nương nương, muốn bớt phân lệ của nàng ta, chỉ sợ không dễ nói năng. Hiện giờ thấy chuyện không khó giải quyết như trong tưởng tượng, người trước mắt càng không phải dễ va chạm, nói vòng vèo quẹo bay tám hướng, làm tim nàng cũng lên xuống theo, còn không bằng trực tiếp đáp ứng dứt khoát cho rồi.

Nhưng có lời nói vẫn là phải nói ra, nàng giống như cảm kích mà nói: "Chỉ cần nương nương biết chúng ta không dễ dàng gì, chịu săn sóc chúng ta, chúng ta còn có thể có cái gì không thỏa mãn? Xin nhả Trân Tần nương nương yên tâm, chưa đến ngọc thiện, khối băng sẽ được đưa tới chỗ nương nương."

"Người cứ yên tâm." Vân Lũ thấy nàng ta thông minh, cuối cùng là nhận lời cười nói: "Một khi nương nương chúng ta biết người làm việc thỏa đáng như vậy, khiến ngài ấy vừa lòng, tất nhiên sẽ nhớ kỹ ân huệ của người."

Các nàng có thể cầu chuyện gì ngoài vàng bạc, chức quan đây. Để nàng ta thăng làm Chính thất phẩm Điển kế, cũng chỉ là nương nương nói một câu với Hoàng thượng là xong. Nếu Hoàng thượng đã chuẩn, hai phi Đức phi, Hiền phi còn có thể không cho hay sao? Cho nên nói, cung quyền quan trọng, cũng so không lại sự sủng ái của thánh thượng.

Chẳng qua sách sử ít có giải trình phần này của Hoàng đế, mọi người mới có thể cảm thấy được sủng ái không bằng cung quyền mà thôi.

Trong Phương Hoa Các, bốn góc sàn đá cẩm thạch đều đặt các khối băng, bên cạnh có các tiểu cung nữ đứng quạt ra từng cơn gió mát.

"Thế nào?" Tiết Bích Đào hí mắt cảm thụ không khí trong lành mát mẻ trong điện, thoải mái mà nâng muống bạc múc một muống dưa hấu ăn

vào trong miệng, ăn xong mới hỏi. Ừm, dưa hấu bột, không đủ ngọt thanh.

Vân Lũ kể lại tường tận, sau đó khó hiểu dò hỏi: "Chủ tử, vì sao phải làm như vậy?" Như vậy chẳng phải là vô duyên vô cớ trêu chọc phiền toái. Rõ ràng ánh mắt ghim tới trên người chủ tử cũng đã đủ nhiều. Các nàng tuy là tân nhân, tụ tập lại, thực sự cũng có một hai kẻ được sủng, sau này ra sao cũng không dám nói.

Tiết Bích Đào nạo sạch sẽ nửa miếng dưa hấu, thỏa mãn cơn thèm ăn xong thì mỉm cười: "Nếu hiện giờ ta có năng lực, hà tất cho các nàng cơ hội lên sân khấu."

Vân Lũ nửa ngốc nửa hiểu.

Tiết Bích Đào than: "Ai bảo các nàng trẻ hơn so với ta cơ chứ." Nàng tưởng tượng đến chính mình hiện giờ là dưa chín đã vài năm, tâm tình liền rất vi diệu.

Đặng Minh Lộ mặc một cái áo màu xanh da trời ở trên, bên dưới là chiếc váy dài hồng phấn, eo thắt đai ngũ sắc, nhìn lướt qua thật là một màu tươi sáng. Nhưng đến gần đánh giá, là có thể phát hiện tóc nàng dính bện vào nhau, trên mũi, bên cổ rờn rờn mồ hôi, lại gần chút thì càng có mùi mồ hôi xông vào mũi. Dù cho nhạt, nhưng ngửi vào ngày mùa hè cũng làm người ta cảm thấy muốn tránh xa.

Hoàng đế đang muốn lâm hạnh mỹ nhân, vừa nghe mùi này, mặt tức khắc liền đen.

Lúc này đèn lồng cung đình treo cao, xung quanh sáng trưng, mỹ nhân cũng được chiếu rành mạch. Nhưng cố tình vừa nhìn thấy mỹ nhân này chính là nhiều ngày chưa từng tắm gội, sắp bị nắng nóng chưng đến mất nước mà biến thành một đồng bùn rồi.

Lúc này, trong lòng Đặng Minh Lộ cũng là khóc không ra nước mắt.

Không biết sao phân lệ băng ở Lưu Hương uyển thiếu rất nhiều, còn toàn là tảng đi trong phòng nữ nhân Khúc Hân Nhiên kia. Các nàng không có cửa kiện lên trên, chỉ đành từ bỏ. Đợi hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của nàng, ngay cả nước ấm để tắm trước khi thị tắm mà nội thị cũng không đúng lúc đưa đến. Khó khăn lắm mới đến trước khi nàng ra cửa mới kịp nâng vào. Sao nàng dám trì hoãn thời gian thị tắm cơ chứ? Lại không thể cáo ốm lên mặt, chỉ có thể ôm một bộ dáng như vậy tới trắc điện của Đường Tâm điện.

Muốn nói ra, gặp vua mà dung nhan không chỉnh, cũng là một tội trạng. Hiện giờ đừng nói thị tắm thành công, trong lòng nàng thấp thỏm bất an, ngóng trông Hoàng thượng không trách tội cũng đã tốt lắm rồi.

Trong lòng nàng thật ra cũng từng gảy bàn tính suy đoán thử. Nếu nói trong cung người có năng lực làm chuyện cỡ này, hai vị nương nương cầm quyền tất nhiên bị nghĩ tới đầu tiên. Nhưng hai người bọn họ chưa từng làm việc xấu công khai bực này, vì thế Trân Tần xưa nay hành sự đường hoàng ưong ngạch kia lại càng có khả năng. Nàng ta lại đang lúc thịnh sủng, người khác vì nghĩ tới nàng có khả năng thổi gió bên gối Hoàng thượng, ai lại không nịnh bợ chứ? Sợ là mới hù một hai câu đã có thể khiến người khác làm theo ý tứ của nàng ta rồi.

Nhưng ngẫm lại cặn kẽ cũng thật kỳ quái. Trân Tần cùng Khúc Hân Nhiên không hợp, như thế nào lại liên quan tới các nàng? Ngẫm như vậy, nàng liền loại trừ Trân Tần, chỉ đợi sau này lại nghĩ tiếp.

Kỳ thật trắc điện này đã đặt nhiều bồn băng, nhưng nàng bị nóng hồi lâu, tiến vào phòng ngược lại làm mồ hôi xâm nhập trong cơ thể, cổ nén lắm mới có thể không ở trước mặt Hoàng thượng đánh hắt xì, tránh cho càng thêm thảm bại.

Nguyên Trưng đế thân là nam nhân, đương nhiên không thể không thích mỹ nhân. Bởi vậy nhân dịp Đức phi khuyên nhủ, liền một lần nữa lật thẻ bài của công nữ ở Lưu Hương uyển. Nhưng mà hăn mới tới gần nàng, một mùi chua chua đã đập vào mặt, nhất thời làm hăn khó có thể hô hấp. Lại nhìn đầu tóc bóng đầu điểm trắng trắng kia, càng là trong bụng lộn nhào, giương giọng kêu người tới.

Này quả thực là Quả thực là "Buồn cười!" Hăn vung tay áo, lùi cách mép giường một trượng, sắc mặt xanh mét.

Chưa từng có nữ nhân nào dám không tắm gội sạch sẽ trước khi thị tẩm, đây rõ ràng là khiêu chiến quyền uy đế vương một cách lộ liễu. Hăn không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp mệnh cho Triệu Trung Tín: "Tùy người xử trí ra sao, trẫm không muốn lại nhìn thấy nàng ta." Nếu không phải đây là Nam Quốc tiến cống, hăn đã trực tiếp tống cổ đưa cho đây tở; dù sao muỗi tuy nhỏ, chích một cái cũng sẽ đau[1].

([1] muỗi tuy nhỏ, chích một cái cũng sẽ đau: ý nói tuy Nam Quốc là nước nhỏ nhưng cũng không thể khinh.)

Triệu Trung Tín hiểu ý, tuy rằng cũng là lần đầu tiên hăn thấy có người dám ở trước mặt Hoàng thượng không màng dung nhan như vậy. Nhưng xử lý loại chuyện này vẫn là cười xe nhẹ đi đường quen[2], không muốn lại nhìn thấy, vậy chỉ có một đường vào lãnh cung thôi. Hăn đối mặt với những người theo sau làm dấu tay, bảo bọn hăn kéo cổng nữ kia đi xuống.

([2] cười xe nhẹ đi đường quen: làm việc thuần thục vì đã quá quen)

"Hoàng thượng có cần lật thẻ bài khác?" Triệu Trung Tín làm tròn phận sự mà hỏi.

"Liền bãi giá Phương..." Mỗi lần Hoàng đế phiền lòng đều thích đi Phương Hoa Các, lúc này nói đến một nửa hăn lại dừng một chút, như suy

tư gì, một lát thì nói: "Hôm nay sẽ nghỉ ngơi ở Dưỡng Tâm Điện."

Vì Lưu Hương uyển vị trí hẻo lánh, tới lui không tiện, liền len lén dựng một cái phòng ăn. Từ lần trước Khúc Hân Nhiên quyết định làm canh rồi điểm tâm cho Hoàng đế ăn, liền thường ở phòng ăn này mân mê thức ăn, luyện tập trù nghệ. Bất luận như thế nào, cũng không thể quá kém, không so được với ngự trù làm tinh xảo, chỉ cầu đơn giản mộc mạc là tốt rồi.

Qua vài lần thử tay nghề, hơn nữa cũng chỉ luyện những món đơn giản, nàng làm cũng quen cửa quen nẻo.

Nàng chọn thịt non hảo hạng nhất, băm nhỏ thật nhuyễn, thêm gia vị. Bột nhào xong cán thành da, bọc lên nhân thịt để vào trong nồi chưng. Khi ra khỏi nồi thì màu vàng như lòng đỏ trứng, mềm dẻo, xem như đạt tới yêu cầu.

Vì làm đồ ăn trong cung sẽ dễ dàng đụng hàng với các phi tần khác, nếu nàng muốn Hoàng đế nhớ kỹ món ăn này là nàng làm, tất nhiên phải sáng tạo. Nhưng trước đây nàng lại không phải làm nghề đầu bếp, liền vắt hết óc cũng không thể tưởng được thứ gì dinh dưỡng bổ thân lại dễ làm. Dứt khoát liền làm món ăn vặt phía nam, trước đây nàng thích ăn, cũng từng thấy mẹ làm, đại khái còn nhớ rõ một vài bước.

Món điểm tâm này có tên tục là há cáo thịt, nhiều người thì gọi là Diên phi lăng[3].

([3]Diên phi lăng: tiếng Trung là 颠不棱, cách đọc trại ra từ dumpling (bánh dùng bột bọc thịt rồi đem hấp: bánh bao, bánh xếp, há cáo) của người Quảng Đông.)

Nàng cố tình làm cái đầu nó cực nhỏ, một ngụm là có thể ăn hết. Dùng để lót bụng khi đói là cực tốt, tránh cho nó quá bỏ ăn buổi tối hoặc ăn không ngon nữa.

"Chủ tử." Minh Hà đập bóng đêm mà đến, mang theo chút khẩu khí vui sướng khi người gặp họa, chưa kịp thở đã vội vàng nói: "Nô tỳ nghe nói Đặng, Đặng gì đó ở cách vách bị Hoàng thượng đưa đến lãnh cung rồi."

Khúc Hân Nhiên đang nhắc nắp nồi, nghe vậy ngẩn ra, đặt cái nắp gỗ qua một bên, hỏi nàng ta: "Sao lại thế này?"

"Cụ thể thì nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, hình như là nói đáng về không chinh gì đó." Những cái lời lẽ hoa mỹ hoa héo gì đó nàng không thông hiểu, chỉ có thể nhặt những từ chính mình biết mà nói.

Dáng vẻ không chinh.

Khúc Hân Nhiên nhớ đến chuyện phân phát khối băng ngày gần đây, hơn nữa lúc chạng vạng lại âm ỉ một hồi chuyện nước ấm, hai người các nàng ở gần, tất nhiên là biết đến, lập tức hơi có cảnh giác.

"Người đi hỏi thăm chút xem, khối băng của Lưu Hương uyển chúng ta là do Thượng Cung Cục kia tự cắt xén, hay là để cung nào khác lấy đi bớt?" Nàng suy nghĩ trong chốc lát, phân phó.

"Này chỉ sợ là... không tiện làm." Minh Hà muốn uyển chuyển thoái thác. Những việc này sao có thể hỏi thẳng ra được, hơn phân nửa là giấu ở trong lòng. Chủ tử lại không thể lực, chỉ dựa vào một mình nàng, quá khó.

"Chuyện không liên quan ta, cho dù hỏi thăm không được cũng không sao." Khúc Hân Nhiên ôn tồn: "Người tận lực thử một lần rồi thôi."

Minh Hà không khỏi lại dụ ngoạn xuống, cảm thấy đáng về chủ tử thân thiết khiến người ta khó có thể cự tuyệt, liền khom người đáp vâng, đi

hỏi thăm.

Khúc Hân Nhiên bày điểm tâm ra bàn, làm như tối nay đã ăn. Sau đó kêu đầu bếp và cung nhân phòng ăn đi ra ngoài hóng mát trở về thu dọn, nhét cho các nàng chút bạc. Những cung nhân kia chiếm phòng bếp buổi tối cũng vô dụng, càng có thể lười nhác, không có gì không vui.

Trên đường nhỏ trở về phòng, nàng nhú mày suy nghĩ, hôm nay làm mẻ há cáo này cũng khá lắm, từ ngày mai nàng bắt đầu đưa đến chỗ Hoàng thượng được rồi.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Sữa Đặc Ngọt

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Vào hạ, nắng hè chói chang, ánh nắng nóng rất chiếu mãnh liệt đến bóng người. Ngoại trừ bóng râm của cây xanh có chút mát mẻ, chỉ có trong các cung điện bài trí đồ đựng đá tỏa hơi mát ở bốn phía là có thể thở dốc. Trong những ngày mùa hè, mọi người đều chuẩn bị chậu đá bàn băng, hoa quả ướp lạnh, tránh nóng hưởng lạc.

Khi Hoàng đế khoan tay đi từ bên ngoài vào, vừa vịn bị gió lạnh tạt vào mặt. Quay người nhìn lại, tiểu nữ nhân một thân xiêm y cân vạt xanh nhạt, váy dài xanh biếc có hình bướm đậu trên hoa, cánh tay trắng như ngà voi, trong tay đang cầm quạt hồ lô làm bằng lụa Tô Châu đứng bên cạnh bồn băng, ra sức quạt gió về hướng này.

Chờ chính mình vẫy tay một cái, nàng liền nhét quạt kia vào trong tay cung nhân, đôi tay nhắc váy, lon ton chạy về phía mình. Yêu kiều đến bên cạnh người, ôm lấy cánh tay hắn, cọt cọt giống như mèo con.

"Hoàng thượng, lạnh không?" Tiết Bích Đào ngẩng khuôn mặt nhỏ lên lấy lòng, lông mi cong vút run rẩy.

Hoàng đế vừa thấy ngoại trừ đồ đựng đá, bên mấy góc giường còn bày rất nhiều bồn băng, chưa nói xa xỉ cũng đủ phô trương, dù không ai quạt, toàn bộ không khí lưu động trong phòng cũng sẽ mát lạnh. Hắn cốc trán nàng, nói: "Lại còn biết khoe mẽ."

Từ ngày hôm qua nhìn nữ nhân đầu mỡ kia, cả ngày hôm nay hăn ăn không vào, cứ vừa nhớ tới sẽ cảm thấy buồn nôn. Đều là do vật nhỏ hồ nháo này làm hại. Đáng ra hôm nay hăn còn không định tới, nghĩ trước tiên để nàng an dưỡng rồi nói. Nhưng trong đầu dạo qua một vòng, cũng không tìm thấy trong số hậu phi người có thể làm hăn ngừng buồn nôn, vẫn phải tìm đầu sỏ gây tội để hạ miện, ai bảo nàng mát lạnh ngon miệng.

Chung quy hăn không thể vì nữ nhân kia mà ủy khuất chính mình.

"Băng của Lưu Hương uyển đều bị nàng dọn đến trong phòng mình sao?" Hoàng đế thuận miệng hỏi.

Tiết Bích Đào đưa ra lời giải thích rất đơn giản: "Người ta sợ nóng mà." Bộ dáng rất là đương nhiên.

Rồi nàng nhìn biểu tình của Hoàng đế, lại cong cong mi mắt, cười nói: "Các nàng cũng không phải bảo bối của Hoàng thượng, thêm băng cho các nàng làm chi." Lời này khiến cho người nghe xong không phải mắng nàng không biết xấu hổ, mà chính là trực tiếp ra tay bóp chết nàng. Chỉ có một mình nàng là bảo bối, các nàng đều là cỏ rác! Đây không phải ước hiếp người sao.

"Vật nhỏ." Hoàng đế cười mắng, xoa bóp gương mặt non mềm như nước của nàng, trên tay xúc cảm mát mẻ, hơn nữa lời lẽ tinh quái của nàng làm tâm tình hăn dần dần tốt lên.

Hăn phất tay cho cung nhân lui ra, chặn ngang người, ôm nàng vào trong lòng, ước lượng, nhướn mày: "Gần đây có phải không chịu ăn cơm hay không, trầm thấy nhẹ."

Tiết Bích Đào quen thuộc ôm cổ Hoàng đế, thần khí hiện ra như thật, để hăn ôm nàng đến bên giường, thì thầm nói: "Hoàng thượng thấy nhẹ, người ta nhìn còn thấy nặng đó. Mỗi ngày đều ăn thuốc bổ, lại không phải ăn vào trong bụng Hoàng thượng, Hoàng thượng tất nhiên nói nhẹ nhàng.

Dù sao, dù sao người ta là nặng, không sai!" Nàng nói xong lời cuối cùng, bắt đầu chơi xấu, mục đích chỉ có một, không thể lại để Hoàng đế vỗ béo.

Nếu không phải nàng thêm điểm vào 'thể trọng uyển chuyển nhẹ nhàng' thì đâu có nhẹ. Xem đến lúc đó hần hạ miệng ở nơi nào!

Hoàng đế ngừng động tác ném nàng lên giường, ôm nàng ở trên đùi mình, nói: "Nói chuyện tử tế, đừng luôn càn quấy."

Tiết Bích Đào thò người ra, lấy một quả anh đào từ đĩa lưu ly khắc hoa bạc trên bàn, đưa tới bên miệng Hoàng đế, chu môi mềm giọng: "Ghét bỏ người ta càn quấy, không nói lời nào là được chứ gì. Hoàng Thượng ăn trái cây đi ~" Thân mình nàng mềm như bông, lắc lư ở trong lòng Hoàng đế, làm nũng.

Hoàng đế ăn xong trái cây, nhân tiện cắn đầu ngón tay thon dài của nàng.

Không biết vật nhỏ lớn lên như thế nào, toàn thân không chỗ nào không mềm, ngay cả ngón tay, hần nhàn hạ thường thức phát hiện của mình, trong lòng tan chảy. Nếu nuôi nàng mập mạp mum múp, nói vậy ăn càng thơm nước ngon miệng.

Có thể thấy được bất luận Tiết Bích Đào chơi xấu như thế nào, hiện thực bị vỗ béo đều không thể phản kháng.

Cho Hoàng đế một quả, thời điểm đi về phía bàn lấy thêm, trong đầu Tiết Bích Đào, một ý tưởng tà ác đột nhiên nảy ra. Ha, hình như đã lâu không chơi đùa như vậy, thật ra thời điểm trước kia đi ra ngoài lâu lồng thường làm. Trong mắt nàng hiện lên những tia狡 hoạt, cầm một quả anh đào còn cuống, cắn cuống, đút quả cho Hoàng đế. Hoàng đế thấy nàng đút như vậy cũng rất có hứng thú ăn.

Mà sau khi Hoàng đế ăn xong, nàng ngậm cuống vào miệng, dùng lưỡi uốn cong, chơi vui vẻ vô cùng.

Hoàng đế đặt tay ở trên eo nàng, véo một cái, cười mắng nàng: "Mèo tham ăn, thật là cái gì cũng ăn. Nhanh nhổ ra." Nhưng lại thấy má đào của nàng phồng lên, không giống như bộ dáng muốn nuốt vào.

Tiết Bích Đào vận thân mình không chịu, náo loạn một lát, mới đưa đầu lưỡi phẩn nộn ra. Cuống anh đào mới vừa rồi dựng thẳng, đã bị bẻ cong, cuộn tròn ở trên đầu lưỡi. Lại nhìn lên trên còn có thể nhìn thấy đáy mắt nàng hiện ra vui thích, nghịch ngợm.

Hoàng đế nhìn vậy, sau một lúc lâu mới nói: "Thì ra bé ngoan của trẫm cũng không phải không có bản lĩnh gì." Ít nhất đầu lưỡi rất linh hoạt.

Tiểu nhân nhi nghe vậy đôi mắt mở to tròn tròn, nhất thời phun cuống kia ra, nắm tay mềm như bột đấm lên ngực của người nọ, giận dữ hét lớn: "Hoàng thượng khinh thường người! Người ta có nhiều mà!"

"Hả? Sao trẫm không biết nàng có nhiều bản lĩnh, còn ẩn dấu cái gì chưa nói?" Nắm tay của vật nhỏ mềm mại, đấm vào không đau, ngược lại thật thoải mái. Hắn vui mừng hưởng thụ ân ái của mỹ nhân, thuận tiện trêu đùa một chút, lạc thú vô cùng.

Tiết Bích Đào muốn nói, quét mắt nhìn thấy đĩa lưu ly trên bàn, đột nhiên nhanh trí. Nàng chỉ ngón tay vào ngực Hoàng đế, người nghiêng về phía trước. Hoàng đế hiểu ý dựa về phía sau, thoải mái để chịu tựa ở cạnh giường, dù bận vẫn ung dung xem nàng bày trò. Tiết Bích Đào ngậm lấy thịt anh đào đã bỏ hạt, cười ngọt ngào ngán miệng Hoàng đế, không cho ra tiếng.

"Còn chứ, Hoàng thượng sẽ thích." Nàng câu dẫn như phấn hoa mật ngọt, liếc mắt, lời nói ái muội hàm hồ.

Tiếp theo giữ tay áo, tưới sữa đặc lên anh đào trong miệng, hương vị ngọt ngào dễ chịu lập tức tràn ngập khoang miệng, nàng phủ lên người hắn, gần trong gang tấc, như có như không quấn lấy hơi thở nóng rực của Hoàng đế. Môi còn đỏ hơn anh đào trong miệng, khẽ nhếch, nước sữa đặc theo cánh môi chảy xuống, từng giọt từng giọt từ khóe môi rơi vào trong miệng Hoàng đế, hòa trộn với nước anh đào thơm ngon.

Trong nháy mắt, khiến Hoàng đế hưng phấn nhất lại vẫn là hương vị mỹ nhân.

Ba loại tư vị này kết hợp lại thật sự là tuyệt không thể tả.

Chất lỏng chảy hết, cánh môi nàng đóng lại, kề sát, rồi lại xa hắn. Đợi khi hắn gấp không chờ nổi đuối lên trên, nàng cắn một cái vào cổ hắn, cười ngả vào trong lòng hắn, giọng điệu bồn chồn: "Ha, Hoàng thượng có thích hay không?"

Hoàng đế xoa đầu nàng, bình ổn sóng tình trong cơ thể, trầm giọng cười nói: "Đúng là trầm thích."

Bảo bối như vậy làm hắn càng thêm luyện tiếc rời khỏi người, hắn nghĩ thầm.

"Có phải Hoàng thượng còn thích Khúc Ngự nữ làm điểm tâm hay không?" Tay nhỏ của nàng sờ tới sờ lui ở bên hông hắn, nửa ngày sờ thấy cái túi thơm xanh đen thêu đồ án hồi văn[1], vừa lòng. Chiêu thức ấy nàng luyện hồi lâu, đường kim thật nhỏ như trứng cá, vì bình thường dấu vết mũi kim nhìn qua khá dễ lộ, để được đường kim trong suốt như ngọc, nàng mới chọn thêu cái này. Lúc ấy ở cử, ngoại trừ ăn uống ngủ, nàng cũng đi theo Phụng Tử luyện cái này. Nhưng thật ra nàng cũng không dám thêu hoa lá chim cá lên trên đó.

([1] đồ án hồi văn: hoa tiết những đường gấp khúc, uốn lượn)

Đây là lễ vật nàng tặng cho Hoàng đế.

Nếu cầu Hoàng đế không mang, nàng sẽ không bao giờ tặng đồ cho hân nữa, hừ.

Nhưng nếu không phải Khúc Hân Nhiên ra chiêu thức ấy, kỳ thật nàng cũng không nghĩ ra. Trong đầu nàng hoàn toàn không có khái niệm đối với việc đưa tặng đồ vật.

"Ghen tị?" Hoàng đế cười, chờ nàng đạt tới mục đích, khoe mắt đuôi mày đều vui mừng giương lên, xoay người ngăn chặn nàng, không cho tay nhỏ của nàng lại lộn xộn. Hân thấp giọng nói: "Miễn bàn đến nàng ta." Tiếp theo cúi người hôn tới, lại không nói lời khác.

Nếu là dĩ vãng, hân đói bụng có lẽ còn có tâm tình ăn. Nhưng từ sau sự kiện tối hôm qua, hân thấy đồ dầu mỡ đều cảm thấy dạ dày không thoải mái. Thịt của sủi cảo kia chảy mỡ ra bên ngoài, hân trực tiếp sai Triệu Trung Tín ném cho người dưới xem như ban thưởng.

Khúc Ngự nữ kia chính là không có ánh mắt bằng bảo bối của hân.

Anh đào ngon ngọt, lại mát lạnh giải nhiệt. Hân thích nhất --

Hôm qua bị Hoàng đế lăn lộn nghiêng trời lệch đất, qua một đêm toàn thân vẫn bủn rủn không thôi, Tiết Bích Đào vốn là muốn ăn vạ trên giường không chịu đứng dậy.

Nhưng theo Vân Lũ nói, từ sau lần đó nàng hóng mát ở Phù Bích đình một lát, lại không ra khỏi cung điện nữa. Điều này không thể được, nàng còn không muốn bị nuôi béo rồi chờ làm thịt, trừ bỏ hôm sinh thần Hoàng đế, tất nhiên còn phải ra ngoài đi lại mới được. Điểm số kỹ năng khó có

được, mới vừa được hai điểm nàng lại thêm vào Dễ dàng sinh dưỡng, có thể không lãng phí cũng đừng lãng phí.

Vì thế nàng đặt ra nguyên tắc 'viết xong kế hoạch, phải bắt đầu thực hiện từ hôm nay', kiêu kiêu nhược nhược[2] để Vân Lũ nâng dậy, trên đường còn bị vấy dài phết đất vương chân.

([2] vẻ đẹp mong manh, yếu ớt)

Người xưa nói: Túng dụng thương thân, thật không sai.

Đã muốn vận động thì không thể hóng mát ở trong đình. Nhưng hôm nay mặt trời chói chang, nàng không muốn chảy ra một thân mồ hôi. Cuối cùng, nàng chọn đường mòn thanh u, đi hướng có một mảnh rừng trúc đan xen trúc khảnh bên cạnh ao, nhân tiện học người văn nhã thưởng thức cảnh trí u tịnh.

Trong rừng trúc, hô hấp có thể nghe mùi thanh mát của lá trúc xanh biếc, khiến người ta thần thanh khí sảng, gió thổi từ ao qua rừng trúc, khi thổi đến trên người đã ẩm ướt thì lạnh băng, Tiết Bích Đào nhẹ ngẩng mặt, cảm thụ hơi thở phiêu đăng mới mẻ của trúc xanh.

Gió thổi qua, từng cây xanh ngắt nghiêng mình cọ xát vào nhau, ao nước trong xanh gợn sóng dần dần ánh vào mi mắt.

Bên cạnh cái ao, ngoài dự đoán lại có một người đang đứng đó. Tư thái nhàn tản thản nhiên, rõ ràng đối lập với cây trúc xanh đứng thẳng tắp.

Lúc trước ở bên ngoài đã chạm mặt với hắn, Tiết Bích Đào chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra. Nam tử có thể đi lại trong cung, ngoại trừ thái y chính là tông thân hoàng thất, còn có vài đại thần đặc biệt được Hoàng đế tin cậy. Mà có thể tùy tiện đi lại, ngoại trừ hắn lại không có người khác.

Bước chân nàng không dừng, trên mặt càng không thấy kinh hoảng. Chỉ như là gặp nhau ở trên bữa tiệc, nàng cúi người hành lễ, nói cười vui vẻ: "Gặp qua Vương gia."

Thọ vương nghe tiếng quay lại, kinh ngạc nhướn mày: "Người là?"

Diễn cũng thật giống, Tiết Bích Đào mỉm cười chửi thầm.

Thái giám bên người Thọ vương nhỏ giọng nói: "Vương gia, đây là Trân Tần nương nương Trữ Tú cung."

"À. Là bảo bối hiện nay hoàng huynh sủng ái nhất?" Hắc nói thẳng không hề kiêng dè, thái giám kia nghe được, xấu hổ khụ một tiếng. Thọ vương lại nói: "Thoạt nhìn kiêu kiêu nhược nhược, hoàng huynh đối sở thích khi nào vậy?"

Quý quái nhà người, nếu không phải hôm qua hoàng huynh người liều mạng lẫn lộn, hôm nay nàng sao có thể nhược nhược! Nhưng kiêu kiêu thì nàng thừa nhận.

"Vương gia." Khóe mắt Tiết Bích Đào nhú lại, mắt đào hoa không có khí thế bằng mắt phượng, nhưng ý tứ cười như không cười, nàng vẫn có thể biểu đạt chính xác.

"Trân Tần có lẽ." Thọ vương cười thực ôn hòa: "Bốn vương luôn luôn thích ăn nói thật, nếu có chỗ đắc tội, mong rằng Trân Tần bao dung."

"Vương gia nghĩ nhiều rồi." Tiết Bích Đào cười rất khách khí: "Nếu Vương gia ở đây, vậy bốn cung không quấy rầy nhã hứng của Vương gia, tạm thời cáo lui." Dứt lời, nàng xoay người mang theo cung nhân trở về.

Kéo căng da mặt cũng thật khó chịu.

Tượng vàng Oscar quả nhiên không phải mỗi người đều có thể nâng
nha.

"Trân Tần chậm đã." Thọ vương mở miệng giữ nàng lại: "Một người ở
đây không khỏi không thú vị, không bằng kết bạn, phẩm trà tán chuyện
phiếm, nhận tiện ngắm cảnh, như thế nào?"

Mặt thái giám đen lại, Vương gia, người chơi xấu với phi tần của
Hoàng Thượng như vậy, thật sự được sao? Tuy rằng nói chuyện rất lịch sự
tao nhã. Từ trước đến nay Thọ vương hành sự làm người ta khó có thể nắm
bắt, bọn họ sớm đã thành thói quen. Thấy nhiều thành quen, thấy nhiều
thành quen, thấy nhiều thành quen.

Trong lòng hần mặc niệm ba tiếng.

"Chỉ sợ không tiện." Tiết Bích Đào quả quyết cự tuyệt. Tuy rằng ở
phương diện này, quy củ của Nguyên triều nói lỏng, phụ nữ tới trước đông
người cũng không sao. Nhưng nếu nàng vui vẻ tiếp thu, vậy sẽ bị mọi
người dùng đôi mắt hình viên đạn nhìn đến chết, rốt cuộc xưa nay bọn họ
không quen biết nha.

Vì thế, tình cảnh trong mắt mọi người chính là một người không
ngừng phát ra lời mời, một người không ngừng mỉm cười cự tuyệt, rất có
loại loại cảm giác cò kè mặc cả khi mua đồ trên phố.

Cung nhân ở một bên nhìn đến phát mệt, chỉ thiếu điều ai thán kê ra
tiếng: "Nương nương, ngài đáp ứng hẳn đi! Có chúng ta ở đây, Thọ vương
cũng chẳng dám làm gì ngài!"

Đang định mở miệng thì ba người đi tới bên cạnh, tiếng văn an đồng
thời truyền đến: "Thiếp Diêu thị / Ngụy thị/ Đinh thị gặp qua Vương gia,
gặp qua Trân Tần nương nương."

Lại là ba người cống nữ. Lưu Hương uyển khá gần nơi này, các nàng ở đây cũng không có gì lạ.

Nhưng rõ ràng Tiết Bích Đào lại cảm nhận được một ánh mắt tràn ngập địch ý.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Rơi Xuống Nước

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Thọ vương thấy lại có người đến, không câu nệ lễ nghĩa, một mực mời phẩm trà, nói chuyện phiếm. Không đợi Tiết Bích Đào cự tuyệt, hẳn trực tiếp gọi nội thị lấy khí cụ tới. Nhân lúc ba người các nàng đang hành lễ trả lời, Thọ vương liếc mắt nhìn Tiết Bích Đào một cái, cảm hơi hất về phía ba người kia: "Người chộc tới các nàng à?"

Tuy rằng người nọ đã cho là mình làm rất bí mật, nhưng Thọ vương là một người cả ngày nhàn tới không có việc gì làm nên bắt người tới làm chuột bạch để nghiên cứu, sao có thể không nhìn ra được. Ở lúc nữ nhân kia đem ánh mắt sáng quắc đặt trên người Tiết Bích Đào cũng là lúc hẳn nhận ra. Lúc đó hẳn gần như đứng đối diện với nữ nhân kia, cho nên so với chính chủ hẳn còn phát hiện được sớm hơn.

Tiết Bích Đào thu được ánh mắt của hẳn, lắc lắc đầu, nhưng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại gật gật đầu. Chắc là vì chuyện khối băng, nhưng so với dự đoán ban đầu còn nhanh hơn.

Nhưng mà cũng không sao cả, mấy nữ nhân này muốn nhắc lên sóng to gió lớn, vẫn còn sớm lắm.

Vì thế nàng khí phách mười phần nhường mảy, lộ ra tươi cười, ý bảo Thọ vương không cần để ý tới. Chỉ tiếc thân là nữ nhân mềm mại, chút khí phách này Thọ vương người ta vẫn không hiểu được, mà lại cảm thấy tươi

cười kia giống như bọc ba bốn tầng mật đường, ngọt đến mức làm người phải mềm nhũn.

Hóa ra mèo con là dựa vào cái này mà nắm chặt Hoàng huynh trong lòng bàn tay, hấn ngấn ra một chút, rốt cuộc cũng hiểu rồi. Trên đời này nam nhân có thể kháng cự kiểu tươi cười như vậy thật đúng là không có nhiều, có thể nhìn thấy sau nhanh chóng hoàn hồn, hấn cảm thấy mình cũng khá ghê gớm rồi đấy.

Cung nhân rất nhanh chóng chuyển cái giường nhỏ bốn chân bằng tre trúc đến, bày ra cái vại có hình lá sen, trà nghiền, đĩa trà cùng trà cụ, bên cạnh đặt một cái trường án, bên trên đặt một cái lò hoa sen, muống. Sắp xếp nghiêm chỉnh đầu vào đấy.

"Nếu là dùng đệm hương bồ, đệm lại không đẹp, không bằng ngồi trên chiếu được không?" Thọ vương nói.

Tiết Bích Đào cười mà không nói, thấy bên cạnh ao có cái ghế đá thiên nhiên liền muốn ngồi xuống, bên cạnh ghế đá kia có một chùm phong lan chui ra từ một cái khe nứt, cản trở khả năng người khác ngồi bên cạnh nàng. Cho dù là ngồi trên chiếu, cũng muốn chiếm chỗ cao một chút mới phù hợp với tác phong của nàng.

Vân Lũ tay mắt nhanh nhẹn, không đợi chủ tử ngồi xuống liền trải lên trên một chiếc khăn tay, để tránh làm bẩn váy mới của chủ tử.

Thọ vương thấy nàng như thế, cũng học theo, cách một vị trí ngồi xuống. Còn ba vị cốց nữ kia, vô danh vô phận, sao dám ngồi xuống trước mặt Tần vị phi tử cùng Vương gia? Cho nên đành phải đứng giống như cung nhân, từ xa nhìn qua, trông như là tỳ nữ hầu hạ.

Trong đó có một người khá thông minh, hai mắt sáng ngời, treo lên một nụ cười rồi tự đề cử mình nói: "Thiếp tuy bất tài, nhưng nguyện vì

Vương gia cùng Trân tần nương nương mà pha trà." Đúng là Hoàng Diêu bạn tốt của Đặng Minh Lộ.

Thọ vương gật đầu.

Nàng vui vẻ, lại khom lưng thi lễ lần nữa. Buộc ống tay áo to rộng cho gọn lại để dễ dàng xử lý.

Hoàng Diêu ngồi xõm cạnh trường án, đầu tiên nghiền nát trà màu đỏ đậm, rồi đặt lên bàn trà làm lạnh. Trước khi nghiền trà thành bột mịn thì cho sương sớm vào đun. Khi nước bắt đầu sôi lăn tăn có bong bóng như mắt cá thì cho thêm 1 chút muối, hớt bỏ lớp màng nước nổi trên mặt. Tiếp tục đun nước cho đến khi bong bóng to như hạt ngọc trai, múc một gáo nước trong siêu đang đun ra. Lại dùng trúc sách vừa ngoáy nước vừa cho bột trà vào. Nấu đến nước trà nổi bọt khí như "Đằng sóng cổ lãng" [1] thì lấy gáo nước đã múc ra đổ vào siêu. Để cho nước tạm dừng sôi. Được gọi là 'Dục này hoa'.

([1]: sóng xô vào bờ.)

Lúc nàng pha trà rất chăm chú, cử chỉ giống như nước chảy mây trôi, không sai lầm một chút nào, có thể thấy được nàng đã tốn rất nhiều công phu cho việc này. Chờ nước trà nấu xong rồi, liền nhoẻn miệng cười với hai người ý bảo đã xong, đôi bàn tay mềm mại nâng khay lên, gót sen nhẹ nhấc. Chén trà đầu tiên tất nhiên là dâng lên cho Thọ vương.

Thọ vương tiếp nhận rồi phẩm trà, nước trà trong xanh, dư vị thơm ngọt. Hắn cười: "Quả thật hương vị của trà còn đọng lại trên đầu lưỡi." Ánh mắt lại nhìn Tiết Bích Đào ở bên cạnh, ý vị không rõ.

Hoàng Diêu đang dâng trà cho Tiết Bích Đào nên đứng đưa lưng về phía Thọ vương, tất nhiên là không nhìn thấy được ánh mắt này. Dưới đáy mắt nàng hiện lên tia sắc bén, lúc Tiết Bích Đào nhìn qua thì thoáng rũ mi xuống để dấu đi. "Mời Trân tần nương nương dùng trà." Trong giọng nói có

ý cười, cùng với một chút lấy lòng, làm người lơ đãng liền sẽ xem nhẹ, thả lỏng cảnh giác.

Động tác cúi người dâng trà mới đi được tới một nửa, dưới chân lại giống như bị một đoạn vải khoác trên tay Tiết Bích Đào làm vướng mà té ngã, nước trà nghiêng ngả, nàng dưới sự hoảng loạn lỡ tay hắt chung trà, mắt thấy nước trà nóng bỏng kia có lẽ đều bị hắt hết lên người Tiết Bích Đào.

Lúc này ngay cả Tiết Bích Đào cũng không đoán trước được. Người trong cung dùng nhiều âm mưu như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải nữ nhân thích dùng dao thật sắc thật như mình. Cảnh giác tuy rằng hữu dụng, nhưng cũng chỉ có thể ở lúc người khác có hành động mà phản ứng lại, người khác có ý xấu với nàng lại không thể thông báo. Chờ nàng phát hiện trên tay tê rần dự đoán được không tốt, thì nước trà kia đã sắp hắt lên trên người mình rồi.

Dưới tình thế cấp bách, nàng chỉ đành phải ngửa người về phía sau, trước bảo vệ mặt không bị hắt đến.

Hoàng Diêu thấy dung mạo của nàng có thể sắp bị huỷ hoại rồi, trong lòng đang vui vẻ, nên nào chịu dễ dàng buông tha như vậy. Đang muốn duỗi tay ra kéo, mới thấy đoạn vải trắng vừa quấn vào chân khi nãy vẫn chưa hắt ra, nên bị vướng vào chân, thân mình nàng ta vừa ngã về phía trước, trực tiếp đẩy Tiết Bích Đào ngã vào trong hồ.

Ban đầu Thọ vương xác thật là biết nữ nhân này biết làm việc, cũng cảnh báo cho Tiết Bích Đào. Nhưng hẳn không dự đoán được nữ nhân này nhìn thì nhu nhược, nhưng làm việc lại trực tiếp thô bạo như vậy. Hẳn còn chưa kịp đứng lên, Tiết Bích Đào cũng đã bị đâm vào trong ao, hẳn vươn tay ra chỉ có thể thu lại. Mày vừa mới nhấn lại, trong lòng vừa chuyển, cũng không để ý vạt áo bị ướt nhẹp do lúc nàng rơi xuống nước làm bọt nước bắn ra, liền quay lưng lại. Nước ao này không sâu, nên không nguy

hiểm với tính mạng. Nhưng mùa hè quần áo mỏng manh, nếu ở trước mắt bao người bị hắt nhìn rõ ràng, vậy Hoàng huynh nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Hoàng Diêu đang ngã ở trên ghế đá, tay nắm mấy cây phong lan, nàng ta ngấn người ra, ngấn xong đầu óc xoay chuyển cũng rất nhanh. Nếu Trần tần lộ ra cảnh xuân lại bị Thọ vương nhìn thấy, chẳng phải Hoàng thượng sẽ chán ghét nàng ta sao? Vừa nghĩ như vậy, liền cảm thấy cái này so với ý nghĩ ban đầu còn tốt hơn. Nhưng mà cho dù đầu óc của nàng xoay chuyển nhanh, chờ đến lúc nghiêng đầu nhìn lại, đã chỉ còn nhìn thấy bóng dáng của Thọ vương. Nàng có chút không cam lòng cắn môi.

Nàng từ nhỏ đã có quan hệ rất tốt với Minh Lộ tỷ tỷ, sau khi vào cung Minh Lộ tỷ tỷ đối với nàng cũng quan tâm rất nhiều, chưa từng vì chuyện chung một phu mà sinh ra hiềm khích. Giống như lần trước thám thính được tin tức Hoàng thượng ở Ngự Hoa Viên, là do Minh Lộ tỷ tỷ dựa vào Trinh quý tần mới có được. Tuy tin tức trân quý, nàng cũng chưa từng giấu riêng mà đều cùng chia sẻ với mình. Cho nên lúc nàng nghe nói Minh Lộ tỷ tỷ bị đưa vào lãnh cung, cả người đều ngấn ra, chỉ thiếu nước khóc ở trước mặt đám người xem kịch vui kia thôi.

Nàng ổn định tinh thần, không ngừng tự an ủi mình, ít nhất Minh Lộ tỷ tỷ ở lãnh cung mà không phải bị trảm. Tiện đà tốn hết tâm lực hỏi thăm chân tướng, nhưng vẫn không nghe được tin tức nào hữu dụng cả. Ngay lúc nàng sắp từ bỏ, thì Khúc Hân Nhiên ở cách vách lại truyền tin tức tới, nói là tra ra khối băng, nước ấm một hàng chuyện đều là do Trần tần bày ra. Nàng biết nàng ta hiện giờ là người của Đức phi, tin tức có được có lẽ không phải là giả. Bắt đầu từ lúc đó, nàng liền nghĩ, vô luận như thế nào, cho dù là liều mạng của mình cũng muốn làm Trần tần nhận lấy báo ứng!

Nàng ta không phải ý vào mình có một gương mặt mỹ nhân lấy được sự yêu thích của Hoàng thượng mà có được ngày hôm nay sao? Vậy thì

nàng liền huỷ hoại nó! Làm cho nàng ta không bao giờ có thể mê hoặc được người khác nữa.

Vừa chui ra khỏi mặt nước Tiết Bích Đào liền kiệt lực ho hết nước ao vừa bị sặc vào trong bụng ra. Một đầu tóc đen của nàng đã bị xoã ra rối tung, đang ướt đầm dề dính vào sau eo, thỉnh thoảng có bọt nước từ trên lăn xuống. Quần áo đơn bạc càng bị thấm ướt, mơ hồ có thể thấy được cái yếm màu vàng cam thêu cánh hoa sen. May mà ngày mùa hè nàng không thích trang điểm, nếu không rơi xuống hồ xong lớp trang điểm nhoè nhoẹt, nàng cũng không cần nghĩ đến lập uy nữa.

Lại nói, cho dù nội thị công công không thể giao hợp, nhưng vẫn là nửa nam nhân. Dưới sự nhắc nhở của Thọ vương đều sớm xoay người sang chỗ khác. Tiết Bích Đào nhìn lướt qua trên bờ, khóe miệng chứa ý cười lạnh, trầm giọng phân phó: "Sơ Hiếu, người đi Lưu Hương Uyển ở gần đây lấy một bộ ngoại sam."

Hôm nay nếu không phải có Thọ vương, chỉ sợ việc này thật sự không dễ xử lý rồi.

Hai vị công nữ còn lại đã sớm bị một chuỗi sự việc này làm cho choáng váng hoa mắt, vừa mới hồi thần, lại nhìn thấy Trân tần rơi xuống nước liền hoa dung thất sắc. Vô luận Hoàng Diêu là cố ý vẫn là vô tình, Trân tần từ trước đến nay đều tác oai tác phúc nhất định sẽ không chịu ăn cái mẹt này. Đến lúc đó mấy người tới cùng Hoàng Diêu như các nàng khẳng định sẽ bị tính là đồng lõa, thế nào cũng không tránh thoát!

Nghĩ đến đây, lại nghe được Trân tần phân phó. Các nàng quả thực giống như bắt lấy một tấm bè gỗ cuối cùng, liên tục thỉnh cầu nói: "Một mình Sơ Hiếu cô nương đi sợ là sẽ bị trì hoãn canh giờ, nương nương nếu không chê liền lấy tạm quần áo của thiếp dùng một chút, để thiếp dẫn đường cho Sơ Hiếu cô nương!"

"Vẫn là dùng quần áo của thiếp đi, chỗ đó của thiếp có một bộ xiêm y mới còn chưa có dùng lần nào." Đinh thị cũng không cam lòng yếu thế.

Nếu không có ai vây xem, cũng coi như là bơi lội cũng được. Nhưng hiện tại nàng chỉ muốn nhanh chóng ra khỏi nước, trên bờ kia một vòng người không dám quay đầu lại xem, nhưng vẫn làm nàng rất xấu hổ. Vì thế nàng gật đầu: "Người đưa Sơ Hiếu đi lấy đi." Nàng chỉ vào Đinh thị.

Đinh thị nhẹ nhàng thở ra, dưới ánh mắt ảo não không cam lòng của Ngụy thị dẫn đường rời đi.

Nàng lại đặt ánh mắt trên người Hoàng Diêu, phút chốc liền nghe được lời nói mang theo ý cười của Thọ vương truyền đến: "Có muốn bốn vương giúp ngươi một phen hay không?"

Tiết Bích Đào nghiêng đầu. Không hiểu Thọ vương lại muốn làm ra chuyện xấu gì.

Còn chưa đợi nàng cân nhắc ra đến tột cùng là cái gì, liền bỗng nhiên nghe được bên cạnh rầm một tiếng, bắn lên một đám bọt nước thật lớn. Nàng ngạc nhiên, tầm mắt vừa chuyển, Hoàng thị vừa rồi còn trên bờ giờ đã không còn nữa. Thọ vương vẫn quay lưng lại hồ nước như cũ, không biết từ lúc nào đã dịch đến cái ghế đá nàng vừa mới ngồi, giơ chân đá nữ nhân kia xuống dưới.

Trong lòng nàng lập tức yên lặng khen Thọ vương một tiếng đẹp. Vốn nàng đã tính toán đợi mình lên bờ bọc quần áo kỹ lưỡng đã rồi lại làm việc này. Bởi vì nội thị đều xoay người lại, cung nữ sức lực lại không đủ lớn.

Thọ vương vừa làm như vậy, quả nhiên là giúp nàng một phen.

Được như ước nguyện, trong lòng nàng liền thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Chờ Sơ Hiếu mang tới một cái áo ngoài cùng một kiện áo choàng bọc kín nàng lại, rồi lau hết bọt nước trên mặt đi, nàng lại biến trở về tiểu Tiết Bích Đào ngạo ngạo kiêu kiêu thích hất cằm lên liếc người khác. Nàng lấy tư thái từ trên cao nhìn xuống nhìn Hoàng thị đầy mắt oán khí ở trong nước, nói: "Không thích?"

"Thiếp chẳng qua là lỡ tay, nương nương tâm địa từ bi, việc gì phải so đo với một cống nữ nhỏ nhỏ như thiếp?" Hoàng thị bắt đầu giảo biện, nàng chưa có đổi xiêm y, tất nhiên không thể tùy ý lên bờ, nên vẫn chỉ có thể ngâm ở trong nước. Nguyên bản, nàng tính toán lấy cái cơ bị áo của Tiết Bích Đào làm vướng. Nhưng mà kế hoạch không thành công, làm biểu tình của nàng trở nên có chút vụn vặt, không thể che dấu được

"Người." Tiết Bích Đào không nói lời vô nghĩa, quay mặt sang Ngụy thị đang nơm nớp lo sợ, nói ra lời nói làm nàng ta giật mình cả người: "Lột quần áo của nàng ta ra cho bốn cung."

"Nương nương, thiếp, thiếp..." Ngụy thị chân mềm nhũn quỳ xuống, nằm ở trên mặt đất không dám nhúc nhích, chỉ liên tiếp nói: "Nương nương, nàng, nàng nói như thế nào cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, như vậy, như vậy nếu để người nhìn thấy, chẳng phải là tổn hại đến mặt mũi của Thánh thượng sao."

Có lẽ toàn bộ Hoàng cung này cũng không tìm được ai miệng lưỡi vụng về hơn nàng ta nữa. Trước mặt một nữ nhân nói một nữ nhân hãm hại nàng ta có một chân với nam nhân của nàng ta, đây không phải cầu tình, mà là kéo cừu hận đấy.

Tiết Bích Đào giống như phát hiện kỳ lạ nhìn nàng ta nhiều hơn một chút. Đây không phải là giả trụ ăn thịt hổ chứ?

"Các người chẳng qua là lễ vật bốn vương đưa cho Hoàng huynh thôi." Thọ vương đứng bên cạnh bỗng cười ra tiếng, lời trong lời ngoài đều

quét Nam Quốc sang một bên, nói: "Hôm nay va chạm Trân tần bốn vương cảm thấy bần khoản, có điều xử trí cũng là chuyện theo lẽ thường thôi. Chỗ Hoàng huynh, bốn vương lại đưa mấy mỹ nhân qua đó là được."

Lời nói vừa rơi xuống, hần cảm thấy sau lưng chợt lạnh, giống như có người nào đang trừng mắt nhìn hần. Hần nhìn khắp nơi một vòng, nhưng cũng không phát hiện là ai làm gì mờ ám.

Tuy rằng hần vì nàng nói chuyện là tốt, nhưng mà Tiết Bích Đào rất bất mãn với câu cuối cùng của hần. Vì thế khẽ hừ một tiếng.

Nếu Thọ vương biết ý tưởng trong lòng nàng, nhất định sẽ hô to oan uổng. Hần chỉ là tùy ý qua loa lấy lệ một câu thôi, làm sao sẽ thật sự phí tinh lực đi vơ vét mỹ nhân cho Hoàng huynh chứ. Nếu như có người nào hần coi trọng, thì hần đã sớm thu vào dưới trướng mình để dùng rồi, đâu thêm cái gì mà huynh đệ tình thâm.

Ngụy thị quỳ trên mặt đất nghe vậy ngẩn ra, lại nghe thấy trong ao đột nhiên vang lên một thanh âm bén nhọn, cùng với oán hận mà kêu gào, nên có chút luống cuống tay chân. Cho dù như thế nào, ban ngày ban mặt mà để nàng cởi quần áo của một nữ nhân, truyền ra ngoài đối với nàng cũng đều bất lợi. Hiện giờ nàng còn chưa được Thánh thượng coi trọng, nào dám tự hủy tường thành như vậy.

Nhưng mà ai thêm quan tâm nàng nghĩ như thế nào đâu, Tiết Bích Đào hạ lệnh cho nàng làm không thể nói không.

"Người cũng không thích?" Tiết Bích Đào cảm thấy trên người ướt ướt dính dính rất không thoải mái, hơn nữa trên đùi bị bỏng, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, vì thế thuận miệng phân phó hai thái giám: "Nếu như thế, các người đi đi. Thuận tiện ném cả nàng ta vào nữa."

Tội liên đới gì đó, nàng thích nhất.

Thế này trong lòng Ngụy thị cũng không dám tính toán gì nữa, dập đầu liền nói: "Nường nường thứ tội, nường nường thứ tội. Thiếp, thiếp nguyện ý đi" Mấy chữ phía sau rất khó có thể mở miệng.

Tiết Bích Đào được như ý, không muốn ở đây lâu nữa. Bỏ lại một câu: "Tiểu Thuật Tử, Tiểu Lâm Tử, hai người các người giúp Ngụy thị một chút. Còn có, không đến trời tối không được cho nàng ta lên bờ."

"Nô tài tuân mệnh."

"Buông ta ra! Các người dựa vào cái gì! Ta chính là người của Hoàng thượng! Đừng tới đây, đều đừng tới đây!" Đến giờ nàng cũng không rõ, vì cái gì vị Vương gia hỉ nô vô thường này lại giúp đỡ Trân tần? Mà tình cảnh tiếp theo, đã không cho nàng có thời gian hiểu được.

Tiết Bích Đào hành lễ cáo lui với Thọ vương xong, liền dần dần đi xa trong tiếng giầy giũa không ngừng đánh ra bọt nước của Hoàng thị. Nàng vén tóc đen ướt nhẹp ở đằng trước, vuốt vuốt. Giữa mày có dính bọt nước chợt hiện lên tươi cười giống như gió xuân.

Dựa vào cái gì?

Chỉ bằng nàng là Tiết Bích Đào.

...

Hoàng đế thưởng thức túi thơm màu xanh đen trên tay trong chốc lát, mùi hương hoa đào làm hàng mày của hắc giãn ra. Nói với Triệu trung tín: "Nếu đã như vậy, vậy thì cũng đưa nàng vào lãnh cung làm bạn với tỷ tỷ nàng đi."

"Vâng." Triệu Trung Tín khom người tuân mệnh.

"Thương thế của Trân tần như thế nào rồi?"

"Thưa Hoàng thượng, theo như lời thái y thì tuy miệng vết thương bị ngâm trong nước một thời gian dài, nhưng cũng may được xử lý đúng lúc nên cũng không đáng lo ngại." Hãn trả lời cực kỳ cẩn thận.

Nếu là phi tần bình thường, một câu không quá đáng ngại còn được.

"Mang tuyết cơ cao lên đây, trẫm đi xem nàng một chút." Hoàng đế đứng dậy nói. Tuy rằng Hàn Tử Quy có quạt gió thêm củi trong chuyện này, nhưng từ trước đến nay hãn đều yêu thích xem diễn mua vui, có cái hành động này cũng là bình thường, hãn cũng không nghĩ nhiều. Huống chi nếu không phải có hãn, có lẽ thân hình bé con sẽ bị rất nhiều người thấy, chỉ sợ mọi chuyện cuối cùng nháo đến mức không thể挽回.

Nhưng mà, phẩm trà nói chuyện phiếm? Hừ, xem ra trải qua đêm qua, vật nhỏ vẫn tinh thần mười phần nha.

Hãn cũng muốn nói chuyện với nàng thật tốt.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hoa Điền

Editor: Thiên Phi

Beta: Hy Thái Phi

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã vào thu. Cây bách đào vốn chỉ nở hoa mà không kết quả, hiện tại cánh hoa cũng dần tàn, lá rụng thưa thớt. Trong đình viện không khỏi trống vắng, nhóm thợ trồng hoa vốn là chuẩn bị gieo hoa phấn và hoa nhài, nhưng đều bị Trân Tần bác bỏ, thay vào đó là biển hoa hải đường xinh đẹp yêu kiều, hương thơm lan tỏa tứ phía.

Đầu tháng bảy, An Tuyền thị của Vũ Hương uyển bình an sinh hạ một nhi tử, trở thành đương kim Tứ hoàng tử. An Tuyền thị cũng được lên làm An Tài tử, mẫu bằng tử quý[1].

([1] Mẫu bằng tử quý: mẹ vinh hiển nhờ con.)

Dù là như vậy, nhưng ở hậu cung này người có phong quang vô hạn vẫn là Trân Tần nương nương của Phương Hoa các. Từ khi thủ đoạn nàng trừng trị cống nữ Hoàng thị bị truyền ra ngoài, hơn nữa thánh thượng không hề có ý trách cứ, cho thấy hẳn rất che chở cho nàng, nên tạm thời trong hậu cung không có người nào dám chống lại nàng.

Bị lột áo lót trần trụi ngâm mình ở trong ao, phải chịu nhục đến mức ấy, chi bằng cho Hoàng thị một đao vào cổ còn thống khoái hơn chút.

Quả nhiên, hôm sau từ lãnh cung đã truyền ra tin tức Hoàng thị dùng lụa trắng thắt cổ tự sát. Khiến những người không được ân sủng đều không khỏi thốn thức.

Lỡ như một ngày nào đó mình vô ý, có phải cũng sẽ rơi vào kết cục như vậy hay không? Nghe nói hôm ấy là Hoàng thị vấp phải váy của Trân Tần nên mới như thế. Cũng chỉ là nhất thời vấp ngã mà thôi. Chẳng những phải chịu nhục, còn bị ném vào lãnh cung cả đời không được ra ngoài, đáng thương như vậy, cũng khó trách nàng ta nghĩ quẩn.

Mà những phi tần có địa vị cao lại nắm được tin tức rất nhanh, tất nhiên là biết rõ chân tướng. Hoàng đế thân là nam nhân, khó có thể hiểu được lòng dạ hẹp hòi của nữ nhân, nhưng các nàng đều là nữ nhân nên hiểu rất rõ. Chỉ là các nàng hà tất gì phải hảo tâm, nói ra chuyện Trân Tần mới là người bị hại để người khác giảm bớt ác cảm của mình với nàng ta đây.

Cho dù Trân Tần có cậy quyền đến mấy, cũng sẽ lo lắng bị mọi người cùng nhau công kích mình. Các nàng cũng không tin Hoàng Thượng sẽ che chở cho nàng ta cả đời!

Thời điểm Tiết Bích Đào được cung nhân dẫn vào chính điện của Trữ Tú cung, thấy Trinh Quý tần đang ôm Tam công chúa hai tuổi của mình cùng chơi con quay. Khi Trinh Quý tần nghiêng đầu nhìn nàng, thì đứa bé trắng trẻo đáng yêu cũng nhìn theo, cùng lúc đó món đồ chơi trong tay cũng lạch cạch rơi trên mặt đất.

Miệng tiểu công chúa mếu xệch, đôi mắt đen láy ướm át như sắp khóc.

Tiết Bích Đào bất giác mỉm cười, tiến lên nhặt món đồ chơi bé bé kia lên, đưa đến tay tiểu công chúa. Vì thế mà nàng cũng bỏ qua việc thỉnh an với Trinh Quý tần.

Trình Quý tần cũng không dựa vào việc này để lấy cớ làm khó nàng, chỉ mời nàng ngồi xuống sau đó phân phó tiểu cung nữ lo pha trà. Năm lấy đôi tay nhỏ nhắn tròn tròn của tiểu công chúa, tự mình xoay xoay con quay trên bàn. Ánh mắt nàng nhu hòa nhìn nữ nhi, xoa xoa đầu của nó, rồi xoay người sang nói với Tiết Bích Đào: "Hôm nay muội muội tới đây là vì chuyện gì?"

"Muốn mượn người của Quý tần nương nương dùng một chút thôi." Tiết Bích Đào đi thẳng vào vấn đề, mỉm cười điềm nhiên.

Trình Quý tần cảm thấy có chút kỳ quái, nàng và Trân tần này vốn không có giao tình, đang yên đang lành vì sao lại chạy đến chỗ nàng mượn người? Nàng cười nói: "Muội muội nói chuyện vẫn thẳng thắn như thế. Vậy không biết muội muội muốn mượn người nào?"

Nữ nhân trong hậu cung phần lớn là như thế, chỉ cần không phải hoàn toàn đối địch, tất nhiên sẽ không thẳng thừng từ chối. Cho dù các nàng có hiềm khích, chỉ dựa vào hành động Tiết Bích Đào nhặt món đồ chơi lên, nàng cũng hiểu rõ mục đích hôm nay nàng ấy đến là muốn hoà hợp êm thấm.

Tiết Bích Đào tiếp nhận ly trà từ tay tiểu cung nữ lo sợ bưng tới, nhẹ nhàng thổi hơi nóng, cũng chưa từng nhấp môi, chỉ cười đáp: "Ta nghe nói tiểu cung nữ bên cạnh Khúc Ngự nữ, à, tên là Minh Hà, là người của Quý tần?"

Lời này vừa nói ra, không khí liền đông lại, sắc mặt Trình Quý tần có chút trầm xuống, khóe miệng vẫn mỉm cười: "Đã là nghe nói, đủ có thể thấy không phải là thật. Bốn cung cũng không biết là muội muội nghe được chuyện này từ đâu." Vừa bị người ta vạch trần, vẻ mặt nàng có chút khó chịu.

Nàng sớm đã biết Trân Tần này không phải là loại người thích quanh co lòng vòng.

"Chỉ là khi ta xuống tay thì phát hiện mình đã chậm một bước, vì thế nên mới cho người đi điều tra nàng. Người khác chắc là không biết. Quý tần nương nương không cần vì thế mà lo lắng." Nàng để lộ ra một ít tính toán của mình, cũng là muốn cạy miệng của Trinh Quý tần.

Đã nói đến nước này, Trinh Quý tần cũng biết lần này nàng ấy tới không chỉ muốn báỉ phỏng bình thường. Nàng để vú nuôi ôm Tam công chúa lui xuống, để chuyên tâm ứng phó người trước mắt.

Tiểu công chúa đang chơi vui vẻ, thời điểm vú nuôi muốn ôm nó xuống cũng không tình nguyện mà xoay tới xoay lui trên người mẫu thân một hồi lâu, rồi mang con quay đi cùng. Trước khi chia tay còn nãi thanh nãi khí[2], giao ước với mẫu thân: "Nương, nương, ăn cơm cơm, cùng nhau chơi."

([2] Nãi thanh nãi khí: tiếng con nít ngây ngô.)

Chính là khi dùng thiện xong sẽ cùng nhau chơi.

Lúc này Tiết Bích Đào không có vẻ gì là mất kiên nhẫn, nàng thấy tình cảnh như vậy, không tự giác liền mơn trớn cái bụng nhỏ của mình. Trong lòng còn đang rối rắm vấn đề có nên sinh hay không. Dù đã quyết định là thuận theo tự nhiên, nhưng lỡ như nuôi con lâu ngày sẽ sinh ra tình cảm, mà nàng cũng không có cách nào mang theo đứa trẻ đi được, trong lòng nàng vẫn là có chút lưỡng lự.

Sau khi một lần nữa ra hiệu cho cung nhân lui ra, Trinh Quý tần đưa tay vân vê chuỗi ngọc quý màu đỏ trên tay mình, trầm ngâm nói: "Muội muội muốn làm gì?"

"Chẳng lẽ Quý tần không nghe nói, Hoàng Thượng đã có ý định để Khúc Ngự nữ dời cung hay sao?" Khóe mắt Tiết Bích Đào xẹt qua một tia sắc lạnh. Dựa vào việc suốt ngày đưa điếm tâm canh thang cũng không lay động được Hoàng thượng, nhưng không chịu nổi việc Đức Phi suốt ngày khuyên bảo. Rốt cuộc Khúc Hân Nhiên cũng là người có phân vị, lại ở mãi Lưu Hương uyển cũng không hay lắm.

Suy cho cùng, việc này đối với Hoàng đế cũng không có gì lớn. Ngay cả việc an bài cho phi tần dời cung điện cũng phải được sự đồng ý của Tiết Bích Đào, vậy vị Hoàng đế là hãn cũng quá vô dụng rồi. Nếu lúc trước hãn đáp ứng với nàng sẽ không lật thẻ bài của Khúc Ngự nữ, tất nhiên hãn sẽ làm được. Nhưng ngoài chuyện này ra, không phải chuyện nào cũng đều nghe theo nàng.

Hoàng đế lại không biết trong lòng nữ nhân có bao nhiêu mưu tính. Ban đầu không cẩn thận để nàng ta thắng phân vị, hiện giờ lại để nàng ta dời cung đến gần chỗ nàng, lỡ đâu một ngày nào đó lại không cẩn thận, khiến cho Hoàng đế sinh ra hứng thú với nàng ta thì sao? Đến lúc đó Tiết Bích Đào nào dám thật sự cản trở.

Sở dĩ Hoàng đế không trách tội nàng đối phó với những nữ nhân đó, một là trong lòng hãn có nàng; thứ hai là bởi vì hãn không có nhiều tình cảm với các nàng ta. Chờ khi hãn có tình cảm, cho dù có nghiêng về Tiết Bích Đào, cũng khó tránh khỏi sẽ có khúc mắc trong lòng.

Trừ phi, Tiết Bích Đào ở trong lòng hãn có vị trí quan trọng nhất, không ai có thể so được với nàng.

"Thì đã sao" Trình Quý tần xoay xoay một hạt hồng châu, khẽ cười nói: "Xác thật muội muội cần quan tâm đến việc này, nhưng nó không có liên quan gì đến bốn cung."

Trong cung ai không biết Trân Tần và cống nữ ở Lưu Hương uyển kia ba lần bốn lượt xảy ra xung đột. Nếu nói đến người gấp gáp nhất, đúng thật là Trân Tần. Bất quá, chuyện này chỉ là ngoài mặt.

"Nếu Quý tần thật sự cảm thấy không liên quan đến mình, vậy thì không cần nhiều lời nữa, ta cũng xin cáo từ." Tiết Bích Đào không quen nhìn bộ dáng làm bộ làm tịch của nàng ta, trực tiếp nói thẳng. Không cần tốn thời gian vòng vo với nàng ta làm gì, dù sao kết quả cũng như nhau, thà nàng trở về hưởng thụ tắm với cánh hoa còn hơn. Hoàng đế mới dùng ngọc Lam Điền khảm cho nàng một cái bồn tắm rất lớn. Cuối cùng cũng không cần dùng cái thùng gỗ nữa rồi, tay chân cũng không thể đuối thẳng.

Ồ, nàng nghĩ như vậy có phải là có chút khoe khoang rồi hay không.

Quay trở về chuyện chính.

Hoàng Hậu cáo ốm lui về phía sau màn, đã nhiều năm nay Trình Quý tần là thủ hạ dưỡng trưởng của Hoàng Hậu, nhất định đã phá hỏng không ít chuyện của Đức Phi. Hiện nay Đức Phi cầm quyền, há có thể không tìm đến chỗ của nàng? Nếu nàng ta thật sự muốn cùng Trình Quý tần liên kết lại để hạ bệ Khúc Hân Nhiên, vậy thì không thể nói không liên quan đến Trình Quý tần nữa.

Không có được sự bồi dưỡng của phi tần có địa vị cao, thật sự hai bên chênh lệch rất lớn. Nếu so sánh theo kiểu hiện đại thì chính là con nhà bình thường với phú nhị đại. Tuy rằng bọn phú nhị đại không thi vào được làm nhân viên nhà nước, nhưng thông thường bọn họ sẽ ra nước ngoài du học, khi trở về vào công ty lẫn lộn hai ba năm là có thể leo lên được địa vị cao rồi.

Trong cung thường nói mẫu bằng tử quý, lại không biết rằng cũng có tử bằng mẫu quý[3]. Nếu không khi An Tài tử sinh được Tứ hoàng tử, vì sao thánh thượng lại không mấy coi trọng? Nếu Trình Quý tần không được

Hoàng thượng sủng ái, thì Tam công chúa cũng không thể có được một cuộc sống tốt như hiện tại.

([3] Tử bằng mẫu quý: con được vinh hiển nhờ mẹ.)

Vẻ tươi cười mặt Trinh Quý tần liền cứng đờ, vị Trân Tần này thật khiến người ta muốn bóp chết mà. Hành sự chưa bao giờ theo kịch bản cả. Nhưng đã nói đến nước này, nàng cũng đành phải nói: "Muội muội đừng vội. Ta không biết muội muội đã có tính toán gì?"

Ban đầu khi Trinh Quý tần bị Tiết Bích Đào châm ngòi khích tướng thì xác thật nàng cũng có an bài chỗ Khúc Ngự nữ, Minh Hà chính là một trong số đó.

Nhưng người cũng không phải nói mượn liền mượn được. Hai bên cùng giao người, lực hoặc là tiền tài, cả hai đều có lợi, giao dịch như vậy tính là công bằng. Nếu như người khác nói vài câu nàng liền ngây ngốc đưa người xung phong ra trước, vậy thì nàng có mấy người bên cạnh cũng không đủ dùng rồi.

"Nếu như Quý tần tin ta, thì đưa người cho ta mượn dùng một chút. Kết quả sau này sẽ biết."

Chuyên này Trinh Quý tần nhú mày suy nghĩ, có vẻ do dự. Kỳ thật trong lòng nàng đang thầm nghĩ, tin người à, có quý mới tin người, ai biết được người lại không làm theo kịch bản rồi xảy ra chuyện gì thì sao.

Tiết Bích Đào cũng không phải không muốn lộ ra, nhưng khi tiết lộ ra rồi, tất nhiên nàng cũng có thể dùng vu cáo chi thuật để xóa đi sự hiếu kỳ của Trinh Quý tần. Nhưng chẳng phải làm vậy sẽ bị nàng ta bắt được nhược điểm sao? Chờ khi mọi chuyện đã xong, dù cho nàng ta có hoài nghi, cũng không nhớ ra được gì. Nếu có đi tra, cũng không tra được.

Vì thế nàng ra vẻ trào phúng: "Quý tần tìm ba bốn tháng, nhưng Khúc Ngự nữ kia vẫn bình yên vô sự lượn lờ trước mặt Hoàng Thượng như cũ, chẳng lẽ cứ như vậy mà sợ nàng ta sao?"

"Muội muội đừng khiêu khích ta." Trinh Quý tần cười, chỉ là nụ cười không lan đến đáy mắt. Mím môi nói: "Nếu như muội muội khẳng khẳng không muốn nói ra những tính toán cho ta biết, thì ta thật khó có thể yên tâm."

Nàng thấy Tiết Bích Đào vẫn ngồi yên như cũ, cũng không nói tiếp, có thể thấy được nàng thật sự không muốn nói. Thân mình không khỏi run run, nói: "Thế nhưng ta thấy muội muội lòng có lòng tin như vậy, xem ra việc này đã nắm chắc mười phần. Ta cũng muốn xem thử muội muội sẽ làm thế nào?" Rốt cuộc cũng không cần tự mình ra tay, nếu chuyện này thành công thì tất nhiên là quá tốt. Cái nàng lo chính là giữa đường có thể lại liên lụy tới người khác hay không.

Suy cho cùng thì Minh Hà cũng là người của nàng.

Mục đích của Tiết Bích Đào đã thành công, khách khí trò chuyện với Trinh Quý tần một lúc rồi trở về Phương Hoa các.

Nàng cũng không phải là chưa từng nghĩ sẽ một mình làm chuyện này, nhưng chuyện Khúc Hân Nhiên dờn cung như lửa sém tới lông mày, đã có sẵn điều kiện thì sao nàng không lợi dụng?

"Ngày mai đã phải dời đến Vĩnh Thọ cung, sao chủ tử không trang điểm rực rỡ một chút?" Khi Minh Hà đưa khăn ấm tới Khúc Hân Nhiên đã lên tiếng đề nghị.

"Nhưng như vậy có phải đã quá rêu rao hay không?" Khúc Hân Nhiên cẩn thận lau hai gò má, do dự nói.

"Sao có thể" Minh Hà cười gian xảo, giải thích nói: "Các nương nương trong cung đa phần là như thế, lại không phải bị biếm lãnh cung, đó chính là chuyện tốt mà! Nếu chủ tử cứ trang điểm giống với mọi khi, sao có thể thể hiện ra khí phái chủ tử nương nương được? Cung nhân bên dưới cũng không mấy tâm phục ngài."

"Người nói cũng có đạo lý." Khúc Hân Nhiên gật đầu: "Chỉ cần đừng nổi bật hơn Đức Phi nương nương là được."

"Nô tỳ đã biết." Có lẽ là vì đề nghị được chấp nhận, giọng nói của nàng ta cũng hiện ra ba phần nhẹ nhàng: "Bên trong tráp trang sức mà Đức Phi nương nương cho người đưa tới có cái hoa diên[4] hình hoa mai, ngày mai cũng có thể lấy ra dùng. Hiện giờ trong cung đang lưu hành miếng dán này, chủ tử cũng không thể để thua kém người khác được."

([4] Hoa diên: hình bông hoa hoặc những dấu ấn đặc biệt giữa trán.)

"Còn có cái này?" Khúc Hân Nhiên cũng không nhớ rõ lắm.

Minh Hà vừa lấy khăn lại, vừa nói: "Chủ tử làm sao có thời gian để quản mới mấy việc vặt này, có chuyện không nhớ rõ cũng là chuyện thường. Nô tỳ đều sắp xếp ổn thỏa cho chủ tử rồi, ngài cứ yên tâm."

Khúc Hân Nhiên giống như cười: "May mắn là có người giúp ta."

"Sao nô tỳ dám nhận lời đa tạ của chủ tử, đây cũng là bổn phận của nô tỳ." Minh Hà hầu hạ Khúc Hân Nhiên cởi áo lên giường, sau đó thổi tắt ngọn nến để nàng nghỉ ngơi.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Vật Hi Sinh

Edit: Cát Sung dung

Beta: Hy Thái phi

"Cung nữ xướng khúc đã an bài xong chưa?" Gần đến núi đá vây quanh Nhạc Chí Trai, Tiết Bích Đào xoay người xác nhận với Vân Lũ hỏi lại.

"Chủ tử yên tâm, nô tì đã an bài tốt, bảo đảm một chữ Khúc Ngự nữ cũng sẽ không bỏ sót." Đầu tiên Vân Lũ đáp lại, sau đó lại hỏi: "Chủ tử không tới Vĩnh Thọ cung chúc mừng sao? Ở chỗ này chờ, cẩn thận gió thổi đau đầu." Mặc dù người ta thường nói xuân che thu đông lạnh[1], nhưng cũng không nên lạnh đến mức đông cứng như vậy.

([1]Xuân che thu đông lạnh: Ngạn ngữ chỉ mùa xuân không nên nóng lòng cởi áo bông, phải biết che chắn bản thân, mùa thu không cần vừa mới thấy lạnh liền ăn mặc quá nhiều.)

"Nếu bây giờ đi Vĩnh Thọ cung, vậy chẳng phải trò chơi này sẽ thiếu đi một phần hay sao?" Tiết Bích Đào nhếch khóe môi, nhướng mày cười cười. Mặc kệ là đi Vĩnh Thọ cung hay Trữ Tú cung, thì nhất định đều phải đi qua Chí Nhạc Trai. Khúc Hân Nhiên muốn dời cung, Hoàng đế cũng muốn nói tốt với nàng, hôm nay đang muốn tới chỗ nàng dùng bữa trưa.

Chung quy phải có đầy đủ các nhân vật, vở diễn này mới thành thông.

Vân Lũ nhíu mi suy nghĩ, ngày xưa đối với an bài của chủ tử nàng có thể đại khái đoán ra được ít nhiều, hôm nay vài nước cờ hạ xuống lại làm người ngoài như nàng lọt vào sương mù, hồ đồ khó hiểu. Nàng đã không thể hiểu rõ tường tận, cũng chỉ có thể cố gắng không để xảy ra sai lầm, giúp chủ tử làm những việc nhỏ thật tốt, dù sao không làm trở ngại chứ không thể không giúp gì.

"Nếu đã là phải đợi, chủ tử chỉ cần ở trong cung đầu tiên chờ, dù sao cũng không cách quá xa. Chờ nàng ta lại gần rồi để cung nhân thông truyền, cũng tiện nghi hơn. Để bọn nô tì bớt lo lắng." Nàng đổi nói.

"Người không hiểu." Tiết Bích Đào tươi cười mang theo một chút hoảng hốt, rồi lại khôi phục ánh mắt đen nhánh như thường, như là chưa từng có một màn kia, chớp mắt: "Tóm lại là người quen, sau này nói không chừng sẽ không gặp lại nữa." Tuy rằng bỏ qua chuyện tính kế, ngày trôi qua ở trong cung cũng không tính là tệ, nhưng trước sau nàng vẫn luôn muốn sớm trở lại hiện đại. Ở nơi đó có ca ca luôn sủng nàng, có người luôn đánh thức nàng dậy Tô Tiểu Nghiễn, còn có cha mẹ bận rộn công tác cả ngày không thấy bóng. Cho dù không thể thương nàng như châu báu, nhưng một phần huyết mạch kia cũng làm nàng tưởng niệm.

Vân Lũ cũng xác thật không hiểu. Giống như nàng không biết, khi ở Ngự Hoa viên chạm mặt các cung nữ, vì cái gì liếc mắt một cái chủ tử có thể nhìn ra được Khúc Ngự nữ. Sự thật chứng minh, xác thật nàng ta cũng là người ngấm ngầm trèo lên được cao nhất. Nàng quy kết việc này thành chủ tử có tâm tư thông thấu, không phải cung nữ bị tro bụi che mắt như nàng có thể so.

Mỗi một tỳ nữ trung thành và tận tâm, thật ra đều là fan nào tàn của chủ tử nhà mình.

Không lâu sau đó, có một đoàn người từ xa đi tới. Phía sau là mấy cung nhân vẫn thường dọn dẹp mang theo dụng cụ, kéo đi lộn xộn. Phía

trước có một cung nữ thường quay đầu lại chỉ huy, khi thì nói cẩn thận cái này, khi thì nói chú ý cái kia, mặc kệ như thế nào, đều là không khí vui mừng đầy mặt. Duy chỉ có người đi đầu, váy đỏ tay áo màu xanh biếc, hồng mai dán trên trán, trang điểm mười phần tươi sáng làm nổi bật thần sắc khiếp đảm cùng một chút dung sắc hoảng sợ, cùng mọi người phía sau có vẻ không hợp nhau.

"Ai nha, chủ tử, chẳng lẽ Khúc Ngự nữ này chuẩn bị nghi thức tế lễ Tết Trung Nguyên[2] sao? Tại sao sắc mặt lại xám trắng mang một đám người đi lại lộn xộn trong hoàng cung vậy." Vân Lũ lắc mình biến hóa, lần thứ hai trở thành đại cung nữ được yêu thích của sủng phi ra mặt nhạo báng người, ngăn bọn họ ở trên đường.

([2] tết Trung Nguyên: rằm tháng bảy, lễ cô hồn. Theo lịch cũ định ngày rằm tháng giêng là thượng nguyên 上元, rằm tháng bảy là trung nguyên 中元, rằm tháng mười gọi là hạ nguyên 下元, gọi là ba ngày nguyên.)

"Nô tì (nô tài) thỉnh an Trần Tần nương nương, nương nương cát tường." Mọi người hoặc ôm hoặc mang theo đồ vật thấy thế sôi nổi vội hành lễ, không dám chậm trễ.

Khúc Hân Nhiên lại không biết bị quý quái gì, nghe tiếng xoạt ngừng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Tiết Bích Đào, như muốn đục ra một cái lỗ trên người nàng.

"Như thế nào? Bốn cung không xứng để Khúc Ngự nữ hành lễ sao?" Tiết Bích Đào khí độ nhàn nhàn, liếc mắt về phía nàng ta.

Lúc này Khúc Hân Nhiên mới động tác cứng đờ hành lễ, ánh mắt lại như cũ nhìn chằm chằm Tiết Bích Đào, trong ánh lập lòe dị quang[3].

([3] Dị quang: ánh sáng kì lạ.)

Vừa rồi, lúc nàng đi qua một đình viện ở Ngự Hoa Viên, nàng nghe được một phần khúc đơn giản non nớt, đó là ca dao chỉ có người hiện đại mới biết. Tâm nàng phút chốc nhảy lỡ một nhịp, không thể tin được ở triều đại này trừ nàng thế nhưng lại tồn tại một người khác xuyên không đến. Truyền ra loại khúc này, người xuyên không kia mười phần cũng là nữ nhân. Nếu đều là nữ nhân trong cung, vậy mình tuyệt đối không thể để nàng ta nhanh chân đến trước.

Vì thế nàng đi hỏi cung nữ quét rác hát khúc kia, cung nữ trả lời lại làm nàng hoảng sợ. Trần Tần, cái người luôn nhắm vào nàng từ lúc nàng vào cung, Trần Tần.

Nàng hoảng sợ bất an, không biết đây là trùng hợp, nàng ta đã sớm biết mình là người xuyên không? Hoặc là, thật ra nàng ta cũng học đâu đó được khúc hát này từ người khác, kỳ thật căn bản không có quan hệ với nàng ta?

Lúc nàng đang mất hồn, đối tượng nàng ngờ vực bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Nàng đột nhiên không biết lấy thái độ như thế nào đối đãi với nàng ta. Quyền chủ động dường như không ở trên tay nàng, bất kể nàng thẳng thắn hay không, cục diện hiện tại đều bất lợi với nàng.

Vậy Trần Tần, rốt cuộc có phải là người xuyên không hay không? Nàng thật sự rất muốn biết đáp án.

Tiết Bích Đào phảng phất như đoán được tâm tư của nàng ta, đuôi mắt nàng quét nhẹ qua hồng mai trên trán Khúc Hân Nhiên, còn thiếu một chút nữa. Giấy dán này có hiệu quả nhưng dưới tình huống bị kích thích nhất định mới có thể phát tác. Bất kể là buồn đau vui vẻ, kinh hách sợ hãi. Mà từ màu đỏ đậm hay nhạt, là có thể nhìn ra nó bắt đầu có tác dụng hay không.

Cánh môi nàng khép mở, đối với Khúc Hân Nhiên đang khẩn trương nhìn chăm chăm vào mình, không tiếng động nói: "Thế kỉ 21." Gần như

gắn từng chữ một, nói ra nội dung rõ ràng, mạch lạc.

Đôi mắt Khúc Hân Nhiên đột nhiên trợn to, trên trán bỗng dưng nóng bỏng lên. Đột nhiên nàng cảm thấy cử chỉ không chịu sự khống chế của mình, ở sâu trong nội tâm có thứ gì đó bùng nổ ra trong nháy mắt. Cánh môi nàng giơ lên, dùng ngữ điệu quý dị nói: "Người không xứng."

"Người chỉ là vật hi sinh sủng phi của bốn cung mà thôi. Người có thể kiêu ngạo ở trước mặt những nữ nhân đệ tiện đó, nhưng trăm triệu lần không nên bày ra cái mác sủng phi ở trước mặt bốn cung. Tiết thị hèn hạ người, chỉ sợ đến chết cũng không biết, kì thật người là tấm lá chắn Hoàng thượng dựng lên vì bốn cung để ngăn trở đám nữ nhân hậu cung ngấm ngầm hoặc công khai công kích? Ha ha ha ha, bốn cung mới là chân ái của Hoàng thượng" Tốc độ nói của nàng ta cực chậm, nói đến cuối câu đột nhiên hưng phấn lên, phảng phất giống như lời nàng ta nói là sự thật.

Cung nhân xung quanh đều bị lời nói bất thành linh này dọa cho choáng váng.

Này, này, này, Khúc Ngự nữ bị quý bám vào người sao?

"Sớm hay muộn bốn cung cũng sẽ làm Hoàng hậu! Chờ Hoàng thượng trăm năm sau, Bốn cung vẫn sẽ là Hoàng Thái hậu danh chính ngôn thuận! Cái gì Đại Hoàng tử Nhị Hoàng tử, chỉ có nhi tử của bốn cung, mới là chủ nhân tương lai của thiên hạ này!" Vừa nói xong, nàng ta hưng phấn, tiếng cười bừa bãi tràn ngập trong không trung của Ngự Hoa viên, mãi không tiêu tán.

Ngay cả Tiết Bích Đào, người đầu tiên ra chuyện này cũng lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người. Quả thật nàng muốn đỡ trán, trong đầu nữ nhân này bình thường nghĩ cái gì vậy? Sớm biết trong đầu nàng ta đều là những thứ có thể nhốt nàng ta vào mười tám tầng thiên lao, nàng, nàng đã sớm dùng nhất chiêu này.

"Hoàng, Hoàng thượng." Tiết Bích Đào hoảng sợ tự nhiên ôm ngực, thẳng tắp nhìn về phía Hoàng đế, giống như bị hồ ngôn loạn ngữ này dọa cho hoang mang lo sợ.

Nghi trượng đế vương dừng ở cách đó không xa, ngực Trưng Nguyên đế phập phồng cùng sắc mặt xanh mét đều chứng tỏ tâm tình lúc này của hân. Thời điểm nàng ta nói được một nửa, hân cũng đã tới rồi.

"Còn đứng đó nhìn hay sao? Mau kéo nữ nhân không biết sống chết này xuống." Triệu Trung Tín tàn nhẫn đá chân một tiểu Thái giám bên người. Không phát hiện ra sắc mặt Hoàng thượng có bao nhiêu khó coi sao?

Lúc này, Hoàng đế mới hồi phục hoàn toàn chấn động trong nội tâm, tự cổ chí kim, còn chưa từng có một nữ nhân nào trước mặt Hoàng đế nói ra 'Hoàng đế trăm năm sau', thanh âm hân lạnh lẽo giống như một khối băng đông lạnh: "Nếu nàng ta một lòng muốn chết, ta liền thành toàn cho nàng ta. Truyền lệnh xuống, Khúc Ngự nữ phát điên, bất kính thiên tử, ban rượu độc."

Nghe được Hoàng đế mặt không biểu tình ra mệnh lệnh, vì cổ sinh tồn cường đại kích thích nên thoáng kéo tâm trí Khúc Hân Nhiên trở về, nàng không kịp khiếp sợ về hành động vừa rồi của mình, muốn hô to: "Hoàng thượng! Ta ưm...ưm..." Cung nhân kéo nàng ta đầu lại dảm để cho nàng ta mở miệng, vội vàng dùng khăn tay của mình vo lại thành một khối, không để ý đến nàng ta dẫy dụa, trước lấp kín miệng nàng ta.

Ánh mắt Khúc Hân Nhiên gắt gao nhìn thẳng Tiết Bích Đào, cho rằng hiện tượng không bình thường vừa rồi ngoại trừ người hiện đại ra người khác không thể nào có khả năng làm được. Nàng ta không ngừng đuổi chân giầy giụa, giống như trâu đực lần đầu nổi điên, chỉ cần một khi nội thị buông tay, liền tập tức vọt tới trước mặt Tiết Bích Đào, bâm thây vạn đoạn nàng.

Nhưng làm sao nàng ta có thể tránh thoát được sức mạnh vài người hợp lại? Cho dù nàng ta không bằng lòng, cuối cùng cũng bị kéo đi cách xa Hoàng đế cùng Tiết Bích Đào.

Lúc này Tiết Bích Đào đã buông xuống mặt mày, nàng cảm thấy tâm tình có chút phức tạp, không được dễ chịu vì Khúc Hân Nhiên. Rõ ràng là trò chơi, nhưng nhân vật sống động như vậy, giống như cảnh tượng chân thật, làm nàng không có cách nào không diễn theo.

Một lúc sau trên đường lát đá lại khôi phục yên tĩnh, sắc mặt Hoàng đế cuối cùng cũng có biến chuyển tốt đẹp. Hắn quay người thấy bộ dáng yên lặng của Bích Đào, sắc môi hơi bệch, giống như còn chưa hoàn hồn từ chuyện vừa rồi, không khỏi hỏi: "Bị dọa sợ sao?"

Tiết Bích Đào lắc lắc đầu, đem thân mình nghiêng nghiêng bên người Hoàng đế.

Hoàng đế thuận thế dắt bàn tay lạnh lẽo của nàng, vuốt ve như lần đầu tiên nàng thị tẩm, nhưng lại như có gì đó đã không giống nhau. Hắn nói: "Trước đi vào đã."

"Vâng." Bích Đào lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Trong lòng Hoàng đế bỗng nhiên thấy xúc động, thời điểm bước đi vì không để cho cũng nhân phía sau nghe thấy, giọng nói không khỏi trầm xuống: Sao lại đứng ở chỗ này?

Bích Đào dựa người qua, cũng nhỏ giọng nói: Ban đầu, là muốn nhìn xem một chút Hoàng thượng có tới hay không. Vành tai trắng nõn nổi lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt.

Hoàng đế nắm chặt tay nàng, cũng không hỏi nhiều.

Cảnh Dương cung, Du Nhiên các.

Nghi Quý nhân lỡ tay làm đứt một cánh hoa cúc, nghiêng đầu hỏi: "Khúc Ngự nữ?"

"Đúng vậy chủ tử, nghe nói tình cảnh lúc đó rất dọa người, mọi người đều đoán Khúc Ngự nữ bị đồ vật không sạch sẽ bám vào người đấy." Như Châu mang theo chút tán thành nói: "Cũng không phải sắp đến Tết Trung Nguyên rồi sao?"

"Tỷ tỷ nói bậy!" Tự Ngọc tiến lên trách nàng một câu, nhét vòì hoa sen vào trong tay nàng: "Vẫn nên học theo lời ma ma đã dạy, nói ít làm nhiều mới đúng."

Như Châu sờ sờ cái mũi, cảm thấy bị muội muội giáo huấn có chút xuống đài không được, nhưng vẫn cầm vòì sen đi. Để lại muội muội nói chuyện với chủ tử, chính mình chỉ đứng tại nghe.

"Đã tìm được người bắt chước bút tích rồi chứ?"

"Theo chủ tử nói, đã tìm, chỉ chờ chủ tử phân phó."

"Ừ, chờ đến Tết Trung Nguyên, người lại bảo hẩn...Sau đó."

Như Châu nghe câu được câu không, dứt khoát một lòng tưới hoa. Hừ, chỉ biết khi dễ nàng.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tắm Nước Nóng

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Hồ tắm Lam Điền lấy: thúy[1] ngọc, mặc[2] ngọc, hoàng[3] ngọc làm ba màu sắc chủ đạo, áp vào nhau tạo thành một đường dài. Ước chừng dài ba thước, rộng bảy thước, sâu bốn thước, nước ấm dâng lên chỉ tới ngang ngực của Hoàng đế. Hai tay hần đặt ngang ở trên vách hồ tắm, đường cong thường ngày vốn mạnh mẽ cứng rắn nay lại thả lỏng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

([1]: màu xanh biếc

[2]: màu đen

[3]: màu vàng)

Bỗng nhiên sau lưng có cảm giác là có người tới gần, Hoàng đế liền quay đầu lại nhìn, lập tức có một đôi chân trắng như tuyết đập vào mí mắt. Gương mắt nhìn lên, xung quanh đều là sương mù mờ ảo, mơ hồ thấy được Tiết Bích Đào khoác lấy hai ba tầng lụa mỏng bọc quanh người, bên trên chỉ đến phần ngực, phí dưới chỉ che đến bờ hông căng tròn, đường cong là lướt, dáng người mạn diệu.

Hóa ra trong lúc lơ đãng, vật nhỏ đã lớn lên mê người đến như vậy. Hần than thở.

Tiết Bích Đào thấp eo cúi người xuống, chân nhỏ khếp lại một chỗ ngồi bên cạnh hồ, rồi tự mình ôm cổ Hoàng đế từ phía sau lưng, bộ dạng thân mật. "Hoàng thượng vẫn còn nghĩ về chuyện lúc nãy sao?"

Da thịt mềm mại chạm vào người, mùi hương thoang thoảng ngay mũi, đôi mắt hẹp dài của Hoàng đế không tự giá nheo lại, ngữ điệu có chút lười nhác khó có được: "Nghĩ tới nàng ta để làm gì." Ở bên hông, bàn tay to duỗi tới bắt được eo nhỏ của nàng, rồi kéo nàng xuống nước.

Nàng uốn éo vòng eo để tránh thoát, đặt chân lên bậc thềm được khắc nhìn giống như hộp bạc, tiếng nói nhỏ mềm mại ôn hòa: "Hoàng thượng không muốn thiếp thân vì ngài thoa hương sao?" Nói xong, thân thể của nàng mềm mại như không xương xệt qua sống lưng của Hoàng đế, vụng trộm bôi hỗn hợp bột hoa đào, hoa lê, hồng liên cùng ngọc trai, thạch nhũ lên người hắn. Mùi hương thoáng chốc dâng lên, khiến nàng cười khanh khách.

Bởi vì chưa được xoa đều, một nắm bột giữa xương bả vai cứ vậy mà chậm rãi trượt xuống, trông rất là buồn cười.

Hoàng đế chỉ cảm thấy trên lưng chợt lạnh, lại nghe tiếng cười hết sức vui vẻ của Bích Đào, nhất thời hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Hắn xoay người nắm chặt chân nàng, mạnh mẽ kéo nàng xuống hồ tắm. Thân thể trắng nõn như bánh trôi ở trong nước của nàng ướt nhẹp, lúc này tới lượt hắn nở nụ cười.

Tiết Bích Đào không có phòng bị, bị kéo một phát, đầu nhỏ lập tức đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Nàng lùi ra phía sau, vướn vướn sống mũi bị đụng đau, âm thanh mềm mại tức giận vang lên khiến tâm của Hoàng đế cũng ngứa ngáy: "Lỡ mũi bị đụng hư mất, Hoàng thượng lấy gì bồi thường đây."

Nàng lấy tay vòng ra sau lưng Hoàng đế, xoa xoa khối bột, nhẹ thoa chậm đều, nhẹ nhàng vuốt đều, rồi từ từ thoa đều xung quanh lưng của Hoàng đế.

Hoàng đế biết rõ nàng đang làm loạn, nhưng cũng tùy ý để nàng trêu chọc khiêu khích. Qua một hồi lâu, tiếng cười của hắn dần dần trầm thấp: "Trẫm giúp nàng tắm rửa sạch sẽ thân mình để nhận lỗi thì như thế nào?"

"Hả?" Tiết Bích Đào đang tập trung chơi xấu, nghe tiếng thì mê man ngẩng đầu, căn môi suy nghĩ một lúc lâu rồi mới gật gật đầu: "Được, được a." Thật ra thì nàng vẫn chưa rõ là vì điều gì mà Hoàng đế đột ngột nói câu như vậy.

Nhưng mà "Nhận lỗi" gì đó, cảm giác cũng không hề tồi nha.

Hoàng đế thấy nàng vì chuyên tâm quá mà bộ dáng trở nên ngây ngốc, khuôn mặt vì hơi nước mà ửng hồng như say, đôi mắt lại rất tinh thuần. Nhớ lại bộ dạng kiều mỹ mớm anh đào cho hắn của nàng, bụng dưới không khỏi nóng lên, con người đột nhiên trở nên thâm thúy.

"Ngoan, trước tiên giúp trẫm xoa nơi này đã." Hắn cầm tay nàng nắm lấy chỗ nóng bỏng kia, cảm nhận được bàn tay nhỏ mềm mịn kia của nàng, khiến da lưng của hắn đột nhiên chậm rãi căng chặt.

"Vẫn là người ta giúp Hoàng thượng sao." Tiết Bích Đào lâu bầu oán giận nhưng phía dưới động tác lại không chậm. Bàn tay nhỏ trắng nõn như bánh trôi nước kia dính với bột xà phòng dao động lên xuống, ngẫu nhiên sẽ chơi đùa hai viên cầu, kích thích Hoàng đế run rẩy một hồi, một trận tê dại truyền trong xương cốt.

Vì lực cản ở trong nước mà động tác được trong chốc lát, Tiết Bích Đào liền cảm thấy mỗi tay không thôi.

Nàng thấy vẻ mặt Hoàng đế mê muội thoải mái như say, giật giật cánh tay nhỏ, tức khắc cảm thấy nhận lỗi gì đó đều chỉ là mây bay! Thở hồng hộc mà buông tay bãi công.

Hoàng đế híp mắt đợi trong chốc lát phát hiện vật nhỏ bỏ gánh không làm, một tay ôm người vào trong ngực, âm thanh cười nhẹ: "Không thú vị?"

Tiết Bích Đào đem toàn bộ trọng lượng dựa vào trong lòng Hoàng đế, uốn éo nhận nhạo, rầm rì: "Không có nhận lỗi, không làm." Đến giờ vẫn còn chưa có ý thức được ý tứ sâu xa của việc nhận lỗi.

"Đừng nóng lòng, giờ trầm nhận lỗi ngay với bảo bối nè." Hoàng đế tiến đến nói ở bên tai nàng, lại nắm móng nhỏ của nàng trong tay, áp nàng lên vách đá của đục trì. Sa y bị ướt càng thêm mỏng manh, có thể thấy được địa phương say lòng người kia. Hầu kết của Hoàng đế khẽ động, bàn tay không thể chờ được mà xông vào đào nguyên u cốc của nàng tìm kiếm. Mặc dù đang ở dưới nước, hắn vẫn cảm thấy một lượng chất lỏng động trên tay mình. Hắn cười: "Tiểu yêu tinh nói dối, chẳng phải bản thân nàng cũng rất vui vẻ sao?".

Sa y mỏng dính nước càng thêm bám chặt vào trên người, lại thêm nước nóng hôi hổi, hương thơm mờ mịn của nước hoa thấm vào qua da ngứa ngứa ửng đỏ hồng khiến cho nàng bị cọ mà cảm thấy buồn cười, như chạm trúng vào chỗ cần gãi ngứa, thân mình nàng run lên nhè nhè. Cố gắng lấy tay cởi bỏ sa y mỏng xuống, phía dưới đã bị Hoàng đế xoa tới nổi ra càng nhiều nước mật. Giống như nhẹ nhàng cắn một miếng bánh trôi nước liền có nước mè chảy từ trong nhân ra.

"Mới không có đâu." Nàng mở miệng với âm thanh không hề có chút thuyết phục nào, móng nhỏ xê dịch ở trong lòng bàn tay của Hoàng đế, như có vẻ chột dạ.

Hoàng đế lại mở chân nàng ra một chút, cùng với nước mặt và xà phòng trơn trượt chậm rãi đẩy mạnh đi vào, trong nháy mắt liền thấy như có miếng thịt mềm đang hốt hoảng kẹp chặt hẳn, liền cọ xát một chút. Bích Đào không khỏi ngửa cổ ra phía sau, hai bàn tay mềm nhỏ cực lực ôm lấy Hoàng đế, khoe mawts tràn đầy xuân sắc: "Gấp gáp như vậy, Hoàng thượng mới là người nói dối đấy. Vừa nãy còn nói giúp ta tẩy sạch."

Hoàng đế cực kỳ có kiên nhẫn dùng vật cứng rắn mài, cọ, khắp nơi như gặp phải cản trở, nghe nàng nói liền lên tiếng trêu đùa: "Nếu đã muốn giúp nàng tắm rửa thì tất nhiên là phải tắm từ trong ra ngoài, không bỏ chỗ nào cả." Thúc một cái, lại cười nhẹ nói, "Ngày thường một mình nàng, chỉ sợ là không tắm rửa đến nơi này, hử?" Nói xong liền dùng lực, cùng nước nóng bỗng nhiên thâm nhập đến chỗ sâu nhất. Khiến cho Tiết Bích Đào không chuẩn bị mà 'ưm' ra một tiếng.

Tiết Bích Đào đã sớm bị cọ sát đến không chịu nổi, Hoàng đế mạnh mẽ va chạm tiến vào thì lông mày trái lại nhíu lại. Ôm chặt Hoàng đế, lộ ra chút thoả mãn, tấm lưng trắng tuyết vì đè lên vách tường ngọc đã bị chà đến đỏ hồng. Chỉ một tiếng vang là tiếng nhỏ nhẹ thúc giục: "Hoàng thượng, nơi đó không sát đến..... Ưm.....Nơi này cũng muốn..... Còn muốn còn muốn....."

Hoàng đế bị vật nhỏ này thúc giục dục hỏa bùng cháy mạnh, hẳn không chế ham muốn đang quấy phá, muốn khiến cho nàng biến thành bộ dáng thấp giọng khóc lóc xin tha. Cũng không biết tại sao hôm nay tinh thần của nàng lại tốt như vậy, âm ỉ cả nửa ngày, đợi đến lúc Hoàng đế lơ đãng quét mắt đến chỗ cuốn hút kia của nàng, phía dưới lập tức căng ra như dây cung, chỉ cần lơ là thì có thể sẽ thất thủ.

"A..... Hoàng, Hoàng Thượng..... ĐỪNG..... Nơi này đừng..... Ô ô....."

"Ồ?" Trán của Hoàng đế chảy đầy mồ hôi rơi xuống cơ bắp đang sôi sục trong nước, thấy thế thì dừng động tác lại, chuyển động nhẹ nhàng, nghe được tiếng rên rỉ yêu kiều của nàng chột thêm ba phần mê hoặc, mắt đỏ hồng trong làn hơi nước nhìn càng thêm mê ly. Rốt cuộc cười: "Ngoan, nơi này còn phải tắm rửa thêm một lần nữa, đừng phát cáu, nha?" Nói xong, cố định nàng lại, mặc kệ nàng giãy giụa muốn thoát đi như thế nào, cào cào hấn, ba lần bốn lượt đều nhắm ngay chỗ đó mà đỉnh đến, cho đến khi thân nàng mềm nhũn, khóc nức nở mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm, không hề nói ra một chữ.

Qua một hồi lâu, rốt cuộc Hoàng đế cũng ngay trong tiếng nức nở của nàng mà thỏa mãn. Nhưng vẫn không chịu rút ra, lông mày giãn ra, dụ dỗ nàng: "Bảo bối, để ngâm trong chốc lát."

"Thoải mái?" Âm thanh khóc nức nở của nàng dừng lại, tay nhỏ đặt ở trước ngực hấn mà nhéo, rồi liếc mắt nhìn hấn. Hề hấn mà nói một chữ "Không", nàng lập tức chìm hấn xuống đáy ao!

Hoàng đế cười, mọi suy nghĩ của nàng đều lộ ra trên mặt. Hấn gật đầu nói: "Rất thoải mái."

"Nước nguội rồi." Nàng nháo như vậy, đã sớm rất mệt mỏi, miệng nhỏ ngáp một cái, thật không có cự tuyệt yêu cầu của Hoàng đế. A.... thực sự bù đắp rất tốt. Giống như một bức tranh xếp hình thiếu đi một mảnh ghép, nếu dùng một mảnh ghép khác lấp vá thành, dù không thích lắm, cũng có thể có một loại thỏa mãn kỳ dị.

Có thể hình dung thành, ta có cảm giác với người?

Tiết Bích Đào bức bách lúng túng suy nghĩ.

Thấy Hoàng đế ôm nàng không nói lời nào, không biết bắt đầu từ khi nào trong hồ tắm có chút yên lặng. Tiết Bích Đào vén tóc, ngẩng đầu nhìn

hắn:" Hoàng thượng còn đang nghĩ tới chuyện vừa rồi?" Vẫn là câu hỏi lúc đầu khi nàng bước vào hồ tắm.

Hoàng đế vuốt vuốt mấy cọng tóc rối của nàng, khó hiểu mở miệng:
"Nàng..."

"Ta muốn chính là Hoàng thượng" sủng ái, hai chữ này nàng thêm vào trong lòng, lại rất nghiêm túc chống lại ánh mắt của hắn: "Những thứ khác, có quan hệ gì với ta chứ?" Lúc Khúc Hân Nhiên ồn ào muốn làm Thái hậu, muốn nhi tử làm Hoàng đế, vị Đế vương trẻ tuổi này hắn là vẫn hy vọng hậu cung không có nữ nhân khát vọng quyền lực đi.

Có lẽ hắn cho rằng chẳng qua nữ nhân là đồ vật muốn dễ như trở bàn tay, không cần dụng tâm để ý. Nhưng cho dù hắn cô phụ rất nhiều thanh xuân của thiếu nữ, cũng tuyệt đối không cho phép người khác cô phụ hắn. Đặc biệt là người hắn để bụng.

Nguyên Trưng đế vẫn luôn biết nàng có một đôi mắt chân thành tha thiết, giờ phút này nhìn lại càng động lòng người. Nó chỉ cố chấp truy tìm bóng dáng của mình, trên trời dưới đất, không còn chuyện nào có thể hấp dẫn nàng. Mà hắn cũng biết, chính mình cũng nguyện ý bị nhìn chăm chú như vậy.

Hắn hôn lên trán nàng, hỏi: "Còn thích cái gì không? Trẫm sai người mua cho nàng." Giờ khắc này, hắn giống như những nam tử bình thường khác, nguyện ý vì cô nương mình yêu thương mà dâng lên mọi thứ, chỉ vì nụ cười của nàng.

"Xuân-Cung-Đồ trong phòng tắm." Bích Đào cười xán lạn, ánh mắt tràn đầy mong chờ.

.....

Thọ vương rút ra một con dao nhỏ chuôi bạch đồng, khắc hoa mai lên vỏ, sau đó đặt qua một bên. Trên bàn một đồng giấy trắng đang được xếp theo từng kích cỡ. Hãn thanh thân tựa lưng vào ghế ngồi, vuốt vuốt một thanh tiểu đao, toàn thân tản ra hào khí khó có thể dung nhập với khí tức trong thư phòng, nhưng hãn lại không thêm để ý.

"Vương gia, thuộc hạ có việc muốn bẩm báo." Tiếng gõ cửa vang lên.

Hồ Bì sau khi lên tiếng, lập tức thu tay, cung kính đứng ngoài cửa thư phòng, chờ đợi thông truyền.

"Vào đi." Giọng Thọ vương vang lên.

Hồ Bì đẩy cửa vào, tiến tới trước bàn, cung kính đáp lời: "Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ đã tìm ra xuất thân của người nọ. Là người của phủ Trấn quốc Tướng quân."

"Phủ Trấn quốc Tướng quân...." Thọ vương trầm ngâm. "Hoàng hậu gây ra sự kiện đại hoàng tử xong, nhanh như vậy đã muốn đánh chủ ý tới trên đầu bốn vương."

Đêm trước, hãn phát hiện những mẫu chữ trên các tấm thư pháp trong phòng có dấu vết động tay động chân, lập tức xuất ra một chút quân mã trong kinh thành của hãn, theo dấu vết mà truy tìm. Lại để Hồ Bì dẫn đầu điều tra. Nếu như là ở đất phong, thám tử căn bản không vào được thư phòng của hãn.

Gần đây quá mức lơ là cảnh giác rồi.

Hãn đang trầm tư, mắt thấy Hồ Bì vẫn thẳng tắp đứng đó, liền xoa trán thở dài: "Người xuống trước đi."

"Vâng, thuộc hạ cáo lui!" Hồ Bì lên tiếng lui ra, sau khi rời khỏi, còn không quên đóng cửa lại.

Việc này nếu như không phải có quan hệ cùng với triều đình thì đại khái là có liên quan đến hậu cung rồi. Hắn nhớ rõ, Lý gia còn có một bào muội của Hoàng hậu cũng vào cung.

Nhớ tới hậu cung, hắn bỗng nhiên nhớ tới nữ nhân khó nắm bắt kia, trên môi xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm.

Xem ra lại có trò hay để nhìn.

Chẳng qua là, nếu như có liên quan tới nàng, hắn phải để Hồ Bì điều tra rõ ràng thôi. Hắn đã quyết định.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thất Tịch

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Hy Thái phi

"Tiêm vân lộng xảo, phi tinh truyền hận, ngân hà xa xôi ám độ[1]".
Lại đến ngày Thất Tịch hàng năm, trong cung lấy gấm kết thành lầu điện,
cao trăm thước, chứa được mấy chục người. Trên bàn bày dưa và trái cây,
thờ tế hai ngôi sao Khiên Ngưu, Chức Nữ. Đồng thời, có người tấu nhạc,
phi tần đối nguyệt xâu kim[2] suốt đêm.

([1] trích từ bài thơ "Cầu Hỷ Thước" của tác giả Tần Quan

Dịch nghĩa: Đám mây mỏng biến ảo đa đoan, sao băng truyền lại
tương tư sầu oán, ta lặng lẽ vượt qua ngân hà xa xôi.

[2] đối nguyệt xâu kim : Xâu kim thật nhanh trong đêm trăng là hoạt
động có từ lâu đời có từ thời nhà Hán, với ước muốn có được kỹ năng tinh
xảo, khéo léo hơn. Người xâu được nhiều mũi kim nhất được công nhận là
người khéo tay nhất.)

Ban đầu hoạt động này do Hoàng Hậu dẫn dắt chủ trì, nhưng mà
Hoàng Hậu có bệnh nhẹ, lần trước Đức phi chuẩn bị thánh thọ có sai sót
không tiện tiếp nhận, lúc này do Hiền phi thay thế chuẩn bị an bài. Ngày
thường Hiền phi nương nương nhìn ôn ôn hòa hòa, làm việc lại lộ ra tác
phong lạnh lẽ, mới có mấy ngày toàn bộ mọi thứ đã được an bài thỏa đáng,
không thể bắt bẻ.

Nhưng loại chuyện này Tiết Bích Đào không quan tâm. Nàng quan tâm chính là chuyện đổi nguyệt khâu kim.

Lấy tơ ngũ sắc xuyên qua một loạt chín lỗ kim, động tác nối liền không gián đoạn thì có thể xưng là khéo. Bên này, Vân Lũ đang sửa lại cổ tay áo, thấy nàng hỏi thì tinh tế nói đến. Bên kia, nàng đã quay đầu, nũng nịu tỏ vẻ với Hoàng đế: Cái đó có gì vui, không bằng chúng ta bắt mấy con nhện, chờ nó giăng tơ kết lưới. Hoặc là, dựng giàn nho, nghe Ngưu Lang Chức Nữ thì thâm.

Thật ra cũng có tập tục này, chỉ là trong cung không thịnh hành. Vân Lũ mỉm cười đáp một câu, trong lòng nói: nương nương nha, ngài nói với thánh thượng cái gì mà chúng ta, chính là tuy hai mà một, nam tử cũng không chơi cái này. Khen đế vương khéo tay, việc này nghĩ như thế nào cũng có vẻ không đáng tin cậy.

Trái lại Hoàng đế không nghĩ nhiều như vậy, mặc xong long bào, Vân Hương hầu hạ hắt mặc quần áo cũng đã thối lui đến một bên. Hắn đi đến bóp cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: Hay là chính nàng làm không tốt, mới ghét bỏ nó vì sợ mất mặt.

Tiết Bích Đào ngạo nghễ, chỉ vào túi thơm đeo bên hông Hoàng đế: Nào có không tốt, cái này của Hoàng thượng vẫn là người ta làm đấy! Chính là ngại nó không thú vị. Có lẽ là đầu ngẩng hơi cao một chút, quá đúng lý hợp tình, nàng cảm thấy có khí nghẹn trong ngực, đầu quay quay.

Hoàng đế thấy thế biến sắc, tự mình tiến lên đỡ lấy: Làm sao vậy?

Không sao. Tiết Bích Đào mê man một chút lại cảm thấy ổn: Đại khái là vì chưa ăn sáng. Tụ huyết áp sao có thể không sao.

Đi truyền đồ ăn sáng. Sau khi nghe xong, Hoàng đế lập tức ra lệnh cho Vân Hương, đỡ Tiết Bích Đào đến mép giường ngồi, sờ trán nàng, hỏi: Cần

truyền thái y không? Sắc mặt không thấy tái nhợt, nghĩ đến xác thật là lại tái phát tật xấu cũ.

Mắt nàng trông mong nhìn Vân Hương đi truyền thiện, chưa kịp xen mồm. Đợi sau khi ngồi ổn, nàng gấp không chờ nổi, lay lay bàn tay to trên trán, quơ quơ cổ tay áo theo hình rồng, tham ăn nói: Thái y lại không thể làm đồ ăn. Hoàng thượng, buổi sáng người ta muốn ăn thịt bát bảo.

Thịt heo, nấm hương, thịt hồ đào, măng thái miếng, chân giò hun khói, dùng rượu cùng hầm lên, nghĩ đến đã chảy nước miếng.

Hoàng đế thấy nàng còn có tâm tình quan tâm cái này, lo lắng trong lòng cũng biến mất hơn phân nửa, lại không đồng ý yêu cầu này: Chờ đến trưa trưa sai người làm cho nàng. Buổi sáng ăn món đó khó tiêu hóa. Nàng ít khi ăn thịt, trừ phi là đã lâu không được ăn thịt, nếu không nhất định sẽ không tự mình nói ra. Hiếm khi nàng thêm một món gì đó, đương nhiên muốn cho phòng bếp tăng cường làm món đó.

Tiết Bích Đào uể oải đáp ứng một tiếng. Chờ sau khi Hoàng đế thượng triều, nàng mới đột nhiên lấy lại tinh thần, cho nên tòa lâu cầu xin Chúc Nữ được khéo tay theo thừa trong truyền thuyết, nàng vẫn muốn đi. --

Đêm lạnh như nước, trăng lạnh như sương. Trên lầu cao gần trăm trượng cầu Chúc Nữ ban cho sự khéo léo là đèn cung đình thấp sáng, náo nhiệt phi phàm, xảo quả[3] bày đầy bàn, đàn sáo không ngừng như lũ.

([3] xảo quả: Vào ngày Thất tịch, người ta thường ăn xảo quả (巧果), một loại bánh ngọt rán mỏng được làm từ bột, đường (hoặc mật), và mè. Xảo quả có nghĩa là loại quà ăn khéo léo hay tài giỏi.)

Hiền phi thân là người chủ trì, đương nhiên không thể tự mình đãi khách. Xưa nay Trình Quý tần là người của Hoàng Hậu, mà Mật Quý nhân đã sớm quy phục Hoàng hậu từ trước xuân sưu. Người khác cũng không biết vì sao Hiền phi giúp đỡ Hoàng hậu bảo vệ giang sơn, nhưng nói tóm

lại, lần này trong bữa tiệc là hai người các nàng cùng nhau khuấy động không khí.

Khi Tiết Bích Đào lên lầu, Trinh Quý tần đang tiếp đón Lệ Tần vừa đến, hai người ngoài cười nhưng trong không cười lời kéo tay. Một người nói: Khí sắc của Trinh tử tử càng ngày càng chuyển biến tốt, không biết dùng cái gì dưỡng dung bổ nhan, hay là cất giấu không nói với chúng ta.

Một người khác nói: Nếu có đồ tốt thì dù không nói với người khác cũng muốn nói cho muội muội. Từ khi vào cung chúng ta đã giao hảo, tử tử còn có thể giấu giếm người sao? Có lẽ là ngày gần đây thường ở cùng một chỗ với Liễm Dương nên nhìn trẻ ra chút.

Liễm Dương tức là tên của Tam Công chúa, nhưng thật ra đây là lần đầu Tiết Bích Đào nghe nói.

Trinh Quý tần còn không thuận theo, không buông tha: Nhan sắc của muội muội tốt hơn tử tử không biết bao nhiêu lần, nào cần dùng đến đồ dưỡng dung. Chính là thừa dịp tuổi trẻ, sớm sinh lấy đứa con mới là lẽ phải. Cố tình đến nay còn không có tin tức, chính là ta ở bên cạnh nhìn cũng thật sốt ruột.

Lệ Tần bị một câu này làm tức giận, phất tay áo, tốt xấu nhịn xuống, chung quy không thể để tiện nhân Ngô Tâm Di này chế giễu trắng trợn. Ban đầu, thời điểm An Tài tử sinh hạ Tứ hoàng tử, nàng ta cũng muốn ôm lại đây dưỡng, không biết tại sao Hoàng thượng không chịu, trực tiếp để An Tài tử tự mình dưỡng. Độc phụ kia do gia đình bình dân sinh ra, trợ giúp Ngô Tâm Di hại chết hài tử của Mật Quý nhân, thế nhưng không bị ông trời báo ứng, trái lại bình an sinh hạ hài tử của chính mình, nghĩ như vậy, sao nàng ta có thể không tức giận?

Nhưng ngược lại nàng ta nghĩ đến một sự kiện khác, hướng mắt về phía Mật Quý nhân liếc một hồi, trên mặt tiện đà khôi phục tươi cười diễm

lệ, nhan sắc càng tăng lên. Thầm nghĩ, Ngô Tâm Di người cứ chờ đi! Người làm những việc đó, đừng tưởng rằng có thể giấu cả đời.

Bên này, Mật Quý nhân tinh mắt thấy Tiết Bích Đào lên lầu, chợt bỏ người khác lại đây tiếp đón nàng. Nàng ta thuận theo lễ nghĩa thấp người hành lễ trước, lại cười nói: Trân Tần tỷ tỷ tới sớm, còn nhiều chỗ trống, chọn chỗ vừa ý rồi ngồi xuống đi.

Nghi Quý nhân đang nói chuyện dở với Mật Quý nhân cũng theo đó nhìn thấy Tiết Bích Đào. Nhìn từ bên cạnh, Trân Tần như là bất mãn với hoạt động cầu Chúc Nữ ban cho khéo tay thêu thùa này, rất không thú vị chuyển tròn mắt, câu được câu không nói chuyện với Mật Quý nhân, nhưng mà thần thái tự nhiên, trái lại không cao ngạo vô lễ giống như người hậu cung lưu truyền. Chỉ là bất luận như thế nào, chỉ cần nàng ấy được sủng ái cũng đã trở ngại tới con đường của mình rồi.

Chính mình vào cung là bởi vì tỷ tỷ bị thương thân mình, muốn để mình sinh hạ Hoàng tử, sau đó dưỡng làm con vợ cả. Đây là nghĩa vụ của nàng ta, cũng là giá trị duy nhất của nàng ta hiện giờ, nàng ta không có khả năng từ bỏ. Nhưng một tháng, phần lớn thời gian Hoàng thượng đều nghỉ ở chỗ Trân Tần, dù đến chỗ mình, cũng khó vừa lúc rơi vào thời điểm dễ dàng thụ thai. Lâu dài, chờ đến khi trong cung lại thêm người mới, nàng ta lại càng khó có cơ hội.

Nữ nhân miễn cảm, từ sau chuyện lần trước của cống nữ Hoàng thị, nàng ta cảm giác giữa Trân Tần và Thọ vương không giống bình thường. Thọ vương luôn luôn cố quái khôn kể, không có hứng thú thì không để vào mắt, lại cố tình duỗi tay trợ giúp Trân Tần. Thật sự là nhất thời hứng thú? Có lẽ người khác khó có thể nghĩ đến, nhưng đất phong của Thọ vương gần biên quan, hàng năm phụ thân trấn thủ biên quan, có qua lại với hãn. Từ trong đánh giá của phụ thân, chính mình cũng có thể nghiền ngẫm ra một vài điều. Cho dù đây chỉ là nàng ta suy nghĩ nhiều, nhưng có chuyện này làm đậm nét, mặc dù là giả, cũng có thể làm mọi người hoài nghi suy đoán.

Tâm tư nghi kỵ của Đế vương nặng nhất, có một số thứ một khi xuất hiện, trước sau đều khó có thể bù lấp khe hở. Nàng ta muốn làm chính là tạo ra cái khe hở này.

Mỗi người ôm một tâm tư riêng, đỉnh đặc mà nói, không khí lại hòa hợp.

Có thể vượt qua tuyển tú vào cung, không chỉ tâm tư linh hoạt, tay cũng đều thật khéo. Chờ cung nhân mang lên chín cây kim, mấy người đi đầu đều thật dễ dàng đã hoàn thành, càng cổ vũ tinh thần mọi người thêm hăng hái. Tiết Bích Đào thân là đề tài bàn luận trong cung, tất nhiên không thể thiếu bị người ồn ào muốn nàng đi thử. Xô xô đẩy đẩy đó là diễn xuất của gia đình nhỏ, nàng không chịu làm. Cho dù không vui, nghĩ không khí ngày hội rất tốt, chưa kể là trong cung, dù là hiện đại cũng khó có thể tìm ngày hội hoạt động thế này.

Vì thế nàng tiến lên cầm chỉ ngũ sắc, dưới ánh trăng và ánh đèn đưa chỉ vào lỗ kim. Chọc nhẹ một cái, chỉ không xuyên qua, trái lại dẫn tới Mẫn Tài tử bên cạnh đã sớm ôm hận với nàng, cười nhạo: May mà chúng ta kiểm tra tú nữ không phải thi nữ hồng may vá, bằng không, cũng không biết Trân Tần tỷ tỷ vào cung như thế nào.

Nghe nói, lúc ấy Trân Tần được miễn phần thi tài nghệ. Cũng có người âm thầm nghị luận như vậy.

Thật không? Không biết người nào tiếp miệng, thấy ánh mắt Tiết Bích Đào trở nên có chút bất đồng, cười, xô đẩy người nọ mới vừa nói một phen, làm mặt quỷ nói: Ai bảo Trân Tần nương nương của chúng ta có tư dung xuất chúng. Người nha, hâm mộ không tới. Gián tiếp nói Tiết Bích Đào là cái gối thêu hoa, đẹp chứ không xài được.

Bên cạnh càng có người khác nghe vậy hiểu ra.

Chỉ bằng tư sắc của các người -- Tiết Bích Đào chậm rãi gác kim trong tay xuống, giương mi, khước mắt liếc hướng mấy người các nàng, kiêu căng bừa bãi không cần nói, so với ngày xưa càng thêm kiêu mị động lòng người: Xác thật không thể so sánh với bốn cung.

Mấy người đang ghé tai nói thầm, nghe một câu phía trước không tự giác giương mắt nhìn lên. Đợi khi bị đuôi mắt nàng đảo qua, nội dung trong lời nói của nàng đều ném tới sau đầu, trái tim đập Bùm bùm, thế nhưng bỗng nhiên si ngốc hướng về, còn không đợi tỉnh thần, bị cười giấu mới giật mình hồi tỉnh.

Nhưng nghe nàng nhẹ nhàng nở nụ cười: Cũng để bốn cung nhìn bản lĩnh của các người.

Bản, bản lĩnh? Cái bản lĩnh gì? Mấy người ngẩn ngơ.

Mẫn Tài tử phản ứng lại trước tiên, ảo não chính mình sao lại nhìn nữ nhân này đến choáng váng. Nàng ta miễn cưỡng bày ra tư thái khinh thường trào phúng như cũ: Không biết Trần Tần nương nương muốn nhìn bản lĩnh gì của chúng ta?

Tiết Bích Đào bỏ lại ánh mắt lướt nhẹ, phất tay áo, lui sang bên cạnh một bước, không nhiều lời: "Thất Tịch ngoại trừ cầu xin Chúc Nữ được bàn tay khéo léo thêu thùa, còn có thể nhìn bản lĩnh gì?" Một hành động này đã nghiền nát trào phúng của Mẫn Tài tử.

Mẫn Tài tử có chút đoán không được, giành trước tiến lên lấy kim, che giấu xấu hổ khó chịu trong lòng mình. Nhưng trải qua một chuyện vừa rồi, lại bị ánh mắt khẩn thiết xem kịch vui của mọi người nhìn chăm chăm, bản thân nàng ta ở phương diện này cũng không phải xuất sắc, dù là ngày thường có thể xuyên qua, hiện nay nào có thể qua? Cứ mãi vê chỉ, lại đến một lỗ cũng xuyên không qua.

Những người còn lại nhất nhất thử đều là như thế, mặt không khỏi trở nên dị thường. Việc tinh tế thế này càng là tâm bình ổn càng làm tốt, càng nôn nóng càng khó được việc. Xưa nay các nàng cũng biết như vậy, nhưng vì chuyện mới vừa rồi nên không thể bình tâm tĩnh khí, lại là trước mắt bao người, lo lắng một khi làm không tốt sẽ bị người cười nhạo, lặp lại hít sâu cũng không thể trấn định. Thế nhưng không một người nào có thể thành công.

Lại nhìn Tiết Bích Đào, nàng đã trở lại chỗ ngồi, nhặt ra một xảo quả kiểu dáng ngon mắt rồi nhai kỹ nuốt chậm, đợi kết quả, chỉ rử mi cười khẽ, cầm khăn lau nhẹ khóe môi. Tư thái thanh thản xem bộ dạng quần bách của các nàng, cùng với cuối cùng Mật Quý nhân và Trinh Quý tần tới hòa giải.

Chính là Hiền phi chủ trì đại cục, mới đầu khi nhìn thấy cử chỉ lời nói việc làm của nàng ấy như vậy, tinh thần cũng dao động. Nhớ tới đã từng có một nữ tử cũng đường hoàng nhiệt liệt như vậy, đáng tiếc nay đã không còn dấu tích nữa. Nếu có thể, nàng vẫn muốn ôm nàng ấy ở kỳ hạ, chỉ cần nàng ấy không có hài tử, chỉ cần nàng ấy không cản trở con đường của ...

Khi Tiết Bích Đào bước vào đình viện, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cung nhân đã dựng xong giàn nho, dây nho đen nhánh vòng ở phía trên, nàng lười nhác ghé vào chỗ đó. Phiến lá vươn ra, quả nho trĩu xuống, màu tím như ngọc lưu li, ở dưới ánh trăng chiếu rọi càng lộng lẫy như bảo ngọc.

Nàng nhìn vậy, khóe miệng cong lên, nhớ tới buổi sáng nói qua loa lấy lệ rằng không đi tòa lâu cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa.

Vân Lũ, đi dọn giường đến đình viện. Nàng phân phó.

Vâng. Vân Lũ vốn muốn khuyên ngày mùa thu gió mát, lo lắng chủ tử dính khí lạnh vào người, lại nghĩ chủ tử hiếm khi có hứng thú như vậy,

ngày thường dù là nhìn mê chơi, tươi cười lại không bang hôm nay đập vào mắt, nên không ngăn trở, gọi người làm việc nặng tới giúp một chút.

Tiết Bích Đào tựa trên giường, trên đùi có thảm mỏng Vân Lũ sẵn sóc đắp lên. Nàng nghe mùi hương của quả thắm đầy tim phổi, xuyên qua giàn nho thấp thoáng những chùm quả, ngẩng mặt nhìn bầu trời, những vì sao ánh bạc như đá quý điểm tuyết trên chiếc khăn sa của mỹ nhân, gió thổi bay xa hơn, xa trăm dặm ngàn dặm, cho đến khi như đám sương tiêu tán, thu hẹp rồi biến mất.

Hoàng đế vốn chuẩn bị cùng nàng ngắm trăng, nghe Ngưu Lang Chức Nữ thì thầm, tuy rằng trước nay hãn chưa làm qua việc phong hoa tuyết nguyệt bậc này. Chỉ là chờ lúc hãn đến đã thấy nàng đã cuộn tròn ở một chỗ, lặng yên ngủ say.

Hãn xua tay bảo cung nhân lui ra phía sau, tiến lên nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, cười nhẹ một câu: Cũng không biết nghe được bao nhiêu.

Dưới giàn nho nghe tương tư, tương tư là không nghe được.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tin Tức

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Ngày mai chính là tết Trung Nguyên [1]. Tiết Bích Đào cùng mấy cung nữ ngồi xung quanh bàn, đang gấp thuyền siêu độ với đèn thả trên sông. Nàng cầm một tờ giấy hình chữ nhật, học người khác gấp đôi lại, rồi lại tiếp tục gấp thành bốn, sau đó động tác trên tay cũng dần chậm lại, nghiêng trêu chọc Vân Lũ: "Không biết người trong cung còn sợ hãi đến thế nào nữa."

([1] Tết Trung Nguyên: rằm tháng bảy âm lịch, lễ cô hồn. Theo lịch cũ định ngày rằm tháng giêng là thượng nguyên 上元, rằm tháng bảy là trung nguyên 中元, rằm tháng mười gọi là hạ nguyên 下元, gọi là ba ngày nguyên.)

Vân Lũ đã nhanh nhẹn gấp được một con thuyền hoa sen nhỏ, nghe thấy vậy liền cười: "Các nàng như thế nào cũng không liên quan với chủ tử. Chủ tử còn có thần phật phù hộ, đảm bảo mấy thứ quỷ quái kia không dám đến gần người."

"Cũng không phải. Chẳng qua là trong lòng có vấn đề, mới dễ dàng sinh ra ma quỷ thôi." Chợt nhớ tới Khúc Hân Nhiên, làm cảm xúc của Tiết Bích Đào hơi tụt xuống một chút. Nếu thế giới này thực sự có ma quỷ, chỉ sợ sau khi nàng ta có hóa thành lệ quỷ thì người đầu tiên không buông tha cũng chính là mình rồi. Nhưng mà trong cung chém giết, trước nay đều không chứa được người lương thiện.

Nàng không lo không sợ, nên trong lòng cũng sẽ không sinh ra tâm ma. Nếu không sao có thể nói là tự mình dọa mình chứ.

Chủ tử trước giờ đều không phải là người thích suy nghĩ miên man. Vân Lũ cười, túm được Phụng Tử đang bưng trà tới: Phụng Tử tỷ, hôm nay là ngày mấy? Chúng ta phải nhớ thật kỹ, đánh dấu ngày hôm nay lại để sau này còn dễ tìm kiếm. Tỷ có từng thấy chủ tử đa sầu đa cảm bao giờ chưa?

Người đứng là nha đầu bốn cột mà! Cánh tay Phụng Tử bị kéo một cái, nhanh chóng ổn định người lại, nước trong ly trà trên khay gỗ khó khăn lắm mới không sánh lên nữa, trên gương mặt trước nay đều cẩn thận cung kính có chút tức giận, cười mắng nàng: Làm việc không cẩn thận gì cả, may mà trà của chủ tử không bị sánh ra, nếu không

Nếu không, tỷ tỷ cũng chỉ có thể lại đi pha một ly khác thôi. Vân Lũ cười trộm, biết rõ Phụng Tử là người cẩn trọng nhất, nhất định sẽ không vì cái này mà bắt nàng đi làm. Nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy mình khi để người thành thật như vậy hình như không được tốt. Liền lại lấy lòng nói: Phụng Tử tỷ đừng vội, ta tất nhiên là có chừng mực chứ.

Tiết Bích Đào ở bên cạnh đang chống cằm nhìn hai người các nàng trêu ghẹo vui đùa âm ỉ, lại bị cái từ miên man suy nghĩ này gợi lên suy nghĩ.

Hôm qua, như thường lệ Thọ vương xuất hiện ở trong phòng giống như u linh, hiện giờ nàng cùng hần quen thuộc hơn rất nhiều, chỉ cần hần giữ đúng mực, nàng cũng sẽ không cố ý cách xa hần. Khó có khi hần mở miệng nói chính sự, nói chính là chuyện tướng quân phủ, nàng nghe từ đầu đến cuối xong, cũng không nghĩ ra được là chuyện gì.

Hai người thương nghị thảo luận một hồi cũng không đưa ra được kết quả, Thọ vương liền nói trở về lại tra, có lẽ cũng không có quan hệ gì tới nàng, lần này tới chỉ là nhắc nhở để nàng cẩn thận thôi. Trong lòng nàng

ấm áp, liền gói dưa và trái cây lại, nhét vào trong lòng ngực hắn, nói là: Có một lần thấy người cầm anh đào Chắc là thích ăn hoa quả.

Đấy Thọ vương đang mang vẻ mặt dờ khóc dờ cười đi.

Nàng nghĩ đến đây, hơi hơi cong môi, chứa một chút ý cười đặc ý vì thực hiện được. Lại bỗng nhiên bị Vân Lũ thời khắc chú ý tới chủ tử kéo đi làm lá chắn, vội không ngừng nói với Phụng Tử: Phụng Tử tỷ lại dong dài, ngay cả chủ tử cũng phải cười người này. Mau đặt trà xuống đi, tỷ cũng không thấy mỏi tay à?

Phụng Tử cũng không muốn tiếp tục dây dưa với nàng nữa, liền đặt chung trà ở trong tầm tay chủ tử, cười nói: Chủ tử mấy ngày đều ăn uống không tốt, trà này được pha từ quả cam và mật nên chua chua ngọt ngọt, cũng có thể dùng để khai vị.

Gần đây khẩu vị ăn uống của chủ tử thay đổi rất nhiều, khi tốt khi xấu, nô tỳ các nàng cũng vì thế mà vất óc nghĩ cách. Lúc tốt thì muốn khuyên nhiều chủ tử đừng ăn quá no, lúc xấu lại trăm ngàn lần tìm cách khai vị. Nếu không phải sắc mặt chủ tử hồng nhuận, thân mình khoẻ mạnh, các nàng đã sớm mời thái y đến xem rồi.

Về tình tế cùng cẩn thận, Phụng Tử tỷ là nhất. Vân Lũ cười nịnh một câu, cũng không phải là nói bậy. Chỉ là nàng ở trong cung đã thấy nhiều, hiện nay thấy tình trạng của chủ tử như vậy, liền có một ý tưởng chợt lóe qua. Tươi cười theo đó cũng hơi ngưng lại, mà người khác cũng không phát hiện.

Một mình Mộ Vân ngồi ở bên cạnh gập thuyền hoa sen, thấy các nàng tươi cười vui vẻ hoà thuận như vậy cảm thấy có chút không được tự nhiên, mà ánh mắt nhìn về phía Vân Lũ rất phức tạp. Rốt cuộc nàng là do một tay mình đề bạt mà lên, nếu lâu dài chỉ sống ở dưới tay mình, tất nhiên sẽ không sinh ra tâm tư khác. Nhưng hiển nhiên nàng đang chậm rãi bò lên

trên, hiện giờ càng là thay vị trí của mình ở bên người chủ tử, mọi chuyện lấy chủ tử làm đại cục, ổn thỏa tri kỷ, so về mặt kiến thức nàng tốt hơn mình nhiều. Nàng không khỏi chua chát, lại muốn lấy ra nhiều bản lĩnh hơn, để chủ tử nể trọng mình giống như trước đây.

Là người đều muốn được chú ý, lúc phát hiện người đang nhìn mình chăm chú lại chuyển ánh mắt sang người khác, trong lòng liền khó tránh khỏi sẽ sinh ra biến hóa.

Nàng tự an ủi mình một phen, đang muốn nói vào cùng các nàng, đúng lúc nghe thấy Sơ Hiếu hô lên một tiếng: Chủ tử, chủ tử! Liền đem lời nói đến miệng nuốt xuống.

Sơ Hiếu bước chân gấp gáp, gương mặt đỏ bừng, thở hổn hển nói: Chủ tử, Mẫn Tài tử ở Quế Nguyệt các Hàm Phúc cung nàng Nói đến đây, nàng đột nhiên dừng lại. Lúc này không thể tùy ý giống lần An Tuyền thị, chủ tử cùng Hoàng thượng đang là thời điểm gần bó như keo sơn, chột nghe thấy tin tức này cũng không biết sẽ nghĩ thế nào nữa. Nàng do dự một lát, thấy chủ tử nhìn chăm chăm nàng chờ nói tiếp, lúc này nàng mới nói: Mẫn Tài tử được thái y khám ra có hỉ mạch được hai tháng, chính là thái y ban đầu xem mạch cho An Tuyền thị xác nhận. Câu sau để tăng thêm mức độ đáng tin của tin tức.

Đôi mày tinh xảo như trăng non của Tiết Bích Đào nhăn lại, hỏi Sơ Hiếu: Người biết được từ chỗ nào?

Khắp nơi trong cung đều truyền như thế. Sơ Hiếu nói xong một câu, phát hiện ngữ điệu của mình hơi cao, nên hạ giọng nói tiếp: Không chỉ Thánh thượng ban thưởng thăng nàng thành chính ngũ phẩm Quý nhân, mà ngay cả Hoàng Thái hậu đang lễ Phật cũng bị kinh động, ban thưởng không ít được liệu bổ dưỡng.

Kinh động Hoàng Thái hậu Tiết Bích Đào cười cười, dù sao cũng là cháu gái ruột. Thái hậu làm như vậy cũng là chuyện thường tình.

Vân Lũ lúc này cũng không nghĩ lại ý niệm mới vừa lóe qua nữa, nàng quan sát thấy khuôn mặt chủ tử không có thương tâm, tức khắc nghĩ tới Thái hậu, nên cũng trầm ngâm nói với chủ tử: Có lẽ là Thái hậu nương nương cảnh báo chúng ta, cái thai này của Mẫn Tài tử lão nhân gia nàng muốn bảo vệ rồi.

Người nói đúng. Tiết Bích Đào gật đầu: Hết cách, cái thai này của nàng có thể nào, thì cũng không quan hệ với chúng ta. Ngụ ý chính là nàng sẽ không động thủ.

Phụng Tử cẩn thận, Sơ Hiếu cơ linh [2], còn Vân Lũ phản ứng rất nhanh với đại cục. Mộ Vân nhìn bốn người chủ tử trước mắt này, trong lòng lại hơi ghen. Nàng vô ý nhớ tới lúc trước ở tuyển tú chủ tử khen nàng một câu so với người, tất nhiên là kém hơn, hai cái đối lập, không biết thế nào, liền thấy có chút hụt hẫng.

([2] 机灵 (cơ linh): thông minh lanh lợi, cơ trí.)

Còn có một chuyện Sơ Hiếu nghiêng đầu, nghĩ nghĩ vẫn nên nói với chủ tử: Chủ tử biết nô tỳ không chịu ngồi yên, vẫn thường hay cùng nhân thoại với các cung nhân. Vừa nãy nô tỳ gặp Tố Nguyệt ở chính điện, nên như thường định bắt chuyện với nàng ấy. Lại thấy vẻ mặt nàng trầm trọng, chỉ nói tin tức này cho nô tỳ, còn mình thì đầy mặt khẩn trương rời đi. Nô tỳ nghĩ vẫn là nói với chủ tử thôi, nhờ đâu bên trong ẩn dấu chuyện gì nô tỳ không hiểu được.

Ừ, người làm đúng. Tiết Bích Đào cười, Sơ Hiếu làm người lanh lợi, tuy không thể phân tích sự tình, nhưng về mặt thu thập tin tức tình báo lại rất đặc lực. Nàng đang muốn hỏi lại, liền nghe thấy Vân Lũ bên cạnh nhắc nhở.

Chủ tử, cái thai này của Mẫn Tài tử cùng với An Tài tử lúc trước khác nhau, chúng ta cũng nên làm bộ đến nhìn một cái đi. Vân Lũ hỏi thăm nói: Còn chuyện của tiểu cung nữ này, hay là cho người đi tra thử đã rồi lại nói?

Tính tình Tiết Bích Đào tùy ý, với quy củ trong cung chỉ cần ở mặt quan trọng không sai lầm, Hoàng đế cũng sẽ không trách tội nàng. Lần này có Vân Lũ nhắc nhở, cũng cảm thấy nên đi xem cho thỏa đáng. Nghi, Mẫn hai người này gia thế tương đương, Hoàng đế lại là nâng một bên áp một bên, từ trước đến nay tiện nghi ngoài miệng đều là để Nghi Quý nhân chiếm hết. Hiện giờ Mẫn Quý nhân lại hoài thai trước Nghi Quý nhân, nàng thật sự có chút tò mò không biết Nghi Quý nhân sẽ nghĩ như thế nào.

Chúc mừng phi tần, chắc là đều ở Quế Nguyệt các. Không biết Nghi Quý nhân từ trước đến nay lễ nghi đều chu toàn có đến hay không.

Nàng gấp giấy lại rồi một ném, cười nói: Đi, chúng ta đi xem nào nhiệt một cái nào.

...

Mẫn Quý nhân nằm ở trên giường gỗ hoa lê khắc chữ thọ ở xung quanh, sau lưng gối đệm mềm lông ngỗng, đang đặc ý đào dặt cùng Nghi Quý nhân với mấy phi tần nói chuyện, trên mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

Lúc Tiết Bích Đào được tiểu cung nữ dẫn vào cửa thấy một ma ma lạ mặt đang phân phó mọi người mang lư hương châm đồng đỏ mạ vàng xuống, thay bằng dưa tươi và trái cây, tản mát ra hương khí thoải mái hợp lòng người. Ma ma kia đôi mắt đánh đá sắc bén, cho người dọn hết những thứ có thể khiến người khác có cơ hội động tay động chân vào, thay bằng những thứ đơn giản mà không mất ý nhị.

Chắc là ma ma Thái hậu phái tới rồi. Trong lòng nàng biết rõ nghĩ.

Nàng cười chào hỏi với Trình Quý tần trước, nhân chuyện lần trước của Khúc Hân Nhiên, nên vẫn duy trì hòa thuận ngoài mặt. Tất nhiên, cũng là vì bớt chút hành lễ. Trình Quý tần có lẽ là đã quen với dáng vẻ này của nàng, hay hoặc là vì chuyện đó làm nàng sinh ra rất nhiều tò mò cùng sợ hãi, nên đối với chuyện này cũng không nhiều lời.

Người khác cũng không dám học việc làm của nàng, đều cụp mi rũ mắt nhún người hành lễ với nàng.

Mẫn Quý nhân vẫn khoẻ chứ? Nàng dựa theo hình thức thăm bệnh cười ngâm ngâm hỏi một câu.

Từ việc lần trước ở thủy đình nên Mẫn Quý nhân đối với nàng vẫn canh cánh trong lòng, lúc Thất Tịch bị nàng hung hăng làm mất hết mặt mũi ở trước mặt mọi người, bây giờ có thể nói là dương mi thổ khí [3].

([3] 扬眉吐气 (dương mi thổ khí): bộ dáng cao hứng thoải mái sau khi bị trường kỳ áp chế.)

Chính mình một tháng chỉ được thừa sủng một lần, nhưng lại có trước nàng ta, người liên tục được ân sủng. Nàng nhớ tới Mật Quý nhân, lại nhớ đến Lệ tần, cảm thấy có lẽ là phi tử được sủng ái sớm đã hưởng hết ơn trạch, nên với chuyện con nối dõi nhất định không bằng mình. Không khỏi mừng rỡ mặt mày giãn ra.

Được sủng ái thì thế nào, còn không phải là không thể kéo dài thiên gia huyết mạch cho biểu ca sao. Chờ đến lúc tuổi già sắc suy, tất nhiên sẽ có người khác hơn mình. Sao có thể so được với nàng vì biểu ca mà khai chi tán diệp. Hiện giờ vì hài tử, nên không cần so đo với nàng ta.

Vì thế nàng bày ra bộ dáng rụt rè, nói: Đa tạ Trân tần nương nương quan tâm, thân mình thiếp thân không có gì lo ngại.

Tiết Bích Đào thấy nàng khách khí như vậy, nên có chút kinh ngạc nhìn nhiều mấy lần. Tiệp đà lui xuống chỗ ngồi, bắt đầu quan sát biểu tình của mỗi người từ tiểu tuyền tùng đến Ngô thái nữ đang nói giỡn với mấy phi tần phân vị thấp.

Mật Quý nhân lúc này vẫn chưa nói cười gì, bày ra một bộ dáng vạn sự đều không quan tâm, làm cái cảm nhón nhón của nàng càng tôn thêm vẻ lạnh như băng sương. Chắc là tức cảnh sinh tình, nghĩ đến hài nhi không giữ được của mình. Tiết Bích Đào đang định thu hồi ánh mắt lại hơi ngưng lại, đột nhiên nhớ tới lúc Thánh thọ ánh mắt nàng ta nhìn Trinh Quý tần, giống như là có thâm cừu đại hận. Nàng ta từ lúc vào cung cho tới nay đều được Hoàng đế ân sủng, một đường đi tới xuôi gió thuận nước, chỉ sợ cũng chỉ có một chuyện mất con mới làm nàng ta có ánh mắt như vậy.

Tiết Bích Đào nghĩ đến tuổi tác của Tam Công chúa, so với năm nàng ta sinh non theo lời cung nhân, lại có chút linh ngộ. Mật Quý nhân năm đó vinh sủng rất lớn, Trinh Quý tần cùng nàng ta gần như đồng thời mang thai, nếu vì tranh đoạt ánh mắt của Thánh thượng, mà xuống tay với nàng cũng là vô cùng có khả năng. Mật Quý nhân tuy có sủng ái, nhưng gia thế thế lực đại không bằng Trinh Quý tần, đại khái là ở lúc căn cơ không vững bị gặp ám toán.

Suy nghĩ vừa chuyển, lại nhớ đến chuyện Tổ Nguyệt trong cung Trinh Quý tần vội vàng. Nhưng mà ý niệm ngẫu nhiên hiện lên, lại muốn kéo tới mặt này, vậy cũng quá trông gà hoá cuốc rồi, vẫn nên điều tra rõ chút mới có thể rõ được. Nghĩ vậy liền vứt chuyện này ra sau đầu.

Lại nhìn Nghi Quý nhân, trên mặt là nụ cười dịu dàng lịch sự tao nhã, dưới tay lại túm chặt khăn, chỉ sợ trong lòng đã chán ghét đến cực điểm. Đây đối với Tiết Bích Đào mà nói chính là cảnh sắc mới mẻ, nên không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

Nàng bên này đang cảm thấy thú vị mà chăm chú để ý Nghi Quý nhân, bên kia Nghi Quý nhân cũng không biết nghĩ đến cái gì, chợt nhìn sang phía nàng. Ánh mắt hai người đối diện với nhau, đều là giật mình. Nghi Quý nhân rũ mi xuống trước, trên tay khăn cũng không túm nữa, chỉ giơ tay vén sợi tóc rơi xuống ra sau tai. Tiết Bích Đào thấy thế cũng dời mắt đi, chuông cảnh báo trong lòng lại kêu vang lên.

Cử chỉ này của nàng ta, thông thường là lúc trong lòng có 'quỷ', chính là biểu hiện của sự chột dạ.

Nghĩ đến lời của Thọ vương, mặt mày nàng giãn ra, má lúm đồng tiền khẽ xuất hiện. Cảm thấy hần là nên thông tri cho Thọ vương, để hần xem thú vị.

Có lẽ lúc này đây, hần chính là diễn viên chính.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mang Thai

Edit: Cát Sung dung

Beta: Hy Thái phi

Bích Đào mỗi một năm nghiêng trên giường nệm, đoàn người hầu hạ nàng giống như hầu hạ Lão Phật Gia thay nàng tháo trang sức, bóp vai ấm chân, hầu hạ nàng làm nàng thoải mái để chịu hạ mi mắt xuống.

Thỉnh thoảng lâm bầm câu: "Eo đau, chân đau."

Mộ Vân là người không đi cùng, vắt khăn đưa qua cho nàng, thấy thế kinh ngạc: "Cũng chỉ là đi thả đèn trên sông, sao chủ tử lại mệt như vậy?."

Vân Lũ nhận khăn tỉ mỉ lau tay cho chủ tử, một bên trả lời: "Có lẽ mang hơi nhiều trang sức một chút, chủ tử đi được một nửa đường thì kêu mệt. Lúc sau lại còn phải ứng phó với những phi tần nương nương đó, có nhiều tinh lực thế nào thì cũng hết sạch."

Nói là mang nhiều trang sức, nhưng ngày hội như Tết Trung Nguyên cũng không phải sẽ mang rất nhiều. Vân Lũ đang cân nhắc bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ.

Mộ Vân nghe vậy đổi nói: "Đem chuyện này đều đổ lên xiêm y trang sức, còn muốn các người theo chủ tử để làm cái gì. Cuối cùng vẫn phải hầu hạ tốt mới đúng, cũng có thể thay chủ tử ngăn cản được vài phần chứ." Lời vừa nói ra khỏi miệng, không khỏi trở thành miệng lưỡi thuyết giáo.

"Sao lại không ngăn cản chứ, nhưng chỉ là..." Văn Lũ thấy chủ tử vẫn còn nghỉ ngơi, nên dừng lời. Nàng cũng không phải là người thích cãi lại, tuy nàng nghe được câu nói các người là người mới bên cạnh chủ tử trong lòng có chút khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn cấp thể diện cho lão nhân bên cạnh chủ tử, vâng vâng ứng dạ.

"Đang êm đẹp, người nói các nàng làm cái gì. Không để cho chủ tử yên tĩnh." Trước kia ở phủ đệ ba người hầu hạ Bích Đào lấy Mộ Vân cầm đầu, nhưng Phụng Tử cũng không sợ nàng. Chỉ cần đề cập đến chuyện của chủ tử, thì có thể đều bướng bỉnh mà ngày thường không có. Nói xong không để ý tới hai người, đem một bát cháo chân giò hun khói đến trước mặt chủ tử, đứng bên cạnh ôn nhu múc một muỗng, đưa đến bên miệng chủ tử: "Bữa tối chủ tử không dùng nhiều, tất nhiên là không có sức lực. Nô tì biết chủ tử không thích đồ ăn nhẹ lặp đi lặp lại, chén cháo này nô tì đã canh thời gian để ngự trù hầm lại."

Nhưng đến khi cái muỗng lại gần miệng, nàng vừa nhú mi, lập tức đem chén cháo trong tay Phụng Tử đẩy ra, bổ nhào về một bên giường nôn khan một trận, làm ba người kia bị dọa cho hoảng sợ.

Vẫn là Văn Lũ đầu tiên phản ứng lại, nàng sai tiểu cung nữ bưng ống nhổ, châm trà, chính mình lấy ra khăn tay sạch sẽ, tiến lên giúp Bích Đào lau miệng. Mộ Vân tiếp trà, Phụng Tử đưa bát cháo ra xa, không dám lại gần chủ tử.

Bích Đào chỉ cảm thấy mùi chân giò hun khói xông thẳng lên trán, một thứ ghê tởm không khống chế được làm nàng nôn ra. Vì buổi tối ăn được bao nhiêu đều đã tiêu hóa hết, cho nên nàng không nôn ra được thứ gì, chỉ là nôn khan. Chờ đến khi hương vị tan đi một chút, uống một ngụm nước trà khử đi mùi vị trong miệng, nàng mới cảm thấy tốt hơn một chút, người mềm nhũn như bông nằm ở trên giường.

"Chủ tử." Trong bụng Vân Lũ đang tìm từ, muốn nói với Bích Đào phỏng đoán của mình, bị một ánh mắt của Bích Đào ra hiệu ngừng lại.

Bích Đào tùy ý để tay lên trán, đôi mắt nhú lại, môi cắn một cái, sau đó bỗng dừng phun ra một câu: "Không xong" theo đó ngừng trọng nói với các nàng: "Có lẽ ... là Các người đi thỉnh Thái y tới đây một chút."

Nàng nói không xong, là bởi vì nhớ tới có mấy lần trước không kiêng kị giường chiếu gì giao hoan cùng cầu Hoàng đế, nếu thực sự là có bảo bảo, không biết có thể tạo thành ảnh hưởng gì hay không?

Tại phương diện này Mộ Vân và Phụng Tử có thể hơi trì độn một chút, những thấy tình hình hiện giờ như vậy có lẽ cũng đã đoán được. Chắc là thân thể yếu kém từ trong bụng mẹ có quan hệ với việc này, cho nên thời gian hành kinh của chủ tử vẫn luôn không chính xác, tháng trước không tới nhưng các nàng cũng chưa từng cảnh giác. Lúc này mới sơ sót.

Mộ Vân vui mừng trước tiên nói: "Nếu có tiểu chủ tử, vị trí của chủ tử sẽ ngồi càng ổn định." Rốt cuộc sủng ái của thánh thượng rất mơ hồ, ai biết về sau có xuất hiện người mới trẻ tuổi xinh đẹp thay thế chủ tử hay không.

"Nô tì liền đi thỉnh Thái y." Phụng Tử cũng là một bộ dáng vui quên trời đất, vội vàng chạy ra bên ngoài, lại vừa vặn đâm phải Sơ Hiếu.

"Ai ui." Sơ Hiếu che lại cánh tay bị đâm đau, giương mắt thấy là Phụng Tử, không khỏi lâu bầu: "Người sốt ruột hoảng loạn làm cái gì chứ?"

Phụng Tử mặt mày cũng bị đau nhăn lại thành một đoàn, có thể thấy được tốc độ hai người đều không chậm. Nàng hỏi lại: "Người sốt ruột cái gì, suốt ngày giống như bị người ta đuổi phía sau, lúc nào cũng vội!" nói xong cũng không đợi nàng đáp lại, vòng qua người nàng chạy đi.

Cãi nhau làm sao quan trọng bằng chủ tử.

Ai---- Bích Đào đang suy nghĩ, nàng còn không kịp đuổi tay ra ngăn cản, Phụng Tử đã biến mất ở cửa. Nàng bật cười: "Nha đầu này!."

Vừa rồi nàng mới kịp nghĩ lại, thứ nhất trời đã chiều tối, nàng lại hoài thai chứ không phải sinh bệnh, ngày mai lại thịnh tới cũng được; thứ hai nàng cảm thấy ngày quý dị thế này mà lại công bố mình mang thai, có chút cổ quái không nên lời. Nhưng nếu lại phái người đi cản, giống như lại làm thành tâm điểm kiêu ngạo.

Trong phòng Sơ Hiếu đi đến bên cạnh Bích Đào, trên mặt không hoạt bát vui vẻ, bộ dáng vui cười giống như trong quá khứ, chỉ hồi bẩm cùng chủ tử, nói: "Chủ tử, mới vừa rồi truyền đến tin tức, nói là tam công chúa ở chính điện, bị quý quái va chạm."

Bích Đào nghe được lời này, lập tức còn nhớ tới Mật Quý nhân, nàng hỏi Sơ Hiếu: "Tổ Nguyệt ngày hôm qua thế nào?"

Sơ Hiếu lắc đầu: "Vẫn còn chưa tra được, việc này xảy ra quá nhanh, chúng ta còn không tới kịp."

Chân mày Bích Đào nhíu nhíu, tiện đà nghiêm mặt nói: "Nếu như thế, việc này người bảo người phía dưới dừng tay lại, không cần tiếp tục tra." Ban đầu Tổ Nguyệt giống như quả bom hẹn giờ, cho nên muốn điều tra rõ, tránh cho bản thân gặp tai ương. Hiện giờ nếu đã bộc phát ra rồi, đương nhiên không cần tiếp tục quan tâm. Tam Công chúa xảy ra chuyện, bản thân Hoàng thượng cũng không thể không để ý. Chính mình đụng tay vào, lại vô cớ chọc phải hiềm nghi.

"Vâng." Sơ Hiếu đáp ứng.

"Dù sao cũng ở trong cùng một cung, để ta đi xem." Bích Đào trầm ngâm trong chốc lát, chống thân thể đang muốn xuống giường. Còn không đợi nàng đứng lên, trong đầu đánh úp lại một trận choáng váng, tiếp theo trong mắt tối sầm, lập tức ngã trở về.

"Chủ tử!." Ba người thất kinh.

"Liễm Dương thế nào rồi?" Áo choàng Hoàng đế phất phơ, rảo bước đi nhanh tiến vào nội thất, hỏi Trinh Quý tần vẻ mặt lo lắng đang ở bên cạnh. Rốt cuộc hiện giờ dưới gối hăn chỉ có ba nam hai nữ, đích Hoàng tử do Hoàng hậu sinh cùng nhị Công chúa do Hiền Phi nuôi dưỡng đều chết yếu. Cho dù ngày thường thờ ơ, lúc xảy ra chuyện vẫn sẽ lo lắng quan tâm. Huống hồ tiểu nữ nhi ngoan ngoãn đáng yêu, vẫn luôn được hăn thích,

Trinh Quý tần lấy khăn xoa khóe mắt nói: "Thái y nói tình huống không tốt, Liễm Dương còn nhỏ tuổi, thân thể yếu đuối, nếu cứ sốt cao không lùi, chỉ sợ là..." Nói xong trong lòng khẩn trương, trầm giọng khóc ra tiếng.

Hoàng đế thông cảm cho tâm tình người làm mẹ của nàng, không nói thêm gì, ngồi vào mép giường cầm lấy tay nhỏ của nữ nhi.

"Nương nương, Nghi Quý nhân, Phó Tài tử, Bùi Bảo lâm ở ngoài cửa cầu kiến." Tổ Nga nhỏ giọng tiến vào bẩm báo.

Trinh Quý tần lập tức nắm chặt khăn tay, đám hồ ly tinh này, nữ nhi của nàng bị bệnh, các nàng còn muốn nhân cơ hội đến câu dẫn Hoàng thượng. Bằng không tại sao sớm không tới muộn không tới, lại cố tình Hoàng thượng vừa bước vào cửa thì các nàng liền đến.

Nàng đang muốn một tiếng đuổi về, lại có một cung nữ khác vào kính cẩn bẩm báo: "Nương nương, Đức Phi nương nương tới thăm."

Cái này thì Trinh Quý tần không làm gì được, cho dù hiện tại nàng có tâm muốn nuốt sống Đức Phi, vì nàng đoán nữ nhi xảy ra chuyện có quan hệ cùng đám người Đức Phi kia, lại không dám thật sự ngăn nàng ta ở bên

ngoài. Trong mắt nàng thoáng qua sự sắc bén, nếu Liễm Dương thực sự xảy ra chuyện-----

"Người đi thỉnh Đức Phi nương nương tiến vào đi." Giọng nói của nàng lãnh đạm, nghe không ra được chút ý căm thù nào.

Cung nhân kia khom lưng lĩnh mệnh rời đi.

Trinh muội muội chớ nên nóng vội. Đức Phi tiến vào, việc đầu tiên là giả bộ giữ chặt tay Trinh Quý tần, lo lắng sốt ruột nói: "Sớm biết hôm nay như vậy, bốn cung nên miễn cho người đi thả đèn, có mẹ ruột ở bên người bao giờ cũng khác. Ai, Tam Công chúa còn nhỏ như vậy, bốn cung nhìn thấy cũng không đành lòng." Nàng nói nhẹ, biểu tình trên mặt là một bộ dáng đồng cảm giống như mình cũng lo lắng, Hoàng đế ngồi ở mép giường cũng không chú ý.

Trinh Quý tần sớm biết nàng ta tới để làm cho mình ngột ngạt, nhưng hiện tại nghe thấy những lời châm chọc này vẫn tức đến độ muốn xé nàng ta ra. Nữ nhi an nguy sớm tối, nói như vậy nàng một chữ cũng không nghe được, huống hồ Đức Phi bày ra gương mặt như thế, giống như Liễm Dương lập tức sẽ đi vậy, càng làm cho nàng bị ghen ở ngực, lên không được xuống cũng không xong, ngay cả nói cho có lệ cũng không nên lời.

Vẫn là Nghi Quý nhân ở một bên giúp đỡ nàng một phen, nàng theo Đức Phi khuyên Trinh Quý tần nói: "Đức Phi nương nương nói phải, nương nương chớ có lo lắng quá mức, tam Công chúa cát nhân thiên tướng, tất nhiên có thể chuyển nguy thành an." Nàng nói giống như Đức Phi thật sự quan tâm tam Công chúa, dù sao cũng là thủ hạ của tỷ tỷ mình, các nàng là người cùng thuyền.

Trinh Quý tần lúc này mới không thất thố, nói cảm tạ hai người.

Sau lại có phi tần lục tục tới thăm hỏi, mặc dù không dám tụ tập ở bên mép giường, nhưng đứng ở gian ngoài cũng đem đôi mắt ngó tới mép

giường. Trinh Quý tần thấy thế đâu còn tâm tư tiếp đãi, qua chuyện vừa rồi cũng có cách nhìn khác về Nghi Quý nhân, nàng liền nhờ Nghi Quý nhân nói: "Còn nhờ muội muội thay ta tiếp đãi các vị tỷ muội, ta lo lắng chỗ Liêm Dương."

Nghi Quý nhân không đợi nàng nói xong, tức khắc đồng ý: "Tỷ tỷ không cần vì thế mà thấy phiền nhiễu, nơi này có thiếp thân, tỷ tỷ vào đó đi."

Đúng lúc này, cung nữ thông truyền vào cửa quỳ sát đất nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, người của Phương Hoa các tới báo, Trần Tần nương nương té xỉu, thỉnh người qua nhìn một lúc."

Phản ứng đầu tiên của mọi người là: Trần Tần lại ra nhất chiêu này.

Dù sao các nàng cũng tuyệt đối không tin tưởng nàng ta thật sự hôn mê.

"Sao lại như vậy?" Quả nhiên Hoàng đế ở bên trong bị kinh động, đi ra ngoài. Bảo bối luôn luôn có chừng mực, nhất định lúc này sẽ không lấy cớ để hấn đi qua, điểm này hấn vẫn tin tưởng.

"Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ không biết. Người nọ chỉ nói Trần Tần nương nương té xỉu." Cung nữ thành thật nói.

Không rõ nguyên do, Hoàng đế không khỏi có chút quan tâm Bích Đào. Hấn vuốt ve túi thơm màu xanh đen trong tay, dừng một chút, phân phó Trinh Quý tần: "Người chăm sóc Liêm Dương thật tốt đi, trầm đi nhìn một chút."

Nói xong, cũng không cho Trinh Quý tần có cơ hội lưu hấn lại, nhắc chân rời đi.

Trình Quý tần thăm hện không thôi nhìn mãi điện đều là ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, sau khi đám người đi hết, cảm giận nói: "Kẻ không có mắt vừa rồi là ai? Kéo nàng tới Thận Hình tư đi, gọi người khác thay thế." Không nói trước với nàng đã trực tiếp bẩm báo với Hoàng đế, có còn để chủ tử như nàng vào mắt hay không?

Cung nữ kia cũng là người thành thật, trước giờ việc thông báo đều yêu cầu người cơ trí, cũng không tới lượt nàng, hôm nay toàn bộ cung điện đều rối ren, Tổ Nga liền để cho nàng canh chừng, ai ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Tổ Nga biết bây giờ chủ tử đang muốn phát tiết ra lửa giận trong lòng, cũng không dám giúp nàng nói chuyện, lập tức sai người đem nàng kéo đi. Mắt nhìn thẳng, không chút nào để ý tới nàng kêu oan.

Vào cung đã nhiều năm như vậy, tâm nàng cũng đã sớm lạnh.

"Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Trân Tần nương nương là có hỉ." Thái y kia bị mời đến, ban đầu thấy sắc mặt Hoàng đế âm trầm nên có chút thấp thỏm, sợ Trân Tần thực sự có chuyện gì thì hân cũng sẽ bị liên lụy. Lại phát hiện là hỉ mạch, gương mặt già như hoa cúc lập tức nở nụ cười, vội vàng chúc mừng Hoàng đế.

Hoàng đế tới Phương Hoa các thấy Bích Đào thật sự thần trí không rõ nằm ở trên giường, trong lòng hung hăng bị nắm chặt một chút, ban đầu Khúc Hân Nhiên nổi điên, sau lại nữ nhi bị chấn kinh, mặc dù hân không tin thần phạt quỷ quái, nhưng giờ phút này cũng không thể không tin một vài phần. Sợ bảo bối của hân cũng bị quỷ quái va chạm.

Chờ nghe được Thái y nói, vẫn ngẩn ra một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, mắt đen thâm thúy nở rộ ánh sáng, không thể tin được xác nhận nói: "Thật sự?"

Thái y trả lời: "Lão thần không dám lừa gạt Hoàng thượng, thật sự nương nương đã có thai gần hai tháng. Hơn nữa mạch tượng của nương nương tương đối hữu lực, đủ để thấy thai nhi khỏe mạnh."

Các cung nhân trong điện nghe thấy chủ tử có thai, lập tức trên mặt hiện ra vui vẻ cùng vinh dự, đều quỳ xuống đất chúc mừng Hoàng đế.

"Tốt tốt tốt." Hoàng đế rất vui mừng, phát tay để Triệu Trung Tín ban thưởng. Tiệp đà nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, Trân Tần... người tự nghĩ mấy câu ngụ ý tốt viết vào thánh chỉ, trẫm muốn tấn Trân Tần làm chính tam phẩm Chiêu nghi." Giờ phút này hắn làm gì có tâm tư nghĩ lại, chỉ muốn ở đây nhìn bảo bối của hắn.

Đứng đầu cửu tần? Ngay cả Triệu Trung Tín sau khi nghe xong cũng sửng sốt, hướng hồ những người khác, không ngờ Hoàng thượng lại sủng Trân Tần đến như vậy. Xem ra chỉ cần Trân Tần sinh hạ long thai, ghế Phi vị liền chạy không thoát. Triệu Trung Tín không dám chậm trễ, xem sắc mặt của Hoàng thượng, hiểu ý cho cung nhân lui xuống.

"Hoàng thượng!"

Hoàng đế nghe Bích Đào mềm giọng gọi, xoa xoa gương mặt nàng, đáy mắt cười nói: "Tình?"

"Vâng, sao Hoàng thượng lại ở chỗ này?" Bích Đào yếu ớt hỏi.

"Người a!" Hoàng đế thở dài, sủng nịnh nói: "Trong bụng có hài tử cũng không biết."

Bích Đào choáng váng một chút, sờ sờ bụng nói: "A, vừa nói như vậy, hình như có cảm giác được."

Hoàng đế vừa nghe, thật sự đưa lỗ tai xuống bụng nàng: "Thật sự?"

Chỗ nào có thể a, bốn tháng mới có khả năng cảm nhận được máy thai. Hoàng đế chính là người ngốc.

"Tam công chúa thế nào rồi?" Bích Đào hỏi.

Hoàng đế nhớ tới nữ nhi sốt cao trên giường, thu lại tươi cười. Hắn hôn hôn trán Bích Đào nói: "Trẫm vốn định chờ người tỉnh lại rồi lại qua bên kia nhìn xem" nào biết nàng tỉnh nhanh như vậy.

"Vậy Hoàng thượng nên đi đi thôi, mạng người quan trọng hơn." Nàng nói rất nhẹ, nhưng tình cảm trong mắt lại rất chân thật. Có lẽ nguyên do là vì có đứa bé.

Hoàng đế thấy ấm trong lòng, lại hôn hôn nàng, nói: "Nàng ngủ trước đi, chờ Liễm Dương tốt một chút trẫm lại tới bồi nàng."

Bích Đào gật đầu.

Một khắc trước khi Hoàng đế bước ra nội thất, ma xui quỷ khiến thế nào làm hắn quay đầu lại, lại thấy vật nhỏ vừa rời trần định trước mặt hắn đang yên lặng vượt bụng cười rộ lên. Dưới ánh nến lay động nàng như hoa hải đường nở rộ, môi nhỏ cong lên, tươi đẹp như thường, lại thêm một tia ôn nhu mềm mại.

Hắn mỉm cười, trong lòng một mảnh mềm mại.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thư Tình

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

So sánh với Mẫn Quý nhân ở Quế Nguyệt các - Hàm Phúc cung đang mang thai, tin tức Trân Tần có hỉ càng như là một quả bom nằm trên miệng lưỡi cung nhân nhanh chóng nổ vang, lan tràn khắp phạm vi trăm dặm. Từ đó về sau, tin tức Trân Tần trở thành Chiêu nghi đứng đầu cửu tần, nhập chủ chính điện Dực Khôn cung liên tiếp truyền ra, làm cho đầu óc phi tần hậu cung đều bị tạc ngọc.

Mọi người đều biết, không phải có long thai là có thể tấn chức, còn phải xem có được Hoàng thượng yêu thích hay không, như An Tuyền thị, trước khi sinh hạ Tư Hoàng tử vẫn luôn nằm ở vị trí từ thất phẩm Tuyền thị, không hề xê dịch. Trong đó, được yêu thích cũng còn phải chia theo mức độ. Như Mẫn Quý nhân, Tài tử cùng Quý nhân cách nhau một vị trí Mỹ nhân, nghe ra đều là phóng qua một bậc, có đãi ngộ tương đồng với Trân Tần. Trên thực tế, từ chính lục phẩm đến chính ngũ phẩm, cùng từ chính tứ phẩm đến chính tam phẩm, chênh lệch giữa hai bên không thể không nói là lạch trời Hồng Câu[1], khó có thể vượt qua.

([1]lạch trời Hồng Câu: Con kênh cổ, ở tỉnh Hà Nam ngày nay, là một ranh giới tạm thời giữa hai quân đội trong trận chiến giữa Chu và Hán. Ngày nay dùng làm phép ẩn dụ cho hai thứ có ranh giới rất rõ ràng, khác biệt.)

Còn Dực Khôn cung, nằm ở trung tâm của Đông lục cung, đến nay còn chưa từng có một phi tần vào ở. Hoàng đế an bài như vậy, đó chính là đang mạnh mẽ cảnh cáo mọi người: nếu không có việc gì, đừng đi quấy rầy Trân Tần, à, là Trân Chiêu nghi nương nương an thai. Cái này tính ra còn hữu dụng hơn thánh chỉ mà trước kia các phi tần mang thai hay cầu tình ở trước mặt Hoàng đế.

Dù sao cũng là Hoàng đế chủ động biểu đạt ra sự coi trọng đối với cái thai này.

Có điều, việc này có thể là thêm dầu vào ngọn lửa ghen ghét của hậu phi làm các nàng càng thêm ghen ghét dữ dội hay không, thì còn chờ thương thảo.

Chính điện Trữ Tú cung.

Trình Quý tần tự mình dứt nữ nhi ăn xong cháo, lau khước miệng cho nữ nhi xong thì phân phó nữ hầu chăm sóc. Chính mình đi ra gian ngoài nghị sự cùng Tổ Nga.

May mắn ông trời phù hộ, nữ nhi bình yên vô sự, chỉ cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian là ổn. Nhưng mà vốn dĩ con bé còn có thể được phụ hoàng thương tiếc, hiện tại lại đều bị Trân Tần kia khiến cho không còn. Lúc Trân Tần chưa dời cung, Hoàng thượng còn sẽ tới nhiều vài lần, sau lại thấy Liễm Dương không có việc gì, Trân Tần lại dọn ra khỏi Trữ Tú Cung, liền hiếm khi lại đến. Hiển nhiên là cảm thấy cái khối thịt không biết có thể bình an sinh hạ hay không kia của Trân Tần càng quan trọng hơn Liễm Dương.

Nàng chỉ biết trước hết nuốt phần hận và không cam lòng vào trong bụng.

Bất luận như thế nào, tra ra chuyện lần này là ai xuống tay mới là việc cấp bách.

"Tổ Nguyệt có từng cung khai?" Nàng mặt vô biểu tình mà hỏi. Chuyện Tiết Bích Đào đều có thể phát giác, liền tính ngay từ đầu nàng không chú ý, qua đi cũng nên có người sẽ nói cho nàng chỗ không thích hợp.

Tổ Nga lắc đầu: "Sau khi nhốt nàng ta lại, một chữ cũng không chịu nhả ra. Dùng một ít chiêu số, cũng không hữu dụng."

"Vậy hạ dược tàn nhẫn đi, nói với Phương ma ma, không cạy miệng ả ta ra cho bốn cung thì cũng đừng tới gặp bốn cung." Trình Quý tần nâng một bên khóe miệng, châm chọc cười nói: "Muốn hộ chủ, cũng không nhìn xem chính mình nặng mấy cân mấy lượng."

"Vâng." Tổ Nga đáp lời, do dự một chút, vẫn là hỏi: "Nương nương, Trân Chiêu nghi chỗ đó?"

"Trước hết bảo đầy tớ chú ý xem có cái gió thổi cỏ lay gì, tạm thời đừng ra tay." Thái gia của Trân Tần, người theo dõi rất nhiều, không cần nàng xuất đầu. Nhưng trong mắt nàng vẫn cứ hiện lên một tia ghen ghét khó hiểu. Năm đó nàng hãm hại Mật Quý nhân sinh non, Hoàng thượng mới dè dặt chút lực chú ý về phía nàng. Hiện giờ rõ ràng vẫn còn có một Mật Quý nhân ở đó, Hoàng thượng lại phảng phất như hoàn toàn không nhìn thấy, gửi nàng ta cho Thái hậu rồi đặt mọi ánh mắt ở trên người Trân Tần.

Chẳng lẽ đây chính là ai có mệnh người này?

"Tổ Nguyệt bên này quan trọng." Cuối cùng nàng vẫn nhàn nhạt hạ quyết định.

Hàm Phúc cung, Di Nhiên các.

Lạch phạch thanh âm loáng thoáng cách không truyền đến, như ma âm xuyên vào não, vút đi không được.

Lệ Tần đưa tay ấn huyệt Thái Dương, trong giọng nói tràn đầy không kiên nhẫn: "Nàng ta lại làm sao vậy?"

Uyển Hề rót một chén trà nhỏ đặt lên chiếc bàn nhỏ bằng gỗ đỏ khảm cây hoàng dương[2], đưa tay giúp chủ tử xoa ấn huyệt vị, nhẹ giọng trả lời: "Từ khi nghe nói Trân Chiêu nghi cũng mang long thai, bên kia liền vẫn luôn không ngừng tay. Vừa rồi còn cho cung nhân rút đầu lưỡi con thúy bích điếu[3] trong viện, trong mấy chục giống chim chóc, loài đấy là có giọng hót lả lướt nhất. Ngày xưa nàng ta xem như trân như bảo, hiện nay lại bảo quấy nhiễu tiểu hoàng tử trong bụng nàng ta không được an bình."

([2] hoàng dương: một loại cây thấp lùn có lá nhỏ thường dùng để làm cảnh, bonsai.

hộp làm từ gỗ đỏ khảm cây hoàng dương

[3] thúy bích điếu: còn có tên là bách thiết điếu (chim trăm lưỡi), tên tiếng Việt là chim hoét đen, sủng vật thịnh hành trong giới quý tộc thời nhà Thanh.)

"Nàng ta cũng không kiềm chế chút." Lệ Tần cười nhạo: "Lại náo loạn như vậy, đừng nói tiểu hoàng tử, chính là thần tiên chuyển thế cũng có thể bị nàng hành hạ thành không có."

"Vốn là vị kia độc hưởng mọi người hâm mộ, hiện giờ ánh mắt người khác đều chuyển tới trên người Trân Chiêu nghi, Hoàng thượng càng là không cần phải nói. Tất nhiên lòng dạ không thuận." Uyển Hề cười nói.

Lệ Tần nhớ tới chuyện năm xưa Mật Quý nhân cùng Trinh Quý tần trước sau cùng hoài thai, gật đầu chấp nhận.

"Đó chính là một kẻ ngu xuẩn! Nếu không phải Hoàng Thái hậu lão nhân gia bảo hộ nàng, bằng vào chút tâm nhân của nàng ta còn muốn bảo vệ khối thịt trong bụng?" Lệ Tần nhắm mắt, cười lạnh: "Đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc."

Uyển Hề phụ họa: "Còn không phải là lý lẽ này sao? So với người khác đã là đáng hâm mộ, có người giúp dời đi tầm mắt, đối với long thai luôn là chuyện tốt. Nào có lí lại vì chút việc nhỏ này liền lòng nóng như lửa đốt."

Lệ Tần nhớ tới duyên phận của mình với con nối dõi thật là gian nan, lại càng phiền chán Mẫn Quý nhân diễn xuất như vậy, hất tay Uyển Hề hừ một tiếng: "Làm sao nàng ta lại vì người khác chứ, một lòng một dạ của nàng ta đều là đặt ở trên người Hoàng thượng kia kìa, khổ là toàn bộ tâm của Hoàng thượng đều đặt ở trên người ả hồ mị tử Trân Tần kia. Nàng ta tự ôm lấy thân phận biểu muội của Hoàng thượng, liền cho rằng chính mình không giống người thường? Ở trong hoàng cung nói chân tình, hừ."

Uyển Hề thấy chủ tử nói một hồi thật sự bực lên, rũ mi khoanh tay, tạm không dám nói tiếp.

May mà Lệ Tần hiện giờ dần dần tiếp nhận sự thật này, không muốn lại nghĩ thêm. Nàng hít một hơi, tự mình điều tiết lại, sau đó nói: "Dù sao cái thai này của Trân Tần... "

Trong lòng Uyển Hề cả kinh, nâng mi nhìn lại, khóe miệng chủ tử cười như anh túc yêu dã (yêu mị hoang dã), xinh đẹp không gì sánh được.

"Cũng giữ không được bao lâu." Giọng nói hạ xuống, Lệ Tần nhắc chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, dường như đã không còn để chuyện vừa rồi ở trong lòng.

Trong lòng Uyển Hề có hồ nghi, nhưng không hề hỏi nhiều. Nàng nhớ tới hôm qua chủ tử báỉ phỏng Đức Phi nương nương, trực giác mách bảo chủ tử nói khẳng định như vậy, tất nhiên là thoát không khỏi liên can với Đức Phi nương nương.

Dù sao, nàng luôn luôn đứng ở bên cạnh chủ tử.

Lúc này, đối lập với Đông lục cung đang náo nhiệt là Cảnh Dương Cung với bầu không khí như nước lạnh kết băng. Cung nhân tới lui làm việc trong hoàn cảnh như vậy cũng đều là im như ve sầu mùa đông, không dám cao giọng nói chuyện.

Nghi Quý nhân giật tờ giấy viết chữ bị hư ném qua bên cạnh. Nhưng vì dùng lực khá lớn nên khiến cho cái chặn giấy bằng gỗ tử đàn khảm bách bảo[4] bị giật ngửa ra, Bộp một cái rớt xuống bàn.

([4] bách bảo: có nghĩa là các loại kho báu khác nhau, hoặc đề cập đến những loại trang trí với nhiều loại kho báu khác nhau.)

"Chủ tử" Như Châu nơm nớp lo sợ mà nhặt cái chặn giấy kia lên, phía trên đồ chặn, cái mỏm hồng của chim bạch vũ đã bị đập rớt mất một góc, nàng đau lòng sờ sờ. Đây chính là thứ chủ tử yêu thích nhất.

Như Ngọc tiến lên giúp đỡ rút tờ giấy ra, nhỏ giọng nói: "Chủ tử thường nói viết chữ cần phải tĩnh khí ngưng thần, nếu không chẳng những hỏng mất hứng thú của bản thân, đem dục niệm sân si nhiễm lên giấy mực, với chúng nó cũng không công bằng."

Nghi Quý nhân không nói lời nào, đặt bút lông sỏ vào trong lọ đựng màu xanh đậm, xem mực nước kia loang ra một vòng như mây đen ám mù, giống hệt tâm trạng nàng hiện tại. Không khỏi cười khổ: "Ta cầu hết mọi cách mà không được, người khác không cần tốn nhiều sức là có thể đạt được. So sánh thử xem, làm sao còn có thể bình tĩnh được đây."

"Đối với việc này chủ tử đã sớm có an bài, hà tất vào giờ phút này tự loạn đầu trận tuyến?" Như Ngọc thấp giọng khuyên nhủ.

"Người không ở bên trong, tất nhiên nói nghe nhẹ nhàng." Nghi Quý nhân cảm thán một câu, rồi lại giật mình, nắm lấy tay Như Ngọc nói: "Người đừng ngờ vực lời này của ta, hiện giờ lòng ta thật loạn, có chút lời nói là nghĩ một ý, nói ra liền thành ý khác, nói không đúng."

Như Ngọc vội nói: "Lời này sao lại không đúng, nô tỳ cũng cảm thấy có lý mà. Huống hồ chủ tử thân phận tôn quý, liền nói một hai câu không tốt, sao nô tỳ lại dám để trong lòng? Hơn nữa, nếu có thể nhờ như vậy mà tâm tình chủ tử tốt hơn chút, cũng là phúc phận của nô tỳ."

Nghi Quý nhân nghe vậy lại là một tiếng thở dài sâu kín.

Nếu như tỷ tỷ không bị giam ở Trường Xuân cung, nàng cũng sẽ không vất vả như vậy. Nói đến cùng, chuyện hắt nước bắn lên người khác như vậy, đặc biệt là người kia còn có một hài tử vô tội trong bụng, nàng chưa trải qua trận tượng như vậy bao giờ, làm việc cũng là sợ hãi thấp thỏm.

Cũng may, còn có Hiền phi chỉ điểm cho nàng.

Nàng biết tỷ tỷ nhà mình khi còn nhỏ có giao tình cùng Hiền phi nương nương, chẳng qua hai nhà đều là quyền cao chức trọng, chờ đến khi các nàng lại lớn lên một chút, lui tới liền ít đi, cho nên hiếm khi có người ngoài biết. Tuy nàng không phải hoàn toàn tín nhiệm Hiền phi, nhưng ít ra cho tới nay, nàng vẫn chưa từng phát hiện ánh mắt Hiền phi trở nên khác biệt với khi còn nhỏ.

Bao gồm cả khi nhìn về phía tỷ tỷ, vẫn là như ôn nhu cùng thỏa mãn như vậy, chỉ là có thêm vào, bỏ thêm vào một chút thương tiếc cùng hồi ức. Ánh mắt như vậy, nàng nguyện ý tin tưởng.

"Đồ vật đã chuẩn bị tốt?" Nàng từ phiền não bất an rút suy nghĩ về, hỏi Như Ngọc.

Như Ngọc thấy chủ tử đã ngần ngại hồi lâu, qua đi liền bình tĩnh hơn rất nhiều, trong lòng thả lỏng một hơi, đáp: "Vâng, chủ tử yên tâm, chỉ chờ Hoàng thượng phát hiện."

Nghi Quý nhân đặt tay lên trên bụng nhỏ, thở dài: "Nếu không phải nàng ta độc bá thời gian quá nhiều, ta cũng không đến mức ra hạ sách này. Muốn trách, liền trách chính nàng ta đi."

Dực Khôn cung.

"Cái gối sứ men xanh men trắng gì gì kia cần cố khiến người ta đau đầu, lại lạnh lại cứng, không thích." Bích Đào đến chỗ ở mới nghỉ ngơi qua, có rất nhiều điều bất mãn. Thừa dịp buổi chiều Hoàng đế tới thăm nàng, hờn hờn dỗi dỗi oán giận.

"Trẫm sai người đem gối mềm nàng dùng trước đây tới nhé?"

Bích Đào xoay thân mình qua: "Gối mềm ngủ đến bẹp rồi, gối lên không hề có cảm giác mềm xù xù."

Mềm xù xù lại là cái cảm giác gì? Hoàng đế ôm nàng vào trong ngực, buồn cười: "Vậy dựa theo cái đó bảo Thượng Tể cục làm một cái khác, có cái gì mà tức giận."

"Chính là muốn giận." Bích Đào dựa qua, ngược mắt lên xem, có thể nhìn đến trong ánh mắt tối tăm thâm trầm của Hoàng đế có ý cười dung túng. Nàng ngượng ngùng lâu bầu vài câu, cọ cái trán trắng nõn, nói: "Đều là bảo bảo tính tình lớn, không phải người ta sai."

Trước đây cảm xúc của nàng không phải bất thường như vậy.

"Tính trẻ con, còn học được đồ lỗi cho nhi tử nữa à." Hoàng đế hạ bàn tay to, dán ở trên bụng nhỏ của nàng mà cảm thụ, lời nói mang cười: "Hắn có lẽ thật sự là tính tình lớn, chỉ sợ cũng không nhận người người nương này."

"Vậy ném hắn tới cái ky (hốt rác)." Bích Đào hừ thanh: "Sau đó chúng ta lại sinh một hài tử tính tình nhỏ, ngoan ngoãn nghe lời."

Khi còn nhỏ mẹ liền nói nàng được nhật tự đồng rác, nghe nói mẹ của Tiểu Nghiên cũng nói như thế. Vậy cũng phải có người ném hài tử tới đồng rác, người khác mới nhật đến được chứ.

Hoàng đế đã bao giờ được nghe qua luận điệu như vậy, trong cung phi tần có thai, kẻ nào không phải ở trước mặt hắn biểu hiện mẫu tử tình thâm, ôn nhu vui mừng? Cũng chỉ có mình nàng, mở miệng ngậm miệng chính là ném hài tử, còn là ném tới cái ky nữa chứ. Hoàng tử quý giá nhất của hắn dường như không đáng một đồng. Hắn nhất thời dờ khóc dờ cười, thế nhưng nói không ra lời phản bác nàng. Nếu không phải gặp qua bộ dáng nàng ngậm che lại bụng nhỏ, xem như trân bảo, chỉ sợ hắn cũng muốn tin là thật.

"Nhi tử của trẫm nàng cũng dám ghét bỏ?" Hắn véo gò má nhẵn mịn của nàng, khẽ véo ra một mảng hồng hồng mới buông lỏng tay. Từ khi hoài thai, da thịt vật nhỏ là càng thêm kiều nộn nộn nà, làm hắn yêu thích không buông tay.

"Người ta làm sao dám nha." Bích Đào cười như hoa đào tháng ba, tỏa ngát hương thơm: "Không phải thường nói nghiêm sư xuất cao đồ, mẹ hiền chiều hư con? Hoàng thượng đừng ngăn trở ta làm nghiêm mẫu, không chừng còn có thể lưu danh ngàn đời đấy."

"Muốn lưu danh ngàn đời?" Hoàng đế tiến đến bên tai nàng mà cười ái muội: "Sinh hạ bảy tám hoàng tử cho trăm cũng có thể lưu danh ngàn đời. Khăng định là phi tử có con cháu dưới gối nhiều nhất trong lịch sử."

"Lại không phải heo mẹ." Bích Đào bất mãn thoát ra khỏi lồng ngực Hoàng đế, giây tiếp theo lại bị giam cầm trở về. Nàng than, đây là khinh thường nàng thân mình không tiện, không thể cùng hăn đánh đúng không!

"Như thế nào không phải? Thích ăn thích ngủ, suốt ngày cuộn ở trong phòng vẫn không nhúc nhích, còn không phải là tiểu heo mẹ?" Hoàng đế ôm chặt nàng, giọng nói từ tính cười đùa với nàng.

Bích Đào hoàng hốt trong nháy mắt. A, sau khi Hoàng đế bắt đầu để bụng đối với nàng, trước nay đều là nàng chơi xấu, hăn sủng. Trận gió đông của nàng, đã lâu rồi không bị gió tây áp đảo qua.

Thôi, để cho hăn thắng một lần thì đã sao. Nàng chính là rất bao dung.

Còn không đợi nàng biểu hiện chính mình khoan dung đại lượng, Triệu Trung Tín kia một bộ thái giám tất có giọng nói vẹt được ở ngoài cửa gọi vang lên: "Hoàng thượng, Hùng thị vệ có chuyện quan trọng cầu kiến."

Hoàng đế nhăn mày lại, thu ý cười, buông Bích Đào ra nói: "Trẫm đi xem. Rồi sau đó hăn đứng dậy đi ra ngoài. Khiến cho Hùng Nghiêu phải tìm tới Dực Khôn Cung để bẩm tấu, hăn là đại sự."

Bích Đào cũng là nghĩ như thế, chỉ sợ Hoàng đế buổi tối tới không được, hoặc là cho dù tới cũng đã rất muộn. Vì thế nàng bảo Phụng Tử thúc giục phòng bé nhỏ, không cần chờ Hoàng đế trở về, nàng cùng nhi tử đều đói bụng muốn ăn cơm chiều. Ngay khi nàng đang lôi bảng điều khiển ra thêm ba điểm vào Dễ dàng hãm hại, cũng tăng điểm Dễ dàng sinh dưỡng lên để mức chỉ cách điểm số tối đa 2 điểm, bên cạnh thành linh xảy ra thanh âm dọa tay nàng run lên.

"Cũng may hoàng huynh đi rồi." Thọ vương xuất quỷ nhập thần lại một lần mơ hồ xuất hiện ở tấm điện nàng. Bích Đào yên lặng thu nhỏ lại giao diện mà không ai nhìn thấy được, sau đó đỡ trán, cho dù nàng đã quen, mỗi lần vẫn đều sẽ bị kinh hách.

"Bằng không bốn vương lại phải cực khổ tìm cái cơ khác để dẫn hoàng huynh đi ra." Thọ Vương buông tay.

Bích Đào tỉnh ngộ: "Chuyện Nghi Quý nhân có tiến triển?"

"Ừ, bắt được người giả tạo chữ viết. Hắn không biết kế hoạch cụ thể, chỉ là thứ hắn viết thì hắn còn nhớ rõ." Thọ Vương nói rồi ném một tờ giấy tiên (giấy viết thư) vào trong lồng ngực nàng.

Bích Đào mở ra nhìn: "Lăng ba bất quá hoành đường lộ, dẫn mục tống, phương trần khứ. Cầm sắt niên hoa thùy dữ độ? Nguyệt kiều hoa viện, tỏa song chu hộ, chỉ hữu xuân tri xử. Phi vân nhiễm nhiễm hành cao mộ, thái bút tân đề đoạn tràng cú. Nhược vấn nhàn sâu đô kỉ hứa? Nhất xuyên yên thảo, mãn thành phong nhứ, mai tử hoàng thời vũ."

"Thơ hay." Nàng khen không dứt miệng.

"Đúng vậy, cô nương trong thanh xuân tốt đẹp của ta." Thọ Vương khoanh hai tay trước ngực nhìn nàng cười: "Chờ hoàng huynh phát hiện đây là thơ tình bốn vương viết cho người, người lại đến khen nhé?"

"Khen thì khen. Ừa?" Bích Đào vò tờ giấy thành nắm, tò mò hỏi: "Nếu để người tự viết, người sẽ viết cái dạng gì?"

Nàng thật sự không cảm thấy với tích cách của Thọ Vương sẽ viết thơ từ mang cảm xúc thơ thần như vậy để biểu đạt tình yêu của bản thân.

Thọ Vương suy tư một hồi, nghiêm túc nói: "Ta thấy khanh khanh[5] thật xinh đẹp quyến rũ, vậy khanh khanh có thấy ta như thế?"

([5] khanh khanh: nam tử cổ đại gọi tình nhân)

"..."

Như thế, như thế cái quý ấy.

"Đây không phải bản gốc, nếu không đoán sai, bốn vương phòng chừng tờ giấy kia đã bị thả vào trong cung điện người." Thời điểm đời cung hỗn loạn, không cần thận để người chui chỗ trống là có khả năng rất lớn. Nếu là hần, nhất định sẽ chọn lúc này xuống tay.

Bích Đào nhú mày, mở ra bàn tay nhìn nhìn. Nếu đã bị nhét vào, không đạo lý nào cảnh giác sẽ không có tác dụng. Vẫn là cẩn thận cho tốt.

"Ngây ngốc làm gì." Thọ Vương gõ cái trán nàng: "Còn không nhanh chóng tìm ra?" Nói rồi chính mình tìm ghế dựa ngồi xuống, vắt chân lên bắt chéo bày ra tư thế đại gia.

Bích Đào còn đắm chìm ở trong suy nghĩ hệ thống có khả năng bị trục trặc nên không cảm thấy đau. Nghe hần nói vậy, cũng cảm thấy nên tìm ra trước khi Hoàng đế đi rồi quay lại.

Nhưng chờ nàng lật tung trong ngoài phòng ngủ, cũng không thấy cái tờ thơ tình nào cả.

Thọ Vương nhàn nhạt gặm quả táo ra chủ ý: "Ai sẽ nhàn rồi đi lục bình hoa, hoàng huynh có thể phát hiện sao? Ngày thường hần ở nơi nào nhiều nhất, tới nơi đó tìm."

Nơi nào ở nhiều?

Bích Đào nghe tất nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó ở dưới tầm mắt quý dị của Thọ Vương, khuôn mặt nhỏ ửng hồng không rên một tiếng chạy đến mép giường đi tìm.

Nghiệp chướng! Nhìn nàng như vậy làm gì! Hoàng đế đến thăm điện của phi tần còn không phải là tới ngủ sao!

Kết quả, thật đúng là nàng tìm được tờ giấy ở dưới cái gối sứ mà vừa rồi mới oán giận với Hoàng đế. Đại khái là do xuất phát từ cùng bút tích của một người, chữ cực kỳ giống với tờ giấy mà Thọ Vương vừa mới cho nàng xem.

Đặt gần như vậy, nàng nằm trên nó ngủ một giấc mà nửa điểm cảm giác đều không có. Sắc mặt nàng hơi trầm xuống.

"Tìm được không tốt sao? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? "

Nàng nghiêng nghiêng răng cười âm trầm: "Suy nghĩ xem trả thù như thế nào."

Trong nháy mắt Thọ Vương phẫn chấn hẳn, ném ruột quả táo gặm dở vào bình hoa mà Bích Đào vừa tìm kiếm qua, thần thái sáng láng hỏi nàng: "Chuẩn bị làm như thế nào?"

"Đương nhiên là, người cho ta gỗ đào, xin tặng lại quỳnh dao[6]."

([6] quỳnh dao (琼瑶): ngọc quỳnh, ngọc dao, hai thứ ngọc quý giá.

Cả câu nói mang ý: ăn miếng trả miếng.)

Thọ Vương tràn ngập lòng hiếu học nhìn nàng.

"Vương gia, mượn bút tích của người dùng một chút được chứ?"

Tác giả có lời muốn nói:

Điểm danh một chút tuyển phi tần:

Đức phi: Sinh Đại Hoàng tử. Muốn làm Hoàng hậu, muốn cho nhi tử làm Hoàng đế là không thể nghi ngờ.

Hiền phi: fan nảo tàn của Hoàng hậu nương nương (được rồi, kỳ thật có khuynh hướng bách hợp). Từng nhận nuôi Nhị công chúa, sau đó Nhị Công chúa chết non.

Nghi Quý nhân: Muội muội ruột của Hoàng hậu nương nương.

Mẫn Quý nhân: Chất nữ của Thái Hậu, biểu muội của Hoàng đế, đang mang thai.

Trinh Quý tần: Ban đầu là lãnh đạo trực tiếp của Bích Đào, sinh Tam Công chúa.

An Tài nhân: Sinh Tứ Hoàng tử. Vốn dĩ rất thông minh, nhưng lâm vào luyện ái làm nàng biến ngược. Hiểu y thuật.

Mật Quý nhân: Năm xưa cùng Trinh Quý Tần hoài thai cùng lúc, bị hãm hại sinh non (An Tài nhân chế thuốc nha). Hiện tại làm bộ đầu nhập vào Hoàng hậu, kỳ thật mượn thế lực Đức phi trả thù Trinh Quý tần.

Vân Phi (phi tử không có cảm giác tồn tại nhất a): Sinh Nhị Hoàng tử. Gia thế bình thường, làm người cẩn thận. Nếu muội muội của Hoàng Hậu không thể sinh ra nhi tử, Hoàng hậu muốn đưa con trai của nàng lên thượng vị, bởi vì dễ thao túng.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Phản Công

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Ngày hôm sau, còn chưa đợi Bích Đào có hành động nhằm vào Nghi Quý nhân, lời đồn đãi tử trong bụng Trân Chiêu nghi kỳ thật là ác quỷ nhập thân liền không biết chui ra từ chỗ nào của hậu cung, lấy tốc độ không hề chậm mà lan truyền. Vừa khoa trương lại còn tỏ vẻ tinh tế tỉ mỉ, nói ác quỷ này kỳ thật chính là con quỷ ngày đó dọa Tam Công chúa. Bởi vì đôi mắt hài tử thiên chân thuần thiện có thể nhìn ra quỷ, sau khi bị Tam Công chúa phát hiện, nó mới nhanh chóng thoát đi, tới Phương Hoa các gần chính điện nhất, nhập vào trong bụng của Tiết Bích Đào lúc đó vẫn là Trân Tần.

Bích Đào thân là đương sự, đầy tớ đương nhiên đã sớm phát hiện tin tức này mà báo lên.

Nàng đoạt lấy chiếc ly bằng gỗ tử đàn khắc quả đào mà Thọ vương cầm trong tay, gác thật mạnh lên bàn tròn, không vui mà nói: "Người đã sớm biết?"

Tuy Thọ vương muốn lấy cái ly kia về, rượu bên trong được chưng cất không tệ. Nhưng nghĩ vì nàng đang mang thai nên không thể tức giận, vẫn nên để nàng tùy ý chút: "Chỉ sớm hơn người một chút."

Bích Đào hất quai hàm, thực không vui.

Thọ vương muốn dời đi tầm ngắm của nàng: "Bốn vương suy đoán, ngày hôm qua Hoàng huynh vội vàng đi xử lý đại khái chính là chuyện này."

"Sao lại vậy được?" Nếu tối hôm qua Hoàng đế đi để ngăn chặn, thì sao sáng hôm nay tin đồn còn có thể giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn như vậy.

Thọ vương cười: "Người cho rằng tin tức này chỉ truyền trong hậu cung?"

Bích Đào đột nhiên mở to hai mắt: "Tiền triều cũng có nghị luận?" Nếu đề cập đến tiền triều, vậy Hoàng đế muốn đàn áp cũng không phải dễ dàng. Bằng không Thọ vương thân là bào đệ của thiên tử, khi tự tiện vào kinh cũng sẽ không làm tiền triều xôn xao rồi khiến Hoàng đế bận đến sút đầu mẻ trán. Nguyên bản cũng chỉ là việc nhà, nhưng vì là Hoàng gia, liên thân bất do kỷ.

Cuối cùng vẫn là có đại thần kiến nghị, bất luận là bắt ở đất phong hay là ràng ở kinh thành, chỉ cần không phải tùy ý qua lại hai nơi, kỳ thật không gây trở ngại lớn. Bản chất không cho phép hoàng thất có đất phong vào kinh là vì lo lắng người mang dị tâm, nhân cơ hội làm gì đó. Cho nên hiện nay dù Thọ vương bị ràng ở trong kinh bình an không có việc gì, nhưng muốn trở về, trái lại là một vấn đề khó khăn không nhỏ.

"Ừ, muốn đoán xem là ai khơi nguồn không?"

Suy nghĩ của Bích Đào bị dời đi dễ dàng, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi. Nếu xuất phát từ hậu cung, rất nhiều người đều có hiềm nghi, dù bài trừ người có gia thế bình thường, cũng còn đám người Hoàng hậu, Đức phi, Hiền phi, Mẫn Quý nhân, Trinh Quý tần. Nhưng nếu là từ tiền triều, đáp án lại dễ dàng hơn một chút. Có năng lực kích động quần thần lớn như vậy, không ngoài ai khác: "Tả Thừa tướng, hay là Lại bộ Thượng Thư?"

Mẫu Quý nhân là nữ nhi vừa Tả Thừa tướng, mà Đức phi là nữ nhi của Lại bộ Thượng Thư.

Nhân lúc nàng còn đang suy nghĩ sâu xa thì Thọ vương thu hồi cái ly tử đàn về thưởng thức, nghe vậy kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, sau đó gật đầu: "Người sau." Thân là phụ nhân ở hậu trạch, có thể trong thời gian ngắn như vậy xác định được những đối tượng hiểm nghi đã thực không tồi.

Hoàng huynh sủng ái nàng không phải không có lý do gì. Nếu não xoay chuyển không đủ nhanh, theo không kịp ý nghĩ, cũng sẽ tạo cảm giác ông nói gà bà nói vịt. Cho nên nam nhân ngoài thích nữ nhân xinh đẹp, còn thích nữ nhân thông minh. Nhưng một phần thông minh kia, cần được bảo trì ở trình độ nhất định, không thể làm người ta sinh ra kiêng kỵ. Thịnh thoảng làm nũng giả ngây cũng rất quan trọng.

Không thể nghi ngờ gì là nàng nắm chắc mức độ rất tốt.

Bích Đào đau đầu, Lễ bộ cùng Lại bộ tuy nghe ra thì kém không xa, thậm chí nghe qua còn có thể lẫn lộn, nhưng chức trách phân công lại hoàn toàn khác biệt. Phụ thân mình ở Lễ bộ, nơi này tương đối êm ả hơn, quyền lợi thì không lớn bằng. Lại bộ nói trắng ra là chính là cục tài nguyên nhân lực, quan viên nhận hay đuổi, lên hay xuống, điều động thế nào đều từ nơi này, cho nên người đến lấy lòng là đông như kiến.

Dù cho nàng có thể xưng vương xưng bá tại hậu cung, ở phía tiền triều, thế lực của gia tộc rốt cuộc vẫn không bằng người ta.

"Người đang lo lắng cái gì?" Khóe miệng Thọ vương hơi hơi giương lên.

"Ta không nên lo lắng à?" Bích Đào nhìn thấy hắn xem thường. Cũng không thể bảo bảo vừa sinh ra liền bị mọi người tránh xa vì cho rằng là ác quỷ nhập thân.

Thu được đáp án như mong muốn, Thọ vương cười: "Người cũng quá coi thường Hoàng huynh." Hãn vẫn luôn cảm thấy nha đầu này rất kỳ quái, nếu là nữ nhân khác bị Hoàng huynh sủng thành như vậy, đã sớm đào tìm đào phối ý lại mọi việc vào Hoàng huynh. Nàng lại là biết ương ngạnh vào lúc nên cậy sủng mà kiêu, còn một khi gặp phải khó khăn thì đều ôm hết vào người, có vẻ như nhận định rằng Hoàng huynh sẽ không đứng ở phía nàng.

Hãn thấy trán nàng vẫn nhăn lại, bộ dáng phiền não lo âu, duỗi tay xoa một cái thật mạnh: "Được rồi, đừng ở trước mặt bốn vương cố làm ra vẻ. Nếu Hoàng huynh không thể giải quyết, bốn vương ra tay giải quyết thay người được chưa?"

Bích Đào bị đau, che lại cái trán, tiếp theo quả nhiên nở nụ cười: "Vương gia chuẩn bị làm thế nào?"

Quả nhiên là trực tiếp xem nhẹ nửa câu đầu, Thọ vương bất đắc dĩ. Ngón tay thon dài tùy ý gõ lên mặt bàn, hãn trầm tư một lát, nói: "Người và Mẫn Quý nhân mang thai gần như cùng thời gian, việc này nếu kéo nàng ta xuống nước, người cảm thấy Tả Thừa tướng sẽ làm như thế nào?" Nói xong lời cuối cùng, hãn không tự giác mà cong môi.

Lại bộ Thượng Thư có năng lực tới đâu, nhưng so sánh cùng Thừa tướng vẫn là thế yếu hơn. Nếu là Hoàng huynh, đại khái là sẽ áp chế nghị luận hoặc là chọn xuống tay từ nơi xuất phát, chứ không phải dùng kỹ xảo bàng môn tả đạo này. Rốt cuộc Mẫn Quý nhân cũng là mang thai hài tử của hãn, nếu năng lực nàng ta ko được như mèo con, bị lời đồn đãi đánh bại, vậy hãn ta cũng không cách nào ăn nói với Thái Hậu. Tóm lại không thể giống như mình mà tùy tâm sở dục (thích gì làm đó).

Bích Đào không dị nghị, chuyện triều chính nàng có thể phỏng đoán một chút, nhưng nếu thật sự muốn đối phó thì còn phải rèn luyện thêm tám trăm năm nữa.

"Cám ơn." Bất luận là chuyện Nghi Quý nhân, hay là chuyện Đức phi.

Xong chuyện của Nghi Quý nhân, nàng nghĩ đến cũng là ứa ra mồ hôi lạnh, bất luận là sự thật hay không, nếu cắm một cây kim như vậy trong lòng Đế vương, điểm số kỹ năng của nàng cũng dừng mơ mà lên tới một trăm. Mà chuyện Đức phi, cho dù cuối cùng có thể giải quyết thì trong khoảng thời gian này chỉ sợ nàng cũng tự lo âu bất an, hơn nữa cảnh giác đột nhiên mất đi hiệu lực, chỉ cần hoảng thần một cái thì lập tức có khả năng để người khác nhân cơ hội đắc thủ. Nhưng sau khi được Thọ vương bảo đảm, cho dù cuối cùng hẳn có thực sự tính trợ giúp hay không, ít nhất trong lòng nàng cũng ổn định.

Thọ vương uống xong một giọt rượu cuối cùng, quơ quơ chén rượu, không quá để ý mà nói: "Tạ lễ đã thu được. Đi thôi, chờ hoàng huynh hạ triều người liền không có thời gian."

"Hôm nay hẳn không có khả năng tới nơi này của ta đâu." Bích Đào lầu bầu. Nếu đối diện với nàng, khó tránh khỏi sẽ biểu lộ cảm xúc. Hẳn là Hoàng đế sẽ không muốn cho nàng biết chuyện lời đồn.

"Đúng rồi, trong rượu này còn bỏ thêm cái gì?"

"À, một chút nước thạch lựu." Vương gia, quả nhiên người thích ăn hoa quả nha.

Sau khi Hoàng đế hạ triều sắc mặt cực thâm trầm, khí thế quanh mình như bắc địa bị gió lạnh quét tới, thổi qua khiến người ta lạnh căm căm. Triệu Trung Tín rung mình một cái, nhanh chóng kẹp lại phát trần, khom người tiến lên: "Hoàng thượng, muốn bãi giá Dực Khôn cung sao?"

Từ sau khi Trân Chiêu nghi mang thai, đa số Thánh thượng luôn dùng bữa ở Dực Khôn cung. Tâm tình không tốt thì càng đặc biệt như thế.

"Không cần." Nhắc tới Bích Đào, sắc mặt hần hoãn hoãn, nhưng vẫn là phủ định cái đề nghị này. Như Bích Đào suy nghĩ, sự tình còn chưa có giải quyết, hần lo lắng ở trước mặt nàng khó tránh khỏi sẽ để lộ ra tin tức nàng không nên biết đến, tạm thời không muốn đối mặt. "Đi Cảnh Dương cung."

Trước khi sủng hạnh Bích Đào, xác thật hần yêu thích những nữ nhân dịu dàng như giải ngữ hoa. Thọ vương hoặc là phủ tướng quân đều có hiểu biết đối với việc này, cho nên bất luận là chọn nữ nhân hay là dạy nữ nhi đều là hướng theo phương diện này. Chỉ tiếc nhảy ra Bích Đào là một biến số, làm cho phần lớn công phu của bọn họ bị uổng phí.

Triệu Trung Tín hiểu ý. Cảnh Dương cung có ba vị chủ tử, Bùi Bảo lâm đã sớm mất sủng, mà từ năm trước sao sau khi Trần Chiêu nghi gây náo ra vụ kia, sủng ái của Phó Tài nhân cũng trở nên bình thường. Ý của Hoàng thượng, đại để là chỉ vị Nghi Quý nhân ở Du Nhiên các.

"Hoàng thượng bãi giá Cảnh Dương cung." Hần xướng một tiếng, cao giọng kéo mở lối.

"Thiếp thân thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường." Nghi Quý nhân mặc áo ngắn ống tay nhỏ màu trắng non, váy thục eo cao, trang điểm nhẹ nhàng cùng với xiêm y, như vầng trăng không tì vết, sáng tỏ thanh nhã. Nàng áp xuống vai ngọc hành lễ, giọng nói tựa như suối chảy, mắt lấp lánh như làn thu ba, quả là hợp lòng người.

Hoàng đế giả đỡ một phen, nói: "Không cần đa lễ. Mùa thu gió lớn, đi vào thôi." Nói rồi dẫn đầu bước đi.

"Tạ Hoàng Thượng." Nàng mỉm cười đứng dậy, đi theo sau đó.

Hai người ngồi hai bên của giường La Hán[1], Nghi Quý nhân kêu cung nhân dâng lên ly có hai tay cầm điêu khắc lá trúc làm bằng gỗ tử đàn, tự dâng đến trước mặt Hoàng đế, ôn nhu mà nói: "Bụng rỗng uống trà sẽ

tồn hại từ vị, không bằng Hoàng thượng uống trước chút nước ấm này để ấm thân?"

[1] giường La Hán

Mày Hoàng đế hơi buông xuống: "Nàng luôn cẩn thận như vậy."

Lời này không rõ ý, có thể khen có thể chê, Nghi Quý nhân không dám sơ ý. Nhưng liếc thấy thần sắc Hoàng đế bớt sa sầm hơn vừa rồi, trong lòng hơi buông lỏng, mỉm cười nói: "Thiếp thân không có bản lĩnh khác, chỉ có duy nhất năng lực này, đơn giản còn có thể được Hoàng thượng khen ngợi một tiếng, thiếp thân cũng biết đủ."

Nước ấm xuống bụng, ngũ tạng ấm áp, Hoàng đế cảm thấy những lời giường cung bật kiếm trên tiền triều dần dần biến mất ở bên tai, lại nghe thấy nàng khiêm tốn, khẽ cười: "Không cần tự coi nhẹ mình." Thân là nữ nhi của Thừa tướng, tài nghệ và nhan sắc của Nghi Quý nhân đều là hiếm có, lại còn có tâm tư khéo léo tỉ mỉ, biết xem mặt đoán ý, rất hiểu chuyện.

Nhưng nguyên nhân chính là vì như thế nên hẳn có thể tới, nhưng sẽ không thường tới.

Nghi Quý nhân cười, cũng không trả lời, Đế vương khích lệ, nghe một chút liền thôi, nhưng đừng quá nhập tâm, cho rằng có thể đứng cao hơn người khác. Nàng xoay lời nói: "Vừa rồi thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, đúng là dọa sợ thiếp thân, trong lòng thật bất an. Hiện giờ Hoàng thượng có thể nói có thể cười, thật là thiếp thân lo lắng vô duyên vô cớ mà." Một câu nói, chẳng những xứng với sự cẩn thận ở phía trước, còn có vẻ chính mình quan tâm đến Hoàng đế, cực kỳ chân thành, từ đó không những khiến Hoàng đế vui vẻ, hoặc còn có thể để lộ ra nguyên do của Sắc mặt không tốt kia.

Từ xưa đến nay, nữ nhân ở hậu cung biết nghiền ngẫm ngôn ngữ và lòng người nhất, không thể khinh thường.

"Lời này nói có vẻ như là trách trảm lãng phí tâm ý của người, đang muốn trảm nhận lỗi vậy." Nhắc tới 'nhận lỗi' tâm tư Hoàng đế thoáng giật mình, thấp giọng cười cười.

Nụ cười kia khiến Nghi Quý nhân tiếp nhận ly nước cảm thấy không rõ, nhưng nàng nhìn không khác lắm ngày thường, cũng tạm thời gác qua một bên. Nàng ngồi ở đối diện tiếp nhận ly trà, tay áo lụa mềm mại phất qua khay trà sáu cạnh trên bàn con bằng gỗ hoa lê, khay trà bị xô dịch một chút làm lộ ra một góc giấy trắng. Nàng cười nói: "Vốn không phải ý tứ này, nhưng nếu Hoàng thượng thật sự đưa thiếp thân một phần lễ, vậy thì thiếp thân kiểm lời rồi." Cũng chưa phát giác ra tờ giấy tiên (giấy viết thư) kia.

Hoàng đế thì lại chú ý tới, hẩn rút tờ giấy tiên ra, vừa mở vừa hỏi: "Đây là cái gì?"

"Cái gì?" Nàng còn đang hồ đồ khó hiểu, lại thấy Hoàng đế lướt nhìn qua tờ giấy kia chợt âm trầm sắc mặt, còn tệ hơn thời điểm vừa bước tới đây. Trong lòng cực kỳ thấp thỏm, tựa hồ có cái gì đó đã vượt qua kiểm soát của bản thân. Nàng không nhớ rõ bản thân có đặt giấy gì dưới trà cụ (dụng cụ pha trà).

Sao lại xuất hiện tờ giấy này?

"Khốn khiếp!" Chờ Hoàng đế xem xong thứ trong tay, không khỏi ngược phập phồng, trong cơn giận dữ, không thềm lựa lời mà giận mắng. Trên tờ giấy kia viết câu thơ, nhưng lại xuất phát từ bút tích của thân đệ mình, nằm ở điện các của phi tử mình, còn trắng trợn táo bạo nhét ở dưới khay trà, như là rất sợ bản thân nhìn không thấy! Mới vừa trải qua ồn ào trên triều đình, Hoàng đế chưa được phát tiết, nay lại phát hiện chuyện dâm loạn hậu cung bậc này thì là sao có thể có sắc mặt tốt? Hẩn ném tờ giấy đến trên người nàng, xanh mặt: "Chính người tự xem đi."

Trên giấy viết: "Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm. Túng ngã bất vãng, tử ninh bất tự âm! Thanh thanh tử bội, du du ngã tư. Túng ngã bất vãng..."

Khi Nghi Quý nhân quét mắt đến một nửa thì chợt siết chặt tờ giấy kia, chữ viết phóng đăng qua loa, nàng sai người nhờ tiên sinh giả bút tích, nàng xem qua tờ giấy làm sao không biết, cho dù nội dung đã thay đổi, lại thay đổi không được tâm tư người bày cục. Đặc biệt là đuôi câu 'Một ngày không thấy, như ba tháng trời.' Quả thực là đang dùng miệng lưỡi trêu đùa châm chọc nàng.

Thực sự là bút tích của Thọ vương.

Trân Chiêu nghi cùng Thọ vương, vậy mà thật sự gian dú! Nếu không chính mình hạ ám chiêu với Trân Chiêu nghi, làm sao Thọ vương biết được, làm sao đến nỗi tự tay viết, tự bát nước bắn lên người, giúp Trân Chiêu nghi đến tận đây! Nhưng hiện tại, nàng tự thân còn khó bảo toàn, tuyệt đối không phải thời điểm tố giác bọn họ.

Nghi Quý nhân hoảng loạn trong nháy mắt, sau đó nhanh chóng làm ra biểu tình mê mang, lệ ngập quanh hốc mắt, cực kì mờ mịt bối rối: "Hoàng Thượng, thiếp thân, thiếp thân không biết."

Nhưng chút mờ ám kia của nàng, Hoàng đế đang nhìn chăm chăm nàng làm sao có thể không phát hiện. Nếu nàng không có thật nhanh ý thức được không đúng rồi mới nhanh chóng điều chỉnh chính mình, khi xong việc Hoàng đế nghĩ lại có lẽ còn có thể cảm thấy vài phần không thích hợp, loại chuyện bí mật như vậy thì sao Nghi Quý nhân dám to gan cất tờ giấy ở trước mặt hắn? Đáng tiếc nàng lại chọn một cái biểu tình có lợi nhất cho bản thân, biểu tình có thể giành được sự tin tưởng của đế vương nhất, điều này ngược lại làm Hoàng đế tăng thêm hoài nghi với nàng, xác định kết luận trong lòng.

Nếu không có một chút khả năng nào, nàng hà tất phải chột dạ rồi mới có cái phản ứng dĩ nhiên kia?

Hoàng đế ném mạnh chén trà, sứ vỡ đầy đất, giận quá mà cười: "Trẫm thắc mắc sao người lại không dâng trà, ngược lại rót nước tới ứng phó trẫm. Thì ra chén trà này trẫm không chạm vào được! Người nói không biết? Người không biết, chẳng lẽ trẫm thì biết người giấu trẫm cùng hoàng đế làm ra chuyện tốt!" Chỉ cần gieo hạt giống hoài nghi, mặc kệ cái manh mối gì đều sẽ dễ dàng bị liên hệ đến. Huống chi phi tần ở trong cung đình tịch mịch, hậu cung ở các triều đại trước cũng không thiếu ví dụ. Lúc trước Nghi Quý nhân bày một một ván cờ này, có từng suy xét nhân tố này hay không?

Hiện giờ đánh nhận ngược lại bị nhận mỗ mắt, không thể không nói là gieo gió gặt bão.

"Hoàng Thượng, thiếp thân thật sự không biết a." Nàng vì đại cục, lập tức không màng thân mình quỳ gối lên đám sứ nát kia, miếng sứ bén nhọn cắt ra tơ máu, không bao lâu dưới váy đã nhuộm mảng máu, làm cả người nàng nhìn qua có vẻ hết sức yếu đuối mà ngày thường không có, thật đối lập làm tăng thêm vẻ đặc biệt đáng thương.

Nàng long lanh ngấn lệ, bắt lấy tay áo Hoàng đế, ý đồ lay động Hoàng đế. Cho dù không thể rút cây kim ra, cũng nhất định phải trấn an trước mới được: "Hoàng thượng thử nghĩ lại, nếu thiếp thân cùng Thọ vương thật sự, thật sự có tư tình, làm sao sẽ đặt lá thư dưới trà cụ được? Chẳng phải là tự rước họa? Thiếp thân tự nhận không phải người sơ ý, Hoàng thượng cũng từng khen thiếp thân cẩn thận. Đủ có thể thấy sự việc là có tiểu nhân hãm hại, thiếp thân không chú ý mà bị gài bẫy! Hoàng thượng ngàn vạn đừng bị tiểu nhân che mắt, vứt bỏ tấm lòng son sắt mà thiếp thân đối với ngài không thềm nhìn lại a."

Hoàng đế phát tiết xong thì khuôn mặt trở nên lạnh lùng, lời nói của nàng một chữ cũng không có nghe vào trong lòng. Hắn giật tay áo, nhàn nhạt nói: "Trẫm niệm tình người là bào muội của Hoàng hậu nên sẽ không làm gì người. Bắt đầu từ hôm nay người ở trong điện của mình tự đóng cửa hồi lỗi đi, không có việc gì đừng đi ra ngoài mặt mặt xấu hổ."

Nghi Quý nhân kinh hãi, Hoàng đế không có một chút tín nhiệm gì đối với nàng! Tư thái của nàng lại càng không khiến cho Hoàng đế xúc động. Đây rõ ràng là đã định tội nàng rồi, không hề còn đường cứu vãn. Nàng gắt gao cắn môi dưới, kiềm nước mắt nhìn về phía Hoàng đế: "Bất luận như thế nào, mong Hoàng thượng nắm rõ, trả cho thiếp thân một sự trong sạch." Nàng không dám nói ra lấy chết chứng minh trong sạch, lời đó ở nhà có lẽ có tác dụng, nhưng đối Đế vương, lại là uy hiếp trần trụi.

"Người yên tâm." Khóe miệng Hoàng đế giương lên một nụ cười lạnh: "Nắm rõ rồi, trẫm nhất định sẽ giết đúng."

Thời điểm Hoàng đế xoay người đi, thân mình Nghi Quý nhân xụi lơ trên mặt đất, ngọc bội trên váy phát ra tiếng vang đinh đang. Cho dù Hoàng đế đã hứa hẹn điều tra rõ chân tướng, nhưng Trân Chiêu nghi cùng Thục vương liên thủ, thật sự sẽ cho nàng cơ hội này sao? Giờ phút này nàng chỉ cảm thấy con đường phía trước là một mảnh đen tối xa vời, đầu ầm ầm rung động, giống như mấy trăm vạn con ong mật vù vù bên tai, đợi khi giọng nói ra khỏi miệng đã là ghen ngào: "Như Ngọc"

"Thế nào?" Bích Đào liếc mắt nhìn hướng Thục vương.

Thục vương bước xuống bậc thang, biểu tình phảng phất còn đắm chìm trong trò khôi hài vừa rồi, đuôi lông mày giương lên, tràn đầy hứng thú. Chờ Bích Đào đá hấn hồi thần, mới nói: "Gấp cái gì, bốn vương ra tay còn có thể làm không được chuyện à?"

"Lại không phải chính người làm, đặc ý cái gì!" Thọ vương cùng nàng nói qua, Du Nhiên các có một cung nữ châm trà là người Thái hậu cho hẳn. Rốt cuộc năm đó Thái hậu cũng không thể hoàn toàn khẳng định sau khi Hoàng đế kế vị có gây bất lợi cho hẳn hay không, cho nên nhân mạch của Thái hậu ở trong hoàng cung có cho hẳn một bộ phận để thám thính, cho nên việc này ngay cả Hoàng đế cũng rất khó tra được.

Cho dù hôm nay Hoàng đế không có lâm thời nảy lòng tham đến Du Nhiên các, tùy tiện một ngày, chỉ cần Nghi Quý nhân ra nghênh đón thánh giá bày tỏ tôn kính. Cung nữ kia nương cơ hội châm trà, liền có khả năng nhét tờ giấy vào đó. Sớm hay muộn vẫn là có thể bị Hoàng đế phát hiện.

Chỉ là bọn hẳn không nghĩ cơ hội tới nhanh như vậy. Bích Đào vốn đang nghĩ muốn đi theo xem diễn, có điều thân thủ của nàng không bằng Thọ vương, sợ bị người phát hiện, nên từ bỏ. Còn Thọ vương, nếu hẳn không cẩn thận bị người phát hiện, chẳng phải là càng chứng thực tội danh của Nghi Quý nhân? Còn ngóng trông cung nhân của Du Nhiên các vẫn nên kiểm chế một chút, đừng làm cho chủ tử của bọn họ càng hăm sâu vào.

Thọ vương nghĩ thừa nước đục thả câu cũng không thú vị, không khỏi xoa xoa cái mũi nói: "Bốn vương đều đã cống hiến chính thân mình ra để hoàn thành đại cục cho người, người lại dùng loại thái độ này nói chuyện cùng bốn vương?"

"Vương gia biết chính mình đã bị cống hiến là được rồi." Bích Đào thực thuần thiện chớp chớp mắt: "Nếu không đoán sai, Hoàng thượng lập tức sẽ tìm Vương gia rồi 'có việc trò chuyện với nhau'."

"..." Bảo sao, khi hẳn vừa mới nghe được Hoàng huynh nói 'nằm rõ' thì cảm thấy không thích hợp.

"Vương gia, hôm nào lại mời người uống rượu chưng từ hoa nhé?" Bích Đào nói một lời uy hiếp, miễn cho hẳn lâm trận bỏ chạy.

Thọ vương trầm mặc một khắc: "Thêm nước thạch lựu nhiều hơn chút."

"Được."

Vương gia, người dám nói người không thích ăn trái cây?

Tác giả có lời muốn nói:

Bảng điểm kỹ năng

Điểm mỹ 5

Kiều tiểu ㄟ

Ôn nhu ㄟ

Hoạt bát ㄟ

Lãnh diễm ㄟ

Cao quý ㄟ

Khí phách ㄟ

Không dễ bị hãm hại (bị hãm hại Hoàng đế cũng không tin) 10

Dễ dàng hãm hại người (hãm hại ai Hoàng đế cũng tin) 3

Cảnh giác (trước khi chịu nguy hiểm sẽ có cảnh giác) 10

Thanh âm điểm mỹ ㄟ

Thanh âm thánh thót ㄟ

Thanh âm mềm mại 5

Thanh âm khí phách ㄣ

Thân kiều thể nhuỷn 5

Thể chất khỏe mạnh 3

Da thịt trắng nõn ㄣ

Sợi tóc đen nhánh ㄣ

Chân dài eo thon 5

Thể trọng uyển chuyển nhẹ nhàng 5

Dễ dàng sinh dưỡng 8

Mang hương thiên nhiên (tự chọn mùi hương) 3

Cưỡi ngựa +3

Bắn cung +2

Tổng điểm số: 67.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Chấm Bình

Edit: Thiên Phi

Beta: Hy Thái phi

"Người đã nghe gì chưa? Trong bụng Trân Chiêu nghi nường nường....."

"Xuyt! Người nhỏ giọng một chút." một cung nhân khác kéo hẳn đứng thì thầm cạnh chân tường dưới mái ngói lưu ly: "Người muốn nói đến chuyện Tam Công chúa bị ác quỷ đầu thai vào bụng Trân Chiêu nghi dọa sợ à? Hừm, hiện tại còn ai không biết nữa."

"Tin tức kia của người đã là tin cũ rồi!" Cung nhân kia không phục, kề gần lại tai hẳn, nói: "Kỳ thật, ác quỷ kia chính là Khúc Ngự nữ hóa thành sau khi chết! Nghe nói trước đó khi Khúc Ngự nữ đang nói chuyện với Trân Chiêu nghi thì nổi điên, sau đó không biết tại sao lại điên luôn không tỉnh. Hiện tại tất cả mọi người đều đang nói Trân Chiêu nghi dùng vu thuật! Cho nên Khúc Ngự nữ không cam lòng mới trở về tìm nàng báo thù."

"Không thể nào?" Cung nhân kia hoảng sợ hô lên, suy nghĩ một chút, lại tin tưởng, nói theo: "Trân Chiêu nghi và Khúc Ngự nữ vẫn luôn đối nghịch, cũng khó trách....."

"Còn không phải sao! Cho nên nói....."

"Cho nên nói sao?" Một giọng nói điềm nhiên mang theo vẻ uy nghiêm vang lên, thoáng chốc hai cung nhân đang châu đầu ghé tai như bị

đóng đinh tại chỗ, ngơ ngác quay đầu.

Đập vào mắt chính là dải lụa tứ sắc đeo bên hông tượng trưng cho Đế vương và các vương gia, dài hai trượng, rộng một thước, tinh xảo phức tạp. Không dám ngẩng mắt lên nhìn, hai người lập tức quỳ xuống, toàn thân run rẩy, dập đầu binh binh nói: "Nô, nô tài khấu, khấu kiến hoàng thượng."

Hoàng đế nhìn thoáng qua bên trong vườn uyển, hỏi: "Nơi này là Vĩnh Thọ cung?"

"Hồi Hoàng thượng, đúng thật là Vĩnh Thọ cung." Triệu Trung Tín nghe vậy lập tức tiến lên nửa bước, khom người đáp.

"Các người là người của ai?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài, nô tài hầu hạ Mật...Mật...Mật Quý nhân." Hai tên nội thị kia nghĩ tới mình vừa bị Hoàng thượng bắt gặp khi đang đàm tiếu về Trần Chiêu nghi, người được Hoàng thượng sủng ái nhất. Lúc này đã mất hết can đảm, ngay cả giọng nói cũng run run.

"Mật Quý nhân quản giáo hạ nhân không nghiêm, trừ một năm bổng lộc." Hoàng đế cất giọng nhàn nhạt: "Kéo hai tên này đến Thận Hình tư đi."

Hai người kia vừa nghe được Hoàng thượng không có phán tử tội, trong lòng cảm thấy mình rất may mắn. Còn không đợi bọn họ lau mồ hôi, liền nghe thấy khi Hoàng đế gần đi mới bỏ lại một câu: "Dụng hình 'rửa mặt chải đầu'."

Cái gọi là "Rửa mặt chải đầu", chính là dùng bàn chải sắt chà từng cái từng cái lên thân thể, cho đến khi thịt nát lộ ra xương trắng, cuối cùng là tắt thở. Thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, không khác gì tội lăng trì.

"Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng....." Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng la hét xin tha vô cùng thảm khốc, hai người kia nghe

được hình phạt của mình thì bị dọa đến mặt không còn chút máu. Trước khi bị thị vệ mạnh mẽ kéo đi, liền không ngừng giãy giụa, nhưng Hoàng đế vẫn may mắn không bị đả động.

Hai nhóm nội thị theo hau phía sau Hoàng đế cúi đầu thấp đến tận ngực, không dám nhìn xung quanh. Ở đây tất nhiên sẽ không thiếu những người thích hóng chuyện bát quái. Hiện tại bị chuyện này dọa sợ, hận sao trước đây mình sinh ra lại có lười, lờ như lần sau sơ suất lắm rồi bị kết cục như hai gã cung nhân kia.

"Ngoại trừ Trữ Tú cung và Dực Khôn cung, lệnh các cung khác cử một người đến xem dụng hình." Hoàng đế quay sang ban ý chỉ, ngữ khí lạnh nhạt: "Đến cung của Đức Phi."

"Nô tài tuân mệnh."

"Chỉ khùng dạ thâm hoa thuy khứ,Cổ thiêu cao chúc chiếu hồng trang[1]." Đức Phi mang theo lễ vật bước vào nội viện, thấy con đường phía trước đều ngập tràn sắc hoa hải đường, cánh hoa đỏ tươi tựa như màu má hồng, lại giống như bầu trời lúc bình minh. Mà Trân Chiêu nghi lại đang ngồi trong nội đình, nổi bật giữa biển hoa càng thêm xinh đẹp động lòng người, không khỏi tán thưởng một câu. Sau đó lại cười: "Hải đường vốn có danh xưng là quý phi của các loài hoa, quả nhiên rất hợp với muội."

([1] Lòng sợ đêm khuya hoa đã ngủĐèn khêu cao ngọn thưởng hoa đêm.Trích từ bài "Hải Đường" của nhà thơ Tô Thức (Tô Đông Pha).)

Tiết Bích Đào nghe vậy thu cánh tay đang vuốt ve cánh hoa lại, khi xoay người lại cũng nhẹ nhàng chớp hàng mi mỏng như cánh ve, vẫn chưa lên tiếng. Nàng cũng chưa từng thăng đến quý phi, hà tất tiếp lời bông đùa này.

Đức Phi phảng phất như tỉnh ngộ, liền bỏ qua câu "quý phi" kia, nói: "Hiếm khi bốn cung văn nhả một chút, lại chọn không đúng câu thơ. Câu này ý nói nữ tử cô độc trống vắng cho nên mới bầu bạn với hoa, muội muội được thánh sủng hậu đãi tuyệt đối không giống với ý trong câu thơ này. Vốn ý của bốn cung là khen, muội muội cũng đừng hiểu lầm."

Tiết Bích Đào nghe xong có chút lúng túng, nếu Đức Phi không giải thích thì đúng thật nàng cũng không để ý. Đề thi ngữ văn là bài thơ cổ nàng còn phải căn đầu bút đến mười phút, nàng càng không có khả năng trong tích tắc đã hiểu được thâm ý trong câu thơ. Bất quá nếu người ta đã lo lắng cố gắng giải thích như vậy, nàng cứ coi như mình hiểu đi. Vì thế nàng mỉm cười xinh đẹp, vén tóc lên rồi nhẹ giọng: "Đức Phi nương nương không cần chú ý, ta không phải là thi thánh hay thi tiên, nghe thơ nhưng chỉ cần nghe ý hay là được, hà tất gì phải đi sâu nghiên cứu thâm ý và mục đích của nhà thơ. Dù sao cũng không liên quan."

Tác giả là người ngâm thơ, nhưng người truyền đạt ý lại là Đức Phi. Cho dù miệng nàng có hạ thấp như thế nào thì Tiết Bích Đào vẫn có thêm ân sủng, đây là sự thật không thể chối cãi. Đức Phi đã hiểu rõ ý tứ sâu xa này, khóe miệng cứng đờ, ngay lập tức đã khôi phục lại vui vẻ nói cười như lúc ban đầu: "Muội muội nói rất đúng." Lại cho cung nhân dâng lễ vật lên, nói: "Đây là một cái Thu Sơn chấm bình[1] mà năm xưa khi bốn cung sinh Đại Hoàng tử đã được chủ trì của Trấn Quốc Tự khai quang, hiện giờ đưa cho muội muội, mong rằng muội muội cũng có thể sinh cho Hoàng Thượng thêm một hoàng nữ."

([2] Chấm bình là một loại bình phong loại nhỏ dài thấp, được thiết kế vào thời Tống. Nó có chiều dài gần bằng với chiều rộng của giường, hình dạng không khác với bình phong lớn là bao. Phía trên bình phong thường hay vẽ sơn thủy, phía dưới căn từng thanh gỗ nhỏ, dưới đế có trạm nha (phần đế cố định một vật) hình từng cuộn mây và bão cổ đôn (một loại họa

tiết cổ đại), được làm hết sức tinh xảo. Đặt ở đầu giường, có thể ngăn ánh sáng chắn gió, che lại dáng ngủ và là trang sức tăng tính thẩm mỹ.)

"Đa tạ ý tốt của nương nương." Tiết Bích Đào mỉm cười, lập tức như nhớ tới cái gì, trong miệng hô: "Nhất thời chỉ lo nói chuyện nên thiếp thân đã quên hành lễ với nương nương." Động tác hành lễ lại cực kỳ thông thả ung dung, như là chờ Đức Phi miễn lễ cho nàng.

Sao Đức Phi có thể không biết?

Nhưng hiện tại Trân Chiêu nghi đang mang thai, phàm là sau khi nàng khom lưng sẽ đau, chính mình đã từng mang thai sao lại không biết. Vì thế mỉm cười đi đỡ nàng lên, nhanh miệng nói: "Hiện giờ thân thể của muội muội là quan trọng nhất, còn theo những lễ nghi phiền phức này làm gì, cái nào có thể miễn thì nên miễn."

"Thiếp thân nghe theo nương nương." Giọng điệu ngoan ngoãn, phản ứng rất nhạy bén, Tiết Bích Đào liền thu lại động tác đang muốn cúi mình hành lễ, tươi cười ngọt ngào như như hoa đào, ngọt đến mức muốn làm Đức Phi đau răng. Nàng nhớ tới buổi sáng khi Hoàng Thượng đến cung của nàng, không chỉ là vụ việc của Trân Chiêu nghi mà ngay cả chuyện của Trinh Quý tần cũng đổ lên đầu nàng, nói nàng quản không nghiêm, không đảm đang nổi nên để tin đồn thất thiệt kia lan truyền tùy ý mà không có hành động ngăn chặn nào. Còn nói nếu nàng vẫn không quan tâm, hẳn sẽ đưa Đại Hoàng tử đến chỗ Thái Hậu nuôi nấng, để cho nàng chuyên tâm xử lý cung vụ. Cho dù thế nào đi nữa, hài tử được đưa đến chỗ trưởng bối nuôi dưỡng là ân điển hiếm có, nhưng ngàn vạn lần nàng sẽ không để nhi tử học theo Thái Hậu ăn chay niệm phật, không màng danh lợi, tình cảm mẫu tử càng ngày càng xa cách. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp.

Từ khi nàng đẩy Khúc Ngự nữ ra và bị Trân Chiêu nghi đánh bại, nàng phát hiện là mình đã quá xem thường vị Trân Chiêu nghi này. Đến lần này trong cung lưu truyền những lời đồn thổi kia, nàng phát hiện nàng còn

xem nhẹ vị trí của Trân Chiêu nghi ở trong lòng Hoàng Thượng. Trước kia quá mức khinh thường, cho nên hiện tại nàng cố tập trung tinh thần để đối phó nàng ta. Nếu nàng ta sinh nữ nhi, vậy sẽ không uy hiếp đến địa vị, nhưng nếu là nhi tử.....

Vì hiện tại là giữa trưa của những ngày thu, nên ánh nắng ấm áp, gió thổi hiu hiu, khiến người ta có cảm giác như đang ngâm mình trong nước ấm. Hai người các nàng cũng không vào phòng, chỉ ngồi ở cái bàn đá bên ngoài. Để tránh bị nhiễm gió lạnh, trên ghế đệm còn lót thêm một lớp chăn mỏng bằng nỉ, có bình trà nóng đãi khách.

"Mấy ngày nay ủy khuất muội muội. Khi bốn cung nghe qua tin đồn kia đã nghĩ, loại chuyện hoang đường buồn cười kiểu này sẽ chẳng ai tin đâu, nếu một mực dẫn xuống chẳng phải sẽ khiến người ta càng thêm nghi ngờ hay sao? Chỉ bằng mặc kệ nó đi, lâu ngày tự nhiên sẽ không có ai chịu tin. Lại không ngờ rằng càng ngày tin đồn truyền đi càng nhiều, chờ đến khi ta muốn xử lý, cũng không biết nên xuống tay từ chỗ nào. Những tin đồn thất thiệt đó, muội muội đừng để trong lòng." Trước tiên, Đức Phi giải thích nguyên do, tiện thể trấn an nàng, còn đùn đẩy như mình chẳng hề liên quan. Có thể thấy được nữ nhân trong hoàng cung này, da mặt thật sự rất dày.

Nhưng Tiết Bích Đào đã được Thọ Vương bảo đảm, nên quả thật là không để việc này trong lòng. Với những lời phiến muộn của Đức Phi nàng cũng không thêm để ý. Chỉ cười nói: "Những lời dơ bẩn từ miệng người khác nói ra, hà tất gì thiếp thân lại để trong lòng. Tỷ tỷ cứ yên tâm."

Những lý lẽ này cũng là chính nàng nói ra trước, sao đến phiên Trân Chiêu nghi lập lại lời này, mình lại nghe có chút khó chịu như vậy? Nàng vừa hớp một ngụm trà vừa nghĩ, khôi phục lại vẻ tươi cười: "Hôm nay dứt khoát đi giết gà dọa khỉ, chắc chắn sau này cũng không ai dám nhắc lại."

Tiết Bích Đào khó hiểu. Cung nhân ở Dực Khôn cung và Trữ Tú cung không được yêu cầu đi xem dụng hình, nên khi nắm được tin tức cũng chậm hơn so với những nơi khác, chuyện "Giết gà dọa khỉ" theo như lời của Đức Phi nói cũng chưa truyền tới tai nàng.

Đức Phi thấy mặt nàng đầy vẻ nghi hoặc mới biết nàng ấy còn chưa biết tin này, biết rõ thai phụ kiêng kỵ những chuyện máu me, lại tinh tế nói với nàng: "Có hai cung nhân đang âm thầm bàn tán về chuyện này lại bị Hoàng thượng bắt được, đây là phạm vào cung quy. Lúc đó Hoàng thượng không có ý định sẽ phạt nhẹ bọn họ, liền ban hình phạt cho hai người nọ là 'rửa mặt chải đầu'. Muội muội vào cung không lâu có lẽ cũng chưa từng nghe qua hình phạt này đáng sợ đến mức nào. Khi dụng hình, đao phủ sẽ lột hết quần áo của phạm nhân, lột đặt ở trên giường sắt, dùng nước sôi đổ lên người phạm nhân nhiều lần, sau đó dùng bàn chải thiết từng chút từng chút mà chà lên da thịt trên người hắn. Chà cho đến khi da thịt lẫn lộn, lộ ra xương trắng mới thôi." Giọng nói của nàng lạnh lạnh, cho dù ánh mắt trời soi tỏ khắp người cũng không thể dập tắt được luồng khí lạnh tỏa ra từ người nàng.

Ngay cả Tiết Bích Đào cũng nhin không được mà run lên, trong đầu không khỏi nghĩ tới hình ảnh chà bàn chải bằng sắt kia, những âm thanh chà trên da thịt, liệu có giống với âm thanh của móng tay cào vào cây cối hoặc bức tường hay không, phát ra âm thanh xoẹt xoẹt.

Đức Phi thấy lời này có hiệu quả, khóe miệng âm thầm nhếch lên. Giả vờ quan tâm nói: "Có phải bên ngoài gió lớn? Muội muội vẫn nên vào phòng nghỉ ngơi sớm đi, sau sự việc lần này tin đồn sẽ biến mất thôi."

"Bốn cung còn có chuyện quan trọng cần xử lý, không thể nhàn rỗi ngồi lâu. Ngày khác lại đến thăm muội muội."

Tiết Bích Đào tiễn Đức Phi đi, hình ảnh trong đầu lại không vút đi được, may mà tâm lý nàng vững, chỉ là hơi khó quên đi những hình ảnh đó,

nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Nàng đỡ thắt lưng đang mỏi, phân phó một tiếng: "Phụng Tử, đi Ngự Thiện Phòng làm một chén canh cá quả. Còn nữa, cho người hỏi thăm về chuyện hôm nay Hoàng thượng trách phạt cung nhân đi."

"Vâng."

Nàng đi vào phòng trong uể oải tựa lên sập, liếc mắt nhìn thấy mấy món lễ vật Đức Phi đưa tới trên bàn trà chân cao, liền vươn tay lấy chấm bình chơi trên đầu ngón tay. Loại bình phong xinh xắn này là vật chuyên đặt trên giường để ngăn gió thổi lên đầu, cái mà Đức Phi đưa có vẽ thu sơn trùng điệp, vì vậy nàng thuận miệng lấy tên là "Thu sơn chấm bình". Trên đầu có bình phong, há chẳng phải sớm chiều gì cũng như nhau sao? Bích Đào cười một tiếng, nhưng khi xoa tay lại không có phản ứng. Lại truy cứu chuyện lá thư được Nghi Quý nhân sai người giấu trong gối. Đã liên tục hai lần rồi. Chẳng lẽ, khi mang thai sẽ khiến nàng mất đi năng lực 'cảnh giác' à? Nàng không khỏi suy đoán.

Không đợi nàng cẩn thận cân nhắc đã có tiếng Sơ Hiếu truyền báo: "Chủ tử, An Tài tử của Trữ Tú Cung cầu kiến."

Tiết Bích Đào thu hồi vẻ mặt, xoa xoa ấn đường, có chút mệt mỏi nhưng vẫn nói: "Tuyên." An Tài tử mới vừa ở cử xong, lúc này lại đến không biết là vì chuyện gì.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Rượu Ngon

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Hy Thái phi

Ngay lúc này không khí trong thư phòng không có vẻ gương cung bạt kiếm như lần trước mà lại hài hòa lộ ra chút quý dị.

"Sao người không thể thu hồi tâm sớm một chút, nhanh chóng thành gia lập nghiệp, đừng để già rồi làm những chuyện khiến người khác chướng mắt." Hoàng đế bày ra tư thế huynh trưởng, dùng lời nói thăm thía với người trước mắt.

Thọ Vương kinh ngạc: "Mẫu hậu bảo người tới thuyết phục ta?" Sau đó không đợi Hoàng đế nói xong, xua xua tay, tự chọn một cái ghế dựa ngồi xuống, lấy ly châm trà, có vẻ không được tự nhiên: "Đã có hoàng huynh kế thừa gia nghiệp của tổ tiên, kéo dài hương khói không phải là đủ rồi sao."

"Chuyện của Nghi Quý nhân kia người giải thích thế nào?" Hoàng đế sắc mặt trầm xuống.

"Hóa ra hoàng huynh đã biết chuyện này rồi à". Thọ Vương như bưng tỉnh ra, tiếp đó vẫn không thêm để ý cười: "Còn không phải là một nữ nhân, nếu như hoàng huynh còn thích, thần đệ không đến tìm nàng ta là được."

Thái độ của hắn vẫn tùy ý như thường, khiến cho Hoàng đế tin rằng tờ giấy kia xác thật là do Thọ Vương nhét vào dưới khay trà. Cho dù Nghi

Quý nhân có biện giải như thế nào thì, ruồi bọ không đình vô phùng trứng[1], nếu nàng ta không tỏ vẻ gì, không lẽ tự hoàng đế có thể chọn nàng ta?

([1] Ruồi bọ không đình vô phùng trứng (苍蝇不叮无缝的蛋) : ý cơ bản là ruồi bọ không đậu vào quả trứng không bị nứt. Trứng gà bị nứt rất dễ hư thối, mà ruồi bọ rất thích trứng hư thối, những quả trứng này sẽ thu hút ruồi bọ. Câu này có ý: Không có chuyện gì là vô duyên vô cớ, chuyện gì cũng có nguyên nhân. Tương tự câu 'Không có lửa làm sao có khói', đều là câu nói mang ý nghĩa châm biếm.)

"Nếu người vẫn còn hứng thú đối với nàng ta..." Hoàng đế khó mà bắt được chuyện Thọ Vương có hứng thú với nữ nhân, đều nói thể diện phu họa thiếu[2], nếu có người có thể khuyên nhủ hoàng đế biết thu liễm lại một chút thì tốt. Trong xương cốt của Hoàng đế vẫn chảy dòng máu phóng khoáng của dân tộc du mục, cho nên việc đem nữ nhân của mình ban cho bào đệ cũng không có bận tâm nhiều lắm. Tuy rằng nói đến gia thế của Nghi Quý nhân thì cần phải để cho nàng ta thay tên đổi họ, nhưng đi theo Thọ vương cũng không tính là bôi nhọ phủ Tướng Quân. Bỏ qua phía cạnh này không nói đến thì Nghi Quý nhân cũng là người có đạo không ít sách.

([2]: "Thể diện phu họa thiếu": nếu vợ là người hiền đức thì sẽ trợ giúp chồng tránh được rất nhiều nạn.)

Thọ Vương cướp lời: "Không có hứng thú!"

Hoàng đế nhìn hần.

"Thần đệ đối với việc đón dâu không có hứng thú." Hần nhàn nhàn uống một ngụm nước, mày nhăn lại, oán giận nói: "Nô tài trong điện này tệ vậy? Sao nước lại lạnh như thế này."

Hoàng đế cười, chỉ rõ nói: "Thật có bản lĩnh nha, dùng mấy lời này để đánh lạc hướng câu chuyện sao?"

Thọ Vương nhún vai, tùy tay đem cái ly bỏ xuống, nói: "Hoàng huynh biết ta đánh lạc hướng thì nên biết là thần đệ không vui. Dưa hái xanh sẽ không ngọt, làm mai mỗi quả thật không hợp với hoàng huynh tôn quý của ta đi làm." Cứ nịnh nọt Hoàng huynh thì chắc sẽ không sao nhỉ?

Hoàng đế bị tức đến vui vẻ: "Làm mai mỗi?" Trọng điểm của hai người hoàn toàn không ở cùng một chỗ.

Thọ Vương đỡ trán: "Không, dù sao hoàng huynh chỉ cần biết người không thích hợp làm bà mai là được rồi." Trời, sao cứ cảm giác càng nói thì càng sai vậy.

"Được rồi người không cần lại nói." Hoàng đế bày ra bộ dạng như đã hiểu: "Ngày mai người lăn trở về đất phong cho trầm đi, trầm mặc kệ người."

"Ai cần người quản." Thọ Vương hừ nhẹ, rồi không chút kiêng kỵ nào hỏi: "Hoàng huynh, việc bịa đặt ở trên triều người chuẩn bị xử trí như thế nào?"

"Người coi vậy mà cũng quan tâm tới chính sự?" Hoàng đế cười như không cười nhìn hắc, không đợi Thọ vương cãi lại, chậm rãi hỏi: "Người nghĩ trầm sẽ xử trí như thế nào?"

"Dám mạo phạm uy nghi của hoàng huynh, hắc là nên kéo ra ngoài chém." Hắc nửa đùa nửa thật nói.

Hoàng đế như suy tư gì đó hỏi: "Người nhìn Lại bộ Thượng Thư không vừa mắt?"

Thọ Vương đột nhiên cảm thấy chính mình như thiếu nợ ly rượu vậy, vì thế đánh cái ha ha: "Hoàng huynh giờ mới biết? Từ lâu thần đệ nhìn hắc đã không vừa mắt rồi."

Hoàng đế nhẹ liếc nhìn hắn một cái.

Thọ vương chỉ đành thu liễm tính tình lại, thoáng đứng đắn mở miệng: "Con của hắn vì nữ nhân mà đã gây lộn qua với thần đế." Chuyện này là sự thật, chỉ có điều lúc ấy hắn đang ngồi trên xe còn Hồ Bì đánh xe ngựa. Hồ Bì là người làm việc có nề nếp, cái tên ăn chơi trác táng kia lại không biết thân phận của hắn, chêm chọc hai ba câu thì nóng nảy lên liền động thủ.

Lúc này Hoàng đế mới không nghi ngờ nữa, xem ra hắn không có ý nhúng tay vào việc triều đình. Vì thế nói: "Đừng cả ngày cứ treo trên miệng đánh đánh giết giết. Đến nỗi Lại bộ Thượng Thư trăm cũng tính toán tước chức của hắn." Một câu mang vẻ vân đạm phong khinh quá, tất nhiên là không muốn nhiều lời.

Không có Hoàng hậu áp chế, Đức Phi gần đây làm việc quá mức, nhưng e ngại thể diện của Đại hoàng tử nên hắn vẫn chưa chút mặt mũi cho nàng ta. Hắn vẫn là nên xuống tay từ gia tộc của nàng ta cho thỏa đáng.

Bích Đào vừa uống canh cá đen vừa nghĩ chuyện An Tài nhân vừa rồi đến báo cáo, hóa ra An Tài nhân là một người hiểu y thuật. Việc này làm cho nàng hiểu rõ thêm phải phần, vì sao An Tài nhân có gia thế được sủng ái hơn so với mọi người, lại có thể giữ được long thai, đại khái là có liên quan đến việc nàng ta hiểu biết y dược. Thủ đoạn của nữ nhân trong hậu cung nếu như bài bản thì tỷ lệ hạ độc sẽ là cấp cao nhất, ở phương này cũng có chút hiểu biết, ít nhất có thể tự bảo vệ mình.

Lần này cho thấy nàng ta đến là vì báo ân, bởi vì bây giờ mình đang có thai, chỉ sợ bản lãnh này chỉ có tác dụng ở chỗ của nàng ta mà thôi.

Quả thật sử dụng được, nàng tùy ý thử một lần, chằm bích mà Đức phi đưa khiến cho An Tài nhân kiểm tra ra được một lượng thuốc ngấm vào rất nhiều là Trạch Lan[2], hoa Đăng Tiêu[3], rau đắng[4] linh tinh hay dùng,

đều không mang theo mùi hương, chỉ có dùng biện pháp đặc thù mới có thể kiểm ra. Nhưng thật ra trong lúc "Cảnh giác" có khôi phục một chút khiến cho nàng không thăm dò ra được tình hình khó nói bên trong, chẳng lẽ chỉ là nhiễu loạn tính tình chứ không phải hoàn toàn mất đi hiệu lực?

[2]: "Trạch Lan": Tên thường gọi: Trạch lan, Cỏ ngọt, Mần tưới, Lan thảo, Hương thảo... Tên tiếng Trung: 泽兰 Tên dược: Herba Lycobi. Dùng cho ứ trệ tuần hoàn biểu hiện như vô kinh, loạn kinh, ít kinh hoặc đau bụng sau đẻ: Dùng phối hợp trạch lan với đương qui, đan sâm và xích thược. - Đau ngực hoặc đau hạ sườn do chấn thương ngoài: Dùng phối hợp trạch lan với uất kim và tân sâm. - Mụn nhọt, hậu bối, sưng tấy: Dùng phối hợp trạch lan với kim ngân hoa, đương qui và cam thảo. Kiêng kỵ: Kinh nguyệt đến trước kỳ, huyết nhiệt không có ứ trệ, huyết hư không có ứ trệ không dùng.

[3]: "Hoa Đẳng Tiêu": theo Đông y hoa đẳng tiêu có vị ngọt tính lạnh, tác dụng hành huyết, làm tan máu ứ, mất máu, trừ phong, điều hòa kinh nguyệt, chữa bế kinh, kinh nguyệt không đều, kết thành hòn cục, băng huyết, rong huyết, vô kinh; đau vùng thượng vị, bạch đới; ngứa ngứa ngoài da; mề đay, mụn trứng cá, không dùng cho người có thai hay mới ốm dậy.

[4]: "Rau đắng" hay còn gọi biển súc, cây còng tôm, cây xương cá (danh pháp khoa học: Polygonum aviculare) là một loài thực vật thuộc họ Rau răm, bộ Cẩm chướng. Ngoài công dụng là một vị thuốc thì rau đắng còn là nguyên liệu cho nhiều món ăn. Những phụ nữ đang mang thai nên cẩn trọng khi sử dụng vì đã có một số những ghi nhận thử nghiệm trên chuột, các chất có trong rau đắng có tác dụng gây co bóp tử cung, tăng thời gian đông máu. Làm tăng nguy cơ sảy thai, xuất huyết.

Nhưng mà "Cảnh giác" lúc linh lúc không, hơn nữa nàng và An Tài nhân hiện ở hai cung khác nhau, nước xa không thể cứu được lửa gần. Nàng vẫn nên nghĩ ra biện pháp nếu như thời điểm lúc "cảnh giác" mất hiệu lực giữ được bảo bảo trong bụng.

Việc An Tài nhân xuất hiện lại thật sự nhắc nhở nàng, ngoại trừ việc dựa vào hệ thống ra thì nhân tài cũng có thể dùng được. Bên người nàng không có nhưng có thể tới tìm ở chỗ Hoàng đế, dù sao nhi tử cũng là một nửa của hãn mã.

"Chủ tử" Vân Lũ tiến lên bẩm báo. Do các nàng được phân công không giống nhau, Bích Đào trao đổi luân phiên với Phụng Tử đi hỏi thăm chuyện mà nàng đã bị Phụng Tử chuyển giao cho. Nàng nói, "Hôm nay ở cửa cung Vĩnh Thọ, Hoàng thượng đã xử trí hai cung nhân. Hơn nữa còn ra lệnh trừ Trữ Tú Cung cùng chúng ta ra, ngoài cung đều cần thiết có một người đi đến xem thử, cho nên lúc sau lời đồn đãi ở trong cung phần lớn đều bị quét sạch. Tất nhiên là mọi người không dám nhắc lại."

Dựa trên sự quan sát của hình phạt có thể cho thấy chuyện của Đức Phi không được đề cập tới, may mà nàng đã để lại tai mắt đi tra rõ. Nếu như bản thân theo ý của nàng cho rằng Hoàng đế chỉ xử lý hai tiểu thái giám kia thôi mà không phải tác dụng "giết gà dọa khỉ" thì chẳng phải là để xả giận sao? Trữ Tú Cung tam công chúa chấn kinh không lâu, Tứ hoàng tử vừa qua khỏi trăng tròn, Trình Quý Tần cùng An Tài nhân đều vội vàng chiếu cố hài tử, tất nhiên sẽ không có tâm tư đi quạt gió thêm củi, cho nên mới được Hoàng đế bỏ qua.

"Còn có..." Vân Lũ chờ Bích Đào cân nhắc đến chỗ này, lại lần nữa mở miệng. Lời nói thì ập a ập ứng, không dứt khoát lắm.

"Làm sao vậy?" Bích Đào hỏi.

Trong mắt Vân Lũ cũng có vài phần nghi hoặc, vừa nghĩ vừa nói: "Vừa rồi nô tì đi ra ngoài hỏi thăm thì bị đụng phải một tiểu cung nữ, sau đó tờ giấy này liền xuất hiện ở trong tay áo của nô tỳ." Nàng từ trong tay áo của mình lấy ra một ống nhỏ như ngón tay cái có nhét tờ giấy bên trong, giao vào tay chủ tử.

"Nô tỳ còn chưa từng mở ra xem qua, nghĩ nếu có chỗ hữu dụng, hẳn là muốn giao vào tay cho chủ tử."

Bích Đào mở ra liền thấy là Thọ Vương mang tin nhỏ đến cho nàng. Mặt trên đã được xử lý đặc thù, xác thật không ai mở ra. Nàng xem qua rồi gật gật đầu, kêu Vân Lũ châm một ngọn nến thiêu đi dấu vết.

Hóa ra Hoàng thượng muốn đổi vị trí Lại bộ Thượng Thư, vậy mà rất đúng lúc.

"Say này có tờ giấy giống như vậy, người không cần xem xét cứ giao cho ta là được."

"Vâng, nô tỳ tuân mệnh."

"A!, đem chẩm bình kia đặt ở trên đầu giường nhé." Bích Đào vui vẻ cười nói, bộ mặt thân thiện.

"Chủ tử?" Vân Lũ muốn khuyên bảo, đây chính là đồ vật của Đức Phi đưa tới.

"Đây là chúng ta muốn dạy dỗ Đức Phi nương nương để giải sầu, miễn cho suốt ngày tới tìm ta gây phiền toái. Muốn nói uy hiếp đến nhi tử của nàng ta, trong bụng Mẫn Quý nhân kia chẳng lẽ không tôn quý à." Khẩu khí của nàng hơi mang sự trào phúng, lại thấy vẻ lo lắng trên mặt Vân Lũ không giảm, bật cười, "Yên tâm đi, cái này đã được xử lý qua."

Lúc này Vân Lũ mới thoải mái, thật là...sao chủ tử có thể lấy tiểu hài tử trong bụng ra mà đùa giỡn được chứ. Vì thế đi tới chẩm bình, đặt ở trên đầu giường chủ tử. Càng tỏ vẻ lơ đãng đem tin tức này lộ ra, tránh cho Đức phi không biết, càng làm thêm nhiều chuyện dơ bẩn nữa, làm cho người khác khó lòng phòng bị.

"Hoàng thượng giá lâm --"

Cái chầm bình vừa đúng lúc đặt ở trên kệ xong, bên ngoài công công nói cao giọng lên suýt nữa là khiến Vân Lũ bị dọa mà run cả tay. Nàng liền vội vàng ra khỏi nội thất, cùng chủ tử đi tiếp giá.

"Hôm nay sao lại đi ra ngoài vậy." Hoàng thượng vừa thấy Bích Đào ra nghênh đón, đáy mắt có vài phần ẩn ý cười, rồi lại mang theo chút quan tâm. Tiến đến nâng nàng dậy, "Có gì không thoải mái sao?"

Bích Đào dựa sát thân mình vào, nghe lời này thì miệng liền khẽ chu ra, nhỏ giọng: "Không thoải mái lắm, nên canh cá cũng chỉ uống có nửa chén." Mặt khác là nửa chén còn lại chưa có kịp uống thì Hoàng đế đã tới rồi.

"Lại làm sao vậy?" Hoàng đế đỡ một nửa trọng lượng cơ thể của nàng đi vào phòng, vuốt vuốt cái mũi nhỏ của nàng hỏi.

Nàng rất tiểu nhân mà cáo trạng: "Đều là Đức Phi nương nương, buổi chiều chạy tới nói với người ta là Hoàng thượng xử trí hai cung nhân, nàng ta nói...nàng ta nói dùng nước nóng xối lên người, còn có...còn có tẩy ra da thịt trên người..." Nói xong, nàng rung mình một cái.

Đương nhiên, dựa trên mặt mũi Đức phi thì lại đây là để tạo mối quan hệ tốt.

Hoàng đế nghe xong sắc mặt đột nhiên tối sầm xuống: " Thế mà nàng ta cũng đi nói với nàng những thứ này ư." Hiện tại bộ dạng nàng hoảng sợ, thương tiếc liền ôm sát vào.

Bích Đào chôn mặt ở trong lòng ngực của Hoàng đế, bất mãn cọt: "Hoàng thượng cũng cảm thấy nàng ta hư đi, đây rõ ràng là nàng ta ý thể hiếp người!"

Hoàng đế nghe được âm thanh rầu rĩ của nàng ruyền ra, không biết như thế nào cảm thấy có chút buồn cười, ngón tay gãi gãi ở cái cổ trắng

noãn của nàng, chờ nàng run rẩy bất an, mới hỏi: "Nàng ta dựa vào ai thế?"

"Đương nhiên là quyền lực của gia tộc nàng ta rồi!" Bích Đào cảm thán một câu, tiếp theo ngưỡng mặt nghiêm túc lại ngang ngược nói: "Quyền lực của Hoàng thượng thì ta ỷ vào nhĩ, đúng không?"

Hoàng đế nhin không được cười haha, cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy khuôn mặt của nàng tinh tế sạch sẽ giống như ngọc trầm trắng tinh, hà vừng[5] như hải đường kiều mị, nhưng sự mềm mại ngang ngược kia lại giống như bông hồng mang theo gai nhọn, nếu đối xử với nàng không cẩn thận, chỉ cần một khoảnh khắc nhỏ sẽ có thể bị đâm một lỗ nhỏ chảy máu. "Thật là một vật nhỏ bá đạo."

[5]: vàng hồng trên mặt

Hoàng đế không khỏi đánh giá.

Nhưng nghĩ tới lại không thể không nghĩ đến việc chức của Lại bộ Thượng Thư. Phụ thân của bảo bối ở Lễ Bộ tuy chiến tích thường thường, cũng không phải không thể dìm dặt. Sau này bảo bối hạ sinh long tử còn có thể tấn vị, hiện giờ người trong cung nhằm vào nàng không ít, chính mình cũng không thể lúc nào cũng quan tâm tới, nếu muốn bảo vệ nàng bình yên thì nhà mẹ đẻ vẫn nên cường thịnh một chút cho thỏa đáng.

Đức Phi làm việc càng làm cho hản đối ả có thêm điều bất mãn, nếu muốn vị trí Thượng Thư thay đổi người, phụ thân của bảo bối cũng không phải là một lựa chọn tồi. Lễ Bộ đổi sang Lại Bộ, tuy là quan văn (chuyên bổ nhiệm, bãi miễn, khảo khóa, thăng giáng, huân phong, điều động), nhưng vẫn có thể có được không ít chỗ tốt.

Bích Đào thấy ánh mắt của Hoàng đế lập lòe, trong lòng có vài phần để ý. Nghĩ thấy nếu không phải Thọ Vương thông báo tin tức cho nàng, thì nàng đã trực tiếp lời nói thôi gởi bên tai đến Hoàng đế châm chọc, hà tất

phải phiền toái như vậy. Nhưng mà sợ Hoàng đế liên tưởng tới nơi phát ra tin tức cho nàng mà thôi.

Ôi chao không đúng, hiện tại nàng mang thai bánh bao nhỏ, giống như không thể thổi gió bên tai rồi.

"Vậy Hoàng thượng có còn cho người ta hết giận hay không?" Bích Đào hằm hừ hỏi.

"Nàng muốn trầm làm như thế nào?" Hoàng đế cảm thấy chính sự trên triều đình vẫn là tạm thời không tiết lộ cho nàng biết, vì thế hòa theo nàng hỏi.

Bích Đào nghe vậy ánh mắt sáng lên, ôm lấy cánh tay Hoàng đế, âm thanh uyển chuyển gièm pha: "Nàng ta nói những lời này đó làm ta với nhi tử cũng sợ, không bằng sai người kể chuyện xưa cho nàng ta nghe, để cho nàng ta cũng có cảm giác là bản thân cũng bị như vậy nha?"

Hoàng đế buồn cười: "Được, đều theo ý nàng." Tiểu đánh tiểu nháo[6] thôi, còn rất thú vị, hẳn tùy tiện mở miệng đáp ứng.

[6]: ý chỉ những chuyện lật vật, nhỏ bé

Nhưng mà Đức Phi có thể thăng đến phi vị, mấy năm nay trên tay dính không biết bao nhiêu máu tanh rồi. Hoàng đế phái người trước khi Bích Đào tự mình vơ vét khủng bố chuyện xưa cho người nọ, cố gắng làm cho Đức Phi "Đồng cảm như bản thân mình cũng bị như vậy". Sau này quả nhiên thân thể Đức Phi bị hành đến mức suy yếu một thời gian, tinh thần yếu ớt, ngay cả ngủ cũng không an ổn gặp ác mộng liên tiếp không ngừng, còn cố gắng lấy lại tinh thần xử lý cung vụ, rất sợ Hoàng đế coi đây là cái cớ mà đoạt đi.

Này là để nói sau.

Sự tình được giải quyết, Hoàng đế thấy nửa chén canh cá trên bàn gác, đổ dành nàng: "Sai người đi hâm nóng, trẫm bón cho nàng uống nha?"

Trong tâm của Bích Đào nghĩ là uống, chẳng qua cảm thấy cảm giác làm bộ làm tịch với Hoàng đế không tồi, vì thế bày ra đủ loại cách chơi xấu không chịu uống. Hoàng đế từ từ kiên nhẫn, cánh tay to duỗi ra đem ôm nàng tới, ghé vào bên tai nàng thấp giọng, "Ngoan ngoan, miếng nhỏ uống khi còn nóng, trẫm dứt nàng một ngụm này." Lời nói mang theo một tia hứng thú trêu đùa.

Không biết sao Bích Đào nghĩ đến ổ chăn ấm kia, ngay tức khắc mặt đỏ tai hồng. "Ai..ai hiểm lạ."

Hoàng đế nhướng mày.

Tuy rằng Bích Đào cảm thấy quả thật bản thân mình không hiểm lạ, có điều cần bảo vệ mặt mũi của Hoàng đế. Vì thế nàng gương giọng: "Phụng Tử, mau tới đem chén canh cá này đi hâm lại."

Lại nghe thấy tiếng cười sung sướng của Hoàng đế, nên cảm thấy thật mất mặt.

Nàng vừa dịu dàng vừa tức trừng liếc mắt Hoàng đế một cái, đột nhiên trong đầu hiện lên mấy ngày này đọc sách đọc đến chuyện cười, vì thế cười cong mắt, cũng học tư thế của Hoàng đế tiến gần lỗ tai của hắn, nói: "Nhất định là Hoàng thượng chưa từng nghe qua chuyện xưa này. Nói về một người mơ về việc được uống rượu ngon, nên đem đi hâm nóng lên để uống, bỗng nhiên tỉnh mộng, lại hối hận rằng: Hận không ăn lúc lạnh!"

Hoàng đế hơi có chút nghiến ngấm, hiểu được ý tứ của nàng, đem mặt nàng nâng lên, ngón tay vuốt ve môi anh đào, cười hỏi: "Đây là rượu ngon?"

Bích Đào miệng nhỏ như vui vẻ khẽ nhếch lên, nghiêng đầu cười: "Là rượu ngon của rượu ngon."

Hoàng đế cười to, cúi người hôn lấy môi nàng, đem nàng mèo khen mèo dài đuôi rượu ngon của rượu ngon này mút vào trong miệng của mình, tinh tế thưởng thức.

Hiền Phi chấp tay trước ngực quỳ gối lên trên đệm hương bồ, nhìn chăm chú cây đàn gỗ cử tím được đặt ở trên bàn thờ Phật tôn quý, lẩm bẩm niệm kinh.

Sơn Chi vén màn đi vào: "Nường nường..." Thấy tình hình bên trong thì lập tức ngậm miệng lại đứng qua một bên. Nghe nói trước khi nàng tới, từ khi Nhị công chúa chết non, nường nường liền ở gian nhỏ tụng Phật, để siêu độ linh hồn cho Nhị công chúa.

Nhị công chúa cũng không phải do nường nường sinh ra, bị ôm tới không được bao lâu thì đi. Một chút gần gũi tình cảm mẹ con ở trong cung này có vẻ đặc biệt đáng quý.

Hồi lâu lúc sau, Hiền Phi mở mắt ra, để Sơn Chi tới gần đỡ, nhẹ giọng nói: "Đi ra ngoài thôi."

Sơn Chi đáp lời.

Chờ Hiền Phi ngồi xuống ở mép giường xong, nàng rót một ly nước đưa tới, nói: "Nường nường niệm lâu như vậy, nhất định khát nước rồi?"

Hiền Phi cười tiếp nhận, đem ly đặt ở lòng bàn tay, hỏi nàng ta: "Hiện tại Chân Chân như thế nào rồi?" Chân Chân chính là cung nhân của Vĩnh Hòa Cung bị chọn đi xem hành hình, sau khi trở về mặt như tờ giấy trắng, chân căng run lên, vẫn phải nhờ tiểu cung nữ khác đỡ nàng ta đi vào.

"Khá hơn nhiều ạ" Sơn Chi bĩu môi: "Có vài người hầu hạ nàng ta, thế mà vẫn kể chuyện kia ra đi dọa người khác."

"Nếu trong lòng còn có ý niệm, thì nói ra vẫn tốt hơn." Hiền Phi thì tán thành. Lại thấy mặt Sơn Chi đầy vẻ không tán thành, không khỏi cười nói: "Đây còn không phải là mục đích của Hoàng thượng sao." Nếu như không truyền ra, chỉ hù dọa một hai người thì có ý gì. Chẳng qua đại đa số người xem đều là cung nhân có giao tình tốt nên mới bị dọa thành như thế, hoặc nhiều hoặc ít cũng không dám tái phạm.

Sơn Chi không hiểu lắm, chỉ đơn giản bỏ qua không suy xét. Nàng nháy đôi mắt to đen nhánh hỏi: "Nương nương, gần đây sao không thấy Nghi Quý nhân tới?" Nghi Quý nhân cử chỉ ôn nhã, làm người hòa khí, nàng cảm thấy cùng nương nương nhà mình rất là giống nhau, hơn nữa nương nương đối với nàng ta cũng không giống như người khác ôn hòa xa cách mà là thân cận với nàng ta.

Lời này khiến Hiền Phi nhớ tới Nghi Quý nhân là người đưa tin tức giữa Trân Chiêu Nghi với Thọ vương, Hiền Phi nhấp một ngụm nước ấm cười, cũng thật dám nha. Chính là không biết bọn họ dùng phương pháp gì để liên lạc.

Chẳng qua so với Trân Chiêu Nghi thì thật ra trong bụng của Mẫn Quý nhân kia càng làm cho nàng để ý. Lưng dựa vào Thừa tướng và Thái Hậu, nên đứa bé kia vừa sinh ra nhất định sẽ không tầm thường.

"Hiện tại nàng có việc, sợ là phải một khoảng thời gian dài không thể tới." Hiền Phi mỉm cười, nói tiếp: "Người muốn nhàn rồi, không bằng đi nhiều tới chỗ Vĩnh Thọ cung thay ta nhìn Mật Quý nhân một chút, nàng ta bị phạt bổng lộc vậy thì một tháng cũng gặp không ít khó khăn, cũng nên đưa vài thứ giúp."

"Còn có, khi đi đừng quên lễ nghĩa, nhớ rõ phải vào chính điện Đức Phi vấn an hỏi trước."

Nhưng mà uy hiếp lớn nhất, rốt cuộc không phải các nàng. Sinh ra được, nuôi lớn được mới là chộc cho người khác chú ý nhất.

Nặng nhẹ nhanh chậm, nàng rất rõ ràng.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ôn Nhu.

Edit: Cát Sung dung.

Beta: Hy Thái phi.

Người xưa có câu: Thiên thời nhân sự ngày tương thúc dục, đông chí dương sinh xuân lại tới. Nếu không tìm hiểu thâm ý nội hàm, dùng lời hiện đại để giải nghĩa, ý là: mùa đông tới, mùa xuân sẽ còn xa sao?

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng gió lớn thổi qua làm bông tuyết rơi xuống hỗn loạn, bao trùm lên ngọn cây, mái nhà một tầng sắc trắng bạc. Thỉnh thoảng có tuyết đọng trên cành lá cong cong, rủ xuống, rơi ào ào trên mặt đất. Cành cây kia mềm dẻo hẳn ra, làm chấn kinh những chú chim đang bay trong rừng.

Trong phòng lại ấm áp như xuân, lư hương trắng bạc đã sớm được thay thế bằng lư hương bằng hỏa ngọc[1] là cống phẩm, không bay ra bụi nhỏ, không có khói bốc lên. Bởi vì Bích Đào mang thai, nên tất cả các hỏa ngọc đều được Hoàng đế ban vào Dực Khôn cung. Đều nói: "Một đấu nghèo, hai đấu phú, ba bốn đấu hiệu cầm đồ" nàng thường xuyên nghĩ, nếu bản thân mình một ngày nào đó thiếu tiền, cầm đi buôn bán cũng không tồi.

([1] Hỏa ngọc: một loại bảo ngọc nóng lên sẽ thành màu đỏ.)

Bên trong giường mềm mại, Hoàng đế hôn hôn gò má bên trái của Tiều nhân nhi, tiếng nói trầm thấp bay vào giấc mộng ngọt ngào của nàng: "Bảo bối, rời giường."

Lỗ tai Bích Đào giật giật vì bị hơi thở ấm áp phả qua, tiếp theo mí mắt mềm từ từ mở ra, hơi ấm trong phòng làm bầu mắt của nàng hồng hồng, gian nan nhú mày liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, lại nhắm mắt lại một lần nữa. Thầm thì thầm: "Hoàng thượng, đừng chạy vào trong mộng người ta."

Hoàng đế nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nàng, không khỏi cười nhẹ ra tiếng: "Được, trăm không đi vào trong mộng của nàng, vậy nàng nghe lời, nhanh chạy từ bên trong ra đi nào."

"Không, muốn." Chỉ nghe thấy nàng mơ màng nói ra hai chữ.

Hoàng đế xoa xoa vành tai nhỏ của nàng, lơ đãng nói: "Là ai ngày hôm qua nói muốn ăn sủi cảo nhân nấm thịt heo nhỉ?."

Vừa dứt lời, đôi mắt Bích Đào đã mở, đôi môi anh đào mềm mại hơi đỏ: "Rõ ràng người ta muốn ăn thịt heo nhân rau hẹ hơn, Tổng ma ma quản cũng quá nghiêm đi." Nàng biết rau hẹ bổ thận tráng dương, không hợp với thai phụ, vì bảo bảo cho nên không thể ăn, bởi vậy trong giọng nói chỉ toàn uế oải.

Tổng ma ma là người Hoàng đế tìm tới cho nàng, đối với phương diện này là một lão ma ma cực kì có kinh nghiệm.

Hoàng đế cũng chỉ cười cười, đỡ nàng đứng dậy.

Hiện giờ bánh bao nhỏ trong bụng Bích Đào đã hơn năm tháng, dưới bụng phồng lên rõ ràng. Xoay người hay đứng dậy đều rất vất vả, nếu hoàng thượng ở đây, bình thường nàng đều dựa vào người Hoàng đế, mệt nhọc đánh ngáp, thân mình cũng đã được nâng dậy.

Cung nhân ở gian ngoài nghe thấy tiếng động tự nhiên đầu vào đẩy bắt đầu làm việc. Phụng Tử lấy váy áo hoa lệ ấm áp được gấp cẩn thận đặt trên bàn gỗ đỏ, tiểu nội thị vừa chuẩn bị nước có pha thêm một ít mùi hương

cùng giỏ trúc, vừa cẩn thận nghe xem bên trong có gọi vào hay không, cung nhân đưa dụng cụ rửa mặt chải đầu đã chuẩn bị thật tốt đi vào.

Chờ hai người mặc xong quần áo vào ngồi trước bàn, tắt bếp lò, lấy ra sủi cảo đã lường trước canh giờ thật tốt bưng lên bàn. Khuôn mặt chất phác của Tống ma ma hơi cúi xuống kiểm tra, lúc sau lùi lại một bước, ý bảo chủ tử đã có thể dùng.

Bích Đào nhìn khuôn mặt trước giờ không biểu tình của Tống ma ma, lén lút hỏi Hoàng đế: "Tống ma ma đã từng cười qua chưa?."

Hoàng đế cũng theo đó liếc mắt nhìn Tống ma ma một cái, khụ một tiếng, lắc đầu với biên độ rất nhỏ. Dù sao hắn cũng chưa thấy qua. Tống ma ma tính tình nghiêm khắc, cũng là một nửa nhũ ma ma của hắn, chỉ vì lúc ấy chăm hắn được hai tháng thì trong nhà xảy ra chuyện lớn, mẫu hậu nhân từ liền thả nàng trở về, sau lại gọi vú nuôi khác vào thay thế. Sau khi trở lại Tống ma ma liền trung thành và tận tâm đi theo mẫu hậu, lại vú nuôi lúc sau nhiễm bệnh ra khỏi cung mới bị mẫu hậu gọi vào hầu hạ bên người hắn. Chỉ là khi đó tuổi tác của hắn cũng đã không nhỏ, cho nên cảm tình đối với Tống ma ma cũng không giống như vú nuôi chân chính.

Nghe nói trước kia Tống ma ma cũng sẽ cười, chỉ là từ sau khi trong nhà xảy ra chuyện liền biến thành dáng vẻ này. Chẳng qua những lời này, hắn cảm thấy không tốt khi giải thích trước mặt mọi người cùng tiểu bảo bối.

Tống ma ma đứng ở sau thu hết động tác của hai người vào đáy mắt, một chút phản ứng cũng không có. Nhưng nếu là người tinh tế có thể sẽ phát hiện, sắc mặt của nàng càng thêm chất phác, khóe miệng cũng ần ần kéo ra.

Nương nương, nếu không ăn, sủi cảo sẽ lạnh. Mộ Vân tiến lên một bước nhu hòa nhắc nhở.

Bích Đào xoa xoa bụng nhỏ, bưng chén sứ lên mức một miếng sủi cảo nhỏ đỏ đỏ như trăng non cắn một cái, cảm giác được mùi dầu mỡ đủ vị tràn ngập khoang miệng, còn có nước nóng hầm hấp nhỏ giọt trong chén, hòa vào trong canh.

Bích Đào ăn mấy cái, đột nhiên dừng tay, rất lo lắng hỏi hoàng đế: "Hoàng thượng, người nói thiếp thân ăn nhiều sủi cảo như vậy, bảo bảo sinh ra có thể bị cong sống lưng hay không?."

Hoàng đế đối với lời nói không biết làm người ta nên khóc hay nên cười của nàng sau khi mang thai đã thành thói quen, hắc cười nói: "Nàng động một chút liền cau mày phát cáu, không sợ nhi tử sinh ra sẽ một mặt nhăn nhúm dúm dỏ như bánh bao sao?" Lấy nhi tử của chính mình trêu chọc, từ cổ chí kim Nguyên Trưng đại đế có lẽ là người đầu tiên.

Bích Đào cũng phát hiện, từ sau khi Thục Vương bị Hoàng đế toàn lực kêu gọi chúng thần đẩy về đất phong, thời điểm Hoàng đế nhẹ nhàng trêu chọc cũng sẽ để lộ tính tình ác liệt nhiều hơn. Thật giống như hai người bọn họ ở trên bàn cân bị quả cân tử khổng chế, sợi dây thừng bằng bông níu kéo đến một lúc thích hợp hai bên mới có thể cân bằng. Chỉ cần nghiêng về bên kia một chút, một đầu còn lại sẽ nhanh chóng rơi xuống đất.

Ngẫu nhiên trong lời nói của Hoàng đế sẽ toát ra tính tình bướng bỉnh ác liệt khi còn nhỏ, một chút mang theo ngưỡng mộ và yêu thích đệ đệ tiêu dao tiêu sái. Bích Đào nghĩ, có lẽ là bởi vì quá mức hâm mộ, cho nên lúc lơ đãng sẽ bắt chước một vài phần? Giống như một người nghe được một lời nói hay ý đẹp từ một người khác, người nọ sẽ vui vẻ rạo rực viết vào chữ ký hay viết vào trạng thái (weibo), nhưng nếu biết chủ nhân câu nói đó cũng quen biết bạn thân của mình thì sẽ vụng trộm xóa dòng trạng thái đi.

Không tính là múa rìu qua mắt thợ, chỉ là ngẫu nhiên sẽ có chút chột dạ.

Chẳng qua tưởng tượng đến chuyện Thiên tử cũng sẽ bắt chước người khác, Bích Đào liền cảm thấy khó khăn. Cảm thấy khả năng vẫn là trong xương cốt gia tộc nhà bọn họ có tính tình ác liệt như thế này, chỉ là đè nén xuống, lúc bùng nổ cũng là bùng nổ hoàn toàn.

"Hoàng thượng, người ta đang nói chính sự với người." Bích Đào thực nghiêm túc nhìn Hoàng đế. Nàng nghe nói thai phụ xem nhiều một khuôn mặt, hài tử sau khi sinh sẽ có điểm giống khuôn mặt ấy. Vậy nếu xem nhiều một dạng đồ vật thì sao?

Hoàng đế kinh ngạc: "Trẫm đã bao giờ nói giỡn với nàng sao?"

Bích Đào bưng chén lên tiếp tục ăn sủi cảo, chờ sau khi ăn sạch sẽ miếng sủi cảo trong chén, nàng lấy khăn lụa ra chấm chấm lau miệng, chậm nửa nhịp rầm rì: "Một cho Hoàng thượng vẫn là phụ thân bảo bảo, bắt nạt bảo bảo cùng nương của hần, tính là anh hùng hảo hán gì?."

Hoàng đế nghe nàng nói một câu kì kì quái quái không khỏi bật cười. Hần nhìn ra sắc trời bên ngoài, gió tuyết đã sớm dừng, liền giữ chặt lấy nương của bảo bảo hần đang đứng dậy muốn đi: "Cứ cho là trẫm đuổi lí, nàng cũng đứng nghĩ trộm đi ngủ tiếp, hử?"

Tống ma ma nói nữ tử sau khi mang thai không thể luôn nằm trên giường, đi lại nhiều hơn thì lúc sinh mới có thể thuận lợi. Tính tình của Bích Đào là trời sinh lười biếng, Hoàng đế dận dò cung nhân cũng vô dụng, đành phải bớt thời gian tự mình bồi nàng tản bộ.

"Nào, nào có." Bích Đào đỏ mặt: "Người ta là muốn đi vào phòng lấy áo choàng, tránh để bị cảm lạnh thôi."

Lời này nói ở đây không một người tin, Chiêu nghi nương nương đứng dẫn tự mình đi lấy áo choàng, cũng không sợ Hoàng thượng nổi giận vì hành vi gian dối kia lôi cung nhân ra ngoài chém?

Hoàng đế lại phối hợp với nàng cười nói: "Trẫm đưa nàng vào lấy."

"Vâng." Bích Đào thực ngoan ngoãn đáp ứng.

Mộ Vân giống như muốn tiến lên khuyên bảo, để nàng đi vào trong phòng lấy, chân mới dịch ra khỏi vị trí, cổ tay áo đã bị Vân Lũ ở bên cạnh kéo lấy. Đôi mắt nhìn lại, Vân Lũ lắc lắc đầu với nàng, ý bảo nàng không thể.

Nàng mím môi, lùi về tại chỗ, lòng bàn tay gắt gao nắm chặt tay áo.

Giáng Tuyến Hiên ở phía Đông Nam của Ngự Hoa viên, cửa sổ đều được làm bằng gỗ nam. Cột trụ, khung cửa, xà nhà đều được trang trí hoa văn bằng trúc, giản dị thanh nhã. Trước hiên, bồn hoa lưu li được tác chế rất tinh xảo, đài trồng hoa được làm bằng đá, có hoa mẫu đơn và các loài hoa quý giá khác.

Khi Bích Đào cùng Hoàng đế cầm tay đi đến, trước hiên đã tụ tập mấy người đang thưởng thức đài trồng hoa, phát ra tiếng cười trong trẻo như hoa lan, ngâm từ vịnh thơ, chuyện trò vui vẻ.

Đi đầu là Trinh Quý tần mặc váy gấm dài màu trắng bạc khắp nơi đính hoa li, quý khí xuất chúng. Bùi Bảo lâm đi theo bên người với vạt áo màu đỏ rực rỡ đúng khuôn phép, bị má lúm đồng tiền của nàng áp chế cách ăn mặc phổ thông, cũng coi như là người khả ái. Lại bên cạnh, có một người mặc váy xanh lam thêu hoa lá nhỏ màu xanh, người đầy vẻ thanh lãnh, nếu Tiết Lục Ngạc còn ở đây, có thể liều mạng cùng nàng.

Chẳng qua dung mạo của nàng không xuất chúng bằng Tiết Lục Ngạc, mà khí chất lại lạnh hơn một chút, phảng phất hồng trần cuộn cuộn, mọi việc cũng không thể lọt vào mắt nàng. Bích Đào nhìn, cảm thấy không cần để trong lòng.

"Thiếp thân thỉnh an Hoàng thượng, thỉnh an..." Trinh Quý tần uốn gối, động tác lưu loát, lời nói lại hơi dừng lại. Nàng tức khắc phản ứng lại, nói: "Thỉnh an Trân Chiêu nghi nương nương."

Mấy tháng trước người trước mắt cũng chỉ hành lễ cho có lệ mà thôi, cũng phí tâm tư lấy cớ để bản thân nàng ta không phải hành lễ. Mà hiện giờ, chính mình phải thành thật thấp hèn cúi đầu trước mặt nàng ta, lại còn là chuyện đương nhiên. Cũng chỉ là một khối thịt còn chưa biết là nam hay nữ mà thôi, tại sao lớn lên ở trên người nàng ta lại trân quý hơn so với người khác. Trong lòng nàng có bất mãn, nhưng không dám làm trò biểu lộ trước mặt Hoàng thượng.

Nàng cúi người hành lễ dứt khoát lưu loát, ngược lại sẽ không cần phải rối rắm như vậy.

Sau khi âm thanh của Hoàng đế rơi xuống, Bích Đào chỉ vị nữ tử váy xanh nói: "Vị này chính là?"

"Đây là Ôn Ngự nữ ở Thừa Càn cung, Hoàng thượng từng khen nàng 'tri thư đạt lý'." Trinh Quý tần giành trước một bước, mỉm cười trả lời.

Ôn Ngự nữa kia thấy thế cũng không thêm để ý.

Thừa Càn cung, trong cung xưa nay còn được gọi là tiểu lãnh cung. Chủ phi ở bên trong chính điện chính là người sinh ra Nhị Hoàng tử nhưng xưa nay lại không có tiếng tăm gì, Vân Phi, có người dẫn đầu như vậy, phi tần ở cùng điện với nàng giống như bị khí thế này lây nhiễm, đều không được sủng ái.

Ôn Ngự nữ kia là một người ngoại lệ, chỉ là cũng nhanh chóng bị Hoàng đế vứt ra sau đầu.

Bích Đào chuyển hướng qua Hoàng đế, ánh mắt thực ôn nhu: "Tri thư đạt lý?" Kỳ thật là thật sự ôn nhu, thậm chí ôn nhu tới mức có thể tích ra

nước. Chỉ vì sau khi nàng tăng Dễ dàng sinh dưỡng đến 10 điểm, bỏ qua thuộc tính hoạt bát nghịch ngợm linh tinh, tò mò thêm vào một chút Ôn nhu, lúc sau chỉ cần ánh mắt của nàng có hơi biến động, hoặc tốc độ ngừng khí chậm chạp hòa hoãn, sẽ dễ dàng sinh ra hiệu quả này.

Nàng cảm thấy thời điểm có bánh bao nhỏ, cái này vẫn rất cần thiết. Lại bỏ thêm vào đó 2 điểm.

Sau khi thấy, đường cong kiên nghị trên mặt Hoàng đế không tự giác trở nên nhu hòa, ánh mắt sâu không thấy đáy càng không tự giác chìm đắm một khắc mới trở lại như cũ, cũng không phụ tâm vào sự kì vọng của chỉ số 'tâm duyệt' Tiết Bích Đào, tay áo to rộng che đi nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Bích Đào, cười cười: "Trẫm ngược lại đã quên."

Cho dù là vụng trộm, nhưng Trinh Quý tần thời khắc chú ý hai người vẫn có thể phát hiện ra biến động của ống tay áo. Hơn nữa biểu tình Hoàng đế thay đổi, làm nàng nhìn về phía Hoàng đế, trong mắt tựa hồ mang theo một chút không thể tưởng tượng, tiện đà nhanh chóng rũ lông mi xuống dấu điểm suy nghĩ.

Mây liễu tình tể của Ôn Ngự nữ nhả lại, mặc dù nàng cố hết sức cư xử lạnh nhạt, nhưng Hoàng đế phản bác lại một câu như vậy trước mặt mọi người, mặc kệ như thế nào, nàng cũng không thể trấn định như thường.

Chờ nàng lại nhìn thấy ánh mắt đặc ý của Trân Chiêu nghi liếc tới, không khỏi âm thầm sinh ra tức giận.

"Hậu cung giai lệ ba ngàn người, ba ngàn súng ái tại một thân." Mặt mày nàng không thấy động, vẫn nhàn nhạt thanh lãnh, chỉ có môi đỏ khẽ mở: "Chiêu nghi nương nương được Hoàng thượng yêu thích sâu sắc, thiếp thân sớm đã nghe thấy. Hôm nay vừa thấy, quả thật kinh vi thiên nhân[2]."

[2] Làm người kinh sợ.

Cái phi tần nho nhỏ tồn tại gần như trong suốt này nắm chặt tay lại.
Tiết Bích Đào chớp chớp mắt, cái này là chuyện cười được trích dẫn từ thơ
từ cao quý sao?

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Bụi Bặm

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Bích Đào tự nhận dung mạo của nàng so với các phi tần hậu cung thì cũng tính là xinh đẹp, hơn nữa phù hợp với tính cách của bản thân. Nhưng một câu Kinh vi thiên nhân[1] của Ôn Ngự nữ, thật sự là đánh giá quá cao.

[1]Kinh vi thiên nhân: cụm từ có ý mô tả điều gì đó chỉ có người trời, thiên thần, các vị thần mới có/đạt được.

Một phi tần cấp thấp đội một cái mũ cao như vậy cho một sủng phi chỉ có hai loại khả năng: Một, nịnh hót nịnh bợ, muốn được dìu dắt để leo lên. Hai, châm chọc, mang mũ càng cao, ý trào phúng càng nặng.

Trong mắt một ngàn người có một ngàn Hamlet[2]. Ôn Ngự nữ nói những lời này, cùng với các tiểu phi tần xung quanh đang nắm chặt tay tỏ vẻ không cam lòng, có thể thấy rõ bất mãn trong ánh mắt, hiển nhiên các nàng là thiên về vẻ thứ hai. Các nàng tự nhận tư sắc không kém Trân Chiêu nghi, vì sao lại không thể phân ra một chút từ ba ngàn sủng ái kia? Đương nhiên, thật sự muốn các nàng tiến lên vượt râu hùm thì cũng không dám, chỉ có thể ngoan ngoãn núp ở bên cạnh Trinh Quý tần làm điểm lóe sáng nho nhỏ.

[2] Trong mắt một ngàn người có một ngàn Hamlet: đây là câu nói nổi tiếng của Shakespeare, nay thường dùng để ngụ ý mỗi người đều có cách nhìn và cảm nhận riêng.

Mà theo như Bích Đào thấy, bốn chữ Kinh vi thiên nhân này thật đúng là tràn đầy trào phúng. Cứ như Ôn Ngự nữ này rất sợ mình không biết nàng ta đang muốn chọc giận mình vậy.

Nhưng mà không đợi Bích Đào mở miệng, Trinh Quý tần giành tiếp lời nói kia, cười nói: "Thiếp thân nghe nói Hỏa ngọc mà Bắc Quốc tiến cống Hoàng thượng đều đưa đến tẩm cung của Chiêu nghi nương nương, ngay cả chỗ Mẫn Quý nhân cũng chưa từng nhìn thấy. Thiếp thân xem ra, một câu ba ngàn sủng ái tại một thân của Ôn Ngự nữ là hình dung cực kỳ thỏa đáng." Nàng ta không muốn cho Bích Đào cơ hội lập uy, càng trực tiếp nêu ví dụ kéo thêm cừu hận cho Bích Đào. So sánh với Ôn Ngự nữ, quả nhiên cao chiêu hơn nhiều.

Đa phần là bởi vì nàng ta có tin tức linh thông.

Bùi Bảo lâm cũng nũng nịu phụ họa: "Thật sao? Thiếp thân chỉ nghe nói Hỏa ngọc màu đỏ, dài nửa tấc, trên nhọn dưới tròn, nhưng có thể chiếu sáng mấy chục bước, chà sát nhiều còn có thể châm lửa, thật là muốn nhìn qua một lần. Lại không biết Chiêu nghi nương nương có chịu cho chúng ta được thêm kiến thức hay không?" Ánh mắt nàng ta lấp lánh chờ mong, nhìn qua lại cực kỳ chân thật, nhìn không ra dấu vết diễn kịch.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng ta lại làm như biết được mới vừa rồi là hành động lỗ mãng, ngượng ngùng nhoẽn miệng cười, hạ vai thi lễ với Hoàng đế cùng Bích Đào: "Là thiếp thân lỗ mãng." Không có nửa câu biện giải, ngược lại làm người ta sinh hảo cảm.

Quả nhiên Hoàng đế không nói thêm gì.

Ánh mắt Bích Đào hơi hơi chột lóe, lúc ấy nàng chỉ phạt Bùi Bảo lâm quỳ gối ở Ngự hoa viên, cho dù đoạn thời gian kia mọi người sẽ cười nhạo châm chọc nàng ta, nhưng chờ đến khi có đề tài mới, nàng ta hoàn toàn có

thể trở ra mà nhảy nhót. Hiện giờ xem ra, chờ đến hôm nay mới gặp hoàn toàn là bởi vì nàng ta đóng cửa khố tu, về lò luyện lại.

Chọn thời cơ cũng rất thỏa đáng. Nguyên bản nàng ta là bởi vì bắt chước mình nên nhận đến một vài phần sủng ái, hiện nay nàng mang thai không thể thị tẩm, ngày càng dài, Hoàng Thượng khó tránh khỏi sẽ muốn tìm một người làm kẻ thay thế. Thiếu nữ côi lòng đầy tình cảm chờ mong, tiến lùi thoả đáng lại còn có ý nói cho Hoàng đế và mình là nàng ta sẽ không uy hiếp đến mình. Hoàng đế nhớ tới tình cũ, có lẽ thật đúng là sẽ chọn nàng ta.

Bích Đào dựa về phía Hoàng đế, vỗ về bụng nhỏ, căn môi nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng, thiếp thân có chút không thoải mái."

Hoàng đế vừa thấy nàng như vậy, nào còn có tâm tư bàng quan. Kỳ thật mấy câu nói kia, nữ nhân có thể cân nhắc ra sắc bén giấu bên trong, nam nhân lại sẽ không tính toán chi li mà đặt tâm tư ở chỗ này, chỉ cần người hòa nhã, không phải cười nhạo không phải phỉ báng, thì cũng mặc kệ.

Vì thế Bích Đào chọn biện pháp thực dụng nhất - có vẻ bảo bảo hơi có vấn đề, Hoàng Thượng người mau khẩn trương lo lắng.

Hoàng đế quen thuộc một tay nâng eo nàng, một tay dán lên bụng, vội hỏi nàng: "Rất khó chịu à? Trẫm bảo người đi truyền Thái y." Chẳng hề bận tâm đến cảm thụ của các phi tần đang đứng ở bên cạnh, các nàng đều chỉ biết vò khăn, ngậm cắn răng.

Trình Quý tần không nói, Ôn Ngự nữ lạnh lùng, Bùi Bảo lâm là vẻ mặt lo lắng, nếu không phải Mộ Vân ngăn đón liền muốn đi tới gần xem. Có điều giờ phút này ánh mắt vì ghen ghét mà vắn vẹo của nàng ta lại không thể giấu được nhìn về phía nàng Bích Đào.

Khi Hoàng đế cúi đầu tìm nguyên nhân mà Bích Đào không thoải mái thì nàng khẽ cong khoe môi, nhẹ nhàng liếc nhìn các nàng một cái với vẻ gian tà, sau đó sửa sang lại dung sắc, thuần nhiên lắc đầu: "Chắc là do trời hơi lạnh, thiếp thân uống chút nước ấm để làm nóng thân mình thì sẽ tốt thôi."

Lời nói vừa ra, nàng thấy Hoàng đế đã nghiêng người chuẩn bị phân phó cung nhân. Nàng vội kéo ống tay áo ngăn cản, thanh âm mềm nhẹ mà nói với Hoàng đế: "Cung nhân tay thô chân thô, thiếp thân không yên tâm. Nhìn Ôn Ngự nữ chính là người cẩn thận thoải mái..." Tuy nàng nói năng bình tĩnh, chân mày gợn sóng lại không thể gạt được đôi mắt Hoàng đế, nhìn nàng có vẻ như đang chịu đựng cảm giác không thoải mái. Nửa câu sau không cần ra khỏi miệng cũng hiểu được ý tứ nàng.

Cùng lắm cũng chỉ là một phi tần phân vị thấp, xem như tỳ nữ mà sai bảo thì Hoàng đế cũng hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi hoặc là không nổi gì. Hắn tức khắc mệnh lệnh: "Người đi đun nước nóng, nguội một chút thì lập tức đưa đến bên này."

Đầu tiên Ôn Ngự nữ sững sốt, sau đó dưới ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng đế khiến người căng da đầu, nàng hành lễ thưa vâng, chờ khi hoàng đế xoay người ôm Bích Đào bước vào dưới hiên nghỉ ngơi thì chân nàng lại như mọc rễ, vẫn không nhúc nhích. Người đọc sách có bệnh chung chính là cao ngạo, cho dù nữ tử đọc sách không nhiều bằng nam tử, nhưng đây là chọn tướng quân từ trong đám người lùn, nàng tự nhận trong hậu cung này nàng là xuất sắc nhất. Hiện tại bị coi như cung nữ mà sai bảo, làm nàng cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Bùi Bảo lâm thấy thế nhỏ giọng nhắc nhở nàng: "Người vẫn nên mau đi đi, lúc ấy ta cũng chỉ là nói sai một câu liền chịu khổ từ nàng ta. Hiện tại sự tình liên quan long tử, cũng đừng để cho nàng ta mượn cơ hội phát tác lên người."

Ôn Ngự nữ liếc Bùi Bảo lâm một cái, cười lạnh: "Người cũng là muốn ngồi trên mây xem chém giết, đến để xem chúng ta đấu đá nhau." Không ưà nhìn Trân Chiêu nghi là chính chuyện của nàng, nhưng làm sao ngu đến mức để người bắt lấy làm đầu thương mà xui khiến. Nói vừa xong, nàng mặc kệ Bùi Bảo lâm đột nhiên cứng đờ sắc mặt, phất tay áo rời đi.

Bùi Bảo lâm tận lực duy trì sắc mặt nhu hòa, nhất thời lại không biết nên đi theo vào hay là đứng bên ngoài mới tốt. Rốt cuộc cơ hội gặp phải Hoàng thượng là cực kỳ khó có được. Nàng không khỏi nhìn về phía Trinh Quý tần dẫn đầu.

Trinh Quý tần thoáng suy nghĩ, cảm thấy tình hình trước mắt vẫn là không nên khiến nó trở nên tệ hơn, nàng chậm chậm tiến lên chuẩn bị bẩm báo cáo lui với Hoàng đế. Bích Đào bị Hoàng đế nửa ôm đi vào lại cứ như có mắt phía sau lưng, nàng nghiêng mặt sang một bên, nhẹ nhàng nói ra một câu: "Không phải Bùi Bảo lâm muốn nhìn Hỏa ngọc sao? Vào đây một chút đi, chờ lát nữa thân mình bốn cung lạnh lẽo hơn liền đưa người đi xem."

Ngồi xuống chiếc đệm lót gấm êm, Bích Đào thoải mái dễ chịu. Thai phụ ngồi ghế không được ngồi trọn, nàng liền ngồi vào một nửa, ngả lưng dựa ghế. Hoàng đế chờ nàng ngồi ổn, sau đó bảo công công nội thi đi ra ngoài nói với mấy người Trinh Quý tần là cho phép các nàng đi vào.

Trinh Quý tần hết cách, Hoàng thượng đã mở miệng, bản thân cũng không dám bác bỏ mà chọc hấn nổi giận. Sau khi Trinh Quý tần tiến vào càng chẳng thấy ra sao, mấy người phía sau thu tay đứng ở một bên, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt một chút, cảm thấy đứng như vậy không ra gì, nhưng lại không dám nói quanh co lòng vòng để hoàng đế ban ghế. Không thấy Hoàng thượng đang lo lắng cho Trân Chiêu nghi sao?

Rất nhanh Ôn Ngự nữ đã tới rồi, nàng đưa chén sứ tới trong tầm tay Bích Đào, giọng nói lãnh đạm: "Mời nương nương dùng."

Bích Đào không để ý, hiện tại nàng cảm thấy so với Bùi Bảo lâm, Ôn Ngự nữ đáng yêu hơn nhiều. Vì thế chờ Tống ma ma như thường lệ mà kiểm tra qua, nàng tiếp nhận chén nước uống mấy miếng ấm dạ dày rồi không làm khó nàng ta nữa.

"Cảm giác như thế nào?" Hoàng đế mang theo lo lắng hỏi han nàng.

Bích Đào vừa hé nụ cười nói: "Khá hơn nhiều rồi." vừa rút khăn lau vệt nước nơi khóe miệng. Có lẽ là do phân tâm nói chuyện với Hoàng đế, khăn lụa kia không cẩn thận tuột khỏi tay, rơi xuống mặt đất.

Không đợi cung nữ đi nhặt, Bích Đào đặt ánh mắt lên người Bùi Bảo lâm, cười nói đương nhiên: "Làm phiền Bùi Bảo lâm giúp bốn cung nhặt cái khăn lên."

Việc này so với đi nấu nước còn muốn khó khăn hơn. Ít nhất nấu nước là ngẫm đi, âm thầm sai cung nữ bên người làm cũng được. Hiện giờ lại là mọi người nhìn trừng trừng, mà nàng còn không có lý do để cự tuyệt. Chẳng lẽ nói vì danh dự của phi tần nên không thể làm chuyện của cung nữ như này sao? Nàng sợ nói như vậy rồi, sau khi rời khỏi đây Hoàng đế sẽ cho rằng nàng làm bộ làm tịch lên mặt, cả phòng phi tần, làm sao đến lượt nàng - một từ lục phẩm Bảo lâm luôn mồm nói danh dự phi tần?

Nàng cup mi rũ mắt đáp: "Vì nương nương phân ưu là vinh hạnh của thiếp thân." Sau đó nàng tiến lên, khom lưng trước mặt Bích Đào, nhặt chiếc khăn trên mặt đất lên, còn thực cẩn thận phủi đi bụi bẩn, rồi đưa đến trước mặt Bích Đào.

Bích Đào vuốt ve bụng, liếc mắt nhìn cái khăn kia một cái không thèm quan tâm, cười nói: "Đều làm dơ rồi, thưởng người đấy."

Bùi Bảo lâm gần như không thể duy trì được khuôn mặt tươi cười kia nữa, bàn tay nắm khăn xiết chặt, tạo ra vô số nếp nhăn trên vải gấm, nhăn

ra một chút hoa văn. Nàng âm thầm hít một hơi, hành lễ tạ ơn: "Thiếp thân đa tạ nương nương ban thưởng."

"Người sẽ không ghét bỏ đây là thứ bốn cung dùng qua chứ?" Bích Đào hỏi nửa đùa nửa thật.

Bùi Bảo lâm liên tục nói không dám, nhưng biểu tình trên mặt rõ ràng đã không còn thành khẩn như vừa rồi ở bên ngoài, không biết là cứng đờ đến mức nào.

Lúc này Bích Đào mới hơi hơi gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng.

Môi nàng lặng lẽ cong lên. Bùi Duẩn Nhi, lúc trước ta có thể làm người quỳ gối trên tảng đá, hiện giờ, cũng có thể lại lần nữa bắt người dẫm vào bùn hôi.

Người cần phải nhớ cho thật kỹ mới được nha.

Hoàng đế giống như chưa từng phát hiện sóng ngầm giữa các nàng, hẳn thấy trong đình đốt than bình thường, đã dần nóng lên, chỉ sợ khói sinh ra không tốt với hài tử trong bụng Bích Đào. Vì thế hắn nói với nàng: "Chờ nghỉ ngơi đủ rồi trăm sẽ cùng nàng trở về."

Bích Đào cong mặt mày mà cười: "Có lẽ là hài tử nghịch ngợm, cứ hết cái này đến này nọ. Nghỉ một hồi thì cũng không còn khó chịu nữa, không bằng chúng ta trở về?"

Chờ Hoàng đế gật đầu, nàng lại nhắc đến: "Vậy mấy người Bùi Bảo lâm muốn nhìn Hỏa ngọc..."

"Còn nhìn cái gì." Hoàng đế đánh gãy lời nàng, trầm giọng nói với những người kia: "Trân Chiêu nghi hoài thai vất vả, các người đừng đến quấy rầy nàng ấy. Quả nhiên là sinh ra từ gia đình bình dân, nhìn cái gì cũng hiếm lạ. Một chút ánh mắt hiếu chuyện cũng không có."

Hoàng đế đang còn nhận định đã hồn nhiên không nhớ tới rằng, kỳ thật sau khi Bích Đào làm bộ làm tịch kêu bụng đau, các nàng liền không còn nhắc tới chuyện Hỏa ngọc.

Mấy người nào dám phản bác, túi thân đáp vâng rồi đều liếc nhìn Bùi Bảo lâm một cái. Rõ ràng là nàng ta khơi mào! Liên quan gì đến các nàng chứ.

Dù Bùi Bảo lâm cúi đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt tức giận bất bình của những người đó. Trân Chiêu nghi, năm đó mình là Bảo lâm, nàng là tứ phẩm Tiệp dư. Hiện giờ nàng ta đã là chính tam phẩm Chiêu nghi, đứng đầu cửu tần, mình thì vẫn là Bảo lâm. Chẳng lẽ thật là cùng là người nhưng không cùng mệnh, mệnh số không gặp thời thì chẳng thể cường cầu sao?

Trong tay còn nắm chặt cái khăn lụa kia, phía trên đó giống như còn vương những hạt bụi chưa phủi sạch, cộm lòng bàn tay non mịn của nàng, mài mòn hết những mong muốn viễn vông của nàng.

Nhưng có thể dập tắt thì cũng có thể nảy nở lại, không ai biết được, nàng có thể cam tâm như vậy hay không.

"Nương nương, ngài cần phải tính toán sớm thôi." Kim ma ma theo phân phó của Hoàng hậu, đốt tờ giấy mà Trinh Quý tần sai người lặng lẽ mang đến, góp lời nói.

Theo như lời Trinh Quý tần nói, chỉ sợ Trân Chiêu nghi đã có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Hoàng thượng, dần dà, ai biết có thể biến thành Trân phi thứ hai như triều trước hay không? Bản thân Đức phi nơi đó có một Đại Hoàng tử đã đủ làm người đau đầu, nếu Trân Chiêu nghi lại sinh hạ Lâm nhi (nam hài), nương nương phải làm sao để nâng đỡ Nhị Hoàng tử lên ngai đây.

Hoàng hậu trầm ngâm nói: "Không vội, nếu Trân Chiêu nghi gian dối với Thọ vương, bất cứ lúc nào lôi ra việc này thì nhi tử của nàng ta đừng hòng nghĩ đến kế thừa đế vị, chúng ta không cần bởi vậy mà rối loạn mất đúng mực. Hiện tại Thọ vương không ở kinh thành, cũng không phải thời điểm tốt để bày kế."

Nhưng phía Đại Hoàng tử, Hiền phi ánh mắt Hoàng hậu thoáng có chút phức tạp, sau đó lại đè nén nỗi niềm xuống đáy lòng, bình đạm nói: "Chúng ta cứ chờ trước đã."

Kim ma ma vốn đau đầu sốt ruột nhưng nương nương nhà mình trầm ổn thản nhiên như vậy, chậm rãi cũng bình tĩnh trở lại theo. Nếu nương nương nói phải đợi, bà cùng đợi là được.

P/S: Mấy ngày nay bốn cung bận quá, chưa có thời gian dò lại truyện nên từ chương 61-70 sẽ đăng muộn hơn bình thường. Mong ác nàng thông cảm

#HyThaiphi

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Xinh Đẹp

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

"Mẫu phi!" Đại Hoàng tử Thừa Vận bỏ lại cung nhân phía sau, hưng phấn chạy đến trước mặt Đức phi.

Đức phi trều mền rút khăn lau mồ hôi cho hắn, trong miệng lại trách cứ: "Thừa Vận, người chính là nhi tử đầu tiên của phụ hoàng ngươi, phụ hoàng ký thác hy vọng rất lớn trên người ngươi, nếu ngay cả đi đường đều lỗ mãng hấp tấp như vậy, làm sao có thể chương hiển khí phái của Hoàng tử Đại Nguyên ta?"

"Thừa Vận nhớ rõ, mẫu phi thường nói, tương lai Thừa Vận phải làm đại sự." Thừa Vận nắm chặt tay nhỏ, nghiêm túc nhìn Đức phi nói: "Mẫu phi yên tâm, Thừa Vận nhất định sẽ không làm mẫu phi cùng phụ hoàng thất vọng."

Đức phi thoáng yên tâm, tuy nhi tử thường xuyên không cho người khác mặt mũi, không chịu hòa nhã với người, nhưng đối với mình vẫn rất hiếu thuận. Nàng sai cung nữ bưng nước tới cho nhi tử rửa tay, cười hỏi hắn: "Hôm nay sao lại vui vẻ như vậy?"

Tiểu hài tử suy nghĩ nhanh chuyển dời, Đức phi vừa nói, Đại Hoàng tử liền vứt lời thề son sắt tới sau đầu, nhớ tới tin tức mà mình muốn nói cho mẫu phi. Đại khái là nước trong bồn không đủ ấm, tay nhỏ chạm chạm mấy

cái rồi hăn liền nhắc ra tới không chịu rửa nữa, chỉ cười hì hì trả lời: "Sư phụ khen ta cười ngựa bắn cung có tiến bộ."

"Rửa cái tay cũng không yên phận." Đức phi giận hăn, sau đó gọi cung nữ cầm tay nhỏ của hăn, giúp hăn rửa sạch sẽ.

Đại Hoàng tử cảm thấy tay bị cung nữ hèn mọn nắm thực không thoải mái liền vận vẹo, nhưng lại an tĩnh khi nhìn thấy ánh cười trong mắt mẫu phi, hiển nhiên vì hăn được sư phụ tán thưởng nên vui vẻ.

Chờ hai người ngồi xuống, Đại Hoàng tử chờ đợi hỏi: "Mẫu phi, hôm nay phụ hoàng có đến không?" Hăn còn muốn nói chuyện sư phụ khích lệ hăn nói cho phụ hoàng nghe.

"Phụ hoàng người bận rộn việc nước, sao có thể mỗi ngày tới chỗ chúng ta dùng bữa." Đức phi gấp một con tôm hấp đến cái đĩa nhỏ trước mặt hăn, an ủi mát mát của nhi tử, quan tâm cười nói: "Đây là tôm mà hoàng nhi thích ăn nhất, ăn nhiều một chút." Nội thị hầu hạ bên cạnh lập tức tiến lên lột tôm.

Đại Hoàng tử lại đẩy cái đĩa ra, nhảy xuống ghế dựa đến bên cạnh Đức phi, giúp Đức phi lột tôm: "Phụ hoàng không thể tới cũng không sao, có Thừa Vận cùng mẫu phi ăn cơm." Hai mắt đen nhánh sáng trong như ngôi sao trên bầu trời đêm, giọng nói còn đầy tính trẻ con.

Đức phi rất cảm động, nàng bảo Tương Ngọc cời hộ giáp ra giúp nàng, một đôi trắng nõn không dính hạt bụi nào tay nhắc con tôm hấp con ôm đầy mình trứng từ dưới đĩa lên, lột bỏ vỏ, ngắt đuôi tôm rồi đút vào miệng nhi tử.

Đại Hoàng tử một ngụm ăn hết con tôm, ăn xong đắc ý cười: "Vẫn là tôm mẫu phi lột ăn ngon nhất." Thái giám lột hăn không thềm đầu.

Đức phi sủng ái nhìn hăn một cái, trên tay tiếp tục lột.

Một lát sau, Đại Hoàng tử ôm bụng có chút khó chịu nói: "Mẫu phi, bụng đau."

"Làm sao vậy?" Vừa thấy nhi tử nhăn mày, Đức phi nhanh chóng ném thứ trong tay xuống, hoảng hốt hỏi hẩn: "Nói cho mẫu phi biết nơi nào đau?"

Nàng lập tức nghĩ đến có phải có người động tay chân vào đồ ăn hay không, cao giọng gọi: "Tương Ngọc, mau đi mời Thái y!"

"Là bụng, ôi..." Đại Hoàng tử đau nhẹ trong chốc lát, cảm thấy đau đốn dần dần biến mất, có chút nghi hoặc: "Hình như không đau nữa."

Đức phi lại không dám sơ sẩy, vẫn gọi một Thái y già dặn kinh nghiệm tỉ mỉ bắt mạch và kiểm tra một lần, ngay cả đồ ăn trên bàn cũng không có buông tha. Thái y chỉ nói có lẽ là ăn nhiều hải sản lạnh bụng, cũng không có gì lo ngại.

Sau đó khai một ít phương thuốc chẳng có tác dụng gì để trấn tâm vị nường nường cầm quyền này.

Tuy Đức phi vẫn lo lắng không thôi, nhưng xác thật không có kiểm tra ra thứ gì, cũng chỉ biết trước hết đặt việc này ở một bên. Rốt cuộc tiểu hài tử thân thể còn non nớt, nhất thời ăn bị đau cũng là có.

Bên này, Bích Đào đã dùng bữa xong, đang tiến hành dạy dỗ thai nhi cho bánh bao nhỏ. Xét thấy nàng có tiền sử bất lương, Hoàng đế đã sớm bảo nàng xếp mấy cái thoại bản hài tử không nên xem xuống đáy hòm. Giờ phút này trong tay nàng là một quyển 《 Đông Pha chí lâm 》. Quyển sách này bao gồm các bài viết về lịch sử trong suốt hai mươi năm từ Nguyên Phong đến Nguyên Phù, nội dung rộng khắp, bao gồm rất nhiều chủ đề và đàm luận.

Có điều tuy tác giả cũng có tên là Tô Thức, nhưng Tô Thức - Tô Đông Pha ở thời không này không phải là Tô Thức ở thời đại kia của nàng.

"Mưa là cam lộ[1] trời cho, mỗi khi trời mưa, đa số đều chuẩn bị đồ hứng nước trong sân... Tiếp theo, nước giếng cùng nước suối, phàm là cam lãnh[2] thì đều là thuốc hay. Càn lấy cửu nhị hóa Khôn và lục nhị thành Khôn[3]....."

[1] Cam lộ: sương mưa ngon ngọt, ẩn ý: ơn huệ.

[2] Cam lãnh: nước ngọt lạnh.

[3] Càn, Khôn: các quẻ trong Kinh Dịch.

"Chủ tử, khoai sọ ủ xong rồi." Sơ Hiếu hoạt bát, không đợi Bích Đào đọc xong, từ gian cách vách ôm tới khay gỗ đỏ lại dám ngắt lời nàng. Mấy người Vân Lũ, Phụng Tử trừng mắt tới thì nàng ấy cũng một mực làm như không thấy.

Chính chủ tử nói khoai sọ ủ xong liền báo lên!

"... Bởi vậy cần nhất là nước." Bích Đào đọc nhấn rõ từng chữ, kết thúc câu này rồi khép lại sách, cười vẫy tay: "Mau bưng tới ta ăn."

Khoai sọ vừa ủ xong còn nóng hổi, nàng thường lột đến một nửa liền nóng không chịu được mà đưa ngón tay lên xoa vành tai, lại càng không chịu giao cho cung nữ làm. Ăn thứ này, chính mình làm mới có lạc thú. Lột ra lớp vỏ nhăn nhúm, Bích Đào cắn một miếng, ngáp vào trong miệng là cảm giác mềm nhuyễn, vị ngọt hương thơm, quả nhiên không tệ.

Vân Lũ buồn cười mà nói: "Nấu, chưng, nướng, xào, xào sền sệt, nhiều loại phương pháp như vậy chủ tử đều không chọn, lại muốn dạy chúng nô tỳ chôn nó ở trong than bần, dơ hay không dơ thì chưa nói, nếu để

Thánh thượng phát hiện chúng ta dùng Hỏa ngọc để nhóm bếp than, lại muốn trách đến trên đầu chúng nô tỳ."

Hỏa ngọc của Hoàng thượng cũng không thể bỏ phí.

"Nấy đặt nó lên cái đĩa tinh xảo xinh đẹp, ta cũng chẳng ăn được." Nàng lại ăn một lát, được voi đòi tiên mà cảm khái: "Nếu có thể nướng khoai lang ăn lại càng tốt."

"Chủ tử mau ngừng thôi." Phụng Tử cũng nhịn hết nổi, xen mồm nói: "Cũng không biết là kẻ to gan nào thèm ăn nhắc mấy thứ này ở trước mặt chủ tử, chủ tử thân phận tôn quý, há có thể mỗi ngày ăn loại lương thực thô này. Chỉ nên ném thử vài miếng rồi thôi."

"Còn không phải sao. Có điều thức ăn này cũng tốt, chỉ là không nên nấu nướng theo cách đó, nhìn vào lại có vẻ chủ tử ngang hàng chúng ta." Vân Lũ tiếp lời.

Bích Đào ngưỡng ngừng chu miệng: "Được rồi, lúc sau ta không ăn là được."

Thời đại của nàng cùng bọn họ là cách cả hồng câu a! Có điều mình cũng là hiếm khi mới tùy hứng một lần, ngày thường còn không phải luôn bày cái giá "Tôn quý".

Nghe được lời này, Sơ Hiếu giống như nhớ tới cái gì mà nói: "Chủ tử nên cẩn thận chút. Mấy cung nữ ở Vĩnh Hòa cung có qua lại với nô tỳ nói gần đây hoặc nhiều hoặc ít đều ăn trúng gì đó mà đau bụng, sau này vẫn nên kêu ngự trù làm thức ăn đi." Vĩnh Hòa cung của Hiền phi cùng Dực Khôn cung đều là Đông lục cung, nên qua lại tất nhiên gần gũi hơn.

"Sơ Hiếu." Phụng Tử chính sắc: "Không phải là người khuyến khích chủ tử ăn như vậy đấy chứ?"

Sơ Hiếu phát hiện bại lộ, tức khắc cũng ngượng ngùng: "Không, không phải." Phản bác thực vô lực.

Phụng Tử trừng mắt liếc nàng ấy một cái, còn chưa kịp mở miệng răn dạy, đã bị Bích Đào kêu dừng. Bích Đào ăn hết miếng khoai sọ cuối cùng trong tay, lấy khăn xoa tay như suy tư gì mà hỏi nàng ấy: "Đều là ăn khoai sọ như vậy mà bị đau?"

"Cũng không phải." Sơ Hiếu thấy được chủ tử cứu cánh, vội đáp lời: "Nô tỳ nhớ rõ có người không thích ăn khoai sọ, bởi vậy không ăn, nhưng lại không biết sau đó ăn thứ gì, bụng cũng đau. Nhưng chỉ có một hồi, đau cũng nhẹ, chúng nô tỳ cũng không để tâm lắm."

"Vớ lại, nô tỳ ăn cũng không có việc gì. Có thể thấy được vấn đề không nằm ở cách nấu." Nàng nghiêm túc nhấn mạnh một câu với Phụng Tử.

Phụng Tử phất mắt không nhìn nàng ấy. Người dạy hư chủ tử không có tư cách nói lời này.

Bích Đào cười cười nói: "Sơ Hiếu nói rất đúng, có lẽ vấn đề không nằm ở đây." Ở hậu cung, bất luận việc rất nhỏ gì đều không phải việc nhỏ, huống chi là mấy người đồng loạt đau bụng, lại đều đau rất nhẹ. Nghe qua rất có chút kì quái ở bên trong.

"Chủ tử nói..." Vân Lũ giật mình vì lời nàng vừa nói, cũng cảm thấy không thích hợp.

Bích Đào nghĩ việc này xuất hiện ở Vĩnh Hòa cung, nói không chừng có lẽ là dấu pháp của Đức phi với Hiền phi, liền trầm ngâm nói: "Sai người cẩn thận tra, phải cẩn thận, đừng để người phát hiện."

"Vâng." Vân Lũ khom người tuân mệnh.

Phụng Tử lại cùng Sơ Hiếu hai mặt nhìn nhau, suy nghĩ của chủ tử cùng Vân Lũ lại nhảy đến đâu rồi?

Mẫn Quý nhân tức giận ném kim thoa bằng vàng ròng khảm Nam châu vào tráp trang sức, trừng cung nữ trang điểm kia: "Người mới nói cái gì, lặp lại lần nữa!" Gương mặt ngày thường luôn hiện hòa khí nay vắn vẹo, không hề xinh đẹp.

Cung nữ trang điểm vừa thấy sắc mặt Mẫn Quý nhân đã sớm bị dọa quỳ xuống mà phát run, sao còn nói nổi một lời. Vốn nàng cho đây là một cơ hội, không nghĩ tới lại làm hư. Đến bây giờ nàng còn không hiểu vì sao chủ tử lại tức giận.

Đại cung nữ Nhữ Ngôn thấy thế vội vàng tiến lên, chỉ sợ chủ tử ngã ra sau không cẩn thận ngã, đỡ vai chủ tử, nhẹ giọng trấn an: "Chủ tử, nàng ấy cũng là muốn tốt cho chủ tử."

"Cái gì mà tốt với ta." Mẫn Quý nhân hừ lạnh một tiếng: "Khi mang thai không thể trang điểm, ai nói? Ngay cả Thái y cũng chưa dặn dò mà người lại biết? Hay là gian tế cung nào phái tới, biết hôm nay Hoàng thượng tới chỗ ta nên cố ý khiến ta xấu mặt!"

"Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám!" Kia cung nữ liên tục dập đầu: "Là nô tỳ nói sai rồi, là nô tỳ nói sai rồi. Ý nô tỳ là nói chủ tử trời sinh tú lệ, không cần trang điểm cũng có thể khiến chủ tử các cung khác thua xa, đều là nô tỳ ăn nói vụng về!" Một khi bị chụp mũ 'gian tế', nàng chẳng những không thể thẳng tiến, sợ là còn trực tiếp bị kéo đi Thận Hình Tư chịu phạt.

Hơn nữa tính tình Mẫn Quý nhân vui buồn khí hiếu, nói nghiêm trọng chút không chừng nàng chết còn không có chỗ chôn thân.

"Thế này còn nghe được." Mẫn Quý nhân lòng dạ thuận hơn, không khỏi nhìn nàng ta nhiều hơn vài lần: "Biết ăn nói hơn Nguyên Tiên."

Nhữ Ngôn biết chủ tử nhà mình sau khi mang thai thì tâm tình thay đổi thất thường, đối với lời này cũng không cho là đúng, nàng chậm rãi nói: "Nguyên Tiên bị bệnh, nô tỳ mới an bài nàng ta. Nếu chủ tử không thích, nô tỳ lại đi gọi người khác thay."

"Không cần, về sau cứ để nàng ta trang điểm cho ta." Mẫn Quý nhân tùy ý nói, sau đó nhìn ngắm mình trong gương, đặc chí: "Nhữ Ngôn người nói xem, sau khi ta mang thai thật sự trở nên xinh đẹp hơn?"

Nhữ ngôn biết bản thân bị phái tới trợ giúp Mẫn Quý nhân, vì chính mình tiền đồ, cho dù khinh thường cũng đến nịnh hót nàng: "Chủ tử vẫn luôn xinh đẹp, làm gì có chuyện sau khi mang thai mới xinh đẹp chứ?"

"Ta nói mà, ta nào kém Tiết thị - hồ mị tử kia, nàng ta chỉ là ỷ vào tà thuật bùa môn tả đạo mới được biểu ca sủng mà thôi." Mẫn Quý nhân nhớ tới lời đồn đãi ban đầu trong cung, nhất thời nói: "Không được, chờ lát nữa biểu ca lại đây ta phải nói rõ ràng với biểu ca, nếu không ở gần, ngày nào đó bị nàng ta dùng vu thuật bỏ bùa cũng không biết!"

Không đợi Nhữ Ngôn phụ họa, một giọng nói trầm thấp như tiếng sấm vang lên ở bên tai Mẫn Quý nhân: "Người muốn nói cái gì với trẫm?"

Triệu Trung Tín đi theo bên cạnh nhìn chủ tử ba người đại ra, trong lòng lại một lần thở dài. Cái tật vô thanh vô tức xuất hiện của Hoàng thượng vẫn chưa sửa được a.

Một ngày nào đó phi tần trong cung đều sẽ bị dọa phát bệnh mất.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Vạn Tuế

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Sắc mặt Hoàng đế có chút tối tăm.

Trên thực tế, từ khi Mẫn Quý nhân ném kim thoa là hắc đã đến gần cửa. Hắc chậm lại chân bước, Triệu Trung Tín hiểu ý mà làm dấu tay với các cung nhân đang cúi đầu hành lễ ở xung quanh, làm cho bọn họ không cần thông báo mà trực tiếp lui ra.

Sau đó liền nghe được giọng nói bén nhọn chanh chua với luận điệu "Mang thai không thể trang điểm chính là nói chuyện vớ vẩn" của Mẫn Quý nhân, điều này làm cho hắc không khỏi nhớ tới khuôn mặt mộc mạc của bảo bối mỗi khi đến Dục Khôn cung. Chủ nghĩa đại nam tử của Hoàng đế khiến hắc cho rằng bản thân không quan tâm đến long thai là không sao, hắc là chủ nhân của thiên hạ, sao có thể phân ra nhiều thời gian như vậy để quan tâm đến từng hài tử còn không biết có thể sinh ra hay không? Đặc biệt mẫu phi của nó còn không phải là người hắc thích. Nhưng mà thân là mẫu thân của hài tử, lại vì muốn trang điểm xinh đẹp mà xem nhẹ sức khỏe của hài tử, đây là điều hắc không thể chấp nhận.

Còn chưa đợi hắc mở miệng răn dạy, chủ tớ bọn họ lại nói lời tăng bốc khiến hắc không biết nên khóc hay nên cười, muốn tiếp tục nghe một chút xem sau đó còn có cái luận điệu gì mới mẻ không.

Trên thực tế diện mạo Mẫn Quý nhân là không tẻ, mặt như chầu bạc[1], da như mỡ đông[2], lại thêm dáng người đầy đà dễ sinh nở, nếu là đặt ở triều đại trong lịch sử, có khi cũng là một nhân vật tầm cỡ Dương Quý phi.

[1] mặt như chầu bạc: mô tả khuôn mặt đầy, rạng rỡ và trắng

[2] da như mỡ đông: hình dung da thịt trắng trẻo mịn màng

Chỉ là sau khi mang thai thì hờ chút liền dễ cáu giận làm bảy tám phần dung mạo của nàng ta giảm xuống còn bốn năm phần. Cờ này nếu là ở trong gia đình tầm thường cũng có thể không tẻ rồi, nhưng đặt ở hậu cung, Hoàng đế thật sự không có hứng thú mà nhìn nhiều thêm một cái.

Hôm nay tới một chuyến cũng là bởi vì mẫu hậu luôn mãi khuyên bảo. Mẫu hậu không dị nghị gì đối với việc hấn đưa phần lớn cống phẩm vào Dực Khôn cung, chỉ là yêu cầu hấn cũng phải thường xuyên quan tâm hài tử trong bụng Mẫn Quý nhân một chút. Có qua có lại, tất nhiên hấn phải tỏ vẻ một chút.

Dù sao cũng là nhìn nàng từ nhỏ cho đến lớn, tuy Thái Hậu suốt ngày lễ Phật nhưng cũng không phải hoàn toàn không hỏi thể sự. Bà hiểu sự ái mộ của chất nữ này đối với biểu ca của nàng ấy, bản thân bà quan tâm trấn an cũng không bằng nhi tử tự mình tới một chuyến càng có thể làm nàng ấy an tâm dưỡng thai.

"Biểu, biểu ca." Trong nháy mắt tiếp xúc với sắc mặt thâm trầm của Hoàng đế, Mẫn Quý nhân bối rối đứng dậy, tiếp theo như nhớ tới cái gì lại lập tức hành lễ: "Thiếp thân thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Nhữ Ngôn và tiểu cung nữ kia cũng quỳ lạy theo, vì không biết Hoàng thượng nghe được nhiều hay ít, trong lòng như đang treo mười lăm xô

nước, cực kì bất ổn, thấp thỏm. Các nàng thật hối hận, vừa rồi không nên cùng chủ tử nghị luận Trân Châu nghi.

Tuy nàng đang mang thai, nhưng Hoàng đế cũng không tự thân đỡ nàng dậy, còn chậm một khắc mới nhân nhạ nói: "Bình thân."

Mẫn Quý nhân không khỏi cảm thấy một tia tủi thân, lại có chút nghiêng răng nghiêng lợi thầm hận, nếu không phải Tiết thị cùng nàng hoài thai gần như một lúc, biểu ca cũng sẽ không thờ ơ như vậy với hài tử trong bụng nàng. Nghĩ như vậy, nàng lại thấy hoài nghi liệu có phải Tiết thị cố ý lộ ra tin tức có thai chậm hơn nàng một ngày, cố tình đè lại nổi bật của nàng.

Giờ phút này, nàng hoàn toàn đã quên khi lời đồn Bích Đào mang thai hài tử bị quý nhập được loan truyền ầm ĩ, bản thân nghe được càng là vui mừng khôn kể nói là thần phật hiển linh đây mà.

"Hoàng thượng tới sớm như vậy, thiếp thân còn chưa có chuẩn bị gì mà." Nàng cất lực điều chỉnh một chút biểu tình, lộ ra nụ cười tự cho là động lòng người. Thấy động tác đứng dậy của cung nữ kia chậm rì rì, nàng nhăn mày, quát lớn: "Còn không nhanh sai người đi bưng trà tới! Ngày lạnh như vậy mà cũng để cho Hoàng thượng chờ, chờ tới tay chân đều đông lạnh hết à!"

Hoàng đế không ngăn nàng sai người châm trà, chỉ là mày nhíu càng chặt. Biểu muội này của mình khi nhỏ nhìn còn ổn, hoạt bát vui vẻ, trưởng thành lại không còn ngây thơ đáng yêu như lúc bé. Bảo bối cũng thích phát cáu, nhưng phần lớn là ở trước mặt mình mà nũng nịu giận hờn vài câu, liền có chút mờ ám, lại cũng chỉ là trò đùa dai, còn có vẻ nàng càng linh động thú vị. Tuyệt không phải như Mẫn Quý nhân đối với ai cũng bày ra bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến như vậy, có vẻ đặc biệt chanh chua.

"Được rồi, người ngồi yên ổn đi." Rốt cuộc là biểu muội ruột, đánh xương thì lại trúng gân, so với người khác thì Hoàng đế vẫn sẽ dung túng nàng hơn chút: "Cung nhân sẽ an bài tốt."

Mẫn Quý nhân thấy biểu ca vẫn quan tâm mình, thoáng chốc đều ném hết cảm giác không thoải mái tới sau đầu, ngọt ngào kèm theo chút do dự mà nói: "Dung nhan thiếp thân không chỉnh tề, xin Hoàng thượng cho thiếp thân một chút thời gian sửa soạn lại?" Người trong gương tóc mai hơi loạn, dưới mắt quầng thâm, vừa nhìn là biết nghỉ ngơi không tốt. Nữ tử trang điểm vì người mình thích, nàng muốn ở trước mặt biểu ca với diện mạo xinh đẹp nhất, đương nhiên không muốn bộ dáng như thế này nói chuyện cùng biểu ca.

Hoàng đế thấy nàng còn chưa từ bỏ ý định, nhất định phải trang điểm, không kiên nhẫn phất tay áo đi ra gian ngoài, lưu lại một câu: "Tùy người."

"Nhữ Ngôn, biểu ca không giận đấy chứ?" Mẫn Quý nhân phát hiện có chút không đúng, thử hỏi một câu.

Nhữ Ngôn trầm nghĩ, người mù đều có thể nhìn ra Hoàng thượng không vui, nhưng nàng cũng không nghĩ ra Hoàng thượng tức giận điều gì. Đã vậy chủ tử muốn tìm an ủi trong lòng, nàng cũng không thể vào lúc này mà giội nước lã. Vì thế nàng nhẹ giọng nói: "Chủ tử yên tâm, tại hậu cung nhiều phi tần như vậy, chủ tử chính là người thân cận Hoàng thượng nhất. Hoàng thượng tức giận ai cũng không thể giận chủ tử nha. Huống chi, phi tần bảo trì dung nhan và thân thể xinh đẹp tiếp giá vốn là là quy củ, Hoàng thượng sẽ không vì điều này mà giận chủ tử. Nô tỳ nghĩ đại đế là Hoàng thượng ở nơi khác gặp phải chuyện gì lo âu, lát nữa chủ tử trấn an thêm vài câu là được rồi."

Mẫn Quý nhân rất tin phục tỳ nữ mà mẫu thân đưa tới này, nghe vậy gật gật đầu, tin tưởng không nghi ngờ.

Chờ Mẫn Quý nhân trang điểm đôi mới hoàn toàn đi đến trước mặt Hoàng đế, Hoàng đế đang bưng chung trà khê nhấp, sau đó không chút để ý mà nhìn về phía nàng, hoàn toàn không có loại ánh mắt kinh diễm mà nàng chờ đợi, nàng có chút mất mát.

Có điều nàng lại tự cổ vũ bản thân, rốt cuộc là đang có bầu, bụng phồng lên, bất luận đo đạc may áo ra sao cũng khó có thể nhìn ra dáng người thon thả. Biểu ca phản ứng như vậy đúng là bình thường. "Hoàng thượng." Nàng nhoẻn miệng cười, nâng eo đi qua: "Đều là thiếp thân sai, làm Hoàng thượng đợi lâu."

Hoàng đế nhìn nhìn nàng ta trang điểm chỉnh tề, mày kẻ môi thoa không tệ, trâm thoa trên đầu không thiếu, liền chỉ "Ừ" một tiếng. Hắn nhớ tới vừa rồi Mẫn Quý nhân ở sau lưng mắng bảo bối là "Hồ mị tử", giờ phút này so sánh hai người thì không biết sao lại có chút buồn cười. Nhưng vì thấy nàng ta là thai phụ nên không nói thêm gì, hướng hồ nữ nhân hậu cung ghen ghét lẫn nhau, quay đi quay lại cũng chỉ có mấy cái từ đó. Nhưng hiện nay ngồi ở chỗ này lại tựa như cả người đều không dễ chịu.

Hoàng đế ở Quế Nguyệt các ngồi đủ mười lăm phút, không quan tâm Mẫn Quý nhân nói cười duyên dáng hay ngồi ở đó nói cái gì, có chút hứng thú kém mà đặt chung trà xuống bàn, nói: "Trẫm có chuyện quan trọng đi trước, ngày thường người chú ý chút là được." Đối với hài tử trong bụng Mẫn Quý nhân, hắn không đặt bao nhiêu kỳ vọng, cho nên đối với việc nàng ta nói hài tử quấy như thế nào, rồi khi nàng ta không thoải mái thì nó ngoan ngoãn ra sao, hắn cũng chẳng mấy để bụng.

Mẫn Quý nhân vừa mở miệng muốn giữ người, một cảm giác buồn nôn lập tức vọt tới cổ họng, nàng vội phất tay cho cung nhân đem ống nhổ lại đây. Khi vỗ vỗ ngực nôn khan, nàng thoáng giương mắt, thân ảnh mình hoàng kia nhoáng lên đã ra khỏi tầm mắt, chưa từng vì nàng chật vật mà quay đầu nhìn lại.

Vị chua trong miệng không tiêu tan, móng tay sơn đỏ tươi của nàng bám chặt vào lòng bàn tay. Nàng phân phó: "Đi, đi tra xem Hoàng thượng đến nơi nào."

Một hàng nội thị cầm đèn dẫn đường, chiếu sáng trưng con đường Hoàng đế đi qua. Con đường lát đá xanh từ Tây lục cung đến Đông lục cung rất dài, nhưng trong lòng hắn còn có việc nên không muốn lên kiệu ngồi. Đi dọc đường thế này, hắn có thể tranh thủ ngẫm nghĩ đến những chuyện quan trọng còn sót lại mà ban ngày bận rộn chưa kịp xử lý, đôi khi cũng giúp đầu óc an tĩnh một chút, không vội vã, ngược lại sẽ hiểu ra vài thứ.

Hắn trầm ngâm không nói, cung nhân bên cạnh cũng cúi đầu không dám làm ra một chút tiếng vang nào, tiếng bước đi gần như không thể nghe thấy. Cho đến khi Hoàng đế thấy Dực Khôn cung đã gần ngay trước mắt. Ánh đèn màu vàng cam từ chính điện trải dài các bậc thang, phảng phất như ánh trắng tỏa sáng. Đôi mắt đen thâm thúy của hắn đột nhiên hiện lên một tia sáng, cũng nhu hòa như là ánh đèn kia. Nam Cương lại bắt đầu chiến sự, gần đây đúng là có nhiều chính vụ cần xử lý, ngay cả Dực Khôn cung hắn cũng hiếm khi đặt chân đến.

Nhưng là từ chỗ Mẫn Quý nhân lại đây, khi ánh mắt nhìn đến mái ngói xanh rõ ràng vẫn giống như mọi ngày kia, trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác khác với ngày thường. Hắn nghĩ, chắc là vật nhỏ đang nhớ hắn, có lẽ còn chưa ngủ.

Bích Đào thì đang hồn nhiên ngây thơ không rõ khi nhận tới nhắc nhở +1 điểm kỹ năng của hệ thống. Nàng cân nhắc nếu Hoàng đế ở nơi nào đó nghĩ đến nàng, có khả năng qua một lát sẽ đến bất ngờ không chừng. Nàng sai cung nhân thả chút đèn lồng bên ngoài điện, không thể quá mức sáng

ngồi, cũng không thể quá mờ đậm. Đủ để Hoàng thượng biết nàng còn chưa ngủ, thuận tiện tạo ra một chút không khí ấm áp.

Toàn bộ mẫu vận và mùi hương của khoai sọ đã sớm bị Bích Đào sai người 'hủy thi diệt tích', khi Hoàng đế cất bước tiến vào điện, chỉ nhìn thấy nàng đang ôm quyển 《 Đông Pha chí lâm 》, siêng năng dạy dỗ thai nhi.

Cảm xúc mềm mại trong lòng Hoàng đế còn chưa tan, nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng: "Bảo bối."

Tay Bích Đào đang cầm sách run lên, đây là bị dọa bởi âm thanh đột ngột vang lên. Tiếp theo nàng mê mang ngẩng đầu, trong mắt như tản đám sương mù, rồi lại lộ ra nụ cười làm ấm lòng người: "Hoàng thượng, người tới rồi."

Hoàng đế như là bị mê hoặc mà tiến lên, sau đó động tác nhẹ nhàng chậm chạp ôm nàng vào trong lồng ngực, một tay dán lên bụng nhỏ của nàng, hỏi: "Hôm nay hài tử có nghe lời không?"

"Có." Bích Đào rũ làn mi mềm mại mà cười: "Hôm nay bảo bảo rất ngoan, chỉ là có chút thèm ăn." Thèm đến mức ăn hết những gì nàng đã ăn, làm hại nàng hiện tại lại bắt đầu đói.

Hoàng đế vừa nghe liền biết là nàng đã đói bụng, không khỏi cười lên: "Ừ, tội xấu tham ăn này chắc chắn là từ trên người của nàng truyền qua rồi."

"Hoàng thượng thì không đói?" Bích Đào khí thế không giảm, nheo mắt nhìn hắn.

Một cái hôn thoáng qua dừng ở bên khóe mắt của Bích Đào. Chóp mũi Hoàng đế chạy xuống ngửi khế tóc mai nàng, hương đào nhàn nhạt thoang thoảng đầu mũi, hắn thấp giọng cười: "Đói thì đúng là có đói, chỉ là ăn không được." Hưởng qua hương vị của nàng, người khác sao còn vào được

mắt hần. Cho dù hạ miệng được thì cũng chỉ là qua loa cho xong việc, rất nhạt nhẽo.

Từ khi thành niên tới nay, hần đã bao giờ phải kham khổ như thế này.

Hần nghĩ vậy, nhú mày cắn cắn trên cổ vật nhỏ, hút một cái cả giận: "Bảo bối, chờ trăm về trời, nàng liền theo cùng trăm." Trên đường hoàng tuyền buồn tẻ tịch mịch, vẫn nên đưa nàng theo mới được.

Bích Đào run rẩy, một mặt là do bị cắn, mặt khác là bị lời hần dọa. Đây là Hoàng đế bị ai kích thích, đang lúc chính trực tráng niên lại muốn an bài hậu sự. Nàng quyết đoán nói: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Chỉ thiếu nhắc tay hô to.

Hoàng đế bị nàng chọc cười, hoàn hồn lại, cuối câu còn cất cao lên ra vẻ không vui: "Như thế nào, không vui?"

"Cũng không phải." Bích Đào do dự do dự, vẫn là nói rõ cùng Hoàng đế: "Đến lúc đó Mẫn Quý nhân nha, Nghi Quý nhân nha, còn có Đức phi nương nương, Hiền phi nương nương... rất nhiều phi tần, người ta lại sợ đau, thật vất vả hạ quyết tâm đi cùng Hoàng thượng, kết quả bên người Hoàng thượng đi theo một đoàn người, chẳng phải là chịu đau uống công. Hừ, tưởng tượng đến liền chẳng thể vui vẻ nổi." Nói đến phía sau, nàng lại bày ra vẻ kiêu khí tùy hứng thường ngày.

Mấy phi tần bị điểm danh đồng thời chột lạnh sống lưng, cảm thấy bị thứ gì theo dõi. Rốt cuộc đây là đang thảo luận đi hướng âm phủ, cũng không phải là làm bạn giá theo Hoàng đế đi du ngoạn.

Hoàng đế cũng chỉ là đùa một chút, nào có nghĩ đến nghiêm túc như nàng, hơn nữa bộ dáng ghen tuông của nàng thật sự khiến người yêu thương, lại hung hăng cắn cắn một hồi mới bỏ qua: "Ngốc." Hần nhận định.

Bích Đào tính tiếp tục bày ra tính tình nóng nảy, nhưng ngại trong lồng ngực đang ôm theo một quả cầu nhỏ, điều kiện thân thể không cho phép nha. Nàng đành phải nhin, lại nhin, nhin đến mức đưa quyển sách che miệng đánh ngáp, kéo dài: "Hoàng thượng, người đói bụng thì chúng ta bảo phòng bếp nhỏ nấu chén cháo trắng ăn đi, được không?"

Chuyện xưa nhắc lại, rõ ràng là chính mình đói bụng.

Hoàng đế ôm nàng cười: "Bảo bọn họ cho thêm một đĩa rau trộn măng thì sao nhỉ?" Nàng thích nhất là ăn măng. Nhưng Tống ma ma nói mang thai không nên ăn nhiều măng, hăn vẫn luôn cấm không cho phòng bếp nhỏ làm.

"Hoàng thượng thật tốt." Nàng thơm hăn một cái, vui mừng thốt lên, kêu Phụng Tử vào phân phó.

Hoàng đế nhìn nàng vui vẻ, cũng sinh ra cảm giác thỏa mãn. Lần đầu tiên hăn phát hiện, thì ra có một người có thể khiến hăn dung túng như vậy, lại còn xem là chuyện tốt đẹp.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chết Non

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Cuối năm trời giá rét, phương Bắc lại càng lạnh hơn, những giọt sương trong bụi cỏ muốn rơi xuống đều bị đông lạnh thành hạt châu băng, rơi 'bịch bịch' xuống đất vỡ vụn.

Mấy cung nhân vẩy nước quét nhà đang cầm cái chổi dọn dẹp sạch sẽ băng tuyết ở tập võ tràng, để Đại hoàng tử sử dụng lúc học bắn tên. May mà canh giờ này tuyết không rơi nữa, tuyết bị quét vun thành đống ở một bên, để lộ ra cỏ xanh sạch sẽ ở giữa, tuy có hơi ướt át, nhưng cũng sẽ không bị trượt chân.

Nhóm cung nhân quét tuyết xong đều thổi khí vào lòng bàn tay vì đông lạnh mà đỏ cả lên, ánh mắt vô tình thấy một thiếu niên mặt mày lộ ra ần ần anh khí đang đi tới bên này, đi theo đằng sau là sư phó võ tướng dáng người cường tráng, bước chân nhanh nhẹn, uy vũ sinh phong. mấy cung nhân cho nhau một ánh mắt, liền vội vàng lui sang một bên cung nghênh.

Khuôn mặt của thiếu niên tuy còn non nớt, nhưng khi mí mắt lại có vẻ khí thế mười phần. Kính cẩn chờ nghe sư phó chỉ điểm xong, hần đứng thẳng lưng đứng cách bia ngắm hơn mười mét, nâng cung bày ra tư thế. Tiếp nhận mũi tên từ trong tay thị vệ gác lên dây cung, vì tay nhỏ nên chưa đủ lực, không thể kéo căng hết dây cung, nhưng nó cũng không dễ búng, ánh mắt vẫn sáng ngời nhìn thẳng hồng tâm trước mũi tên, coi hết thấy xung quanh như không có gì.

Võ tướng sư phó đứng ở một bên vừa lòng gật gật đầu, cứ việc cho tới nay hẳn cũng mới chỉ dạy cho một Hoàng tử, không thể nào so sánh, nhưng lực chuyên chú như vậy cũng làm cho hẳn cực kỳ thưởng thức.

Dẫn vô trảo nha chi lợi, cân cốt chi cường, thượng thực ai thổ, hạ ẩm hoàng tuyền, dụng tâm nhất dã [1]. Hẳn kết luận, cho dù ngày nào đó Đại hoàng tử không thể đăng cơ đế vị, nhưng chỉ bằng cái ưu điểm làm việc tâm tư chuyên nhất này, cũng nhất định có thể có được thành tựu kiệt xuất mà người thường không thể với tới được.

[1] Con giun không có nanh vuốt sắc bén, gân cốt kiên cường, lại có thể trên ăn bùn đất, dưới uống nước ngầm, đây là bởi vì do tâm tư chuyên nhất.

Hẳn vừa thất thần, liền nghe thấy "vút" một tiếng mũi tên bắn ra, tiếp theo, mũi tên cùng dây cung khẽ run "ong" một tiếng vũng vàng cắm lên bia, cách hồng tâm chỉ ba tấc.

Trời xanh trong, vạn dặm không mây, vào đông ánh mặt trời từng mảng lớn hắt lên người thiếu niên đang tươi cười, chiếu rọi ra thần thái khiến người hoa mắt.

Ngay cả võ tướng trước giờ đều tục tăng cứng rắn cũng không khỏi lộ ra tươi cười tán thưởng, sau đó tiến lên điều chỉnh phần vai cùng cánh tay bị sai tư thế của Đại hoàng tử, ý đồ có thể dựa vào lực cánh tay cực hạn với tuổi để lấy được thành tích càng tốt hơn.

Đại hoàng tử nghe rất cẩn thận chứ không không ngạo kiêu kiêu ngạo như ngày thường. Đến tận lúc võ tướng phát hiện ra trên trán hẳn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng cùng với tươi cười dần dần suy yếu mới phát hiện ra không thích hợp: "Đại hoàng tử?"

Cung tên tử đàn tốt nhất đột nhiên rơi xuống trên cỏ, kêu vang lên cùng với tiếng băng châu vỡ nát.

"Sư phó." Đại hoàng tử đè bụng, đau cúi gập người lại: "Đau...bụng."

Mới đầu võ tướng cũng chỉ cho là hăn ăn phải đồ ăn bị hỏng, nghĩ đi nhà xí xong thì tốt thôi. Chờ đến lúc phát hiện hăn càng lúc càng co lại chỉ thiếu nước lẫn trên cổ, mới ý thức được sự tình không thích hợp. Võ tướng không muốn tùy ý di chuyển hăn, sợ xóc nảy sẽ làm tình huống càng xấu đi. Nhưng nghĩ đến tập võ tràng cách Thái Y Viện quá xa, lại thấy sắc mặt trắng bệch của Đại hoàng tử, không dám trì hoãn thêm, lập tức cõng hăn trên lưng, nhanh chóng đi đến Thái Y Viện. Nội thị hầu hạ ở bên cạnh đã sớm hoảng sợ, thấy thế liền thở hỗn hển chạy chậm ở phía sau, thỉnh thoảng khẩn trương hỏi: "Đại hoàng tử đau lắm sao?"

Đại hoàng tử chỉ cảm thấy trong bụng nặng nề đau đớn, giống như bị cục đá ngàn vạn cân kéo lấy, trầm xuống giữa hồ, trên lưng đã bị mồ hôi lạnh làm ướt một mảng, từng món quần áo mùa đông đều bị thấm mồ hôi, cho dù võ tướng đang cõng hay là nội thị thì đều không biết được thiếu niên đau đớn như thế nào. Cái tay non nớt dùng lực lượng lớn nhất để bóp chặt vai võ tướng, hỗn hển, gian nan nhấn rõ từng chữ: "Mẫu, mẫu phi, đi mẫu phi....."

Cho dù tuổi còn nhỏ, nhưng ở bên cạnh mẫu thân mưa dầm thấm đất cùng với trực giác theo bản năng, nó dường như đã ý thức được cái gì, đồng tử hơi co lại lộ ra tuyệt vọng.

Bước chân chạy tới Thái Y Viện của võ tướng cũng không dừng lại, chỉ là gân xanh trên mu bàn tay nổi hết lên, khắc chế xúc động muốn đâm một quyền vỡ hết băng đá lại. Hăn từng lăn lộn giữa sinh tử, có sinh bệnh hay không, trúng độc hay không hăn không biết, nhưng là có phải sắp chết hay không, hăn chỉ dựa vào nghe liền có thể nghe ra được. Những việc xấu xa trong cung hăn cũng đã từng nghe nói qua, chỉ là không nghĩ tới vậy mà có thể xuống tay với một hài tử như vậy.

"Mẫu, phi....." Lòng mi dày đậm của thiếu niên chớp lên, tích tụ với một đám sương giống như bị mồ hôi làm ướt.

Một giọt nước nóng hổi rơi xuống trên khuôn mặt thô ráp của võ tướng, bước chân hắn dừng lại, sắc mặt căng chặt ra lệnh cho nội thị đang sửng sốt: "Đi Thái Y Viện gọi thái y! Chạy nhanh lên!" Giờ phút này hắn cũng bất chấp quy củ thần tử chưa được truyền triệu không thể tiến vào hậu cung uyển các.

"Nô, nô tài tuân mệnh!" Nội thị kia vừa nghe vậy liền vội vàng chạy tới phương hướng ban đầu chạy, trên đường còn suýt nữa vấp ngã. Nếu Đại hoàng tử xảy ra chuyện gì, hắn sẽ mất mạng đấy!

Đức phi vừa nghe cung nhân bẩm báo liền vội vàng hoảng loạn đi ra, giày thêu mỏng nhẹ để đi trong nhà dẫm lên tuyết, lạnh băng từ lòng bàn chân bắt đầu lan ra, nàng cũng không hề phát giác. Lúc thấy khuôn mặt của nhi tử ban đầu tinh thần phấn chấn bỗng giờ lại trở nên trắng bệch gục xuống đầu vai võ tướng, nước mắt tách một cái liền rơi xuống.

"Tương Ngọc! Đi mời Hoàng thượng cùng thái y!" Nàng kiệt lực phân phó một câu, để võ tướng ôm nhi tử đi vào, gắt gao cầm chặt tay nhi tử không chịu buông ra. Giờ khắc này, cái gì công thành danh toại, cái gì ngôi vị Hoàng đế tôn quý, tất cả nàng đều không để vào mắt, trong mắt trong lòng nàng lúc này chỉ có con trai của nàng, Thừa Vận của nàng.

Nàng lạnh giọng hỏi võ tướng đang đứng ngoài cửa: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhi tử của ta sao lại biến thành bộ dáng như vậy?"

"Khởi bẩm nương nương, vi thần không biết." Võ tướng đáp xong liền cau mày, cố gắng suy nghĩ, cuối cùng lại chỉ có thể trầm mặc đứng ở một bên.

Đức phi vô cùng không có tâm trạng gì để chất vấn hắn tiếp, bởi vì trước mắt tình huống của nhi tử thật sự không được tốt. Lòng bàn tay ướt

đắm, thân thể cuộn lại há mồm to ra để hô hấp, giống như con cá bị bắt lên trên bờ, rồi nước liền không còn đường sống. Sức lực toàn thân nó đều đang đối chọi lại với đau đớn, mí mắt đã mệt mỏi đến sắp nhắm lại. Nàng nhớ tới mấy ngày gần đây nhi tử ngẫu nhiên sẽ bị đau bụng, một đám lang băm ở Thái Y Viện đều nói là tì vị không kiện, trong lòng nàng bất an, nên vẫn cho người đi thu thập các phương thuốc cổ truyền dân gian. Lại không nghĩ rằng nhi tử chờ không được.

"Thừa Vận, Thừa Vận, mau mở mắt ra, mở mắt ra nhìn mẫu phi..." Dù cho vội vàng vạn phần, thanh âm của Đức phi vẫn tràn ngập ôn nhu, đem tất cả sầu lo đều áp dưới đáy lòng. Nàng muốn gọi hài nhi tỉnh lại, rồi lại sợ quấy nhiễu làm hấn càng thêm thống khổ. Nhưng mà cho dù có ẩn nhẫn thế nào, thì mảng lớn sương mù vẫn làm mờ mịt đôi mắt nàng. Những quyền mưu, tranh đấu, uy nghiêm trước giờ tất cả đều tan rã. Nàng chung quy cũng chỉ là một mẫu thân.

Thừa Vận hơi hơi giật giật người, giống như là biết được mẫu thân kêu gọi, giãy giụa mở to mắt, ánh mắt tan rã một hồi lâu mới tập trung trên người Đức phi. Thiếu niên nhìn thấy gương mặt lã chã chực khóc của mẫu thân, vẫn miễn cưỡng khẽ động khóe miệng, lộ ra ý cười từ trước đến nay muốn an ủi mẫu phi: "Mẫu, mẫu phi, đừng khóc... Thừa Vận, Thừa Vận nơi này..." Thanh âm càng thêm suy yếu, Đức phi thương tâm muốn điên, lại chỉ có thể gắt gao nắm lấy tay nhi tử.

"Thật, lạnh..." Thừa Vận thở ra một hơi, suy yếu giương mắt nhìn lên, lại vẫn không thấy phụ hoàng đỉnh thiên lập địa, không gì làm không được trong lòng nó, không khỏi thất vọng rũ rã. Tiện đà cái tay nhỏ bị mẫu phi cầm lấy hơi hơi siết chặt lại, muốn nói chuyện thật tốt với mẫu phi, nhưng thanh âm ra khỏi miệng lại cực nhẹ.

Đức phi nỗ lực cúi người đưa lỗ tai lắng nghe, mới có thể nghe rõ lời nói đứt quãng: "Thừa, Thừa Vận không thể, cùng, cùng mẫu phi ăn cơm..."

"Thừa Vận..." Nước mắt Đức phi giống như suối trào ra, nàng nhớ tới Thừa Vận lớn như vậy, lần đầu mình bóc tôm cho cho nó ăn, lúc ấy nhi tử tươi cười thỏa mãn đặc ý, nàng tuyệt đối không thể tin tươi cười đó sẽ không nhìn thấy được nữa. Thừa Vận của nàng mới tám tuổi, khó khăn lắm mới trưởng thành thành một tiểu thiếu niên tinh thần phấn chấn bông bột. Nó còn muốn đọc sách, còn muốn cưới vợ sinh con, nó có tổ tông phù hộ, phúc trạch lâu dài, sao có thể không có nguyên do gì cứ như vậy mất đi được.

Nàng xoay mặt về phía sau hô lên: "Thái y đâu! Thái y đâu! Nếu nhi tử xảy ra chuyện, bốn cung sẽ lấy đầu các người!" Chờ nàng quay người lại lại thấy ánh mắt nhi tử dần dần ảm đạm, ngay cả cái tay gặt gao đè bụng lại cũng dường như vô lực hơi hơi buông ra. Nàng chưa bao giờ hoảng loạn như vậy: "Thừa Vận, thích ăn tôm, mẫu phi lại bóc, lại bóc..."

Hắn cười, vẫn thỏa mãn đặc ý như lúc đó: "Mẫu phi bóc tôm... ăn ngon nhất..."

Tròng mắt đen nhánh sáng ngời kia đột nhiên không còn nữa, mà đang ảm đạm dần dần biến mất.

"Nương nương, Thái Y Viện viện sử Chu thái y....." Tiếng bước chân vội vàng của cung nhân vang lên trong cung điện trống trải.

...

Ngày 13 tháng 11 Nguyên trưng năm thứ tư, Đại hoàng tử Thánh thượng sủng ái nhất thế [2], Thánh thượng truy phong làm Tề vương, lấy quy chế thân vương hạ táng.

[2] 逝: mất, tạ thế.

Hiền phi nhẹ nhàng lần gõ đàn châu trong tay, hai mắt hơi nhắm, trong miệng lặp đi lặp lại niệm vãng sinh kinh. Lư hương trước tượng Phật có

một làn khói nhẹ bay lên, lượn lơ tiêu tán.

"... Chỉ đa già 咧 sa bà kha."

Lần này không có Sơn Chi tới gọi nàng, một mình nàng chậm rãi đứng dậy từ trên đệm hương bồ. Hai đầu gối quỳ nhức mỏi, lúc bước đi đặc biệt rõ ràng, bước chân nàng vừa dừng, tiện đà vén bố幔 lên đi ra ngoài.

"Đi nói cho Vĩnh Cùng cung, những nước đó uống nhiều cũng vô dụng." Có lẽ nàng không nên giao việc này cho Sơn Chi, nhưng nàng lại nghĩ, nàng cũng có thể chiếu cố thật tốt cho bản thân. Trong cung, lớn lên chẳng qua chỉ trong nháy mắt, chỉ cần vạch trần một góc mặt nạ người nàng thân cận nhất.

Sơn Chi ngồi bên cạnh bàn, từ lúc幔 vừa động, tầm mắt nàng liền nhìn chăm chăm vào Hiền phi đang đi ra. Đôi tay đặt trên đùi xoắn chặt, đôi môi tái nhợt run rẩy: "Nương nương, là thật sao?" Nàng trầm mặc trong mắt không có kỳ vọng, nếu nàng là đứa ngốc, Hiền phi có thể thích nàng.

Hiền phi đi đến trước mặt nàng đặt lòng bàn tay ôn nhuận trên đỉnh đầu nàng, trấn an vuốt ve mái tóc đen của nàng. Thanh âm ôn hoà vang lên: "A, đã nghĩ rõ, vậy không cần lại lấy cớ nữa." Chỉ một câu này thôi, lại giống như giá rét ngày đông bóp tắt ánh nến còn sót lại trong lòng nàng.

Nàng chia sẻ tin tức kia cho cung nhân giao hảo với nàng, bao gồm cả Vĩnh Thọ trong cung, chỉ vì nương nương nói "Nước này đối với hài tử là tốt nhất", đúng vậy, tốt nhất, các nàng uống lên đều tốt lành, hài tử lại không chịu nổi. Kỳ thật, lúc nương nương yêu cầu nàng đi bái phỏng Mật Quý nhân nàng cũng đã mơ hồ đoán được cái gì đó, nàng chẳng qua là làm một chuyện rõ ràng hiểu rõ lại vì nó mà không ngừng biện giải.

Nếu nàng nghĩ rõ ràng rồi, vì cái gì lúc tin tức truyền đến còn muốn giãy giụa.

"Nhị công chúa..." Nàng nhớ lại mấy lão nhân lúc còn trẻ hầu hạ Hiên phi trong Vĩnh Cùg cung, dùng ngữ điệu gần như thở dài mà nói: "Tuy rằng Nhị công chúa không phải do nương nương chúng ta sinh ra, nhưng nàng mất, nương nương so với ai khác đều thương tâm..."

"Sơn Chi, phải sớm hiểu chuyện một chút chứ."

Thanh âm mờ ảo như những đám mây của Hiên phi nhẹ nhàng truyền vào trong tai nàng.

"Nếu lâu dài dùng nước ở giếng hoa, sáng sớm mức nước giếng, liền giống như dùng thạch lưu hoàng có độc, chung nhũ chi thủy, trong bụng tích kim, nặng nề đau đớn khó chịu." Tiết Bích Đào tay cầm quyển sách, ánh mắt lướt qua chỗ lần trước Sơ Hiếu đánh gãy, giống như suy tư cái gì.

Nàng có chút cố hết sức hơi hơi nghiêng người: "Vân Lũ, đem tình huống của Đại hoàng tử cùng Vĩnh Cùg cung nói một lần cho ta nghe."

"Vâng."

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Gọi Đầu

Editor: Thiên Phi

Beta: Hy Thái phi

Hoàng Hậu hai tay ôm một cái lò sưởi bằng đồng có chạm trổ hoa văn, nghiêng người dựa trên giường La Hán làm từ gỗ hoa lê, ánh mắt sáng quắc nhìn Kim ma ma phía đối diện: "Tin tức là thật?" Hộ giáp bằng vàng ròng khảm ngọc lục bảo gầy gầy không có quy luật bên hông lò sưởi, lộ ra tâm trạng đang rối loạn của nàng.

"Hồi nương nương, tin tức từ Vĩnh Hòa cung truyền đến đúng thật là như thế." Chỉ là có phải cố ý đánh lừa hay không thì không thể khẳng định. Trong lòng Kim ma ma thầm nghĩ, nhưng rốt cuộc cũng không có nói chuyện này ra miệng. Cho dù khi còn nhỏ có quan hệ thân thiết, khi đã vào cung thì mọi chuyện đều khó đoán trước được. Ai mà biết được hôm qua Kim Lan có khai ra hay không chứ.

Hơn nữa không biết vì sao Hoàng hậu nương nương lại quá tin tưởng nàng ta, bản thân bà đã khuyên vài lần, chẳng qua nói tới nói lui rồi cũng từ bỏ.

Bất giác đầu ngón tay Hoàng Hậu dùng sức một chút, đầu nhọn của hộ giáp lọt vào chỗ chạm rồng hình hoa lăng[1] trên lò sưởi. Nàng nhú mày: "Hiền Phi là đang muốn làm gì." Ngữ khí lại không chút khách khí.

([1] Hoa lăng hay "hoa cây ấu", hoa hơi nhỏ, có màu trắng. Ngày xưa, gương soi mặt làm bằng đồng, thường có khắc vẽ hình lăng hoa ở phía sau,

nên gọi "lăng hoa".)

Loại chuyện liên quan đến mạng người này cứ như vậy mà giao cho một cung nữ non tay, lại không biết giữ bí mật, nàng ta là đang cảm thấy mình sống quá lâu rồi sao?

"Nường nường, chúng ta....." Kim ma ma vừa định nói chuyện.

Hoàng Hậu hơi cong móng tay, rút hộ giáp bị dính tro bụi ra, ném qua bên cạnh. Nàng ngắt lời Kim ma ma, nói: "Chúng ta còn bị giam lỏng ở trong cung đây, có thể làm gì được nữa."

Đại Hoàng tử chết non, Đức Phi đau xót nằm trên giường không dậy nổi, đây đúng thật là một cơ hội tốt để nàng thỉnh cầu được ra ngoài. Hơn nữa, biên cương đang chiến loạn càng là thời cơ để gia tộc nàng được trọng dụng, nàng chỉ cần chờ thêm một chút, cần gì nàng phải tự mình đi thỉnh cầu.

Hai tỷ muội đều thua dưới tay một người, cho dù lúc trước chính nàng đã mưu tính từ trước, Tiết thị vẫn là không vui không buồn tồn tại. Đã nhờ được cái đình chướng mắt nhất, nàng cũng không cần giấu mình để che dấu tai mắt của người khác, chờ nàng lấy lại cung quyền, bất kể là Tiết thị, Giang thị hay là An thị, tất cả các nàng cũng không khiến nàng kiêng dè như với Đức Phi, nàng đều sẽ xử lý từng người một.

Đối với Hiền Phi, nàng ta giúp mình cố thủ thế lực quả thật nàng rất cảm kích. Có điều....

"Chỉ cần nàng ta đừng làm chuyên ngu xuẩn để không bị bốn cung năm thóp là được." Trước ánh mắt chăm chú đầy nghi hoặc của Kim ma ma, Hoàng Hậu lẩm bẩm.

Hơi nóng từ lò sưởi cầm tay tỏa ra một trận ấm áp ngấm vào lòng bàn tay nàng, nhưng trước sau lại không có cách nào hòa vào thân thể, chỉ

quanh quần một vòng trên da thịt, vì không thể tìm thấy lối vào, nên dần dần tiêu tán vào không khí lạnh lẽo.

Tiết Bích Đào dùng tay thử nhiệt độ của nước, đại khái là bởi vì nàng vừa mới phân phó cung nhân nấu một ít nước nóng, đầu ngón tay vừa đụng vào liền rút trở về. Mùa đông nước rất mau nguội, nàng muốn chờ nó nguội bớt đến độ ấm vừa phải, không để cung nhân ra ra vào vào đổi nước chỉ cho phiền toái. Cũng không phải vì thương xót bọn họ mất công chạy tới chạy lui, chỉ là nàng không muốn có người ở đây làm mất không khí thôi.

Hoàng đế đang nằm trên giường cảm thấy nàng tự mình gội đầu cho hẳn có chút không ổn, giờ phút này lại nghe được nàng "Ồi" một tiếng, lập tức quay đầu lại nhìn: "Làm sao vậy?"

Hoàng đế kéo ngón tay bị phỏng của nàng đến trước mặt, Tiết Bích Đào ngồi vững trên cái ghế sơn mài, nghe vậy thè lưỡi cười: "Bị phỏng một chút." Chỉ là một câu trần thuật bình thường, cũng không làm nũng kêu đau, phản phát khiến Hoàng đế sinh ra rất nhiều thương tiếc với nàng.

"Trẫm đã nói chuyện này cứ để hạ nhân làm, nàng lại muốn tự mình làm." Hoàng đế bất đắc dĩ nói. Kỳ thật trong lòng hẳn rất vui, nhưng nàng đang mang thai, hẳn lo là khiến nàng mệt nhọc.

Tiết Bích Đào hồn nhiên chưa phát giác lời nói của Hoàng đế, giống như hài tử làm nũng với phụ mẫu, nhào qua bất mãn, nói thẳng: "Hoàng Thượng nằm lại đi." Nàng vẫn lù lù bất động, dù hẳn có nói như thế nào đều vô dụng.

Hoàng đế nằm trên ghế dài, Tiết Bích Đào ngồi trên ghế tựa bên cạnh còn có chậu nước, kiểu này cực kỳ giống ghế dài gội đầu trong tiệm cắt tóc thời hiện đại. Chẳng qua là hai cái ghế không nối liền nhau, phong cách cũng cổ kính hơn mà thôi.

Tiết Bích Đào gỡ vòng cổ định trên búi tóc Hoàng đế xuống, sau khi xõa ra tóc hơi rối, nàng dùng cây lược gỗ đàn hương chải lại một chút. Thỉnh thoảng đầu lướt lướt qua đỉnh đầu, nàng cố ý tăng thêm chút lực đạo, Hoàng đế quả nhiên hơi thả lỏng, hai mắt nhắm lại, để mặc nàng mân mê.

"Đã nhiều ngày rồi trẫm không thể chớp mắt nổi." Ngay khi Tiết Bích Đào gom tóc lại chuẩn bị thả vào chậu nước, Hoàng đế bất ngờ nói. Trong giọng nói nghe ra sự mệt mỏi vô cùng.

Tóc đen tản ra ở trong nước, tựa như một giọt mực dần nhuộm cả một vùng, tản ra từng sợi từng sợi u sầu. Tiết Bích Đào đột nhiên cảm thấy làm Hoàng đế cũng không dễ dàng, nàng dùng giọng nói nhỏ nhẹ nhu hòa hơn bình thường hỏi hần: "Là vì chuyện Đại Hoàng tử sao?"

"Ừm." Hoàng đế nặng nề lên tiếng: "Khi Thừa Vận còn nhỏ, tính tình không được hoạt bát như vậy. Mỗi khi trẫm muốn nói chuyện với nó, nó đều cúi đầu sợ hãi nhìn trẫm."

Đó là bởi vì khi đó Đức Phi chỉ là một trắc phi, lúc đó thế lực cũng không lớn bằng chính phi. Tiết Bích Đào nghĩ, nếu nàng ta sớm thể hiện thì sẽ chọc Hoàng hậu nổi sát ý. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

"Sau này Vân Phi có Thừa Trạch, Hoàng hậu hay nói với nó đây là đệ đệ của nó, tương lai khi nó lớn phải chăm sóc tốt cho đệ đệ. Quả nhiên nó thường bày ra bộ dáng che chở cho đệ đệ, cùng lắm nó chỉ là một đứa bé năm tuổi, trắng trẻo bụ bẫm, nhưng ánh mắt và khí thế lại cực kỳ giống trẫm." Có lẽ là Hoàng đế thực sự rất mệt, nói năng lộn xộn, bỗng nhiên nói đến chuyện này, Tiết Bích Đào cẩn thận nghe cũng có chút mơ hồ.

Đại khái là nói Thừa Vận sợ phụ hoàng dọa đệ đệ sợ, cho nên mới bày ra bộ dạng như vậy trước mặt Hoàng đế. Tiết Bích Đào nhớ đến Đại Hoàng tử năm chặt long bào của Hoàng đế đi theo phía sau hần đến đình Bích Phù,

nàng còn nhớ bản thân tỏ ra không tin Hoàng đế thì Đại Hoàng tử lập tức nghiệm chứng để làm sáng tỏ, đối với đứa nhỏ này thì phụ hoàng của nó giống như bầu trời vậy.

Nghĩ như vậy, nàng liền mang theo ý cười hỏi: "Vậy sau này làm thế nào để nó thân cận với Hoàng thượng?" Tay nàng lấy một ít bồ kết để vào miếng bọt biển, nhẹ nhàng xoa gội lên tóc.

"Một thời gian sau khi vào cung thì tính tình nó cởi mở hơn rất nhiều." Trong giọng nói Hoàng đế cũng có ý cười, có lẽ là đang nhớ lại đoạn hồi ức kia: "Vì thế trầm hay cầm tay dạy nó luyện chữ, đọc sách, còn có giương cung bắn tên. Thế nhưng khi đó nó còn quá nhỏ, trầm lệnh cho thợ thủ công làm một bộ cung tiễn thích hợp với nó, chỉ làm giống như một món đồ chơi, để khi nó tập bắn không làm thân thể bị thương."

"Có lẽ Đại Hoàng tử cũng cảm nhận được Hoàng thượng dụng tâm với nó như vậy." Nàng cảm thán một câu.

Trong đầu hiện lên đoạn hồi ức đó, chờ đến khi kết thúc, Hoàng đế càng thần thờ: "Đúng vậy, Thừa Vận là đứa trẻ rất thông minh."

Mục đích Tiết Bích Đào vào cung đó là 'hạ' được Hoàng đế để sớm được về nhà, cho nên đối với hài tử của Hoàng đế nàng sẽ không căm ghét như những phi tần khác, cùng lắm chỉ là đối đãi như người xa lạ mà thôi. Nhưng với Đại Hoàng tử nàng từng gặp một lần, mỗi khi nàng nhớ tới giọng nói non nớt đọc sách ở hồ sen, đều không khỏi có chút tiếc thương.

Đối với hài tử, mọi người đều luôn khoan dung.

"Hoàng thượng đừng nghĩ nhiều," ngón tay nàng xoa lên vành tai của Hoàng đế, phía trên còn có bụi chưa tẩy sạch, Hoàng đế chỉ cảm thấy bên tai hơi nhột, mơ hồ bay tới hương thơm dễ chịu. Thanh âm trầm ấm của nàng vang lên: "Thiên mệnh khó trái, có lẽ là trên trời Quan Thế Âm nương nương muốn đưa Đại Hoàng tử về làm đồng tử của mình cũng nên."

Hoàng đế cười cười: "Nàng luôn tin những chuyện như vậy." Trước kia còn có một vị là Đấu Chiến Thắng Phật.

"Tin thì sẽ có, không tin sẽ không có." Không biết có phải vì âm thanh nước chảy trong điện ảnh hưởng hay không, giọng điệu của nàng hôm nay nghe rất bình thản. Không giống ngày xưa, phàm là những lúc nói tới chuyện này, nàng cũng sẽ khoe mẽ khoe tài khiến hần không thể không tin những luận điệu này của nàng.

"Trẫm tin nàng." Giọng nói hần trầm thấp mang theo vẻ trịnh trọng của bậc đế vương, đã ở chung với hần một thời gian, cho dù ban đầu có chỗ nào khiến hần hoài nghi, cũng đều bị nàng loại bỏ. Nếu không tin, lại không nổi động thủ, lưỡng lự vẫn là tự làm khổ mình. Cho nên những lời nói này, hần cũng sẽ tin. Hậu cung cũng nguy hiểm cũng không thua gì hỗn loạn trong giang hồ, nàng có kỹ xảo phòng thân, chính hần cũng càng yên tâm hơn chút. Một vài chuyện cứ việc dùng đến đao thương, miễn là nàng có thể giữ được bản thân, những chuyện còn lại hần sẽ thay nàng giải quyết tốt hậu quả.

Giờ phút này, Hoàng đế cũng không thể ngờ được nữ tử mà hần cho rằng chính mình có thể phù hộ âu yếm, sau này khi chuyện đó xảy ra, khiến hần không cách nào toàn tâm toàn ý kiên trì cái ý niệm này.

Tiết Bích Đào lấy bọt biển lau sạch cho hần, động tác ôn nhu như cũ, lời nói lại chứa một sự kiên định mà Hoàng đế chưa từng phát hiện: "Hoàng thượng tin ta, ta cũng có một vài lời nhất định phải nói với Hoàng Thượng."

"Như thế nào?" Mấy ngày mệt nhọc, hiện giờ thả lỏng, Hoàng đế có chút buồn ngủ hỏi.

Tiết Bích Đào mỉm cười, nàng đỡ eo đứng lên đi lấy khăn lau tóc cho Hoàng đế, khi nàng quay lại Hoàng đế đã ngủ yên ở trên giường. Nàng

hoảng hốt chớp mắt một cái, nghịch ngợm tiến lên nhẹ nhàng vượt lại ấn đường của Hoàng đế: "Hoàng thượng vẫn là nghỉ tạm một lát trước đã."

Không biết vì sao, ấn đường hơi nhấp nhô như ngọn núi kia, sau khi cảm nhận được nhiệt độ của đầu ngón tay nàng lại từ từ giãn ra.

Chờ sau khi Hoàng đế tỉnh lại, Tiết Bích Đào đem luận chứng trong sách cùng với những suy đoán của nàng đều nói với Hoàng đế, nhưng nàng vẫn không nhắc tới Vĩnh Hòa cung, chỉ nói là chính nàng nghe nói trong cung còn có ví dụ như vậy. Nếu dính líu với Hiền Phi, chỉ dùng thế lực của nàng đã biết thì không thể nào Hoàng đế lại không biết. Với nhân lực của Hoàng đế, không có khả năng đã biết rõ dưới tình huống mà còn chưa tra ra được. Ban đầu không chú ý, chỉ là không thể nghĩ được điều này thôi.

Nếu không phải nàng đúng lúc nhìn thấy, cũng không nhất định có thể nghĩ đến điều này.

Trong lòng Hoàng đế đã đoán ra, đối với chỗ mơ hồ của nàng không cho là đúng. Rốt cuộc nàng vào cung không lâu, có thể phát hiện ra chỗ khả nghi mà người khác không thể phát hiện đã rất giỏi rồi.

"Trẫm sẽ chú ý nhiều hơn." Hoàng đế trầm ngâm, lại nhìn bộ dáng nàng quan tâm việc này, trong lòng như được an ủi. Rốt cuộc Thừa Vận cũng không phải do nàng sinh, nàng còn có thể quan tâm như thế: "Nàng cũng bớt nhọc lòng vì chuyện này, cứ chú ý chăm sóc bản thân trước, mọi việc đã có trẫm ở đây."

Kỳ thật lúc này Hoàng đế đã nghĩ sai rồi, Tiết Bích Đào để tâm tới việc này, không chỉ là vì Đại Hoàng tử, mà còn bởi vì nàng có chút thấp thỏm sau chuyện này còn xảy ra chuyện gì nữa hay không. Giả như đúng là Hiền Phi ra tay, vậy tiếp theo, có phải nàng ta sẽ đánh chủ ý lên người nàng hay không?

Vì an nguy của Bảo bảo, nàng cũng muốn trước tiên để Hoàng đế cảnh giác tới điều này. Ô dù của Bảo bảo, đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Chỉ với người của mình, sợ là không đủ phòng bị.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Hiền Phi

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Hy Thái phi

Ánh trăng mềm mại xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu lên phía trên chăn gấm, miêu tả được đường thêu văn, bên trong nhà là một mảnh yên tĩnh tốt đẹp. Ai ngờ người đang ngủ trên giường lại gặp ác mộng lúc ban đêm, đột nhiên mở to mắt ra, thái dương và chóp mũi của nàng đều rịn mồ hôi, có đều không bận tâm đến mà chỉ chậm rãi ngồi dậy. Thở ra hỗn hển mấy hơi, cứ như vậy ghé vào bên cạnh giường, ánh mắt trống rỗng đảo qua một vòng

"Sơn Chi?" Đợi mãi một lúc lâu vẫn không thấy Sơn Chi đáp lại, Hiền Phi lại gọi một tiếng nữa nhưng mà vẫn như cũ đáp lại nàng chỉ là một căn phòng trống vắng tịch liêu[1].

[1]: "tịch liêu" 寂寥: vắng lặng

Nàng mặc thêm áo ngoài, rồi mở chăn ra chuẩn bị xuống giường mang giày. Mũi giày khẽ chạm xuống thì quả nhiên bên cạnh giường không thấy có người, chỉ có một chén trà nóng, dùng ánh mắt trong sáng ngây thơ của mình nhìn thiếu nữ phản chiếu trong nước trà.

Nàng thờ ơ nhìn mơ hồ của ánh trăng chiếu tới ấm trà, tự mình rót nước rồi quay trở lại giường, ngồi xuống.

Trà tiến cống có màu hổ phách[2] đậm, cảm giác khiến cho trong lòng nàng trở nên đau xót. Cho đến tận bây giờ, có hối hận thì có được ích gì chứ, trên tay nàng dính nhiều máu tanh giết chóc như vậy, cho dù dùng nước sạch rửa bao nhiêu đi chăng nữa cũng sẽ không thể tẩy sạch hết được. May mà thay cuối cùng cũng có thứ thuộc của mình, cũng không uổng công đi tới trần thế này đâu thai.

[2]: màu vàng ánh da cam

Khi ngẫu nhiên hồi tưởng lại, tất nhiên nàng cũng sẽ sợ hãi, sẽ khó chịu, sẽ ủy khuất, sẽ chua xót, nhưng mà, trà an thần có tác dụng làm cho đầu lưỡi chậm rãi cảm nhận được vị ngọt, nàng mỉm cười, tóm lại là không hối hận.

Điều duy nhất cần phải làm tiếp theo là bảo toàn cho Sơn Chi mà thôi. Hiền Phi lại đi tới chỗ gần ngoài cửa sổ rót thêm nước trà uống, ánh mắt trở nên bình thản xa xưa, nàng biết Sơn Chi sẽ hiểu ý tứ của nàng.

Hoàng đế ngồi ngay ngắn chính giữa ở trên ghế bành[3], khuôn mặt tối sẫm, cả người tỏa ra hơi thở lạnh thấu xuống như ngăn không cho người nào tới gần. Đôi mắt hắt hơi rừ, tầm mắt chuyển thấp, nhìn về hướng cung nữ bên người Hiền Phi lúc này tìm không được Sơn Chi

[3]: Ghế bành

Ở phía dưới, Sơn Chi đang rùn rầy làm lễ với thánh thượng, lúc này đôi mắt to hay bị Hiền Phi trêu chọc là "Mắt cá vàng" đang tràn đầy nỗi sợ hãi. Sơn Chi buồn bực, mới vừa nàng còn đang ở ở Vĩnh Hòa Cung ngủ gật, không biết tại sao vừa mở mắt ra đã ở trước mặt Hoàng Thượng rồi.

Nàng tưởng tượng bốn phía hẳn là đang bày dụng cụ, bỗng dưng cảm thấy khủng hoảng vô cùng, rốt cuộc tin tức ngọn nguồn là từ nàng, cho dù

trong lòng nàng có làm tốt để chuẩn bị nhưng khi đối mặt vẫn sẽ sợ hãi...chẳng qua nàng chỉ mới là một cô nương trẻ tuổi như những đóa hoa vừa mới chớm nở. Nhưng chờ đến lúc nàng rũ mắt xuống căn thần liếc nhìn qua thì mới phát hiện chỗ này là một gian chính thất chật chội, cũng không biết là ở chỗ trắc điện hoang vu nào nữa.

Đem Sơn Chi đưa tới trước mặt Hoàng đế nhưng giờ phút này khuôn mặt Hùng Nghiêu vẫn không có biểu cảm gì, hần tiến tới chấp tay, nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, người đã đưa tới."

Hoàng đế vẫy vẫy tay để cho hần đứng ở một bên, âm thanh lạnh lùng nói: "Hần là người biết vì sao trẫm cho người đưa người tới đây."

Sơn Chi do dự một chút, co rúm lại đem vùi đầu xuống: "Nô tỳ sợ hãi." Không dám trực tiếp trả lời là biết hay không biết.

"Trẫm không có nhiều kiên nhẫn như vậy để cùng người tốn thời gian ở đây."

Hoàng đế nhíu mày: "Bây giờ trẫm đã dùng cách thẩm vấn vào đêm hôm như này thì không có tính làm to chuyện lên. Nếu không thì trẫm cũng không cần tự mình thẩm vấn, mà sẽ có người khác dùng nhiều cách thức cạy được miệng của người ra." Hần ngẫu nhiên đi Vĩnh Hòa Cung thời điểm, có thể mơ hồ từ cái này cung nữ trên mặt nhìn ra nàng đối Hiền Phi sùng bái cùng trung tâm. Đối phó với người như vậy, thì phải có sự kiên nhẫn, dụng hình sẽ làm giảm hiệu quả. Tất nhiên phải xuống tay uy hiếp một cách chính xác mới được.

"Nếu muốn tốt, nhưng nếu trẫm không có kiên nhẫn, chờ đợi chủ tử người chính là tội danh tru gia diệt tộc." Kỳ thật trong lòng Hoàng đế chỉ là hoài nghi, việc này có phải do Hiền Phi làm hay không còn chưa xác nhận được. Nhưng khi thẩm vấn lại không thể biểu lộ ra suy đoán như vậy.

Phụ thân Hiền Phi từng là Thái sư của Thái tử, tức là tự mình dạy dỗ gọi ân sư[4]. Cho dù việc này là Hiền Phi phạm phải, Hoàng đế cũng sẽ không rêu rao, như vậy không phải là đi bôi danh chính lão sư của mình hay sao, trừ phi hãn phạm phải tội lớn thông đồng với địch phản quốc. Nhưng một cung nữ trong thâm cung sẽ không biết được chuyện này không do Hoàng đế làm chủ được, nàng chỉ biết là thánh thượng miệng vàng lời ngọc, nói ra chính là nói được làm được.

[4]: Học trò thi đỗ đối với chủ khảo kính xưng là "ân sư"/ tiếng học trò kính xưng với thầy 恩师.

Đến nỗi cho dù là Hiền Phi, hãn cũng phải cho Đức Phi cùng Đại nhi tử đã chết một công đạo.

Thật lâu sau Sơn Chi vẫn đang trầm mặt, dập đầu nói một câu: "Hoàng thượng xin được bẩm báo." Sau đó liền nói về việc Hiền Phi đã ám chỉ với nàng như thế nào "Hiếu quả việc dùng nước giếng vào sáng sớm" cùng với việc trong lúc vô tình nàng biết được tình huống của người khác mà báo lại.

Lúc trước Hoàng đế thẩm vấn thì những cung nhân đó đều nói giống nhau là Đại Hoàng tử đau bụng, trong lòng nhất định là có chuẩn bị, giờ phút này nghe thấy công tích vĩ đại của Hiền Phi, cảm xúc thật sự không có dao động gì mãnh liệt. Đối với vị phi tử nhã nhặn thanh nhã này, hãn chưa từng để ý quá nhiều ở trên người nàng ta, chỉ là không nghĩ tới nàng ta có thể làm những việc như thế.

Nữ nhân hậu cung, mặt ngoài tươi đẹp diễm lệ, lại đều là một họa bì[5], kết quả là không có lấy một người có thể làm hãn bớt lo

[5]: Họa bì: dịch nghĩa là "Bức tranh da người" là một tiểu thuyết của nhà văn Trung Quốc - Bồ Tùng Linh. Nói chung rằng đánh giá một người không chỉ xét đến vẻ bề ngoài, nó không nói nên tính cách, phẩm chất của một con người.

Hoàng đế xoa xoa mày, nhàn nhạt nói: "Người cũng là người thông minh." Không chỉ có trả lời nhanh, còn đem chuyện này đều đẩy ở trên người Hiền Phi, việc này cùng với nhận thức của hã có chút mâu thuẫn khiến cho hã không khỏi cảm thấy kỳ quặc.

Sơn Chi không biết Đế vương đa nghi nhưng nàng nghe thấy ngữ khí của Hoàng Đế thì biết bản thân đã đi nhầm một bước rồi. Nói nhiều sai nhiều, nàng biết rõ là nên im miệng, cúi đầu thấp xuống hết cỡ không có đáp lại cái gì.

Hoàng đế nhìn nàng ta thêm vài lần, tuy cảm thấy sự tình thuận lợi làm người ta khả nghi, nhưng dựa vào việc điều tra cho tới chứng cứ được tìm thấy, việc này không phải là do có người vu oan hay oan uổng Hiền Phi. Vì thế hã suy nghĩ một lát, ra lệnh cho Hùng Nghiêu: "Đi đem Hiền Phi tới đây." Hã phải tốc chiến tốc thắng, triều đình còn có chính sự bận rộn, càng miễn bàn hiện giờ tình hình biên cương làm cho hã rất là đau đầu. Nếu không phải Hoàng hậu bị cấm túc, Đức Phi lại gặp chuyện lớn, thì hã cũng sẽ không tự mình hỏi đến.

Hoàng hậu, đột nhiên hã nghĩ đến vị thê tử đã lâu không nhớ tới. Thừa Vận chết non, vui vẻ nhất còn không phải là nàng ta sao. Đáng tiếc, nàng ta còn giá trị.

"Thiếp thân cung thỉnh Hoàng thượng thánh an." Hiền Phi thu tay áo khom người chào, tư thái thông dong cùng với biểu tình an hòa, đem Hoàng đế đang trong trầm tư gọi trở về.

Hùng Nghiêu đang nắm chặt đao đặt ở eo đứng bên cạnh biểu tình có chút kỳ quái nhìn nàng ta, thời điểm hã đi mời người, thì liền thấy trước mắt vị nương nương này đã sớm ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên mép giường, thấy hã xông vào cũng không có ngăn cản, chẳng qua là nhìn về hã cười, rồi đứng dậy đi theo hã.

Nếu không phải có ánh trăng có thể chiếu rõ ràng bóng dáng của nàng ta, thì hẳn cũng sẽ hoài nghi đây chỉ là nữ quý uyên bác chuyện trần tục ở đời.

Sơn Chi bị áp giải xuống đi ngang người Hiền Phi, mặt mày nàng vừa động, giống như người được mùi gì đó, đột nhiên sắc mặt biến thành kinh nghi[6]: "Nương nương..." Hương vị này nàng đã từng người được là từ trong trà an thần của nương nương dùng mấy ngày trước, không nồng mà cũng không đọng lại, rất khó đoán được. Chẳng qua hiện tại đến gần, hương vị trên người chủ tử nhà mình bay tới như vậy, khiến cho tinh thần của nàng cảm thấy không yên, có dự cảm không tốt.

[6]: kinh ngạc và nghi ngờ

Hiền Phi không có quay đầu lại, vẫn hàm chứa nhàn nhạt cười, mắt đối mắt với Hoàng đế.

Đây là một lần cuối cùng của Sơn Chi nàng thấy kính yêu nương nương, cũng là lần đầu tiên nương nương của nàng nghe thấy âm thanh gọi đúng lúc quay đầu lại tươi cười lại trấn an nàng. Tay nàng bị thị vệ khóa ở sau lưng, dùng lực ấn chặt khiến cho nàng không tự chủ mà bước chân ra. Nàng gương mặt nhìn chỉ thấy hành lang ngoài cửa kéo dài gấp khúc, cho dù ánh trăng bao phủ cũng chỉ được một đoạn, sớm hay muộn cũng hoàn toàn đi vào trong bóng đêm đen tối mịt mờ. Nước mắt ướt át lăn dài ở trên mặt nàng, biểu hiện bí mật tiết lộ một sự bối rối không thể nói ra.

Nàng hiểu rõ ý tứ của nương nương. Vì điều gì mà giao việc này cho mình làm, lại vì gì mà đối với mình không thể nghi ngờ. Sơn Chi, người nên sớm hiểu chuyện một chút, nàng tự nói với chính mình. Đây là hy vọng nương nương dành cho nàng.

"Vì điều gì mà người làm như vậy." Hoàng đế nhìn nàng một cái, chậm rãi thu hồi ánh mắt hỏi.

Một câu này không có ý nghĩa gì, nhưng rốt cuộc cũng đã từng là người bên gối, cho dù tử hình cũng muốn kéo dài thời gian chết, để cho nàng ta thu thập tâm tình tốt rồi lại lên đường.

Có lẽ Hiền Phi cũng không cảm kích, nàng ta biết phía sau nhìn chăm chăm vào nàng ta muốn minh bạch đến cuối cùng thì thiếu nữ kia đã rời đi, đôi mắt này còn nhìn nay đã rũ xuống, không hề nhìn Hoàng đế. Chỉ nhẹ giọng nói: "Thiếp thân biết Hoàng thượng đối với việc xử trí chuyện của ta còn do dự, nếu Hoàng thượng chấp nhận không truy cứu trách nhiệm của Sơn Chi, thiếp thân nguyện ý tự mình kết thúc. Giúp Hoàng thượng giải quyết chuyện phiền lòng này."

Hoàng đế trầm mặc thật lâu sau, hẳn phát hiện ra việc cung nữ kia khiến cho hắn không hiểu, ngay cả Hiền Phi bây giờ cũng khiến hắn nhìn không thấu. Nhưng mà nếu có thể đạt tới mục đích thì quả thật hắn có thể buông tha cho cung nữ kia.

"Tính toán khi nào?" Tiếng nói trầm thấp của Hoàng đế vào giờ phút này có vẻ đặc biệt lạnh nhạt.

Vẻ mặt Hiền Phi giống như bàn tay bạch ngọc không hề có dáng vẻ tư thái bề ngoài, với lại ở đây chỉ có hai người trong phòng ngay cả cười khê cũng có thể nghe được: "Nếu Hoàng thượng sốt ruột, thì ngay hôm nay cũng được." Dứt lời, nàng quay đầu nhìn ra phía bóng đêm ở bên ngoài, dường như đang tính toán canh giờ: "Chỉ là ngay tại chỗ này, thiếp thân còn muốn trò chuyện với Hoàng thượng một phen."

Chưa bao giờ Hoàng đế thấy qua bộ dáng tùy tính của nàng ta như vậy, gật đầu xem như ngầm đồng ý. Tuy hắn cho rằng không có cần thiết phải trò chuyện với nàng ta, nhưng nếu như nàng ta thức thời, thì lần này

bản thân cũng không ngại phối hợp. Sám hối, hay là không cam tâm? Hắn có chút tò mò muốn biết nàng ta định nói gì với mình.

"Hoàng thượng cũng biết hậu cung này từng phát sinh quá nhiều chuyện dơ bẩn." Nàng hơi hơi nhú mi lại, như đang nhẫn nại điều gì đó, tiện đà nói một câu để mở đầu, tiếp theo lại từ từ kể chuyện xưa tiền triều: "Tây Hán có tỳ muội Triệu thị âm thầm độc sát cung phi có thai, đoạn tuyệt con vua, Minh triều Vạn Quý hphi càng trắng trợn táo bạo hơn, nàng ta ghen ghét phi tần sinh con, nếu như biết phi tần nào hoài thai, liền muốn trăm phương nghìn kế bức lệnh uống dược phá thai. Đủ loại sự tích, trong hậu cung nhìn mãi cùng quen mắt."

"Cho nên người nước chảy bèo trôi?" Hoàng đế cười lạnh, hắn không biết rằng kể ra những ví dụ tương tự cũng là một cách biện giải.

"Không" Hiền Phi cười cười: "Thiếp thân tự biết ghen ghét đtan xen sẽ khiến Hoàng thượng ghét bỏ, nhưng vẫn cứ phạm phải sai lầm như vậy, có đều có một có thể được thể hiện - không kìm lòng nổi."

Hoàng đế hờ hững.

Hiền Phi thấy vẻ mặt ám đạm như thế thì thở dài, không còn tùy tính và thông dong như lúc nãy nữa, dường như có vẻ cô độc của phi tần nghiêng ngã ngồi một mình trong bình minh, giọng điệu tịch liêu[7] nói: "Tất nhiên là Hoàng thượng không hiểu."

[7]: tịch liêu 寂寥 vắng lặng

"Nhưng may mà người bên cạnh Hoàng thượng tới cuối không phải là thiếp thân, như vậy cầu mà không được, nữ nhân tâm tư ngoan độc --" Hiền Phi tự giễu cười nói, ngược lại rũ mi, âm thanh nhẹ nhàng nói: "Trân Chiêu Nghi so với chúng ta lại không giống."

Hoàng đế nghe thấy câu này sắc mặt đẹp hơn chút. Hắn cũng cho rằng bảo bối là bất đồng. Những lời này của Hiền Phi thật ra nói đến đúng trong tâm của hắn.

Hiền Phi đang định lại nói, cổ họng có vị ngọt, một tia màu đỏ tươi tức thì tràn ra khóe môi. Hoàng đế kinh ngạc: "Người đây là..."

"Thiếp thân tự biết có hành động làm trái với luân thường đạo lý, đã sớm tự uống thuốc. Mong một mạng đổi một mạng, cũng để an ủi linh hồn Đại Hoàng tử nghỉ ngơi." Nàng cắn môi hàm hồ giải thích một câu, không muốn sửa đổi đề tài, lập tức lấy hơi để nói: "Chẳng lẽ Hoàng thượng thực sự không muốn biết vì sao Trân Chiêu nghi không giống với chúng ta sao?"

Hoàng đế không rõ nguyên do.

Nàng lặng yên rồi lặng yên mỉm cười nhìn Hoàng đế, câu chữ rõ ràng: "Hoàng thượng không hiểu được đổ kị cùng hận thù trong lòng chúng ta, cũng sẽ không hiểu được sự để ý trong lòng chúng ta. Nàng ta không đổ không hận không oán, tự tại cô độc một mình, chẳng qua là bởi vì nàng ta không thêm để ý." Đến đây khóe môi nàng mang theo vết máu, mỉm cười lộ ra vẻ quỷ dị.

"Bởi vì nàng ta không thêm để ý Hoàng thượng a --" Nàng thở ra một tiếng thở dài sâu kín, so với vừa nãy thì rõ ràng là cấp bách hơn. Bởi vì quá thật trong lòng nàng nhận định như thế.

Cho dù không đề cập tới chuyện của Thọ vương, trong cảnh thường mai yến trước kia, khi Hoàng thượng tới nàng đã nhìn thấy rõ ràng trong mắt của Trân Chiêu nghi. Trong suốt yên tĩnh, không có nửa điểm xấu hổ hay vui mừng.

Bây giờ nghĩ đến, cũng chỉ là giống như Sơn Chi không biết chuyện thiếu nữ, hay đúng hơn mà nói, nàng ta thật sự giữ vững tâm của bản thân, thế cho nên sau nửa năm liền đã thăng lên vị trí đứng đầu cửu Tần. Trong

hậu cung, yêu ai đều là một điều tai họa, yêu Hoàng đế là cầu mà khó có, yêu người khác càng cầu mà không được, chỉ có không yêu mới có thể toàn thân lui ra.

"Vớ vẩn! Chẳng lẽ giết chết con vua mới là biểu hiện để ý trẫm! Nàng ấy không làm chính là không thèm để ý, trẫm cũng chỉ xứng có độc phụ như các người sao?" Hoàng thượng nghe xong liền tức giận, đập muống vỡ cái bàn. Tất cả đều là do Hiền Phi ghen ghét bảo bối của hân được sủng nên mới nói như vậy, mấy ngày trước bảo bối còn muốn chết cùng với hân, còn ăn dấm với phi tần khác.

Trong lòng hân phản bác như thế.

Hiền Phi nhìn bộ dáng hiểu rõ của Hoàng Đế, nói như vậy trong ngày thường Trân Chiêu nghi không thiếu việc giáo huấn tư tưởng "Nàng thích hân" cho Hoàng đế. Nàng có chút đau đớn khó nhin được lão đạo một bước, trên mặt trước sau vẫn giữ nụ cười: "Hoàng thượng còn nhớ rõ An Tuyền thị ngày thường đối với người có bộ dáng gì không? Hoàng thượng, có phải ghét bỏ nàng ta vô cùng vụng về hay không?"

"Hoàng thượng, thiếp thân cũng từng ở chung với An Tuyền thị, nàng ta là một nữ tử cực kỳ thông tuệ. Nếu không, phụ thân nàng sẽ không ngừng nghỉ đem cả đời hiểu biết mà hết lòng dạy dỗ nàng. Nàng ta vụng về là bởi vì đối mặt với Hoàng thượng trong lòng hoảng loạn. Nàng ta muốn làm Hoàng thượng thích, lại càng thêm luống cuống tay chân." Lời nói đến tận đây, khẩu khí của Hiền Phi có chút thở hỗn hển, đã là cố gắng hết sức: "Để ý hay không, quả thật thiếp thân không thể thay Hoàng đế nhận định, nhưng Hoàng thượng chỉ cần tự mình nhìn một cái, là có thể hiểu rõ lời thiếp thân nói. Lời nói trên đầu môi trước sau không thành sự thật được." Có sự so sánh, càng có thể nhanh nhìn ra sự khác nhau giữa hai người.

Hiện tại nàng thật sự hy vọng Hoàng đế đối với Trân Chiêu nghi yêu thích càng thật càng tốt, càng nhiều càng tốt. Chỉ có như vậy, một khi Đế

vương biết được nữ nhân của mình không hề để ý đến mình, mới có thể mất mát, tức giận, phần hận, cho đến hoàn toàn thất vọng. Hải tử trong bụng của Trân Chiêu nghi là bắt nguồn sự chú ý của Hoàng đế, một khi ánh mắt của Hoàng đế không còn đặt đúng trọng tâm nữa, nó sẽ không hề có bất cứ cái gì để uy hiếp.

Hoàng đế chợt đứng dậy, hừ lạnh nói: "Người không cần phí tâm tư chiêm ngòi."

"Hoàng thượng!" Hiền Phi nâng giọng lên giữ bước chân đang hướng ra cửa của Hoàng đế lại, nàng vẫn không nhịn được mà nói: "Thiếp thân còn một thỉnh cầu."

Hoàng đế nghiêng người: "Người nói."

"Thiếp thân muốn gặp Hoàng hậu nương nương một lần" Nói xong nàng như nghĩ được cái gì đó, gắng nén lại vị tanh ngọt đang chạm tới đầu lưỡi kia, miễn cưỡng nói: "Mong rằng Hoàng thượng nhìn đến việc thiếp thân chết đi mà tác thành, thiếp thân chỉ là muốn phó thác Hoàng hậu nương nương việc an bài trong tộc mà thôi."

An bài chuyện phía sau, yêu cầu này kỳ thật cũng không quá phận. Nếu không có lời nói vừa rồi của nàng ta, hắn sẽ không có không đáp ứng.

Ánh mắt Hoàng đế nhìn liếc qua nàng, mang theo lạnh lẽo, lại nói: "Đây là yêu cầu cuối cùng của ngươi." Hắn sẽ an bài tốt người ở trong tối theo dõi, để ngừa nàng ta lại gặp phải sự tình gì.

"Thiếp thân tạ ơn Hoàng thượng." Hiền Phi rút cuộc chống đỡ không được lách người qua một bên ghế dựa, cái miệng nhỏ đột nhiên không kịp phòng ngừa phun máu tươi trên vạt áo, nàng lại xoa ấn đường lần nữa cười cười, lúc đầu là muốn thu thập sạch sẽ thấy mặt nàng ấy lần cuối. Rốt cuộc là chuyện xấu làm quá nhiều.

Việc nàng quyết định đem việc này giao cho Sơn Chi khi đó cũng đã nghĩ tới kết quả. Từ sớm nàng đã nghĩ tới muốn được giải thoát, chỉ luyện tiếc một người khiến nàng lưu lại giấy giữa trong vũng bùn của hậu cung. Nhưng chung quy nàng cũng không có xấu hoàn toàn, vẫn buông tay như vậy.

"Thật sự một chữ nàng ta cũng chưa nói?" Hoàng đế hoài nghi.

"Hồi Hoàng thượng, Hiền Phi nương nương không kịp nói chuyện, chỉ là nhìn Hoàng hậu nương nương mỉm cười, sau đó tay giật giật, thì...thì tắt thở rồi." Thị vệ quỳ một gối xuống đất, bẩm báo toàn bộ.

Hoàng đế hừ một tiếng, không nói nữa.

Hắn chỉ nói rằng không phải cứ có tâm nghĩ thành chuyện, nàng ta làm nhiều chuyện xấu, trời cao liền xử phạt nàng ta. Lại nào biết, an bài hậu sự là giả, chỉ cần một khắc(15 phút), nàng ta muốn cũng chỉ là nhìn lại một chút mà thôi.

Câu nói của Hiền Phi nói rất đúng, Hoàng đế không biết những chuyện này.

Trước sau hắn cũng không hiểu được.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đa Tâm

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Hy Thái phi

Gần đây hướng gió trong cung có nhiều biến hóa. Đại Hoàng tử chết non khiến cho Đức Phi nương nương thương tâm đổ bệnh dậy không nổi, qua không được bao lâu thì có tin tức truyền ra bệnh cũ của Hiền Phi nương nương tái phát chết bất đắc kỳ tử, các vị phi tần phía dưới không khỏi nóng lòng muốn thử, suy đoán xem cung quyền có thể sẽ được chuyển giao đến trong tay của mình. Lại không nghĩ đến qua chưa được mấy ngày, Hoàng hậu lấy việc cáo ốm làm cớ không ra khỏi cửa, rốt cuộc cũng lệnh cấm được thu hồi, tất nhiên cung quyền không có thiếu của nàng một phân, nên là của ai thì vẫn được giao về tay người đấy.

Đáng thương cho Đức Phi nóng vội nhọc nhằn, thời điểm cùng Hiền Phi đối kháng đã là rất cố gắng hết sức, không đem nhân thủ của Hoàng hậu mà loại bỏ toàn bộ. Hiện giờ Hoàng hậu như "Tro tàn lại cháy", mới chỉ có chuẩn bị một ít đã bị đánh trở về nguyên hình, đã vậy còn không nhận được phần ân huệ nào.

Mà ngay khi Hoàng hậu nắm trong tay cung quyền chưởng quản, chuyện đầu tiên làm chính là thương lượng với Hoàng Thượng về việc đại phong hậu cung. Đương nhiên Hoàng đế không sẽ nói chuyện như vậy, phi tần chức vị càng cao thì bổng lộc cũng càng cao, tuy rằng không phải do hân luyện tiếc chút tiền ấy nhưng hiện giờ trước mắt chiến sự đã bắt đầu, tất nhiên có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Nhưng thật sự không chịu nổi việc Hoàng hậu giảng đạo lý, thứ nhất là năm trước phong thưởng rất ít, thứ hai sau quỷ tiết[1] người chết rất nhiều, khiến cho gần đây trong cung mù mịt chướng khí, mỗi người đều cảm thấy bất an, vì để tạo ra cảnh thái bình giả thì tất nhiên phải cho chuyện vui mừng cho thật lớn, tốt nhất là các cung đều phải được chiếu cố. Kể từ đó, đại phong là chuyện tất yếu.

[1]: 鬼节 quỷ tiết : tứ đại quỷ tiết của Trung Quốc : mừng ba tháng ba, tết Thanh Minh, tết Trung Nguyên (tết Vu Lan) và tết Hàn Y.

Cuối cùng Hoàng đế vẫn đồng ý. Một trong số đó là do Hoàng hậu nói có lý, mặt khác, hãn còn muốn dựa vào gia tộc Hoàng hậu bình định biên cương, tướng tài khó có được, hãn muốn bồi dưỡng những người khác toàn diện cũng không phải ngày một ngày hai là có thể làm được. Cho nên đối với công phu ngoài mặt thì bộ dạng sùng ái tín nhiệm dành cho Hoàng hậu là cần phải có, để cho bọn họ chuyên tâm giết địch bình loạn, vì nước mà cống hiến.

Kết quả là, ban đầu những phi tần về phe Đức phi cũng trở về với Hoàng hậu. Mà mấy năm không gặp được mặt Hoàng thượng khiến các phi tần càng cảm kích vạn phần.

Mà thủ hạ đắc lực nhất của Hoàng hậu là Trình Quý tần sau nhiều năm vất vả cuối cùng cũng được thăng lên làm một trong cửu tần - Tu nghi, tuy so với Bích Đào kém một đoạn, nhưng cũng là chính tam phẩm rồi. Điều này càng làm cho nàng thêm kiên định quyết tâm theo sát bước tiến của Hoàng hậu, vì vậy vô cùng tận tụy, đến chết mới thôi. Đương nhiên, như này chẳng qua là tùy ý nói miệng mà thôi chứ bảo nàng chặn đao cho Hoàng hậu là không có khả năng.

Trên đời chịu được vị Hoàng hậu ngớ ngẩn này chỉ sợ cũng chỉ có một mình Hiền Phi mà thôi.

Nhưng cùng lúc đó ngoài dự kiến của mọi người chính là Trân Chiêu nghi và Nghi Quý nhân không hề có tấn vị. Muốn nói là Trân Chiêu nghi được sủng ái như vậy cho dù Hoàng hậu có chèn ép đè nổi bật của nàng xuống thì Hoàng thượng cũng sẽ không vui mới đúng. Lại nói đến Nghi Quý nhân, thân là bào muội ruột thịt của Hoàng hậu thì đó chính là chỗ dựa nhưng ỷ có thể đi cửa sau, sao lại có đãi ngộ còn kém hơn so với người khác như vậy chứ? Đại gia nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cảm thấy hai người Đế Hậu đã thỏa hiệp kết quả với nhau, đều lùi lại một bước, hai bên che chở người đều tạm thời không thăng vị.

Rốt cuộc thì năm trước hai người này có tốc độ tấn chức thật sự khiến mọi người không theo kịp.

Trên thực tế thì phong thưởng có hay không cũng là do Hoàng đế muốn hay không. Chuyện của Nghi Quý nhân cùng Trân Chiêu nghi thì Hoàng hậu đều biết, nàng đem danh sách này trình lên là có ý muốn thăm dò thái độ của Hoàng đế. Không nghĩ tới Hoàng đế trầm mặc thật lâu rồi cuối cùng vẫn thừa nhận danh sách này khả thi, khiến cho nàng như ăn được một viên thuốc an thần.

Tiết thị, chỉ cần Hoàng thượng và người dần dần có một khe hở, bốn cung cũng có đủ chậm rãi đem nó hoàn toàn xé rách ra. Đến lúc đó cho dù người sinh được Hoàng tử, so với bốn cung nâng đỡ Nhị Hoàng tử mà nói, cũng không có gì đáng sợ cả.

Ngón tay trắng nõn cầm thẻ trúc, Bích Đào ngậm một quả táo cắn ở trong miệng, tinh thần cũng đã đi nơi nào đó rồi.

Trước buổi tối một ngày truyền ra tin Hiền Phi đã chết, nàng phát hiện hệ thống mang thêm điểm số kỹ năng mặc danh giảm xuống, nàng cẩn thận đối chiếu sau đó phát hiện "Hương thơm tự nhiên" bị hạ xuống một đoạn,

chỉ còn lại ba điểm. Đây là lần đầu tiên nàng biết hóa ra điểm số kỹ năng có thể sẽ giảm xuống. Nếu nói điểm số đạt được cùng với chỉ số tâm của Hoàng đế có quan hệ, về điểm này số điểm mất có phải mang ý nghĩa là trình độ yêu thích của Hoàng đế đối với nàng đang dần chậm lại hay không?

Nàng suy xét thật lâu, duy nhất cho rằng có thể móc nối cùng với việc này chỉ có Hiền Phi đã chết bất đắc kỳ tử kia. Hiền Phi chết chẳng có gì lạ, nàng ta mưu hại Đại Hoàng tử lưu lại sơ hở lớn như vậy, thì bản thân nàng ta cũng biết sớm hay muộn Hoàng thượng cùng sẽ thu thập nàng ta để cho Đức Phi cùng với gia tộc sau lưng một công đạo. Huống hồ Hoàng đế đối với Đại nhi tử thật sự có vài phần yêu thương thật tình. Nhưng nàng không có đoán ra được, cho dù thời gian trước chính mình đem chuyện này tiết lộ cho Hoàng đế biết được, Hiền Phi vẫn có thể trước khi chết cắn nàng một phát.

Hiện tại nàng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc một phát cắn đó cắn ở đâu, có thể trực tiếp làm cho trình độ thích của Hoàng đế dành cho nàng giảm xuống. Nếu như đem chiêu thức ấy hóa thành trò chơi, nàng càng lo không ngừng là chiêu này lại công kích yếu hại, có lẽ sẽ còn khiến cho nàng rơi vào trạng thái xấu, làm cho nàng không thể kịp bổ sung máu dưới tình huống liên tục mất máu. Giống như rút mũi câu móc ngược, rút ra vẫn sẽ lấy đi rất nhiều máu nhưng lại không thể né tránh.

Vậy có thể đã có phiên toái.

"Chủ tử?" Phụng Tử từ phòng bếp nhỏ làm ra một đĩa chuối cắt miếng, Nhân Thái y nói thai sáu tháng thì cần uống nhiều nước, ăn nhiều hoa quả rau dưa, giúp cho thân thể thai phụ khỏe mạnh, phòng ngừa nhiễm bệnh đau nhức người hay chứng bệnh tiểu đau, các nàng liền chú ý tới chuyện này. Đợi tới lúc nàng mang đĩa đi vào nội thất lại thấy chủ tử nhà mình đang cắn nửa quả táo đến ngốc, tinh thần không ổn định.

"Hửm?" Ánh mắt Bích Đào dần dần ngăm nhìn, thấy rõ là Phụng Tử sau đó đem quả táo nhai nuốt xuống, xua xua tay: "Nhiều đây được rồi, không cần thêm nữa."

Phụng Tử cho Vân Lũ một ánh mắt, Vân Lũ lắc đầu tỏ vẻ ngay cả mình cũng không biết. Chẳng qua nàng như nhớ tới cái gì khác, buông khay đan xả ống tay áo xuống theo Phụng Tử đi ra ngoài. Phụng Tử khó hiểu: "Chẳng qua ta chỉ hỏi người chủ tử làm sao vậy, người mơ hồ cái gì."

Vân Lũ tiến tới nói với nàng ta một câu: "Chủ tử thất thần cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, tưởng là mang thai tiểu chủ tử có chút vất vả, thân mình mệt mỏi, tinh thần không được tự nhiên càng dễ gây người." Bên ngoài rơi mấy hạt tuyết nhỏ, nhưng nàng không rảnh lo việc quần áo đơn bạc, chỉ cố gắng nhìn ngó xung quanh xem phía sau rồi yên tâm hạ thấp giọng, lại nói: "Ta kêu người tới là muốn hỏi một chút, người có phát hiện Mộ Vân tỷ gần đây không thích hợp hay không?"

Phụng Tử ngửa mặt lên trời thấy tuyết trắng đang bay, như đang nghĩ ngợi tới muốn trở về hay không, khi cúi đầu thấy vẻ mặt nàng ta trịnh trọng, không khỏi nhắc mi cân nhắc: "Nói như thế nào?"

"Cũng không biết có phải là ta đa tâm không" Vân Lũ dừng một chút, nói: "Mộ vân tỷ là người hết sức đề bạt ta lên, cũng không thể nói lời không tốt quá nhiều về nàng ta. Nhưng chủ tử xem trọng ta, có một việc ta thấy ở trong mắt cũng không thể không bẩm báo. Cũng phải có chút phòng bị mới tốt."

Phụng Tử cả kinh, thân mình không tự giác tới gần nàng, mặc dù thấp giọng cũng có chút nóng nảy mở miệng: "Người phát hiện ra cái gì?" Trong giọng nói không khỏi tự giác mang theo khẩn trương. Nếu là râu ria, Vân Lũ đã nói với chủ tử rồi, làm sao tìm nàng tới thương lượng chủ ý. Mộ Vân thật sự muốn làm cái gì, quả thật nên đề phòng Vân Lũ, nhưng nếu làm phản thì còn được chỉ sợ có quan hệ với chủ tử mà thôi.

"Ta thấy Mộ Vân tỷ thường đối với chủ tử có chút ngần ngại. Đặc biệt, đặc biệt là chỗ eo lưng, số lần liếc tới càng ngày càng nhiều. Ta cảm thấy rất bất an." Nàng do dự nói ra từng sự việc.

Phụng Tử nhíu mày càng chặt: "Có lẽ là nàng ta quan tâm đến an nguy của tiểu chủ tử, chỉ lo chủ tử có va chạm gì....."

"Ta thấy không phải," Vân Lũ lập tức cắt ngang, lại bổ sung một câu: "Ánh mắt không giống là vậy."

Làm nô tài nô tỳ điều cần phải học đầu tiên chính là nhìn mặt đoán ý, mà Vân Lũ ở trong cung rèn luyện nên chắc chắn có kinh nghiệm hơn các nàng nhiều. Nàng nói không giống, vậy mười phần là thật sự không giống rồi.

Phụng Tử không khỏi thắc mắc: "Vậy người cảm thấy ánh mắt nàng ta là cái dạng gì?"

Vân Lũ hồi tưởng nói: "Rất kỳ lạ, ta cũng không thể nói rõ. Tuy không giống như là lo lắng, nhưng nếu nói nàng ta tính kế mưu hại thì cũng không hẳn là vậy."

Phụng Tử nghe xong trầm ngâm một lúc: "Hiện tại chủ tử đang mang thai, mọi chuyện chúng ta đều phải cẩn thận. Người đã phát hiện ra chuyện này, chúng ta cũng không thể nhắm mắt bỏ qua, nếu sau này thật sự xảy ra chuyện gì đó chỉ sợ là hối hận không kịp." Nàng thấy Vân Lũ gật đầu, nói tiếp: "Vì kế hoạch này, chúng ta cần ngăn đón nàng ta trước. Xiêm y hay thức ăn đã có Tổng ma ma nên không cần quá lo lắng, phàm là khi thấy nàng ta đến gần chủ tử thì chúng ta cần phải cảnh giác hơn. Mặc dù đây có thể là suy nghĩ vớ vẩn bởi vì nàng ta, chờ đến lúc tiểu chủ tử ra đời rồi đến xin lỗi nàng ta là được."

Vân Lũ tán đồng: "Phụng Tử tỷ nói rất đúng, ta sẽ tiếp tục chú ý."

Thật ra ý của Phụng Tử cũng là ý của Vân Lũ, nhưng suy cho cùng thì nàng chỉ có một mình, những chủ kiến này Phụng Tử có thể dâng lên, Sơ Hiếu có thể đề ra, nàng lại chỉ có thể dẫn dắt suy nghĩ của các nàng đến chỗ này, lại dựa theo tình thế mà đáp ứng. Tuy có hơi vất vả một chút, nhưng so với trước kia nàng không có đất dụng võ, hiện tại được chủ tử thưởng thức càng khiến cho nàng cảm kích vạn phần. Cung nhân bên cạnh chủ tử hòa thuận đoàn kết, đồng lòng bảo vệ chủ tử và đối phó với người ngoài, đây chính là tâm nguyện của nàng.

Nàng mở miệng thối khí vào lòng bàn tay, Phụng Tử cũng làm động tác giống như nàng, hai người nhìn nhau cười, sau lại an ủi nói: "Có lẽ chính là ta nghĩ nhiều."

Phụng Tử chà xát tay, sau khi cười xong gật đầu: "Một hồi nữa ta sẽ đi nói chuyện này với Sơ Hiếu." Rõ ràng vẫn là ghi tặc trong lòng.

Vân Lũ không nói thêm nữa.

Ngoài cửa lớn vang lên tiếng truyền xướng nên nàng cũng không có cơ hội nhiều lời, chỉ nghe giọng cao bén nhọn: "Hoàng Thượng giá lâm --"

Hai người vội vàng về phòng chuẩn bị hầu hạ chủ tử tiếp giá.

Bích Đào đỡ bụng thấy Hoàng đế vào cửa liền đưa tay phủi mấy bông tuyết nhỏ rơi trên vai hắn, chẳng qua là khi đi đến viện này nên mới bị tuyết rơi vào người, chỉ cần phủi hai cái đã hết. Nhưng nàng thấy sắc mặt Hoàng đế có vẻ mệt mỏi, liền hỏi: "Hoàng Thượng đây là làm sao vậy?"

Hoàng đế mở miệng câu đầu tiên có hơi khàn khàn, hắng giọng rồi mới tiếp tục nói: "Có lẽ là vì mùa đông quá lạnh." Đôi môi hắn khô nứt tái nhợt, bên má ẩn hiện sắc hồng, Bích Đào thấy thế nên cũng tin là thật.

Nàng nhú mày trách cứ Triệu Trung Tín bên cạnh: "Sắp tới tiết tiểu hàn[2], nên trời càng ngày càng lạnh, sao lại để Hoàng Thượng mặc phong

phanh như vậy. Đây đều là do các người sơ sẩy, hầu hạ không chu toàn."

[2] Tiết tiểu hàn vào ngày 5, 6 hoặc 7 tháng giêng.

Ngoại trừ Hoàng hậu, cũng chỉ có một hậu phi là nàng dám trách cứ nội thị bên cạnh Hoàng đế. Mà Triệu Trung Tín cũng không phản bác nửa câu, chỉ liên tục đáp ứng, thái độ kính cẩn. Cứ xem như việc này là vì Hoàng Thượng, bọn họ cũng không dám khước từ.

Nàng một vừa hai phải dừng trách cứ lại, gọi người đỡ Hoàng Thượng vào trong buồng, còn mình thì thân nhiên vừa đỡ bụng vừa sai bảo cung nhân, nàng sai Phụng Tử đi pha trà nóng, sai Sơ Hiếu đi lấy nước ấm, sai Vân Hương đi lấy khăn sạch trong ngăn tủ, còn có sai Triệu Trung Tín phái người đi thỉnh Thái y tới khai phương thuốc. Sau đó, càng cẩn thận phân phó phòng bếp nấu cháo thịt nạc, bỏ vào thêm một muống muối vào, thứ nhất miễn cho bụng rỗng mà uống thuốc hại thân, thứ hai có lợi cho việc tán nhiệt đồ mồ hôi.

Nàng đứng ở mép giường chỉ huy, thỉnh thoảng cúi đầu cẩn thận mơn trớn bụng, ngày thường đôi mày cong cong nghịch ngợm như trăng non nhưng giờ phút này lại thêm vài phần xinh đẹp như vậy. Ngẫu nhiên cũng sẽ nhẹ giọng dò hỏi tình huống của Hoàng đế, nhìn qua ôn nhu tinh tế như vậy, khiến hẳn được nàng quan tâm cũng không khỏi thất thần.

Đây là vẻ mặt hiếm thấy của nàng.

Âm thanh của Hiền Phi giống như ma chướng cứ luẩn quẩn bên tai của hắn "Không đổ không hận không oán, tự tại thông dong". Tầm mắt của hắn lại chuyển tới trên người nàng lần nữa -- tự tại thông dong. Lời có chút nghe được, dù kiên định phản bác nhưng cũng không tự chủ mà để trong lòng.

Môi mỏng của hắn không khỏi mấp máy.

Bích Đào thấy, nàng tự mình mang ly nước tới bên miệng hăn, sẵn sóc nói: "Hoàng Thượng cảm thấy môi khô khó chịu? Nào, uống nhiều nước chút là sẽ tốt hơn."

Hoàng đế nhìn nhìn nàng, rũ mắt nhìn tay nàng uống xong một ngụm.

Nhưng mà nước sôi không vị để nguội, lại không biết vì sao hăn uống vào có chút cay đắng của vị trà. Chắc là do ly đầu có vị trà nhiều, hăn giải thích như vậy.

KỸ NĂNG TRANH SÚNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Nhiều Mây

Edit: Nguyễn Phi

Beta: Ka Thái Hậu

Hoàng đế đột nhiên thấy bức, hắn không biết tại sao bản thân đối với những việc này lại trở nên do dự không quyết đoán như vậy. Hậu cung phi tần đều phải dựa vào hắn, dựa vào súng ái của hắn mà có được tiền tài, quyền lợi, địa vị, hắn cần gì phải để ý đến suy nghĩ của các nàng?

Có khả năng nguyên nhân chính là hắn đã để tâm quá nhiều đến tiểu nữ nhân này, cho nên khi nghe được nàng không giống với tưởng tượng của mình, liền sinh ra bất mãn. Thậm chí, còn có chút mất mát mà hắn không thể chấp nhận.

"Hoàng thượng." Thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai, tiếp theo là mùi hương cháo trắng bay vào mũi, mùi hương có thể làm cho hắn tưởng tượng ra được vị của nó, thơm ngon mà không ngấy.

"Ăn mấy ngụm bệnh liền tiêu tan." Nàng dỗ ngọt như dỗ hài tử, không khỏi làm Hoàng đế muốn cười.

Nguyên bản là bức mình, huống hồ lại không phải là bệnh thật, nhưng nhìn nàng bưng một chén cháo trên tay dụ dỗ, quả thật là khó có thể từ chối.

Thời điểm Tiết Bích Đào định lau miệng giúp hắn, Hoàng đế đột nhiên đẩy tay nàng ra, đứng lên. Hắn xoa xoa ấn đường, như là khó chịu, lại như

là hoang mang, lại xua tay ngăn động tác gọi Thái y của nàng lại: "Cho Thái y trở về đi, trẫm không có việc gì."

Không đợi Tiết Bích Đào khuyên liền nói tiếp: "Trẫm còn có chính vụ..." Hắn thấy thần sắc Tiết Bích Đào thoáng chốc vô thố thì dừng một chút, đặt nàng lên giường dèm kỹ góc chăn mới đổi mặt nói: "Đừng lo lắng, phải cẩn thận chiếu cố chính mình."

Độ ấm lòng bàn tay Hoàng đế truyền đến tay Tiết Bích Đào, nàng nằm xong lại buông: "Hoàng thượng nói đúng."

Sự tình phát triển có chút không đúng, nàng có thể nhạy bén phát hiện được, nhưng không thể làm việc lỗ mẫn. Có thể nhân cơ hội này suy nghĩ kỹ càng lại một chút. Ước chừng là có chỗ nào nhầm rồi đi? Hay là Hiền phi ngáng chân có tác dụng?

Đợi Hoàng đế ra khỏi Dực Khôn cung, Vân Lũ do dự một lát, khó hiểu nhỏ giọng hỏi: "Chủ tử, có cần nô tỳ đi tra một chút hay không?" Cử chỉ của Thánh thượng thật khó hiểu, rõ ràng đang tốt, chủ tử chiếu cố cũng tận tâm tận lực, sao tự dừng lại muốn đi?

Ai không biết "xử lý chính vụ" là cái cớ Hoàng đế thường dùng cơ chứ. Tiết Bích Đào lắc đầu, trầm ngâm: "Suy nghĩ cẩn thận một chút đã."

Vân Lũ lúc này không nghe chủ tử nói, vẫn khuyên can: "Chủ tử, khổ tướng vô ích. Giống như trước kia chủ tử đã dạy nô tỳ, chủ tử hỏi tại sao Lê Tần lại như thế. Nô tỳ vẫn là câu nói kia: Nếu muốn phân tích một sự kiện, tất yếu phải xâu chuỗi tất cả chi tiết lại với nhau, không có manh mối mà suy đoán, sẽ không bao giờ tìm ra được sự thật."

Tiết Bích Đào cân nhắc lời nàng nói xong, mỉm cười: "Lời này không phải không có đạo lý, có điều thánh tâm khó dò, không phải xâu chuỗi manh mối là có thể tìm ra tiền căn hậu quả. Còn chưa biết chừng sẽ bị những manh mối này làm cho hoa mắt chóng mặt."

Nàng có thể đại khái đoán được là do Hiền phi sai ám chiêu, nhưng dù sao cũng chỉ là suy đoán, không thích hợp nhiều lời, chỉ có thể hàm hồ cho qua.

Tuy lời này có lý, Vân Lũ vẫn là không muốn chủ tử vì việc này mà buồn trong lòng. Kỳ thật nàng cảm thấy nương nương nhà mình đã là người rộng rãi nhất rồi. Chỉ cần có chuyện buồn lòng, trò chuyện cùng chủ tử một lát, mọi buồn lòng đều bay biến mất. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Hoàng thượng thích cũng như sủng ái chủ tử đi? Nàng không muốn tính tình khó có được trong cung này của chủ tử bị những việc này làm dần dần mất đi.

Thấy nàng chưa từ bỏ ý định còn muốn nói thêm, Tiết Bích Đào cười, giả vờ giận dữ: "Được, muốn tra liền tra đi." Dù sao cũng không có manh mối, miễn cho các nàng tâm thần không yên, làm việc mà tâm đều đặt ở bên này.

Vân Lũ thấy chủ tử tươi cười, không có ý muốn trách cứ nàng, cũng cười theo: "Đa tạ chủ tử."

"Độc mộc không thành thuyền[1], không có người giúp đỡ, sợ là sẽ không lo liệu được nhiều việc." Tiết Bích Đào tự đáy lòng cảm thán. Nha hoàn cổ đại trung tâm như một, nàng tuy rằng khó có thể lý giải tâm tính các nàng, nhưng cũng thật sự cảm thấy bất lo.

[1]Độc mộc không thành thuyền: chỉ một khúc gỗ không thể nào đóng thành một con thuyền.

Ít nhất tương lai khi nghiền ngẫm tâm tư cầu Hoàng đế, không cần lo lắng nội bộ mâu thuẫn.

Triệu Trung Tín đứng bên cạnh kiệu, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng lại nói thầm. Vạn tuế gia hôm nay không biết bị làm sao vậy? Đuổi vài vị đại nội thần đi xong cũng không biết có đi Dực Khôn cung hay không, lại ngồi ở đó phát sầu hồi lâu! Cuối cùng còn để Tiểu Ngọan Tử đánh phần

thành một bộ dáng bệnh, còn không phải đã hù Chiêu nghi nương nương một trận sao!

Cứ nghĩ vạn tuế gia là muốn hưởng thụ cảm giác Chiêu nghi nương nương quan tâm cùng lo lắng, ai biết không bao lâu liền rời khỏi, lại còn cau mày, nhưng bộ dáng nhìn thế nào cũng không giống không vui.

Dung mạo cùng thanh âm của Chiêu nghi nương nương, đúng là làm lòng người mềm nhũn, nam nhân nào thấy mà không bị thu phục? Ngay cả bọn hắc - những kẻ không còn nam căn, cũng cảm thấy động tâm đây.

Này cũng không phải là nói hắc, hắc cũng chỉ là nghe được từ vài tiểu thái giám trộm nghị luận hậu cung phi tần. Nếu không phải một cái ho khan của hắc làm cho bọn họ giải tán, không chừng bọn họ còn nói nhiều thứ kì quái hơn.

Vạn tuế gia thật sự bệnh mà khó ở thì không nói, nhưng đây rõ ràng là giả bệnh. Ngay cả Trần Chiêu nghi cũng không giải được nan đề này, vậy bọn họ coi như gặp tai ương rồi.

Hắc chính là kẻ có thể đoán được thánh ý, nếu không cũng không leo lên được đến vị trí này, có điều hiện giờ ngay cả hắc cũng không có biện pháp.

"Triệu Trung Tín." Hoàng đế ngữ điệu thường thường gọi hắc một câu. Hắc vội vàng ngừng ý nghĩ đến trước mặt đáp lời: "Có nô tài."

"An Tuyên thị ở cung điện nào? Đến chỗ nàng đi."

Hô hô, Hoàng thượng sẽ không phải là giả bệnh cuối cùng bị bệnh thật chứ? Vậy mà hôm nay đổi tính. Có điều câu này hắc một khắc cũng không dám tiếp tục nghĩ tới, nhanh chóng vọt ra sau đầu. Không quên nhắc nhở Hoàng thượng: "An Tuyên thị vừa thăng phân vị, vẫn ngụ tại Trữ Tú cung."

Chủ tử không nhớ được những việc vật vãnh này, bọn họ làm nô tài có phận sự phải nhắc nhở chủ tử, miễn cho chủ tử làm ra sai lầm trong lòng tức giận.

Hắn thấy Hoàng thượng đối với chuyện này không tỏ ý kiến, thoáng yên tâm. Không liên lụy đến hắn là tốt rồi.

Thời điểm Hoàng đế đến, An Tài nhân đang chơi đùa cùng Tứ Hoàng tử. Ngón tay nhẹ gãi hàm dưới, hài tử bốn tháng giống như cún nhỏ được gãi thoải mái, phát ra thanh âm "ha ha", tay còn vung vẩy.

Cảnh tượng mẫu tử chơi đùa này làm bầu không khí trở nên ấm áp nhu hoà. Mà An Tài nhân cũng không giống An Tuyên thị chất phác trước kia hẳn nhìn thấy.

Hạ nhân không thông báo, lúc này An Tài nhân mới phát hiện Hoàng đế giá lâm, vội vàng ôm nhi tử đứng lên hành lễ, Hoàng đế xua tay ngăn nàng lại.

Hắn cũng là ma xui quỷ khiến, nhớ lại lời Hiền phi nói liền đi tới đây. Nghĩ một hồi, không khỏi vì hành động của bản thân mà cảm thấy ảo não.

An Tài nhân đỡ nhi tử xong liền trao cho vú nuôi, đảo mắt thấy Hoàng thượng cau mày, không biết mình đã làm gì khiến hắn tức giận, rất là hoảng sợ. Lại nhìn thấy sắc mặt Hoàng thượng, không khỏi quan tâm hỏi: "Hoàng thượng không khoẻ sao?"

Đến khi ánh mắt trầm đục khó dò của Hoàng đế quét tới, nàng mới phảng phất cảm thấy mình nhiều lời, liền yên lặng cúi thấp đầu.

Hoàng đế như suy tư gì đó. An Tài nhân nhìn Hoàng đế nhin không được lo lắng, đỡ Hoàng đế đến mép giường, lúng ta lúng túng nói: "Hoàng Thượng ngồi."

Kỳ thật nàng muốn Hoàng đế nằm xuống nghỉ ngơi một lát, phàm là thân thể không thoải mái, nằm nghỉ cùng uống nước nhiều một chút liền tốt. Có điều vì ánh mắt của Hoàng đế, những điều muốn nói đều trôi ngược lại xuống bụng, nàng nhịn không được âm thầm than thở, sao mình lại không có tiến bộ như vậy.

Hoàng đế cũng nghe theo lời nàng ngồi xuống, đơn giản hẳn không phải thật sự bị bệnh, ngồi cùng nằm không có khác biệt bao nhiêu. Đối với lời nói không tốt của nàng cũng không truy cứu.

An Tài nhân không thông dong như Tiết Bích Đào, chỉ cần an ổn ở trong Nhất Can cung.

Nàng phỏng đoán từ sắc mặt Hoàng đế, có lẽ là nhiễm phong hàn, muốn thỉnh Thái Y, rồi lại rồi rẫm liệu Hoàng thượng không cảm kích còn trách mình nhiều chuyện hay không?! Lại nghĩ đến mình cũng biết chút y thuật, có thể bắt mạch cho Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng chắc sẽ không tin nàng. Cứ phân vân như vậy mà trì hoãn canh giờ, Hoàng thượng thấy nàng chỉ im lặng không nói gì đứng ở nói đó, trong lòng không có kiên nhẫn.

Nếu vẫn cứ đứng đó như đầu gỗ, vừa chạm phải ánh mắt của hắn cử chỉ đã kinh hoàng vô thức, vậy liền giống hệt như suy nghĩ của Hiền phi, vậy kẻ bị khó chịu nhất định sẽ là hắn.

"Được rồi" Hoàng đế thở dài, không ngồi bao lâu liền chuẩn bị dẹp đường, hồi Dưỡng Tâm điện tự mình thanh tịnh.

"Hoàng thượng..." Lúc này An Tài luống cuống, vội vàng há mồm muốn lưu hắn lại, nhưng lại cứng lưỡi, không biết nên nói như thế nào.

Tĩnh Tĩnh mới vừa bưng trà lên đang đứng ở bên cạnh không ngừng ra hiệu, sau mấy lần chần chờ cuối cùng nàng cũng nói ra lời: "Hoàng Thượng, thiếp, thiếp thân thấy sắc mặt ngài không tốt, hẳn là có chứng

bệnh. Thiếp có chút tinh thông y thuật, nếu Hoàng thượng không muốn thỉnh Thái y, vậy để thiếp bắt mạch cho ngài có được hay không?"

Hắn chưa từng quan tâm nhiều đến An Tài nhân, cho nên cũng không biết nàng xuất thân từ hạnh lâm[2] thế gia. Bởi vậy cũng không biết nàng còn có tài năng này, hiện tại nghe thấy cũng có chút kinh ngạc. Huống chi hắn vẫn luôn cho rằng nàng chất phác vụng về, nhưng từ những lời này có thể thấy nàng vẫn luôn chú ý đến mình, cho nên mới có ý nghĩ mình không muốn mời Thái y, xác thật là có chút thông tuệ như lời của Hiền phi.

Nhưng mà.....

[2]"Hạnh lâm" 杏林 rừng hạnh. "Đổng Phụng" 董奉 người nước Ngô thời Tam Quốc, ở ẩn ở "Lư Sơn" 廬山, chữa bệnh cho người không lấy tiền. Người bệnh nặng mà khỏi, ông trồng năm cây hạnh, người bệnh nhẹ mà khỏi, trồng một cây. Chỉ mấy năm sau có hơn mười vạn cây hạnh thành rừng. Về sau "hạnh lâm" 杏林 chỉ giới y học.

Hoàng đế nhìn nhìn nàng, trong lòng lại thở dài một hơi. Miệng lưỡi so với trước kia coi như đã tốt hơn không ít: "Không cần, trăm không ngại, không cần quan tâm." Nói xong vẫy tay gọi Triệu Trung Tín, không nhìn đến An Tài nhân, bước chân đến bậc thềm, nhanh chóng quay về Đường Tâm điện.

Hắn vẫn cảm thấy toàn thân có một loại cảm giác không nói nên lời, rõ ràng là không bị bệnh, lại vẫn không thoải mái. Cái này làm cho hắn không khỏi tâm phiền ý loạn.

Kỳ thật hắn cũng không có ý thức được, cho dù An Tài nhân có biểu hiện tốt gấp trăm lần trước mặt hắn, quan tâm chăm sóc hắn chu đáo, cho dù có là một người hoàn toàn phù hợp với ý nghĩ của hắn, ánh mắt đế vương vẫn như cũ, chỉ muốn truy đuổi thứ hắn muốn truy đuổi. Chung quy là không muốn một thứ chỉ có thể tạm chấp nhận.

Thời điểm Tiết Bích Đào lấy tư thế giải nan đề để nghiên cứu tâm tình "trời u ám nhiều mây" của Hoàng đế, cùng với thứ gọi là "nữ nhi tình trường" của Hoàng đế. Bùi Duẩn Nhi nhân đại phong hậu cung mà tấn Tài nhân đang theo cung nhân tiến vào thính đường Trường Xuân cung.

Nàng như là sợ tuyết đọng trên áo choàng rơi xuống làm dơ thảm, thật cẩn thận cởi xuống giao cho cung nữ đứng một bên.

Cung nữ cầm áo choàng đợi nàng đi vào xong không khỏi cười nhạo: "Quả nhiên là xuất thân gia đình bình dân, trách không được xuống ngựa sớm."

"Ha" cung nữ đứng đối diện quăng cho nàng một cái ánh mắt: "Chủ tử thị phi há là chúng ta có thể nghị luận?".

Dứt lời, nàng mới hảo tâm nhắc nhở, thấy nàng ta không cho là đúng cũng có chút buồn bực, nghĩ nghĩ xong liền bổ thêm một câu: "Nếu Hoàng hậu nương nương không cần nàng, hà tất để cho nàng tiến vào cửa? Đừng lại lảm miêng, đừng để cô cô bắt được, lúc đó mới thật sự là xuống ngựa."

Cung nữ kia thoáng nhìn thấy cô cô từ xa xa sắp đi tới, không có ý định tiếp tục cãi, vội vàng thẳng tắp thân mình, biểu tình nghiêm túc đúng chỗ. Đến khi nữ quan được gọi là "cô cô" kia đi đến trước mặt, thấy hai nàng an phận thủ thường, gật gật đầu. Nếu làm việc không tồi, cũng có thể cất nhắc một chút.

"Thiếp thân thỉnh an Hoàng hậu nương nương, chúc nương nương phượng thể an khang." Bùi Tài nhân ngoan ngoãn chu toàn lễ nghĩa, chờ Hoàng hậu cười miễn lễ, mới nhẹ nhàng đứng lên. Diễn sợ hãi kính cẩn đến đúng cả mười phần.

Hoàng hậu vừa lòng phân phó dọn chỗ, châm trà, từ từ đề ra câu chuyện: "Bùi Tài nhân hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi đến tìm bản

cung nói chuyện phiếm?" Phi tần thỉnh an phần lớn là vào sáng sớm, hiện tại canh giờ thỉnh an cũng đã qua.

Bùi Tài nhân không chút hoang mang trước tiên hỏi Hoàng hậu phượng thể khang phục như thế nào, lại nịnh hót phong thái Hoàng hậu không suy giảm theo năm tháng một hồi, lại khen đến hoa tai vàng nạm bảo đang lung lay của Hoàng hậu, sau đó mới bắt đầu dẫn câu chuyện vào đề tài chính.

"Làm khó Hoàng hậu nương nương, hôm nay thiếp thân đến là có chuyện quan trọng liên quan đến Trân Chiêu nghi muốn nói với Hoàng hậu, không biết..." Nàng cố tình dừng một chút, ra vẻ thần bí không hợp với thân phận thấp hèn của nàng. Thần thái lộ ra một chút lo lắng thấp thỏm, sợ Hoàng hậu sẽ không chấp nhận.

Điều bộ này Hoàng hậu đã rất quen thuộc, hoặc là nói hậu cung không phải chưa từng có. Vậy lui cung nhân, chỉ để lại một mình Kim ma ma: "Nói đi!"

Bùi Tài biết Kim ma ma là tâm phúc của Hoàng hậu, không có bất mãn, trực tiếp đem chuyện một cung nữ bên người Trân Chiêu nghi mờ ám, cùng với mấy ngày quan sát của nàng nói cho Hoàng hậu nghe. Giữa Hoàng hậu không có con trai cùng sủng phi có mâu thuẫn hay không, đều là chuyện mọi người cho dù biết cũng chỉ giữ trong lòng không dám nói ra.

Ấn đường Hoàng hậu nhăn lại, cho thấy là nghe lọt được, sắc mặt khẽ biến hỏi: "Ý tứ là nói cung nữ này có âm mưu?"

"Thực lực thiếp thân hữu hạn, tiếp cận quá mức sợ sẽ đứt dây động rừng, cho nên tra xét hồi lâu, chỉ cảm thấy nàng ta có gì đó mờ ám, cụ thể như thế nào còn chờ nương nương xác nhận."

Nàng tìm từ cực kì cẩn thận. Tỏ vẻ nàng không có đủ thực lực, giao quyền làm chủ lại cho Hoàng hậu: "Thiếp thân nghĩ, cờ tốt hay cờ xấu đều

phải xem bản lĩnh của người chơi cờ. Thiếp thân tự nhận bản thân không đủ bản lĩnh, nếu như nương nương có hứng thú, sao không thử xem, coi như là giết thời gian."

Hoàng hậu nghe nàng nói như vậy, lộ ra chút ý cười: "Người cũng là một người cơ linh."

Trách không được ban đầu có thể học theo Trân Chiêu nghi một chút bản lĩnh khiến Hoàng thượng vui vẻ. Chỉ tiếc ở trong cung lâu ngày, cùng Hoàng thượng sủng ái, tư thái cùng khí chất của Trân Chiêu nghi đã không ai có thể bắt chước theo được, bằng không nàng cũng là một quân cờ tốt.

Bùi Tài nhân khiêm tốn cùng nhàn thoại vài câu xong, lại chờ Hoàng hậu đáp ứng mấy yêu cầu nhỏ về cải thiện nơi ở mới cáo từ trở về.

Nàng cảm điều kiện đến không phải chỉ để trao đổi chút chỗ tốt này, có một số việc, cần phải làm từng bước. Ban đầu nàng thua chính là vì quá mức nóng nảy.

Bàn tay được bảo dưỡng kỹ càng của Hoàng hậu khẽ nâng, chạm đến hoa tai Bùi Tài nhân vừa mới thuận miệng khen ngợi, chạm đến tơ vàng ngọc lam. Ngọc nhiều mặt phản chiếu ánh sáng loé ra, trong mắt Hoàng hậu cũng có cái gì đó chột loé rồi biến mất.

"Ma ma, đi tra xét xem, sau đó..." Nàng không lãng phí nhiều thời giờ, chỉ một khắc như vậy đã nghĩ ra biện pháp chu toàn, phân phó bố trí những gì cần làm tiếp theo.

Thật là buồn ngủ liền có gối đầu đưa tới, nàng nhấp một ngụm trà, thoải mái mà cảm thán.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Giọt Nến

Edit: Du Quý phi

Beta: Mai Thái phi

Trong những ngày Tết, đường phố giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt mà trong hoàng cung cũng liên tục có những buổi yến tiệc vui vẻ. Dù biên giới phía Nam có Man tộc xâm phạm, nhưng so sánh với Đại Nguyên triều thì thực lực quân sự chung quy không đáng nhắc tới. Nếu Man tộc tới xâm phạm khi đương kim thánh thượng mới lên ngôi, căn cơ còn chưa ổn, còn có thể khiến tâm thần hoảng sợ, nhưng hiện giờ triều cục ổn định, lo lắng trong nước rất ít, tất nhiên là nhất trí đối ngoại. Có thể thấy được thủ lĩnh Man tộc kia cũng không tinh thông trong việc nắm bắt thời cơ.

Hơn nữa có uy danh hiển hách của một nhà Tướng quân Lý thị, Thiếu Tướng quân ra ngựa, mọi người đều cảm thấy thật sự an tâm. Cho nên cũng không có gì khác biệt với ngày Tết bình thường, vẫn vui vẻ phấn chấn như cũ, tràn ngập không khí vui mừng.

Trong buổi tiệc Hoàng đế uống không ít rượu, đa phần là bắt đặc dĩ lấy việc này để trấn an nhân tâm. Tửu lượng của hắn cũng tạm được, nhưng khi tới Dục Khôn cung thì hốc mắt đã hơi phấm hồng, cũng không nhìn rõ nhiều nơi.

Do Tiết Bích Đào đang mang thai nên được miễn tham gia yến hội phiền phức, hơn nữa cũng thích ngủ nên đã sớm tắt đèn nghỉ ngơi. Khi Hoàng đế đặt chân đến đình viện, chỉ nghe âm thanh từng đợt lá cây thổi

xào xạc, so với náo nhiệt ở nơi khác thì có vẻ đặc biệt yên tĩnh. Hắn giơ tay ngừng hành động cất cao giọng gọi của Triệu Trung Tín, đi thẳng vào điện.

Hôm nay vốn là Mộ Vân trực đêm, nhưng không làm gì được khi ba người bọn Phụng Tử dốc hết sức khuyên nàng nghỉ ngơi, cũng không cho nàng đến gần người chủ tử, giống như nàng là hổ sói muốn nuốt chủ nhân. Tuy nàng phỏng đoán chuyện này là do Vân Lũ xúi giục, nhưng rốt cuộc không chịu nổi ba người kia lấy cố quan tâm mà lừa nàng, đành dậm chân, lòng bàn tay nắm lại đem nển ra khỏi nội thất.

Lại suýt nữa đụng phải Hoàng đế đang nhấc chân vào điện, nàng bị hù nhảy dựng, ngay cả giá cắm nển nghiêng đi làm rơi hai giọt sáp nển bắn vào tay cũng không rảnh lo, chỉ rên một tiếng, không ngừng quỳ xuống vội vàng cầu xin.

Hoàng đế không muốn nàng ta lên tiếng quấy nhiễu Tiết Bích Đào nghỉ ngơi ở nội điện, lại thêm nàng ta cúi đầu không nhìn thấy thế tay của mình, Hoàng đế không thể không duỗi tay đỡ dậy. Tuy nói là đỡ nhưng lực đạo giống như kéo tới thì hơn, sau đó lắc đầu với nàng ta, ý bảo không thể lên tiếng.

Mộ Vân dùng một tay che miệng, gật gật đầu.

Kỳ thật Hoàng đế đã lâu chưa tới, không phải vì chuyện gì khác, mà là do sự tình ngày Tết rất nhiều. Năm rồi cũng vậy, chỉ là năm nay hắn càng tập trung đến triều chính và các việc lễ tiết vật vãn. Hiện giờ đứng tại điện các này cảm xúc có chút "Cận hương tình khiếp" [1].

[1] Cận hương tình khiếp (近乡情怯): một thành ngữ tiếng Trung, nói về cảm xúc phức tạp, không bình tĩnh được khi đi du lịch về quê nhà.

Hắn lại không để ý tới nhìn qua cung nữ này có vài phần quen mắt, chấp tay sau lưng đi vào phòng ngủ.

Mộ Vân lau giọt nển trên tay đi, sáp hồng trong suốt làm nổi bật làn da trắng tinh, sau khi vào cung sống trong nhung lụa, phần lớn các vết chai mỏng trên tay lúc trước cũng mờ đi, hơn nữa dung mạo lại tú mỹ, vóc người thon thả, nếu cùng các tiểu thư nhà khác đứng chung một chỗ cũng không khác biệt chút nào. Nàng nhớ tới cánh tay thì đã cảm nhận được độ nóng, khí thể áp bức cùng mùi rượu quanh mũi khiến nàng hơi say, sau khi đứng tại chỗ thật lâu trong đầu chợt thoáng hiện một ý niệm không tên không thể không chế được.

Hoàng đế bước khẽ, hẳn biết Tiết Bích Đào không quen khi trong phòng có người lạ, cho dù mang thai cũng chỉ thêm ở bên ngoài, cũng không cho phép các nàng nghỉ cùng, chỉ cần ở nơi mà kêu một tiếng thì có thể nghe thấy. Cho nên đến lúc bóng dáng cao lớn của hắc phủ tiểu nữ tử đang ngủ nghiêng trên giường, cũng không có cung nữ nơm nớp lo sợ nào ở một bên quấy rầy.

Chủ yếu là do đưa lưng về phía cửa sổ, lại không đuốc không đèn, mặc dù bóng đen của hắc tiến sát, nhưng lại không có biện pháp nhìn rõ mặt nàng. Vì thế hắc xa xa nhìn nàng an ổn ngủ trong chốc lát, tiếng hô hấp phảng phất gần bên tai, hẳn nghiêng tai nghe, mấy ngày mệt mỏi liên tục hình như giờ phút này đã lắng đọng an tĩnh lại. Sau khi uống rượu phản ứng luôn chậm, chờ hẳn ý thức được thân đang ở nơi nào thì chân đã hơi tê rần, đầu có chút mê man, nhưng hẳn vẫn rời khỏi cảm giác ấm áp ấy, chuẩn bị hồi Dưỡng Tâm điện nghỉ ngơi.

Hắn không biết sau lưng hắn, người vốn đang ngủ yên trên giường đã mở to mắt, ánh trăng chiếu vào ánh mắt đen nhánh, giống như có ánh sáng thần bí hiện lên trong đó.

Năm ngón tay Tiết Bích Đào khẽ giơ lên trước mắt, cười cười.

"Hoàng thượng." Thời điểm Hoàng đế xuyên qua đình viện, sau lưng truyền đến thanh âm gọi nhỏ, là cung nữ trong cung của Tiết Bích Đào.

Hắn tưởng có chuyện liên quan tới Tiết Bích Đào, liền dừng bước xoay người nhìn lại.

Vừa rồi ở đại điện, Mộ Vân suy nghĩ rất nhiều. Muốn dừng chân trong cung thì cần thánh sủng, mà hiện giờ tiểu thư đang mang thai, tất nhiên không thể thừa sủng. Từ lần trước Hoàng thượng ngồi chưa tới một chén trà nhỏ liền đi, rất hiếm khi đặt chân tại Dực Khôn cung, không biết có phải liên quan tới tiểu thư hoài tiểu chủ tử không thể hành phòng hay không. Trong cung có nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm Dực Khôn cung như vậy, cho dù gần đây Hoàng thượng chưa từng lâm hạnh cung nào, nhưng chuyện lần trước vẫn bị giấu cọt vô cùng. Ngẫm nói tiểu thư mang thai bụng to, Hoàng thượng thấy vậy còn hứng thú gì nữa.

Nàng muốn vì tiểu thư phân ưu, chỉ là tiểu cung nữ do một tay nàng đề bạt lên hiện giờ chiếm giữ vị trí của nàng, xa lánh nàng, làm nàng muốn nói gì hay làm gì đều không thể xuống tay. Ngay cả Phụng Tử và Sơ Hiếu cũng không nhớ tình cũ, dựng lên mấy cái tường vây, cản một mình nàng ở ngoài. Nàng nhớ tới mẫu thân của nàng có nói tới một ít chuyện nội trạch, bất luận chính thê hay tiểu thiếp, khi mang thai đều sẽ đẩy nha hoàn bên người mình ra, lung lạc nam chủ tử trong chính phòng mình. Huống hồ hiện giờ Dực Khôn cung không có chủ tử phi tần nào khác, dù tiểu thư muốn đẩy người để cố sủng nhưng cũng hơi khó xử vì trong tay không có người.

Nàng mong tiểu thư tốt, ít nhất không thể để Hoàng thượng lần này tới lại đi, không chừng ngày mai còn có nhiều lời khó nghe truyền ra.

Vì thế nàng chờ ở đình viện, quả nhiên vẫn nhìn thấy Hoàng thượng đi ra như cũ, không nghỉ bên trong. Lúc này nàng mới đánh bạo lên tiếng, nhưng da mặt lại đỏ lên, đôi mắt đảo một vòng bốn phía, sợ có ai đột nhiên nhìn thấy.

Nói chung đây là chuyện lớn gan nhất trong đời nàng, nhưng vì tiểu thư, không gì mà nàng không làm.

Ngay từ đầu Hoàng đế nhìn không biết là ai, hơn nữa bản thân nàng ta cũng dụng tâm trang điểm, so với bình thường có chút khác biệt. Sau lại nhờ ánh trăng khắp viện, Hoàng đế nhìn trong chốc lát mới nhận ra là cung nữ mới vừa rồi thiếu chút dụng vào hăn, hăn mơ hồ nhớ rõ Tiết Bích Đào với nàng ta rất thân thiết.

Bên má Mộ Vân đỏ lên, lời nói đến bên miệng lại bẻ đi, nói: "Đã lâu Hoàng thượng không tới xem các tiểu chủ."

Hoàng đế không cẩn thận, cho rằng đây là thay Tiết Bích Đào tới kêu oan, không khỏi cười: "Cố ý tới can đảm, chính là muốn thay các chủ tử nói lời này ư?"

Nàng thấy trong giọng nói Hoàng thượng có ý cười, chứng tỏ tâm tình không tồi, càng cười mềm nhẹ lên tiếng: "Vâng." Rồi cắn môi hồi lâu mới nói tiếp: "Bởi vì đã lâu không thấy Hoàng thượng..." Bộ dáng rất ngượng ngùng, không thể tự nhiên như lúc trước.

Lúc này Hoàng đế mới phát hiện có điều không đúng, hăn đỡ trán suy nghĩ. Lại nhìn người trước mắt trang điểm tỉ mỉ, lập tức có chút linh ngộ được chuyện gì đang phát sinh trước mắt.

Mộ Vân chỉ cảm thấy Hoàng thượng từ từ, từ từ đến gần nàng, áp lực vừa rồi nàng cảm nhận được giờ lại đến lần nữa, nàng ngừng hô hấp. Hoàng đế cúi thấp đầu nhìn, nàng cảm thấy có con nai chạy loạn trong lòng, không thể nói là cảm giác gì, chỉ biết rất hoảng loạn muốn thở dốc.

Sau đó nàng nghe thấy một tiếng "Mộ Vân", thanh âm mềm nhẹ nhưng lại giống như sấm sét nổ vang trên đỉnh đầu

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên tầm mắt Hoàng thượng đã chuyển sang phía sau nàng, cả người nàng có chút cứng lại xoay người sang chỗ khác, chủ tử được Vân Lữ đỡ bên cạnh cây cột đỏ.

Nàng ta muốn nói nhưng lại không nói nên lời, ma xui quỷ khiến sao lại nói một câu: "Chủ tử, cẩn thận kéo lạnh..."

Tiết Bích Đào khẽ cười một tiếng, không quản nàng ta nói gì. Lòng mi khẽ nâng, nhìn ánh mắt Hoàng đế: "Đây là Hoàng thượng coi trọng thị nữ trong cung của thần thiếp ư?" Âm cuối nâng cao, giống như coi khinh ánh mắt của hân.

Lời nói nghe có chút khó chịu, Hoàng đế không biết làm thế nào để hạ tâm tình xuống. Hân vốn tưởng rằng cung nữ này là do nàng bày mưu đặt kế làm chuyện cố sủng, rốt cuộc thì xác thực là đã lâu hân chưa đặt chân tới Dục Khôn cung, phi tần thường lui tới cũng không phải không làm chuyện tương tự. Hiện giờ thấy nàng không biết chuyện này, trong lòng có chút dễ chịu.

Hoàng đế coi Mộ Vân ở trước mặt giống như không khí, từ sau khi Tiết Bích Đào xuất hiện không thèm liếc nhìn nàng ta một cái: "Không phải ngủ rồi sao?" Hân ôm eo nàng, mặc dù mượt mà hơn lúc trước, trong lòng hân không biết sao lại cảm thấy kiên định hơn.

Tuy Tiết Bích Đào thất vọng khi Mộ Vân cô phụ nàng, nhưng rốt cuộc nàng không phải bản gốc, chưa từng có tình cảm gì với Mộ Vân, cho nên sau cũng không thất vọng nữa, ngược lại có thể nhờ việc này lấy sự thương tiếc của Hoàng đế. Cho dù trong lòng nam nhân có vương mắc gì, nhưng lúc nào cũng nguyện ý bao dung thương tiếc nữ tử bị uất ức, nàng đã cân nhắc rõ ràng.

"Gặp mộng nên thức dậy." Nàng nhỏ giọng nói một câu, sau đó quay đầu lại nhìn khuôn mặt co quắp của Mộ Vân. Trong mắt vô cùng thương

tâm, môi gắt gao mím lại, không nói gì nữa. Hoàng đế thấy quả nhiên lòng thấy thương xót, nhất thời quên khúc mắc của mình trong khoảng thời gian này.

Vân Lũ chậm rãi bước tới gần Mộ Vân, thở dài một tiếng: "Mộ Vân tử..."

Trong nháy mắt, Mộ Vân cảm thấy tiểu tâm tư của mình đã bị nàng ta nhìn thấu, nên không khỏi chật vật né tránh ánh mắt.

"Trẫm ngủ bên cạnh nàng nhé?" Hoàng đế nhớ lại nhiều phi tần rất thích lấy lý do tiếng sấm đánh chớp loé làm cho hoảng sợ ngủ không được, hoặc thân mình không khỏe để tìm kiếm sự bảo hộ của hân, đều nói khí của chân long thiên tử có thể làm cho quý sợ. Hân chi bằng tin tưởng nó, phản đối thì có chút dở khóc dở cười, nhưng không biết sao mình lại trở thành bùa an thần nữa?

Phụng Tử đốt nến đỏ lên, Tiết Bích Đào và Hoàng đế cùng ngồi trên giường La Hán, Mộ Vân tự giác quỳ ở phía dưới.

Tiết Bích Đào vẫn không nhìn nàng ta, quay đầu nói chuyện với Hoàng đế: "Hoàng thượng còn nhớ rõ lần bực bội với thần thiếp không?" Nàng không quản chuyện Hoàng đế cười hay muốn phản bác ngắt lời, tiếp tục nói: "Khi đó thiếp thân vào cung không lâu, hơn nữa biết được làm cho long nhan tức giận sẽ có kết cục gì, trong lòng vô cùng sợ hãi. Tuy thiếp thân đã tự giác không làm long nhan tức giận, nhưng vẫn lo lắng Hoàng thượng hiểu lầm thiếp thân. Hoàng thượng biết thiếp thân làm việc luôn thẳng thắn, chuyện kia thật sự có chút sợ, không đầu không đuôi phái cung nữ đi mời Hoàng thượng. Nàng ta cứ quỳ thấp dập đầu không ngừng với các loại y phục đủ màu sắc như vậy, không màng đến chỉ trở và cười nhạo xung quanh, nhưng may là nàng ta vẫn thỉnh Hoàng thượng tới được -"

"Thần thiếp vẫn luôn nhớ rõ ân huệ này của nàng ta." Nói tới đây, thanh âm của nàng nghẹn ngào.

Hoàng đế nghe nàng nhắc tới thì nhớ lại, lần đó hẳn cho rằng nàng là một nữ tử khác biệt nhưng lại chẳng có gì bất đồng với hậu phi khác, cho nên hẳn ảo não không đi Phương Hoa các của nàng. Vẫn là cung nữ kia thỉnh cầu mãi, hơn nữa hẳn cũng không thực sự nghĩ cứ như vậy mà ném nàng ra phía sau, cho nên sau đó mới hoà hảo lại.

Trách không được hiện giờ nàng thương tâm như vậy. Hoàng đế than một tiếng, càng thương tiếc ôm nàng vào trong lồng ngực, thấp giọng an ủi.

Sau khi nghe xong lòng Mộ Vân càng chôn chặt hơn, khoé mắt xuất hiện nước mắt. Nàng vẫn luôn cho rằng tiểu thư đã quên, nhưng thực ra người quên không phải là tiểu thư, mà là chính nàng.

Cho dù nàng biện hộ cho chính mình vì tiểu thư không hề trọng dụng, các đại cung nữ còn lại cũng xa lánh, hơn nữa nàng đã sớm quen với cuộc sống phú quý, cho nên nàng vô cùng hoảng sợ sẽ mất đi tất cả những thứ ban đầu có được. Nàng vất vả chịu đựng hầu hạ tiểu thư đến ngày này, nàng chỉ muốn đoạt lại ánh mắt của tiểu thư mà thôi, nhưng những cái vinh hoa đó cũng đồng thời che mắt nàng.

Nàng hối hận đã không kịp rồi.

Hoàng hậu ngồi thẳng ở phía trên, nghe cung nữ báo lại thì nhẹ nhàng băng quơ nói: "Thất bại thì thất bại, dù sao cũng không phí nhiều tâm lực cho bố cục lần này." Chỉ là an bài mấy tiểu cung nữ dao động xúi giục bên tai mà thôi. Nàng vốn tưởng rằng cung nữ này không trung thành với chủ tử của mình nên muốn bỏ lên thuyền lớn hơn nữa, cho nên mới cho người kích động nàng ta, đóng một cây đinh xuống.

Không nghĩ tới nàng ta thấy phong cảnh của chủ tử nên muốn tự mình bò lên giường của Hoàng thượng. Nếu thành công thì nói không chừng có thể làm Tiết thị động thai khí, không phải tốt xấu gì thì trước kia nàng ta cũng là nha hoàn tri kỷ kề cận với Tiết thị sao.

"Cái cung nữ kia, Trân Chiêu nghi xử lý thế nào?"

"Bẩm nương nương, nghe nói Trân Chiêu nghi thiện tâm, chỉ thả nàng ta ra cung, không truy cứu gì."

"Thiện tâm?" Hoàng hậu nhếch khoé miệng: "Khế ước bán mình của nàng ta ở trong tay Trân Chiêu nghi hoặc mẫu thân của Trân Chiêu nghi, cho dù ra cung cũng không phải muốn lăn lộn ra sao thì lăn. So với chịu những phê bình trong cung thì tiện nghi hơn một chút."

"Kia..." Cung nữ báo lại cúi đầu, không biết nên trả lời như thế nào.

Hoàng hậu cũng không trông cậy nàng ta có thể sửa bậy gì, hỏi lại: "Hoàng thượng đâu?"

"Hoàng thượng, Hoàng thượng nghỉ ngơi ở Dực Khôn cung ạ." Cung nữ kia cẩn thận trả lời.

Sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên trầm xuống. Đã mấy ngày nay Hoàng thượng chưa đặt chân tới hậu cung, không nghĩ tới ngày đầu tiên đã nghỉ ngơi ở Dực Khôn cung. Nàng làm Hoàng hậu mấy năm nay, trừ bỏ lần cấm túc đó, trước nay Hoàng thượng cũng không hạ thể diện nàng như vậy. Cho dù cấm túc thì cũng nói với bên ngoài là nàng dưỡng bệnh. Trân Chiêu nghi, người nữ nhân này càng ngày càng làm nàng cách ứng [2].

[2] Cách ứng (隔应): một từ vựng tiếng Trung. Có nghĩa là ghê tởm, không thoải mái nhưng không đến mức nôn mửa. Thường được sử dụng ở miền Nam và Bắc Trung Quốc.

Nàng không chút để ý phất tay cho cung nữ kia lui ra, suy nghĩ tới một chuyện khác. Nàng vẫn cảm thấy lần cáo ồm này của Đức phi không thích hợp lắm, giống như lần trước nàng ta tạm ẩn phía sau tấm màn, chỉ sợ lại có chuyện kỳ quặc khác.

Thương tâm là thật, nhưng bệnh không dậy nổi kéo dài mấy tháng khiến nàng có chút không tin. Xem ra chắc phải đi tra rồi.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lục Thảo (Cỏ Xanh)

Edit: Su Thái phi

Beta: Mai Thái phi

Tiết Bích Đào dựa lưng vào cái đệm nhỏ, thả lỏng toàn thân giục Tống ma ma chỉ giáo phương pháp và cách điều chỉnh hô hấp bằng bụng, nghe nói đối với thai nhi sáu bảy tháng rất có lợi.

Phụng Tử múc một muống đậu hũ lục thảo trắng mịn đưa đến bên miệng chủ tử, Tiết Bích Đào lười đến nỗi đưa tay lên thì nàng ăn. Hương lục thảo thanh đạm lưu luyến ở môi răng, nàng hài lòng: "Cái này không tệ."

Sơ Hiếu thấy thế lệnh cho tiểu cung nữ đi phòng ăn nhỏ thưởng, nàng không quen với việc tính toán sổ sách, sau khi phân phó xong thì nói: "Việc này sao chủ tử lại phái nô tỳ làm. Mộ Vân có thể quản rất tốt, nô tỳ không làm được."

Phụng Tử dừng tay, nghiêng người liếc mắt một cái: "Cái hay người không nói, lại nói cái dở?"

Vân Lũ thấy sắc mặt Sơ Hiếu ngượng ngùng, không dám tranh luận với Phụng Tử, lúc này mới cười giảng hòa: "Cũng không phải cái tên không được gọi, chủ tử đã nhẹ nhàng thả nàng ta đi, có thể thấy được lòng dạ chủ tử rộng rãi, cũng không để chuyện đó ở trong lòng. Chúng ta càng không cần phải độc như rắn rết."

Tiết Bích Đào tỏ vẻ ủng hộ: "Miệng vết thương mà che lâu sẽ sinh mủ đấy, chi bằng cứ để nó tự nhiên sẽ tốt. Nàng ta hầu hạ ta lâu như vậy, nói đến cảm tình tất nhiên là sâu nhất, nhưng khi nàng ta có quyết định đó, tình nghĩa nhiều năm cũng đều tiêu tán." Lâu nhưng thật ra không lâu, nhưng tình cảm thì thật sự có. Bao gồm cả những lời nàng nói với Hoàng đế, ba phần thật bảy phần giả, thật giả trộn lẫn mới làm Hoàng đế không phân biệt rõ ràng.

Nhưng nói cho cùng, bảy mươi phần trăm điểm số kỹ năng mới là do Hoàng đế cam tâm tình nguyện bị nàng lừa gạt.

Sơ Hiếu cho rằng lời nói của mình lại chọc cho chủ tử cảm thán thương tâm, nhất thời tính tình bạo phát, liền hướng phủ Thượng thư phi nhốt: "Lúc ban đầu các nàng nói nô tỳ còn không tin. Nuôi không một bạch nhãn lang, đã phụ một mảnh tâm ý của chủ tử." Kỳ thật chính nàng cũng thương tâm, đã ở chung nhiều năm như vậy, là viên đá cũng có cảm tình.

Nhưng không thể so với Phụng Tử, nhìn có tình có nghĩa, nhưng tình nghĩa kia luôn hướng về phía chủ tử, tính cách quả thật rất lạnh nhạt. Mộ Vân đi rồi, cũng không thấy nàng khổ sở khó chịu. Vẫn cẩn thận hầu hạ chủ tử như cũ, giống như không có việc gì có thể để vào mắt.

Tiết Bích Đào nhướn mày: "Hả? Trước kia hai người bọn họ nói cái gì?" Nàng thì dựa vào lúc chức năng "Cảnh giác" có tác dụng mới phát hiện được, thời gian trước còn tự đắc "Hậu viện sẽ không nổi lửa", nào biết đâu rằng hậu viện đã sớm bị thiêu đốt khói lửa mịt mù. Mặc dù nàng thật sự có chút tò mò, giả sử nàng không ra ngoài điện xem, Hoàng đế sẽ làm như thế nào.

Lúc này Sơ Hiếu đồng thời bị hai người trừng mắt liếc một cái, nàng "Ha hả" cười gượng hai tiếng. Cũng may sự việc đã qua đi, dù để chủ tử biết cũng không có gì.

Vì thế Vân Lũ nói tất cả với chủ tử, việc các nàng phát hiện Mộ Vân có chỗ không thích hợp và thương nghị ngầm giữa các nàng. Chỉ là các nàng không nghĩ chỗ không đúng mà các nàng phát hiện, kết quả là đoán sai. Mộ Vân cũng không phải muốn gây bất lợi với tiểu chủ tử.

Vân Lũ tự nghĩ lại: "Nô tỳ tự cho là mình nghĩ đúng, Mộ Vân tỷ tỷ đã đầu nhập nhà khác, lúc này mới khắp nơi phòng bị nàng ta. Lại không biết có phải là bởi vì hành động này khiến nàng ta hoàn toàn thất vọng buồn lòng mới làm ra việc như vậy hay không. Nô tỳ... Rốt cuộc nô tỳ chiếm vị trí của nàng ta, có lẽ nàng ta cảm thấy mình không được chủ tử trọng dụng nên mới có thể làm ra chuyện như thế."

"Thắng làm vua thua làm giặc." Tiết Bích Đào cười cười, lời nói không phải là khuyên nhủ, khiến Vân Lũ có chút xấu hổ. Người am hiểu nhân tình như Vân Lũ, ở trong cung chưa từng gặp qua ví dụ này. Làm sao lại không có tính toán 'thuận nước đẩy thuyền' ngay từ đầu để có được kết quả này chứ? Chẳng qua là nàng không thêm để ý thôi, lại nói: "Nàng ta đã có tâm tư như vậy, không phải sớm, thì là muộn. Đau dài không bằng đau ngắn, đổi lại ta tình nguyện sớm một chút." Muốn địa vị được củng cố, có một số việc không thể không làm. Chính nàng còn không làm được chuyện không tranh, sao lại có thể khắc nghiệt yêu cầu người khác.

Vân Lũ vốn bị chủ tử nhìn thấu đang xấu hổ và bất an, nghe lời nói này của chủ tử dần dần trấn định lại, hiểu được một chút. Dường như càng ngày nàng càng hiểu chủ tử, lại giống như càng ngày càng không hiểu chủ tử.

Sơ Hiếu ở bên kia nghe như lọt vào trong sương mù, mà Phụng Tử, vẫn cúi đầu không lên tiếng, tiếp tục làm công việc trên tay.

"Nhữ Ngôn tỷ, tỷ đã tới!" Tiểu cung nữ vội vàng chạy ra, đứng phải Nhữ Ngôn muốn đi vào, giống như tìm được cọng rơm cứu mạng, bắt lấy nàng ta: "Tỷ mau đi khuyên nhủ đi, chủ tử lại ném vỡ hai cái chén nhỏ."

Nhữ Ngôn nghe xong bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ta đã biết, người đi xuống trước đi."

Tiểu cung nữ lui xuống, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nhữ Ngôn vén màn đi vào, đúng lúc một cái chén nhỏ ném lại đây, suýt nữa nện vào nàng. Nàng vuốt ngực ổn định tâm tình, suy nghĩ, nếu không phải phu nhân đối với nàng ân trọng như núi, nàng cần gì phải tổn công vô ích hầu hạ một chủ tử thiếu căn cơ như vậy.

Nghĩ thì nghĩ, nàng vẫn vực dậy tinh thần, lực đạo nhu hòa ngăn trở động tác ném của nàng ta, khuyên giải an ủi: "Sao chủ tử phải tức giận, nếu động đến tiểu chủ tử cũng bị chọc tức, sao có thể tốt được?"

Mẫn Quý nhân đã thẳng đến Tiệp dư hất tay cười lạnh: "Có tức hay không thì thế nào, dù sao nó cũng là cái không ai quan tâm."

Nhữ Ngôn biết nhất định là việc Hoàng thượng nghỉ ở Dực Khôn cung đã bị vị tổ tông này biết được. Rõ ràng nàng đã phân phó không được nói chuyện này, không biết kẻ nào miệng rộng không quản được để lộ ra. Vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể cố gắng trấn an.

"Sao chủ tử có thể nói lời này, long tử phượng nữ sao có thể không ai quan tâm? Hôm kia không phải Thái hậu nương nương còn phái người tới hỏi thăm sao."

Nhắc tới Thái hậu, sắc mặt Mẫn Tiệp hòa hoãn một chút, cuối cùng cô mẫu vẫn đứng về phía nàng. Nhưng lại nhớ đến biểu ca bị Tiết thị kia làm cho mê hồn vắng đầu chuyển hướng, dù cho gần đây ít đến, nhưng không phải cũng không đi các cung khác sao, cuối cùng nàng ta vẫn đứng nhất.

Nghĩ như vậy, lại có một hơi chặn trong cổ họng, không thể đi lên cũng không hạ xuống được, vô cùng khó chịu.

Nhữ Ngôn vừa thấy chân mày Mẫn Tiệp dư giương lên liền biết không tốt, đưa chủ ý cho nàng ta: "Nô tỳ biết chủ tử nhìn vị bên kia không vừa mắt. Chủ tử ở chỗ này nín thở, nàng ta ở nơi đó còn cảm thấy thật dễ đó, không ảnh hưởng chút nào."

Không đợi Mẫn Tiệp dư tức giận phản bác, nàng nói tiếp: "Nếu chủ tử muốn cho nàng ta phạm lỗi, vì chủ tử, nô tỳ có một vài trù tính."

"Người có chủ ý gì?" Mẫn Tiệp dư hồ nghi nhìn nàng.

"Chủ ý thì có, chỉ là tạm thời uất ức chủ tử phải yếu thế hơn Trần Chiêu nghi, những việc khác nô tỳ sẽ thay chủ tử chuẩn bị tốt." Nàng đến gần bên tai Mẫn Tiệp dư, tỉ mỉ nói.

Chủ ý này chỉ là dựa vào chân tình của chủ tử đối với Hoàng thượng, để chủ tử khẩn cầu Trần Chiêu nghi một phen, lại thiết kế khiến cho Hoàng thượng nhìn thấy. Đến lúc đó chỉ cần nắm bắt tốt thời cơ, chẳng những Trần Chiêu nghi có miệng không thể nói rõ, nói không chừng Hoàng thượng còn sẽ cảm động hoặc là thương tiếc đấy. Nếu có thể chọc giận Trần Chiêu nghi, đương nhiên càng tốt.

Kỳ thật kế này rất cầu thả nhưng nàng thật sự không nghĩ ra còn có cái gì thích hợp cho chủ tử đi làm mà không thẳng thắn quá mức, ít nhất biểu lộ chân tình, chủ tử có thể phát ra từ nội tâm nên làm rất tốt. Nàng cũng chỉ muốn tạm thời trấn an chủ tử, đừng động một chút lại đập đồ vật mà thôi.

Mẫn Tiệp dư vốn không vui, nhưng ngẫm lại kết quả lại cảm thấy uất ức một lần cũng không sao. Sau khi đồng ý quả nhiên tâm tình thoải mái rất nhiều, nàng sai tiểu cung nữ đang nơm nớp lo sợ đứng ở góc đi lấy đồ: "Người, qua bàn kia lấy đến đây đi, rồi đi Ngự Thiện Phòng lấy thêm, đừng chậm trễ." Nàng chỉ vào mâm hoa quả trên bàn.

Đó là do Thái hậu phái ma ma tới mang lư hương trong phòng nàng đi, sau đó sai người thỉnh thoảng thay đổi hoa quả, dùng để làm tươi mát không khí trong phòng.

"Vâng." Tiểu cung nữ cúi đầu bưng bàn đưa đi, trong ánh mắt đen nhanh chóng lóe lên cái gì.

Mà lúc này, chính điện Hàm Phúc cung, Lệ Quý tần vì bị Đức phi ứng phó mà phiền lòng tự hỏi: "Hành động lần này của Đức phi nương nương, ta có chút nhìn không thấu..." Lệ Quý tần lẩm bẩm.

Hiện giờ cùng là không con, nàng cho rằng quan hệ giữa mình và Đức phi càng thêm vững chắc, lại mượn thế lực Đức phi khiến Hoàng hậu nể thử quả đắng nàng gieo. Nhưng mặc cho nàng nói bóng nói gió, Đức phi vẫn thân mình suy yếu nằm ở trên giường, hàm hàm hồ hồ ứng phó nàng. Tiểu cung nữ nào đó còn nhắc tới nàng ta cần một con mèo.

Uyển Hề suy nghĩ, nói: "Trái phải cũng không quan hệ đến chủ tử. Nô tỳ nghĩ, chỉ sợ là đánh chủ ý trên người các phi tần có con đi?"

Lệ Quý tần cười nhạt: "Nếu đúng là như vậy, nàng ta bị cái chết của Hàn Thừa Vận kích thích đến không có đầu óc. Mặc kệ là có hại mình hay người của mình, cứ mài dao trước rồi nhìn chăm chăm hài tử của người khác." Chính nàng không có bản lĩnh này, cho nên cực lực ngóng trông Đức phi có thể nhanh chóng tỉnh lại, làm một động tác áp chế Hoàng hậu.

Uyển Hề không dám nói gì.

Kỳ thật lúc Lệ Quý tần biết mình không thể có con nối dõi, còn không phải thấy ai cũng căn sao, An Quý nhân vì vậy mà chịu khổ một phen. Nói đến cùng, đơn giản là căn cơ của Hoàng hậu nương nương trong cung khó có thể dao động, trong chốc lát không động được đến trên đầu nàng ta, đành phải tìm người chịu tội thay để phát hỏa trước thôi.

"Hoàng hậu còn chưa có phát hiện Mật Quý nhân có vấn đề?" Lệ Quý tần đột nhiên hỏi.

Uyển Hề trả lời: "Nô tỳ đã hỏi thăm qua, Tố Nguyệt căn lười tự sát. Nghĩ là không khai nòng ta ra."

"Không bị phát hiện thì tốt, nói sao thì chúng ta cũng là người cùng thuyền." Lệ Quý tần không chút để ý nói: "Sau này cũng còn có chỗ hữu dụng."

Tiết Bích Đào cho rằng, hình ảnh hai thai phụ chạm vào nhau thật mới lạ thú vị. Đương nhiên trước tiên cái gọi là chạm vào không phải bụng to va chạm, mà chỉ là tình huống gặp mặt chào hỏi đơn thuần thôi, nếu không thì sẽ trở thành hiện trường huyết án.

"Mẫn Tiệp dư thật có hứng thú." Đúng là oan gia ngõ hẹp, Tiết Bích Đào bất động thanh sắc dịch ra một bước, bàn tay dán trên bụng khẽ vuốt. Cái thai dường đến lúc này, nòng không muốn vì đi tản bộ rèn luyện bình thường mà bị người thiết kế. Cho dù đối phương giống nòng cùng là người mang thai, sức chiến đấu rất thấp.

Lúc này Mẫn Tiệp dư không biết ăn trúng cái gì, quy quy củ củ đỡ tay cung nữ ngồi xồm xuống. Ngoan ngoan xưng: "Thiếp thân thỉnh an Chiêu nghi nương nương, nương nương cát tường."

"Miễn lễ." Tiết Bích Đào tùy ý nâng nâng tay, kêu đứng lên.

Mẫn Tiệp dư không đứng lên, ngược lại ngoài dự đoán của mọi người thân thể quỳ xuống, rất là ai thiết gọi một tiếng: "Chiêu nghi nương nương."

Ngay cả Nhữ Ngôn cũng bị nàng ta làm hoảng sợ, thiếu chút không đỡ ổn vút tay chủ tử đi. Chủ tử cũng quá nóng vội, phải kéo dài thời gian chờ Hoàng thượng tới mới nói.

Tiết Bích Đào khẽ nhú mi, nâng tay về hướng bên cạnh, Vân Lũ đỡ lấy, bên môi mỉm cười thông thả ung dung hỏi: "Mẫn Tiệp dư đang ca bài gì vậy?"

Mẫn Tiệp dư như phảng phất không nghe được, tiếp theo thê lương nói: "Thường ngày Chiêu nghi nương nương chiếm lấy Hoàng thượng thiếp thân cũng không nói cái gì, cho dù là không hợp cung quy. Hoàng thượng thích đi chỗ nào cũng không tới phiên chúng ta quản, nhưng từ sau khi nương nương truyền ra tin tức mang thai sau thiếp thân, Hoàng thượng liền ít khi đi Quế Nguyệt các của thiếp thân. Thiếp thân cũng là vì hài nhi trong bụng, thật sự là không có biện pháp nào. Mong nương nương làm việc thiện, để cho Hoàng thượng đến nhìn hài nhi trong bụng thiếp thân một chút, thiếp thân thật sự không muốn sau khi nó sinh ra, người khác nói với nó rằng Phụ hoàng nó coi thường lãnh đạm với nó như thế."

Nhữ Ngôn âm thầm kinh ngạc, lời nói này dù là chỉ trích Trân Chiêu nghi bá chiếm Hoàng thượng, hay bất mãn chuyện nàng ta cố tình ở sau khi chủ tử mang thai cũng truyền ra tin tức mang thai nhằm độ sủng, thật sự là chọc giận Trân Chiêu nghi, xác thật không thể để Hoàng thượng nghe thấy. Chỉ là không biết chủ tử vốn có tính toán hay là không khắc chế được mà nói ra từ nội tâm mình.

Những lời nói của Mẫn Tiệp dư nếu nói với người khác thì họ đã sớm tức giận đáp lễ nàng: Hoàng thượng cũng không phải ta, sao có thể để ta nhường cho người, người nhường cho ta, đây là người coi Hoàng thượng thành vật phẩm sao?

Nhưng mọi người đều biết, từ trước đến nay Tiết Bích Đào hành động không theo lẽ thường. Giờ phút này tinh thần nàng đã bay cao, chỉ nghĩ

ngẫm dụng ý trong hành động này của Mẫn Tiệp dư. Thường nói, 'nhất tâm bất năng nhị dụng'[1], vì thế nàng trả lời có lệ mà tràn ngập khiêu khích: "Bốn cung không vui, người làm khó dễ được ta sao?"

[1]Nhất tâm bất năng nhị dụng: không nên làm hai việc cùng lúc.Ta chỉ muốn ăn đậu hủ lục thảo a a a

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Con Mèo

Edit: Huyền Hiền nghi

Beta: Mai Thái phi

Ai mà không muốn mình có một thanh danh tốt, thể hiện bản thân mình khoan dung hào phóng? Dù là không muốn, khi giờ giọng châm chọc cũng phải quanh co lòng vòng, miễn để truyền ra ngoài thì thật không dễ nghe. Những lời Tiết Bích Đào vừa nói ra, khiến cho tất cả đám đông đều im lặng. Ngay cả Mẫn Tiệp dư đang giả vờ lau nước mắt cũng ngừng khóc, có chút không theo được mạch cảm xúc.

Bị gián đoạn như vậy, dù Mẫn Tiệp dư có chân tình chân ái đi nữa cũng không thể diễn tiếp được.

"Mẫn Tiệp dư không khóc nữa hả?" Tiết Bích Đào cười hỏi một câu, cũng không chờ nàng ta đáp liền nói tiếp: "Không khóc nữa là tốt, không lại khiến cho Hoàng thượng anh minh của chúng ta đi ngang qua đây cảm thấy đau đầu". Năm chữ "Hoàng thượng đi ngang qua" được nàng nhấn mạnh hơn bình thường.

Thoáng chốc mặt Mẫn Tiệp dư trắng bệch.

Làm sao nàng ta biết được?

"Tốt tốt, đều đã là mẫu thân" Tiết Bích Đào nhìn sắc mặt của nàng ta thì biết mình đã đoán đúng rồi, lúc này nàng cười thật khoan dung: "Không phải vừa mới còn luôn miệng nói 'vì hài nhi trong bụng' sao, nếu quý lâu

không cần thận bị sẩy thai, đến lúc đó muốn khóc cũng không có chỗ khóc đâu".

Mặt Nhữ Ngôn cũng trắng bệch, nàng có trực giác là hỏng rồi.

Quả nhiên Mẫn Tiệp dư bị lời ngoài ý trong thể hiện rõ ý 'Nàng cũng chỉ là hư tình giả ý dựa vào chuyện hài tử' của Tiết Bích Đào khơi dậy ý chí chiến đấu. Ngày thường phần lớn thời gian của nàng đều cẩn thận chăm sóc để ý đến hài tử trong bụng, một số loại thức ăn không yêu thích như những thức ăn làm từ đậu, hoa quả, nhưng chỉ cần những thức ăn do Kinh ma ma bảo thì nàng đều không chút do dự mà ăn chúng. Cho dù có những lúc ngẫu nhiên không khống chế được tính tình mà đập phá đồ vật, nàng cũng sẽ cẩn thận bảo vệ bụng của mình. Chỉ là tính tình kiêu căng của nàng đã được nuôi dưỡng từ bé, cũng không dễ dàng sửa đổi.

Nhưng như thế không có nghĩa là nàng không có nỗ lực để thay đổi. Ai cũng không được nói nàng như vậy.

Lúc này có lẽ nàng đã quên, vì muốn làm cho biểu ca biết rõ 'bộ mặt thật' của Trân Chiêu nghi mà trở lại bên cạnh mình, nàng đã nghe theo biện pháp của Nhữ Ngôn, quỳ xuống đất, muốn cho Hoàng thượng đi đến nhìn thấy nàng đang ở thế hạ phong, bị Trân Chiêu nghi bức đến đường cùng.

Tuy rằng các nàng nghĩ sẽ không lâu, sẽ không nguy hại đến hài nhi trong bụng. Nhưng ai có thể khẳng định kế hoạch sẽ không có sai sót? Nếu thật sự lo lắng cho hài nhi, nàng nên từ bỏ kế hoạch này mới đúng.

Vẫn là nhờ Nhữ Ngôn liều mạng giữ chặt tay áo của nàng, nàng mới không có nhảy dựng lên tranh luận cùng Trân Chiêu nghi. Đương nhiên, do bụng to tròn nặng nề nên nàng không thể đứng dậy ngay lập tức cũng là một lý do.

Nhữ Ngôn nghĩ tốt xấu gì cũng phải chống đỡ cho đến khi Hoàng thượng đến, không thể kiểm củi ba năm lại đốt trong một giờ như vậy.

Mẫn Tiệp dư bị nhắc nhở, cắn răng nhịn xuống, vẫn duy trì bộ dạng khóc thương như trước. Người khác từ xa nhìn lại còn tưởng rằng do Tiết Bích Đào cậy thế hiếp người.

Tiết Bích Đào phát hiện vẻ mặt mờ ám của chủ tử các nàng, nàng quay qua Phụng Tử, vẫy tay nói: "Nếu Mẫn Tiệp dư muốn quỳ ở trong rừng cây này cầu phúc cho hài nhi, chúng ta cũng không tiện làm phiền. Chỉ là rốt cuộc nàng cũng đang mang thai, quỳ trên đất như thế không ổn. Xưa nay bốn cung luôn là người thiện tâm, Phụng Tử, đưa cái đệm mềm mà bốn cung hay dùng khi đi đường mệt mỏi đến đây cho Mẫn Tiệp dư quỳ, để cho nàng chuyên tâm vì Hoàng tử tương lai của chúng ta cầu phúc, cũng sống lâu một chút".

Kể từ đó, dù Mẫn Tiệp dư có quỳ thẳng tắp không dậy nổi cũng không có chút nào quan hệ tới nàng. Nói ra lời nói độc ác này, giống như nếu Mẫn Tiệp dư không cầu phúc thì hài tử kia sẽ đoản mệnh vậy.

Nàng nói mấy câu làm cho Mẫn Tiệp dư tức đến muốn xỉu, nàng ta muốn nàng quỳ thật lâu, đến lúc đó long thai không còn thì lấy đâu ra sống thọ? Đây là thiện tâm cái gì chứ!

Nhưng nàng cũng chỉ có thể ôm đại hận trong lòng nhìn Trần Chiêu nghi cứ như vậy cùng người hầu quay quanh, thông thả rời đi.

Từ đầu đến cuối, vị vua bù nhìn của chúng ra vốn phải xuất hiện ngay cả mặt cũng không có lộ ra... Nói đến cùng, Hoàng đế cũng không phải đạo cụ mà ai thiết kế hẳn đi ngang qua thì hẳn sẽ ngẫu nhiên đi ngang qua.

Biểu hiện của Mẫn Tiệp dư cả buổi coi như công không, tạm thời chỉ có thể nuốt xuống một ngụm máu tươi đã dâng đến cổ họng xuống, nguyên khí bị tổn hại nặng nề, dựa vào tay của Nhữ Ngôn chuẩn bị hồi cung.

Cỏ xanh bị đè xuống lộn xộn, chứng tỏ nàng đã từng đến đây.

Hoàng đế nín thở ngưng thần tập trung, đề cổ tay viết tiếp lên tờ giấy Tuyên Thành chữ "Tư", sau khi viết xong nhắc bút lên, quan sát chữ viết.

Triệu Trung Tín xem canh giờ, lại nhìn nhìn từng khắc trôi qua, nhẹ nhàng tiến lên nhắc nhở Hoàng thượng: "Hoàng thượng, đã đến canh ba của buổi trưa, ngài có phân phó hôm nay dùng cơm trưa cùng Thái hậu nương nương".

Hoàng đế nghe xong hơi suy tư, trầm giọng phân phó: "Cho người đi báo lại với mẫu hậu, ngày mai trẫm sẽ đến".

"Vâng!". Triệu Trung Tín không dám chậm trễ, nhanh chóng lui ra phía sau, ra lệnh cho tiểu công công nhanh chóng rời đi ngay, tránh cho Thái hậu nương nương trông chờ nóng lòng.

Mới vừa rồi, Hoàng đế đột nhiên nhớ đến ý niệm bắt người ở Dực Khôn cung trước đây không lâu.

Nếu chính mình cho rằng Tiết Bích Đào khác biệt, dựa theo tác phong hành sự của nàng thật không giống người bình thường, sao có thể không đối đãi với mình giống như vậy chứ?

Hắn không nhịn được mà bật cười, cảm thấy mấy hôm nay bản thân để chuyện này đè nặng trong lòng căn bản là không đáng, hắn muốn xuất hiện một nữ tử đặc biệt, sau khi nàng xuất hiện hắn lại trách cứ phương thức đối đãi của nàng đối với hắn không giống với những người khác. Mẫu thuẫn như vậy, chẳng phải rất buồn cười hay sao?

Hắn gác bút lên giá bút được làm bằng vàng điêu khắc hình rồng đang nằm, tâm sự nghĩ thông, tâm trạng cũng thoải mái không ít. Liền đổi qua cầm bút mực màu son phê duyệt tấu chương.

Một canh giờ sau, nghe xong tiểu công công hồi báo, Trần Trung Tín ngưng thần bấm tấu: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Mẫn Tiệp dư của Quế

Nguyệt các bị sợ hãi, theo Thái y nói long thai bất ổn. Thái hậu nương nương thỉnh ngài đi qua một chuyến".

Ngay cả Tiết Bích Đào cũng không thể đoán trước được, sau khi nàng và Mẫn Tiệp dư tách nhau ra, trên đường nàng ta hồi cung lại xảy ra chuyện. Nguyên nhân nàng ta xảy ra chuyện là do trên đường trở về cung nàng ta bắt gặp một con mèo bị giết treo cổ trên cây rất đáng sợ. Mà Mẫn Tiệp dư xưa nay lớn mật sau khi nhìn thấy mèo kia chỉ kêu lên thất thanh sợ hãi, rồi ngất xỉu luôn.

Càng quý dị hơn chính là, Mẫn Tiệp dư bị dọa sợ hãi đến chút suýt nữa là sinh non. Viện sử của Thái Y viện ra tay, đến cuối cùng vẫn giữ được long thai.

Sợ hãi có thể làm cho một thai nhi đang ổn định suýt chút nữa thì sảy thai sao? Bất cứ ai khi được hỏi vấn đề này đều lắc đầu không tin, chuyện này quả thật rất kỳ quái. Cho dù gặp được mèo chết là chuyện không may mắn, nhưng đó cũng chỉ là một con mèo mà thôi.

Có một số người không khỏi đặt ánh mắt lên người Trân Chiêu nghi, Mẫn Tiệp dư chính là quý trước mặt nàng hồi lâu, chẳng lẽ việc này có liên quan đến nàng? Nhưng càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này còn có nguyên nhân khác, cho dù có thật sự quý cũng chỉ quý thời gian ngắn, chỉ là kinh động nhỏ, rất khó có thể dẫn đến sinh non.

Ngoại thính Quế Nguyệt các.

Hoàng hậu ngồi ở vị trí trên đầu, xảy ra chuyện liên quan đến long thai, Hoàng hậu không thể không cho Thái hậu một câu trả lời, nàng bày ra tư thế vẻ mặt rất nghiêm túc: "Tên là Điệp Nhi? Chính người treo con mèo chết kia trên cây?".

Nàng đã điều tra qua, cung nữ này là thủ hạ của Mật Tiệp dư, nhưng những chuyện xảy ra trong cung không chỉ xem mặt ngoài, càng là người

của ai quản thì càng không phải là tâm phúc thật sự của người đó.

Hoàng đế ngồi bên cạnh nhìn nàng một cái, vẫn không có ý định chen vào. Hắn vốn đến là để an ủi Mẫn Tiệp dư, vừa đúng lúc gặp Hoàng hậu xử lý việc này. Chuyện hậu cung, hắn không có ý định nhúng tay vào.

Cung nữ tên Điệp Nhi kia thân hình run rẩy nói: "Hồi... Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, là do nô tỳ treo".

"Vì sao lại treo mèo chết trên cây?"

"Nô... Nô tỳ, quê của nô tỳ truyền nhau rằng mèo có chín cái mạng, nếu chôn xuống dưới đất có thể hoàn hồn trở về. Nô tỳ... Nô tỳ treo nó trên cây là muốn cho nó được đi đầu thai". Cung nữ lắp bắp nói.

Nhữ Ngôn nước mắt giọt ngắn giọt dài đứng ra làm chứng, cung cấp tin tức cho Hoàng hậu: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, khi chủ tử còn chưa tiến cung, ở nhà cũng có nuôi một con mèo cả thân lông trắng như tuyết, hai mắt một bên là màu lam, một bên màu vàng. Khi nó chết đi chủ tử của nô tỳ còn khóc thương một thời gian. Chắc chắn là chuyện này có sự sắp xếp, sao lại có thể trùng hợp như vậy? Thỉnh Hoàng Hậu nương nương làm chủ cho chủ tử của nô tỳ, đừng tin những gì nàng ta nói". Tình trạng của con mèo chết kia cực kì bi thảm, tiểu thư nhà mình còn khóc không ngừng, nửa đêm còn gặp ác mộng. Nhưng lúc này không nên nói quá tỉ mỉ.

Hoàng hậu cũng không tin chuyện lại đơn giản như vậy, nàng trấn an Nhữ Ngôn, lúc sau tiếp tục quay qua gây áp lực với Điệp Nhi: "Người mau nói sự thật cho bốn cung, rốt cuộc là ai sai sử người làm chuyện này? Nên biết, lừa gạt Hoàng thượng là tội chết". Nàng nhắc đến Hoàng đế ngồi bên cạnh.

Cung nữ kia còn giả bộ, Trinh Tu nghi vẫn ngồi ở một bên lấy khăn lụa chấm khoé môi, mở miệng nói: "Thân là cung nữ bổng lộc không nhiều, đừng nói là người tự mình nuôi mèo, mèo này là người nuôi cho ai?"

Trong cung cũng không vô duyên vô cớ nuôi mèo, phần lớn là coi chừng cho phi tần chủ tử trong cung. Nàng ta tuy là người của Kiêm Gia các Mật Tiệp dư, nhưng Mật Tiệp dư lại chưa bao giờ nuôi mèo.

Cung nữ Điệp Nhi bỗng cuối đầu thật thấp, không hé răng nói một lời.

Hoàng hậu thấy thế, nét cười tươi trên mặt phai nhạt bớt, nàng giơ tay: "Người đâu, kẹp tay".

Thái giám lĩnh mệnh tiến đến dụng hình với cung nữ kia, dùng vải bố bịt miệng nàng ta lại, tránh để tiếng la hét vì quá đau của nàng ta làm bận tai của Hoàng thượng cùng các vị nương nương. Các phi tần đều lấy khăn tay che mặt, sợ hãi không đành lòng nhìn tiểu cung nữ.

Qua một lát, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn vững vàng trên chính vị, nói: "Bổn cung lại cho người một cơ hội, nếu chịu khai ra thì gặt đầu ra hiệu".

Cung nữ kia đau đến mức mặt trắng bệch, nghe Hoàng hậu nói thế ngay lập tức ra sức gặt đầu.

Vải bố nhét trong miệng của nàng ta được lấy ra, nàng đứt quãng nói ra từng chữ: "Là... Là do Trân... Trân Chiêu nghi". Rồi sau đó ngã xuống.

Thái giám hành hình thăm dò hơi thở của nàng ta, khom người hướng Hoàng hậu bẩm báo: "Khởi bẩm nương nương, nàng ta chỉ là đau quá nên ngất xỉu".

Khi Hoàng thượng nghe ba chữ "Trân Chiêu nghi" từ miệng của cung nữ kia thì sắc mặt chợt lạnh lùng, nhưng vẫn may cung nữ này còn sống, điều tra rõ ràng thì sẽ không sao. Ai ngờ qua thời gian một chén trà, thái giám khiêng cung nữ kia đi xuống bẩm báo mạch đập cũng như hơi thở của nàng ta đều không có, cứ đơn giản như vậy mà chết.

Tiết Bích Đào có động cơ, cũng là người có khả năng ra tay, trùng hợp là trước lúc Mẫn Tiệp dư gặp nạn lại cùng nàng xảy ra va chạm, nếu nàng là một phi tần bình thường không được sủng ái, Hoàng hậu chắc chắn sẽ cứ đơn giản như vậy mà kết án. Cho dù cung nữ kia chết có chút kì lạ, nhưng câu "sợ tội tự sát" từ trước đến nay đều là lý do hoàn hảo nhất.

Nàng bất đắc dĩ liếc qua nhìn sắc mặt của Hoàng đế, biết việc này chỉ sợ không thể nào giải quyết như vậy. Nàng do dự hỏi: "Hoàng thượng, người xem...".

Hoàng thượng đánh gãy lời của nàng: "Tiếp tục điều tra cho trẫm, chỉ dựa vào lời nói bừa của một cung nữ làm sao có thể cho là thật". Rõ ràng đây là muốn toàn lực bảo vệ Trân Chiêu nghi.

Ngón tay Hoàng hậu siết chặt, lại chỉ có thể tuân theo. Nhân chứng đã chết, manh mối đều đã đứt hết, nếu không tìm được chứng cứ khác, nếu kéo dài đến lúc Tiết thị sinh xong, việc này không nói cũng không giải quyết được gì. Lúc này, trong lòng nàng thật sự rất tiếc nuối, sao thai nhi trong bụng của Mẫn Tiệp dư không bị dọa cho sảy, một khi không giữ được long thai, đến lúc đó Thái Hậu cũng không bỏ qua cho Tiết thị.

Trong Dực Khôn cung, không lâu sau đó Tiết Bích Đào cũng nghe được tin tức.

Sắc mặt Sơ Hiếu lo âu: "Chủ tử, phải làm sao bây giờ?"

Mưu hại hoàng tự chính là tội lớn, đến lúc đó có thể vì lí do này mà Đại tiểu thư bị đánh vào lãnh cung. Tuy rằng hiện giờ có Hoàng thượng che chở, nhưng khó đảm bảo rằng không xuất hiện chứng cứ chỉ tội chủ tử nhà mình.

Trong cung, những phi tần muốn đạp chủ tử mình xuống thật sự rất nhiều.

"Không cần vội" khi Tiết Bình Đào nghe tin này quả thật cũng rất đau đầu, nhưng nghe nói Hoàng đế không tin lời của cung nữ kia, tâm trạng lo lắng mấy ngày nay cũng được buông lỏng xuống, cuối cùng Hoàng đế cũng không quá hồ đồ. Chính là không biết nút thắt của Hiền phi đến khi nào có thể cởi bỏ được, sinh tồn trong hậu cung, quan trọng nhất vẫn là tâm Hoàng đế có nghiêng về mình hay không. "Những ngày gần đây nhảy ra nhiều đầu trâu mặt ngựa tác oai tác quái, đã đến lúc ra tay, vừa lúc cùng nhau nhìn cho rõ ràng".

"Nhưng vạn nhất đã quá muộn..." Sơ hiều vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Tiết Bích Đào trầm ngâm: "Ngược lại không nên lo lắng cái này. Đừng nghĩ nhân cơ hội không nghiêm mật này mà chen một tay vào, không cần chúng ta ra tay, chính là cửa ải của Hoàng hậu kia cũng không qua được. Hoàng hậu nương nương của chúng ta vì biểu hiện mình là người xử sự công bằng theo lẽ phải, sẽ không dựa vào những chứng cứ trăm ngàn chỗ hở kia mà trình lên. Nhưng mục đích ban đầu, chẳng lẽ chỉ vì muốn một câu bôi nhọ không minh bạch thôi sao?"

Sắc mặt Vân Lũ nhú lại: "Chủ tử nói là nàng ta còn có hậu chiêu?"

Tiết Bích Đào cười cười: "Dù sao cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Nàng ta muốn cùng lúc trừ bỏ ta và Mẫn Tiệp dư, ngay cả thái độ của Hoàng thượng cũng không để ý. Tội gì làm cho cung nữ kia hô lên dứt khoát như vậy, chẳng phải như vậy càng đáng ngờ sao. Trừ phi, việc này chỉ là mồi dẫn..."

Không đợi Tiết Bích Đào nói hết câu, giọng xướng cao hô Hoàng thượng giá lâm vang lên.

Tiết Bích Đào dừng câu chuyện lại, đứng dậy tiếp giá. Không thể đoán được rốt cuộc Hoàng đế nghĩ như thế nào về sơ hở này, vẫn nên cẩn thận

một chút mới tốt. Nếu là ban đầu, nàng có thể thoải mái dễ chịu làm tổ ở trên giường chờ Hoàng đế tự mình đi vào.

"Đã biết chuyện của Mẫn Tiệp dư rồi." Hoàng đế ngồi xuống một lát, hớp một ngụm trà nóng sau đó thanh thản nói với nàng: "Không cần lo lắng quá mức".

"Có Hoàng thượng ở đây, thiếp thân không có gì lo lắng".

Tiết Bích Đào cười cong cong khoé mắt, nàng phát hiện thái độ của Hoàng đế có sự thay đổi. Nàng nói vài câu về hài tử, sau đó cho cung tì trong cung lui ra ngoài, thăm dò Hoàng thượng: "Thiếp thân có vài vấn đề muốn hỏi qua Hoàng thượng".

"Ừ?"

"Thiếp thân vẫn luôn cảm thấy thời gian trước Hoàng thượng... Không thể nào nhìn vừa mắt thiếp thân". Nàng nói ra thật cực kỳ uất ức.

Hoàng đế bật cười: "Trẫm từng có không thích". Nhưng hẳn biết nàng xưa nay là người nhạy bén, chỉ sợ đã phát hiện ra chỗ không thích hợp, lúc này mới lấy ra làm nũng. Thật làm khó nàng nhẫn nhịn đến bây giờ mới hỏi.

Nhân lúc chuyện đã được giải quyết, lại nói, hẳn cũng không phải người chết vì sĩ diện, chỉ là lời nói cũng không dám nói quá rõ ràng, miễn cho lại bị nói là tin vào lời nói vô căn cứ. Chỉ qua loa tiết lộ cho nàng biết.

"Thiếp thân còn đang suy nghĩ là do thiếp thân phạm vào lỗi lớn, khiến cho Hoàng thượng không vui". Tươi cười trên mặt Tiết Bích Đào có chút lạnh: "Lúc trước, ban đầu nói với thiếp thân là có chính vụ bận rộn, thế mà có người vừa đến chỗ queo đã đi đến chỗ của An Quý nhân. Thiếp thân ở trong cung gạt nước mắt, khó chịu đến tận trời, vẫn không nghĩ sẽ nói cho

Hoàng thượng biết. Hiện giờ lại vì một câu châm ngôn mà ném tâm của thiếp thân đến xó nhà hẻo lánh, Hoàng thượng thật là thánh minh".

Hoàng đế ngạc nhiên. Nói thật ra, sở dĩ Bích Đào bị hắt gọi là "bảo bối", thật sự vẫn luôn rất ngoan. Cho dù có cây súng mà kêu, hay thẳng thẳng đường hoàng, tất cả đều là đối với người khác. Mỗi khi hắt nhìn thấy những biểu tình của người chịu thiệt thòi, hắt đều cảm thấy rất thú vị. Không thể tin được hôm nay lại rơi đến trên người mình.

"Lúc trước Hoàng thượng hiểu lầm thiếp thân, thiếp thân có nói Hoàng thượng chỉ cần nói thẳng với thiếp thân là được, Hoàng thượng đã đồng ý. Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, việc đã đồng ý mà không làm được, thiếp thân thật sự rất lo lắng cho hoàng nhi, phụ hoàng của hắt tấm gương tốt "nói là làm" nhưng lại làm không được". Tiết Bích Đào nói xong vẫn cảm thấy chưa hết giận, lên giọng gọi Phụng Tử tiến vào: "Đỡ ta vào nghỉ ngơi". Cũng không đợi tiếp, vung khăn tay tiến vào buồng trong.

Vừa rồi nàng nói ra một đồng lớn, không để Hoàng đế xen vào một lời, hiện giờ còn không xem hắt ra gì rồi đi. Hoàng đế vẫn là lần đầu tiên bị người ta ném hết mặt mũi như vậy, cả người ngồi ngây ngốc.

Chờ đến khi hắt hoàn hồn, miệng bất giác thở ra một hơi. Thôi thôi, Tống ma ma có nói qua, người mang thai tính tình nóng nảy, hắt liền đại lượng nhường nàng một chút vậy.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Hoa Nhài

Edit: Phương Tu dung

Beta: Tiên Thái phi

Đức phi nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp bằng gỗ tử đàn chạm khắc hoa văn uốn lượn tinh xảo, mùi đàn hương ấm tích tụ phảng phất truyền vào mũi, trong lòng nàng dần dần trở nên bình an.

Tương Ngọc bưng một chén cháo cá thái lát đi tới, thấy chủ tử lại đắm chìm trong suy tư, thở dài trong lòng. Nàng ôn nhu khuyên nhủ: "Chủ tử, nô tỳ thấy bữa tối người dùng không được bao nhiêu, nên đã đặc biệt dọn dò Ngự Thiện phòng chuẩn bị riêng chén cháo này, người nếm thử xem có được không?"

"Người cứ để xuống trước đi." Đức phi dừng tay lại, nhìn chăm chăm không chớp mắt trả lời. Trên trán nàng đang đắp khăn để phòng ngừa trúng gió, sắc mặt chỉ hơi tái một chút, cũng không lộ ra bệnh trạng. Nhưng khi đáp lời thì lại không đủ khí lực, có chút suy yếu, so với tác phong hùng hùng hổ hổ thường ngày của nàng, quả thật khác biệt rất lớn.

Tương Ngọc mím môi, cuối cùng cũng không tiếp tục khuyên nữa. Nàng gém góc chặn lại giúp chủ tử, chuyển sang nói đến chuyện khác: "Vây cung nữ tên Điệp Nhi kia... Mật chủ tử nói dù tốt xấu thế nào cũng phải chiếu cố gia đình nàng ta thật tốt."

Mặc dù ngoài mặt Mật Tiệp dư là người của Hoàng hậu, nhưng thật ra từ lâu đã sớm âm thầm đầu phục Đức phi. Ngay cả Hoàng hậu e là cũng

không biết, nàng vì chuyện này mà đã hao phí tâm tư bỏ qua quan hệ giữa Mật Tiệp dư và Điệp Nhi sang một bên, cho rằng cung nữ này là người nằm vùng sắp xếp vào bên cạnh. Nhưng lại không biết rằng, bản thân cung nữ ấy là quân cờ mà Mật Quý cung cấp cho Đức phi sử dụng.

Bởi vì Đức phi và Mật Tiệp dư cùng ở Vĩnh Thọ cung, cho dù có qua lại đôi chút, người bên cạnh cũng sẽ không nghi ngờ gì nhiều. Lúc trước Hoàng hậu muốn mượn sức Mật Tiệp dư chưa chắc là không có ý đồ 'đốt cháy' hậu phương phía sau Đức phi.

"Nhìn đi." Đức phi nhàn nhạt nói: "Nói chung chuyện ma quỷ lần trước không giúp nàng ta một cách uống phí, cho nàng ta thêm ít điều tốt, cũng không sao."

"Đúng vậy nương nương."

"Đáng tiếc, nàng ta vẫn không thành công, tóm lại vẫn là do nàng ta không đủ tàn nhẫn."

Tương Ngọc nhớ đến thủ đoạn của nương nương nhà mình, tay cũng vô thức mà run lên. Nhưng hôm nay hiếm khi thấy nương nương chịu nói chuyện, nàng vẫn tiếp lời như trước: "Bây giờ thân thể Tam Công chúa thường xuyên hư nhược, ốm đau lật vật không ngừng, chỉ sợ là lần đó bệnh cũ chưa dứt, kéo dài thêm."

"Hừ, còn không phải là cứ lì lợm mà sống trên đời này sao." Đức phi nhớ tới Thừa Vận, chờ không được Thái y đến chữa trị liền vội vàng đi tới, cầm lấy cái hộp, đầu ngón tay trắng bệch, giọng căm hận nói: "Sao còn chưa chết hết đi."

Tương Ngọc bị hận ý trong lời nói của chủ tử làm chấn động, nhưng lại nghĩ đến dung mạo thiếu niên anh khí bừng bừng của tiểu chủ tử kia, vẻ mặt ảm đạm xuống. Nếu đặt vào hoàn cảnh trước kia, nói không chừng nương nương có thể còn muốn sinh thêm một hài tử. Hiện nay Hoàng

thượng cứ mười ngày thì đã có tám ngày ở lại Dực Khôn cung, chẳng lẽ còn muốn nướng nướng nhặt lấy ân sủng rơi rớt từ Trân Chiêu nghi hay sao. Mà lấy nỗi đau hài tử chết yếu để đi tranh thủ lòng thương tiếc của Hoàng thượng là chuyện không thể nào, nếu không lúc ấy Mật chủ tử cũng không bị thất sủng đến mức như vậy.

Mỗi khi Hoàng thượng gặp nướng nướng lại thở ngắn than dài, ngược lại, lại còn gợi lên chuyện thương tâm của nướng nướng. Khi hai người ở chung một chỗ, ngay cả bọn nô tài như các nàng ở một bên cũng cảm thấy khó chịu.

"Nướng nướng..." Tương Ngọc nhẹ giọng đánh thức Đức phi đang hãm mình trong hồi ức đau buồn, nàng rũ mi nói: "Nướng nướng đừng suy nghĩ nhiều nữa." Nghĩ càng nhiều thì càng khổ mình mà thôi, không biết Hoàng hậu sẽ đặc ý bao nhiêu.

Đức phi tỉnh ngộ từ trong hoảng hốt, ý cười lạnh dần dần hiện lên trên khóe miệng, bỗng chốc lại chuyển chủ đề, lên tiếng hỏi: "Tin tức có truyền ra ngoài không?"

Tương Ngọc bị hỏi bất thành linh nên ngớ ra, bỗng chợt hiểu ý: "Đã truyền đến chỗ lão gia, người truyền lời nói rằng lão gia đang ra tay bố trí, chỉ là cần phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa." Dù sao bị giáng chức xuống thành Thị lang, muốn thỉnh cầu vị trí cũng là không sai, chỉ là phía trên có phụ thân của Trân Chiêu nghi chèn ép, hơn nữa ông nghiên ngẫm tâm ý thánh thượng, tạm thời không dám tiếp xúc nhiều.

Đức phi gật đầu: "Có thể đạt được hiệu quả trước khi nàng ta sinh con là được." Nàng cũng không mong cầu gì nhiều, hoàng nhi qua đời, thế lực gia tộc kém xa hơn trước là căn nguyên lớn nhất. Trước kia có rất nhiều người phục tùng theo đều là do họ nhìn thấy tương lai hoàng nhi có thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế, bởi vậy nên lời kéo lấy lòng càng sớm càng tốt.

Dù vậy, nàng vẫn nắm chắc thắng trận chiến này.

"Trong hoàng cung, trên triều đình đồn đại thì Hoàng thượng có thể chèn ép, có thể chấn nhiếp [1], miệng lưỡi bá tánh thế gian như vậy, ta xem Hoàng thượng chuẩn bị như thế nào để ngăn chặn đây." Đức phi nhẹ nhàng nở nụ cười.

[1] Chấn nhiếp (震攝): Trị cho nghiêm chỉnh, khiến cho ai nấy đều sợ không dám làm càn.

Nàng chậm rãi mở chiếc hộp khắc hoa văn ra, một đạo thánh chỉ màu vàng sáng đã được đặt trong đó. Nàng cúi đầu, ánh mắt lưu luyến không rời.

"Hoàng trưởng tử của trẫm, bẩm sinh được thiên mệnh, đúng thời mà chào đời, vậy nên ban danh "Thừa Vận", cũng là biểu thị sự hân hoan của trẫm."

Thừa Vận, mẫu phi cho huynh đệ tỷ muội tới bầu bạn cùng con, có thích không?

Hoàng đế thông thả hờ hững khép tấu chương lại, giống như đây chỉ là tấu chương bình thường, nhưng từ trong mắt hắn, không khó nhìn ra giông bão đang nổi lên, lúc này trong lòng hắn đang vô cùng tức giận.

Khâm Thiên giám vậy mà có thể nói trong bản tấu rằng thai nhi trong bụng Trân Chiêu nghi không tốt lành. Nếu như sinh ra, toàn bộ mệnh cách của Hoàng tử và Hoàng nữ trong cung đều sẽ bị khắc. Mà từ sau khi Trân Chiêu nghi hoài thai, Đại Hoàng tử chết yếu, Tam Công chúa suy nhược, cùng với hài tử trong bụng Mẫn Tiệp dư cũng suýt nữa vô cớ bị sinh non, tất cả đều có thể chứng minh cho điều này.

Hoang đường!

Cùng là hài tử của hắc, vậy mà lại tương khắc lẫn nhau, ở đâu ra cái đạo lý này!

Chờ hắc lật tấu chương một lần nữa, xem trang cuối, mới phát hiện ghi chép của Khâm Thiên giám về bài đồng dao được lưu truyền trong dân gian ngày trước: Hoa bích đào, hoa rục rờ. Cây không có quả, mèo con tan tác. Một hồn hai phách bay đến, quả đào tích lũy chồng chất rất nhiều.

Hắc trầm mặt xuống, quăng tấu chương xuống đất, nhắm mắt làm ngơ.

Đây là ý gì? Hắc thế mà lại không biết hoàng nhi của hắc là do ba hồn phách riêng lẻ của Thừa Vận kết hợp lại, quả thật là buồn cười!

Nhưng lời đồn đãi lưu truyền của bá tánh nhân gian lại làm cho vẻ mặt của hắc không thể không đành lại, nghiêm nghị cứng nhắc. Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, hắc không thể giết sạch hết bá tánh để răn đe cảnh cáo.

Hoàng đế gõ tay lên mặt bàn có quy luật, giương giọng: "Hùng Nghiêu."

"Có thần."

"Truyền lệnh xuống, tận lực áp chế lời đồn đại đang được lưu truyền xuống. Hơn nữa, mau chóng tìm ra ngọn nguồn để phân tán."

"Thần lãnh chỉ."

Dù vậy, tâm trí Hoàng đế vẫn có chút không yên, hắc phân phó Triệu Trung Tín: "Chuyện tin đồn dân gian không được truyền vào tai Trân Chiêu nghi. Ai trái lệnh, trảm." Nàng đang mang thai, lại liên tiếp xảy ra hai ba chuyện như vậy, chỉ sợ trong lòng khó mà chịu đựng nổi.

Triệu Trung Tín rùng mình: "Nô tài tuân mệnh".

Ánh mắt Hoàng đế lại rơi vào chồng tấu chương khác, không nghĩ tới Man tộc ở biên cương cùng với tộc Kashgar và mấy tộc nhỏ khác lại liên hôn thành một phe. Hơn nữa, mấy năm liên tục bãi chặn nuôi đầy đủ, không bệnh dịch hay tai ương, khiến cho họ bồi dưỡng và phát triển lớn mạnh, chẳng trách bọn họ lại dám xâm phạm như vậy. Mà quân đội bên ta bởi vì khinh địch nên bại trận, làm hấn chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà đau đầu không thôi.

Còn chuyện lời đồn này, nếu không sớm được giải quyết, truyền vào kinh thành, nhất định trở thành họa lớn.

Đông qua tuyết tan, hoa cỏ chào xuân.

Sơ Hiếu nghịch ngợm, không biết từ khóm bụi nào trong viện ôm tới một váy cánh hoa nhài, hưng phấn chạy vào trong điện. Phụng Tử thấy thế lại lắc đầu răn dạy: "Không sợ người ngoài nhìn thấy sao, không biết xấu hổ như vậy mà còn chạy khắp nơi thành bộ dáng gì rồi! Lúc mới tiến cung nhìn còn ngoan ngoãn, lễ nghi quy củ một khắc cũng không dám quên. Bây giờ tác quái ở đâu thì tập trung về lại nơi đó, tự người mất mặt không quan trọng, không lại liên lụy đến chủ tử vì người mà bị cười nhạo!"

Bởi vì Sơ Hiếu đang rất hứng thú, nghe vậy cũng không mất hứng, cười hì hì vừa giữ hoa nhài ra bàn vừa lên tiếng: "Vâng ạ vâng ạ, chỉ có người là hiếu quy củ nhất. Bên trong chúng ta đều là mấy con khỉ sơn dã nhảy nhót quậy phá, ngay cả chữ cũng không biết, nói gì đến quy củ!"

"!" Phụng Tử cạ lời rồi.

"Xem xem, vì chuyện lật ngược thế cờ mà chọc tức chính mình, sao lại ngốc như vậy!" Sơ Hiếu tay không vỗ vai nàng nói: "Chẳng phải chỉ vén váy lên một đoạn nhỏ thôi sao, ta lại còn chạy nhanh, yên tâm đi, không ai nhìn thấy đâu."

Vân Lũ từ buồng trong đi ra, không cảm thấy kinh ngạc với cảnh tượng này nữa, trái lại hoa nhài trên bàn kia khơi gợi hứng thú của nàng. Nàng cười thành tiếng, nói: "Có hoa nhài này, không bằng chúng ta nấu canh hoa nhài ăn đi."

Chỉ một câu thôi đã thu hút sự chú ý của hai người.

Sơ Hiếu nghiêng đầu: "Vốn là định khâu thành một chiếc túi thơm cho chủ tử dùng, nghe người nói, đúng là có chút thèm ăn rồi." Nói xong còn kéo ống tay áo Phụng Tử: "Người cảm thấy thế nào?"

Phụng Tử mặc kệ nàng, nghiêng đầu liếc nàng một cái rồi đi thẳng vào phòng ăn nhỏ lấy chén đĩa và mật ong. Nếu đã muốn ăn, thì phải chuẩn bị kỹ càng vật liệu rồi.

Vân Lũ không nhịn được cười: "Cảm tình cũng thật là tốt."

Sơ Hiếu lẩm bẩm: "Người nói bừa cái gì, ai có cảm tình tốt với nàng ta kia chứ!"

Sau khi chia làm ba phần, Sơ Hiếu lấy một cái bát đựng đầy hoa nhài, Phụng Tử lấy một cái bát khác đổ một tầng mật ong thật dày, sau đó trộn lẫn của hai người lại, để hoa nhài thơm mát phủ đầy mật ong óng ánh. Vân Lũ dùng bếp lò nấu trà để đun nước, thỉnh thoảng nhìn hai người các nàng cười, nhìn mãi đến mức các nàng bắt đầu ngượng ngùng, tức giận liếc mắt trừng Vân Lũ.

Làm vài chén mật ong, lại đợi thêm cả buổi, vừa lúc dìu Tiết Bích Đào ra nếm thức ăn, tiểu cung nữ tiến đến thông báo: "Nương nương, Lệ Quý tần nương nương cầu kiến ngoài cửa."

Tiết Bích Đào và Vân Lũ liếc nhìn nhau, sau đó nàng giơ tay nói: "Cho nàng ta vào." Nàng bảo Phụng Tử tạm thời thu dọn đồ trên bàn, rồi ngồi trên ghế chủ vị. Vô sự bất đẳng tam bảo điện [2], trước giờ Lệ Quý tần

và nàng vốn không có giao tình, hôm nay nàng ta cầu kiến, không biết là vì chuyện gì.

[2]: Vô sự bất đăng tam bảo điện (无事不登三宝殿): Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo (chùa), nghĩa là khi có việc cần người khác giúp thì mới đến gõ cửa.

Mỹ nhân tiến vào điện miệng đỏ môi hồng, đuôi lông mày xanh đen giương cao, bước từng bước nhỏ dài, lả lướt mà đến. Có lẽ do chưa từng sinh con, dù rằng tuổi tác của nàng không kém hơn Trinh Tu nghi bao nhiêu, nhưng so ra thì nhìn nàng trẻ trung hơn rất nhiều. Nàng vừa xuất hiện liền tươi cười, hành lễ không câu nệ chút nào: "Thần thiếp vẫn an Trân Chiêu nghi nương nương." Tiểu nha đầu năm xưa nay đã leo lên phân vị cao hơn nàng, nhưng hình như nàng vẫn hồn nhiên, không để bụng.

"Phụng Tử, pha trà." Tiết Bích Đào cho Lệ Quý tần ngồi, sau đó phân phó nói.

Tầm mắt Lệ Quý tần theo động tác của Phụng Tử chuyển động một lượt, dùng khăn thêu hoa hồng đỏ che môi, nói: "Cung nữ do Chiêu nghi nương nương tự mình dạy dỗ quả thật không tầm thường. Vừa rồi thần thiếp một đường tới đây, thấy mấy cung nữ lén lén lút lút, còn tưởng là thân thể nương nương mệt mỏi nên không còn hơi sức mà quan tâm đến mấy chuyện lật vạt này. Bây giờ xem ra, đại khái là lục cục chưa dạy dỗ cung nữ cẩn thận đã đưa đến đây, không phải là gây ra hiểu lầm cho người khác sao."

Tiết Bích Đào khó hiểu, đây là đặc biệt chạy tới đây khiêu khích nàng sao? Nàng thoáng nhường mày rồi đáp lại một chữ: "Ồ?"

"Ý muốn nói, có lẽ là bởi vì..." Lệ Quý tần dừng một chút, liếc nhìn Tiết Bích Đào một cái, an ủi nàng: "Nương nương cũng không cần phải sốt

ruột, nói cho cùng, việc này chúng ta không đủ khả năng để không chế được, sao không thỉnh một cao tăng tới niệm kinh cầu phúc chứ?"

Lời này làm cho Tiết Bích Đào càng trở nên hồ đồ, nàng vỗ về bụng dưới rồi mở miệng nói: "Lệ Quý tần không cần đánh đổ bốn cung, có gì cứ nói thẳng ra đi."

Lệ Quý tần bưng chén trà trên bàn lên, bởi vì Dực Khôn cung hiếm khi có khách tới cửa, nhất thời chưa kịp pha trà, vẫn là lấy chén mật kia đổ nước sôi vào mà thành. Đầu tiên nàng uống một chút, sau đó môi đỏ bắt đầu nở nụ cười: "Nước mật mát lạnh, trái lại thần thiếp lại nghĩ sang hướng khác. Nương nương có hứng thú làm canh hoa nhài, mong là không để chuyện này vào trong lòng."

Lần đầu tiên Tiết Bích Đào phát hiện, thì ra bản lĩnh của nữ nhân hậu cung khi tức giận cũng không tồi, chỉ là lúc trước đối đầu giao tranh với nàng không đủ cấp độ mà thôi. Đối phương muốn làm nàng nóng nảy, nhưng đồng thời cũng muốn nàng để lộ ra chút sơ hở gì đó, không phải là muốn biết lòng hiếu kỳ của nàng. Nhưng dù sao nàng cũng không vội, nếu có bản lĩnh, nàng ta cứ im miệng như vậy mà trở về đi.

Nàng thả lỏng thân thể dựa vào trong ghế bành, cười như không cười nhìn Lệ Quý tần ung dung thong thả diễn xuất một phen. Là địa bàn của nàng, nàng cần gì phải lo lắng đáng ngồi có quy củ đoan chính hay không, như vậy mới càng thoải mái hơn.

Trong lòng Lệ Quý tần thở dài, nàng biết Trân Chiêu nghi không dễ đối phó, Đức phi nương nương giao nàng nhiệm vụ này thật đúng là làm khó cho nàng. Thường ngày hậu phi đều thích đánh Thái Cực, tới tới lui lui luôn có chiêu có thể sử dụng, có chuyện để nói, nhưng Trân Chiêu nghi lại không tiếp lời, không hiếu kỳ, vô chiêu thắng hữu chiêu, khiến cho nàng có cảm giác vô cùng lúng túng khi tự mình nói chuyện với mình.

Lệ Quý tần lại đành phải mở miệng nói, trong giọng nói cố tình mang theo không cam lòng: "Tuy nương nương có thể nhìn thấu, nhưng thần thiếp lại cảm thấy không đáng thay cho nương nương. Nữ nhân chúng ta hoài thai là chuyện vô cùng không dễ dàng, mặc dù thần thiếp chưa từng mang thai, nhưng cũng đã thấy không ít người khi có mang bị dày vò đến mức tối tăm mặt mũi, thần trí mơ màng. Có thể quan viên Khâm Thiên giám này lại cố tình sinh sự vô cớ, làm càn nói là thai nhi trong bụng nương nương mang họa..."

"Nghe nói lúc đó Hoàng thượng còn ném cả bản tấu chương, sắc mặt cực kỳ không tốt." Nàng lo lắng sốt ruột.

Rốt cuộc sắc mặt Tiết Bích Đào cũng có chút thay đổi.

Không đợi Lệ Quý tần điều chỉnh lại vẻ mặt xinh đẹp để giấu cợt, nàng ta đã bị ánh mắt sắc bén của Tiết Bích Đào dọa cho nhảy dựng. Chỉ nghe Tiết Bích Đào nói: "Nói rõ ràng." Chỉ ba chữ, lãnh đạm mà uy nghiêm.

Lệ Quý tần ngơ ngẩn nhìn nàng, há mồm một lúc mới nói: "Hiện nay dân gian đã lan truyền khắp nơi, ai ai cũng nói hài nhi trong bụng nương nương không tốt lành, là dùng tà thuật để câu hồn đoạt phách của Hoàng tử và Hoàng nữ khác vào cơ thể. Con mèo treo cổ trên cây chính là chứng cứ thi hành pháp thuật xác thực của nương nương."

"Xoảng." Mấy chén trà trên bàn bị ống tay áo của Tiết Bích Đào quét xuống đất, nứt thành mấy mảnh sứ, nước canh bắn khắp nơi.

Đây là lần thứ hai, đầu tiên là chuyện ma quỷ giết người, nay lại cướp hồn đoạt phách, hoàng nhi nàng là có bao nhiêu gây thù chuốc oán a!

Thật sự là một đám hỗn trưởng (khốn nạn).

Cho dù Tiết Bích Đào vẫn luôn trầm ổn đứng vững, giờ phút này tính khí dễ giận dữ từ trong xương cốt do được nuông chiều cũng muốn bộc phát rồi. Nàng vốn không phải là người có tính kiềm chế cảm xúc yêu ghét, chỉ là phần mềm hệ thống làm cho nàng từ đầu đến cuối không vì lo lắng trong hậu cung mà giương nanh múa vuốt thôi.

Nàng áp lửa giận xuống, nghiêng răng ra tiếng: "Sơ Hiếu, tiền khách." Không đợi Vân Lũ tiến đến, nàng tự tay vịn thành ghế đứng dậy.

Lệ Quý tần cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi trong lòng, dù sao chuyện Đức phi giao phó đã nói rõ ràng, nếu còn không đi chỉ e là nàng sẽ gặp vạ lây. Nhưng mà không đợi nàng vội vã xin cáo lui, Tiết Bích Đào đang đi phía trước không cẩn thận dẫm vào vũng nước mật, mật dính vào chân làm trơn trượt, thân mình nàng lại không vững, bỗng chốc ngã ngửa đập đầu lên tay vịn thành ghế, lập tức ngã ngược vào trong ghế dựa.

Thanh âm va chạm nặng nề vang lên thật sự chấn động những người xung quanh một trận.

"Chủ tử!" Vân Lũ kinh ngạc hô lên, rồi lập tức xông về phía trước.

Khi Vân Lũ kêu nàng còn chưa ý thức được, đến khi nàng hoàn hồn mới phát hiện mình đã ngã lên ghế, xương cốt cũng bắt đầu đau, eo càng đau kịch liệt hơn nữa, ngón tay vẫn nắm chặt vào cánh tay Vân Lũ, chỉ kịp phân phó: "Kêu Tổng ma ma đến."

Thời khắc nàng đau đến ngất đi, ngoại trừ lo lắng cho an nguy của bánh bao nhỏ, còn lại trong lòng tràn đầy quần bách. Đề phòng này, đề phòng kia, kết quả là, lại bị trúng kế của chính bản thân mình sao?

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Sinh Con Trai

Edit: Nguyệt Phi

Beta: Trần Thục Nghi

Trong lúc Bích Đào còn đang hôn mê, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe được tiếng đi lại xung quanh và truyền tới những câu nói ví như "Nương nương đây là phát động trước thời hạn"

"Mau, đi chuẩn bị nước nóng".

Khi nàng tận lực mở mắt ra còn tưởng rằng ít nhất đã có thể bắt đầu sinh rồi. Một câu nói của Tổng ma ma bên cạnh như sét giữa trời quang: "Nương nương, đứng lên đi lại hai vòng."

"Ma ma, hơi đau". Cơn đau từng đợt truyền tới, Bích Đào như muốn khóc. Nàng được nuông chiều thành yếu ớt, cho dù sau khi mượn Hoàng Đế để giải trừ hiệu lầm thì điểm số đột ngột tăng lên khiến "sức khỏe thể chất" cũng tăng đến tám điểm, đau đớn thứ mười trong truyền thuyết vẫn khiến nàng đau như mất nửa cái mạng nhỏ.

Tổng ma ma không mềm lòng, làm như không nghe thấy nói: "Có lợi cho tiểu chủ."

Sau lưng tựa lưng ghế, cho dù chấn động có lớn một chút thì cũng không có gì đáng ngại.

Bích Đào: "...". Vậy bốn cung thì sao chứ!

Bích Đào ở trong nhà được người khác đỡ đi từng bước rất gian khổ, bên ngoài Hoàng Hậu và những phi tần có liên quan cũng dắt nhau. Lúc Hoàng Đế nghe được tin tức thì ngăn người, bởi vì trong ấn tượng của hắc sinh kì của Bích Đào không phải tháng này. Chẳng qua cung nhân không dám báo lung tung, hắc không kịp nghe nói nguyên nhân sinh sớm liền vội vàng chạy tới.

Lúc hắc đến, Bích Đào đang uống canh thịt dê táo đỏ, giữ lại chút khí lực tránh cho lát nữa không còn sức. Vừa nghe Bích Đào kêu đau một tiếng, hắc nhất thời quên mất quy củ nam nhân không được vào phòng sinh mà muốn đi vào xem.

Hoàng Hậu vội vàng ngăn cản hắc, khẽ nói: "Hoàng Thượng không cần quá lo lắng, nữ tử sinh con đa phần đều như vậy, đau hết trận này thì tốt rồi."

Hoàng Đế sau khi được Hoàng Hậu nhắc nhở thì hơi tỉnh táo lại, cũng không ngồi xuống, chỉ đứng đợi như vậy.

Điều đó khiến cho mấy phi tần sau khi đứng dậy hành lễ cũng không dám ngồi xuống trước, cũng chỉ có thể đứng cùng với Hoàng Đế.

"Trân Chiêu nghi sao lại sinh trước thời hạn?". Hoàng Đế hỏi.

Hoàng Hậu liếc mắt nhìn về Lệ Quý tần trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch đang đứng một bên, nói đúng sự thật: "Hoàng Thượng hãy cứ hỏi thử Lệ Quý tần đi."

Chỉ trong khoảnh khắc Hoàng Đế chuyển tầm mắt lên người Lệ Quý tần kia, nàng ta trước hết quỳ xuống đất xin tội, mặt đầy tự trách nói: "Đều do thiếp không tốt. Thiếp vốn muốn tới thăm Chiêu nghi nương nương, không nghĩ tới lại thấy mấy tiểu thái giám trong cung lén lén lút lút vừa rửa tay vừa cột bùa bình an, nói, nói là lo lắng bị hung thần quỷ hồn ở trong bụng nương nương. Thiếp chỉ cho là nương nương đã biết chuyện tin đồn

khắp nơi, sợ nường nường vì vậy mà buồn rầu cho nên an ủi nường nường mấy câu..." Lần này nàng ta chọn lời rất thành khẩn, nhìn vào ánh mắt Hoàng Đế cũng không lệch nửa phân, biểu hiện rằng lời nói đáng tin.

Chỉ tiếc mặc cho nàng ta nguy biện thế nào, Bích Đào sinh sớm đã là sự thật. Cầm của Hoàng Đế căng chặt, không muốn nghe nàng ta nguy biện nữa, nhắc chân đá vào hõm vai nàng ta, dứt khoát đạp nàng ta lộn mèo dưới đất, tóc tai lộn xộn, chật vật không chịu nổi. "Hồ ngôn loạn ngữ người cho rằng trăm sẽ tin sao?". Ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Lệ Quý tần.

Trong lòng của những phi tần xung quanh đều rét lạnh, không khỏi e ngại, ngày thường Hoàng Thượng sao có thể làm ra những hành động thô bạo mất uy nghi vậy chứ! Có thể thấy là hết sức tức giận rồi. Lại vui mừng vì mình không có chạy tới châm dầu vô lửa.

Lệ Quý tần khẽ cắn môi đỏ mọng, không chú ý cánh tay trong ống tay áo bị cọ chảy máu, chống mặt đất bò dậy, vẫn quỳ ở đó như cũ không dám lên tiếng nữa. Lúc này ngay cả đầu cũng cúi thấp.

Thân là một người sống lâu ở hậu cung, nàng biết được mức độ quan trọng của tình hình. Việc đã đến nước này, nàng không nên mở miệng nữa.

Hoàng Hậu thấy vậy nghiêm giọng ra lệnh với cung nhân: "Còn không mau kéo nàng ta xuống!".

Tiết thị bị cơn sinh sớm giày vò, lại nói bảy tháng thì sống tám tháng thì chết, thai lớn tám tháng nói không chừng sinh không được. Chuyện này lại liên quan đến đảng của Đức Phi, lần này coi như Lệ Quý tần đã hoàn toàn bị hủy rồi, vừa khéo cho nàng cơ hội loại trừ phe cánh của Đức Phi.

"Cứ để cho nàng ta quỳ ở đây." Hoàng Đế nhìn nàng ta một cái, nói: "Đợi Chiêu nghi bình an sinh hài tử xong sẽ mang đi xử trí."

Hoàng Hậu dừng một chút, không thể không lên tiếng đáp lại: "Hết thấy dựa vào định đoạt của Hoàng Thượng."

Mọi người ở bên ngoài cảm như hén, tiếng hô đau và tiếng hướng dẫn của bà mục theo sau vẫn có thể nghe rõ ràng. Thịnh thoảng có cung nữ bưng nước sạch đi vào, bưng máu đi ra, Hoàng Đế cảm nhận được bầu không khí khẩn trương này khiến trong lòng run rẩy, không khỏi nín thở.

Hoàng hôn ở phía Tây, màu vàng của ánh chiều tà rơi xuống hành lang đỏ, thềm ngọc của Dực Khôn cung mông lung như được phủ một tầng lụa mỏng. Mà giờ khắc này mọi người đang chờ đợi, ngay cả hô hấp cũng chỉ dám thở nhẹ nhẹ.

Trong nhà, Bích Đào đang vùi trong chăn nệm mềm mại, bàn tay nắm chặt tấm đệm hơi thả lỏng, đã sớm ngậm miếng sâm trong miệng, cơn đau như dao đâm khiến nàng dần dần vô lực, ý thức mơ hồ. Bà mục ở bên cạnh gấp đến đâu đầy mồ hôi, không ngừng kích động nàng: "Nường nường dùng sức chút nữa, tiểu hoàng tử sắp ra rồi."

Tinh thần Bích Đào chấn động một cái, cắn chặt răng phối hợp với bà mục dùng sức.

Tổng ma ma đang điều động cung nữ đồng thời cũng thấy tình cảnh này, gương mặt từ trước đến giờ không lộ vẻ gì cũng dần dần trở nên nghiêm túc. Không lâu sau quả nhiên nghe bà mục kêu không tốt: "Nường nường e là phải sinh khó rồi. Trường hợp xấu nhất... giữ lớn hay giữ nhỏ?"

"Giữ lớn." Giọng nói Hoàng Đế tỉnh táo lạ thường, không chút do dự nói. Ở nơi không ai có thể nhìn thấy được, bàn tay nổi gân xanh đang nắm chặt thành quyền trong ống tay áo hắt. Lúc bà mục hô một tiếng kia, tim hẫng giống như bị người ta hung hăng siết chặt, trong phút chốc hẫng phát hiện rằng hẫng không thể nào tưởng tượng ra được tình cảnh nàng không còn nữa.

Vốn dĩ không biết bắt đầu từ bao giờ, nàng đã khó dứt bỏ đến như vậy. Cảm nhận trong một khắc kia, khiến cho hần nhanh chóng có quyết định.

Bích Đào bị tiếng nhắc nhở liên miên của màn hình hệ thống từ trên mây rơi xuống làm ồn ào, nàng mơ màng nhìn màn hình một cái, điểm số kỹ năng lại nhanh chóng chạy đến 85 điểm. Nàng không biết nên khóc hay nên cười, cầu Hoàng Đế, người lại đến trễ một chút xem.

Tiếp đó, bà mẹ và Tống ma ma đang buồn bực nhìn chăm chú, ngón tay Bích Đào điểm nhẹ một chút trong hư không, tăng điểm "sức khỏe thể chất" đến giá trị cao nhất, từ trong thân thể tràn vào một luồng khí lực mới khiến giọng nói của nàng như kim ngọc ném ra: "Lại lần nữa."

Tiếng trẻ sơ sinh khóc lạnh lạnh rồi cuộc cũng vang vọng khắp trong điện, bà mẹ vui mừng tranh đi trước giành công: "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, nương nương sinh một tiểu hoàng tử, mẫu tử đều bình an."

Hoàng Đế tất nhiên vô cùng kinh ngạc vui mừng, thúc giục: "Ôm hoàng nhi tới để trẫm xem một chút."

Hoàng Hậu ở bên cạnh lại thất vọng, lúc nghe rằng khó sinh nàng còn âm thầm cao hứng, không cần mình xuất thủ. Tình huống ác liệt như vậy lại để cho Tiết thị xoay chuyển tình thế. Đơn giản còn có chuyện tin đồn nhằm vẫn chưa giải quyết, cho dù là hoàng tử, có lời đồn đãi như vậy trong người cũng khó mà thừa kế hoàng vị.

Cùng lúc này, tiếng nói của Hùng Nghiêu ở ngoài điện vang lên: "Khải bẩm Hoàng Thượng, vũ tịch [1] từ Nam Cương truyền tới tin chiến thắng, chiến tranh ở hồ Lô Trạch đại thắng.

[1] Vũ tịch: Tin cấp báo trong quân đội dùng chim để truyền tin.

Hoàng Đế ôm Ngũ hoàng tử trong tay vào ngực, cười ha ha một tiếng: "Ngũ hoàng tử của trẫm vừa ra đời đã truyền tới tin thắng lớn từ biên cương, quả nhiên là phúc tinh may mắn từ trên trời hạ xuống. Ngày có cảnh tinh, cũng là đại tinh, trạng như sương nguyệt, không bằng đặt tên là Thừa Cảnh, sinh vào ngày mồng một, trợ giúp trăng sáng.

"Hoàng Thượng thánh minh!"

"Chúc mừng Hoàng Thượng có được điềm lành."

Trong nhất thời, mọi người rớt rít giấu đi ghen tị trong lòng, bắt đầu phụ họa ý mừng nồng đậm của Hoàng Đế.

Ngay cả Hoàng Hậu cũng vạn lần không nghĩ tới chuyện sẽ ngoài dự đoán của mọi người, lời của Thánh thượng vừa mới nói, e là lời đồn đãi trong thành ngày mai từng cái từng cái đều rơi dài, đổi thành Ngũ hoàng tử là phúc tinh giáng thế. Chẳng lẽ Tiết thị thật sự được trời cao che chở sao!

Lúc Bích Đào mở mắt lần nữa, liếc mắt liền nhìn thấy bánh bao nhỏ bên gối. Gương mặt nhỏ nhắn nhúm đã giãn ra, giống như hóa thành viên tuyết trắng vậy, ngủ rất say sưa. Bích Đào nhìn thấy trong lòng mềm nhũn, lỗ mũi ê ẩm, cảm xúc vui mừng cứ như vậy mà xông tới.

"Đã là mẫu thân người ta, sao lại còn học hoàng nhi khóc nhè." Hoàng Đế khẽ cười nói, vươn tay lau đi nước mắt vừa chảy xuống của nàng. Thật ra lúc hân đặt một tiểu nhân nhi nhỏ xíu như vậy bên gối nàng, nhìn hai người bọn họ ngủ an yên như vậy từng chút một trong lòng đều phảng phất trở nên mềm mại hẳn đi.

Bích Đào tựa vào gối, đầu tiên nhìn thấy cằm của Hoàng Đế, không biết sao dường như có thể nghĩ tới lúc Hoàng Đế nghe thấy nàng khó sinh, dáng vẻ cái cằm kia đột nhiên căng thẳng. Tám mươi lăm điểm đó, nàng có chút thần thờ suy nghĩ.

"Hoàng Thượng đã đặt tên cho bảo bảo rồi sao?". Giọng nói nàng khàn đặc, hần dứt cho nàng nước để nhuận giọng mới đỡ hơn chút.

"Trẫm đặt cho nó tên Thừa Cảnh." Hoàng Đế đặt cái ly xuống, giải thích lại ý nghĩa cho nàng một lần, lại thuật chuyện tin báo chiến thắng với nàng, cười nói: "Lần này nàng yên tâm rồi chứ?".

Rốt cuộc lại lỡ tay làm vỡ cái chén, lại khiến chính mình trượt chân. Cứ cho rằng sau khi nàng mang thai thì càng ngày càng ổn trọng, nào ngờ đầu đó chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong vẫn cứ mơ mơ màng màng như vậy.

Bích Đào lâu bầu mấy tiếng, mới nói: "Tất nhiên yên tâm." Trượt té sinh sớm cũng không phải do nàng nguyện ý, chính là cảm thấy tin tức này sao lại đến trùng hợp quá lạ như vậy.

"Thiếp muốn đặt biệt danh cho bảo bảo."

"Muốn gọi tên gì?".

"Đoàn Đoàn đi." Nàng nói.

"..."Hoàng Đế thương lượng với nàng: "Nghe giống tên của nữ tử quá."

"Viên Viên mới phải." Bích Đào hừ một tiếng. Nàng cử tử nhất sinh mới sinh được bảo bảo, cha của hần còn kén cá chọn canh nhũ danh mà nàng đặt, nàng còn chưa phỉ nhổ cái tên Thừa Cảnh đó đâu, người ta Thừa Vận, Thừa Trạch, Thừa Đức... nghe rất ngẫu, Thừa Cảnh, sao nghe lại giống như không góp tới nổi, thập phần giống như vương gia khác họ. Đừng nói là chữ tốt đều dùng hết sạch đi.

"Vậy thì Đoàn Đoàn." Nàng mới vừa tỉnh lại, người vẫn còn hơi mơ hồ, không nên tranh cãi. Hoàng Đế tìm một lý do an ủi mình, dù sao hần tuyệt không thừa nhận mình không có biện pháp tóm nàng.

"Đúng rồi, Lệ Quý tần..." Bích Đào đột nhiên nghĩ tới người này.

Hoàng Đế vốn chuẩn bị nói muốn ban chết với nàng, nhưng đảo mắt thấy hàng mày nhỏ của nàng nhú chặt thật giống như đang nghĩ gì đó, lời vừa tới miệng liền trở thành: "Nàng muốn nàng ta thế nào?"

"Cứ để đó đi, trước cứ tích phúc cho Đoàn Đoàn. Sau đó tự thiếp giải quyết nàng ta."

Tiết Bích Đào kiên cường nói xong, lại đột nhiên uất ức nói: "Hoàng Thượng không nói chuyện đó với thiếp là vì muốn tốt cho thiếp, nàng ta đang yên đang lành sao lại quản mấy việc vợ vãn này làm gì, hừ, dọa ta rồi chắc các nàng đắc ý lắm."

Tuy nói như vậy nhưng e là trong lòng nàng cũng biết rằng là do Đức Phi chỉ thị, oan có đầu nợ có chủ, Lệ Quý tần, nàng ta lại có thể dùng một lần.

Hoàng Đế nhớ tới đáy mắt đám hậu phi kia cười trên sự đau khổ của người khác, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thấy dáng vẻ uất ức trông mong của nàng, lại có chút buồn cười. Bây giờ hẳn biết rằng một khi nàng làm ra dáng vẻ kia, nhất định là nũng nịu muốn lấy lòng. Hắn cúi người hung hăng hôn nàng một cái, nói: "Trẫm đáp ứng nàng."

Đất phong của Thọ Vương giáp với mấy vùng gần Nam Cương, một con bồ câu trắng vỗ cánh phành phạch bay vào cửa sổ. Thọ Vương bắt được chim bồ câu, gỡ ống tin được cột dưới chân nó xuống, mở tờ giấy ra đọc.

Đầu tiên nhướn mày có chút kinh ngạc, sau đó gương mặt cười nói: "Lần này Hồ Bị lại thật cơ trí."

Lúc hần trở về đất phong, hần đã để Hồ Bị là tay chân đắc lực có thể giúp hần gánh vác ở lại kinh thành, thời thời khắc khắc chú ý đến chiều hướng trong kinh thành.

Sau khi tin đồn truyền ra hần cũng phải người chặn lại, chỉ tiếc lúc ấy tin tức truyền tới tay hần thì đã muộn. Chẳng qua hần luôn thích xuất chiêu vạy vẹo, tin tức biên cương thắng lớn đúng lúc bị hần lợi dụng, lúc thư sắp tới kinh thành thì trước tiên để Hồ Bị phải người lạng lẽ tráo đi, kéo dài thời điểm báo tin thắng lợi, đợi đến thời khắc đó mà báo tin vào.

Lúc đầu hần không biết con mèo nhỏ đó sẽ sinh sớm, chẳng qua hần đánh giá tình hình trận chiến lần này như không thể nào đánh xong nhanh như vậy, tất cả chiến dịch lớn nhỏ luôn sẽ có một trận dùng được.

Khó khăn nhất chính là mẫu chốt Hồ Bị cuối cùng biết biến báo, tình huống khi không có chỉ thị của hần lại thực hiện kế hoạch trước thời hạn.

"Ồ, đợi đến khi hồi kinh lại thưởng cho hần thật tốt." Thọ Vượng tự lắm bầm. Lễ mừng thọ của mẫu hậu cũng sắp đến, lần này rốt cuộc hần cũng có thể.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đầy Tháng

Edit: Tiên Thái phi.

Beta: Hy Thái phi.

Tiết Bích Đào để Tổng mama hướng dẫn quần tã lót. Đầu tiên là đặt tấm khăn gần tay trái bảo bảo, kéo lên một góc che lại thân thể bảo bảo, chập lại góc viền từ phía dưới cánh tay bên phải của bảo bảo, rồi chệch về phía nách bao qua đằng sau thân thể của bảo bảo. Gấp lại một lần nữa chỗ cầm của bảo bảo, nhét vào bên trái. Tiểu sủi cảo tròn tròn liền được quần kỹ rồi.

Vú nuôi bên cạnh thấp thỏm hồi lâu, mắt thấy tiểu bảo bảo đã được bọc kỹ lưỡng, liền vội vàng tiến lên trước: "Nương nương, để nô tỳ làm cho xong."

Đại bảo bảo mới một tháng cần phải bồi dưỡng tinh thần, phần lớn thời gian đều ngủ một cách ngon lành, Tiết Bích Đào nhìn nhìn, không nghĩ là sẽ buông tay. Nàng liếc qua vú nuôi một cái: "Người chờ bên ngoài đi."

Vú nuôi lập tức im miệng, sợ là mình đã làm sai chuyện, nơm nớp lo sợ mà lui xuống.

"Mama, bốn cung muốn tự mình cho Ngũ Hoàng tử ăn, có hợp quy củ không?" Tiết Bích Đào suy nghĩ một chút, cuối cùng hỏi.

Sóng mắt Tổng mama chẳng mảy may lay động: "Nương nương vừa ý thì có thể rồi." Cho dù không hợp quy củ, nếu vị tiểu tổ tông này khăng

khăng như thế, đến Hoàng thượng cũng không bác bỏ được, hà tất bà khổ tâm khuyên bảo làm gì.

"Vậy thì tốt." Tiết Bích Đào mỉm cười: "Chúng ta đi thôi."

Hôm nay là tiệc đầy tháng của bảo bảo, đã diễn tập trước trong tháng rồi, hơn nữa lần này có Tổng mama hỗ trợ lo liệu khâu ẩm thực, đương nhiên điểm kỹ năng còn được cộng thêm vào, làm cho dung mạo, dáng người, các phương diện của Tiết Bích Đào, chỉ số khôi phục như lúc ban đầu, lại là một đóa hoa nhỏ tươi mới non mềm đáng yêu.

Chỉ cần nàng nhìn bảo bảo thì càng tăng thêm vẻ ôn nhu phát ra từ nội tâm.

"Trân Phi nương nương đến." Nội thị cao giọng cất tiếng. Từ ngày Tiết Bích Đào sinh hạ Ngũ Hoàng tử, ngoại trừ thánh chỉ ban tên của Hoàng thượng, nàng còn được nhận ý chỉ tấn phong cùng với nơi cư ngụ.

Lúc phong Phi còn được trao kim ấn kim sách, có một chút cảm giác như quay về thời gian khi còn nhỏ được lên bục nhận thưởng.

Tiết Bích Đào mặc y phục bằng gấm lụa màu đỏ ngọc bích, phía dưới là váy lụa màu xanh non thêu từng đóa hoa thược dược, giống mặt nước mùa xuân trong vắt phản chiếu khóm hoa bên bờ, đó chính là người đã sinh hài tử, vẫn là dung nhan tuyệt lệ khác biệt như trước, long lanh phi phàm. Nàng đắp tay Vân Lũ tiến vào điện, cầm khê hất lên, yếu điệu mà đi, kiểu cách sủng phi mười phần gây khó dễ cho người khác, nhìn thẳng vào đám phi tần đang cầm khăn mà cản trong miệng.

Mọi người còn hi vọng nàng vì sinh con mà xuất hiện vài điểm tàn nhang, hoặc là sắc mặt tiêu tụy một chút cũng tốt, nếu không thì, chung quy đáng người phải có chút khác biệt chứ? Trước kia ra sao thì bây giờ vẫn cứ y nguyên như thế, thật giống như Ngũ Hoàng tử là từ trong tảng đá chui ra

vậy. Có mỹ mạo, có con nôi dôi, lại còn được ân sủng, đây có còn cho các nàng đường sống hay không!

Chính là mời tới một vài tông thân hoàng thất, triều thần mệnh phụ thấy đương kim thịnh sủng Trân Phi nương nương cũng không khỏi tán thưởng, quả nhiên là con cưng của trời.

"Ta thấy, hình dáng Trân Phi nương nương so với đại cô nương Kiến An Hầu gia cũng không khác biệt lắm, sao mà lúc trước khi còn ở trong khuê phòng lại không có người khen ngợi vậy?"

"Nói cũng kỳ quái, trước kia Tiết gia có một đôi song bào (sinh đôi) tỷ muội, người tỷ tỷ thường hay xuất hiện trước mặt mọi người, Trân Phi nương nương này thân thể yếu ớt từ nhỏ, chỉ dưỡng trong khuê phòng, không gặp người khác. Ta đã thấy qua nữ gia trưởng kia, vẻ đẹp chỉ dừng lại ở mức theo chuẩn khuôn mẫu, thiếu đi phần linh khí, thật không thể nào mà có cảm giác kinh ngạc tán thán."

Phu nhân trước đó mở miệng trêu ghẹo: "Chẳng lẽ là cất giấu kỹ không chịu cho người khác thấy."

Phu nhân bật cười trả lời, nàng ngoảnh mặt liếc nhìn về phía Tiết phu nhân được mọi người vây xung quanh chúc mừng, nói: "Chủ nhân chân chính ở kia, bằng không người đi hỏi một chút đi."

Phu nhân kia còn cho là thật, đứng dậy đi tới. Bà ta nhận thức sâu sắc không thể lãng phí cơ hội kết giao với giới quyền quý trong những trường hợp xã giao như thế này, nói không chừng đối với con đường làm quan của phu quân bảo thủ nhà mình còn có chỗ có ích.

Khúc nhạc dạo tiệc đầy thán ón ào mà không loạn, mệnh phụ ở các bàn kết giao với nhau, thỉnh thoảng thảo luận về nhân vật chính của yến hội một chút, nhưng thật ra là hoà thuận vui vẻ. Đức phi vẫn ốm đau liệt giường như trước, Đế Hậu cứ tuân theo quy chuẩn "Khoan thai đến trễ",

cho dù không phải là người chủ trì đại cục, Thượng lục cục có thể quen tay làm nhanh chuẩn bị việc ở đây một cách thỏa đáng.

Khiến Tiết Bích Đào cảm thấy bất ngờ chính là, người đầu tiên đi lên chúc mừng nàng lại là Nghi Quý nhân bị giam cầm trong điện đã lâu.

Có điều nói rằng Hoàng thượng ra lệnh cường chế nàng ta không được bước ra khỏi cung điện, ngược lại cũng không hẳn như vậy. Theo như lần đó Thọ vương tiết lộ ý tứ rằng Hoàng thượng cũng đồng ý không muốn để lộ chuyện nàng "Bất an với thất phòng", muốn cho những người đã biết việc này đều không còn thấy ánh sáng mặt trời nữa. Hơn nữa suy cho cùng nàng có gia thế mở rộng ở nơi đó, không nề mặt tăng cũng phải nề mặt Phật, kiểu yển hội như thế này đại khái là sẽ khiến cho nàng được giải phóng "Giải tỏa tâm trạng".

Việc này nếu như đặt ở trên người phi tử gia đình nhỏ, nhà nghèo khác, nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử một cái là xong, nào có phiền toái như vậy.

"Thần thiếp chúc mừng Trân Phi nương nương có tin vui." Nghi Quý nhân nhanh nhẹn bước đến, mỉm cười chúc mừng, nhưng mà giam cầm lâu ngày làm cho đáy mắt của nàng bất giác thêm một tia mù mịt, phá hỏng hết sạch khí chất vui mừng đầm đìa vốn có ban đầu.

Thắng làm vua thua làm giặc, nàng không ngờ tới Trân Phi sẽ sớm phát hiện ra ý đồ của nàng, hơn nữa nhanh chóng phản kích, đây là tự bản thân nàng sơ sẩy. Cho nên sẽ không cảm thấy có bao nhiêu hận thấu xương người trước mắt này, nếu có, chỉ là không cam lòng và hối hận mà thôi.

Thêm một ván nữa, chưa chắc nàng sẽ thua.

"Lâu không thấy Nghi Quý nhân." Tiết Bích Đào gật đầu tâm lĩnh [1], cười đáp lại.

[1] Tâm lĩnh (心領): xin lĩnh tấm lòng (lời khước từ nhã nhận để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiêu đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn).

"Gần đây thần thiếp hơi lười, không thích đi lại nhiều mà thôi." Nàng không biết Tiết Bích Đào đã biết rõ tất cả, nâng nâng búi tóc mây lên, cười giải thích nói.

Bỗng nhiên Tiết Bích Đào nở nụ cười: "Thì ra là thế."

Nghi Quý nhân cảm thấy nụ cười của nàng có chút kỳ quái, đang định tìm tòi nghiên cứu ý tứ sâu xa trong đó, thì tiếng nói sắc nhọn của thái giám công công cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Ánh mắt mọi người trong bữa tiệc tập trung lại một chỗ nơi cánh cổng, thì ra là Hoàng đế và Hoàng hậu dắt tay nhau đi tới.

Ngay trước mặt tông thân hoàng thất, Hoàng đế đích thân ôm Ngũ Hoàng tử một lúc, không hề che dấu tình yêu thương của mình đối với nhi tử này chút nào. Theo lý mà nói, ấn theo lẽ thường, đều là yêu cầu lục cực nghĩ danh sách trình lên, Hoàng đế khoan tròn một cái là được, hài tử vừa chào đời có thể được gọi tên lại càng không hợp quy tắc. Có vinh quang đặc thù này, chỉ duy nhất một người là Ngũ Hoàng tử Thừa Cảnh. Chỉ bằng việc thánh thượng đích thân định tên này, hơn nữa thêm lời đồn đại phúc tinh sắp xuất hiện, vô hình trung so các huynh đệ khác, Ngũ Hoàng tử liền cao hơn một bậc rồi.

Ánh mắt của các đại thần tông thân nhìn Ngũ Hoàng tử cũng đặc biệt không giống nhau.

Nhân vật trọng yếu đã trình diện, tiệc đầy tháng chính thức bắt đầu. Trước tiên vú nuôi dựng tã lót thẳng lên, mọi người bên dưới nhìn Ngũ Hoàng tử một cách tỉ mỉ, khen ngợi sôi nổi một phen, khiến cho Hoàng đế và Trân Phi nương nường hân hoan trong lòng.

Ngay sau đó chính là phần quan trọng nhất của tiệc đầy tháng - cạo tóc trẻ sơ sinh, do lão mama phúc trạch thâm hậu chấp đao. Đợi đến lúc tóc trẻ con mềm mại nằm lòng bàn tay, lão mama hiền lành hòa ái cười nói: "Nguyện Ngũ Hoàng tử bắt đầu lại từ đầu, viên mãn cả đời."

Tổng mama tiến lên tiếp nhận nhúm tóc kia, dùng khăn lụa gói kỹ bỏ vào trong hộp. Người Đại Nguyên đều cho rằng tóc trẻ sơ sinh chính là vật trừ tà, có linh khí bẩm sinh. Bá tánh dân gian lại càng sử dụng tóc trẻ con để tạo ra bút lông, dùng để tập viết đọc sách, trong bút bao hàm kỳ vọng của phụ mẫu đối với hài tử.

Đầu tiên bánh bao tròn an tĩnh mà ngủ, đến khi mọi người tiến lên dâng quà chúc mừng thì bị đánh thức mở mắt ra. Đứa bé ngáp nhỏ một cái, chép chép miệng, con người đen lúng liếng bắt đầu tập trung vào giữa đám người biểu quà, không nhúc nhích.

Tiết Bích Đào bảo vú nuôi ôm nó tới. Bởi vì bảo bảo mới đầy tháng khá là yếu ớt, lúc này nếu mà có nhiều người xoa mặt nựng má thì rất dễ sinh bệnh, cho nên nói là tặng quà cho bảo bảo, thật ra đồ vật đều dâng đến tay Hoàng đế. Cho dù bảo bảo không nán lại ở đằng kia cũng không có gì đáng lo.

Ôm tiểu tử lót, để đầu của bánh bao tựa vào cánh tay, ban đầu bánh bao nhìn chăm chăm người đã sớm xuất hiện trong tầm mắt của nó, vì thế một lần nữa nó tìm kiếm mục tiêu - nó nhìn thẳng vào mẫu thân của mình.

Tiết Bích Đào duỗi đầu ngón tay giữa chạm chạm bên mép tay bảo bảo, bảo bảo đang tìm kiếm cảm giác an toàn liền lập tức nắm chặt lấy, thế nhưng đôi mắt đen nhánh như minh châu của nó vẫn nhìn chăm chăm mẫu thân không ngừng. Tiết Bích Đào bị ánh mắt nghiêm túc của tiểu nhân nhi nhìn đến mức không chịu được, cảm xúc trên tay mềm mại vô cùng, càng khiến cho nàng muốn lập tức dẹp đường hồi phủ, chuyên tâm đùa giỡn với bánh bao.

Dù sao quà mừng có phụ thân của nó thu nhận rồi, không để ý thì hẳn cũng sẽ không chiếm lấy đồ của nhi tử mình.

Bởi vì Tiết Bích Đào an vị bên dưới Hoàng hậu, tầm mắt Hoàng hậu vừa xoay một cái liền nhìn đầy đủ màn kịch này. Một mặt nàng ghen ghét, mặt khác lại nghĩ tới Tam Hoàng tử - nhi tử thân sinh chết yếu của mình. Tâm tình không thể không dẫn xuống, kìm nén hậm hực, ngay cả độ cong của khóe miệng cũng đều từ từ chuyển sang bình thường.

Làm vợ cả, đương nhiên lễ vật của nàng là tiết mục then chốt trong bữa tiệc. Ngay lúc nàng đang duy trì dáng vẻ đoan trang, mỉm cười giao miếng ngọc bội ấm áp trơn bóng tốt nhất cho Tiết Bích Đào, thế mà Thái hậu lại phái người danh giá nhất bên cạnh mình - Tôn mama tiến lên trước chúc mừng.

Tôn mama giao vào tay Tiết Bích Đào một chuỗi tiền tứ nhãn phúc [2], nếp nhăn nơi khóe mắt nhú lại khi cười: "Thái hậu nương nương tự tay chọn 99 đồng tiền tứ nhãn mà tạo thành, biểu thị sự dài lâu, bốn mùa bình an. Tặng cho Ngũ Hoàng tử, bà hy vọng Ngũ Hoàng tử của chúng ta cả đời suôn sẻ bình an."

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc vạn phần. Đây vốn là tập tục dân gian, là nguyện vọng tốt đẹp mà lão nhân gia gửi gắm cho tôn tử, do Thái hậu quen sống trong nhung lụa làm ra nên lại càng có vẻ đặc biệt đáng quý. Ngay cả Tiết Bích Đào cũng không khỏi sinh lòng hiếu kỳ đối với vị Thái hậu nương nương suốt ngày lễ Phật này.

"Mama thay ta cảm tạ Thái hậu nương nương." Tiết Bích Đào ôm bánh bao đứng dậy quay về phía Từ Ninh cung hành lễ, để Tống mama tiếp nhận ban thưởng này, cười nói.

Nàng phỏng đoán, ý Thái hậu lúc này muốn trấn an, đưa đồ vật tự tay làm ra, biểu thị sự coi trọng, truyền đạt tin tức chuyện lần trước Mẫn Tiệp

dư bị hoảng sợ, bà cũng không có trách móc lên đầu mình.

Hơn nữa nàng từng nghe Tống mama nói qua, phúc vận của đồng tiền tứ nhân phúc cực kỳ mạnh mẽ. Nếu không phải năm phúc tinh quý nhân, tháng phúc tinh quý nhân, ngày phúc tinh quý nhân hoặc khi sinh ra là người phúc tinh quý nhân thì sẽ không chịu nổi. Đây cũng là Thái hậu gián tiếp cho thấy mình ủng hộ quan điểm Ngũ Hoàng tử là "Phúc tinh", ít nhất, sẽ không ở nơi này mở miệng chống đối với Hoàng đế.

"Đây là Ngũ Hoàng tử của chúng ta sao." Tôn mama hiền lành nhìn Thừa Cảnh trong tã lót, lên tiếng nói: "Lớn lên thật là sáng sủa, nhìn mặt mày này, thật giống với Hoàng thượng chúng ta. Lão nô da dày thịt béo sợ Ngũ Hoàng tử bị lộn cộm khó chịu nên sẽ không vượt ve, sau này nương nương rảnh rồi thì ôm Ngũ Hoàng tử đến Từ Ninh Cung để Thái hậu nhìn một cái mới được."

Bất kể là ai khen hài tử của mình, người mẫu thân đều rất vui vẻ. Tiết Bích Đào cười đến cong đôi mắt: "Nào để mama phải nhiều lời, vốn ta chỉ lo lắng quá nhiều đến sự thanh tịnh của Thái hậu, nếu đã như thế thì ta sẽ dẫn Thừa Cảnh tới nhiều hơn."

Tôn mama là ai, đó là lão nhân thành tinh trong cung, đôi mắt thấy không biết bao nhiêu phi tần chủ tử, chỉ cần bà liếc mắt một cái, bà có thể phân biệt được ai là hư tình, ai là giả ý. Đợi bà xem xét cẩn thận biểu tình và ánh mắt lộ ra sau khi thấy đồ vật của vị Trân Phi nương nương này, rốt cuộc bà có chút tin, vì cái gì mà Thái hậu nói nàng ta không phải là người làm ra việc này.

Ngược lại cũng không phải là nói Trân Phi có bao nhiêu lương thiện.

Ít nhất nàng là người thông minh. Khi nàng nhắc tới Thái hậu thì không sợ hãi và lo lắng, một bộ dáng thản nhiên.

Thời điểm Thái hậu tặng lễ vật thì tiệc đầy tháng hoàn thành viên mãn, mọi người nhận thức sâu sắc, muốn một lần nữa đánh giá cân lượng trên người Ngũ Hoàng tử, Trân Phi nương nương ấy mà lại nhận được niềm vui từ Thái hậu. Tử bằng mẫu quý, tương lai không có gì là không nói được.

Màn đêm buông xuống, dưới ánh nến, Tiết Bích Đào cởi áo đến eo, ôm bánh bao trước ngực cho bú. Bầu sữa bao phủ một màu sắc óng ánh trong suốt, cái miệng nhỏ của bánh bao chuyển động, điều này làm cho Hoàng đế khi đi vào nội thất nhất thời nhìn đến ngân ngơ.

Bánh bao không bú được nữa, rầu rĩ không vui thả lỏng miệng ra. Trên nhũ hoa anh đào tiết ra một giọt chất lỏng trắng sữa, sắc thái đối lập mãnh liệt càng làm cho Hoàng đế cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Hắn ngồi lên mép giường, giữ lại đầu nhỏ của nhi tử khi nó sắp sửa tiến qua bên kia, ánh mắt nhìn chăm chăm, khàn giọng xin ý kiến: "Bé ngoan, cho trẫm nếm thử một ngụm, như thế nào?"

Tiết Bích Đào mới vừa ngẩng đầu lên liền ngậy người.

Đột nhiên nàng ưu sầu sâu sắc, những lễ vật kia giao cho Hoàng đế thu nhận, thật sự hắn sẽ trả lại cho nhi tử của mình sao?

[2]: Hình ảnh tiên tứ nhân phúc.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tín Nhiệm

Edit: Nguyệt Phi

Beta: Trần Thục nghi

Bích Đào rảnh tay đẩy bàn tay đang ngăn cản của hắn ra, để cho cái miệng nhỏ của Đoàn Đoàn tiếp tục an tâm ăn. Nàng hờn dỗi nhìn hắn một cái: "Hoàng Thượng lại không biết xấu hổ."

Hoàng Đế không khỏi ngượng ngùng, hắn cũng là nhất thời động tình mới nói ra lời như vậy, lại làm như muốn giành ăn với nhi tử vậy. Nhưng thân là nam nhân, ở trước mặt nữ nhân khí thế không thể yếu được. Vì vậy hắn nghiêng người nói mập mờ bên tai nàng: "Đây cũng đâu phải lần đầu tiên trẫm ăn đâu, còn ngại ngùng gì chứ, hả?".

Bích Đào thuận theo lời hắn đương nhiên sẽ nghĩ đến tình cảnh kia, bên tai nàng từ từ đỏ ửng, cúi đầu không thèm để ý hắn. Đợi Tiểu Đoàn Đoàn ăn uống no đủ, híp đôi mắt ti hí ngủ đi, nhét bé vào tay phụ hoàng của bé, nói: "Thiếp thân quân áo xốc xếch, làm phiền Hoàng Thượng ôm Đoàn Đoàn đến chỗ nhũ nương."

Ánh mắt này của Hoàng Đế, vừa phóng lực quang là nàng đã hiểu, hôm nay khẳng định không thể tránh thoát. Đã làm chút chuyện không phù hợp với thiếu nhi thì không thể để thiếu nhi ở đây được.

Hoàng Đế híp mắt nhìn nàng một lát, mỉm cười, tiểu nữ nhân này càng lúc càng thông minh rồi. Đợi khi đưa hài tử cho nhũ nương ru ngủ xong thì Hoàng Đế đã cởi áo ngoài, chỉ còn lại áo lót, bỏ giày leo lên giường, không

nói gì, trước hết đè nàng xuống thật chặt, kề sát, khẽ ngửi mùi hương thanh mát nhàn nhạt trong tóc nàng, thỏa mãn cười: "Ừm, bảo bối vẫn mềm mại như thế."

Bích Đào đỏ mặt đẩy hắn ra: "Nặng chết."

Hắn không mang theo chút tình cảm dè dặt nào, mà sức nặng "toàn thân" cũng đặt lên người nàng.

Hoàng Đế mặt dày làm như không nghe thấy, ánh nến nhu hòa phủ lên gương mặt kiều diễm của nàng một tầng mật phấn, thỉnh thoảng có mấy sợi tóc đen như mun nhảy ra khỏi gối, bởi vì khoảng cách rất gần, không mong lung như gợn nước lung linh.

Hoàng Đế nhìn mà trái tim rung rinh, ma xui quỷ khiến lại giữ tóc nàng trong lòng bàn tay, cúi đầu hôn nàng.

Tuy hắn không lên tiếng nhưng sức nặng trên người may mà cũng nhẹ đi, Bích Đào mới thở hỗn hển hai hơi liền bị một cái miệng bao phủ, chặn lại. Hoàng Đế mới đầu vẫn như mưa phùn khẽ nhấm nháp, sau đó không biết có phải bị nước bọt mang hương nước ép đào kích thích hay không, dần dần tăng thêm lực đạo, giống như xông vào khuê phòng mỹ nhân mà cường bạo, làm xằng làm bậy vậy, bú liếm cắn mút không chút kiêng kỵ.

Lực đạo khuấy đảo kia khiến đầu lưỡi nàng tê rần, Bích Đào ưm hai tiếng, Hoàng Đế đang hăng say quẩn quít sao chịu thả ra, cảm thấy mùi vị đó làm cho hắn bị nghiện. Nàng tức giận rụt qua một bên, đồng thời gạt hắn ra ngoài, trong mắt nổi lên hơi nước, nàng bị làm đau mất rồi.

Lúc này Hoàng Đế mới phát hiện có chút không đúng, lui người ra nhìn một cái, môi của bảo bối hồng hồng sưng đỏ, còn có chỗ bị hắn không có chừng mực mà cắn tróc da, đôi mắt như sương mù hung hăng nhìn hắn, thở gấp, tui thân không chịu nổi. Lâu ngày không đụng tới, hắn thiếu chút nữa quên mất nha đầu này yếu ớt cỡ nào, sinh hài tử rồi cũng không khác là

bao. Chuyện này khiến hần nhớ tới lúc nàng khó sinh, như vậy mà nàng còn chịu đau không nổi, không biết lúc ấy khó chịu tới cỡ nào. Nghĩ vậy, trong lòng càng thương tiếc nàng hơn, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào, thỉnh thoảng còn khẽ kiểm lên chỗ bị cắn bong da.

Cảm giác châm chích truyền đến trong đầu, Bích Đào rên rỉ một tiếng, giọng nói kéo dài mềm nhũn: "Hoàng thượng..."

"Trầm ở đây." Giọng nói hần khàn khàn.

Nàng nửa mở mắt, dục vọng như sóng nước mùa xuân muốn tuôn trào, cái gáy trắng nõn tựa vào khe ngẩng lên, hàng mày điểm thụy đã thấm nhuần, càng lộ vẻ xinh đẹp, giọng nói dịu dàng như boi mật vang lên: "Hoàng Thượng không phải muốn nếm thử sao?". Âm đuôi hơi lên giọng, khiến trong lòng Hoàng Đế tê ngứa, như một cái lông chim nhẹ nhàng xẹt qua, run rẩy không thôi.

Hoàng Đế cảm thấy đầu óc không đủ dùng, trong đầu loạn thành một đồng hồ hỗn độn. Hần hỏi: "Nếm cái gì?".

Nàng khanh khách cười một tiếng, kéo đầu hần xuống. Vạt áo tán loạn lúc này cũng chưa được cột lại, đập vào mặt là bầu ngực tuyết trắng mềm mại, trên đầu có chỗ đỏ bừng, giống như món bánh điểm tâm được phủ lên một lớp đường vậy, ở trước mặt hần run rẩy đứng đờ.

Đôi mắt của Hoàng Đế trở nên thâm thúy, hoàn toàn quên mất lúc này mình mới ngây ngốc, cúi người cắn lên tuyết nhi, không như thường ngày mà chỉ ra sức bầu mứt. Dù vậy thân thể nhạy cảm của nàng vẫn mềm nhũn, thở dốc, thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên rỉ dịu dàng trong cổ họng. Âm thanh kia và dòng sữa còn dư lại kích thích lửa dục vọng của Hoàng đế càng dữ dội, hần lột tiết khố của nàng ném ra ngoài, tay đi xuống sờ một chút, dịch dính dính ướt ướt dính đầy tay, hần cười đắc ý, như khen thưởng mà hôn lên gò má hồng nhuận của nàng, "Thật ngoan".

Tách hai chân của nàng ra rồi tiến vào.

Tốc độ va chạm của Hoàng Đế quá nhanh, Bích Đào bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy lập tức được lấp đầy, vừa không quen vừa khó nhin, nước mắt lượn vòng rơi xuống quai hàm, nàng giãy giụa lui về sau một chút: "Không thoải mái". Má hồng nhiễm từng giọt lệ nóng hổi, lại càng xinh đẹp như quả đào dính sương, thẹn thùng mà lên tiếng.

Hoàng Đế cắn xuống, liếm những giọt lệ kia, lật lại trượt đến bên tai nàng cười khê: "Có thật không thoải mái không?". Nhưng hăn lại rất thoải mái, thịt mềm khít chặt bao bọc, sâu bên trong còn có cái miệng nhỏ nhắn cắn mút, cũng không khác gì trước đây cả.

"Hoàng Thượng đáng ghét!". Thân thể trắng mịn tinh tế của nàng ửng lên màu hoa hồng, nũng nịu yếu ớt oán giận một câu, quay mặt sang chỗ khác.

"Vậy là thích rồi." Hoàng Đế hiểu ý, hạ bộ từ từ dầy vò nàng, tận lực đè thấp âm thanh hấp dẫn không nói nên lời: "Lâu như vậy không được rồi, có nhớ trăm không?".

Lại đến nữa rồi, trong lòng Bích Đào thầm phỉ nhổ. Nàng vòng chân kẹp chặt hông Hoàng Đế, ngón chân bò lên đùi, rồi lên eo hăn làm loạn, giọng nói lười biếng như mèo ngủ: "Nhớ chứ, nhớ muốn chết luôn." Nói không ra ý cười trên chọc trong đó.

Được rồi, nữ tử này được hăn dưỡng gan càng ngày càng lớn rồi, còn dám qua loa lấy lệ với hăn.

Một tay nhắc hông nhỏ của nàng lên, thẳng hướng ngực mình mà nhấn vào, lấy hết sức đâm vào chỗ nhạy cảm của nàng, để nàng cười: "Ồ? Lại nói."

Tiếng rên lười biếng kia trong nháy mắt kiều mị đến chảy nước, nước từ trong thân thể nàng chảy ra càng ngày càng nhiều, từng dòng nước chảy tới kẽ đùi, Hoàng Đế nâng tay nàng lên cao. Chất lỏng sền sệt tản ra mùi hương đào và xạ hương ngọt ngào, càng khiến tình dục của Hoàng Đế tăng cao.

"Muốn". Bích Đào bị lắc lư không chịu nổi, móng vuốt cào lên vai Hoàng Đế, véo hết sức, nhõng nhẽo thút thít khóc: "Muốn Hoàng Thượng, thiếp muốn Hoàng Thượng". Không phải muốn nghe cầu xin tha thứ sao, hừ, đúng là thói xấu của nam nhân! Nói cho mà nghe...

"Đừng khóc, trẫm cũng muốn." Rõ ràng nàng cào lên lưng hắn, nhưng sao lại giống cào tới trong lòng hắn vậy, Hoàng đế thở dài. Thương yêu hôn từng cái lên cái gáy tinh tế của nàng, vừa hít vừa mút, mang theo từng tình triền phát run, muốn hoàn toàn ném nàng lên Vu sơn đầy mây mù kia.

Cái hông đang cong lên của nàng cũng từ từ mềm xuống, mây đen tản ra đầy gối, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn qua vừa mê loạn lại chìm đắm. Lớp thịt chặt chẽ bao quanh căn nuốt thứ đốt nóng của Hoàng Đế, hắn tăng thêm tốc độ chạy nước rút chốc lát, rốt cuộc thỏa mãn phóng thích vào nơi sâu thẳm trong cơ thể nàng.

Sau khi lắng xuống dư âm, khắp người Bích Đào đầm đìa mồ hôi lăn sang một bên, lăn vào trong lòng Hoàng Đế. Nhỏ giọng than phiền: "Bồn tắm uống phí rồi." Hoàng Đế cố ý xây cho nàng hồ tắm lớn bằng lam điền ngọc vẫn còn ở Trữ Tú cung, cái này lại không dọn ra được.

Bàn tay mang theo vết chai mỏng đi dạo khắp cơ thể nàng, Hoàng Đế cười dỗ nàng: "Đợi ngày mai lại cho xây một cái nữa là được."

Cơ thể không yên ổn của nàng động đậy, hừ một tiếng chanh chua nói: "Ai biết được sau này sẽ tiện nghi cho ai chứ." Cánh tay oánh nhuận như bạch ngọc của nàng vòng lên cổ Hoàng Đế, ngửa mặt tiến tới bên tai hắn hà

hơi như hoa lan: "Nói không chừng Hoàng thượng sẽ cùng nàng ta ở đó giống như thiếp vậy..." Giọng nói càng thấp hơn, miêu tả tình cảnh lúc ấy rất sống động, lời nói lại chứa ái muội mơ hồ.

Ánh mắt Hoàng Đế tối lại, tối tăm chuyển động, mấy tháng không chạm vào nàng, hiện giờ hẳn không thể chịu được khiêu khích. Trong giọng nói hẳn ẩn chứa uy hiếp: "Nhóc con?".

Bích Đào không nhéo thấp giọng lâu bầu một câu, rồi sau đó nũng nịu với Hoàng đế: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, giúp thiếp làm một chuyện đi mà." Nàng sai bảo không ngượng mồm.

"Nói thử xem." Đừng nói lại muốn tìm Xuân cung đồ, đều vợ vét cho nàng hết mấy bộ rồi, sao lại không đủ xem chứ. Nhưng phải nói tới, đúng là mấy thứ tranh này dạy hư nàng, lúc đầu nàng chỉ rụt người lại khóc thút thít, giống như một con mèo nhỏ bị giày vò vậy. Sau này càng lúc càng can rở, giống như hôm nay vậy, thủ đoạn gì cũng dám dùng. Hừ, đương nhiên hẳn cũng được hưởng lợi.

"Thiếp muốn biết rốt cuộc là ai truyền tin vịt." Dừng một chút, giọng nói mềm mại của nàng như kết một tầng băng: "Nàng ta dám làm chuyện bất lợi với Thừa Cảnh, không biết chỗ dựa sau lưng bao lớn. Thiếp không muốn có lần sau đâu."

Chuyện của Lệ Quý tần chỉ là bất ngờ, mặc dù nàng ta có hiềm nghi mang lòng xem kịch vui và kích thích nhưng chẳng qua chỉ là một công cụ. Hoàng Đế và nàng cũng có thể hiểu được. Nàng muốn tìm, chính là kẻ ở phía sau màn. Đến tột cùng là Đức Phi phái Lệ Quý tần đến kích thích nàng hay là Hoàng Hậu mượn cơ hội này diệt trừ hai phe? Hoặc là còn có người mà nàng không đoán được là ai. Dù sao liên quan đến ngoài cung, nàng không nhất định có thể lôi ra được.

Hoàng Đế nghe rồi ngẩn ra, lại không làm gì khác. Mặc dù hẳn biết vật nhỏ và những người bên cạnh không giống nhau, nhưng phàm là không phải hẳn ám sát thì thủ đoạn đa phần cũng chỉ là đùa bỡn là chính, bị thương mặt không tổn thương gân cốt. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng rất rõ ràng bình thản nói với hẳn, nàng ghét ai, muốn đối phó với ai, hơn nữa sự lệ thuộc, tính nhiệm muốn mượn tay của hẳn.

Hẳn nhớ tới lúc nàng từng cười mà nói câu kia "Mượn khí thế của Hoàng Thượng đó", giờ khắc này nhớ tới, trong lòng không biết sao lại trở nên mềm nhũn. Trước giờ hẳn không thích tham dự vào chuyện hậu cung. Chẳng qua lại vì nàng mà phá lệ, giống như chịu đựng gian nan vậy.

"Được." Hẳn gật đầu đáp ứng, sau đó ôm nàng vào trong ngực, quần chặt năm ngón tay nàng, trầm giọng nói: "Trẫm sẽ tra rõ, giúp nàng hả giận."

"Làm như Đoàn Đoàn không phải hài tử của Hoàng Thượng vậy." Bích Đào bĩu môi. Cho dù nàng không quản, Hoàng Đế cũng phải tra rõ thôi. Nhưng nàng ở bên gối thối chút gió đại khái có thể khiến Hoàng Đế càng tận tâm tận lực hơn.

Tiếng cười của Hoàng Đế càng thấp xuống, khí tức nóng bỏng phun lên gáy ngọc mẫn cảm của nàng, một trận tê dại dâng lên: "Nói đúng lắm, cũng giúp trẫm hả giận."

"Là giúp một nhà ba người chúng ta hả giận." Nụ cười của Bích Đào sáng rỡ, quay lại khẽ lầu bầu cực nhỏ một câu.

Dường như Hoàng Đế cũng nghe thấy, trong mắt hẳn lướt qua một tia phức tạp. Nàng nói: Hình như là một nhà ba người. Sợ rằng đây chính là thứ mà hẳn không cho nàng được. Bàn tay đang nắm của hai người càng chặt hơn, cho dù hẳn không cho được, nàng cũng chỉ có thể là của hẳn...

"Nường nường, Hoàng Thượng vừa mới hạ thánh chỉ, Đức Phi bị giáng xuống Tiêu Phi rồi." Kim ma ma nhận được tin tức đó từ trong cung, lập tức đi tới bên bàn trang điểm, kê vào lỗ tai nàng nói.

"Ồ?". Hoàng Hậu gõ lược ngọc ở trên bàn. Khuê danh của Đức Phi là Tiêu Yến Yến, nói vậy là đã giáng xuống vị trí của tứ phi rồi. Tuy từ nhị phẩm và chính nhị phẩm chỉ cách nhau một đường ranh, muốn vượt qua đường ranh đó lại khó hơn lên trời. Đức Phi cũng bởi vì có gia thế, dung mạo, tài tình mọi thứ không thiếu, là lão nhân lúc tiềm ẩn của Hoàng Thượng lại sinh được Đại hoàng tử nên mới có thể ngồi lên vị trí kia. Một khi không cẩn thận liền rơi xuống như vậy. Sau này sợ là khó xoay mình lần nữa.

"Lý do là không chăm sóc Đại hoàng tử cẩn thận." Lý do này Kim ma ma cũng biết là không phải, nếu không chăm sóc Đại hoàng tử thì phải hàng vị, sao lại đợi đến hôm nay chứ. Chẳng qua Hoàng Đế làm việc, có lý do cũng đã cho mặt mũi, dù sao vẫn tốt hơn không nói hai lời mà đánh vào mặt." Nghe nói trong cung Đức... Tiêu Phi bị Hoàng Thượng tẩy sạch, thân tín tên Tương Ngọc kia cũng không bỏ qua."

Theo lý mà nói Đức Phi xuống đài, người đối nghịch với nàng ta nhiều năm là Hoàng Hậu hẳn phải nên cao hứng. Nhưng nguyên nhân khiến Đức Phi xuống đài lại không thể không khiến cho Hoàng Hậu cảnh giác với Trân Phi nhiều hơn. Cuối cùng sau một trận tin đồn khiến lòng người hoang mang thì Trân Phi tiến lên phi vị, còn sinh ra được Ngũ hoàng tử được nhận định là "phúc tinh tạ thế", các nàng tính toán tới lui lại tiện nghi cho nàng ta. Hơn nữa Lệ Quý tần - người đáng nhẽ phải xảy ra chuyện thì lại tốt đẹp trở về Hàm Phúc cung. bản thân Đức Phi còn khó bảo toàn thân mình, đến tột cùng là ai bảo vệ nàng ta?

"Trân Phi, xem ra bốn cũng phải suy nghĩ kĩ một chút." Hoàng Hậu xoa huyệt thái dương than thở.

Kim ma ma thấy nương nương nghe tin tức này xong cũng không vui vẻ, ngược lại càng phiền não hơn, vừa cuống cuồng lại vừa đau lòng. Trấn an nàng nói: "Nương nương, người và Tiêu Phi lâu như vậy mới hoàn toàn giảm nàng ta xuống. Có thể thấy thế sự không thể nóng vội được, những kế hoạch bố trí này cũng không phải chuyện một sớm một chiều."

Cho dù là Tiêu Phi, cũng là bởi vì có Hiền Phi giúp nàng ta. Hoàng Hậu nghe xong hoảng hốt chốc lát, có lẽ, nàng cũng không thích hợp ở hậu cung. Chỉ là nàng không thể không thích hợp.

"Ma ma nói đúng." Hoàng Hậu mỉm cười: "Tận hưởng thú vui trước mắt, ma ma nói, có phải bốn cung nên chuẩn bị hậu lễ để đi thăm Tiêu Phi nương nương của chúng ta hay không?"

Khẩu khí và biểu tình kia lại có mấy phần giống với dáng vẻ lúc xưa của nàng, khóe mắt của Kim ma ma thoáng chốc dâng lên hơi nước, bà cảm thấy nương nương nhà mình đang mỉm cười nhìn bà qua tấm gương, vội vàng lau nước mắt đi, bèn cười theo nói: "Nương nương quên rồi, nói không chừng lát nữa Tiêu Phi phải đến thỉnh an ngài đó."

Hoàng Hậu được bà nhắc nhở mới phát hiện quả thật là như vậy, ý cười của nàng không giảm: "Ma ma, bảo Ngạn Chỉ vào chải tóc trang điểm cho bốn cung."

Cũng đúng, suốt ngày cứ phí hết tâm tư, hôm nay cũng nên thả lỏng một lần.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phiên Lê

Edit: Nguyệt Phi

Beta: Hy Thái phi

Hoàng Hậu cất bước vào trong điện, liếc mắt nhìn một vòng, canh giờ vẫn còn sớm, phía dưới mấy vị phi tần ngồi lẻ tẻ, châu đầu ghé tai nghị luận chuyện của Tiêu Phi.

"Nếu nói thì Tiêu Phi nường nường cũng đáng thương. Đại hoàng tử mới vừa đi, chính là lúc đau lòng nhất. Nói chăm sóc không chu toàn gì chứ, còn không phải là..." Người bên trên kéo tay áo nàng ta một cái, nàng ta cũng ý thức được lời này không nên nói ở nơi này, cúi đầu ho khan hai tiếng, chuẩn bị vện toàn: "Còn không phải là thiên mệnh khó trái sao."

"Người còn không phải là nường nường đâu, làm gì tới phiên người đồng tình." Phi tần đối nghịch với nàng ta giễu cợt.

"Thiếp chẳng qua có chút cảm khái mà thôi, sao trong mắt tỷ tỷ lại thành đồng tình rồi chứ. Tỷ tỷ cần gì phải đặt suy nghĩ của mình lên người khác chứ." Dứt khoát biến bầu không khí trở nên nặng nề, hai bên đều dùng nhiều ngôn từ tranh phong, lại không biết sẽ gây ồn ào.

Đợi đến khi Hoàng Hậu đỡ tay của Đình Lan, khí tràng mạnh mẽ bước vào cửa điện, tiếng nói bên trong liền im bật, tất cả chúng phi tần đều đứng dậy hành lễ, miệng hô "Hoàng Hậu nường nường cát tường."

Hoàng Hậu ngồi xuống, đặt đôi tay trắng ngần đeo vòng tay lên tay vịn, tư thế ngồi đoan trang. Ý cười khoan dung: "Bốn cung vừa thấy mấy vị muội muội có chút tranh chấp, không biết đang thảo luận gì vậy?"

"Khiến Hoàng Hậu nương nương chê cười chẳng qua chúng tỳ muội chúng ta vì món trang sức mà cãi vả mà thôi, không dám làm phiền nương nương phí tâm." Người đáp lời chính là vị mới vừa kéo tay áo kia.

Mở nắp chung trà khê thối bọt nổi, Hoàng Hậu vân vê nắp chung khê cười: "Vật là vật chết, cần gì phải vì nó mà làm thương tổn tình nghĩa tỳ muội chứ." Nàng không nói rõ ý. Đã là Trường Xuân cung thì người đứng ở bốn phía đều là người của nàng, có gì thì lát nữa nàng hỏi lại là được rồi, tội gì phải hỏi lúc này.

"Nương nương nói đúng."

Kế tiếp lại có phi tần vào điện thỉnh an, một đám quay qua nói chuyện "lập hạ sắp tới", nói tới lễ nghênh hạ và tiết tắm Phật.

Có phi tần tò mò, người bị hỏi là Ngô Tuyền thị: "Đến từ Giang Nam, không bằng nói thử xem ở phía Nam đó có giống với chỗ này của chúng ta không?"

Không có Mẫn Tiệp dư ở đây, Ngô Tuyền thị lại càng cẩn trọng rất nhiều, nghe vậy cười không lộ răng nói: "Quê hương của thiếp thân có tập tục đun trà mới, nấu thức ăn theo mùa, cúng tổ tiên rồi cân, không khác là mấy."

"Cân?"

"Vâng, lúc đó nhà nhà đều phải treo một cán cân lớn lên, cả nhà già trẻ lớn bé cân sức nặng của cơ thể, đến ngày lập thu lại cân lần nữa. Như vậy sẽ biết được tình hình biến hóa trong thời gian này." Nàng kiên nhẫn giải thích.

Bên kia Bùi Bảo lâm vừa nghe thì lấy khăn tay che miệng cười khanh khách, khiến mọi người đều hết sức tò mò. Đợi chốc lát rồi hỏi, nàng mới vừa cười vừa nói: "Thiếp nhớ Ngô tử tử và Mẫn Tiệp dư ở cùng một cung. Cho nên mới nghĩ tới nếu tử tử dạy tập tục này cho Mẫn Tiệp dư thì nàng ấy đến khi lập thu chẳng phải đã cân được một người nhẹ như yến rồi sao?"

Trung tuần tháng năm là sinh kỳ của Mẫn Tiệp dư, đứng giữa hai đầu lập hạ và lập thu, sau khi sinh bảo bảo thì vóc người sẽ nhẹ đi rất nhiều.

Nhất thời mọi người đều cười lên.

Bích Đào đỡ tay Vân Lũ thành thực bước vào giữa trận cười này, giọng nói không cao không thấp nhưng đều ép mọi người xuống: "Như yến, cũng đừng học yến kia vượt trụi lông là được. Nhẹ thì nhẹ nhưng phải xem...". Lúc sóng mắt nàng lưu chuyển, cười nói ngâm nga: "Đừng để bị chê cười."

Mọi người không dám cười ra tiếng, cố sức nín nhịn, chỉ là bả vai hơi rung rung. Khuê danh của Tiêu Phi là Yến Yến, hôm nay bị tước đi phong hào, chẳng phải là yến bị trụi lông sao? Hiện giờ Trân Phi cao hơn Tiêu Phi một đoạn, nàng nói, các nàng cũng không có gan đi cười nhạo. Mắt thấy tràng diện ngừng đọng, Trình Tu nghi dẫn đầu hành lễ thỉnh an Bích Đào, chúng phi tần cũng hoàn hồn lại, tất cả đều cúi người xuống.

Đầu tiên Bích Đào ép khăn tay bên hông thỉnh an Hoàng Hậu, hành lễ hoàn chỉnh, Hoàng Hậu nhú mày một cái, lại không thể nói thêm cái gì, ý cười vẫn thân thiết: "Trân Phi mới vừa sinh thêm hoàng tử cho hoàng gia, là đại công thần, không cần đa lễ."

"Tạ Hoàng Hậu nương nương." Đợi khi Bích Đào ngồi xuống hàng ghế đầu, ánh mắt quét tới chúng phi tần vẫn duy trì tư thế hành lễ, tay lấy chung trà ngừng một lát, kinh ngạc cười nói: "Chỉ lo vấn an Hoàng Hậu nương nương lại quên mất mọi người, tất cả đứng lên thôi."

Chúng phi tần bỏ khăn tay xuống cảm ơn, lên tiếng đáp trở về chỗ ngồi. Trân Phi vốn phách lối, lại sinh Ngũ hoàng tử, e là càng không ai có thể áp chế được.

"Nường nường, hiện giờ đang là mùa trái cây nên rất tươi ngon." Bùi Bảo lâm nói tiếp trong bầu không khí lạc lõng, lấy một quả dâu tây trong đĩa nhỏ cười nói: "Chúng ta được dính ánh sáng của nường nường, mới vào mùa thôi, mấy quả dâu đỏ này chắc là mới vừa hái đó."

Hoàng Hậu đang bất mãn Trân Phi ở trước mặt nàng có cử chỉ hạ mã uy, lần này nàng bị ngắt lời, sắc mặt tốt hơn chút. Không khỏi ôn hòa với Bùi Bảo lâm hơn, nàng cười nói: "Đang chuẩn bị để lục cục dựa theo phân lệ đi phân cho các cung, đã muốn ăn thì bồn cung bảo cho nhiều hơn một rổ là được."

Chỗ tốt của cung quyền chính là ở chỗ này, tuy chỉ là rổ dâu, dù sao cũng nhiều hơn người khác một chút là được, lòng hơn thua của nữ nhân sẽ khiến họ cảm thấy cao hứng, đắc ý hơn. Đợi Bùi Bảo lâm cảm kích Hoàng Hậu một phen, chúng phi tần thấy vậy đều tới nịnh nọt Hoàng Hậu.

Bích Đào bỏ cuống xanh, cắn quả dâu đỏ, giữa chua ngọt mang theo một chút vị chất, lại không bằng rổ mà Hoàng Đế đưa đến cung nàng, ngon ngọt hơn nhiều. Nàng thật thà bình luận: "A, cũng bình thường thôi."

Tròng mắt của Ngô Tuyền thị xoay một vòng, không biết trong lòng đang nghĩ gì, cướp lời trước người khác lên tiếng: "Đồ của Dực Khôn cung dĩ nhiên là cực tốt." Nàng thấy Hoàng Hậu trầm mặc, vội nói thêm câu sau: "Nếu không, mấy ngày trước Lệ Quý tần nường nường sao lại từ phía Tây lục cung mà chạy tới Đông lục cung để làm khách chứ."

Làm khách viếng thăm cũng không có gì lạ, huống chi Trân Phi mới sinh Ngũ hoàng tử, đương nhiên nhiều hơn hết chính là muốn nịnh hót. Nhưng Lệ Quý tần bị hiềm nghi khiến Trân Phi sinh sớm, theo lý mà nói thì

hai người bọn họ không giương cung bạt kiếm thì cũng không có giao tình gì từ trước. Ngô Tuyền thị là người hầu của Mẫn Tiệp dư, đã sớm đắc tội với Bích Đào. Nàng muốn hòa hoãn cũng không được, có cơ hội phản pháo Trân Phi, cũng phải vội dậm thọt cho người khác biết.

Hoàng Hậu sau khi nghe xong thì trao đổi ánh mắt với Kim ma ma, lại quay trở lại trên người Bích Đào.

Lệ Quý tần, Mẫn Tiệp dư, Ngô Tuyền thị đều ở Hàm Phúc cung, Ngô Tuyền thị để ý hướng đi của Lệ Quý tần cũng không lạ lắm gì. Dựa theo suy nghĩ bình thường thì đa phần sẽ đưa ra lý do ví dụ như "nàng tới để xin tội", lại rất hợp lý, có thể lừa gạt không ít phi tần. Nhưng nếu có tai mắt tra một chút, thì ít nhiều gì cũng phát hiện ra được đầu mối.

Bích Đào không phải vậy.

Ngón tay giữa lấy cuống xanh bỏ đi, nàng thông thả cười một tiếng: "Xem ra không chỉ một mình Bùi Bảo lâm muốn ăn." Nàng giơ tay phân phó Vân Lũ đang đứng thẳng phía sau: "Đi lấy rồi phiên lê Hoàng Thượng ban thưởng tới, để bọn người Ngô Tuyền thị nếm thử món ngon."

Vừa nghe đến cái tên phiên lê xa lạ này, cũng biết là thứ hiếm có. Trường Xuân cung cũng có, chẳng qua không nhiều, không thích hợp lấy ra chiêu đãi. Chúng phi tần kéo khăn tay lụa, trong lòng suy đoán chắc là Trân Phi khoe khoang mà thôi.

"Nghe nói phiên lê năm nay mới trồng ra quả, tuy là phiên lê nhưng lại lớn hơn lê nhiều." Nàng cười giải thích, đợi ánh mắt Hoàng Hậu và nàng giao nhau, khoe miệng khê cong: "Lệ Quý tần là vì cái này mà tới đó."

Hoàng Hậu đương nhiên không tin, chẳng qua cũng không đoán được mưu đồ của nàng.

Ngô Tuyền thị cảnh giác nhìn Trân Phi một cái, chần chừ nói cảm ơn. Trong lúc này, Tiêu Phi không dám kiêu ngạo đến thỉnh an rốt cuộc cũng tới.

"Thiếp thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, nương nương cát tường." Mặt Tiêu Phi rất tiêu tụy, quy củ làm hết cấp bậc lễ nghĩa. Nếu như chỉ tước đoạt phong hào thì trong lòng nàng đã có chuẩn bị. Nhưng ngàn vạn lần nàng không nghĩ rằng Hoàng Đế sẽ trừ bỏ hết toàn bộ thân tín của nàng, ngay cả Tương Ngọc cũng vậy... Lại còn bị người mới tiến cung lạnh nhạt và coi thường, khiến cho nàng bị giày vò như từ trên mây rơi xuống đất vậy.

Trong lòng Hoàng Hậu cảm thấy thống khoái, nàng và Tiêu Phi đây đưa nhiều năm như vậy, chính là vì muốn nhìn thấy thời khắc nàng ta không còn phong quang gì nữa. Lúc nàng mới vào phủ phải hạ thấp mình để lấy tín nhiệm, hiện giờ vẫn chỉ có thể hạ thấp với mình mà thôi.

Khóe miệng nàng chứa ý cười: "Tiêu muội muội miễn lễ, ngồi đi thôi."

Tiêu Phi dù sao cũng từng ngồi ở vị trí tứ phi, Vân Phi từ xưa tới nay lại có thói quen cẩn trọng dè dặt, chỉ còn vị trí tống ở dưới Bích Đào là dành cho nàng ta. Nhưng Vân Phi không có ý kiến thì không có nghĩa là Hoàng Hậu không có ý kiến. Hoàng Hậu chờ Tiêu Phi ngồi xuống làm như mới vừa nhớ ra vậy, nhắc nhở nàng: "Theo lý mà nói thì Vân muội muội thấp hơn Tiêu muội muội một chút nhưng hiện giờ Vân muội muội dưỡng dục Nhị hoàng tử, mà Tiêu muội muội lại..." Hoàng Hậu ho khan một tiếng, tựa như không đành lòng nhắc tới, bỏ qua chuyện Đại hoàng tử qua đời mà nói: "Tiêu muội muội nên ngồi ở sau Vân muội muội mới phải."

Hộ giáp dài nhọn của Tiêu Phi như khảm lên thành ghế, nàng theo thể đứng lên, trong mắt chứa nhóm lửa, nhưng vẫn cười nói: "Hoàng Hậu nương nương nói đúng."

"Vân Phi.... tỷ tỷ ngồi ở trên đi." Nàng cười như không cười mà nói với Vân Phi, nhường qua một bên.

Uy thế nhiều năm vẫn còn, Vân Phi bất an nhìn Tiêu Phi mấy lần, không ngăn được ánh mắt áp lực của Hoàng Hậu, mới đổi vị trí với Tiêu Phi.

Trong lúc này, phiên lê trong truyền thuyết cũng đã tới... chính là khóm được cắt thành khối đặt lên đĩa ở trên bàn. Chúng phi tần đang xì xào bàn tán về Tiêu Phi rốt cuộc cũng chuyển tầm mắt đến trên người Ngô Tuyền thị, các nàng không hiểu rốt cuộc Trân Phi nương nương thưởng cống phẩm cho Ngô Tuyền thị là có ý gì.

Ngô Tuyền thị không khước từ được tiếng tò mò khích lệ của chúng phi tần xung quanh, cắn răng ghim một cái bỏ vào miệng. Tuy có chút châm chích cay cay, nhưng mùi vị lại không tệ. Nàng nhìn về phía Bích Đào, Bích Đào cũng quay lại câu có câu không nói chuyện với Hoàng Hậu, dường như không thèm để ý tình trạng bối rối của nàng bên này.

Dù sao tuổi cũng không lớn, lại xuất thân từ tiểu môn hộ nên thường ngày làm sao được nếm thử cống phẩm như vậy chứ? Không khỏi tham ăn mà ăn thêm mấy miếng.

Những người xung quanh thấy nàng ăn vui vẻ cũng không thú vị, cũng không để mắt tới nữa.

Nhưng không đến một lát sau, liền nghe thấy tiểu phi tần bên cạnh Ngô Tuyền thị thét một tiếng kinh hãi. Chỉ thấy toàn thân Ngô Tuyền thị bị đỏ ửng, dáng vẻ như bị bệnh nặng phát sốt vậy.

Ngô Tuyền thị chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, không nhịn được mà gãi ở trên mặt, không chỗ nào mà không ngứa, chỉ chốc lát sau thấy nàng được chỗ này hồng chỗ kia, hết sức chật vật.

"Đây là sao?" Hoàng Hậu thấy vậy cả kinh, sau đó trầm giọng: "Đình Lan, đi truyền Thái y."

Bùi Bảo lâm trầm tư chốc lát, không khỏi chuyển tầm mắt lên người Bích Đào, nhắc nhở Hoàng Hậu: "Mới vừa rồi thiếp thấy Ngô Tuyền thị ăn phiên lê kia không ngừng, sau đó thì thành bộ dáng kia."

Ánh mắt của mọi người nhất thời dồn lên người Bích Đào.

Bích Đào vươn tay vuốt vuốt tóc mai, lơ đãng nhìn tới ánh mắt của chúng phi tần đang dồn tới, bật cười: "Nhìn bốn cung làm cái gì, bốn cung đâu phải là Thái y." Giọng nói không thềm đếm xỉa tới, làm như không chút nào lo lắng rằng sẽ hoài nghi nàng hạ độc trong trái cây.

Mọi người đều ghen một cái.

"Ai da." Vân Lũ sau lưng nàng bỗng đứng lên tiếng, trên mặt lại mang theo vẻ thấp thỏm nói: "Nường nường, nô tỳ quên mất ngâm phiên lê vào nước muối."

Vân Lũ nhìn thấy các nường nường khác nghi ngờ như dự định thì giải thích: "Phiên lê này không giống những loại trái cây khác, nếu không được ngâm qua nhẹ thì xót lưỡi, nặng thì đau bụng nôn mửa, triệu chứng không đồng nhất. Nô tỳ thấy Ngô Tuyền thị như vậy, hẳn là vì nguyên nhân này."

"Ồ, bốn cung lúc này còn cảm thấy kì lạ, sao hôm nay lại bưng lên nhanh như vậy." Tuy nói như vậy nhưng trên mặt Bích Đào vẫn cười như gió xuân. Ánh mắt nàng chuyển tới chỗ nào, chúng phi tần đều rét một cái.

Ngô Tuyền thị không có hảo ý với nàng thì nàng lại chọn phương pháp quang minh chính đại như vậy đối phó người ta. Cho dù là tỳ nữ của nàng sơ sót nhưng giờ phút này Ngô Tuyền thị có miệng cũng chỉ sợ nói không ra. Nói không chừng, nàng gọi Lê Quý tần đến cung nàng chính là dùng

biện pháp người cầm ăn hoàng liên này để chinh Lệ Quý tần, có khổ mà nói không được. Dù sao cũng không phải là hạ độc.

"Đã như vậy Ngô Tuyền thị cũng không cần quá lo lắng, chẳng qua da đỏ một chút, qua hai ngày thì sẽ đỡ, không có gì đáng ngại đâu." Nàng trấn an Ngô Tuyền thị một câu, sau đó không đợi Hoàng Hậu phát tác, thần sắc nhàn nhạt, mắng Vân Lũ: "Thời gian đi theo bốn cung cũng không ngắn, trước giờ là người cẩn thận bây giờ lại làm sai chuyện, có phải muốn cho bốn mất mặt không?"

Hoàng Hậu lạnh mắt xem nàng diễn trò, không nói một lời. Trân Phi đây là mượn địa bàn của nàng lập uy, tâm tình tốt khi thấy Tiêu Phi chán nản đã bị phá hư không còn một chút.

"Đều là do thiếp không dạy dỗ tốt." Bích Đào nhún vai xin tội: "Khiến Hoàng Hậu nường nường chê cười."

Hoàng Hậu còn có thể làm gì nữa, Trân Phi thế lực lớn vốn đã khó dây dưa, một mình nàng ta tỏ thái độ đã đủ, mình không có chỗ trống để phát huy. Huống chi mình cũng tội gì vì một Tuyền thị nhỏ nhỏ mà lúc này chọc gậy nàng ta ở bên ngoài chứ. Chỉ đành nói qua loa: "Nhớ phải quản giáo người phía dưới thật tốt, đừng để lại có những chuyện như vậy nữa."

"Thiếp nhớ kỹ." Bích Đào gật đầu, che giấu khóe miệng có ý cười.

Một trận náo nhiệt hạ màn, không khỏi để chúng phi tần thấy rõ tình thế hiện giờ ở trong cung. Tiêu Phi vốn như mặt trời ban trưa mà hiện nay còn kém hơn cả Vân Phi, mà Trân Phi, nhờ sự sủng ái của Hoàng Thượng với Ngũ hoàng tử mà dần dần củng cố địa vị của mình. Nói cách khác, vị trí của Tiêu Phi đã bị Trân Phi thay thế. Hoa không nở trăm ngày, chỉ là không biết ai sẽ là người cười đến cuối cùng.

...

Lúc Bích Đào hồi cung đã nhìn thấy Hoàng Đế đứng bên cạnh nồi chộc tiểu bánh bao, nàng kinh ngạc: "Hoàng Thượng không thượng triều sao?"

"Hôm nay không có chuyện gì nên hạ triều sớm."

"Ừm." Bích Đào hiểu ý, nàng tính thời gian hẳn là Hoàng Đế mới đến không lâu, liền dặn dò Phụng Tử: "Bảo thiện phòng làm món bánh táo đỏ hạch đào, món mà Hoàng Thượng thích ăn đó." Bình thường Hoàng Thượng không dùng nhiều đồ ăn sáng.

Hoàng Đế nghe, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong mắt có ý cười: "Vẫn luôn hiểu trẫm."

Nàng liếc mắt thấy Phụng Tử dẫn cung nhân lui xuống, nhón chân hôn lên mép Hoàng Đế một cái, cười đắc ý: "Đương nhiên rồi." Sau đó chui vào trong phòng ngủ tháo đồ trang sức trâm cài các thứ xuống.

Hoàng Đế đỡ khóc đỡ cười, đây chính là một chủ nhân da mặt dày đây mà.

Đợi thay trang phục thường ngày xong, Bích Đào ôm bảo bảo thích thối bong bóng ở trong nồi lên ngồi xuống giường nhỏ, Hoàng Đế thì ôm Bích Đào ở trong lòng, thỉnh thoảng dứt một khối bánh ngọt lên miệng cho nàng ăn.

Bích Đào cắn chút điểm tâm không đủ, nhân tiện mút điểm tâm vụn ở trên tay Hoàng Đế, cả người Hoàng Đế tê rần, vừa muốn cúi xuống hôn nàng. Bỗng nhiên nghe nàng nói: "Hoàng Thượng thiếp thân đã nói lúc mang thai thấy cái gì nhiều thì bảo bảo sẽ giống cái đó mà."

"Ồ?" Trong lòng Hoàng Đế không yên.

"Xem Đoàn Đoàn đi..." Bích Đào rất do dự nói: "Vẻ mặt này có phải rất giống Tống ma ma không." Không bằng nói biểu tình giống y hệt như Tống ma ma vậy, nghiêm túc đoan chính, mặt không cảm xúc.

Hoàng Thượng nhìn đôi mắt đen sáng như trái nho, ho khan hai tiếng: "Trẻ con thì có biểu tình gì chứ." Chắc lúc này hắc đũa giòn hơi quá nên giờ không còn chút khí lực gì thôi.

Bích Đào vuốt vuốt chân mày nhỏ đang nghiêm túc nhú lại của Đoàn Đoàn, cong môi: "Ừm, có lẽ vậy."

Như vậy thì xong rồi sao? Vật nhỏ lúc nào lại dễ lừa gạt vậy chứ. Hoàng Đế cảm thấy kì lạ.

Không đợi hắc nghĩ xong, liền nghe được giọng nói dịu dàng mềm mại bên cạnh vang lên: "Đoàn Đoàn, vừa rồi có phải phụ hoàng ăn hiếp con không? Đừng sợ, nói với nương nào."

Hoàng Đế muốn chối, lại cảm thấy không phải là phong độ của quân tử nên đường hoàng nói: "Dù sao trăm ăn hiếp hắc cũng không phải một hai lần."

"Còn lúc nào nữa?" Khóe mắt Bích Đào giương lên, yêu kiều liếc hắc. Lại không chỉ có lần này.

Hoàng Đế cúi người, cắn lỗ tai nàng thấp giọng nói: "Lúc hắc còn trong bụng, mỗi lần trăm với nàng... cũng không phải là ăn hiếp hắc sao?" Hắc cười cũng thật nhẹ nhàng.

Bích Đào đỏ mặt. Trong lòng lại cắn răng, cầu Hoàng Đế, hôm qua mới cho ăn no, hôm nay lại đi đùa bỡn nàng. Không phải mùa xuân trôi qua rất nhanh sao!

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đi Cung

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Hy Thái phi

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Tiết Bích Đào tiễn Hoàng đế thượng triều xong thì ngồi trở lại bàn thông thả ung dung dùng đồ ăn sáng. Một chén cháo xanh còn mùi vị của rau thơm, một chút măng khô, đậu tương dưa chua được xếp lên mấy cái đĩa xung quanh nhìn rất cân xứng, cảm giác muống trúc màu tím mướt mắt.

Tay Phụng Tử cầm lấy búa nhỏ để gõ hạch đào ở bên cạnh, chủ tử nói quả óc chó rất bổ não, thường dùng sau bữa ăn. Dần dà, dường như Hoàng đế thượng ăn uống giống vậy, nên cũng thích ăn bánh quả óc chó. Chỉ là với nguyên do này sợ hai người đều đã sớm quên sạch sẽ rồi.

"Hôm nay nương nương không có ý muốn đi thỉnh an ạ?" Vân Lũ dục tiểu cung nữ đi dọn xếp chăn đệm xong, bước đến gian ngoài thấy động tác của chủ tử chậm rì rì nên liền hỏi.

Tiết Bích Đào "Ừm" một tiếng, đem nhiệt cháo nuốt xuống bụng mới nói: "Chút thời gian này không muốn đi, ngày hôm qua mới đi có một chuyến thôi đã cảm thấy mệt mỏi rồi, ta vẫn muốn nghỉ ngơi cho tốt thôi."

Tiểu cung nữ hầu hạ bên cạnh cúi đầu cười trộm, nương nương kiêu cố mà cũng không giống như có đáng tin cậy nữa. Nhưng lại cứ không ai quản.

Bởi vì đã quen nhìn tính lười của chủ tử nên Vân Lũ cũng cười: "Không đi thì không đi, dù sao Hoàng thượng cũng không hỏi nhiều, cần gì nường nường phải lấy những lý do như vậy chứ." Coi bộ vẫn nên đưa tiểu cung nữ Vân Thanh tới dặn dò một phen, để cho nàng ta đi Trường Xuân Cung báo tin.

Tiết Bích Đào ăn bảy phần no, gác chiếc đũa xuống đem mắt chuyển tới cười nhìn nàng ta: "Ta biết dĩ nhiên người sẽ an bài tốt, cần gì bắt ta nghĩ nhiều chứ."

"Vâng, nô tỳ chính là mệnh lao lực[1]."

[1]: Mệnh lao lực: chỉ mệnh vất vả bôn ba

Tiết Bích Đào cười liếc mắt nàng ta một cái, cầm lấy tay của nàng ta, cởi vòng tay vàng ở trên cổ tay của nàng xuống: "Người làm chuyện này chu toàn, bốn cung có thưởng."

"Nô tỳ tạ chủ tử thưởng." Vân Lũ mặt mày hớn hở mà được rồi cái tạ lễ, thẳng đem đôi mắt hướng vòng tay thượng nhìn.

Sơ Hiếu cứ vòng vòng quanh người nàng ta, đánh giá toàn thân từ trên xuống dưới, giọng nói vang lên và mỉm cười với nàng ta: "Ban đầu cũng không cảm thấy người là người kiến thức hạn hẹp nha."

Vân Lũ đem vòng tay giấu dưới cánh tay áo, nói với nàng ta: "Nường nường thưởng đồ vật quý giá xuống, người còn không được thì không cho ta hiềm lạ sao?"

Tiết Bích Đào nhìn hai người các nàng cười đùa, rồi đi vào phòng trong lên giường nằm, đến khi các nàng hỏi tới chỉ nói mệt muốn nghỉ ngơi một chút liền bị các nàng chọc đến đỏ mặt, chỉ vì chuyện đêm qua. Sau đó hai người hạ màn giường xuống, rồi đi ra kiểm Phụng Tử nói chuyện.

Quen cửa quen nẻo click mở hệ thống màn hình điều khiển lên, còn dư 8 điểm chưa bỏ vào. Ngón tay vuốt qua các tùy chọn một lần, thêm 2 điểm ở "Thanh âm mềm mại", "Thân kiều thể nhuyễn", "Chân dài eo thon" cùng với "Thế trọng nhẹ nhàng uyển chuyển", tất cả đều ở mức 7 điểm. Nếu thêm nhiều điểm vào một kỹ năng thôi thì biến hóa quá lớn dễ khiến cho người khác nghi ngờ, cho nên nàng chỉ chậm rãi tăng điểm từ từ đi lên.

Thời điểm mang thai ăn đồ bổ không ít, người nàng xương nhỏ thịt nhiều, hơn nữa quần áo là đo vừa mặc, tất nhiên không hiện rõ ràng nhưng sau khi cởi đồ ra thì vẫn cảm thấy bên hông béo thêm một vòng nhỏ. Cầu Hoàng đế nói nàng như vậy thì ôm rất là mềm mại, nhưng nàng cảm thấy hiện tại vẫn theo đuổi cảm xúc xinh đẹp là không thể thiếu.

Người đều là thị giác động vật.

Nhưng mà thật ra gần đây điểm kỹ năng có lên chậm một chút, nàng đang suy xét thử xem có nên đem sở trường đặc biệt "Vũ" cũng lên điểm hay không...

Đang nghĩ ngợi về nó, đột nhiên bên góc phải hiện lên một cái sừng, chột lóe khiến cho nàng chú ý. Tiết Bích Đào không rõ nội tình click mở ra, liền nghe được âm thanh xấu hổ đã lâu không nghe lọt vào tai: "Ôi chao? Liên thông?"

"Đừng chứ, người không cần đóng cửa đâu ta nói chuyện các nàng cũng không nghe thấy. Chẳng qua người nhẹ tiếng một chút nha."

"..... Tiểu tiểu?"

"Không phải ta thì có thể là ai chứ. Ủa, năng lượng không còn nhiều lắm, ta sẽ nói ngắn gọn nha. Thời điểm người công lược có phải có chiêu số nguy hiểm gì hay không?"

Tiết Bích Đào còn đang ở trạng thái ngây ngốc khi bị nó đột ngột xuất hiện gây ra, nghe vậy phản xạ nói: "Cái gì nguy hiểm?"

"Phiền toái! Chờ ta xem một chút..... À, tra được từ sóng biểu đồ của tim" lại đối diện với một trận âm thanh lớn, theo sát lời nói cứng lại, hít hơi giận nói: "Người cũng quá tài rồi, vậy mà không có một điểm nào lại tiết lộ chuyện mình có võ công!? Không biết rằng chuyện này sẽ tạo thành chỉ số trống rỗng sao!"

"Hừ, biết được mới lạ đấy, thời điểm người ném ta tới đây có từng nói qua rồi hả?" Chờ Tiết Bích Đào rốt cuộc cũng hoàn hồn liền nghe thấy khẩu khí của hân "Đại gia người, sao có thể mở một mục trống thành như vậy chứ" khẩu khí, trực tiếp dùng kỹ năng châm biếm lại.

".....Vâng, đó là lỗi của ta." Chẳng qua thực nghiệm vẫn phải có người tới làm, hân cũng chỉ là bị người khác mệnh lệnh mà, tiểu tiểu ủy khuất: "Khụ, dù sao lỗ hổng này cần phải được sửa lại mới được."

"Không bằng người đi xoá đoạn kí ức kia của cầu Hoàng đế đi." Vẻ mặt của Tiết Bích Đào tươi cười đề nghị, không cần nàng tốn công phu một phen.

"Không, không có khả năng nha. Chúng ta không thể đối với người vốn dĩ là chính..... Khụ, dù sao không thể thông qua con đường này mà chỉnh sửa được." Trong lòng nó than thở một hơi, thiếu chút nữa là lỡ miệng rồi.

"Ừ hử, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Người đi gây họa còn muốn ta thu dọn giúp....." Tiểu tiểu nói thầm.

Tiết Bích Đào giận: "Rốt cuộc là ai đi gây họa? Nếu là ngày thường, không thể công lược hoàn thành nhiều nhất cũng chỉ không lấy được kinh

nghiệm giá trị cùng khen thưởng, ta có thể trực tiếp bắt điểm lui đi được chứ gì?"

"Được rồi sao người lại nóng như vậy chứ..... Chuyện đến nước này cũng chỉ có thể làm hấn tin tưởng câu chuyện bịa đặt mà người nói ra....À, ta có chủ ý, bố trí như vậy sẽ càng thú vị, hẳn người sẽ đồng ý."

"Thú vị?" Tiết Bích Đào cảnh giác.

"Tạm thời sẽ không có biến động, đợi đến lúc thời cơ chín mùi người sẽ biết."

"..... Người đang đánh chủ ý gì đó?"

"Ồi, năng lượng đã không còn." Bên kia bắt đầu sử dụng chiêu cũ.

"Từ từ! Ít nhất nói cho ta, vì cái gì kỹ năng 'cảnh giác' ở thời điểm ta mang thai không thể dùng?" Vấn đề này khiến nàng bối rối rất lâu, điều có duy nhất có thể giải thích chính là trò chơi này quá mức nhân tính hóa. Tuy rằng trò chơi này rất giống như ở thế giới thật, chẳng qua ban đầu nàng chưa từng chơi cốt truyện phó bản 'Quốc Sắc', không cách nào đối chiếu với những chỗ kỳ quái.

"Cái này, chờ thời điểm lần sau ta cùng người nói chuyện sẽ nói cho người."

"Bang."

Trò chuyện tách ra.

Tiết Bích Đào xoa xoa trán nghĩ, nó rốt cuộc là tới làm gì chứ.

"Nương nương, Hoàng thượng sai Triệu công công mang đồ tới." Từ trưởng màn nhìn ra có thể mơ hồ thấy được bóng dáng Phụng Tử, có lẽ sợ làm phiền nàng nghỉ ngơi nên âm thanh áp thấp xuống.

"Để hăn đi vào đi."

"Vâng." Phụng Tử thưa rồi đi ra.

Không lâu sau, một đôi cung nữ đưa lưng về phía bàn vén màn màn ra, Triệu Trung Tín tiến lên thỉnh an, sai tiểu nội thị bên người dâng khay gỗ đỏ lên, nói: "Khởi bẩm nương nương, đây là Hoàng thượng cố ý sai nô tài tới đưa xiêm y. Hoàng thượng muốn mời ngài đi Ngự Thư Phòng làm bạn giá."

Đi ngự thư phòng còn muốn thay quần áo? Tiết Bích Đào nghiêng đầu khó hiểu.

Vẻ mặt của Vân Lũ đầy ý mừng, trông thấy chủ tử lộ vẻ không rõ tình huống, liền đi đến bên người nàng, lại gần nói bên tai: "Nương nương, đây chính là ân điển to lớn. Hình thức bạn giá này, trong cung gọi là 'đi cung', đây chính là vinh sủng không phải phi tần nào cũng được. Theo nô tỳ được biết, Thánh thượng đời trước cũng không có người nào được vậy, đây chính là một phần nhỏ. Ngài chỉ cần thay trang phục nam, cùng Triệu công công đi đến Ngự Thư Phòng là được."

Tiết Bích Đào liền để Phụng Tử tiếp lấy khay kia, cùng Triệu Trung Tín cười hàn huyên: "Làm phiền công công ở bên ngoài chờ một lát."

"Không dám không dám, nương nương thỉnh tùy ý." Hăn mang theo tiểu nội thị kia lui đi ra ngoài.

Tiết Bích Đào thay một bộ trường bào chỉ bạc màu xanh nhạt có hoa văn chìm hình hoa tròn, mái tóc tơ đen dùng trâm búi lại thanh nhã, dưới chân mang một đôi cung ủng đế hồng, nếu không nhìn vào gương mặt xinh đẹp tựa phù dung kia thì thật sự giống như một thiếu niên công tử anh tuấn nho nhã vậy.

Ngón tay nhẹ nhàng tô điểm môi đỏ, nàng nhìn trong gương đồng giấy lát, gọi Phụng Tử đi: "Năm trước có nhận một cây quạt đặt ở dưới đáy hòm, ừm...vẽ mực đen trắng ở trên khung, đi đem nó lấy tới đây."

Quân không thấy, phiên phiên giai công tử[2], sao lại có thể thiếu cây quạt trong tay chứ

[2]: 'Phiên phiên trọc thế giai công tử' theo 'Bình Nguyên Quân, Ngu Khanh liệt truyện' trong Sử Ký, là để chỉ việc giữa thế gian ô trọc mà có bậc phong lưu thanh tao văn nhã, là giấc mộng trong lòng nữ nhi. (Chú thích của Phi Thiên)

"Nường nường, chỗ của Tiêu Phi nường nường, người của nàng ta đều e sợ tránh còn không kịp, chúng ta cũng không phải nên ít qua lại một chút sao?" Uyển Hề khó hiểu.

Xuân cùng cảnh sáng sớm, mùi thơm cây cỏ trong vườn, Lê Quý Tần một bên chậm rãi ngắm hoa, một bên suy nghĩ miên man. Từ trước đến nay ở trong cung có ý tốt đều là có mục đích cả, sau ngày Trân Phi cứu nàng thì đã đoán ra được. Chẳng qua không nghĩ tới Trân Phi muốn làm một giao dịch với nàng.

Cũng đúng, đây vốn là chuyện nguy hiểm, nếu nàng không thể cam tâm tình nguyện, làm sao chuyện có thể thành chứ.

Huống chi nhìn dáng vẻ Đức Phi phục hồi khó khăn, nàng muốn trả thù Hoàng hậu, dựa vào Đức Phi chỉ sợ khó mà chờ được đến ngày đó. Chi bằng đầu nhập vào Trân Phi cũng tốt.

Đem mọi chuyện nghĩ thông suốt xong, nàng liền mở miệng nói: "Dệt hoa trên gấm dễ, đưa than ngày tuyết mới khó."

Uyển Hề nhú mào, chủ tử nhà mình cho tới bây giờ cũng không phải là người lương thiện gì, nói như vậy không biết là có ý gì. Nhưng mà trong Ngự Hoa Viên khó tránh khỏi tai mắt của người khác, nàng chỉ đành im lặng không hỏi lại nữa.

Lệ Quý Tần thấy cách đó không xa có nhiều đóa hoa trắng, nhìn gần giống như nhụy hoa rơi một chút phấn, như đóa hoa mất dần màu sắc theo thời gian. Hiện tại cánh hoa duỗi ra, màu sắc biến mất, chỉ còn lại màu trắng. Nàng vén tay áo lên bẻ một cành, không quan tâm tới đã hư hay chưa, chỉ cười với Uyển Hề nói: "Không cần nghĩ nhiều, cứ đi theo chủ tử người là được."

Cung nhân thông báo là một gương mặt mới tinh, Lệ Quý Tần thấy nàng ta được dẫn vào thì thuận miệng hỏi một câu: "Sao lại không thấy Như Nhi, nàng ta cũng không làm việc ở đây?"

Cung nhân kia vội khom người trả lời: "Như Nhi tỷ tỷ hiện giờ là nhị đẳng, phụ trách bưng trà rót nước, một lát nữa Quý Tần nương nương sẽ nhìn thấy." Người cũ Vĩnh Thọ cung đi hơn phân nữa, dư lại tất nhiên là từ chỗ Đức Phi đi ra, tuy không phải là thân tín nhưng so với việc người mới tới không biết rõ chi tiết xà xà chuột chuột ra sao thì tốt hơn.

Lệ Quý Tần gật đầu, bước vào trong điện nâng váy hành lễ với Tiêu Phi: "Thiếp thân thỉnh an Tiêu Phi nương nương, nương nương cát tường." Lễ nghĩa không tồi, vẫn là như thường.

Có lẽ từ trong đả kích đã nhanh chóng điều chỉnh tâm tình tốt, hoặc có lẽ không muốn bị xem thường, hôm nay Tiêu Phi ngồi ngay ngắn trên ghế bành, liếc mắt tới ánh mắt kết một tầng sương, phóng ra khí thế lãnh diễm[3], so với lúc chột vật thỉnh an thì hoàn toàn khác nhau. Nhưng vì lợi ích của Lệ Quý Tần, rốt cuộc trong lời nói mang theo ý cười: "Đứng dậy đi, ở chỗ bốn cung người cần gì câu nệ thứ lễ này làm gì, tùy ý ngồi đi."

[3]: lạnh nhạt, xinh đẹp

Lệ Quý Tần đưa cành hoa hạnh giao cho một cung nữ ở bên cạnh, để nàng ta đưa đi cắm bình. Tìm vị trí ngồi xuống, cùng Đức Phi cười nói: "Thấy đôi người hầu hạ trong điện, thiếp thân cũng không quen lắm, lúc này mới quen được chút. Đổi lại ngày thường, sẽ không khách khí cùng với nương nương đâu."

"Ôi!" Tiêu Phi bị một lời của nàng ta nói trúng chuyện thương tâm, khi thế lạnh nhạt hơi thu lại, ánh mắt thêm cô đơn: "Người khác cũng thế, chính là Tương Ngọc, nàng theo bốn cung ngần ấy năm, kết quả là....."

Như Nhi rót trà cho Lệ Quý Tần, nàng ngẩng đầu liếc nhìn nàng ta một cái, Như Nhi lơ đãng nhìn lên nhưng trong lòng cả kinh. Ổn định tay đem trà đặt xuống xong, yên lặng cúi đầu lui xuống.

Mọi người trong cung đều là nhân tinh, tuy chỉ là một một ánh mắt, nhưng nên minh bạch thì sẽ minh bạch.

"Muốn thiếp thân nói, còn còn không phải là mấy người kia tác quái." Nàng bưng lấy tách trà nói: "Từ khi người mới kia vào cùng thì trong cung liền không có một ngày yên tĩnh."

"Hừ, bốn cung cũng là không nghĩ tới. Không chỉ khối thịt trong bụng của Trân Phi là bảo trụ, chính là Mẫn Tiệp dư....." Nói nửa chừng đáy mắt của Tiêu Phi thả ra ánh sáng sắc lạnh.

"Nói đến cái này, lúc ấy nương nương cũng làm thiếp thân đến hồ đồ. Đến nay còn không chưa kịp ngấm lại."

Tiêu Phi nhẹ nhàng băng quơ nói: "Lúc bốn cung kêu người nhả nhủ cho Trân Phi thì người chắc đã biết đũa là bố cục sẵn chờ nàng ta nhảy vào. Đến nỗi Mẫn Tiệp dư, trừ bỏ con mèo kia, hoa quả trong phòng nàng ta cũng đã bị người khác động tay động chân rồi." Cung nữ đã sớm lui ra

ngoài, rốt cuộc Lệ Quý Tần cũng không tránh xa nàng ta, còn có ý niệm giao hảo, cùng nàng ta nói rõ ràng cũng là có thể.

Lại nói, dù sao chuyện này Hoàng thượng đều đã tính tới trên đầu nàng ta rồi, bằng không nàng ta làm gì rơi vào kết cục như vậy.

"Đáng tiếc." Đây là lời nói thật, kết cục này hoàn toàn xem như xong, đặc biệt chỗ Trân Phi chính là chỗ chết. Không ngờ vận khí một hai tốt đến thế, vậy mà cũng thoát được.

"A." Khóe môi của Tiêu Phi kéo ra như một đóa hoa băng, lạnh lùng nhìn rồi lại bày ra vẻ mê hoặc.

Dung mạo của nàng vốn dĩ cũng không tệ lắm.

KỸ NĂNG TRANH SÚNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thư Phòng

Edit: Nguyễn Phi

Beta: Hy Thái phi

Thời điểm Lệ Quý tần đứng dậy đi, Tiêu Phi gọi người tới đưa tiễn, đúng lúc là Như Nhi ở bên ngoài. Tiêu Phi nhíu mày: "Những kẻ đó lại lười biếng?"

Tuy phân vị không thấp, nhưng hậu cung chính là nhìn vào sủng ái của Hoàng thượng mà hành xử, Hoàng hậu dung túng, cung nhân trong cung nàng liền không dễ sai xử như trước nữa.

Nàng gần đây cũng không có tâm tư đi dạy dỗ.

"Thôi, vậy thì người đi đi." Tiêu Phi không đợi nàng đáp, phát tay nói.

"Dạ, Quý tần nương nương, thỉnh..." Như Nhi không ngẩng đầu, đáp lời một tiếng liền dẫn người ra ngoài.

Đưa ra khỏi cung vài bước, Lệ Quý tần cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tỷ muội giao hảo đều đi rồi, Như Nhi ở lại Vĩnh Thọ cung có quen hay không?"

Lòng bàn tay Như Nhi đỏ mồn hôi, rũ mi trả lời: "Đa tạ nương nương quan tâm, nô tỳ là một tiểu cung nữ, cho dù không quen, cũng chỉ có thể thích ứng."

"Chưa từng nghĩ tới việc..." Lệ Quý tần dừng lại một chút, nói: "Đổi đến chỗ thích hợp hơn sao?"

"Nô tỳ..." Nàng chần chờ.

"Bản cung với người quen biết đã lâu, có cái gì muốn nói có thể nói với bản cung."

"Chỉ thị của nương nương, nô tỳ không có gan làm trái." Một khắc khi dâng trà, nhìn thấy ánh mắt của Quý tần nương nương nàng liền tỉ mỉ nghĩ, nàng ở bên cạnh Tiêu phi vốn không được trọng dụng, lúc này trong một đêm các tỷ muội đều mất tích khiến nàng trong lòng run sợ. Chủ tử bị Hoàng Thượng ghét bỏ, mắt thấy Vĩnh Thọ cung không có đường ra, nàng âm thầm căn vặn quyết định, "Nô tỳ nhỏ bé sức lực yếu..."

Một câu như vậy đã sáng tỏ ý tứ của nàng.

Nếu tiếp tục đưa chỉ sợ Tiêu Phi sẽ nghi ngờ, Lệ Quý tần dừng bước, xoay người khẽ nở nụ cười: "Chuyện bản cung giao cho người làm, nếu thành công, bản cung liền giúp người việc này. Bản cung chờ tin của người." Nàng chỉ nói đến đây, liền cùng Uyển Hề rời đi.

Như Nhi vẫn cúi đầu, yên lặng trở về cung, trên mặt không dám để lộ ra một chút may mắn.

Mặc trường bào nam nhân, mấy cung nữ đi phía sau thấy kì quái, Tiết Bích Đào không mang người theo, chỉ có Triệu Trung Tín dẫn đường, một mình đi thư phòng bạn gái.

Thời điểm đi ngang qua ngự hoa viên, thấy Mật Tiệp dư quỳ gối trên con đường nhỏ lát đá cuội, vành mắt ửng đỏ, căn môi dưới, thỉnh thoảng

liếc mắt nhìn Trinh Tu nghi. Trinh Tu nghi ngồi trên ghế đá phẩm trà, thần sắc tự nhiên, hoàn toàn không nhìn đến Mật Tiệp dư.

Đến khi hai người thấy Tiết Bích Đào, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nhận ra người tới là ai, chuẩn bị hành lễ. Mật Tiệp dư xoay người, đá lạnh cộm đầu gối, đau đến mảy liễu nhúu chặt, run run nói: "Thiếp thân thỉnh an Trân Phi nương nương."

Đây là đang xuống tuồng gì, quạt xếp trong tay chuyển động, Tiết Bích Đào cười: "Đứng lên đi."

"Tạ nương nương." Trinh Tu nghi đứng lên, Mật Tiệp dư vẫn quỳ.

Tiết Bích Đào đạm thanh: "Bản cung đã cho đứng lên rồi mà?"

Mật Tiệp dư nghe thấy, run lên một chút, ánh mắt chuyển đến trên người Trinh Tu nghi, như là chờ mệnh lệnh của nàng. Trinh Tu nghi thâm mắng, tiểu tiện nhân người làm ra bộ dáng này là cho ai xem. Nàng đợi mình hạ lệnh mới bằng lòng đứng dậy, đây chẳng phải là ám chỉ Trân Phi không bằng Trinh Tu nghi nàng? Tới nước này còn dám tính kể mình, lá đan đúng là đủ to.

Bởi vì nàng hữu dụng, còn có Hoàng hậu duy trì, cho nên mình mới nhìn lâu như vậy, hiện tại Tiêu Phi rơi đài, nàng cũng không còn tác dụng, còn không phải là tùy mình thu thập? Muốn trách chỉ trách mình ra tay không đủ nặng, mới để cho nàng có cơ hội gây khó dễ.

"Bởi vì nàng va chạm thiếp thân, thiếp thân mới phạt nàng quỳ thời gian một nén nhang." Trinh Tu nghi giải thích, lại liếc mắt nhìn Mật Tiệp dư: "Không nghĩ đến quỳ lâu như vậy mắt vẫn không sáng ra được, Trân Phi nương nương kêu người đứng dậy, người còn quỳ ở đó?"

"Thiếp thân tạ ân điển của Trân Phi nương nương cùng Trinh Tu nghi nương nương." Mật Tiệp dư đứng dậy liền lão đảo, cung nữ bên cạnh đứng

lúc đỡ lấy.

Tiết Bích Đào hơi chau mày, ngày thường còn không cảm thấy có gì, lần này hai chữ Trân, Trinh cùng lúc nói ra liền cảm thấy kỳ quái. Nàng không khỏi liếc mắt nhìn Mật Tiệp dư thêm một cái, cũng không tiếp tục nói, đạm nhiên lướt qua các nàng đi về hướng ngự thư phòng.

Thù oán giữa hai người, nàng cũng không muốn nhúng tay.

Phía sau Trinh Tu nghi còn đang châm chọc mỉa mai: "Xem ra tâm tư Mật Tiệp dư vẫn không có đứng đắn quy củ, Tổ Nga, đi lấy cung quy tới, bản cung hôm nay nhân rồi, liền thay Hoàng hậu nương nương giáo huấn nàng một lần."

.....

Ngự thư phòng.

Tiết Bích Đào rảo bước đến cửa phòng, Triệu Trung Tín thuận thế khom người thối lui đến một bên. Hoàng đế đang ngồi trước án thư cúi đầu viết gì đó, ngẫu nhiên nhìn xuống một đại thần đang lải nhải ở dưới, "ừ" một hai tiếng có lệ.

Nàng rũ mi đi đến bên cạnh Hoàng đế, mài mực. Nghiên mực cổ hình li[1] cuộn tròn màu gan ngựa, phía trên có đầu li.

[1]Con li. Theo truyền thuyết, giống như rồng, sắc vàng, không có sừng.

Tiết Bích Đào oán hận liếc mắt nhìn hắn một cái.

Thanh âm đang không ngừng phía dưới đột nhiên im bật, vị đại thần kia thấy tình trạng ở trên không khỏi kinh nghi bất định. Tiết Bích Đào trước sau đều cúi đầu, y phục trên người lại là nam trang, hẩn tình mắt nhận

thấy mờ ám của thánh thượng, trong lòng không khỏi tự hỏi một phen. Hoàng thượng khi nào thì nuôi dưỡng nam sủng, còn không kiêng dè cho vào ngự thư phòng?

Hướng gió trong cung này có phải lại muốn thay đổi rồi hay không?

Thời điểm hần lại muốn mở miệng, Hoàng đế nhàn nhạt nói: "Chuyện người nói trăm điều đã biết, lui xuống trước đi."

"Thần..." Cuối cùng hần còn có chút ánh mắt, cảm giác được Hoàng đế không kiên nhẫn, chỉ phải nói: "Thần cáo lui trước." Trước khi đi hần còn nhìn "nam sủng" kia thêm vài lần. Màu mực đen càng làm nổi bật làn da trắng tuyết, ngón tay nhỏ dài, eo nhỏ đến nỗi một tay có thể ôm hết, so với nữ nhân càng hơn.

Trách không được Hoàng thượng coi trọng, hần âm thầm lưu tâm, chuẩn bị trở về thương lượng với người trong tộc, lần tới có nên chọn vài nam sủng cùng loại dâng lên hay không.

Chờ người nọ vừa đi, Tiết Bích Đào nhin không được cười ra tiếng. Bởi vì cười, mực trong tay liền bị vấy lên thứ Hoàng đế đang viết, hần tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Nàng làm nũng biện giải: "Đều do bộ dáng người nọ quá thú vị. Hần, hần nhất định là hiểu lầm." Nghĩ đến chuyện buồn cười, lại sáp đến bên cạnh Hoàng đế, nhướn nhướn mi: "Nói không chừng hần còn tưởng Hoàng thượng ngài có sở thích đoạn tụ ấy chứ."

Bích ngọc qua niên hoa[2], Tiết Bích Đào dường như lại cao lên rất nhiều, tuy cùng đứng một chỗ với Hoàng đế vẫn là dáng người nhỏ xinh, nhưng mặc y phục nam nhân lại không có gì kì quái. Môi hồng răng trắng xứng với khuôn mặt, cử chỉ không có chút nào ra vẻ, tùy ý cười vui vậy mà làm Hoàng đế mê mẩn.

Hắn cúi người, Tiết Bích Đào tiện tay cầm lấy quạt giấy trên bàn lên, xoè ra chắn trước mặt, chỉ lộ ra đôi mắt to sáng ngời chớp chớp nhìn Hoàng đế. Như thẹn thùng lại như bồn chồn nói: "Vị huynh đài này, thánh nhân có câu: Phát hồ tình, chi hồ lễ[3]. Cho dù người đối với tại hạ nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm, cũng không thể..."

[3]Phát hồ tình, chi hồ lễ: Chỉ mối quan hệ của nam nữ thời phong kiến, cho dù yêu cũng không thể vượt qua lễ nghi, quy củ.

Hoàng đế thấy bộ dáng "ngài hiểu mà" của nàng không khỏi muốn cười, hần nhướn mi, càng muốn hỏi: "Cũng không thể cái gì?"

Hạ thấp quạt xuống, Tiết Bích Đào thất vọng: "Xem ra huynh đài đối với phương diện tình thú đúng là không tinh thông, trở về nên cân nhắc một chút mới tốt."

Hoàng đế nâng cầm nàng lên, một ngậm hôn xuống môi đỏ, tinh tế nghiền nát, cười khê: "Ừ, trẫm vẫn luôn cân nhắc."

Nàng "ngô" một tiếng, lại hàm hồ lẩm bẩm: "Đây là thư phòng..."

Nàng không nói lời này còn tốt, nhắc nhở xong làm Hoàng đế càng nổi một bụng hỏa, bắt đầu thiêu đốt toàn thân. Không giống phòng ngủ, nơi có mùi hương giấy mực, không phải càn tình thú hay sao?

Hắn ôm eo nàng đặt lên án thư, đè lại phía sau cổ nàng, cúi người hôn lấy.

Hôn đến chỗ động tình, tay Tiết Bích Đào quơ ra sau, cảm giác có cái gì bị nàng quơ trúng, giống như là tấu chương. Nàng sợ làm hỏng tấu chương quan trọng, muốn lùi lại Hoàng đế lại không cho phép, dưới tình thế cấp bách đành phải dùng dư quang mà xem.

Tiết thị nhất tộc...

Mi nhả lại, giây lát sau thu hồi tay, ôm lấy cổ hoàng đế, phun ra lưỡi nộ lại nhẹ nhàng thăm dò, thỉnh thoảng căn cứ môi dưới của hắn, nhẹ giọng nói bên tai hắn: "Hoàng Thượng, thứ đệ của thiếp thân lại gây họa gì sao?" Ngử điệu nỉ non giữa tình nhân.

Tay Hoàng đế đang mò vào trong vạt áo nàng chợt dừng lại,捏eo mềm mại một cái, thở dài: "Vật nhỏ thích phá phong cảnh."

Tiết Bích Đào quay người: "Ai kêu Hoàng thượng để nó chói lọi ở chỗ này, làm cho thiếp thân thấy được, không hỏi rõ ràng liền không thể an tâm."

"Trẫm xác thật không muốn gạt nàng." Vốn là muốn nói cho nàng, chẳng qua hiện tại có chút hối hận không nên đặt nó nằm ở chỗ sáng. Hắn là nên cất đi trước, chờ đến khi muốn nói cho nàng mới lấy ra mới đúng.

Hoàng đế tàn nhẫn căn lấy cảm tuyết trắng, đúng là mềm mại như đậu hủ trong cung nàng. Trong lòng rung động, hắn ách thanh hỏi: "Chuẩn bị bồi thường trẫm như thế nào?"

"Hoàng Thượng trước tiên nói." Nàng hơi thở hỗn hển nói.

Lòng bàn tay vuốt ve cánh môi nhuận hồng, Hoàng đế cười, cẩn thận nói cho nàng nghe: "Thứ đệ của nàng cùng một người trong tộc của Trình Tu nghi vướng vào một vụ kiện tụng liên quan đến mạng người, hắn lấy danh hiệu của nàng khiến cho người Ngô thị không dám vọng động. Đại thần vừa rồi chính là thúc phụ Ngô thị, chức quan Đại Lý Tự khanh, hắn tới chính là nói chuyện này với trẫm."

"Vậy, Hoàng Thượng định làm như thế nào?" Nàng thử thăm dò hỏi.

"Nàng hy vọng trẫm làm như thế nào?" Hoàng đế thấp giọng trêu đùa.

"Nghe ý tứ của Hoàng Thượng, vốn là người trong tộc thiếp thân không đúng." Tiết Bích Đào trầm ngâm, "Đã là như thế, Hoàng Thượng theo lẽ công bằng mà xử lý là được." Hậu cung không được tham gia vào chính sự. Tuy rằng ở triều đại này giới hạn không phân minh, nhưng nam nhân làm việc sẽ không thích nữ nhân ở bên cạnh khoa tay múa chân.

Có điều là tộc nhân Tiết thị, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn[4]. Nếu Hoàng đế theo lẽ công bằng mà trừng trị người Tiết thị, người khác khó tránh khỏi sẽ cảm thấy địa vị của nàng trong lòng Hoàng đế chẳng qua cũng chỉ đến như vậy.

[4] Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: đồng nghĩa với câu 'có phúc cùng hưởng có họa cùng chia'. Trước khen sau chê, tốt nhất có thể làm cho đám người trong tộc không còn những ý niệm khác trong đầu.

Hoàng đế không nghĩ tới nàng lại quyết đoán như vậy, có chút giật mình. Nếu là người khác hiển nhiên sẽ cầu hấn thủ hạ lưu tình, nhìn phân thượng của các nàng mà xử lý nhẹ một chút. Nếu vật nhỏ này mở miệng, hấn tất nhiên sẽ không thể không cho nàng mặt mũi. Nhưng như vậy lại khiến hấn thương thức nàng: "

. Nhưng cứ như vậy, đảo làm hấn càng vì thương thức nàng "Rất biết lĩnh hội".

"Có điều" Tay áo lụa phất qua gáy Hoàng đế, Tiết Bích Đào mềm mại sẵn tới: "Chuyện ngoài cung người ta mặc kệ, trong cung có chuyện người ta muốn Hoàng thượng làm chủ đây."

"Hừm?" Hoàng đế nhếch mày.

"Chữ "Trinh" trong Trinh Tu nghi cùng âm với chữ "Trân" của người ta, mỗi khi người khác gọi lên liền cảm thấy phiền lòng." Ngừ khí nàng mềm mại lại lười nhác, trong lời nói lại mang theo chút không kiên nhẫn, thẳng thắn ngạo nhân.

"Sao có thể ủy khuất tiểu ngoan của chúng ta chứ." Hoàng đế rất thích bộ dáng này của nàng, nghe vậy tâm liền mềm mại, hôn mấy ngụm mới nói: "Vậy trăm đôi phong hào cho nàng ấy, thế nào?"

Nàng bị cản giữa, cười khanh khách trốn tránh vài lần, hưng trí bừng bừng ra chủ ý: "Hoàng thượng cảm thấy chữ 'Bình' như thế nào?"

Hoàng đế cũng lười nghĩ phong hào, gật đầu: "Vậy thì 'Bình' đi."

Tiết Bích Đào nâng mặt hoàng đế lên, hôn một cái: "Hoàng thượng quả nhiên là Hoàng thượng tốt."

"Trăm theo ý nàng mới là Hoàng thượng tốt, vậy ngày thường không phải?" Tuy Hoàng đế nói như vậy, nhưng khoé mắt đuôi lông mày lại mang theo ý cười.

"Đương nhiên." Tiết Bích Đào không chút do dự, "Thương người ta mới là Hoàng thượng tốt, hừ, ngày thường thương cũng không phải người ta."

Bàn tay Hoàng đế căng thẳng bóp chặt hông nàng, nghe thấy nàng khẽ kêu đau, tấu chương cùng giấy bút trên bàn đều bị gạt xuống đất. Hắn cầm lòng không đành để nàng xuống bàn, nuốt tiếng rên rỉ của nàng vào bụng, giọng khàn khàn: "Đúng là một mỹ nhân."

Da thịt trơn nhẵn, hương thơm thanh nhã, khuôn mặt diễm lệ nhiễm hồng vì động tình. Không khí thư phòng nghiêm chỉnh, thân thể mềm mại ẩn hiện sau lớp quần áo của nam tử, làm bạo phát dục vọng sâu trong cơ thể hắn. Giờ khắc này, trừ bỏ ý nghĩ muốn ăn cạn người đã mềm thành một bãi xuân thủy trước mắt ra, trong đầu Hoàng đế không có suy nghĩ khác.

Không thể không nói, thư phòng càng chỉnh tề, càng dễ dàng làm cho người tâm loạn.

Thời điểm Trinh Tu nghi nghe thấy phong hào bị sửa quả thực không thể tin được. Nàng thấy tiện nhân Mật Tiệp dư hiện lên ý cười, không khỏi tức giận đến ngực phập phồng, miễn cưỡng áp xuống lửa giận trong lòng, sắc mặt lạnh xuống: "Mật Tiệp dư đem cung quy trở về sao thành mười bản, chúng ta cũng không tân nhân mới tiến cung gây thơ kiêu nộ. Nếu không hầu hạ Hoàng thượng, vậy thì chép sách cẩn thận một chút, cũng khiến người nhớ kỹ một chút. Học quy củ, đúng là không bằng cả tân nhân."

"Thiếp thân tuân mệnh Bình Tu nghi nương nương." Bình? Đây đúng là phong hào tốt, có thể làm cho người bình an đến già.

"Tổ nga, chúng ta hồi cung!"

Mật Tiệp dư nhìn bóng dáng của nàng , ý cười không giảm: "Thiếp thân cung tiễn Bình Tu nghi." Tuy rằng niên hoa già đi, không có thánh sủng là một chuyện khiến tâm đau đớn, nhưng có thể khiến cho Ngô Tâm Di tức giận, cảm thấy thật thống khoái.

Chỉ là không biết, Trân Phi từ trước đến nay làm theo ý mình không phản ứng người, như thế nào liền tin vào châm ngôn của mình, Mật Tiệp dư suy tư.

Trường Xuân Cung.

Hoàng Hậu nghe cung nhân nói xong, sắc mặt cũng khó coi. "Trinh Tu nghi vì Hoàng Thượng sinh nhi dục nữ, có tam công chúa bằg thân, này phong hào lại nói dối là dối?" Bình, này là phong hào gì? Hơn nữa cũng không báo trước một tiếng với Hoàng hậu nàng, triệt triệt để để lướt qua nàng.

"Nương nương bớt giận!" Kim ma ma miễn cưỡng trấn an nói, "Nghe nói Hoàng Thượng hôm nay tuyên Trân Phi đi ngự thư phòng bạn giá, hẳn

là hồ mị tử kia mê hoặc làm cho Hoàng Thượng nhất thời choáng đầu. Chờ ngày mai nường nường khuyên bảo hai câu, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ sửa lại chủ ý." Trinh Tu nghi rất cuộc là người nường nường, dùng nhiều năm như vậy, nường nường không thể không che chở nàng.

Hoàng hậu trầm mặc một lúc lâu, Kim ma ma vừa sốt ruột lại thấp thỏm.

"Ma ma, chuyện kia..."

Kim ma ma vừa nghe, vội nói: "Nường nường yên tâm, lão nô đều an bài đâu vào đó."

"Vậy là tốt rồi, bản cung đợi thời gian dài như vậy, cũng không thể bỏ lỡ. Đại thọ năm mươi của Thái Hậu, chính là cơ hội tốt nhất."

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Bắt Gian

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Đến giữa tháng năm, cuối cùng Mẫn Tiệp dư hoài thai mười tháng sinh hạ Lục Hoàng tử, thánh thượng đặt tên Thừa Huệ, cũng thăng Mẫn Tiệp dư thành Chính tứ phẩm Mẫn Tần để có thể tự mình giáo dưỡng hài tử. Khi Tiết Bích Đào nghe thấy tên Lục Hoàng tử suýt chút nữa ném đứa trẻ đang ôm trong lồng ngực xuống giường. Thừa Huệ, Thừa Huệ, nhận được ân huệ, xem ra lúc đặt tên cho Thừa Cảnh thì Hoàng đế đã "Khẩu hạ lưu tình" rồi.

Nghe nói, bởi vì thời gian mang thai Mẫn Tần sử dụng phấn son quá độ nên trên mặt nổi những đốm đen dài, Lục Hoàng tử càng có chút dấu hiệu ngu si, nhưng do tuổi tác còn nhỏ nên cũng không rõ ràng. Vì vậy lực chú ý ở trong cung đối với Mẫn Tần cũng ít đi.

Còn bên Tiết Bích Đào, tuy sốc, nhưng vẫn có tính toán, tạm thời phải nuốt vào trong bụng, không dám giao phó hành động gì.

Thật ra Bình Tu nghi muốn mượn chuyện kiện tụng của hai gia tộc để cho nàng đẹp mặt, nhưng Hoàng đế "xử lý theo lẽ công bằng", sự tình chưa nháo lớn mà rất nhanh đã bình ổn xuống.

Thoáng cái thời gian đã tới cuối tháng năm, nhân dịp Thái hậu mừng thọ năm mươi, Thọ vương nhận lệnh hồi kinh. Lúc hăn trở về còn mang đến một người mặc một thân áo màu xanh da trời trang trí những đóa hoa

nhỏ màu đỏ bằng hoa văn da rắn, làn váy xếp li có mấy trăm nếp gấp, đỉnh đầu có ngân giác, ngân phiến, khăn bạc, ngân phiêu đầu bài, trâm bạc, ngân đỉnh hoa[1]... rất nhiều trang sức bằng bạc của cô nương Nam Cương. Lúc ánh mặt trời chiếu xuống, có thể nói là lung linh rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

[1] Trang sức của người Miêu đều làm từ bạc, kiểu dáng và phân loại hết sức phong phú.

Tuy khuôn mặt có chút non nớt, nhưng phần tinh xảo hay nụ cười ngọt ngào đã mê choáng không ít người ở dọc đường đi.

Thọ vương tuyên bố với bên ngoài vị tiểu cô nương này là Công chúa Man tộc, lần này đi cùng để giảng hoà ngừng chiến với Hoàng đế. Chỉ là tiểu cô nương này không làm, chuyện giảng hoà gì gì đó, đó là chuyện của a ba (phụ thân), đừng có tính lên đầu nữ nhi nha! Do thấy Thọ vương lớn lên xinh đẹp nên đuổi tới thôi.

Tuyệt không nói hai lời!

Khi Tiết Bích Đào nghe thấy tin tức này thì cười lẫn trong lồng ngực Hoàng đế, cười đến mức Hoàng đế không hiểu gì mới ngẩng đầu nói: "Lớn lên xinh đẹp, ha, Thọ vương và Hoàng thượng rất giống nhau, thần thiếp thấy, Hoàng thượng lớn lên cũng rất xinh đẹp..."

Vừa dứt lời đã bị Hoàng đế kéo kiệt không cho nói hừ một tiếng đẩy nàng đi.

Xem có còn sức lực lấy trâm giễu cợt hay không!

Tiệc mừng thọ đêm đó, Phụng Tử, Vân Hương khéo léo trang điểm cho Tiết Bích Đào, Vân Lũ bố trí công việc bên ngoài.

"Vòng tay này của Vân Lũ tử thật xinh đẹp." Khi nàng sai khiến lộ chiếc vòng vàng trên cổ tay, tiểu cung nữ Vân Thanh thấy tỏ vẻ rất thích thú.

"Là nường nường của chúng ta thưởng cho." Vân Lũ mỉm cười, nhớ tới cái gì liền nói: "Được cho khi lần trước ta đi báo tin cho Trường Xuân cung, chẳng trách người chưa thấy qua."

Vân Thanh nghe vậy thì cầm tay nàng soi dưới đèn để nhìn kỹ, hâm mộ nói: "Chúng ta không có phúc khí như tử tử, lại thêm miệng lưỡi vụng về, tay chân chậm chạp cho nên không được nường nường coi trọng. Chỉ là hằng ngày cũng không thấy tử mang thì phải?" Lời nói có chút chua, nhưng do nàng ta còn nhỏ nên nghe tới cũng không chối tai.

"Ngày thường sợ có va chạm nên ít khi mang, hôm nay đi dự tiệc với nường nường tất nhiên không thể để nường nường mất mặt, cũng không phải là mới mang, người quan sát kỹ ha."

"Hi hi, tuổi còn nhỏ nên thích nhìn xung quanh, hiện nay bị bắt được mong tử tử đừng đi cáo trạng với nường nường." Nàng ta cười ngây thơ.

Vân Lũ nghiêm mặt nói: "Cái này còn phải xem tâm tình đã."

Bị nàng ta lôi kéo tay nắn nỉ mãi nàng mới chỉ một ngón trên trán nàng ta, cười nói: "Biết rồi biết rồi, người hoảng sợ tới mức đầu hôn mê luôn rồi."

Trong phòng truyền ra một tiếng gọi: "Vân Lũ -"

Vân Lũ nghe nường nường kêu nàng, vội buông tay ra không rợn nữa, đi vào điện. Khuôn mặt hồn nhiên và nụ cười ngây ngô của Vân Thanh đang đứng trong điện đã dần nhạt, u sờn trong mắt mang theo một chút ý phức tạp. Dưới ánh sáng nhàn nhạt, khi nàng mở lòng bàn tay ra bốc lên một hương thơm ngọt ngào của mật ong, hòa vào không khí rồi dần tản ra.

Tuy nàng vốn là cung nữ của Hiền phi nương nương, nhưng Trân chủ tử đối đãi với các nàng rất tốt. Nàng không tình nguyện làm chuyện này, nhưng nàng còn gia đình. Bên trong hậu cung, không phải cứ cam tâm tình nguyện là được.

Trên sân khấu diễn kịch bát tiên chúc thọ [2], Tiết Bích Đào ngồi ở dưới nhai đậu phộng rất ngon. Hạ lễ đã sớm dâng lên Thái hậu, tự mình viết một quyển Kinh Phật, xem như chân thành đáp lễ lúc bảo bảo của mình đầy tháng. Tính nết của lão thái thái này Tiết Bích Đào cũng không rõ lắm, cho nên mọi việc đều chọn rất kỹ càng.

Nhưng thật ra đối với các phi tần khác, lão thái thái hiếm khi ra khỏi Phật đường, thấy thái độ của Hoàng đế rất hiếu thuận với mẫu hậu của mình, cho nên vì tranh ân sủng mà muốn đi "Đường cong cứu quốc". Nào là một vạm vỡ thô hai mặt, gổ điêu khắc ông Thọ rất sống động, chuỗi ngọc trai ngụ ý cát tường làm nổi bật bàn tay, việc này so với diễn kịch trên sân khấu còn xuất sắc hơn.

Chẳng qua khi một trong bát tiên là Lý Thiết Quả bước lên bục sân khấu, không biết ở đâu một giọng nói rống lên: "Thọ vương kìa -" Nhiều người ồn ào lấn áp cả cảnh náo nhiệt dâng lễ vật ở bên kia.

Bảy vị tiên còn lại vẫn quy cũ mừng thọ Vương Mẫu, chỉ có Thọ vương đóng Lý Thiết Quả tay cầm gậy sắt ở đầu có treo hồ lô hướng về phía Thái hậu cúi lạy, cao giọng cung chúc: "Lão Lý đây chúc Vương Mẫu nương nương phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ tỷ Nam Sơn bất lão tùng [3] -" Thanh âm như vàng ngọc, leng keng đung đưa.

[3] 福如东海长流水, 寿比南山不老松: Phúc như Đông Hải trường lưu thủy: Nghĩa là phúc tựa biển Đông với dòng nước dài chảy mãi không có điểm dừng. Tức ngụ ý của câu chúc cho ông bà, cha mẹ và gia đình có

thật nhiều phúc lộc trong cuộc sống. Dạt dào mệnh mệnh như dòng nước biển Đông chảy mãi.

Thọ tử nam sơn bất lão tùng: Được ví tuổi thọ như cây tùng không bao giờ già trên núi Nam Sơn. Theo điển tích Trung Hoa, núi Nam Sơn là nơi mọc rất nhiều tùng, rừng tùng không thể đếm nổi về số lượng. Vì thế câu tuổi Thọ tử Nam Sơn ngụ ý tuổi nhiều, tuổi lâu không thể đếm nổi như rừng tùng ở Nam Sơn.

Nghe một câu như vậy, Thái hậu cười đến lộ răng không thấy mắt, thích ý vô cùng. Bà vội vàng gọi nhi tử xuống, cùng nói chuyện chọc cười.

Bởi vậy xem ra, thời đại này đối với chuyện "Thải y ngu thân" [4] cũng không bài xích. Nếu triều đại lễ giáo nghiêm ngặt, chuyện này vừa ra thì trường bối sẽ tức đến xanh mặt, còn tương lai tiền đồ của tiểu tử đó chắc cũng không tốt lắm.

[4] Thải y ngu thân (彩衣娛亲): Vào thời Xuân Thu, nước Sở có một ẩn sĩ tên là Lão Lai Tử, vì muốn hiếu thuận với cha mẹ, muốn tận lực khiến cha mẹ vui vẻ để họ sống khỏe mạnh trường thọ. Lúc ông 70 tuổi thì cha mẹ vẫn còn sống, ông không muốn họ nhìn thấy dáng vẻ già nua của mình nên mà đau lòng nên ông may quần áo ngũ sắc rực rỡ để mặc, lúc đi đứng thì lại học cách đi nhảy nhót của trẻ con để khiến cha mẹ vui vẻ.

Thái hậu nhìn tiểu Công chúa Nam Cương mặc một thân màu bạc vỗ tay xem náo nhiệt, lòng bàn tay đều đỏ, thấy Thọ vương đi xuống, rất chân thành nói: "Mặc cái gì cũng đẹp." Cảm thấy lời nói vẫn chưa đủ, nói thêm: "Chân thọt cũng vẫn đẹp."

Vân Lũ thấy chủ tử nhìn thích thú, cũng không tự chủ được cong khoe môi. Cánh tay nâng bình bạc lên, rót vào chén sứ nhỏ màu hồng có vẽ cá chép vàng. Không ai để ý trên tay có ít mật hương hoà vào bên trong rượu,

sắc nước mát lạnh kia trầm xuống, giống như dấu vết của mây, của sương để lại vậy.

Ăn đậu phộng sẽ khát, Tiết Bích Đào tùy ý cầm ly lên uống, tay tê mỗi lần nàng run lên, vài giọt rượu rơi xuống dính trên váy.

Trước mọi người, Vân Lũ vội vàng cúi người lau đi, miễn cho bị dẫn tới nhiều ánh mắt. Vân Lũ đề thấp thanh âm nói: "Nương nương, có trở ngại gì không?"

Tiết Bích Đào không hiểu nhìn nàng ta một cái, cuối cùng lắc đầu nói: "Không có việc gì." Tiếp theo lấy tay áo che, uống ly rượu kia. Đó là uống thật, nhưng chính xác thì lại là tay áo lụa kia uống. Nương theo bóng đêm khó nhìn, bình thường cũng sẽ không chú ý đến xiêm y sắc tối này.

Nàng phân tích cho rằng Vân Lũ không phải vấn đề lớn, chỉ là không biết ai lấy nàng ta làm súng đây.

Cách đó không xa thì Kim ma ma luôn chú ý về bên này đang cúi người thì thầm vài câu với Hoàng hậu, Hoàng hậu quét tầm mắt nhìn tình thế rồi nhẹ nhàng vươn tay phân phó: "Ma ma, đi gọi bọn hắc chuẩn bị 《Mục Quế Anh giữ ấn soái》 đi, Thái hậu thích nghe cái này." Kim ma ma hiểu ý lui ra.

Sau khi Thái hậu nghe thấy thì nghiêng đầu cười: "Khiến Hoàng hậu lo lắng rồi."

Hoàng hậu cười nói: "Vì mẫu hậu thu xếp tiệc mừng thọ, là tức phụ cam tâm tình nguyện, nào nói tới chuyện phí sức uống tâm." Trong lòng Hoàng hậu nhớ đến nơi khác, vì việc lần này mà nàng đã bố trí chu đáo chặt chẽ, cho nên rất sợ đoạn nào xảy ra sai lầm thì không thể khống chế.

Chỉ là lúc này không có bỏ qua Kim ma ma, có bà giúp đỡ, tóm lại không được xảy ra sai lầm lớn gì.

Tiết Bích Đào xoay chuyển chén rượu không trong tay, nàng cũng không tinh thông được vật, tất nhiên không nhận ra đây là được gì. Chỉ là được dùng cho tiệc rượu, đơn giản là mê được hay là được vật có hại thôi. Người xuất hiện trước thì dễ dàng, còn người xuất hiện sau, thì nàng không thể tương kế tựu kế.

Nhưng nếu là mê được, như vậy đừng nghĩ hôn mê bất tỉnh là không có lợi. Nàng giả bộ lắc người, cổ tay áo dính rượu phảng phất bên mũi nàng, lúc này nàng ngửi thấy nhiều hơn, bất giác trên người cảm thấy khô nóng.

Nàng đứng dậy vịn tay Vân Lũ, nhú mày nói: "Nơi này buồn tẻ, chúng ta đi nơi khác hít thở xú đi."

"Vâng."

Hàn gia không giỏi uống rượu, Thọ vương thấy mẫu hậu vui vẻ thì cùng uống thêm hai ly, nhưng lúc này đã không thấy bóng dáng đâu. Khi Hoàng đế nói chuyện với Thái hậu thấy nàng đứng dậy, nghĩ chắc là muốn đi thay y phục, nên cũng không hỏi nhiều sợ làm nàng xấu hổ.

Nàng ngồi yên lặng một chỗ, gió lạnh ban đêm thổi qua, khô nóng trên má đã tan không ít. Tiết Bích Đào mới nghĩ đến tay áo đã khô, liền nghe thấy tiếng "A" trầm đục, tiếp theo là âm thanh sần sật trong bụi cỏ. Nàng nhắm mắt nhẹ nhàng ngã xuống trên mặt đất, không phải lúc này thì còn lúc nào nữa, nàng muốn nhìn một chút người ở phía sau màn này muốn chơi chiêu bịp gì đây.

Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp của tiểu thái giám: "Sao lại ngất đi rồi?"

"Việc này... Công dụng của được thế nào chúng ta cũng không rõ, dù sao tiện cho chúng ta làm việc là được rồi."

"Cũng đúng, mau đi, chúng ta nâng nàng ta đến thiên điện đi. Cần thận chút."

"Còn cung nữ này thì sao?"

"Ồ, ra tay nặng chút, yên tâm, nàng ta chỉ bất tỉnh trong chốc lát thôi! Nhanh lên, cần thận đừng để bị phát hiện."

"Biết rồi."

Như vậy nghe ra, cái này không phải mê dược.

Cho đến khi chạm vào chiếc giường, ở cửa vang lên âm thanh "Kèo kẹt", trong điện không còn một tiếng động, nàng mới bừng mở mắt. Ha, trước mắt không phải là Thọ vương gia được khen mỹ mạo đây sao?

Tiết Bích Đào chống thân thể nghiêng đầu suy nghĩ, à, đại khái hiểu rõ người kia muốn làm gì. Không tính kế bằng thư từ, thì lại trực tiếp mời người thật tới diễn. Nếu không làm thì thủ pháp này, chắc là thân tỷ tỷ của nàng - Hoàng hậu nương nương. Không có thực lực bên cạnh nàng ta, thì chắc cũng không có nảy ra ý tưởng này.

Nàng đá đá con ma men một thân đầy mùi rượu, vẫn không nhúc nhích. Đá tiếp thì có nhúc nhích một chút. Tiếp tục dùng sức đá liên hoàn, thì người kia bị đau mà tỉnh lại.

Thọ vương lâm bẩm: "Làm gì vậy, làm gì vậy, lá gan của người thật lớn!"

"Hừ." Thanh âm mềm mại lọt vào tai, Thọ vương giật mình một cái mở to đôi mắt, nhìn rõ: "Sao ta lại ở đây?"

"Bị tính kế đấy." Tiết Bích Đào lời ít ý nhiều nói rõ với hắn: "Có lẽ là muốn tạo ra bằng chứng 'thật' về sự mập mờ của chúng ta."

"À." Thọ vương lại mơ hồ

Tiết Bích Đào vô cùng tức giận, quay đầu thấy cái hồ lô, rút nút lọ ra ngửi, vẫn là rượu. Nàng ném qua một bên, xuống giường đi đến bàn đồ nước ra, là nước lạnh, vừa hay. Nàng đưa ly vào trong tay con ma men kia, giống như nữ vương ra mệnh lệnh: "Uống hết đi."

Con ma men kia lại nghe lời, ngưỡng cổ ừng ực uống sạch sẽ. Uống cỡ ba bốn ly, cuối cùng đầu cũng không mê man nữa. Thọ vương ngáp một cái không đúng lúc: "Theo ta nhớ thì bên này có mật đạo." Ngay cả tự xưng "bốn vương" cũng quên dùng, nhưng cái này lại nhớ rõ ràng.

"Không hồ đồ nữa thì nhớ kỹ." Tiết Bích Đào giương cằm, nói: "Cho nên tỉnh rồi thì chạy nhanh đi."

"Hai ta không phải đến cùng một nơi, sao lại không cùng đi?" Thọ vương khó hiểu.

Tiết Bích Đào: "...". Thật không có phong độ của thân sĩ [5].

[5] Phong độ của thân sĩ (绅士风度): là tiêu chuẩn nghi thức cơ bản về cách cư xử, sự thanh lịch... Nó thể hiện phong cách đạo đức của con người (đặc biệt là các quý ông) trong xã hội văn minh. Nước Anh rất đề cao nghi thức này.

"Không phải tiểu Công chúa còn đang chờ người sao, Thọ vương gia xinh đẹp như hoa." Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện này, không quản được cái miệng mà giễu cợt hằn. Theo lẽ thường, sẽ không "Bắt gian" nhanh như vậy, vì hai tiểu thái giám kia phải mất một chút công phu để quay trở lại. Muộn một chút cũng không đáng ngại.

"Đúng rồi, cái này, người người qua coi đây là được gì?" Nàng đưa tay áo qua.

Thọ vương nghe nhắc tới tiểu Công chúa bức bội gãi đầu một phát, có lẽ do uống rượu, không kiêu không nóng hay khí độ ưu nhã thường ngày đều bị hấn ném cho chó ăn. Lực đạo kéo tay áo Tiết Bích Đào cũng không nhẹ, làm nàng lão đảo, giận trợn mắt nhìn hấn.

Nhưng thế nào lại thấy sóng mắt long lanh, điệu bộ duyên dáng đáng yêu.

Thọ vương thấy không hiểu sao trong lòng nhảy dựng lên, nghĩ rõ ràng thì bỏ tay áo nàng xuống cười: "Cư nhiên là hoan tình tán dùm ở thanh lâu. Chính là loại xuân dược gây ảo giác rất mạnh, phối hợp với rượu sẽ ra hiệu quả tốt nhất. Dù chỉ mới ngửi qua cũng sẽ có chút phản ứng."

"Đã đắc tội với ai vậy?"

[2] Bát tiên quá hải

Lý Thiết Quả là ông chân bị thọt mặc áo nâu ngồi ở ngoài cùng bên trái (vì không tìm được ảnh bát tiên chúc thọ nên các nàng ngắm tạm)

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Vả Mặt

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

"Toàn bộ người trong hoàng cung." Tiết Bích Đào suy nghĩ đưa ra đáp án. Nơi nữ nhân tụ tập tranh đoạt một nam nhân, người cướp được đương nhiên sẽ bị những kẻ còn lại ghi hận. Muốn nói đắc tội với ai, vậy thật đúng là không ít.

Thọ vương bật cười: "Thật có bản lĩnh!"

Chẳng qua trong lòng ít nhiều cũng đoán được người trong gia tộc Hoàng hậu không thoát khỏi chuyện này, nên không tiếp tục hỏi nhiều.

Tiết Bích Đào thấy Thọ vương lấy tay làm gối, thoải mái nằm lại, nhắm mắt liếc hắt một cái, đành phải tay làm hàm nhai, chuẩn bị đi tới mật đạo. Trước khi người "bắt gian" đến đây, tất nhiên bên ngoài sẽ có thủ vệ nhìn chăm chăm tình hình bên trong.

Có rất nhiều cửa khác nhau để vào mật đạo, có cái ở Thư Phòng điện, có lẽ là dùng để bí mật thương nghị chính sự, có cái ở không xa ngoài điện. May mà chỗ này thiết kế ở bên trong, bằng không nàng thật đúng là không đi được, trừ phi Thọ vương đánh hôn mê tất cả người bên ngoài, mà còn phải dưới tình huống không phát ra tiếng động nào. Ai biết bọn họ có đốt pháo hoa, đạn tín hiệu đồ chơi quý dị gì hay không.

Như đáp lại suy nghĩ trong lòng Tiết Bích Đào, ngoài điện vang lên một tiếng thét hoảng sợ cực lớn.

Nàng và Thọ vương nhìn nhau.

Thì ra là dùng phương pháp báo tin này, nàng nghĩ sai rồi.

Trong nháy mắt, Thọ vương xoay người xuống giường mở cửa, đi ra ngoài che miệng nữ nhân kia, lấy tốc độ nhanh như sét đánh kéo nàng ta vào. Bên ngoài đáng lẽ nên có thái giám công công theo dõi thì đã sớm không thấy bóng dáng, có lẽ đã giao lại cho nữ nhân này rồi trở về.

Dựa theo kế hoạch do Hoàng hậu an bài thì hai người sẽ y phục không chỉnh tề, thần trí không rõ ràng đang dây dưa trên giường, cho dù nghe thấy thanh âm cũng không thể nhanh chóng phản ứng lại được. Mặc dù có thể vội vàng thu thập chạy ra ngoài nhưng không ngờ gặp phải người đang đi đến? Dù có mười cái miệng cũng đừng nghĩ sẽ giải thích rõ ràng.

Tiệc mừng thọ sắp tan, giữa sân an tĩnh hơn trước rất nhiều, ngay cả tiểu Công chúa Nam Cương đợi Thọ vương lâu không đến cũng về dịch quán trước. Thiên điện kia vốn là nơi dành cho những người say rượu nghỉ tạm, rất gần nơi này. Tiếng thét chói tai không thể không truyền vào trong tai mấy người Hoàng đế.

Hoàng đế nhú mày, không muốn làm Thái hậu mất hứng, kêu Triệu Trung Tín đi xem.

Thái hậu lại cười cười: "Hôm nay gió êm sóng lặng, ta còn muốn khen Hoàng hậu chuẩn bị thật tốt đây. Nhưng chưa nói thì đã xảy ra chuyện rồi." Bà ở trong cung đã nửa đời người, phàm là những lúc náo nhiệt thì không thể không có chuyện xảy ra được. Nhìn nhiều nghe nhiều, hiện giờ bà đứng ngoài cuộc, ngược lại coi như là việc vui mà xem.

Không thể không nói, Thọ vương có tính tình như vậy, mười phần thì có tám chín phần không thoát khỏi liên quan với tính cách của Thái hậu.

"Mẫu hậu..." Hoàng hậu then thùng.

Thái hậu không nhìn nàng ta, nói với Hoàng đế: "Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt một chút chứ?"

"Nhưng... Nhi thần chỉ e làm mẫu hậu kinh sợ."

Thái hậu chậm rãi đứng lên nói: "Ta đã sống hơn nửa đời người, có cái gì chưa thấy qua. Có người tặng lễ thì ta nhận vậy. Đi thôi."

Tiết Bích Đào thấy Thọ vương kéo nữ nhân kia tiến vào, nhân thể đi tới khép cửa. Nàng xoay người nhìn lại, nữ nhân không ngừng giãy giụa kia lại không phải là cung nữ bình thường, mà là người quen cũ - Bùi Tài nhân.

Nhưng hiện tại cũng không phải là lúc để ôn chuyện, nàng cho Thọ vương một ánh mắt, mím môi cười: "Lại khiến cho Vương gia bị uất ức rồi?" Thanh âm của Bùi Duẫn Nhi vốn rất thanh thúy, vừa nâng cao một chút thì sẽ thêm sắc nhọn không ai có thể ngăn cản. Chỉ sợ một lát nữa sẽ có người tới xem xét tình hình.

Đơn giản nhất chính là để Bùi Tài nhân tự mình làm, đâm lao thì phải theo lao, để cho nàng ta khoác áo giáp diễn trò hay này.

Thọ vương cảm thấy từ khi có quan hệ với Tiết Bích Đào thì cứ gặp hết chuyện này đến chuyện khác nhưng cũng rất thú vị, có thể giết thời gian. Hắn ném Bùi Tài nhân lên giường, không để ý tới biểu tình xấu hổ và giận dữ muốn chết đi của nàng ta, dùng một chân đè xuống không chế để nàng ta không giãy giụa, nhướn mày cười tùy ý: "Người gấp cái gì."

"Mèo con, đưa tay áo cho ta."

"Muốn làm gì?" Tiết Bích Đào vừa nói vừa duỗi tay đưa tay áo về phía hăn.

Thọ vương không trả lời, há mồm ngậm lấy tay áo tẩm rượu, hút chút rượu còn sót lại vào trong miệng. Diễn thì cũng phải diễn giống thật mới được.

Tiết Bích Đào quay mặt đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy: "Toàn là nước miếng." Ngữ khí ghét bỏ muốn chết.

"Ngại bẩn? Đợi lát nữa người phải cảm ơn ta đó."

May mà tay áo rộng nên không dính lên cánh tay nàng, Tiết Bích Đào lắc đầu, bẽn lẽn cười nói: "Vương gia hưởng dụng cho tốt, ta cáo lui trước." Sau đó lắc mình vào bên trong, thông qua mật đạo mà rời đi.

Thọ vương không quên che đôi mắt Bùi Tài nhân lại, nếu để nàng ta phát hiện người ở trong phòng biến mất, đi bẩm báo với Hoàng huynh, chưa biết chừng sẽ khiến cho Hoàng huynh phát hiện ra chân tướng.

Hoan tình tán dần dần có tác dụng, khuôn mặt hăn ửng hồng một cách không bình thường. Bùi Tài nhân cảm thấy cổ áo vạt áo đều bị mở ra tán loạn, hoảng sợ muốn thoát khỏi giam cầm ở hai bên, nhưng khi nàng ta đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Thọ vương thì không khỏi rùng mình.

"Ô, ô..." Nàng ta hoảng sợ lắc đầu, vẻ mặt đã đổi thành cầu xin.

Hăn cười nhạo: "Đừng lo lắng, người còn chưa lọt vào mắt bốn vương hầu." Phần lớn rượu đã bị vãi dột hút đi, hiệu quả của Hoan tình tán không còn nhiều, đến khi diễn xong thì cũng không sai biệt lắm. Chịu diễn là một chuyện, vì diễn kịch mà đưa bản thân mình ra thì thật không đáng.

Ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân, Triệu Trung Tín vừa đẩy cửa ra thì nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn kinh sợ ở bên trong, Thọ vương và một

nữ nhân không thấy rõ diện mạo nằm cùng nhau, y phục tán loạn, mùi rượu trong phòng bốc lên tận trời. Hần cúi thấp đầu không dám ngẩng lên nhìn, lui đến phía sau đám người Hoàng đế.

Thọ vương không nghĩ Thái hậu sẽ đến, khụ khụ hai tiếng, nghẹn ngào nói: "Mẫu hậu?"

Chân mày Thái hậu nhíu chặt: "Xảy ra chuyện gì?" Trong giọng nói ẩn chứa dấu hiệu tức giận. Thái hậu cũng không phải tức giận vì hành vi phóng đảng của Thọ vương, bà hiểu rõ nhĩ tử của mình, tuy tửu lượng không tốt nhưng sau khi uống rượu nhất định sẽ không làm loạn, huống chi vẫn còn đang trong tiệc mừng thọ của bà.

"Có người hạ dược nhĩ thần." Thọ vương nói với vẻ uất ức.

Xảy ra loại chuyện này đương nhiên không thể thiếu Thái y được. Hồ Thái y tiến lên bắt mạch, có dấu hiệu bị hạ thuốc, quay về phía ba "ông chủ lớn" gật đầu: "Đúng là Vương gia trúng hoan tình dược."

Ánh mắt Thái hậu không tốt: "Hoàng hậu, người nói nghe thử xem." Yến hội là do Hoàng hậu chuẩn bị, xảy ra chuyện thì nàng ta liên quan lớn nhất.

Hoàng hậu cũng bị sự thật trước mắt làm khiếp sợ quên luôn lời muốn nói. Rõ ràng chỉ hạ dược Trân Phi, sao dược lại chạy tới trên người Thọ vương? Nếu Trân Phi xảy ra chuyện, Hoàng thượng sẽ tức giận, cho dù tra ra việc bị hạ dược cũng chỉ hoài nghi là Thọ vương vì muốn có Trân Phi mới làm việc này. Cho dù như thế nào thì chuyện Trân Phi thất tiết sẽ lưu lại một cái gai ở trong lòng Hoàng thượng. Nhưng dược lại phát tác ở trên người Thọ vương-

Nhưng chỉ cần Trân Phi thật sự thất tiết, vạ ván bài này nàng cũng sẽ không thua.

Khi Hoàng đế xác định Thọ vương bị trúng được đã sớm hạ lệnh tra rõ, ly trong tiệc rượu phải đặc biệt chú ý. Nhưng Hoàng Hậu vì chuyện này mà hao hết tâm lực, sao có thể lưu lại cái đuôi chứ? Chén rượu kia đã sớm bị người xử lý. Bởi vậy toàn bộ cung nhân đều báo lại là không điều tra ra được vấn đề gì.

Nhưng mà chuyện Thọ vương trúng được là sự thật không thể chối cãi, không có vấn đề thì ngược lại chính là vấn đề lớn nhất. Thử hỏi trong hậu cung này, ai có năng lực lớn trong khoảng thời gian ngắn xử lý sạch sẽ như vậy?

Cái này ngay cả Hoàng đế cũng bất mãn với Hoàng hậu, chỉ vì nàng ta không có động cơ để hãm hại Thọ vương, cho nên chưa từng hoài nghi.

Hoàng hậu bị ánh mắt của Hoàng đế làm cho trong lòng kinh hoàng. Không đợi nàng ta sắp xếp lại lời nói thì nữ nhân trên giường kia đã phủ thêm xiêm y lẫn xuống giường, quỳ trên mặt đất run bần bật: "Là, là Thọ vương gia bị hạ được, sau đó... Sau đó bắt lấy thiếp thân... Hoàng thượng phải làm chủ cho thiếp thân..."

Khi Bùi Tài nhân ngẩng đầu lên, trong nháy mắt Hoàng hậu như bị sét đánh giữa trời quang, lùi lại một bước, thân mình lung lay, chỉ cảm thấy một trận choáng đầu hoa mắt.

Sao lại là nàng ta, sao không phải là Trân Phi!

Trách không được, trách không được vốn là an bài nàng ta ở ngoài cửa làm bộ lơ đãng thấy một màn Thọ vương dan díu với Trân Phi, sau đó sẽ sợ hãi kêu lên khiến cho Hoàng thượng chú ý, nhưng lúc tới cửa đại điện lại không thấy bóng dáng nàng ta đâu cả!

"Hoàng hậu bị làm sao vậy?" Thái hậu liếc nhìn nàng ta một cái.

"Hồi bẩm mẫu hậu" Nàng cố gắng tự trấn định lại: "Thiếp thân vốn tưởng rằng là một cung nữ, không nghĩ tới lại phát sinh ở trên người Bùi muội muội. Thật là có chút..." Nàng lộ vẻ như đang vì chuyện này mà đau lòng.

Các phi tần đều biết gần đây Bùi Tài nhân thường đến Trường Xuân cung, nàng làm như vậy cũng không coi là quá mức giả dối.

"Hoàng hậu nương nương và Bùi Tài nhân đúng là 'tỷ muội tình thâm', khiến ta cảm thấy hổ thẹn." Một tiếng nói yêu kiều mềm mại rơi vào trong tai mọi người, Tiết Bích Đào vịn tay Vân Lũ đi ra từ phía sau bọn họ rồi hành lễ.

Sắc mặt Hoàng hậu khó khăn lắm mới trấn định lại lập tức biến thành khó coi. Người vốn dĩ muốn tính kế thì đến lông tóc cũng không tổn thương mà xuất hiện trước mặt mình, lại còn mở miệng nói tỷ muội tình thâm cười nhạo âm mưu của mình. Sao có thể không làm cho nàng ta oán giận được chứ?

Tuy nói Bùi Tài nhân không hề có địa vị trong lòng Hoàng đế, nhưng bào đệ và nữ nhân của mình lại càn quấy ở cùng một chỗ, hắn vẫn cảm thấy mất hết mặt mũi. Khác với Hoàng hậu, Tiết Bích Đào vừa xuất hiện làm cho sắc mặt của hắn ôn hòa một chút, thân thiết đi đến đỡ nàng đứng dậy, quan tâm nói: "Trẫm thấy vừa nãy nàng uống rượu rồi không được tốt lắm, hiện tại có khó chịu gì không?"

Hoàng đế biểu hiện thái độ nhã nhặn trước mặt mọi người khiến cho Bích Đào có chút buồn cười, đáy mắt nàng lộ ra ý cười rõ ràng, nàng trả lời đặc biệt chân thành: "Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thiếp thân đã khá hơn nhiều rồi."

Dời lực chú ý đi khiến trong lòng Hoàng đế cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Thái hậu nhàn nhạt liếc nhìn Trân Phi một cái, không ngăn cản hai người bọn họ dính lấy nhau. Sau đó lên tiếng nhắc nhở: "Hoàng thượng định giải quyết chuyện này như thế nào?"

Hoàng đế thấy sắc mặt mất tự nhiên của Hoàng hậu, cùng với việc vừa rồi tùy tiện lộ ra kinh ngạc, khác hoàn toàn so với cách xử sự trấn định tự nhiên của Tiết Bích Đào, không khỏi cảm thấy không vui. Hoàng hậu lớn tuổi hơn bảo bối, nhưng không thể làm được việc gặp chuyện không kinh ngạc, thật sự khiến hân vô cùng thất vọng đối với Hoàng hậu.

"Việc này tuy không tra được người hạ dục, nhưng việc xảy ra trong tịch yến thì Hoàng hậu cũng không thể đổ lỗi cho người khác. Nếu Hoàng hậu không thể chuyên tâm giải quyết hậu cung, vậy sau này để cho Trân Phi cùng giải quyết đi."

Thái hậu không ý kiến, nhi tử xảy ra chuyện trong tiệc mừng thọ của bà, cho dù thế nào thì trong lòng bà cũng sẽ không vui. Tuy rằng bà cảm thấy Hoàng đế quá mức cứng chiều Trân Phi, nhưng hiện nay trong hậu cung nàng có phân vị cao nhất, an bài như vậy cũng coi là hợp lý.

Sắc mặt Hoàng Hậu trắng bệch, sau đó lại khôi phục thái độ đoan trang như bình thường, thi lễ lãnh chỉ. Hoàng thượng đã tuyên chỉ trước mặt mọi người, nàng phản bác chỉ làm cho hậu quả tệ hơn. Ít ra việc này không có liên hệ trực tiếp đến nàng, Hoàng thượng chỉ cho rằng nàng quản lý bất lực mà thôi.

"Về phần Bùi Tài nhân..." Hoàng đế trầm ngâm.

Tiết Bích Đào đứng bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: "Nếu thiếp thân gặp chuyện như vậy, hẳn là nên dùng một dải lụa trắng treo cổ, sẽ không để Hoàng thượng khó xử. Bùi Tài nhân, phải không?" Nàng nhàn nhạt mỉm cười chuyển ánh mắt đến người Bùi Duẩn Nhi.

Toàn thân Bùi Tài nhân từ lông đến xương đều dựng đứng cả lên, dường như lúc này mới ý thức được việc này đem đến ảnh hưởng gì cho nàng. Đúng vậy, nếu Trân Phi bất đắc dĩ gặp phải tình huống thất tiết này, có lẽ Hoàng thượng sẽ vì yêu thích mà buông tha. Nhưng nàng có gia thế bình thường, cũng ít được sủng ái, toàn dựa vào việc nịnh bợ Hoàng hậu mới có cuộc sống không quá gian nan ở trong hậu cung này.

Nàng gặp phải chuyện như vậy, nếu không tự mình kết thúc lấy đó làm kiên trinh, để Hoàng thượng chán ghét làm liên lụy đến người nhà thì nàng phải làm như thế nào đây?

Hoàng đế gật đầu đồng ý. Nếu để Bùi Tài nhân ở hậu cung, chắc chắn trong lòng hắn sẽ thấy ghê tởm.

Bùi Tài nhân nhìn thấy thái độ lạnh lùng không chút do dự của Hoàng đế không khỏi nản lòng thối chí^[1]. Vừa mới dập đầu khiến cái trán đã bị bầm đen một mảnh, làm cho sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể phát run càng thể hiện sự đáng thương.

[1] Nguyên văn ' vạn niệm câu hôi' (万念俱灰): nản lòng thối chí; thất vọng nào nề.

Lúc này ngay cả Hoàng hậu cũng nổi lên lòng thương hại.

"Nhưng mà -" Tiết Bích Đào lại nói: "Thật sự thì Bùi Tài nhân cũng không có làm sai chuyện gì nên không thể phạt. Trong cung cũng có am ni cô, nếu Tài nhân chịu tự nguyện cạo đầu làm ni, từ đây quy y cửa Phật, cầu phúc cho giang sơn xã tắc, cũng chưa chắc không phải là một chuyện may mắn."

Hoàng hậu đột nhiên hiểu ra, Hoàng thượng mới bắt nàng giao ra một phần cung quyền thì Trân Phi đã bắt đầu sử dụng quyền lợi của chính mình. Lúc mới tiếp xúc với quyền lợi lộ ra tư thái cao ngạo nắm giữ sống chết của

người khác, thì sau này khi xử lý cung vụ, người khác sẽ nhanh chóng thích ứng với thái độ này của nàng ta, cho rằng đây là thái độ bình thường.

Khi đó người có tâm cao mật lớn muốn đối nghịch với nàng ta e là sẽ không nhiều.

"Vậy dựa theo Trân Phi nói mà làm đi." Thái hậu mở miệng.

Thái hậu ăn chay niệm phật đã lâu, cho rằng có thể tĩnh tâm an thần, tất nhiên không cảm thấy đây là phạt, bà cảm thấy rất vừa lòng với cách xử lý của Trân Phi.

Mà Bùi Tài nhân, cho tới bây giờ nàng ta đã không có ý niệm phản kháng, nhân đó dập đầu cảm kích nói: "Thiếp thân tạ ơn Thái hậu nương nương từ bi, tạ ơn Trân Phi nương nương thương xót."

Tuy rằng từ đây phải thường xuyên làm bạn với thanh đăng cổ phật nhưng có cơ hội tránh được một kiếp, ai sẽ nguyện ý từ bỏ chứ?

Không tới một ngày, tin tức Bùi Tài nhân bị đưa vào am ni cô, cung quyền của Hoàng hậu bị phân ra đã truyền khắp hậu cung. Sau Tiêu Phi, đảng phái Hoàng hậu đã bị tổn thương, ánh mắt mọi người nhìn Trân Phi cũng khác xưa. Ban đầu các nàng chỉ biết nàng ý vào ân sủng nên kiêu ngạo ương ngạnh, một khi dung nhan già đi thì ân sủng sẽ không còn, hươu chết về tay ai cũng khó mà biết được. Nhưng từ những việc này không khó để nhìn ra, nếu nàng chỉ là cái loại ngực lớn ngực nhỏ không có mưu tính, thì sao có thể đánh bại người khác đồng thời còn toàn thân trở ra?

Có thể thấy được đây là một vị chủ nhân giả heo ăn thịt hổ.

Nhưng mà thay vì nói giả heo, không bằng nói là các nàng cho rằng nàng vụng về như lợn. Các nàng suy đoán theo lẽ thường, những người

giương nanh múa vuốt, điều võ dương oai thì sẽ không có kết cục tốt.

Lại không biết, trên đời này còn có một số người, không che dấu, không biết điều, sống một cách bừa bãi, cũng chưa chắc thua kém kẻ giấu mũi nhọn âm thầm ám hại người khác.

Dực Khôn cung.

Vân Lũ biết chuyện vừa xảy ra mà cảm thấy sợ hãi, nàng tỉ mỉ nhớ lại chuyện hôm qua rồi nói cho chủ tử nghe. Nói đến Vân Thanh, nàng dừng một chút, nhìn về phía chủ tử: "Chẳng lẽ..."

"Điều tra thêm sẽ biết." Tiết Bích Đào nói.

Dù có thu phục và sửa trị hạ nhân như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không có ai luôn luôn trung thành. Khi phản bội sẽ luôn có lý do, chỉ cần không phải thân tín, nàng vẫn chưa có ý định vạch trần.

Vân Lũ càng nghĩ càng cảm thấy đúng: "Lúc ấy còn để cho nàng ta đi Trường Xuân cung báo tin. Thì ra trước đây nàng ta vốn là người của Hiền phi nương nương... Vậy nô tỳ đi tra xét."

"Uh, có chứng cứ thì chúng ta mới dễ nói chuyện." Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, cười khê một tiếng nói: "Nếu thật là nàng ta, thì đưa nàng ta đến hầu hạ Hoàng hậu nương nương của chúng ta."

"Vâng..." Việc an bài cung nhân, trước nay đều là do Hoàng hậu đưa cho phi tần nhưng chưa có tiền lệ ngược lại như vậy.

"Bốn cung chính là muốn thử xem, không biết đánh vào mặt Hoàng hậu nương nương thì có tư vị như thế nào -"

Hàm Phúc cung.

"Trân Phi thật sự đưa Vân Thanh đến Trường Xuân cung?" Thanh âm Lệ Quý tần nghe có chút hưng phấn.

Uyển Hề không khỏi cười nói: "Nô tỳ hỏi thăm được, xác thật là đã đưa qua."

Vô duyên cố vô cố đưa một cung nhân đi, chẳng lẽ là Hoàng gia để cho Hoàng hậu thiếu thốn thứ gì sao? Tất nhiên là công khai cảnh cáo Hoàng hậu, đừng an bài cái đình ở chỗ của nàng. Người dám đưa một người tới, ta dám ném trả về hang ổ của người. Còn phải để người ở hậu cung nhìn cho rõ ràng.

"Được, nàng đã có bản lĩnh và lá gan này, xem như bốn cung không theo sai người." Lệ Quý tần căn môi kìm hãm vui mừng trong lòng, phân phó: "Đi giao đồ vật đến trong tay Như Nhi, nói với nàng ta, nếu nàng ta làm tốt thì bốn cung bảo đảm nàng ta sẽ không phải lo lắng điều gì."

"Không phải nương nương nói muốn đưa nàng ta tới Hàm Phúc cung của chúng ta ư?"

Lệ Quý tần lắc đầu: "Không nhanh như vậy, nàng ta cũng không thể làm quá thường xuyên. Nhắc nàng ta phải thật cẩn thận một chút, sau khi sự việc thành công tất nhiên bốn cung sẽ giúp nàng ta rời khỏi nơi quỷ quái kia."

"Vâng"

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tuyển Tú (1)

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

Nguyên Trưng năm thứ năm, Hiền phi trong hậu cung của Hoàng đế bỗng chết bất đắc kỳ tử, Bùi thị quy y Phật tổ, Nghi Quý thì lại vô duyên vô cớ bị thu hồi lệnh bài, đúng lúc năm nay lại tuyển tú, nạp tú nữ vào nhằm làm cho hậu cung càng thêm phong phú.

Nhưng đương kim Thánh thượng lại lấy chiến sự chưa bình ổn làm lý do, ngừng lần tuyển tú này lại, những gia tộc môn hộ vọng tưởng muốn dựa vào nhan sắc của nữ nhi nhà mình mà thăng thiên đặc đạo đều hoàn toàn thất vọng.

Nguyên Trưng năm thứ sáu, Ngô Tuyển thị ở Thái Vi các của Hàm Phúc cung ăn nhăm thức ăn có đậu phộng nên qua đời, khi nàng ta chết mặt mũi sưng to, đã không còn nhận ra ngũ quan thanh tú lúc đầu. Theo như lời của Thái y, Ngô Tuyển thị là vì dị ứng với đậu phộng. Người chết một cách tự nhiên, sau khi nàng ta chết cũng chỉ hạ táng qua loa, rồi cũng không ai truy cứu tiếp.

Trong thâm cung nội uyển, cứ mỗi năm người "tự nhiên" bệnh qua đời như vậy nhiều không đếm xuể, Ngô Tuyển thị qua đời cũng không tạo nên sóng gió gì lớn.

Thời gian thấm thoát trôi qua, năm tháng như thoi đưa, đảo mắt đã đến mùa xuân của năm Nguyên Trưng thứ bảy.

Để những phân vị cao không bị bỏ trống, hầu hết những phi tần hậu cung đều được thăng lên một bậc. Trong đó, Vân Phi được thăng lên Hiền phi, là một trong tứ phi, Lê Quý tần tăng lên Tu dung, là một trong cửu tần, Mẫn Tần được thăng lên tam phẩm Quý tần.

Người đứng đầu trong tim của Hoàng đế vẫn là Trân Phi, Nhân dịp năm mới, với lý do nàng nuôi dạy hoàng tử và giúp quản lý hậu cung vất vả được tấn thăng lên làm từ nhất phẩm Quý phi, đứng đầu tứ phi.

Hoàng hậu đối với vị Quý phi mới lên này luôn rất kiêng kị, vì thế ở bên cạnh Hoàng đế nói vài lời, muốn dời thời điểm tuyển tú nữ đến mùa xuân. Nàng cho là thời gian tuyển tú không hợp lý lắm, tuyển tú vào mùa đông lạnh lẽo, không bằng mùa xuân luôn ấm áp, hoà thuận vui vẻ, xuân ý dào dạt, con người ta cũng cảm thấy thư thái thoải mái.

Các đại thần cũng đồng ý với lời của Hoàng hậu, nên Hoàng đế cũng đành phải chấp nhận.

Ai cũng thích cái đẹp, ngay bản thân hãn cũng không thể chịu nổi khi nhìn nhóm tú nữ mặc áo bông mùa đông bọc lại giống như quả cầu.

Trong rừng đào, trên bàn đu dây, Tiết Bích Đào một thân áo trắng, một tay nhẹ nhàng ôm lấy tiểu bảo bảo hai tuổi, một tay cầm dây thừng, rõ ràng là hai mẫu tử đang chơi đùa với nhau, nhưng nhìn thần thái của nàng lại giống như thiếu nữ tươi đẹp.

Cung nữ bên cạnh thay phiên nhau, hoặc là che chở cho tiểu chủ tử, hoặc là đá cầu giải trí, còn có mấy người ở bên cạnh hát lên khúc "Hài nhi ca", hy vọng tiểu chủ tử có thể khỏe mạnh lớn lên.

"Nét đẹp do tự nhiên, hai má ửng sắc đào

Cánh tay tròn như bầu, nước da mịn như tơ

Tóc dài mới chấm vai, buông xõa dần rũ vai

Cùng hát với dương liễu, cùng cất bước hái sen

Đi trên đê giữa mưa phùn, chạy vào ngõ tranh làn khói

Cười càn trúc non làm ngựa, vụt cỏ nền để làm roi"

"Cười càn trúc non làm ngựa, lượn quanh giường làm thanh mai. Đoàn Đoàn, mẫu thân nói có đúng không?" Tiết Bích Đào cười cười tùm tùm dạy hư tiểu hài tử.

Tiểu Thừa Cảnh ngẩng đầu dùng ánh mắt đen nhánh nhìn nàng, giọng nói non nớt: "Dạ, nương". Do ngẩng đầu quá mức, bùm một cái ngã vào lồng ngực của mẫu thân.

Hoàng đế thấy cảnh này cười ha ha, cho cung nhân lui xuống, tiến đến ôm nhi tử thả lên cao: "Đừng nghe mẫu phi con nói, Hoàng tử của trẫm sao có thể nghe đến nữ nhi thì chân đã mềm".

Tiểu Thừa Cảnh hoàn toàn không thích chơi bay bay (giống như cho con nít chơi máy bay bây giờ), mấp máy cái miệng nhỏ, vẻ mặt rất trấn định.

Sau một lúc lâu, giọng nói non nớt nhả ra từng chữ rõ ràng: "Phụ hoàng, ngốc".

Hoàng đế trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân đang ngồi trên bàn đu dây cười khanh khách.

Tiết Bích Đào là cái lưỡi phẫn nộ của mình, vô tội nói: "Hôm qua vừa dạy nó chữ này, nhưng không phải ai nó cũng nói..."

Ý là muốn nói Hoàng đế gặp phải là do vận khí của hãn không tốt, hoặc có thể do bảo bảo thật sự cảm thấy hãn rất ngốc.

Hoàng đế bị hai người làm cho tức giận, cũng không có hứng thú chơi với nhi tử nên thả tiểu hài tử vào lòng của hảo bối đang bồn chồn kia, cười như không cười nói: "Có thật là không phải nàng dạy?"

Tiết Bích Đào còn chưa kịp đáp lời, đã nghe bảo bảo đáp một câu: "Không phải". Sau đó lấy ngón tay mẫu thân đang vỗ vỗ mặt của mình cho vào trong miệng cắn, vui vẻ hẳn lên.

Từ lúc cai sữa đến nay, đây là việc hằng ngày tiểu Thừa Cảnh phải làm.

Lực chú ý của Hoàng đế ngay lập tức bị dời đi, hẳn chờ cái trán có chút bất đắc dĩ nghĩ: "Sao lại có bộ dạng như thế này".

Ngũ Hoàng tử thông minh lanh lợi, chuyện gì dạy qua thì sẽ nhớ, hẳn cực kỳ yêu thích. Đáng tiếc có một cái tật xấu, thích đi theo mẫu phi, đặc biệt là thích cắn đầu ngón tay của nàng như vậy.

Bây giờ chỉ mới là đứa trẻ hai tuổi thôi, về sau sẽ không ngu si giống như Lục Hoàng tử của Mẫn Quý tần chứ, làm cho lòng hẳn cảm thấy buồn phiền.

Thái y nói là do cơ thể của mẫu thân bị hao tổn nên ảnh hưởng đến hài tử, quả thật trên mặt của Mẫn Quý tần còn lưu lại vài đốm đen. Nếu không phải lúc trước nàng ta cứ khẳng khẳng trang điểm mỗi ngày, thì cũng sẽ không biến Thừa Huệ thành dáng vẻ như thế này.

Tiết Bích Đào không để ý đến Hoàng đế, nàng rút ra ngón tay của mình, lấy ngón tay cái của Đoàn Đoàn bỏ vào miệng nó. Tiểu Đoàn Đoàn ngây ngô không biết gì cắn xuống, ngay lập tức bị đau khóc lớn.

Đây cũng là một hài tử mê chơi.

Hoàng đế thật nghiêm khắc gõ đầu nàng, giáo huấn: "Còn có bộ dạng của mẫu phi hay không chứ".

Tiết Bích Đào không phục, khoé mắt liếc hằm. Vốn dĩ việc bắt nạt tiểu Đoàn Đoàn Hoàng đế cũng làm không ít.

Nàng ôm bảo bảo đang khóc đứng lên, vỗ vỗ lưng dụ dỗ nó vài tiếng, thấy Đoàn Đoàn không nín khóc, nàng không còn nhẫn nại lại nhét nó trở lại trên tay Hoàng đế với lý do: "Hay là Hoàng thượng làm mẫu cho thần thiếp xem bộ dáng của một phụ hoàng là như thế nào đi".

Đoàn Đoàn bị phụ hoàng và mẫu phi của mình nhét qua nhét lại càng khóc thảm thiết hơn.

Phụ hoàng nó nói thế nào cũng là một nam nhi khí phách "Thấy nữ nhi chân không mềm", ôm tiểu bảo bảo mới hai tuổi mắt nhắm lệ theo lẽ thường sẽ vô cùng bối rối không biết làm cách nào. Nhưng mà, tuy hằm là nam nhi nhưng hay làm quen tay, cho dù là ai làm nhiều thì sớm muộn gì cũng có thể học được.

Hơn nữa, hằm còn có một tuyệt chiêu riêng.

Trước tiên Hoàng đế đặt tiểu bảo bảo nằm ở chỗ thoải mái, rất kiên nhẫn và điều luyện cào cào sau lưng hằm. Ban đầu tiểu bảo bảo rụt cổ lại, sau đó hai mắt nhắm lại, tiếp đến nhin không được nhếch môi cười, cuối cùng nó không chịu nổi, tiếng cười khanh khách giống mẫu phi vang lên từ cái miệng nhỏ nhắn.

Nước nơi khoé mắt còn lưng tròn nhưng tiếng cười lại vui vẻ hơn bất kỳ ai.

Tiết Bích Đào rất chân chó, hai mắt lấp lánh: "Hoàng thượng thật lợi hại". Chiêu này nàng nhất định sẽ học theo, dù sao cũng chỉ là cào cào vài

cái. Nhưng mà nếu có Hoàng đế ở đây, nàng cũng sẽ không cần chăm chỉ học hỏi.

Chờ đến lúc cần thiết, còn có thể triệu hồi Hoàng đế đang nghỉ ngơi ở biệt cung qua đây, không phải sao?

Hoàng đế nở nụ cười hưởng thụ, vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trơn bóng của nàng, dặt vào điện, dặn dò nàng: "Khi giao mùa trời hay nổi gió".

"Vâng". Nàng ngoan ngoãn trả lời.

Nơi diễn ra tuyển tú, Thế Nguyên điện.

"Nữ nhi của Tuyên Vân tướng quân Nhiếp Song Song, nữ nhi của Hàn Lâm học sĩ Hoa Vô Ưu, nữ nhi của Điện trung Thị ngự sử Dương Thái Linh, nữ nhi của Triều phụng đại phu Thường Nguyệt Nga yết kiến".

Thái giám vung cây phất trần của mình nắm lên cánh tay, cao giọng bẩm truyền.

Tiết Bích Đào bóc một quả vải ăn nhuận giọng, ban đầu nàng nghĩ người tham gia tuyển tú mới một thân, thì ra những phi tần ngồi phía trên đây lại càng mệt tâm hơn. Vừa muốn bảo trì dáng vẻ để không bị người mới coi thường, vừa muốn mở to đôi mắt nhân kim tinh, luyện cho miệng anh đào thật khéo léo, ra sức loại trừ những cô nương có khả năng uy hiếp đến mình.

Đương nhiên, Hoàng đế vẫn là người đưa ra quyết định cuối cùng.

Vì thế đến khi nàng phun ra hột vải đen, lại bóc thêm một quả đưa đến bên miệng của Hoàng đế, giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười: "Hoàng

thượng cần phải nếm thử...".

Hoàng đế cười liếc mắt nhìn nàng một cái, làm sao không biết nàng đang nghĩ cái gì. Nhưng mà, nàng đích thân đưa đồ ăn đến tận miệng, không ăn sẽ phụ lòng của mỹ nhân. Hẳn há miệng nhân tiện ăn luôn quả vải.

Hoàng hậu ngồi bên cạnh Hoàng đế khoé miệng mang ý cười, hai mắt nhìn thẳng.

Trong lòng các phi ngồi ở trên cao bỗng nổi lên chút vị chua, nhưng cũng chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Nếu các nàng cũng học theo Quý phi nương nương, chỉ sợ đến lúc đó Hoàng thượng lại có thái độ khác với các nàng. Những việc này đừng nên so sánh, so sánh nhiều, cuối cùng sẽ không vui.

Dựa theo thứ tự, Nhiếp Song Song là người đầu tiên bước lên, nàng đứng ở nơi này, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không buồn, không sợ, tất cả chỉ có vẻ hào phóng sáng khoái, rất dễ dàng nhận được cảm tình của người khác. Quả nhiên không hổ danh là nữ nhi của Tướng quân.

Tiết Bích Đào chống cằm nhìn biểu cảm của Hoàng đế, có chút lĩnh ngộ. Có lẽ cô nương này có hội được trúng cử.

Hoàng hậu khen nàng theo lệ, đang muốn nói lưu thể bài. Liền nghe Tiết Bích Đào hứng thú nói: "Nhưng nàng ấy có tài nghệ gì thế?"

Nhiếp Song Song nâng mắt, những nữ nhân ngồi ở vị trí cao đều có dáng ngồi ngay ngắn, dáng vẻ đoan trang, nhưng duy chỉ có một người ngồi lười biếng như con mèo con, cằm hơi nghiêng nghiêng, dù đang bận ăn nhưng vẫn có thể ung dung nhìn nàng. Chỉ một cái liếc mắt nàng đã nhận ra đó là người mà phụ thân nói đến, đương kim đệ nhất hậu cung --- Tiết Quý phi.

"Hồi Quý phi nương nương, sở trường của tiểu nữ tử là sử dụng thương".

"Ồ, Triệu Trung Tín, đi đến kho chứa vũ khí lấy cho nàng ấy, bổn cung muốn nhìn nàng ấy sử dụng như thế nào".

Triệu Trung Tín thấy Hoàng đế gật đầu, không khỏi cảm thấy buồn bực. Hoàng thượng quá nuông chiều Quý chủ tử, trong điện mà muốn dùng thương, nếu lỡ tay gây bị thương thì phải làm như thế nào. Được rồi, ai bảo Quý chủ tử là người nắm giữ trái tim của Hoàng thượng, hã sao, vẫn nên chạy đi một chuyến thì hơn.

May mà Nhiếp Song Song đúng là có thực tài, thương pháp không tệ, thương chưa từng rời tay, tư thế lộn ngược càng anh tư tấp sảng (tư thế oai hùng), mắt sáng xinh đẹp.

Nàng dựng thương xuống, đứng thẳng tấp đập đất, thở dốc chờ những người phía trên đánh giá.

"Ừ, không tồi. Nhưng mà hôm nay là lần cuối cùng dùng đến, sau này nhớ là đừng sử dụng. Tránh cho lỡ tay làm Hoàng thượng bị thương". Tiết Bích Đào ung dung thong thả chỉ bảo một hơi, làm lu mờ hết những khả năng xuất sắc của nàng, còn không quên quay sang Hoàng đế dò hỏi: "Hoàng thượng ngài xem, thiếp thân lưu lại thẻ bài của nàng ấy được không?"

Hoàng đế cười nhìn nàng: "Vậy lưu lại đi". Bộ dạng phát cáu soi mói người khác của nàng đặc biệt đáng yêu.

Nhiếp Song Song ngẩn người, vị Quý phi nương nương này, thật sự không thể lấy thái độ bình thường đánh giá. Một lúc lâu sau, tiếng ho khan của nội thị đứng bên cạnh làm nàng bừng tỉnh, dập đầu tạ ơn, thối lui về phía sau.

Người thứ hai tiến đến là Hoa Vô Ưu, nữ nhi của Hàn lâm Đại học sĩ. Nàng ta đúng là người đẹp có dáng vẻ hoa lệ, như liễu mềm trong gió. Động một chút là nước mắt lưng tròng, hơi thở yếu ớt, làm cho người khác đau xót.

Nói ngắn gọn đây chính là một đóa bạch liên hoa mỹ lệ.

Động tác của nàng có chút chậm, nhưng đầu óc của nàng không hề chậm. Không đợi Tiết Bích Đào hỏi đã nhỏ nhẹ nỉ non nói: "Sở trường của tiểu nữ là ca hát".

Tiết Bích Đào ân chuẩn. Không cần đạo cụ càng tốt.

Vì thế tim nhỏ của Hoa Vô Ưu khẽ nháy lên, hàng lông mày nhú lại, từ từ cất tiếng hát nhẹ nhàng:

"Ngàn vạn hận, hận đến đất trời.

Núi trắng không biết tâm sự trong lòng, nước gió trống không nước mắt rơi.

Kéo đến cả vầng mây xanh".

Muôn vạn u sầu, ngụ ý sâu xa, ý nghĩa của khúc hát rất hợp với dáng vẻ của nàng.

Hoàng hậu thưởng thức xong, ôn hoà cười bình luận: "Hát không tồi". Trong cung còn chưa có người đẹp như thế này, muốn ôn nhu có ôn nhu, ôn nhu nhưng lại không nhu nhược. Nói không chừng Hoàng thượng sẽ thích.

"Thanh âm quá lớn, như là gà bị cắt cổ". Đầu sở khốn kiếp nói câu đó chính là Tiết Bích Đào, nàng vừa mở miệng liền thu hút ánh mắt của mọi người, lại còn nở nụ cười tươi, tự nhiên nói: "Ngàn vạn hận, đây là hận

rất nhiều nha. Bốn cung chỉ sợ Hoàng thượng nghe nhiều, sẽ trở nên buồn phiền".

Bản thân Hoàng đế vốn không cảm thấy gì, nhưng nghe xong lời nàng nói lại bật ra tiếng cười.

Mọi người còn lại đều muốn phun một ngụm máu tươi trong cổ họng, bộ dáng muốn phun nhưng lại không thể phun.

Chỉ có bạch liên hoa cô nương thân mình run rẩy, nước mắt lưng tròng như muốn trào ra, nhưng đang trong lúc tuyển tú, khóc là việc làm không đúng, mang lại xui xẻo. Cho nên nàng chỉ có thể đứng đó, nước mắt rưng rưng, uất ức, bi thương nhìn Hoàng đế.

Thương tâm không thể nói nên lời.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tuyển Tú (2)

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphi

Trên đại điện yên tĩnh lại một khắc nhưng Tiêu Phi vẫn còn nói: "Các nàng đương nhiên không so được với Quý phi nương nương. Ai cũng là tiểu nữ nhi của mỗi nhà, chúng ta cần gì phải quá nghiêm khắc vậy chứ."

"Lời này của Tiêu Phi là sai rồi, chọn phi tử cho Hoàng thượng là chuyện đại sự, làm việc lơ là vậy sao được chứ. Bốn cung sẽ không nặt đưa xấu tảo hư tiến cử cho Hoàng thượng đâu." Ánh mắt chuyển hướng Bạch Liên Hoa, Bích Đào khẽ cười nói: "Chẳng qua, kỹ thuật rưng rưng nén khóc của Hoa thị cũng không tệ, vừa nín vừa khóc, khóc như không khóc. Bốn cung lại có chút hiếu kì, người có thể giữ được bao lâu vậy?"

"Hoàng thượng thấy sao?"

"Nàng lại muốn làm gì?" Hoàng đế buồn cười nhưng cũng dung túng nàng.

"Không bằng để cho nàng ta duy trì một nén nhang, nếu nước mắt không chảy xuống cũng không hết, thì giữ lại thẻ bài của nàng."

Hoàng đế gật đúng, đúng vậy.

Bạch Liên Hoa ngớ ngẩn, ánh mắt không tự chủ mở to hơn, mắt thấy nước mắt sắp rơi xuống vội vàng thu về. Cho dù yêu cầu này khiến nàng ta

cầm tức cỡ nào, nàng ta cũng không thể không làm, dù sao chỉ còn lại cơ hội này: "Tiểu nữ... tiểu nữ... đa tạ Quý phi nương nương."

Nàng ở nhà được dưỡng như thư hương quý khí, làm gì mà chịu khổ chứ. Nước mắt nín chảy dễ dàng, hai mắt rưng rưng mà muốn qua một nén nhang thời gian, thì lại không thể nào. Đợi đến khi trong điện đến lượt Dương Thái Linh nhi nữ của Ngự sử bước ra khỏi hàng, một khúc "Xuất thủy liên" đàn được nửa bài, nàng đã không nhịn được nữa, hai hàng nước mắt bị gió làm khô trong hốc mắt.

"Xem ra bản lĩnh duy nhất này của Hoa thị cũng không luyện giỏi." Bích Đào vẽ mặt đầy đáng tiếc, nhàn nhạt phân phó: "Vậy thì bỏ thẻ bài xuống đi."

Hoa Vô Ưu lúc này đã thật lòng muốn khóc luôn rồi, nhưng nàng ta đã không còn cơ hội để khóc cho Hoàng đế xem. Nàng ta bị mang xuống.

Dương Thái Linh đàn đến nửa bài thì sợ hãi, khảy sai một âm. Sau đó bởi vì tâm trạng nàng ta rối loạn lại sai thêm vài chỗ, khúc âm tấu xong, nàng ta hết sức sợ sệt quỳ xuống.

Bích Đào không bình luận gì, đối thủ quá yếu, không có hứng thú. Có lẽ bởi vì dung mạo của cô nương này cũng không xuất chúng, Vân Phi đã tấn vị thành Hiền phi tội nghiệp nàng nên nói: "Thiếp thấy xương cốt nàng ta rắn chắc..." là một người dễ sinh.

Hoàng hậu ôn hòa nói: "Vậy thì lưu thẻ bài thôi." Tiết thị quá xoi mói, mấy lần kế tiếp cũng không lưu được mấy người. Hiếm thấy người này nàng không mở miệng, mặc dù bề ngoài cũng không ra gì, tóm lại có chút khôn khéo. Ai bảo cái gì Hoàng đế cũng nghe theo Bích Đào chứ, Hoàng hậu đây chính là không còn đường nào nữa.

Dương Thái Linh ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần tạ ân điển của Hoàng hậu.

Người cuối cùng là Thường Nguyệt Nga, đặt tên khá dung tục nhưng khiêu vũ lại không tầm thường. Vẫn là Hoàng đế thiếu hứng thú mở miệng nói: "So với Quý phi kém quá xa." Quảng đi thê bài của nàng.

Hai năm nay điểm kỹ năng tăng chậm, trước sau tổng cộng mới năm điểm, Bích Đào cảm thấy giới hạn kỹ xạ quá lớn, phải đợi ra bên ngoài mới có thể có tác dụng cho nên năm điểm đều cộng thêm ở trên điểm "múa". Ở hiện đại nàng nhất thời hứng thú học khiêu vũ mấy năm, chính là một kẻ học đòi. Chẳng qua điểm kỹ năng rất mạnh, cộng đến rất nhiều tư thế điệu múa trong đầu nàng, luyện nhiều mấy lần cũng lưu loát tự nhiên, tựa như vốn có.

Nhất là khi thêm năm điểm, nhiều thêm một bộ "vũ điệu tiếng guốc", chân bước trên guốc gỗ, dưới váy cột chuông nhỏ, mang theo khí tức mộc mạc giản dị của cổ đại nhưng lại vui sướng linh động, khi nhảy lại khiến thị giác và thính giác đều được thưởng thức.

Vì tài nghệ "biết nhảy múa" đột ngột xuất hiện, nàng quần quýt Hoàng đế được thêm mấy ngày, khiến Hoàng đế mời đến cho nàng một sư phụ dạy múa, sau đó ngày tháng trôi qua cũng dần dần triển lộ được "thiên phú" của mình. Hồi ức nhỏ nhỏ kia khiến nàng suy nghĩ thật lâu, mặc dù không biết "chỉ số thiếu sót" kia là thứ gì nhưng trong lời nói hỗn hển của hắn vẫn có thể nghe ra. Không khỏi lỗ mãng lần nữa, lúc này nàng làm việc cẩn thận rất nhiều, mọi việc đều tiến hành theo tuần tự.

"Tuyên Hùng Đại Nhi, nữ nhi của Kiến An Hầu. Tào Gia Hoan, nữ nhi của Ngự sử trung thừa. Ngụy Doanh Doanh, nữ nhi của Trung thư xá nhân. Cố Nhĩ Nhã nữ nhi của Giám nghị đại phu yết kiến."

Một tiếng này truyền ra, bầu không khí trong điện lập tức khẩn trương.

Bích Đào nhớ tới mấy ngày gần đây cho người hỏi thăm chuyện, tướng quân không chuẩn bị chiến tranh, mặc dù điểm kỹ năng đã cao đến

chín mươi hai, nhưng ngoại trừ sủng ái của Hoàng Đế, tính toán của người ngoài nàng cũng phải tính toán cẩn thận ứng phó. Nếu không còn chưa tới lúc giá trị đầy đủ bị người khác giết chết, vậy thì coi như đáng rồi. Cho nên thăm dò tình hình địch nhân là rất quan trọng.

Mà nguyên nhân khiến mọi người khẩn trương chính là nữ nhi của Kiến An Hầu- Hùng Đại Nhi. Nữ tử này dung mạo phi phàm, gia thế hiển hách, thân ca ca lại còn là thân tín của Hoàng đế. Lúc này đứng giữa đám tú nữ có thể nói là hạc trong bầy gà, thế này cũng giống như đi mua sắm vậy. Một bên là mấy tiệm nhỏ thông thường, quần áo toàn là kiểu may sẵn, mặc ra ngoài cũng không coi là mất mặt. Nhưng bên kia lại là quần áo hàng hiệu, đường cắt hết sức tự nhiên phóng khoáng, tinh xảo xinh đẹp. Quan trọng chính là lão tổng của công ty lại là anh em tốt của mình, người ta sẽ chọn cửa hàng nào chứ? Trên căn bản chính là cái sau cũng không có chạy đi, lại không phải không trả tiền nổi.

Hùng Đại Nhi quả nhiên không phụ hi vọng của mọi người, cả người khoác áo màu đỏ tươi có họa tiết trác hoa tròn bằng gấm, mặc váy tương màu xanh nhạt thêu mẫu đơn bát phúc ở bên dưới, bộ điệu đầu phượng qua xanh điểm thụy bên tóc mai khẽ rung rinh theo bước đi, mắt đen, gò má ửng hồng, tóc đen điểm hoa, xa xa cười một tiếng như đón gió xuân, sinh hương hoạt sắc.

Bích Đào cảm thấy phải có thái độ đoan chính, không vì cái gì khác, chỉ vì nàng ta và mình đi cùng trên một con đường. Không tệ, thế gia quý nữ bình thường đa phần đều có dáng vẻ đoan chính nhưng Hùng Đại Nhi lại khác, nàng ta biết mình có dáng vẻ gì thì đẹp nhất. Ngay cả ở đại diện vẫn không chút mất bình tĩnh chút nào, cử chỉ lúc đi đứng kia, dáng người lười biếng lại càng khiến người khác không tìm ra được chỗ sai. Nụ cười kia cũng không phải nụ cười không hé miệng, câu môi liếc mắt đều là tư thái quyến rũ.

Tuy nói đi cùng một con đường nhưng lại có thể thấy được không phải nàng ta cố ý bắt chước mà là bản thân nàng ta như vậy. Thói quen lâu dài và bắt chước ngấm ngấm vẫn có thể dễ phân biệt được. Đây cũng là điều mà tại sao lúc đầu Bích Đào muốn đi theo kiểu lạnh lùng lại bị Hoàng Đế không chút lưu tình vạch trần. Mà lúc lấy thái độ 'anh chị' của mình lại được Hoàng đế yêu thích, chân thực hay không, người nhạy bén rất dễ có thể cảm giác được. Nếu nàng ta và mình đem ra lựa chọn, đương nhiên là kình địch. Nhưng hiện giờ...

Bích Đào nghiêng mặt nhìn thái độ của Hoàng đế, trong mắt chỉ thường thức mỹ nhân, cũng không có kinh diễm là bao. Như vậy là đủ rồi, Bích Đào trầm ngâm, mặc dù nàng có thể có miệng lưỡi soi mói nhưng nếu vì thế mà đắc tội Hùng Đại Nhi thì cũng không có lợi lắm. Có một người ca ca tốt quả nhiên là sát chiêu của nữ tử hậu cung mà.

Vì vậy một khúc tiêu tấu xong, nàng ta không lên tiếng. Trong điện yên tĩnh một lúc lúc lâu vẫn là Hoàng hậu hoàn hồn đầu tiên nói: "Lưu thê bài." Người cả điện đã quen với Quý phi nương nương các nàng độc miệng, đột nhiên không lên tiếng lại có chút không kịp phản ứng.

Ngay cả Hoàng đế cũng rất thất vọng, hai đợt tuyên tú trước hẳn thường sẽ ngồi xem không sót ruột. Lần này nghe một chút phê bình "không giống người khác" kia của Bích Đào vẫn rất thú vị.

Hùng Đại Nhi đối với kết quả như vậy có chút kinh ngạc, theo lý vẫn nên có mấy câu khen ngợi mới được. Chẳng qua nàng ta suy nghĩ một chút, cái này dù sao cũng không quan trọng, dù sao hậu cung mới là chỗ để nàng ta chân chính thi triển. Nàng giương mắt nhìn về phía nữ nhân ngồi bên cạnh Hoàng đế, cho dù nhìn thấy mình thì khí thế quanh thân vẫn không thay đổi như cũ, ngón tay trắng muốt vẫn lấy quả vải trong đĩa lưu ly, môi đỏ khê nếm, thái độ yêu kiều lưỡi nhác vẫn không thể nghi ngờ. Nàng cười cười, ngày sau vẫn còn dài.

Người thứ hai là Tào Gia An, nữ nhi của Ngự sử trung thừa, cô nương này có gương mặt trái xoan, trên đó có cặp mắt tròn như hạnh nhân, da trắng như ngọc, dựa theo tướng mạo mà nói thì cũng là một kiều mới mẻ. Chỉ là nàng ta sợ hãi rất lợi hại, lúc vẽ tranh suýt nữa đã tạt mực đầy trang giấy, vẫn là chưa từng thấy ai như nàng ta ở điện tuyến mà còn khiến người ta không yên lòng như vậy, cũng không biết có phải cố ý hay không thôi.

Theo lý mà nói thì cử chỉ lỗ mãng như vậy sẽ không được chọn, ngay cả Bích Đào cũng không nhận được mà muốn phỉ nhổ. Chẳng qua Hoàng thượng cảm thấy cô nương này sợ hãi giống như con tiểu bạch thỏ vậy, là mầm non có thể bồi dưỡng, vung tay lên, giữ lại.

Khi kết quả này vừa ra, cô nương kia lại càng hoảng sợ lợi hại hơn, lúc khấu tạ thánh ân chân còn vấp gấu váy, lão đảo một lát. Lúc này Bích Đào lại nghĩ rằng nàng ta dường như không muốn tiến cung lắm. Chẳng qua chuyện này cũng không phải nàng ta có thể làm chủ, mình cần gì phải xen vào việc người khác.

Hai cô nương phía sau có tên rất hay, một người tên Ngụy Doanh Doanh, một người tên Cố Nhĩ Nhã, cho dù là khí chất yêu kiều như nước hay tao nhã lịch sự, diễm đạm thì vẫn luôn có thể người khác sinh lòng hảo cảm. Chẳng qua đều là suy nghĩ chủ quan do cái tên mang tới, trên thực tế Ngụy Doanh Doanh là một người béo tròn. Cố Nhĩ Nhã thì ngôn từ lộn xộn, mắt hơi trắng, cũng may vẫn chú tâm chuẩn bị biểu diễn, một người đánh đàn tranh, một người làm thơ.

Bích Đào ôn hòa đánh giá bọn họ: "Đánh đàn tranh rất hay, nếu ngăn một tấm bình phong ở phía trước thì không thể tốt hơn được nữa." Dáng dấp quá xấu xí, chướng mắt. "Mực đen vẽ mây ngài, hoa rơi như tuyết, thoáng chốc bay đầy trời. Từ rất có ý cảnh..." Bích Đào cười nói: "Thật là người viết sao?" Nói chuyện còn không rõ ràng, còn học người ta làm thơ.

Hai người tháo chạy.

Hoàng Đế cười, nghiêng đầu nói với nội thị ghi chép danh sách: "Nghe theo Quý phi, bỏ đi."

Mặt trời lặn về hướng Tây, tuyền tú cuối cùng cũng kết thúc. Chúng tú nữ có người vui mừng vênh vang, trò chuyện với nhau, cũng có người buồn rầu ảm đạm, yên lặng không nói nhưng cho dù tình trạng nào thì các nàng cũng ngồi lên xe ngựa chuẩn bị về nhà báo tin. Nhưng các nàng lại không biết rằng tú nữ lần này định trước không thể mở màn vén lên gió nổi mây vần ở hậu cung giống như trước kia, lấy sủng ái của đế vương lung lạc trong tay. Ai bảo nó...

...

Một mảnh xuân tình dành cho hải đường, nụ sen chỉ vừa mới nhú một góc.

"Hoàng hậu an bài Kiến An Hầu gia ở Phương Hoa các?" Bích Đào cầm muỗng dứt Đoàn Đoàn ăn cơm, tiểu tử không đành hoàng, ăn một muỗng cơm thì lại cắn ngón tay mẹ của nó.

Bích Đào vỗ một cái lên cái mông nhỏ của nó, nó liền ngoan ngoãn hơn, bắt đầu nhai cơm.

Vân Lũ đáp lời: "Chính là ở một gian mà lúc trước nương nương ở, cũng phong Bảo lâm."

Phong Bảo lâm nàng cũng biết, dựa theo gia thế của nàng ta vẫn có thể có được phong hào, lúc Hoàng đế nhắc nàng, nàng còn kiến nghị Hoàng đế dùng chữ "Trinh", một lần làm hai người khó chịu là chuyện mà nàng thích nhất. Hoàng đế đồng ý nhưng không nghĩ tới Hoàng hậu còn có chiêu này. Chẳng qua ở cùng một gian nhà thì có thể có được sủng ái giống như nàng sao?

Bích Đào cười một tiếng, dứt món đậu hũ hành hoa vào miệng Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn bẹp miệng: "Xanh xanh, không muốn." Tuổi còn nhỏ, đối với hai chữ này thì nhớ âm càng rõ ràng hơn.

"Xanh xanh gọi là gì?"

"Xanh xanh..."

"Nói cho nường nghe xanh xanh gọi là gì, chúng ta sẽ không ăn nó." Bích Đào dụ dỗ.

"..." Bánh bao nhỏ cau mặt lại muốn khóc.

Bích Đào mềm lòng: "Hành, đọc theo nường, hành."

"Hành.:"

"Ừ, đọc đúng rồi." Bích Đào hôn một cái lên mặt bánh bao trắng mịn của nó, tiếp tục dứt: "Bảo bảo thật thông minh."

Mặt bánh bao nhỏ đầy kiên trì: "Hành hành, không muốn!"

"..." Thật khó lừa.

...

Mấy ngày sau, chúng tú nữ được nội thị dẫn vào từng cung điện được phân để ở. Trên đường đi qua, toàn là ngói xanh mái đỏ, tầng lầu trùng điệp, nguy nga lộng lẫy khiến người ta mờ mắt.

Lại tới tòa nhà, bởi vì có nhiều cung nhân lui tới, vừa khiêng ván hoặc vận chuyển ngói lớn, huyền não ồn ào. Dương Thái Linh được phong Thái nữ tò mò hỏi nội thị dẫn đường: "Công công, đây là đi đâu vậy?"

Nội thị nhìn theo đầu ngón tay nàng một cái, hiểu rõ nói: "Đây là Đào Yêu quán."

Hễ là cung nhân thì đều lắm mồm, những người ở phía sau đều là phi tần chủ tử, công công kia không khỏi có ý nịnh nọt, cẩn thận nói với nàng: "Bởi vì Quý phi nương nương của chúng ta nhảy rất đẹp nên Hoàng thượng cho người xây chỗ này, chuyên dùng để nương nương nhảy múa."

"Là mới xây sao?"

"Làm gì có, đã sớm xây xong rồi. Bởi vì lúc này nương nương lại nghĩ ra " 'vũ điệu tiếng guốc', nói ở trên mặt đất nhẫu không thú vị, Hoàng thượng liền chuẩn bị làm 'Hành lang vang tiếng guốc', phía dưới đặt ngói đại thủy, phía trên thì đặt ván gỗ, lúc nhảy sẽ vang lên tiếng 'leng keng', nghe rất hay." Mấy câu phía sau là hản nghe công công khác nói, nghe nói Quý phi nương nương đã thử qua, người từng nghe thấy đều nói như vậy, vậy khẳng định không sai rồi.

Chúng tú nữ đều thán phục, không khỏi châu đầu ghé tai. Đây là tổn bao nhiêu ngân lượng.

"Nếu không thì sao lại nói Quý phi nương nương được sủng ái chứ." Nội thị thấy vậy có chút đắc ý. Mặc dù hản không hầu hạ Quý phi nương nương, rốt cuộc thì vẫn có 'kiến thức' hơn mấy vị phi tần mới tới này.

"A." Bên trong truyền ra tiếng nói không dịu dàng, ngữ điệu chậm chậm, thế nhưng ghen hòng người khác: "Quán tử này đáng tiền, thời giờ thì không đáng tiền sao? Trì hoãn như vậy lại không chịu dọn dẹp "ổ cỏ" của mình để dễ chịu một chút, cho dù không bì được với hành lang của quán tử này, tốt xấu gì cũng là của chính mình."

"Công công, còn không đi sao?" Nữ tử kia lười biếng đỡ đỡ trâm sai bên tóc mai, liếc mắt rồi đi.

Nội thị kia đang muốn cau mày, lại nhìn thấy là Kiến An Hầu gia Trình Bảo lâm, người này lại là chủ nhân mà hẳn không đặc tội nổi, vội vàng cười theo: "Đi đi đi, vậy thì đi thôi."

Những tú nữ liên quan thấy là nàng ta, cũng không lên tiếng nữa, người trước mắt không chỉ có gia thế tốt, nói không chừng về sau còn là một Tiết Quý phi khác. Các nàng chọc không nổi.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Giao Thủ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Ngày đầu tiên người mới vào cung, không ngoài dự liệu, Hoàng thượng lật thẻ bài của Trinh Bảo lâm. Một đêm này, hậu cung có rất nhiều người trần trọc, ngủ không an ổn. Đã có một Quý phi chiếm phần lớn sủng ái của Hoàng thượng, giờ lại đến thêm một Trinh Bảo lâm, không biết đến bao giờ mới đến lượt các nàng nữa.

Càng chưa nói trừ bỏ Trinh Bảo lâm ra, vẫn còn rất nhiều tú nữ giống như thủy hành nhi [1]. Các nàng có thể tiến vào, cũng chính là có chút tình cảm cùng hiểu biết với Hoàng thượng.

[1] Ví các tú nữ xanh tươi non nớt giống như cây hành lá (editor: một cách ví von thật đặc biệt?)

Nhưng mà, thua hay không thua trận, nói thế nào cũng là các nàng tới trước không phải sao, cho nên về mặt khí thế cũng không thể thua kém.

Ngày thứ hai, chúng phi như thường đi Trường Xuân cung vẫn an Hoàng hậu. Mấy người liên quan ngồi thẳng người lấy ra cái giá của phi tần nhìn người mới lục tục tiến vào, khăn đều bị vò nát. Năm nay tuyển tú tiến hành vào mùa xuân, nhìn xem, nhìn xem, kia một đám thon thả tinh tế, y phục mùa xuân hơi mỏng, bộ dáng tươi cười diễm mỹ, không phải tới thị uy làm các nàng khó chịu thì là cái gì?

"Vẫn là Hoàng hậu nương nương của chúng ta biết đau lòng, theo quy củ cũ thì đều bọc kín mít, đừng nói đáng người, cổ áo cũng bọc kín lại, đến mặt cũng không nhìn rõ. Nào có được cảnh đẹp ý vui như thế này." Tiêu Phi nhấp một ngụm trà, cười khê khời mào mọi người bất mãn với Hoàng ậu.

Lúc trước, sau khi nàng thiết kế Trân phi cùng Mẫn Tiệp dư không thành, bị tước đoạt phong hào, nên suy nghĩ đã rõ ràng. Hoàng nhi của nàng chết nên tính trên đầu Hoàng hậu, muốn trả thù, đây mới là kẻ thứ nhất phải chịu. Chẳng qua hiện giờ thế lực của nàng giảm đi, nếu muốn làm cái gì, lại là lòng có dư mà lực không đủ.

Duy nhất có thể dựa vào, cũng chỉ có cái phi vị này.

Lệ Quý tần đã được thăng làm Lệ Tu dung cầm khăn lụa che miệng lại, hát đệm theo: "Có thể thấy được người mới vừa mới vào cung, Hoàng hậu nương nương liền chỉ đau các nàng, chúng ta đều thành hoa vàng ngày mai, lại muốn lấy được niềm vui của người, sợ là không được rồi."

Hoàng hậu ngồi vững vàng, nghe vậy cười: "Sao lại nói như vậy được, xưa nay bốn cung luôn công bằng, phần các người nên có, tất nhiên đều không thiếu."

"Có sức lực đi suy nghĩ miên man như vậy, không bằng đi lấy được niềm vui của Hoàng thượng mới đúng."

"Có các muội muội mới ở đây, sao Hoàng thượng còn nhìn đến nhóm lão nhân này nữa chứ." Thăng đến Quý tần, lại được vào ở chính điện Vĩnh Cùng cung, chưởng quản cả một cung Mẫn Quý tần hơi chua nói: "Hôm qua Thừa Huệ còn liên tục nói với thiếp thân muốn gặp phụ hoàng, thiếp thân khuyên thế nào cũng không được."

"Bốn cung biết, chăm sóc cho Thừa Huệ vất vả. Chỉ là Hoàng thượng vẫn còn chính vụ, không ngày nào được nhàn rồi, các hoàng phi nên thông

cảm một chút. Chờ lúc Hoàng thượng rảnh rồi, tự nhiên sẽ đi." Hoàng hậu giờ khăn chấm môi, không nóng không lạnh trấn an nàng một câu.

Trên thực tế, phần lớn thời gian nhàn rỗi Hoàng đế đều ở Dục Khôn cung, nàng khuyên không được, cũng không còn biện pháp nào. Dù sao đều lấy yêu thích của Hoàng thượng làm chuẩn, buổi trưa hẳn muốn đến chỗ nào dùng bữa, lại muốn nghỉ ngơi ở đâu để giải toả mệt mỏi, nàng cũng không quản được.

Mẫu Quý tần bữu môi, nàng biết ngay Hoàng hậu không có cách.

"Trinh Bảo lâm đến --"

Trong lòng mọi người căng thẳng, chính chủ của hôm nay tới rồi.

Trinh Bảo lâm vẫn như cũ đi vào, phong thái vũ mị phong lưu xuất hiện. Chỉ có lúc thỉnh an còn tính là cung kính, dựa theo quy củ hành đại lễ: "Thiếp thân thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

Hoàng hậu không khó xử, gọi nàng đứng dậy, tiện đà tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng một cái, nói: "Sắc mặt Trinh Bảo lâm cũng không tệ nha." Tuy là không tệ, nhưng so với sau khi được thừa sủng lại có chút khác biệt.

Nhiếp Song Song được phong làm Vinh Bảo lâm tùy tiện nói: "Lời này của Hoàng hậu nương nương cũng hơi lạ, hôm qua Hoàng thượng đi đến cung của nàng, sao sắc mặt có thể khó coi được chứ."

Không khí cứng lại, mấy phi tần địa vị cao cảm thấy cả người có chút không dễ chịu, lời nói kẹp dao giấu kiếm nói nhiều rồi, nhất thời nghe thấy lời nói "thẳng thắn" như vậy, các nàng có chút không quen. Lại nói cùng là xuất thân tướng môn, Hoàng hậu đoan trang hào phóng như vậy, như thế nào người này nhìn qua lại thấy hơi -- ngu.

Chẳng qua, ngu mới tốt nha. Cùng tranh với mình, người như vậy đều không chê thiếu.

Ngay cả Trinh Bảo lâm cũng kỳ quái nhìn nàng ta một cái, ban đầu nàng còn coi Vinh Bảo lâm là đối thủ, nhưng mà cụ thể như thế nào, vẫn cần phải xem xét lại. Bây giờ, nàng chỉ lấy tay áo rộng che miệng lại, ra vẻ ngượng ngập nói: "Nường nường sao lại trêu ghẹo thiệp thân như vậy."

Bình Tu nghi ở bên cạnh nghe xong, lại càng trêu ghẹo thêm, nàng cười nói với Hoàng hậu: "Bây giờ người mới da mặt đều mỏng như vậy, nếu nường nường lại nói thêm gì nữa, không biết còn xấu hổ đến mức nào nữa đây. Đến lúc đó Hoàng thượng đau lòng nàng, còn không phải sẽ tức giận với chúng ta sao?" Ban đầu mình mang một chữ "Trinh" ở trên đầu, Bình Tu nghi nhìn thế nào cũng thấy nàng ta không vừa mắt.

Chẳng qua Trinh Bảo lâm cũng không thấy nàng ta vừa mắt, ban đầu nàng cũng không cảm thấy phong hào này không tốt, về sau biết được là đã từng dùng qua, lại là bị đoạt thay thế, liền cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Giống như là nhật đồ thừa vậy. Nàng sao có thể chịu được cái ủy khuất này.

Mặt mũi của Hoàng Hậu nàng cho, còn Bình Tu nghi? Mắt phượng của nàng giương lên, cười nói: "Bình tỷ tỷ làm phụ [2] đã lâu, đã sớm thành thực, sao còn nhớ rõ cảm thụ lúc trước được chứ." Chính là trào phúng nàng tuổi già sắc suy, lại nói nàng da mặt dày không biết xấu hổ.

[2] 妇: vợ, đàn bà, phụ nữ đã có gia đình

Người mới sau khi nghe vậy trong lòng đều kinh ngạc vạn phần, kia tốt xấu gì cũng là một cửu tần nường nường. Cũng chỉ có Trinh Bảo lâm ý vào gia thế mới dám nói chuyện giễu cợt như vậy.

Bình Tu nghi bực mình, cố tình làm bộ đáng thường dùng để đối phó với người mới, đối với người trước mắt này lại không có hiệu quả. Trong lúc nhất thời nàng không có biện pháp nào, đành chuyển ánh mắt lên người Hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng bó tay, thật ra nàng muốn nâng đỡ Trinh Bảo lâm lên để tranh với Tiết thị, nhưng mà Bình Tu nghi từ lúc tiến cung liền đi theo nàng, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm. Nàng đành phải cười nói giảng hòa: "Được rồi, vừa rồi bốn cung mới chỉ khen nàng một câu sắc mặt tốt, lại gặp phải mấy người các người nói nhiều. Đều để cho miệng nghỉ ngơi một chút đi, tới, dọn chỗ cho Trinh Bảo lâm."

Trinh Bảo lâm tạ ơn rồi ngồi xuống. Một trận này mới xem như bình ổn lại.

Ôn Ngự nữ lúc trước dùng lời nói để chèn ép Tiết Bích Đào cũng đã thăng tới vị trí Bảo lâm, ánh mắt nàng khá là sắc bén, chỉ một câu kia của Hoàng hậu, lại nhìn cử chỉ của Trinh Bảo lâm ngồi bên cạnh nàng, liền hiểu ra, khéo miệng hiện một nụ cười nhạt, mang theo một tia trào phúng.

Chẳng qua từ trước đến giờ nàng đối với chuyện không liên quan tới mình đều mặc kệ, nên lúc này cũng không có nói nhiều, vẫn thanh thần uống trà như cũ.

Đề tài đối hướng, Dương thị mới được phong làm thái nữ lại là người biết ăn nói, lúc diện tuyến bị kinh sợ gây sai sót, bây giờ Hoàng hậu nhìn lại, lại có chút nghi hoặc lúc đó nàng ta có tâm tư gì không. Dù sao cũng không giống một người nhát gan, ngồi một phòng các phi tần địa vị cao, cũng không thấy nàng sợ hãi. Vừa có người nói, liền có thể đáp lời, rất trôi chảy.

Nếu mọi chuyện thuận lợi, sẽ là một nhân vật trường tu thiện nữ [3].

[3] 长袖善舞: người giỏi luồn cúi, biết sử dụng thủ đoạn.

Lúc này Dương Thái nữ đang rất sống động kể chuyện cười cho các phi tử: "Chỗ chúng ta có một chú lùn. Có một lần đi thuyền ra ngoài du ngoạn, lúc thuyền mắc cạn, liền tự mình lên chèo thuyền. Vô ý rơi xuống, nước kia đúng lúc ngập qua cổ hần, hần nhảy dựng lên giận dữ --"

"Sao lại cố tình mắc cạn gác ở chỗ sâu chứ!" Nàng vừa nói vừa khoa tay múa chân, chọc cho mọi người đều cười.

Đúng lúc không khí đang hoà thuận vui vẻ, cung nữ Tiết Bích Đào phái tới báo tin khoan thai đến muộn, người tới là Sơ Hiếu. Nàng thỉnh an Hoàng hậu trước rồi nói: "Hôm qua chăn của Ngũ Hoàng tử không bọc kín, nường nường của chúng ta sợ Ngũ Hoàng tử nhiễm lạnh, lúc này vẫn đang trông bên cạnh. Mong rằng Hoàng hậu nường nường thứ lỗi."

"Ngũ Hoàng tử có sao không?" Hoàng hậu nhất mực ôn hòa, quan tâm đúng chỗ.

"Tạ Hoàng hậu nường nường quan tâm." Sơ Hiếu quen thuộc đáp lại: "Trước lúc nô tỳ ra ngoài Ngũ Hoàng tử cũng có hắt xì, chỉ là nường nường chúng ta tâm địa từ mẫu, một chút cũng không dám yên tâm."

"Này cũng hết cách. Ngũ Hoàng tử còn nhỏ tuổi, chú ý nhiều một chút là đúng." Hoàng hậu lương thiện nói.

Sơ Hiếu cười, nhưng vẫn chưa cáo lui, lại đưa sách ôm ở trong ngực cho Trình Bảo lâm nói: "Nường nường chúng ta nói hôm qua Trình Bảo lâm hầu hạ Hoàng thượng vất vả, nàng có lòng an ủi, lại không dám đưa những tục vật kia. Liền kêu nô tỳ mang theo quyển 《 sử ký 》 này, tặng cho Trình Bảo lâm."

Tiết Quý phi lại có lòng tốt đưa lễ vật cho mình? Trình Bảo lâm nhăn nhó, nhưng cũng không dám không nhận, trong miệng còn phải nói: "Thiếp thân đa tạ Quý phi nường nường ban thưởng."

Sơ Hiếu làm xong nhiệm vụ, cười nói cáo từ.

Ánh mắt chúng phi đều đặt trên quyển 《 sử ký 》 khá là tò mò với bí mật ở bên trong. Trình Bảo lâm thần nhiên, đang muốn đưa quyển sách cho tỳ nữ ở phía sau, lúc nghiêng người lại bị Vinh Bảo lâm ở bên phải đoạt mất.

Vinh Bảo lâm đoạt đồ vật không e lệ, một bên cười nói: "Trình Bảo lâm không nên tức giận, ta chỉ nhìn xem, một lát liền trả lại." Một bên lại loạt xoạt lật sách.

Lúc này Trình Bảo lâm thật sự bị nàng ta làm tức nghẹn, nàng đậm đậm chân, rồi lại không thể làm như Vinh Bảo lâm duỗi tay đi đoạt lấy. Như vậy còn ra bộ dáng gì!

"Ý, sao Quý phi nương nương lại gấp trang Hán Huệ Đế Hoàng hậu này lại làm gì..." Vinh Bảo lâm lẩm bẩm.

Hán Huệ Đế Hoàng hậu Trương Yên, tên chữ Thục Quân, là nữ nhi của Lỗ Nguyên Công chúa cùng Triệu vương Trương Ngao, thần dân tôn nàng là Hoa Thần. Nổi danh là -- Hoàng hậu xử nữ.

Mặt Trình Bảo lâm thoáng chốc trắng bệch.

Các phi tần có chút học thức đều nghĩ sâu hơn một chút, vẻ mặt nhìn nàng ta cũng đều cổ quái. Sau đó lại bị những phi tần không hiểu rõ lắm giật nhẹ tay áo, liền nói nhỏ bên tai với các nàng.

Hoàng hậu ngồi ở bên trên bưng bình đại ngộ, vì sao lúc Trình Bảo lâm tiến vào mình lại cảm thấy có chỗ không đúng. Chân chính phá thân xử nữ, tuy trên mặt có ửng đỏ thẹn thùng, nhưng trong đó cũng sẽ lộ ra một chút suy yếu. Tư thế lúc đi đường cũng sẽ có chút cổ quái, chứ không phải như nàng ta vừa nãy tiến vào giống lúc trên điện tuyển thông dong tự tại.

"Xì --" không biết là ai dẫn đầu, tiếng cười trong điện sôi nổi xuất hiện.

Dù sao Hoàng thượng lật thẻ bài, không gọi nước tắm, đồng sử không ghi chép, đều là các lão thân cả. Lần đầu hầu hạ, đều sẽ được thừa sủng. Còn tình huống giống như Trinh Bảo lâm này, thật đúng là đại cô nương lên kiệu hoa -- là lần đầu tiên nha.

[4] 彤史 (đồng sử): nữ quan ghi chép lần thị tẩm của phi tần.

Hơn nữa ban đầu nàng ta còn biểu hiện ngượng ngùng, còn vì thế mà hoà với Bình Tu nghi có một ván, nói như thật, cái gì mà cảm giác lúc trước. Chờ đến bây giờ nghĩ lại, đúng là đặc biệt buồn cười.

Nàng ta không phải ngay cả cái cảm giác cũng không có sao!

Gương mặt đẹp của Trinh Bảo lâm từ trắng lại chuyển sang xanh, tay đặt trên đầu gối cũng run rẩy lên. Hôm qua lúc Hoàng thượng không chạm vào nàng, trong lòng nàng đã cảm thấy ủy khuất đến cực điểm.

Nàng có năm mơ cũng không nghĩ tới, lấy dung mạo cùng gia thế của nàng, mà cũng phải chịu nhục như vậy.

Dỗ Đoàn Đoàn uống xong một chén dước để dự phòng, Tiết Bích Đào gọi Sơ Hiếu tiến vào hỏi: "Đã đưa sách qua đó chưa?"

Sơ Hiếu không nhịn được cười, đến tận lúc giống như bông hoa rung rung lên mới nói: "Nương nương không biết đâu, vốn là chúng ta cũng chỉ nghĩ để tự cho nàng ta biết, chê cười một chút thì thôi. Nhưng không nghĩ tới Vinh Bảo lâm mới tới cũng là người lưu manh, cứ vậy đoạt lấy, rồi lật trúng một tờ kia. Không chỉ như thế, nàng còn đọc ra ở trước mặt mọi

người nữa. Các chủ tử đã vào cung này, phần lớn đều là có học vấn, nghe xong, ai còn không rõ nữa chứ?"

"Nghe nói lúc ấy sắc mặt Trinh Bảo lâm --" Sơ Hiếu không nhận được, lại cười một trận nữa, cả người lung lay nghiêng ngả.

Tiết Bích Đào cười vỗ tay nàng, nói dối: "Đi chỗ khác mà cười đi."

Sơ Hiếu miễn cưỡng dừng cười lại, bắt đầu nịnh hót chủ tử: "Đều là chủ ý của nương nương tốt, để chúng ta phân phó lục cục tặng cái bàn lưu li khắc hoa bạc đi, trên bàn lưu li kia bày anh đào, Hoàng thượng còn không phải lại nhớ tới nương nương sao. Sao còn cảm thấy Trinh Bảo lâm Giả Bảo lâm tốt được nữa." Nàng nói, còn làm loạn, đỡ một bàn lưu li ở bên cạnh, đưa đến trước mặt chủ tử nháy nháy mắt.

Tiết Bích Đào cười liếc mắt với nàng một cái, nhưng cũng cầm một quả anh đào tới ăn. Cuống anh đào thật dài, quả đỏ tươi, nàng hé môi đỏ nếm thử, vẫn là mùi vị kia.

Thơm ngon mong nước, nếu lại thêm sữa đặc ngọt dịu nữa --

Ăn càng ngon hơn.

Ngay cả Hoàng đế, cũng không quên được.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Lấy Lòng

Edit: Mẫn Lương Nghi.

Beta: Hy Thái phi

Kể từ ngày Trinh Bảo lâm bị vạch trần chuyện vẫn còn một thân hoàn bích (chưa được thị tẩm), phàm là nhắc tới Trinh Bảo lâm, từ "Trinh" kia đều phá lệ nhấn mạnh hơn, đều nói không hồ là Trinh Bảo lâm. Trong khoảng thời gian ngắn, chữ trinh thực tốt đẹp như vậy lại bị cố tình giải nghĩa sai.

"Yên Phách, người đưa chiếc xe nhỏ làm bằng gỗ kia tới chỗ Quý phi nương nương đi, nói là tặng cho Ngũ hoàng tử chơi." Vinh Bảo lâm đùa nghịch vài lọn tóc trong tay mình, hai ngón tay vờ chuyển, ánh sáng trên đỉnh đầu dường như đang lơ lửng, cái bóng của nàng cũng bất động. Cái này vốn là cho trẻ con chơi, nhưng mà nàng chơi thử cũng rất vui nha.

"Tiểu thư là muốn đứng ở phe của Quý phi nương nương?" Tiểu tỳ nữ tên là Yên Phách cũng là một người thẳng tính, nói chuyện không thích vòng vèo, nàng cũng không nhớ là phải kiểm tra xem xung quanh có ai nghe lén hay không mà cứ thế nói ra.

Vinh Bảo lâm trừng nàng một cái: "Bảo đưa thì đưa đi, chuyện của ta không cần người nhiều lời!"

Yên Phách lẩm bẩm: "Bảo nô tỳ nói nhiều, tiểu thư cũng đâu có nói ít gì đâu. Lần đó Trinh Bảo lâm -- tốt rồi, tiểu thư đoạt sách của nàng làm cái gì, bây giờ nàng tất nhiên là ghi hận tiểu thư."

"Người thì biết gì," Vinh Bảo lâm thờ hỗn hển một tiếng, quở trách nàng: "Nói thì nhiều, làm thì lười, lại còn hỗn láo như vậy, lúc trước sao ta lại mang người theo tiến cung nhỉ?!"

Yên Phách cười: "Bởi vì nô tỳ sẽ pha trò cho tiểu thư nha."

"..." Vinh Bảo lâm tức nghẹn, nghe nương nói trong hoàng cung rất nhàm chán nên nàng mới không nghĩ ngợi gì mà đem theo tiểu nha đầu này tiến cung nha. Một lúc lâu sau nàng mới nghẹn ra được một câu: "Người vừa gọi ta là tiểu thư?"

"Ấy, chủ tử." Yên Phách phản ứng rất nhanh: "Chủ tử thật sự muốn đưa chiếc xe nhỏ bằng gỗ kia đi thật sao? Lễ này không quý giá, nhưng nếu chủ tử đưa lễ vật tới bên chỗ Quý phi nương nương thì sẽ không tốt lắm đâu. Nô tỳ nghe nói Quý phi nương nương gây thù chuốc oán không ít. Cho dù được chỗ tốt gì cũng sẽ không thiếu người đố mắt ghen ghét chủ tử, cũng chỉ có phủ của chúng ta..."

Vinh Bảo lâm nhìn nàng một cách coi thường: "Lải nhải, người nói chuyện còn dong dài hơn nương của ta. Trước khi đi có phải nương của ta cho người chỗ tốt gì không? Bây giờ chỉ nghe nàng, không nghe chủ tử?"

Yên Phách biết vậy liền im miệng, cẩn thận nhìn sắc mặt của chủ tử một chút, sau đó trưng ra vẻ mặt nịnh hót cùng tươi cười: "Ai nha, có phải cái xe nhỏ bằng gỗ kia không? Nô tỳ biết, nô tỳ biết, năm trước chủ tử mời một người thợ rất khéo tay đến làm, tất cả nô tỳ đều biết hết, bây giờ nô tỳ mang đi đây!"

Vinh Bảo lâm hừ một tiếng: "Cũng biết thức thời đấy."

Có tin tưởng và lòng trung thành. Sau khi kết thúc cái lòng trung thành này, nàng có thể tự do tận hưởng rồi.

Vĩnh Thọ cung.

Tiêu phi khoác trên mình chiếc áo choàng dài, tiến đến hỏi cung nữ: "Sao hôm nay lại đưa đào tới?"

Cung nữ thấp thỏm trả lời: "Nường nường không thích sao? Nô tỳ sẽ đi đổi ngay..."

Gần đây tâm tình của Tiêu phi rất hay thay đổi thất thường, đám nô tỳ trong Vĩnh Thọ cung đều một lòng run sợ. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, dù sao Tiêu phi vẫn là người nắm trong tay sinh mạng của hàng trăm cung nhân hầu hạ, tùy thời có thể định đoạt tương lai của bọn họ.

Tiêu phi xoa xoa thái dương, nói: "Cứ như vậy đi." Tuy rằng hiện giờ trong cung chỉ cần nhắc tới một chữ "Đào", ai cũng sẽ không tự chủ được mà nghĩ tới vị ở Dực Khôn cung kia, nhưng bản thân Tiêu phi cần gì phải kiêng dè người đó. Thấy đẹp thì đi xem là được.

"Vâng."

Như Nhi bưng trà Trần Phúc Nhân vào, bên trong chung trà kia trộn lẫn quả trám, ăn có vị thanh chua, gần đây Tiêu phi cũng chỉ uống loại trà giống như vậy mà thôi. Như Nhi đem trà dâng lên, cười nói: "Mời nường nường nếm thử hương vị của ngày hôm nay."

Tiêu phi uống một ngụm, cảm thấy vị không tồi, cười hỏi: "Có bỏ thêm mút hoa quả?"

"Bỏ thêm một chút, không biết nường nường uống có vừa miệng hay không?"

"Tay nghề pha trà của người xưa nay đều rất tốt." Tiêu phi khen ngợi nàng một câu, đang muốn uống thêm thì đột nhiên dạ dày bất giác cuộn

cuộn lên, cảm giác ghê tởm dâng lên cổ họng nàng, khiến nàng nôn khan một tiếng.

Như Nhi vội đón lấy chung trà kia, hốt hoảng nói: "Nường nường sao vậy?" Lại quay sang cung nữ phụ trách cắm hoa bên cạnh: "Nhìn cái gì mà nhìn! Còn không mau đi truyền thái y!"

Tiêu phi bỗng nói: "Không cần, đem thuốc mà Hồ thái y lần trước mang tới sắc lên uống là được. Đây cũng chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi." Đợi một lúc sau cơn buồn nôn mới qua đi, giờ mà nàng dùng bữa luôn không giống nhau, không có quy luật, đặc biệt nếu trên bàn ăn có tôm tươi, nàng sẽ không ăn. Dần dà, dạ dày mới trở nên không tốt.

"Nường nường..." Như Nhi còn định nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy Tiêu phi một mực xua tay, bộ dáng thực sự không cần đi truyền thái y, nàng liền thức thời không nói gì nữa. Lệnh của chủ tử luôn không thể làm trái.

Như Nhi đỡ Tiêu phi lên giường, rèm mi rũ xuống lộ ra tâm tư không rõ.

"Nường nường, Vinh Bảo lâm phái người đưa tới một chiếc xe nhỏ bằng gỗ, nói muốn tặng cho Ngũ Hoàng tử chơi." Sơ Hiếu vào trong thông báo, trình đồ vật được làm từ gỗ đỏ kia lên.

Tiết Bích Đào cầm chiếc xe nhỏ kia lên, thử một chút, gật đầu nói: "Đồ chơi của Thừa Cảnh còn thiếu thứ này, lần đó nhìn thấy trong sách, ta còn đang tính thuê thợ về làm cho nó một bộ. Cái này được làm rất tinh xảo, người đem đến cho thẳng bé đi."

Người mới vào cung muốn lấy lòng nàng có không ít. Phàm là kiểm tra không có gì đáng ngại, vứt đi cũng thấy lãng phí, nàng liền lấy vài thứ mình thích về.

"Vâng."

Đột nhiên có cung nữ tiến vào thông báo: "Nương nương, Cảnh Dương cung Dương Thái nữ và Vĩnh Củng cung Tào Tuyền thị tới bái phỏng."

Tiết Bích Đào vốn là không nghĩ sẽ thấy, bất quá nàng vẫn còn một chút ấn tượng với hai người bọn họ, một câu sai âm, một nghiêng mực sắp đổ, đều lỗi mẫn cảm. Đặc biệt là Tào Tuyền thị kia, bộ dáng không muốn vào cung này, thấy thế nào cũng giống có một chút chuyện xưa, nàng rất tò mò.

"Cho các nàng vào."

"Vâng."

Tiết Bích Đào thừa dịp bọn họ chưa vào liền làm động tác duỗi eo không chút lịch sự, nhìn vào gương một cái, rất hài lòng tiến đến đại điện đãi khách. Vị trí cao hay thấp, quy củ lẫn hạnh kiểm, tất cả đều do nàng định đoạt.

Hai nàng tới thỉnh an Tiết Bích Đào, Tiết Bích Đào phân phó người hầu đi dâng trà, sau liền ngồi xuống nhắm mắt.

Bàn tay Tào Tuyền thị đặt trên đầu gối hơi nắm chặt lại, có vẻ có chút khẩn trương. Trán nàng hơi thấp, lộ ra chiếc cằm hơi nhọn, cánh môi hồng hơi mấp máy nhưng không phát ra tiếng động nào.

Dương Thái nữ khá hơn nhiều so với Tào Tuyền thị, tuy có chút e ngại trước Tiết Bích Đào nhưng từ trước đến nay nàng rất biết ăn nói, vì thế, nàng mỉm cười: "Thời điểm tuyển diện vì khoảng cách xa nên không thể nhìn rõ, thần thiếp nghe qua dung mạo của Quý phi nương nương xinh đẹp tuyệt mỹ, tựa như tiên nữ giáng trần, nay được gặp, quả thực danh bất hư

truyền, khiến cho thần thiếp chỉ là một nữ nhân bình phàm xấu hổ không thôi."

Tuy nói hơi khoa trương, nhưng lời khen thì ai mà chẳng thích nghe. Tiết Bích Đào khoe môi cong cong: "Quá khen." Nàng nói như vậy không phải là khiêm tốn, mà là vì câu này nói quá đúng đi.

"Thần thiếp tuyệt không biết nói dối." Dương Thái nữ vẫn cười khanh khách, nói chuyện không hề thấy khó xử: "Thần thiếp từng ngẫu nhiên có được một hộp Tô Hợp Hương, uống chung với rượu chắc chắn sẽ điều dưỡng tốt lục phủ ngũ tạng. Trước kia không có việc dùng, thần thiếp vẫn luôn thấy tiếc nuối, bây giờ, không thể không nghĩ tới muốn lấy ra tặng cho nương nương. Thần thiếp xuất thân bần cùng, ăn ngon uống ngon hay không không quan trọng, thứ tốt này, tự nhiên rất muốn đưa tới cho nương nương dùng."

Tổng kết một câu, nương nương dùng tốt, thứ này mới thực sự tốt.

Khó có được cơ hội nịnh nọt lấy lòng, đương nhiên nàng toàn tâm toàn ý bãi bỏ tư thế đoan trang hiền thực, hoàn toàn là trước sau như một cười cười nói nói. Thấy được điểm này, Tiết Bích Đào có thể kết luận, thời điểm điện tuyến, chắc chắn là nàng cố ý đánh đàn sai âm.

Biểu hiện bản thân không hề có chút lực uy hiếp nào để dễ trúng tuyến? Đây đúng là một biện pháp đáng làm nha. Nữ nhân có tham vọng lớn và tâm địa ác độc như vậy vẫn nguyện ý cúi đầu khom lưng trước mặt nàng, nếu không phải là nàng, đảm bảo người nào đối diện với nàng ta cũng được một phen sờn tóc gáy.

Rồi cũng không biết khi nào sẽ bị quay lại cản trở.

"Tô Hợp Hương?" Tiết Bích Đào tò mò hỏi.

Dương Thái nữ một bên làm cung nữ trình Tô Hợp Hương lên, một bên mỉm cười giải thích: "Phương thuốc này xuất phát từ 《 Quảng Tế Phương 》 , vốn gọi là "Bạch Bốn Hoàn", cũng không khó chế, chỉ là phương thuốc thất truyền đã lâu, muốn tìm cũng không dễ. Nương nương chỉ cần đem một, hai viên Tô Hợp Hương cho vào nấu chung với rượu, uống vào sẽ điều hòa khí huyết, trừ tà ngoại."

Phụng Tử đưa cho Tiết Bích Đào đánh giá, Tiết Bích Đào cười cười: "Nghe không tồi, bốn cung nhận, chờ lúc Hoàng thượng tới sẽ nấu lên. Có đồ vật tốt thế này, bốn cung cũng không thể nào hưởng một mình được."

Dương Thái nữ vui mừng khôn xiết, nói: "Nếu có thể dâng lên cho Hoàng thượng, quả thực càng vinh hạnh." Quả nhiên lấy lòng Quý phi là không sai, nếu nàng tự dâng lên cho Hoàng thượng, Hoàng thượng chắc cũng vứt ở xó xỉnh nào đấy đi, nhưng mà dâng lên cho Quý phi, Quý phi lại đưa cho Hoàng thượng, nàng chắc chắn sẽ được nói tốt vài câu.

Nàng không hề biết, trong lòng Tiết Bích Đào cũng đã nghĩ qua. Đồ vật có thể dâng lên cho Hoàng thượng dùng, nhưng Tiết Bích Đào không nhất thiết là phải nhắc đến tên nàng ta. Nàng làm sao có thể nói với Hoàng thượng được, trừ phi điều kiện bên ngoài không cho phép.

Tào Tuyên thị nhìn Dương Thái nữ và Tiết Bích Đào trò chuyện vui vẻ, vẫn một mực bảo trì im lặng, trong mắt đã sớm trầm xuống một mảng.

"Ca ca nói Hoàng Thượng thích viết, lúc nào đó đem dâng 《 Diễn Cá Đường Thiếp 》 này lên, không biết Hoàng Thượng có thích hay không." Trình Bảo lâm chống cằm nhìn thứ trên bàn hồi lâu, trong lúc nói chuyện còn mang theo một tia lo sợ cùng một tia hưng phấn.

Đây đều là tâm lý rất bình thường của các thiếu nữ, hy vọng người mình thích sẽ thích đồ vật mình tặng, cảm nhận được tấm lòng của mình,

tiện đà sẽ thích luôn cả mình.

Nguyên Sương vừa từ ngoài về, giọng nói thanh lãnh phá tan mộng đẹp của Trinh Bảo lâm: "Chủ tử, nghe nói Dương Thái nữ tới dâng Tô Hợp Hương cho Quý phi."

Trinh Bảo lâm hừ một tiếng, khước mắt dương lên, trách nhẹ một tiếng: "Không có tiền đồ."

Dương gia vốn là muốn nàng ta đi theo nàng, trong tối ngoài sáng cũng tặng không ít thứ tốt. Không nghĩ tới nữ nhi của Dương gia lại có chủ ý, tự mình chuyển lộ tuyến. Tuy nói không có chút xiu tiền đồ nào, nhưng mà cũng có nhiều ý tứ hơn những nữ nhân chỉ có thể thành thành thật thật đi theo con đường mà gia tộc an bài.

Nguyên Sương liếc liếc quyển tập đã được bày ra một hồi rất lâu trên bàn, nói ra sự thật: "Hoàng thượng một chút nữa là tới rồi, chủ tử còn tiếp tục ngây ra, càng không có tiền đồ so với nàng ta."

"Nguyên Sương, thật không thú vị." Tuy có chút giận nhưng Trinh Bảo lâm cũng chỉ lầm bầm trong cổ họng, từ trước tới nay đều không trách mắng nàng, bởi vì trước đây Nguyên Sương đã hầu hạ qua Lão thái quân, sau đó Lão thái quân mới thưởng cho nàng. Con người Nguyên Sương bản tính như thế, nàng cũng không nói gì được, còn cảm thấy bên cạnh có một tỳ nữ bất đồng như thế cũng không tồi.

Hơn nữa, tính nàng vô cùng lười biếng, tất cả những chuyện khác đều do một tay Nguyên Sương xử lý tốt, dần dà tự nhiên nể trọng.

Đang nói, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài cửa truyền vào một thanh âm cao vút: "Hoàng Thượng giá lâm --"

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Say Rượu

Edit: Mẫn Lương Nghi.

Beta: Hy Thái phi

Trình Bảo lâm lại nhìn "Diễn Cá Đường Thiếp" trên bàn, hạ quyết định nói: "Nguyên Sương, lấy một vò cừu xuân tửu từ trong nhà ra đây."

Nguyên Sương gật đầu: "Nô tỳ đi lấy."

Tiểu thư nhà nàng có tính hiếu thắng rất cường, một khi biết chỗ Quý phi sẽ trình Tô Hợp Hương tẩm rượu, không nhịn được muốn chen tới trước. Bất quá, cái này cũng không phải không tốt, chỉ cần có thể không chế được cảm xúc, vạn sự vẫn có thể quay đầu lại được.

Hoàng đế hai ngày này xác thực rất vội, hơn nữa chuyện của Trình Bảo lâm, các phi tần khác cũng sẽ không biết xấu hổ mà truyền ra, chỉ hiểu ngầm với nhau thôi. Cho nên hắn cũng không biết Tiết Bích Đào đã đổ thêm cho Trình Bảo lâm bao nhiêu cái "hào quang chói lọi" đâu.

Hắn sắc mặt như thường ngồi ở đó, Trình Bảo lâm giữ lấy ấm đun nước bằng ngọc, từng giọt rượu như thanh tuyến rót vào trong chén, tỏa ra hương thơm quyến rũ.

Hoàng đế xoay chuyển chén rượu, cười nói: "Sắc thanh như thế, thật là rượu?"

"Cần khôn trong đó, Hoàng thượng uống là biết." Trinh Bảo lâm sóng mắt nhẹ chuyển, cong môi cười khẽ.

Hoàng đế uống cạn ly, lúc đầu mát lạnh, lúc sau có chút cảm giác sặc cay dâng lên cổ họng, Hoàng đế cười một tiếng: "Chính xác là băng hỏa lưỡng trọng thiên."

Trinh Bảo lâm ngón tay vừa thon vừa dài, lại rút thêm một chén nữa: "Ngâm chín mùa xuân ủ chín năm, tác dụng chậm tất nhiên là đủ thực. Hoàng thượng chẳng lẽ không nếm được như vậy?" Nàng nâng cao tay trình chén rượu cho hân, lười biếng mỉm cười.

"Đây là dùng phép khích tướng?" Hoàng đế cười như không cười.

Trinh Bảo lâm cười đến hai vai run lên: "Thánh thượng anh minh cơ trí, quả thật là phúc của Đại Nguyên ta."

Hoàng đế cười, quả là uống đến say, nói: "Thế này nên vui vẻ sao?"

Trinh Bảo lâm bưng tỉnh đại ngộ: "Nguyên lai Hoàng thượng không cảm thấy rượu này uống ngon, mà là vì ở chỗ tiếp thân vui vẻ ư?"

"Ai dạy ca ca người mỗi ngày trưng khuôn mặt lạnh ra cho trẫm xem?" Hoàng đế gác chén rượu xuống, nói: "Giống như trẫm thiếu hân mấy vạn lượng bạc vậy."

Trinh Bảo lâm chép miệng: "Ca ca cũng quá xen vào việc người khác..." Nguyên lai, vẫn là Hoàng thượng vì cho ca ca nàng một cái công đạo mới tới tìm nàng, điều này khiến cho tâm tình của nàng hơi mất mát một chút.

"Trẫm thấy cảm tình của các người thật tốt."

"Vâng." Trinh Bảo lâm đáp ngắn gọn, nàng nhớ lần trước cũng giống như vậy, chưa nói chuyện được bao lâu, chủ đề lại chuyển lên người của ca ca nàng, vì vậy khiến cho nàng có chút uể oải.

"Sao thần sắc của người lại giống như bị ủy khuất như vậy?" Hoàng đế thấy thần sắc của nàng không tốt, quan tâm hỏi. Ước chừng là bởi vì hắn coi Hùng Nghiêu là bằng hữu, coi Trinh Bảo lâm nàng cũng chỉ giống như muội muội của bằng hữu, quan tâm hơn so với người ngoài mà thôi.

"Thiếp không sao," nàng lười biếng trả lời, khóe mắt rủ xuống, lộ ra bộ dáng tinh thần không được khỏe. Không đợi Hoàng đế hỏi lại, nàng làm như nghĩ tới gì đó, lăm lét nhìn hắn, ấp úng không dám mở lời: "Chỉ là..."

Hoàng đế thấy bộ dáng thấp thỏm của nàng, hỏi: "Là có việc muốn bẩm làm chủ giúp người?"

Trinh Bảo lâm đem chuyện Tiết Bích Đào đưa quyển sử ký kia nói cho Hoàng đế, hai tay nắm chặt áo gấm, có chút ngại ngùng bất an, nói: "Chuyện như thế xảy ra liền làm trò cười trước mặt người khác, thiếp thân lúc ấy đúng là xấu hổ muốn chết đi được --"

Hoàng đế quần bách. Chuyện này nếu như là một phi tần khác vạch trần ra thì hắn đã sớm bị tức đến nghẹn ứ, một cái là tự mình thám thính tin tức từ hắn, một cái khác là đem tin tức này tiết lộ ra cho mọi người biết. Nếu như là bảo bối ngoan làm, chuyện này thực sự làm cho hắn vừa yêu vừa giận.

Nàng chú ý đến mình như vậy, có thể là vì ghen, vì để hắn trong lòng. Nhưng mà mặc dù muốn tát nước Trinh Bảo lâm thì cũng không nên tiện thể tát luôn cả hắn a. Không thể làm chuyện khác tốt hơn sao.

Hoàng đế cảm thấy có chút xấu hổ, có chút giống như tiểu hài tử nhà mình đi bắt nạt con nhà người ta vậy, vội quở trách nàng, đồng thời giữ ý tứ: "Quý phi chắc là muốn nói giỡn với người."

Trình Bảo lâm tâm lạnh đi, nhưng nàng nghĩ, rốt cuộc Quý phi cùng Hoàng Thượng nhiều năm, nếu như Hoàng thượng quá mức tin tưởng mình, trái lại trở thành người bạc tình. Nhưng mà nàng vẫn không cam lòng, mạnh mẽ biện hộ một câu: "Cố tình gửi quyền sử ký kia, nếu nói không phải cố ý..."

"Được rồi." Hoàng đế chen vào. Vốn dĩ bởi vì Hùng Nghiêu nên hấn mới chú ý nàng trong cung, nhưng nếu nàng cứ cố chấp cãi nhai mãi về vấn đề này, hấn cũng sẽ không nghe.

Kỳ thật nếu đổi lập trường, đổi thành là người khác gây chuyện, Hoàng đế tất nhiên sẽ giận tím mặt, bằng mọi cách giữ gìn. Nhưng người chơi xấu chính là Tiết Bích Đào, hấn mới không cảm thấy thế có gì không được, chỉ xem nó là một trò đùa dai. Rốt cuộc Tiết Bích Đào không phải là đã có "tiền khoa chồng chất".

Trình Bảo lâm căn môi nhìn hấn, ánh mắt quật cường kia lại có phần giống bảo bối ngoan nhà hấn. Lòng hấn bỗng chốc trở nên mềm ra, nhưng chung quy vẫn cảm thấy nàng ta không khỏe, chỉ nói một tiếng: "Người nên đi nghỉ ngơi sớm một chút." Sau đó đứng dậy chuẩn bị đi.

Trình Bảo lâm không ngăn cản, nàng trực giác ngăn không được. Nàng rốt cuộc nhịn không được lập tức chạy vào buồng, nhảy lên giường trùm chăn, tâm vẫn rất khó chịu.

Nguyên Sương thu thập xong chén rượu, tiến vào xem nàng xả giận lên chăn, thanh âm thanh lãnh vang lên: "Tiểu thư hình như có chịu một chút ủy khuất."

Trình Bảo lâm quay đầu, như đã tìm được người có thể tâm tình với mình, hỏi: "Người cũng cảm thấy?" Đây là lần thứ hai mà nàng phải chịu ủy khuất rồi, lần thứ nhất là do Quý phi gây ra.

Nguyên Sương không quản, nói tiếp: "Cũng là do tiểu thư không nắm được đúng thời điểm."

"Nguyên Sương... người thật không thú vị!" Trình Bảo lâm không khách khí nói một tiếng.

"Tiểu thư, làm người nên biết nhìn xa trông rộng. Tiểu thư chịu qua ủy khuất, Hoàng thượng còn không chịu qua?" Nguyên Sương tinh tế phân trần cho nàng hiểu: "Tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay, Hoàng thượng lại là chân long thiên tử. Thân phận tôn quý như vậy, tiểu thư nào có thể so sánh? Nghịch ý tứ của Hoàng thượng, chung quy tiểu thư vẫn là người chịu khổ."

"Hừ... Ta không thích cách Hoàng thượng giữ gìn nữ nhân của hãn một chút nào, rõ ràng chuyện đó là nàng ta làm, vậy mà còn cho rằng là nàng ta nói giỡn với ta. Vậy đợi lúc khác ta cùng chơi trò này với nàng!"

Nguyên Sương biểu tình không chút dao động, nhắc nhở nàng, nói: "Trong nhà tiểu thư không ít tỷ muội, lúc tranh đoạt đồ vật mà tất cả cùng coi trọng, tiểu thư đã làm như thế nào?"

Trình bảo lâm ngừng tay, lâm vào suy nghĩ: "Ta đã làm như thế nào..."

"Nhất thời ủy khuất thì chưa tính là gì, cả đời chịu ủy khuất mới tính là thực sự ủy khuất." Nguyên Sương thấy nàng hiểu rồi cũng chỉ cau mày, nhẹ giọng nói.

Tiểu thư là bị sự việc trước mắt chiếm toàn bộ chú ý, đã quên mất con đường cần phải đi, làm bất cứ chuyện gì cũng không đạt được đến mục đích thực sự.

Tiết Bích Đào biết Hoàng thượng lật thẻ bài của Trình Bảo lâm liền chu môi không vui, nàng muốn sai Phụng Tử đi xuống bếp, đem Tô Hợp

Hương đi tắm rượu mà.

Vốn đang muốn cho Hoàng thượng nếm thử, nhưng mà hiện tại, hừ!

Hoàng đế vừa về đến đã thấy bảo bối ngoan đang ngồi trên ghế con, cầm cái bát, dùng muỗng bạc quấy quấy, thỉnh thoảng lại nếm một chút, ngây ngô cười.

Hắn nhìn về phía Phụng Tử đang đứng bên cạnh hầu hạ, Phụng Tử ho một tiếng, dịch sang vài bước, nhẹ giọng nói: "Chủ tử có uống một chút rượu, e là có chút say." Nàng thấy Hoàng Thượng phát tay một cái ý muốn mọi người lui xuống, liền liếc mắt một cái, các cung nhân gần đó hiểu ý lui ra.

Tiết Bích Đào dường như nghe thấy tiếng đóng cửa, nghiêng đầu nhìn thoáng qua. Hai ba đoá tiên đào cài trên mái tóc, trâm nghiêng xuống một bên, đôi mắt đẹp nhập nhèm, bờ môi căng mọng ửng ửng, hai má vì say rượu mà đỏ bừng lên, vụng vụng hồ hồ, tựa như xấu hổ, giống một con thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt nước, sóng gợn dịu dàng.

Khiến cho tâm Hoàng đế cũng phải gợn sóng.

Hoàng đế thanh âm trầm thấp: "Sao lại uống rượu?"

Tiết Bích Đào vừa nhìn thấy Hoàng đế, tức khắc xoay qua mặt đi không để ý tới, lại ăn thêm một muỗng, cảm nhận ngũ tạng ấm áp dễ chịu. Tuy nói là rượu, bỏ thêm Tô Hợp Hương vào lại ngon hơn không ít, uống vào ngọt hương mát lạnh, chính nàng cũng không nhịn được bỏ thêm vài viên vào, uống thêm vài ngụm.

Nhưng mà dù sao cũng có chút nóng.

Hoàng đế thấy nàng như vậy cũng không giận, xuống tay lôi kéo cổ áo, tay nàng vừa lật, thân người uốn éo, liền lộ ra nửa cái bả vai trắng như

tuyệt, hung hăng chạm vào tâm của Hoàng đế.

Hoàng đế đi tới ôm lấy nàng một cái, thổi nhẹ bên tai của nàng: "Không sợ bị cảm lạnh sao?" Nói xong liền bế nàng lên.

Tiết Bích Đào tránh không được, làm một bộ ngang ngược không muốn cho hắn bế lên, dẫu môi lên, không vui nói: "Người trở về từ chỗ của nữ nhân khác!"

Hô! hiện tại cô nương này một bộ ngạo khí, há miệng chu môi, kiên nghị đều ném hết.

Hoàng đế cũng sớm quen nàng như vậy, thời điểm nàng một miệng xưng thiếp thân với Hoàng thượng, nếu như không phải đang giận dữ thì hẳn có mà đi đầu xuống đất. Đương nhiên, hơi tí là người với ta như thế này, đơn giản là nàng muốn đối phương pháp kháng nghị với hắn. Hoàng đế vội nói với nàng: "Mới ngồi được một lúc, nghĩ tới nàng là liền chạy ngay về."

Tiết Bích Đào xô đẩy hắn, thái độ vẫn không thay đổi: "Nếu như không nghĩ tới ta, thì người sẽ không quay về."

"Sao có thể không nghĩ tới nàng được," Hoàng đế phủ nhận: "Trẫm vẫn luôn nhớ tới nàng mà." Nói hết câu, chính hắn cũng sửng sốt.

Tay Tiết Bích Đào đang không ngừng đẩy hắn cũng mềm đi, âm thanh chợt trở nên kéo dài: "Không nói dối chứ?"

"Ừ." Hoàng đế hơi giật mình.

"Hoàng Thượng xích ra một chút." Tiết Bích Đào trong lồng ngực của Hoàng đế vội nói, người còn không đứng nổi, chốc lát đầu ngã bên trái, chốc lát lại ngã bên phải, ngón tay thon dài chọc bên hông của hắn, âm thanh phát ra từ xoang mũi: "Không được nhúc nhích."

Hoàng đế bật cười, đem ót của nàng ấn xuống sườn vai trái: "Rốt cuộc là động hay là bất động?"

"Có chút nóng," Tiết Bích Đào bị chế trụ bỗng nói: "Đừng nhúc nhích, sau đó xích ra một chút, nóng lắm." Nàng cắn môi, lại lần nữa nhấn mạnh.

Người uống say thường là không có logic gì cả.

Hoàng đế nửa ôm nàng đứng lên, vì vừa mới lăn lộn nên đầu tóc nàng có chút rũ rượi, cây trâm lưu càn thấp, Hoàng đế đỡ nàng, thấp giọng hỏi: "Có muốn nghỉ ngơi không?"

Người uống say sẽ uống càng say, vì họ sẽ không bao giờ nhận mình say. Tiết Bích Đào cũng là người như thế, nàng rũ đầu, mép tóc tán loạn trong lồng ngực Hoàng đế, khuôn mặt dựa nhẹ, má trái càng thêm hồng hào, tựa như huyết bồ câu. Thanh âm thúc giục, giống như lẩm bẩm: "Muốn uống rượu uống rượu uống rượu --"

Mềm mại nằm trong ngực Hoàng đế, lại quấy phá người vô cùng, Hoàng đế nửa bất đắc dĩ nửa sủng nịch, nói: "Được, trẫm ôm nàng lên giường nghỉ ngơi, sau đó cho nàng uống rượu được không?" Xét tâm tư của nam nhân, trước kia Hoàng đế cũng muốn chuốc say nàng, tiện thể lĩnh hội một chút phong tình.

Bất quá bảo bối ngoan từ lượng tốt, men say chỉ lên phía trên mặt, lâu dần hẳn cũng từ bỏ ý định này.

"Lần sau không cho nàng uống nhiều vậy nữa." Hắn lấy tay vuốt ve khuôn mặt nóng lên của nàng.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Nón Xanh

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

"Người uống hay không uống đây?" Đôi hàng mi dày và cong vút của Tiết Bích Đào nhắm lại, môi hồng cong lên, khẽ cười xấu hổ. Hoàng đế nhìn từ trên xuống dưới, hắn chỉ cảm thấy vật nhỏ trong lồng ngực tràn ngập sự e thẹn, mật ý[1] thơm nồng, ngọt đến say lòng người.

[1]Mật ý: ý vị ngọt ngào,

Ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại gật đầu.

Không biết trong lúc náo loạn đã ném cái ly bạc tới chỗ nào rồi, Tiết Bích Đào say chóng mặt đỡ đầu tìm kiếm qua lại, nhưng chân vừa mới xoay một vòng thì đến phương hướng cũng không phân biệt được nữa.

Hoàng đế vội đỡ nàng: "Muốn tìm gì đấy?"

"Mời người uống rượu mà." Nàng ngoan ngoãn ngọt ngào nói.

"Không phải trẫm đang ở đây sao." Hoàng đế buồn cười nói.

"Nhưng không có ly."

Lúc đầu cũng không thấy nàng uống bằng ly, bây giờ lấy ly đâu ra chứ. Hoàng đế thấy trên đầu bàn tròn có cái ly, ôm chặt nàng nói: "Trẫm đi lấy ly, nàng ngoan ngoãn đừng đi loạn, được không?"

"Vâng."

Lúc Hoàng đế đi lấy về, đã thấy vật nhỏ gập eo ngồi bên bếp lò không biết làm gì. Tuy lò đã tắt lửa nhưng vẫn chưa tắt hẳn, hẳn sợ nàng không cẩn thận ngã vào đó, hoặc là một chút lửa nhỏ bắn lên ống tay áo cũng không biết chừng. Hắn đặt chiếc ly qua một bên chạy đến bắt nàng, trách mắng: "Không cần nàng làm, đừng nhúc nhích!"

"Rót rượu đi." Một đôi giày tơ đỏ thêu mây khê lay động lắc lư trước mặt Hoàng đế, hẳn nhìn đôi mắt nàng, đôi mắt sóng sánh ánh nước màu hồ phách của rượu, đôi giày nghiêng về một bên, nhưng đế giày đỏ mềm vẫn chuyển động, hương thơm mờ ám bay bay, vô cùng kiều diễm.

Vật nhỏ kia cầm đôi giày lên, giọng nói thuần khiết ngây ngô, bộ dáng mơ hồ ngây ngô, nhưng ánh mắt lại chứa nước mùa xuân, sóng xuân mập mờ chảy xuôi đến khoé mắt, hoá thành một cơn gió phiêu lãng bay đi, câu được cả ba hồn sáu phách của Hoàng đế đi, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tay Hoàng đế khẩn trương đỡ vai ngọc của nàng, đột nhiên hẳn nắm chặt vai nàng, môi mím chặt thành một đường, giống như là đang vận sức để bắt giữ con mồi, đôi mắt bốc cháy.

"Đau." Tiết Bích Đào hô đau.

Hắn thả lỏng rồi trượt tay từ vai ngọc xuống phần eo của nàng, ôm nàng lên không trung. Tiết Bích Đào bị mất đà, tay run lên, đôi giày trên tay lảo đảo, ngã nửa người vào Hoàng đế, Tiết Bích Đào ngửi ngửi, khanh khách cười hẳn: "Người đã uống bao nhiêu rồi."

Nàng lắc chân làm loạn rồi lại cười cười, thân thể bị trượt xuống, Hoàng đế lại ôm nàng lên, ôm ổn định rồi mới trầm giọng nói: "Nàng chỉ xinh đẹp trong một lát thôi." Mèo nhỏ này thích làm loạn, thích sai khiến, không hề cho người ta cơ hội để thở dốc, nhưng sao hẳn lại đau đến tận xương tủy như vậy?

Nàng định cầm lấy gót giày nhưng tay lại đau nên đành bỏ xuống, đôi giày thêu rơi lạch cạch xuống đất, nằm trong một góc rất đáng thương. Nàng ôm cổ hân, cười xinh xắn: "Ta rất đẹp - đẹp hơn người."

Vật nhỏ này khi say rượu sao lại giống trẻ con vậy?

Nếu nói nàng tinh táo nhưng lời nói nàng lại lộn xộn; nói không tinh táo nhưng trước đó nàng lại không bỏ qua mà bắt hân trở về từ chỗ của người khác; nói ngoan nhưng nàng lại làm loạn; nói làm loạn nhưng có nhiều lúc nàng lại ngoan ngoãn. Hân biết rõ đây là quỷ yêu nhỏ, nếu hân không dùng chút sức để thu thập nàng thì nàng sẽ hoá thành người khác.

Vì thế Hoàng đế giống bảo tháp trấn yên trấn nàng ở phía dưới, cố giữ cái đầu đang lộn xộn của nàng rồi hôn xuống. Nói là hôn nhưng lại giống gặm hay cắn hơn. Lúc Tiết Bích Đào kêu đau thì trên quai hàm có dấu răng nhàn nhạt, nàng sờ sờ, đôi mắt như bị sương mù làm mờ, còn chân lại đá hân, thầm thì: "Ăn ta có ngon không?"

"Ăn ngon lắm." Hoàng đế cười khê đáp lại, nắm mười ngón tay nàng lại, hơi thở nóng bỏng thổi vào cái gáy mẫn cảm trắng nhẵn của nàng, sau đó hân nhấn rõ từng chữ: "Vừa thơm, vừa ngọt, vừa mềm, vừa trơn nhẵn..." Nói tới trơn nhẵn, hân liền trượt vào nơi nước mật ướt át đó.

Ngữ điệu lập tức thay đổi, nội dung càng sâu: "Còn có vừa chặt, vừa mềm, vừa nóng, vừa tham ăn..."

"A." Nàng "Hừ hừ" một tiếng, là tiếng than khoan khoái, rồi nhắc nhở hân: "Còn chưa cởi giày kìa." Y phục đã bị Hoàng đế háo sắc lột sạch sẽ, mình nàng lún xuống đệm giường, thân thể trơn bóng.

Nhìn xem, lúc này mà nàng lại tinh táo. Hoàng đế hứng khởi bóp eo nhỏ, khều khều lông mày nàng. Nhắc đôi chân nhỏ trắng nõn của nàng để trên vai, học ngữ khí tự luyện của nàng, cười trêu chọc nàng: "Có phải rất đẹp hay không?"

Đúng là rất đẹp.

Đôi chân thon dài gác trên vai, đôi giày lụa màu đỏ tươi như treo giữa ánh mặt trời, lay động ở trước mặt, như gần mà vẫn xa. Giày nghiêng qua một bên, hạt châu đúng lúc nằm trên đám mây, dưới ánh mặt trời sáng chói, lung linh lấp lánh.

Tiết Bích Đào trở tay che mắt, thật chói, nàng bị lóa mắt, thân thể bị đâm tới mềm nhũn, cả người mềm như bông không thể nhắc lên nổi. Nàng mở cái miệng nhỏ thở dốc, lại bật ra tiếng rên rĩ kiêu diễm, ghen ngào.

Hoàng đế yêu thích không ngừng, bị nhu tình mật ý làm lòng mềm mại, ngọt ngào. Hắn khẽ hôn vào lòng bàn tay nàng, nhẹ nhàng như lông vũ, hắn ngửi được một chút mồ hôi, một chút hương hoa đào.

"Bảo bối của trẫm." Một tiếng thở dài phát ra từ trong cổ họng hắn.

Đề tài nói chuyện phiếm của nữ tử vĩnh viễn không ngoài nam nhân, y phục và đồ trang điểm. Trong cung, khi mọi nữ tử đến thỉnh an Hoàng hậu, mọi người theo thường lệ lại bắt đầu riu rít nói chuyện.

"Hôm qua Hoàng thượng đến cung của Trinh Bảo lâm, nghe nói Trinh Bảo lâm mời Hoàng thượng uống vài ly rượu đó..."

"Thật không biết xấu hổ, những lời này người nói với ta làm gì. Không cần người nói thì ta cũng đã biết rồi."

"Có điều rất kì quái." Người kia mách lẻo: "Hoàng thượng không nghỉ ở chỗ nàng ta."

"Cái gì?" Rất nhiều người dựng lỗ tai lên nghe.

"Cuối cùng Hoàng thượng lại đi đến chỗ Quý phi."

Trong lòng mọi người oan thán, quả nhiên Quý phi được sủng ái kéo dài không giảm. Cho dù Trinh Bảo lâm có điều kiện tốt, lại trẻ hơn vài tuổi, nhưng cuối cùng cũng thua vị Quý phi đã độc chiếm Hoàng thượng lâu ngày kia.

Bình Tu nghi cười rộ lên: "Không hổ là 'Trinh' Bảo lâm, quả nhiên giữ chữ 'Trinh' mà không chịu buông tay." Chữ đầu là nói phong hào của nàng ta, chữ thứ hai là nói nàng ta vẫn còn trinh tiết như cũ.

Lời vừa nói xong, Hoàng hậu nhăn mày, cho nàng ta một ánh mắt.

Bình Tu nghi không tình nguyện dừng miệng. Vốn dĩ nàng cũng không thiếu kiên nhẫn như vậy, nhưng từ khi phong hào bị thay đổi, chỉ cần ai nói một câu trong lòng nàng lại tức giận. Không có cách nào thắng được Quý phi, vậy thì nàng đành phải đâm đạp mấy người phân vị thấp để hả giận. Tuy nói gia thế Trinh Bảo lâm quý trọng, nhưng đã vào cung thì không phải đều là nữ nhân của Hoàng thượng sao.

Nàng lại có con nối dõi kề cận, sao phải sợ nàng ta.

Đề tài được chuyển đi, có người khác hỏi: "Các người nói xem, Quý phi dưỡng da như thế nào mà trơn nhẵn hơn hẳn so với chúng ta."

Lệ Tu dung nhin không được mà cười: "Người sờ qua chưa?"

"Ta nào dám." Người nọ cười mỉa mai vài tiếng, nói tiếp: "Chỉ là đứng ở dưới mặt trời thì có thể nhìn ra điểm khác biệt. Giống như là đắp một lớp lòng trắng trứng gà vậy, nhìn như được làm từ nước vậy."

"Chỗ ta có một phương thuốc điều dưỡng rất tốt, là "Thiên kim phương", người chuẩn bị bao nhiêu bạc để mua đây?" Lệ Tu nghi cắn hạt dưa, rảnh rỗi trêu chọc.

"Thiếp thân chỉ hâm mộ thôi, vậy mà nường nường còn giễu cợt." Ai mà không biết "Thiên kim phương" đã sớm thất truyền.

"Nói tới Quý phi, thiếp thân mơ hồ đã ngửi qua mùi hương trên người Quý phi. Nó không hiện rõ như túi thơm của chúng ta, cũng không nồng. Chỉ là không biết có phải mùi thơm của cơ thể hay không thôi." Dương Thái nữ nhớ lại thời điểm dâng tặng lễ vật lần trước, gần người Quý phi nên nghe được mùi hương.

"Thật có người như vậy sao?" Có người kinh ngạc.

Tiêu Phi xưa nay luôn cao cao tại thượng thế nhưng nay lại nói vào một câu, nhưng lại là châm biếm: "Bốn cung nghe nói tiền triều có hậu phi khi còn bé đã ăn cánh hoa, để sau khi lớn lên da thịt sẽ sinh mùi hương. Nhưng ai biết có phải ăn vào hay không -?" Ý đằng sau là nói tới Tiết Bích Đào.

Mọi người nói thầm vài câu, cũng có người đồng ý. Từ nhỏ Quý phi đã được nuôi dưỡng ở khuê phòng, các nàng cũng không thể nào biết được. Với lại thân thể của nàng ta vốn suy nhược nên phải thường xuyên uống thuốc, nói không chừng còn có được liệu làm cho thân thể có mùi hương nữa.

Nói đến người khiến các nàng ghen ghét, bọn họ tình nguyện tin tưởng cách nói của Tiêu Phi, mà không phải là do trời thương, từ nhỏ đã có hương thơm.

Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo liền tới, bên ngoài giọng thông báo cao vút vang lên, Quý phi tới.

Nhất thời mọi người đều ngay thẳng cầm chén trà làm vẻ ta đây, hoặc là cầm khăn che môi, ý đồ che giấu sự xấu hổ của mình. Phàm là khi nói xấu sau lưng người khác, xong việc còn bị người ta phát hiện, bị người bắt tại trận trong lòng cảm thấy rất kì quái.

Nhưng các nàng cũng không tính là nói bậy, phần lớn là ghen ghét thôi. Cho nên chỉ thấy xấu hổ mà không kinh hoảng.

Tiết Bích Đào đi vào nhìn lên, ồ, ngời chính tề đoan chính như vậy, không phải chuẩn bị trốn tránh gì sao. Nàng hơi mỉm cười: "Hôm nay sao lại không ồn ào vậy?"

Ai nha, Quý phi nương nương ngài thật không có chút hàm súc nào.

Một câu nói ra, xấu hổ vô hình đã tan đi, nhất thời mọi người cảm thấy hàm răng ngứa ngứa, nhưng bất đắc dĩ cũng phải hành lễ thỉnh an.

Tiết Bích Đào vừa nói xong, tùy ý cong chân hành lễ với Hoàng hậu, bên kia Tiêu Phi bắt đầu nôn khan một trận. Trong phòng yên tĩnh, thậm chí còn nghe được tiếng gió thổi cỏ lay động làm người ta phải cảnh giác. Dựa vào thời điểm buồn nôn mà nói, Tiêu Phi không phải dùng để đối phó với Quý phi; Dựa vào chuyện buồn nôn mà nói, có khi nào có thai hay không đây.

Ánh mắt chuyển tới nơi phát ta âm thanh, Tiêu Phi, ha, là bệnh cũ của vị này.

Hoàng hậu thể hiện phong thái của quốc mẫu, quan tâm nói: "Còn uống phương thuốc cũ ư? Nên nói Thái y xem lại một chút, sao vẫn chưa thấy người tốt hơn."

Lần này Tiêu Phi nôn rất lợi hại, Như Nhi ở một bên vừa vỗ lưng nàng, vừa nói tình tình của nương nương nhà mình, lộ vẻ rất lo lắng: "Nô tỳ cũng đã khuyên nương nương, mong Hoàng hậu nương nương quan tâm đến nương nương nhà nô tỳ, thay nương nương mời Thái y đến đây."

Nhìn thấy Tiêu Phi lớn tuổi nhan sắc bị giảm sút, lại thêm nhiều bệnh tích tụ, đã sớm không có uy hiếp như lúc trước. Hoàng hậu rất hào phóng, lập tức cho Đinh Lan đi mời Thái y.

Tiêu Phi không ngăn cản được, nhưng nhìn lại thấy cũng được, lập tức từ bỏ.

Thái y tới, Hoàng hậu an bài hẳn xem bệnh ở thiên điện, dù sao trong phòng cũng đầy các vị chủ tử nương nương đang ngồi, nếu cứ tiến vào như vậy cũng không tốt.

Nhưng qua hồi lâu mà chỗ đó vẫn chưa ra kết quả, Hoàng hậu lại phái người đi hỏi, chỉ nói lại muốn mời thêm vài lão Thái y đến cùng chẩn bệnh. Hoàng hậu nhíu mày: "Tật xấu này khó trị tận gốc, Đình Lan, người tới Thái Y viện mời lão thái y có tư lịch tới đây."

"Vâng."

Bích Đào và An Quý nhân liếc mắt nhìn nhau, An Quý nhân gật đầu với nàng, nàng liền thả lỏng tâm tình. Rốt cuộc An Quý nhân mới là chuyên gia về y dược.

Lại đợi thêm thời gian uống hết chung trà, Hoàng hậu mệt mỏi, chúng phi tần sôi nổi cũng chuẩn bị cáo lui. Đình Lan lại đi ra từ thiên điện, mang đến một tin tức sấm sét: "Nương nương, Tiêu Phi nương nương... có thai, thai đã hai tháng ạ."

Tuy nói là như sét đánh giữa trời quang, nhưng đối với những phi tần không hiểu rõ mà nói, trong đầu tràn ngập ý niệm "Tiêu Phi nương nương sắp Đông Sơn tái khởi ư?"

Mà đối với Hoàng hậu nắm giữ sáu cục trong tay mà nói, lật qua Đồng sử ký lục mới biết, khoảng nửa năm nay Tiêu Phi không nhận được ân sủng, vậy là - Tiêu Phi công khai cho Hoàng gia đội nón xanh.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tiêu Phi

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Gió xuân thổi vào trong điện, nhẹ nhàng phất qua gò má mọi người, hoà thuận vui vẻ trên mặt không thẳng nỗi tâm tư thiên hồi bách chuyển của mọi người. Vốn dĩ là một buổi sáng sớm yên lặng thoải mái lại bị những lời nói của Đinh Lan đánh vỡ.

Theo lý, mấy năm liên tục con vua đều được sinh ra đã làm Hoàng hậu tu luyện thành tinh, gợn sóng bất kinh mới đúng. Nhưng Hoàng hậu lại biểu hiện ra một bộ dáng ngơ ngẩn, nói không vui, cũng không giống, nói mất mát, lại càng không thể nào. Chính là nhìn tinh thần hơi không đúng. Mọi người nào nghĩ được đến nguyên nhân kinh thiên động địa kia, nên nhất thời đoán không đúng, liền chỉ đơn giản biểu đạt sự vui mừng của mình là được.

"Mấy năm nay trong cung cũng chưa được nghe thấy tiếng khóc của hài tử ra đời, cái thai này của Tiêu Phi nương nương tới thật đúng thời điểm." Bình Tu nghi nói, như có như không nhìn thoáng qua Tiết Bích Đào. Trong mắt có ý là, nếu không phải Quý phi bá chiếm Hoàng thượng thời gian quá dài, lại chỉ sinh được mỗi Ngũ Hoàng tử, thì cũng không đến nỗi như thế.

"Đúng vậy, đây chính là việc vui lớn của Hoàng gia." Rốt cuộc ở mặt ngoài cũng là người của Bình Tu nghi, nên An Quý nhân cũng đi theo nói câu chúc mừng.

Ánh mắt Lệ Tu dung chuyển tới trên người Tiết Bích Đào, rồi lại chuyển tới trên người An Quý nhân. Nàng suy nghĩ thật lâu không biết thuộc Quý phi giao cho nàng lấy được từ đâu, ban đầu nàng cho là tộc nhân Tiết thị đưa vào cung, bây giờ ngẫm lại, trong cung có An Quý nhân thông hiểu được lý hỗ trợ cũng không phải là không có khả năng. Vì dù sao các nàng cũng từng cùng ở Trữ Tú cung, giao tình tựa hồ so với người bình thường thì tốt hơn một chút.

Nhưng mà, cái này cũng có quan hệ gì với nàng đâu, dù sao nàng cũng ở trên con thuyền này rồi. Nàng cười như hoa xuân, sau đó nói: "Ai nói không phải chứ, thiệp thân tính toán đi thiên điện nói một tiếng chúc mừng với Tiêu Phi nương nương, còn ai muốn đi cùng không?"

Hoàng hậu nghe thấy câu này, rốt cuộc hoàn hồn. Trên mặt nàng có chút do dự, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, liền lên tiếng ngăn cản các nàng: "Người mang thai đều không chịu nổi mệt nhọc, các người vẫn nên về trước đi, để ngày khác lại đi Vĩnh Thọ cung xem nàng cũng không muộn." Tiêu Phi nhất định biết tình huống của mình lúc này, ai biết có phải bây giờ đang nháo lên ở thiên điện hay không, việc này không nên làm người khác hoài nghi, nếu như tin tức lan ra, liền không dễ xử lý.

Hoàng hậu đã mở miệng ngăn cản, các nàng cũng không tiện cứng rắn đòi đi, huống hồ cũng không có mấy người thật tình muốn đi chúc mừng. Mọi người nói cáo từ, liền từng người tan.

Chẳng qua đây dù sao cũng là một chuyện đại sự, mọi người kết bạn thành tốp năm tốp ba, châu đầu ghé tai nhau ở trên đường, hoặc là dứt khoát tới trong cung người khác để cùng nhau thương lượng.

Vĩnh Bảo lâm cùng Lệ Tu dung đều ở Hàm Phúc cung, nên trên đường tất nhiên là kết bạn. Hai người một người minh diễm nhanh nhẹn, một người rộng rãi hào phóng, ngày thường cũng có thể nói được vài câu với nhau.

Lệ Tu dung cảm thấy Vinh Bảo lâm người này nàng thấy không rõ, nàng ta không tranh sủng không kết phái, trừ bỏ lần đó lúc thỉnh an biểu hiện có chút ngu ngốc, đến mức lơ đãng giúp Quý phi một phen, những lúc còn lại cũng không thấy nàng có chỗ nào xuất sắc cả. Tuy không phải mỗi ngày đều nhất mình ở trong phòng, nhưng cũng không thấy nàng ta giao lưu với ai, mà nàng lại thường xuyên nghe thấy tiếng cười đùa của nàng ta cùng tỳ nữ.

Chẳng qua, thỉnh thoảng nàng ta lại hỏi thăm mình chút tin tức của Quý phi, ví dụ như hiện tại.

"Không phải nói ngày hôm qua Hoàng thượng mới đi chỗ của Quý phi nường nường sao, mà hôm nay lại nghe được tin tức Tiêu Phi mang thai, không biết nàng có thương tâm hay không nữa."

Lệ Tu dung thoáng nhìn cử chỉ của nàng ta, hỏi: "Người quan tâm Quý phi nường nường?"

"Quý phi nường nường lớn lên thật đẹp, thấy mỹ nhân thương tâm thiếp thân luôn luôn không đành lòng." Vinh Bảo lâm nhú mày biểu tình không đành lòng, sau đó giống như nghĩ tới cái gì, hơi có chút ngượng ngùng nói: "Thiếp thân quên mất, nghe nói nường nường cùng Quý phi nường nường không hợp."

"Lúc trước bốn cung không cẩn thận gây ra tai họa, may mà Quý phi nường nường khoan hồng độ lượng, không có trách phạt." Lệ Tu dung đem chuyện cũ nói thật ra, nhìn không ra nàng chán ghét Quý phi, nhưng cũng không thấy nàng có bao nhiêu cảm kích với Quý phi. Chẳng qua là lúc người bình thường bị hỏi đến cái nhìn đối với người khác đều sẽ trả lời mà thôi.

Dù sao nàng cùng Quý phi cũng là quan hệ ngầm hợp tác, không nên để lộ với người khác.

"Quý phi nương nương thật là người có lòng dạ rộng lớn." Vinh Bảo lâm một bộ dáng ngưỡng mộ.

Lệ Tu dung vẫn cảm thấy cổ quái, nàng hỏi thăm: "Trong cung có không ít mỹ nhân, ngay cả Trinh Bảo lâm mới vừa vào cung cũng không tệ mà."

Vinh Bảo lâm bĩu môi: "Trinh Bảo lâm thì tính cái gì, một tiểu nha đầu mười lăm tuổi còn chưa nảy nở, lấy đâu ra được sự minh diễm hào phóng như Quý phi nương nương."

"..." Cùng là mười lăm tuổi, người lại nói người khác như vậy là như thế nào.

"A." Vinh bảo lâm sờ sờ cái mũi: "Thiếp thân hay nói thẳng, nương nương đừng để ý."

Lệ Tu dung từ bỏ việc tìm tòi nghiên cứu nàng ta, chỉ cảm thấy đây là do xuất thân tướng môn, là một tiểu cô nương nói chuyện không đi qua đại não mà thôi.

Nhưng câu nói cuối cùng của nàng ta, lại làm tâm nàng nhắc lên.

"Chỉ là không biết vì sao, nhìn qua thấy nương nương đối với chuyện Tiêu Phi nương nương mang thai, lại không có kinh ngạc." Vinh Bảo lâm cười cười, vẫy tay gọi Yên Phách đang theo ở phía sau: "Đi thôi."

"Nương nương đi chậm, thiếp thân xin cáo lui trước."

Bên kia Lệ Tu dung vẫn còn đứng tại chỗ nhíu mày trầm tư, bên này Vinh Bảo lâm đã vào phòng, nàng ở Quế Nguyệt các lúc trước Mẫn Quý tần ở.

"Chủ tử, làm sao người nhìn ra được?" Yên Phách thực sùng bái.

"Nhìn ra cái gì?"

"Chính là nhìn ra Lệ Tu dung thờ ơ đối với chuyện Tiêu Phi nương nương mang thai ý."

"Cái này á, ta thuận miệng nói thôi." Vinh Bảo lâm uống ngụm trà, nhàn nhã nói: "Không phải nàng ta đi theo Tiêu Phi sao, tại ta thấy nàng ta còn có tâm tình đi đánh giá Quý phi cùng với cái gì Quý nhân, liền dọa nàng ta một chút."

"Chủ tử có thể nhìn ra cái này cũng rất lợi hại đấy!" Yên Phách tiếp tục mắt lấp lánh nhìn chủ tử.

"Đương nhiên."

Ai bảo nàng cần phải chú ý Quý phi chứ, cho nên những tầm mắt đặt trên người Quý phi, nàng cũng đều phải lo lắng cố sức mà quan sát. Chẳng qua ngày tháng ở trong cung thật không thú vị, ngẫu nhiên nhìn biểu tình kinh ngạc của các nàng, cũng rất hăng hái nha.

...

Từ sau ngày đó, trong cung bình tĩnh một đoạn thời gian, đặc biệt là Hoàng hậu bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng, Hoàng thượng trong cơn giận dữ liền tự mình tra rõ, không cho Hoàng hậu nhúng tay vào, nên càng tĩnh như mặt hồ ngày xuân, nước không gợn sóng. Dù sao Hoàng đế cùng Hoàng hậu cũng khác nhau, Hoàng hậu có động tác, chúng phi hậu cung khó tránh khỏi nghe được tin lập tức hành động. Nhưng thế lực của Hoàng đế đã ăn sâu bén rễ, muốn làm được "Nhuận vật tế vô thanh" [2] cũng không phải không có khả năng.

[2] Nằm trong Bài thơ Xuân dạ hỉ vũ - Đỗ Phủ. Ý muốn nói làm việc yên lặng không chút tiếng động, dấu hiệu nào

Nhưng yên lặng qua đi, bão táp cũng theo đó mà đến.

Trữ Tú cung Phương Hoa các, Trinh Bảo lâm bị tin tức Nguyên Sương mang về làm cho cả kinh: "Tiêu Phi qua đời?"

"Vâng." Biểu tình của Nguyên Sương cũng ít khi trở nên ngưng trọng: "Nói là thái y kê sai thuốc, làm thai nhi trong bụng không còn. Tiêu Phi nhất thời luẩn quẩn trong lòng, treo cổ chết."

Hôm Tiêu Phi được chuẩn mạch thỉnh an, Trinh Bảo lâm bởi vì bị mất mặt mũi, không muốn nghe thấy người khác nhàn ngôn toái ngữ, cho nên không đi. Nếu không, khi nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của Hoàng hậu, có lẽ cũng có thể suy đoán ra được cái thai này của Tiêu Phi có chỗ không thích hợp.

Ban đầu nàng còn hâm mộ Tiêu Phi sau khi mang thai giá trị con người sẽ được tăng gấp bội, không nghĩ tới trong hậu cung này, dù cho có mang thai, cũng chưa chắc giữ được. Tiêu Phi rốt cuộc cũng ở Phi vị nhiều năm, mà cũng không thể ngăn được người có lòng ám hại.

Cảm khái ngàn vạn nhưng nàng lại không biết, lý do này chẳng qua là vì gạt người khác mà bịa đặt ra thôi, thái y kê sai đơn chính là thái y ngày ấy chẩn mạch ra Tiêu Phi có thai. Hẳn tất nhiên không chạy thoát được xử lý, chỉ có thể nói là vật hi sinh phát tiết lửa giận của Hoàng thượng.

Nhưng cái này cũng không gây trở ngại cho Nguyên Sương nhân cơ hội khuyên nhủ chủ tử: "Bây giờ chủ tử đã biết rồi chứ? Trong cung không yên lặng như trong phủ."

Trinh Bảo lâm trầm mặc.

Nàng cũng không phải thiếu nữ ngây thơ, muốn nói trong phủ yên lặng, cả gia đình Kiến An hầu phủ tất nhiên không phải thật sự yên lặng yên vui. Nhưng mà một thai phụ, một phi tần vì Hoàng gia mà khai chi tán

diệp, nói không còn liên không còn, không khỏi làm cho nàng rung mình, tựa như ở trong khoảnh khắc nàng cảm nhận được tinh phong huyết vũ [3] trong Hoàng cung.

[3] tinh phong huyết vũ: gió tanh mưa máu (chỉ sự tàn khốc).

Nàng cho rằng tranh đoạt sủng ái của Hoàng thượng là đủ rồi, nhưng hoá ra, như vậy vẫn chưa đủ.

Không dẫm người khác xuống, không chừng chính mình sẽ bị dẫm lên, càng không có cơ hội ngóc đầu dậy.

"Tiết Quý phi..." Nàng nhẹ nói một tiếng. Ca ca từng nói qua với nàng tính tình của Quý phi cùng nàng có chút tương tự nhau, nàng cho rằng Hoàng thượng thích loại này, càng vì nó mà tràn đầy tin tưởng. Nàng cảm thấy, cho dù không thể kéo được Quý phi xuống, nhưng ít nhất cũng có thể cùng ngồi cùng ăn.

Nhưng mà nàng đã quên, có châu ngọc ở trước, Hoàng thượng thấy nàng liền sẽ nhớ tới Quý phi. Đây là hoàn cảnh xấu.

Nhưng mà tính tình là thứ tích lũy lâu ngày khó sửa, chỉ có Quý phi không còn nữa, hoặc là địa vị của nàng ta ở trong cảm nhận của Hoàng thượng không bằng trước kia nữa, thì mình mới có thể có khả năng thay thế được nàng ta.

Nguyên Sương không biết chủ tử sao lại từ Tiêu Phi nói đến trên người Quý phi, nhưng nàng thấy chủ tử như có tâm đắc, nên cũng không quấy quấy rầy rầy nữa. Nàng là một tỳ nữ, dù thấy thế nào cũng vô dụng, quan trọng nhất vẫn là chủ tử có thể suy nghĩ cẩn thận.

...

Dực Khôn cung.

Vì Tiểu Thừa Cảnh sắp sửa đi học đường học vỡ lòng, Tiết Bích Đào không yên lòng, lại giúp hã sửa sang lại đồ vật phải dùng một lần nữa, mới dặn dò Phụng Tử: "Hã lần đầu đi học nên khó tránh khỏi xa lạ bất an, nếu như khóc nháo lên, bên trong có để điểm tâm hã thích ăn, người lấy ra dỗ hã là được."

Phụng Tử hé miệng cười: "Sao nô tỳ có thể không biết cái này. Huống hồ tiểu chủ tử xưa nay đều là bộ dáng tiểu đại nhân, cũng chỉ có ở trước mặt chủ tử mới thích khóc nháo, lúc ở cùng người khác cũng không như vậy đâu."

"Đúng vậy, cái vẻ mặt này, mười phần giống Tống ma ma." Sơ Hiểu mới vừa vào cửa liền nghe thấy lời này, vội không ngừng đi lên, ở bên cạnh xen mồm.

Phụng Tử mắng nàng: "Lại nghịch ngợm, tư thế uy nghi kia là giống Hoàng thượng. So sánh Hoàng tử với ma ma, cũng mệt cho người dám nói."

Sơ Hiểu ủy khuất: "Ta không phải..." Nghe chủ tử nói qua sao.

"Ừ, ít khi nói cười, con ta tương lai chắc chắn có tiền đồ lớn." Tiết Bích Đào cảm thấy nhi tử thế nào cũng tốt, mặt mày hớn hở nói lời kết thúc.

"Khụ." Phụng Tử ho nhẹ, nhắc nhở nàng: "Nương nương, sắp muộn giờ rồi."

Lúc này Tiết Bích Đào mới hoàn hồn, tiến lên ôm bảo bối cục cưng, thơm thơm khuôn mặt nhỏ mềm mềm ấm áp đang ngủ của bé: "Đoàn Đoàn, chúng ta phải đi đọc sách rồi." Cưng chiều hài tử chính là nói nàng, cũng sắp học vỡ lòng rồi, vẫn còn để hài tử ngủ nướng.

Đoàn Đoàn ngáp một cái, ôm lấy cổ mẫu thân, trẻ con nói: "Mẫu thân cũng đi."

Tiết Bích Đào sờ sờ đầu nhi tử: "Ngoan, nương không thể đi, Phụng Tử tử tử sẽ đi cùng con."

"Ồ." Đoàn Đoàn 'bẹp' hôn mẫu thân một cái, rồi yêu cầu xuống đất tự mình đi.

Tiết Bích Đào hôn lại một cái, để Phụng Tử đi theo, đưa hân tới cửa. Nhìn bảo bảo giống như một nắm bột mì, nghiêm khuôn mặt nhỏ, cầm cái giá nhỏ, dần dần đi khuất.

Trong lòng Tiết Bích Đào buồn bã thở dài.

Sơ Hiếu không quan sát cẩn thận bằng Phụng Tử, chỉ mang vẻ mặt hưng phấn, gấp không chờ nổi nói tin tức vừa nghe được cho chủ tử biết: "Chủ tử, Tiêu Phi mất rồi."

Tiết Bích Đào gõ nàng đầu nàng một cái: "Đi vào nói." Nhìn bộ dáng đầy cao hứng của nha đầu này, nói đến người đã chết có vẻ mặt như vậy sao!

"Ai."

...

Dường Tâm Điện, Hoàng đế nghe tin tức người được báo tới, chau mày: "Không tìm thấy người?"

"Bẩm Hoàng thượng, thần không đủ năng lực, xác thật không tìm thấy nam nhân kia."

Tiếng gõ bàn có quy luật vang lên, Hoàng đế cũng theo đó lâm vào trầm tư. Theo lẽ thường, Tiêu Phi không có khả năng xử lý sạch sẽ như vậy,

nam nhân thành niên xuất nhập hậu cung, vậy mà giống như bị bốc hơi, không tra được. Cái này có chút không thích hợp.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng khác, trầm giọng phân phó: "Đi tra đồ dùng của Tiêu Phi lúc còn sống, cùng cung nhân bên người nàng có khả nghi không. Còn có, tình huống tiếp xúc của các cung nhân nữa. Tra được lập tức bẩm báo báo."

"Thần tuân chỉ."

Hoàng đế thả lỏng người dựa lên lưng ghế, mày vẫn chưa giãn ra. Hắn có chút hoài nghi, Tiêu Phi là bị người hãm hại.

[2] Bài thơ Xuân dạ hỉ vũ - Đỗ Phủ

春夜喜雨

好雨知时节，当春乃发生。随风潜入夜，润物细无声。野径云俱黑，江船火独明。晓看红湿处，花重锦官城。

Hào vũ tri thì tiết

Đương xuân mai phát sinh

Tuỳ phong tiềm nhập dạ

Nhuận vật tế vô thanh

Dã kính vân câu hắc

Giang thuyền hoá độc minh

Hiếu khan hồng thấp xứ

Hoa trọng Cấm Quan thanh

Dịch nghĩa:

Mưa lành biết được tiết trời

Đang lúc xuân về mà phát sinh ra

Theo gió hây hây vào đêm tối

Tươi mát muôn vật mà không nghe tiếng

Đường quê đầy mây âm u

Thuyền trên sông chỉ thấy lửa sáng

Sớm mai trong vùng ẩm ướt đỏ thắm

Hoa nở đầy cả thành Cấm Quan

Dịch thơ:

Mưa lành cũng biết lựa lòng trời

Nhằm lúc xuân về nước mới rơi

Đêm tối âm thầm theo gió tới

Thấm nhuần vạn vật lặng không lời

Đường quê mây kéo đen u ám

Ánh lửa trên thuyền đậu lẻ loi

Nắng sớm chiếu hồng cảnh vật ướt

Cấm Quan thành ngập những hoa tươi.

(Nguyễn Minh)

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đập Phá

Edit: Nguyên Phi

Beta: Hy Thái phi

Tiết Bích Đào khép sổ sách lại, đưa đến trước mặt Sơ Hiếu: "Mang trả lại cho lục thượng cục."

Sơ Hiếu nhận lấy, ôm đi ra cửa.

"Nường nường..." Phụng Tử đặt trà bên cạnh Tiết Bích Đào, thuận thế quan sát nàng. Không phát hiện thần sắc nường nường nhà mình có gì không ổn, nhưng mà Hoàng thượng có thời gian lại nghỉ ở chỗ người khác, sao nường nường lại không tức giận?

"Bản cung không có việc gì". Tiết Bích Đào trầm ngâm, nàng quay đầu sang nhìn quân sư Vân Lũ, để nàng ấy giúp đỡ ra chủ ý. "Theo ghi chép của Đồng sử, Hoàng thượng cũng không có sủng hạnh phi tần." Cư nhiên chỉ đơn thuần là đắp chăn nói chuyện phiếm, thật là cho người ta không thể tưởng tượng.

Nhưng Hoàng đế cũng đã một thời gian không đến cung nàng, đây là sự thật.

Tình nguyện cùng nữ nhân khác nói chuyện phiếm cũng không tới tìm nàng. Không khỏi làm nàng nhớ tới thời điểm Hiền phi làm chuyện ngáng chân, nếu không phải người bên cạnh khuyên hãm nói ra suy nghĩ, để nàng phát hiện ra nguyên nhân, vậy còn phải cần thêm một đoạn thời gian.

Vân lữ cũng khó hiểu, nàng đoán: "Gần đây khi nương nương ở cùng Hoàng thượng, có từng làm Hoàng thượng tức giận?"

Tiết Bích Đào chống cằm suy nghĩ nửa ngày, nói: "Hẳn là không có đi." Trước khi Tiêu phi chết còn tốt...

Tiêu phi?

"Các người cũng ngẫm lại xem". Sắc mặt Tiết Bích Đào nghiêm trọng. "Có phải sau khi Tiêu phi chết thì Hoàng thượng mới bắt đầu không đến Dực Khôn cung hay không?"

"Nương nương nói nô tỳ mới cảm thấy, đúng là như vậy." Phụng Tử thận trọng, hồi tưởng giây lát liền trả lời.

"Chẳng lẽ Tiêu phi cũng giống như Hiền phi..." Trước khi chết mách lẻo gì đó với Hoàng đế? Nàng lẩm bẩm.

Vân Lữ lại thay đổi góc độ, nàng nghĩ một chút, hỏi: "Nương nương, chuyện chúng ta giao cho Lệ Tu dung làm, có tiết lộ ra ngoài hay không?"

"Chúng ta tất nhiên là không có, nhưng mà Lệ Tu dung thì không chắc... Ý của người là, Hoàng thượng biết chuyện này?" Tiết Bích Đào căn môi suy tư.

"Nô tỳ cảm thấy đây cũng là một khả năng."

"Người nói không phải không có lý." Trong cảm nhận của Hoàng đế, hình tượng của nàng là nũng nịu hay nháo, ngẫu nhiên thích đùa dai, mặc dù khác hình tượng nữ nhân truyền thống một trời một vực, nhưng một khi là nam nhân, đều hy vọng nữ nhân mình coi trọng thuần khiết không có tâm cơ. Tay nhiễm máu tươi dơ bẩn, đều là tồn tại khiến người chán ghét.

Nhưng cung đình xưa nay quy củ ngấm là như thế, nữ nhân làm khó nữ nhân, đơn giản là vì nam nhân mới định ra quy củ như vậy.

Một bên nhìn nữ nhân tranh đoạt, dẫm đạp nhau, một bên lại sợ các nàng không đủ thuần thiện tốt đẹp, ở đâu có chuyện tốt như vậy?

Tiết Bích Đào đau đầu, xoa lỗ tai: "Hắn thật là phiền."

"..." Chủ tử, người ngài nói không phải Hoàng Thượng đi?

Sơ Hiếu được lệnh đi đưa sổ sách đã quay lại, còn mang về một tin tức: "Nương nương, nghe nói Hoàng thượng gặp Trinh Bảo lâm ở ngự hoa viên, Trinh Bảo lâm đánh một khúc đàn cho Hoàng thượng..."

Nàng do dự một chút lại nói: "Hoàng Thượng đã lật thẻ bài của Trinh Bảo lâm."

Xét thấy mấy ngày nay Hoàng đế đều chỉ là lật thẻ bài mà không ngủ với nữ nhân nào, Tiết Bích Đào cũng không để ý nhiều. Phất tay: "Đã biết". Giống như không có việc gì tiếp tục uống trà.

Chỉ có Phụng Tử thấy chủ uống trà, rằng lại nghiêng đến sắp nát, có chút bất đắc dĩ.

Chủ tử kỳ thật vẫn để ý đi?

Vừa nghiêng rằng vừa âm thầm tự mình gặm nhấm nỗi đau. Tiết Bích Đào cho rằng phương pháp giải quyết cũng không dễ nghĩ ra được, cho dù thật sự là vì Tiêu Phi mà bản thân bị bại lộ, nàng hiện tại cũng không nghĩ ra được biện pháp "cứu vớt hình tượng" trong lòng Hoàng đế, huống chi hiện tại nàng cũng không có hứng thú suy nghĩ đến việc này. Việc này khó giải quyết, nàng quyết định trước tiên ngủ một giấc, làm cho đầu óc tỉnh táo.

Sáng sớm hôm sau, không đợi chủ tớ lại tiếp tục thương lượng, đã có thỉnh thiếp gửi đến chỗ Tiết Bích Đào. Khoé mắt nàng loé loé: "Trinh Bảo lâm thỉnh bản cung đi... chơi cờ?"

"Chủ tử sớm phân phó chúng nô tỳ bố trí tốt nhàn thính, hoa quả tươi điểm tâm đều có. Ở bên ngoài ngắm hoa làm thơ, hay phần trà chơi cờ ở bên trong đều được, không phải rất lý thú hay sao? Trừ bỏ Quý phi nương nương ngài, còn có rất nhiều vị chủ tử." Cung nữ mang thỉnh thiếp tới khéo miệng nói.

Tiết Bích Đào trầm tư một lát, nói: "Về hồi bẩm Trinh Bảo lâm, bản cung nhất định sẽ đến."

"Quý phi nương nương chấp nhận đến, chủ tử biết được, nhất định sẽ rất vui mừng." Cung nữ tươi cười càng xán lạng, ngàn ân vạn tạ rời đi.

"Sao nương nương lại đáp ứng đi?" Trong ba người Sơ Hiểu là người hấp tấp nhất, mở miệng hỏi trước.

"Tóm lại không phải một Hồng Môn Yến, bình thường". Tiết Bích Đào mím môi tự hỏi, lại nói: "Nhiều người như vậy, nàng dám gây xự sao? Hơn phân nửa chỉ là muốn thăm dò mọi người. Còn có... làm hoà chuyện lần trước." Hôm qua Hoàng đế nghỉ ở chỗ nàng ta, ai biết được có thật sự chạm vào nàng ta hay không.

Nếu không nàng rầm rộ mời người làm chi?

"Vậy chuyện Hoàng thượng..." Vân lữ hỏi, vốn hôm nay còn muốn thương lượng.

"Không tốn nhiều thời gian, chờ bản cung trở về lại nói."

Sơ hiểu nói thầm: "Chẳng qua chỉ là một từ lục phẩm Bảo lâm, cũng muốn học người khác khai tịch mở tiệc, nương nương cần gì cho nàng mặt

mũi?"

Trong cung có rất nhiều người địa vị cao, vị trí từ lục phẩm quả thật có chút thấp, nhưng nhìn phân thượng gia tộc nàng ta, không ít người vẫn cho nàng ta mặt mũi, ít nhất tâm nhân nhất định là đi đủ. Những ngày trong cung nhàm chán khó chịu, có người chịu mở đầu, liền sẽ có người đến xem náo nhiệt.

Tiết Bích Đào che miệng ngáp một cái: "Sau khi điện tuyển cũng không có chạm mặt nàng, gặp một lần cũng tốt." Có chút chuyện, không tự mình ra trận không được. Hôm qua cầu Hoàng đế nghỉ ở chỗ nàng ta, không đảm bảo thời điểm nàng ta khoe ra sẽ không để lộ ra một hai câu.

Huống chi, nàng cũng là đi thăm dò nàng ta.

Một đường phân hoa phát liễu, cuối cùng đến nhàn thính đã được chuẩn bị tốt. Ngoài thính có mấy vị phi tần phục sức tam phẩm đang đứng, không biết người đối diện trên ghẹo cái gì, một người trong đó trốn phía sau cành liễu, mắt tràn đầy vừa giận vừa bức nhìn. Nếu như tại đây có một nam nhân, nhìn thấy hình ảnh này cũng sẽ không tránh khỏi tim đập thành thịch.

Bên trong thính không ít người, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, hai người đánh cờ trước mắt đúng là Tào Tuyển thị cùng Bình Tu nghi.

Bình Tu nghi vậy mà cũng bị thỉnh tới, làm cho nàng có chút kinh ngạc.

Trong cung ai không biết quan hệ của Bình Tu nghi cùng Trinh Bảo lâm không tốt, lúc này lại cho Trinh Bảo lâm mặt mũi không biết là vì lý do gì.

Tào Tuyển thị không biết là nhạy bén hay là phân tâm, như là cảm ứng được cái gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua nơi này. Ánh mắt của nàng vẫn ám

trầm như lần đầu tiên Tiết Bích Đào nhìn thấy, sau khi ánh mắt chạm vào tầm mắt của Tiết Bích Đào liền nhanh chóng cúi đầu. Quân cờ đen trong tay "lạch cạch" rơi xuống, Bình Tu nghi liếc mắt nhìn nàng một cái, không biết là do ván cờ hay là chướng mắt nàng, lắc lắc đầu.

Môi nàng nhấp nhấp.

Bình Tu nghi ung dung thông thả thu tay, đứng dậy nhìn về phía Tiết Bích Đào, hành lễ cười nói: "Còn đang tính toán chờ Quý phi nương nương tới đây." Những người xung quanh nàng đồng loạt cúi đầu.

Tiết Bích Đào thản nhiên đi vào trong phòng, tìm ghế dựa ngồi xuống, nàng nói: "Không cần câu nệ, vừa này đang làm gì, cứ việc tiếp tục."

Người trong phòng vì Tiết Bích Đào đến mà không khí trầm xuống, qua một hồi lâu mới bắt đầu náo nhiệt lên, mọi người tiếp tục đùa giỡn. Nhưng mà tới một hồi lâu, cũng không thấy chủ tiệc Trình Bảo lâm.

Không đợi người khác hỏi, chủ tiệc cuối cùng khoan thai tới muộn. Cung nữ phía sau nàng cầm một cuộn giấy, nhìn bộ dáng thần bí như là bên trong có huyền cơ gì đó. Nàng biếng nhác mở miệng cáo tội với mọi người, tiếp theo cười nói: "Trong tay có một chuyện thú vị muốn chia sẻ cùng các vị, đồ mang từ trong nhà theo nhiều, tìm hơn nửa ngày mới tìm được, cho nên đến muộn. Để các vị đợi lâu..."

Xem ra không chỉ khoe súng, còn khoe cửa. Tiết Bích Đào nghĩ thầm.

Có điều lòng hiếu kì của mọi người cũng bị gợi lên, dừng mọi hoạt động, tốp năm tốp ba tụ lại bàn luận, đoán bức hoạ kia là hoạ cái gì.

Cuộn giấy được hai cung nữ từ từ mở ra, trên giấy là một nữ tử búi tóc vân kế cao cao, tay áo nhẹ nhàng lay như thiên tiên, hành vi cử chỉ đều được hoạ một cách chân thực. Các chi tiết được mô tả tỉ mỉ với những

đường nét mượt mà và màu sắc sống động, cảnh vật giống hệt như hình ảnh chân thực.

"Không biết "thú vị" Trinh Bảo lâm nói là ở chỗ nào?" Bình Tu nghi mở miệng, hỏi ra nghi hoặc của mọi người.

Trinh Bảo lâm không chút hoang mang cười, phân phó cung nữ mang rượu đổ lên bức tranh. Rượu kia đổ lên tranh, không bao lâu, nữ nhân trong tranh say hai má hồng. Cả người mất đi một phần tiên khí, lại nhìn càng chân thực.

Thấy mọi người xem ngẩn ra, Trinh Bảo lâm cười nói: "Tranh mỹ nhân say này, chính là tình xảo thú vị."

Mọi người thấy vật mới lạ như vậy, tự nhiên sẽ sinh ra một chút cảm giác kính nể với chủ nhân của nó. Không ít người đón lời hứa theo, sau đó đều lại gần xem cẩn thận.

Trinh Bảo lâm đảo qua chung quanh, chỉ thấy mình Quý phi không có hứng thú ngồi ở chỗ đó, mày không khỏi nhăn lại, cảm giác vui sướng phai nhạt đi một chút. Nàng cho Nguyên Sương đi ứng phó mọi người, đi đến bên cạnh Tiết Bích Đào, nhẹ giọng hỏi: "Quý phi nương nương dường như đối với món đồ này của thiếp thân không cho là đúng?"

Tiết Bích Đào không phải không cho là đúng, nàng vừa nhìn thấy cũng là kinh ngạc cảm thán, nhưng là nàng điều chỉnh mau, kinh ngạc cảm thán qua đi, tinh thần liền bay tới việc làm thế nào giải quyết tâm tình hồng của Hoàng đế.

Nhưng là đối với địch nhân, tất nhiên không thể ăn ngay nói thật. Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói: "Còn tốt"

Trinh Bảo lâm thấy bộ dáng này của nàng, không buông tha cười nói: "Hôm qua khi Hoàng thượng nhìn thấy thì rất hứng thú, nhìn một hồi lâu

cũng không cho thiếp thân thu hồi. Hoàng thượng nói..."

Nàng cười thấp xuống, nhẹ giọng nói bên tai Tiết Bích Đào: "Bộ dáng thiếp thân say rượu giống hệt như người trong bức hoạ, mặt đỏ như sen nở, da trắng như ngưng chi[1]."

[1]Ngưng chi: Dầu mỡ đông. Hình dung da thịt trắng trẻo mịn màng

"Thì ra tối qua Trinh Bảo lâm đã lấy bức hoạ ra, hôm nay lại phải đi tìm hết nửa ngày." Trên mặt Tiết Bích Đào vẫn không thấy tức giận, ngược lại kì quái nhìn Trinh Bảo lâm, giống như đang nói "trí nhớ đúng thật là kém."

Trinh Bảo lâm cứng mặt, lúc này lại là nàng bị Tiết Bích Đào chọc tức.

Móng tay trong tay áo ghim chặt vào lòng bàn tay, cố nói tiếp: "Lại nói, thiếp thân còn phải đa tạ Quý phi nương nương. Nghe nói bế tẩm ngọc Lam Điền là lúc trước Hoàng thượng xây lên vì nương nương. Hiện nay lại tiện nghi cho thiếp thân, hôm qua sau khi thiếp thân uống rượu say, ra một thân mồ hôi, sau đó liền cùng Hoàng thượng..." Lời nói dừng lại khiến người ta không khỏi nghĩ nhiều, nàng trần thuật lời nói ngọt ngào, tươi cười xán lạn.

Ý định là không làm người tức chết không buông tha.

Nàng cũng không tin Quý phi thật sự đam mê đến nước này, nếu không nàng thật sự phải hoài nghi Quý phi đối với Hoàng Thượng là có thật lòng hay không. Nơi nào có nữ nhân không ghen?

Lúc này Tiết Bích Đào xác thật khó chịu, Hoàng đế liền tính là mình đã dùng qua, nhưng tạm thời nàng lại không có năng lực khống chế tư tưởng cùng hành động của hắn, nàng luôn luôn làm hết sức, làm không

được thì bỏ. Nhưng nếu Hoàng đế cùng nữ nhân khác ở trong bồn tắm xây lên vì mình tắm uyên ương, thật đúng là tức chết người.

"Thật phiền." Bên tai đột nhiên phát ra thanh âm oán giận làm Trinh Bảo lâm hoảng thần, này, là Quý phi nói?

"Bản cung không thích người khác dùng đồ vật bản cung đã dùng qua". Tiết Bích Đào nhếch mi, nhìn về phía Trinh Bảo lâm. Thân là Quý phi, nàng tất nhiên là phải phô trương, nàng không mang cung nhân vào phòng, là bởi vì phòng không đủ lớn. Thấy Trinh Bảo lâm ngây ra, đứng dậy phúi quần áo không hề dính bụi, đi ra ngoài.

Nàng vẫy tay gọi đại thái giám Tiểu Lâm Tử, mệnh lệnh nói: "Gọi người đi phá hủy bể tắm ở Phương Hoa các." Nàng nói lời giật gân một cách nhẹ nhàng.

Tiểu Lâm Tử lại sờ sờ lỗ tai hoài nghi mình nghe lầm: "Nương nương là muốn nô tài... hủy bể tắm ngọc Lam Điền kia?"

"Bản cung cho người một canh giờ, nếu không xong, vị trí của người cũng không cần làm nữa."

"Nô tài tuân mệnh!" Tiểu Lâm Tử nào còn dám có nghi vấn, lập tức liền lãnh một đám người tìm đồ vật đi hủy bể tắm.

Phi tần ở trong phòng nghe thấy thanh âm ồn ào bên ngoài khó hiểu, gác tranh qua một bên ra ngoài nhìn. Thấy ở cửa Phương Hoa các, một đoàn người không biết cầm trên tay cái gì xông vào bên trong.

Những cung nhân thấy là người của Dực Khôn cung, sợ thế lực của Quý phi, hơn nữa e ngại thứ trên tay bọn họ, cho nên không có ngăn lại, để cho các nàng xông vào đập phá loạn một hồi.

Trình Bảo lâm tức giận, lấy thân phận phi tần thét ra lệnh bọn họ ngừng tay, bọn họ cũng mắt điếc tai ngơ.

Chúng phi tần trợn mắt há hốc mồm, từ xưa đến nay, nào có phi tần nào dám làm như vậy? Không đúng, phải nói là xưa nay nữ nhân nào không giả vờ yếu đuối mềm mại trước mặt Hoàng đế, ai sẽ dám lộ ra mặt ngang ngược cùng kiêu ngạo của mình, huống chi là... bưư hân?

"Nương nương, này xem như là lấy lùi làm tiến sao?" Thanh âm âm ỉ phía sau lọt vào tai, Vân Lũ quay đầu nhìn thoáng qua, tiến sát lại nắm lấy tay chủ tử, nghi hoặc hỏi. Xảy ra việc này, Hoàng thượng nhất định sẽ đến gặp nương nương, đến lúc đó muốn nói cái gì cũng có thể nói, sách lược gì cũng có thể tiến hành.

"A" Tiết Bích Đào lười biếng đẩy nhanh liễu đang cản đường, nói: "Bởi vì nàng làm bản cung tức giận."

"....."

Có điều, cũng là lúc cần minh bạch với cầu hoàng đế. Không làm ồn ào, sao có thể chạm đến mấu chốt của hân, sao có thể lật ngược tình thế?

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Chuyên Sùng

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Không bao lâu, việc này liền như gió xoáy quét đến từng góc hoàng cung. Đa số phi tần đều có biểu hiện như nhau, hoặc là ném chén ly muống đĩa trong tay, hoặc là trên tay không có đồ vật thì lấy biểu tình ngây ngốc chứng minh bản thân giật mình. Tóm lại chính là - tập thể câm nín.

Có điều Hoàng hậu nương nương ở Trường Xuân cung thì có vẻ có trình độ cao hơn nhiều, nàng hơi ngẩn ra một khắc, liền lập tức lấy lại tinh thần hỏi: "Trước khi nàng ta sai người đi làm việc này, đã xảy ra chuyện gì?"

Kim ma ma cau mày nói: "Người của chúng ta không tra được cụ thể, chỉ báo lại là Trinh Bảo lâm nói nói mấy câu với Quý phi."

"Nói mấy câu liền khiến cho nàng ta đập bể tắm mà Hoàng thượng xây cho nàng ta?" Khóe miệng Hoàng hậu kéo nụ cười: "Trinh Bảo lâm này, bản lĩnh không nhỏ nha."

"Nương nương, lượng thứ cho lão nô nói thẳng, từ trước đến nay Quý phi làm việc không có cố kỵ, lần này cũng chẳng thấy là vì chuyện gì mà tức giận." Kim ma ma không hiểu, nhìn qua chủ tử còn như rất vui vẻ vậy.

Cứ mặc cho Quý phi tác oai tác quái thế kia, chỉ sợ hoàng cung đều để nàng ta nắm giữ, nương nương còn có thể có uy nghiêm gì đây?

"Đúng là không nhất định nàng ta phải nổi giận, có điều, tất nhiên Hoàng thượng sẽ tức giận." Hoàng hậu nhắc nắp trà, khẽ nhấp một ngụm. Dù sao cũng là Hoàng thượng tự mình ra lệnh cho người khác xây, một phen tâm huyết tặng cho nàng ta. Vậy mà nàng ta không vui một chút liền đập vỡ, Hoàng thượng sủng nàng ta thích nàng ta như thế nào thì nhất định cũng sẽ thất vọng buồn lòng.

Hơn nữa Trinh Bảo lâm còn ở giữa gây thêm chuyện, kết cục liền khó nói.

Đều nói một bước sai, từng bước sai. Ai biết được đây có thể là bước đầu khiến Tiết thị thua hết cả bàn cờ hay không.

Lúc này ở Trữ Tú cung, Trinh Bảo lâm có bản lĩnh không nhỏ trong miệng Hoàng hậu đang đối diện với bể tắm ngọc Lam Điền cùng với bột ngọc vỡ tan trên mặt đất, thân mình quơ quơ. Trên trán nàng không tự giác được mà thấm ra mồ hôi mỏng, môi cắn chặt, sắc mặt có chút tái nhợt.

Dù sao nàng cũng được trong nhà nuôi chiều lớn lên, hơn nữa tuy ở đại viện cũng có những thủ đoạn ngáng chân sau lưng, lời nói như giấu kim trong bông, nhưng hiện giờ lại là đao thật súng thật đang hùng hổ bổ nhào đến trước mặt, thực sự làm nàng bị kinh hách không nhẹ.

Ngay cả Nguyên Sương, giờ phút này tâm tình cũng cực kỳ nặng nề. Quý phi nương nương này, có dung mạo có sủng ái có tâm cơ, hiện tại xem ra càng có sự tàn nhẫn, làm việc không theo lẽ thường, trận chiến sau này, nên đánh như thế nào đây?

Tiểu Lâm Tử lấy khăn lau mồ hôi, chỉ huy người làm thôi mà cũng mệt vầy rồi! Hắn đề cao giọng: "Được rồi được rồi, dừng tay đi, dừng tay đi!"

Nội thị công công dẫn đầu trong cung này phần lớn là da thịt non mịn, nếu thực sự để bọn họ đi đập chỉ sợ sẽ bị rách tay. Đương nhiên những kẻ

làm việc nặng ở dưới thì sức lực lớn, bọn họ luôn có sẵn, công cụ đập thì tìm ở đâu đây? Tiểu Lâm Tử nhanh trí, hành lang bên kia không phải còn đang xây sửa sao, muốn thứ gì mà không có chứ.

Vì thế, bể tắm Lam Điền được làm từ ba màu ngọc: thúy (xanh) ngọc, mặc (đen) ngọc, hoàng (vàng) ngọc ở dưới sự điều khiển từ xa của Quý phi nương nương, dưới sự đồng lòng hợp lực của mọi người, rơi rớt dần từng viên sáng trong, tan tác giống như giếng hoang thành tàn.

Lúc này mọi người nghe được lời hô của Lâm công công, lập tức dừng tay, chờ sai bảo.

Tiểu Lâm Tử thanh thanh giọng nói, hần rất khách khí nói với Trinh Bảo lâm: "Quấy nhiễu ngài, thật là ngại quá, bọn nô tài liền cáo lui." Lời nói là khách khí, thần thái lại là kiêu căng.

Tất nhiên hần không có tư cách để kiêu căng, có điều ai bảo hần là người của Dực Khôn cung chứ. Hần đã sớm nhìn ra, nương nương nhà mình với Trinh Bảo lâm này không ưa nhau! Người mà nương nương nhìn không thuận mắt, hần có thể ôn tồn sao? Dù sao sau lưng hần không phải có nương nương à!

Trinh Bảo lâm tức đến môi cũng phải phát run. Nếu là ở hầu phủ, ai dám đến trong phòng nàng mà dương oai giễu võ? Nàng hé môi nhả chữ: "Nguyên Sương, tiền, khách!"

Quý phi có thể cho người cầm đồ đến đập, nàng lại không thể sai người mang trả qua đó. Mới chỉ vào cung, nàng còn chưa lập uy được, cung nhân Phương Hoa các sẽ không cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của nàng, ngay cả sai bọn họ ngăn cản những hung thần ác quỷ kia cũng không ngăn được, nói gì đến phản kích?

Trừ bỏ bảo trì đáng vẻ không thêm chấp nhận với hạ nhân, nàng còn có thể làm cái gì?

Nguyên Sương lĩnh mệnh tiền khách, lại sai khiến mấy cung nhân chỉ biết vâng vâng dạ dạ đi ra ngoài, vỗ lưng thuận khí cho chủ tử, nói: "Chúng ta căn cơ còn nông, mà chủ tử - rốt cuộc là hơi quá nóng nảy." Lần này mở tiệc, vốn ý nàng là muốn cho chủ tử thử Quý phi một chút, không ngờ tới chủ tử không biết nông sâu, trực tiếp đối mặt cùng Quý phi.

Hiện nay chính mình lại tức thành như vậy, chẳng phải là mất nhiều hơn được.

Trình Bảo lâm cười lạnh: "Ta nóng nảy? Các nàng chỉ biết xem diễn, cứ muốn chờ người khác chậm rãi hạ đi khí thế của Quý phi, nếu ta cũng giống như các nàng, trong cung này sẽ chẳng còn ai có thể ra mặt!"

Nguyên Sương trầm mặc, chủ tử nói nghe cũng có lý, nhưng đặt ở thời điểm đang thăm dò này thì cách làm này cực kì không phù hợp. Tuy nhiên hiện tại chủ tử đang nổi nóng, bản thân không tiện phản bác. Vì thế nàng thay đổi lời nói: "Hiện nay đã là như thế, không bằng liền nhân cơ hội lập uy, thu thập bọn cung nhân, sau này làm việc cũng tiện hơn chút."

Giống như hôm nay, nếu là ở chỗ của chủ tử nương nương có tư lịch thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy, ít nhất không thuận lợi như vậy. Mới vừa rồi quả thực là một đường thuận lợi thông suốt cứ như trong cung không người, đợi truyền tới chỗ người khác chỉ sợ cũng một trò cười.

Có nô tài trung tâm giữ gìn, tóm lại sẽ không giống nhau.

Lúc này Trình Bảo lâm không phản bác, nàng trầm mặc xem như cho phép.

"Ta muốn nghỉ một lát, người bảo người dọn dẹp mấy thứ lung tung rối loạn này đi. Nhìn phiền lòng."

Nguyên Sương nghĩ hiện nay đúng là chủ tử chẳng có tâm tình xử lý này đó, đỡ nàng ấy lên giường nghỉ ngơi, lại dịch chăn cho ổn rồi mới đi

gian ngoài xử lý.

Bích Đào bảo Sơ Hiếu ban thưởng cho Tiểu Lâm Tử, thông thả ung dung ăn canh táo đỏ nấm tuyết, thỉnh thoảng hỏi Phụng Tử một câu xem tiểu Thừa Cảnh học tập tiến triển thế nào, không có gì khẩn trương.

Không bao lâu, quả nhiên Hoàng đế đến, sắc mặt không được tốt.

Bích Đào ra dấu tay, Vân Lũ cẩn tuân chủ tử phân phó, sai cung nhân khác mang lên chén đĩa muống canh rồi dẫn đầu cáo lui, đóng cửa lại.

"Hoàng thượng có mệt không? Không bằng uống chén canh nấm tuyết giải lao chút." Nàng múc một muống canh từ trong tô đá xanh trong suốt vào trong chén, tiếp đón hoàng đế.

Hoàng đế mặt trầm như nước, hỏi nàng: "Đồ vật trăm đưa nàng liên không đáng giá như vậy sao?" Chuyện Tiêu Phi kia còn chưa có xong, hãn vốn còn đang đau đầu vì chuyện này, lại xảy ra chuyện này. Hãn vốn chú ý tới cảm xúc của nàng, không muốn tìm nàng trước khi suy nghĩ thông suốt nhưng lại nhịn không được mang theo thù cũ nợ mới tới cùng nàng tính toán.

Trên thực tế, hãn không phải giận nàng dối đãi thế nào với Tiêu Phi, nhiều năm tình cảm là không giả, nhưng tóm lại địa vị ở trong lòng mình so ra là kém nàng. Trái tim hãn băng giá vì cả bản thân hãn đều ở trong kế hoạch của nàng, thành cái đao để nàng hại chết Tiêu Phi.

Bích Đào đặt chén xuống, hừ một tiếng: "Đây là Hoàng thượng vì nữ nhân khác mà chất vấn ta?"

Hoàng đế không giống như trước đây mà ngon ngọt dỗ nàng. Hãn lạnh mặt, khóe miệng tươi cười mang theo nhàn nhạt châm chọc: "Thì thế nào,

nàng thật sự để ý?"

Hai người ở bên nhau nhiều năm, còn gì mà hăn không rõ. Nếu ngay cả người kề bên gối cũng không nhìn rõ được, hăn làm Hoàng đế cũng quá thất bại.

Ở mặt ngoài, xác thật mọi chuyện đều lấy hăn làm trung tâm, nhưng ngẫu nhiên trong lúc lơ đãng toát ra lạnh nhạt cùng không kiên nhẫn, lại làm hăn kinh hãi. Mà trải qua chuyện Hiền phi lần đó, hăn hiểu rõ là bản thân muốn nàng ở bên cạnh, mà không phải tạm bợ cùng nữ nhân khác. Cho nên dù phát hiện những mâu thuẫn như có như không kia, hăn cũng đều áp xuống trong lòng.

Hăn tìm lý do, cho rằng đây là do khi nàng còn nhỏ không được coi trọng gây ra.

Hăn có thể chậm rãi dạy nàng.

Sau khi Thừa Cảnh sinh ra, đúng là nàng bắt đầu biểu hiện ra cảm xúc ỷ lại hăn. Giống như khi Tiêu Phi chế tạo lời đồn đãi hãm hại Thừa Cảnh, lúc đó nhờ mình đi xử lý, tựa như cực kỳ tín nhiệm. Kết quả là, nàng vẫn bày cục trả thù Tiêu Phi, tính toán cả hăn vào cái âm mưu ấy.

Bích Đào sửng sốt.

Thần sắc Hoàng đế lạnh hơn: "Không trả lời được?" Hăn có thể cho nàng thời gian, nhưng không có nghĩa là nàng có thể mãi đứng một chỗ, không muốn tiến lên.

Bích Đào thật sự không trả lời được, bởi vì nàng không biết Hoàng đế lại phát điên cái gì, chỉ cảm thấy không khí này không đúng. Nàng dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn hăn: "Hoàng thượng muốn nói điều gì với ta?"

"Nàng thích trầm chứ?" Hoàng đế tới gần nàng, từ trên cao nhìn xuống mà hỏi, ngữ khí thật nhạt, lại khiến Bích Đào lập tức căng thẳng thần kinh.

Nàng có trực giác rằng lần này không thể giống như trước đây mà ứng phó cho qua. Huống chi, hoàng đế chưa từng có hỏi qua vấn đề này. Nàng bất giác im lặng.

Ngay khi Hoàng đế thất vọng, lại nghe được giọng nói êm nhẹ lại chân thật của nàng: "Chỉ có một chút."

Hoàng đế khựng lại: "Chuyện Tiêu Phi có phải nàng làm hay không?"

"Vâng."

"Tất cả mọi chuyện nàng đều đã lên kế hoạch, biết trăm nhất định sẽ tức giận mà giết nàng ta?"

"Vâng."

"Vì sao?"

"Nàng ta muốn hại Thừa Cảnh."

"Vậy trăm đâu? Nàng không hài lòng xử trí của trăm đối với nàng ta, vì sao không nói?"

Bích Đào cũng cười, châm chọc y như Hoàng đế ban nãy: "Các nàng đều là nữ nhân của ngài." Ai biết người nghe xong có cảm thấy ta lòng tham không đáy hay không, thậm chí quá mức ác độc tàn nhẫn.

Hoàng đế không biết nên tức nàng giận nàng hay là tự mình thương tâm. Nhiều năm như vậy, hẳn liền dường nàng uống phí. Bất luận đối tốt với nàng thế nào, nàng đều làm như không thấy.

"Nàng có từng thấy qua trẫm đối tốt với bọn họ giống như đối với nàng? " Hoàng đế nói quả thực có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cho nên Hoàng thượng rất tốt với ta thì các nàng là không tồn tại sao?" Nàng nhẹ nhàng băng quơ đáp lại một câu.

Sau khi nghe xong, Hoàng đế mang theo khuôn mặt không thể tưởng tượng mà nhìn nàng, tam thể tứ thiếp, Đại Nguyên triều ai không phải như thế? Huống chi hẳn là Hoàng đế. "Nàng muốn trẫm chỉ có một mình nàng?"

Bích Đào quay mặt, hờ hững mà chống đỡ.

Hoàng đế không thể chịu được thái độ này, hẳn ngăn chặn tức giận trong lòng: "Nàng nói rõ ràng cho trẫm!"

Bích Đào phiền lòng, nàng ý vào Hoàng đế đối tốt với nàng mà không hề cố kỵ điều gì, nhưng ngày thường còn không phải nàng vất óc tìm mưu kế khiến hẳn vui vẻ? Hẳn cho rằng ai cũng có thể nhìn thấy nàng làm nũng giả ngây sao! Hẳn không phải ông nội của nàng, lại không phải anh trai của nàng, dựa vào cái gì mà yêu cầu nhiều như vậy.

Khi Hoàng đế sắp sửa bắt được bả vai nàng, nàng trực tiếp quét tô canh nắm tuyết canh trên bàn xuống mặt đất, vỡ nát, nước canh tung tóe. Quả táo đỏ sạm lẫn long lóc, lăn đến bên chân Hoàng đế. Sắc mặt Hoàng đế chuyển xanh.

Nhưng chờ đến hẳn cúi đầu, lại phát hiện vật nhỏ đang khóc: "Hoàng thượng bức ta thì có ích lợi gì. Ta nói rõ ràng, Hoàng thượng làm được sao? Hoàng thượng luyện tiếu mỹ nhân, ta nói thì có ích lợi gì!" Khuôn mặt nhỏ nhắn kia kìm nén không được bao lâu liền tràn nước mắt, không giống bạch liên hoa chỉ có hai hàng lệ trong mà là tràn ra làm ướt cả hai bầu má. Nếu không phải nàng gắt gao căn môi, chỉ sợ cũng là lên tiếng khóc lớn.

Rốt cuộc sủng nàng nhiều năm như vậy, Hoàng đế thấy bộ dáng này của nàng, mềm lòng vài phần. Càng lâu, hắn nghĩ đến điều nàng muốn, trong lòng lại không còn mâu thuẫn bài xích, nghĩ cứ như vậy đáp ứng nàng cũng là có thể. Hắn cả kinh, không khỏi sa sầm ánh mắt nhìn người trước mặt: "Nàng không thích trẫm, lại muốn trẫm chuyên sủng một mình nàng, trên đời này làm sao có chuyện tốt như vậy?"

Ngữ khí này, lại như là có chút buông lỏng.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Duyên Phúc

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Bích Đào nhanh chóng gạt nước mắt trên má, mắt đen rạng rỡ tỏa sáng. Nàng nghĩ: cho dù nàng có thể nắm chắc tim của mình thì một nữ nhân sống trong sự sùng ái như vậy đều khó có thể không động tâm. Thứ nàng luôn dựa vào, cũng chỉ là việc tự nhận biết bản thân là người bên ngoài, mỗi khi động tâm liền nói với bản thân rằng đây chỉ là một trò chơi, một ngày nào đó người phải rời khỏi nó.

Nhưng gần đây nàng lại nghĩ, nếu yêu, vì sao lại không thể mạnh dạn mà sống với nó? Nhớ thời đại học, bạn cùng phòng luôn ồn ào rằng: "Đại học nói chuyện yêu đương thì làm sao, không thể kết hôn thì làm sao, liên không cho phép chúng ta phóng túng thanh xuân của bản thân sao? Cùng lắm thì, sau khi tốt nghiệp lại cùng nhau thất tình thôi." Tuy rằng trong hoàn cảnh ở hoàng cung cùng vườn trường đơn thuần là khác nhau, nhưng mục đích chủ yếu của nàng cũng chẳng phải cung đấu đến chết để ngồi trên vị trí Thái hậu.

Mà điểm số kỹ năng đánh giá là dựa trên tình cảm của Hoàng đế đối với nàng. Con người đều mắc cảm, nếu chính nàng không chịu trả giá chút nào, sao Hoàng đế lại không cảm thụ được chứ? Phải chờ tới giá trị điểm kỹ năng đạt tối đa, chỉ sợ cũng là chuyện xa tít mù khơi.

Nhưng muốn nàng chia sẻ nam nhân với nữ nhân khác, cũng thực sự quá cách ứng. "Hoàng thượng chính là nhất ngôn cửu đỉnh?" Nàng hỏi

không đầu không đuôi.

Hoàng đế nhìn thấy nàng không thềm cầm khăn tay, trực tiếp trở tay liền lau nước mắt, trong lòng không biết ra sao, cảm thấy nàng như vậy cực kỳ chân thật. Đợi khi tầm mắt chạm đến hốc mắt đỏ bừng vì khóc của nàng, không khỏi duỗi tay ra, một câu hỏi kia lại lọt vào tai, hấn tay dừng một chút: "Hả?"

Bích Đào cầm bàn tay mà Hoàng đế duỗi tới, nhân thế áp lên bên má mình. Nàng nghiêng đầu, dường như người ương bướng ném tô chén vừa rồi không phải nàng, hơi có chút ngây thơ mà nói: "Nếu ta yêu Hoàng thượng, Hoàng thượng liền độc sủng một mình ta?"

Vì vừa lau qua nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều của nàng mang theo chút lạnh lẽo. Hấn vuốt ve má nàng, ý niệm ở trong lòng thì đảo lộn trăm phương ngàn hướng. Đúng là ở tiền triều có ví dụ tương đồng, nhưng hấn chưa bao giờ có suy nghĩ qua là sẽ làm như vậy, hoặc là nói, hấn đã quen với hình thức cũ, cho nên trước nay không khi nào hấn nghĩ rằng chỉ có thể lựa chọn một người. Kỳ thật coi như có đến nơi khác thì hấn đều sẽ không tự chủ được nhớ mà tới vật nhỏ. Nhưng là...

"Nàng nói sẽ yêu trăm, liền thật sự có thể yêu?" Hoàng đế gấp gáp trong lòng nhưng vẫn ung dung nhìn nàng.

Lời nói cũng đã nói đến mức này, lại nhìn thái độ của Hoàng đế. Căng thẳng trong lòng Bích Đào thoáng thả lỏng, nàng lại bày ra tư thái ngày thường một cách quen thuộc, cọ cọ bàn tay của Hoàng đế, ngọt thanh oán giận: "Hoàng thượng cho rằng ta không khổ sở sao... Tuy rằng có vẻ ta chỉ có một chút, một chút yêu Hoàng thượng như vậy. Nhưng đó đều là bởi vì ngoại trừ ta ra, Hoàng thượng còn có rất nhiều rất nhiều nữ nhân. Nếu ta cứ ngây ngốc như vậy mà dâng cả trái tim bổ nhào vào Hoàng thượng..."

Hoàng đế nhìn chăm chú vào nàng, lại đợi một hồi lâu, mới chờ đến nàng nói nhỏ xiu: "Chẳng biết hậu cung này còn có ta hay không nữa."

Hắn nhớ tới những chém giết vô hình trong hậu cung, bỗng nhiên hiểu ra, nhưng đồng thời, lại có chút không vui: "Trẫm sẽ bảo hộ nàng."

Bích Đào hồ nghi nhìn hắn, sau một lúc lâu vẫn nói: "Ta không tin Hoàng thượng từ rất sớm đã bắt đầu yêu ta..." Mà nếu đã không yêu, thì làm sao có chuyện toàn tâm toàn ý bảo hộ.

Hoàng đế ghen lời.

Xác thật, trước khi hắn còn chưa có nhận ra tình cảm thật sự trong lòng, cho dù có phái hộ vệ âm thầm bảo hộ, cũng sẽ không phòng hộ thực nghiêm mật. Huống chi nữ nhân trong cung thủ đoạn ùn ùn không dứt, khó tránh khỏi khó lòng phòng bị. Nhưng về sau, hắn đã có an bài ở phương diện này.

Hắn buông tay, ôm nàng vào trong lồng ngực, thở dài nói: "Nếu nàng có thể làm được, trẫm tất nhiên không nuốt lời." Đây là đang nói việc chuyên sủng.

Bích Đào nắm vạt áo hắn, run bả vai cười rộ lên.

Hoàng đế nhú mày, cúi đầu nhìn nàng, lại chỉ nhìn thấy đầu tóc đen nhánh của nàng.

Hắn hỏi: "Làm sao vậy?" Bản thân nói nghiêm túc mà chính thức như thế, nàng lại bộ dáng đang nghe chuyện cười, không khỏi làm người tức giận.

"Ta cảm thấy..." nàng kéo dài âm, ngữ điệu ngăn không được trở nên nhẹ nhàng: "Hoàng thượng quá không có tin tưởng với bản thân, kỳ thật nếu không phải Hoàng thượng là Hoàng thượng, có hậu cung ba ngàn giai

lệ thì ta nhất định đã rất yêu, rất yêu Hoàng thượng." Lời nói đến cuối cùng, lại thành nghiêm túc. Nàng ngẩng đầu thực chân thành tha thiết nhìn hắn, lặp lại hai chữ "rất yêu".

Hoàng đế cười xoa xoa đầu tóc mềm mại của nàng, sung sướng nói: "Tuy trăm là Hoàng thượng, nhưng nàng muốn 'ba ngàn sủng ái tại một thân', trăm vẫn làm được." Trong phút chốc hắn nhớ tới Ôn Ngự nữ đã từng nói những lời này, lúc ấy hắn không để bụng, nhưng cho đến hôm nay, đối diện với sự vui mừng của người trước mắt, tình cảm càng thêm mãnh liệt, hắn phát hiện, có lẽ trong lòng, hắn đã sớm muốn đem ba ngàn sủng ái kia đưa mình cho nàng.

Có điều ban đêm khi tỉnh giấc, nhớ tới tiểu nữ nhân ở bên gối vẫn không chịu giao phó chân tình, không khỏi buồn bã mà thôi.

Bích Đào xúc động cắn cắn môi, từ xưa Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, nếu hắn nói ra, nàng hắn là có thể tin tưởng hắn làm được? Nghĩ đến đây, khóe miệng nàng khẽ cong lên, có vài phần vui vẻ, có vài phần ngọt ngào: "Vây là tốt rồi."

Bốn chữ vô cùng đơn giản, Hoàng đế lại biết, lần này nàng chịu tin tưởng hắn. Trong lòng có vô số tia ấm xẹt qua, làm khắp người hắn đều bắt đầu thoải mái. Thì ra mấu chốt khiến nàng bao lâu nay không chịu phó thác là ở chỗ này. Kỳ thật lẽ ra hắn nên mừng nàng lòng tham không đáy, thân là Hoàng đế lại không thể ân sủng đều khắp hậu cung là sẽ có triều thần thượng tấu, càng sẽ buộc tội nàng là yêu cơ chuyển thế, mê hoặc quân vương. Nhưng tốc độ tim đập bùm bụp phảng phất như đang nói với hắn, như vậy rất tốt.

Tình cảm từ hai phía, thì ra là cảm giác tốt đẹp như thế này.

Trách không được từ xưa đến nay, cũng không thiếu quân chủ trăm mê trong tình yêu. Hắn không khỏi cong môi cười cười: "Nàng ấy."

Nàng nhìn sủng nịch trong đáy mắt hần, trong lòng có chút cảm giác muốn khóc. Đại khái trừ bỏ thời điểm ở cùng Thọ Vương, chỉ có hiện tại giờ khắc này, nàng mới cảm thấy bản thân không có đánh mất chính mình, đang thành thành thật thật mà sống ở trên đời này. Loại cảm giác này thực kỳ diệu, tựa như bản thân hần là nhân vật để chinh phục, miếu xa mơ hồ, mà hiện giờ lại tồn tại ở trước mặt mình. Làm cho cuộc đời mình đều trở nên tươi đẹp muôn màu.

Sau khi nói hết tâm sự, Bích Đào cảm thấy có chút thẹn thùng, nàng càng muốn làm càn: "Hoàng thượng không muốn hưng sư vấn tội sao?" Khuôn mặt tiểu lệ của nàng khẽ nhếch, đối diện với tầm mắt hần mà hỏi. Hoàn toàn là bộ dáng xong việc tính sổ.

Hoàng đế nâng cằm nàng, nhướn mày ra vẻ phần nộ: "Đập bể tấm trảm làm cho nàng, nàng còn có lý?"

Chiếc cằm nhỏ hất qua, nàng cong miệng: "Ai bảo Hoàng thượng cho Trinh Bảo lâm dùng bể tắm kia. Đồ của ta, thà rằng huỷ hoại cũng không cho người khác chiếm."

Hoàng đế hừ một tiếng: "Lúc ấy hỏi nàng có muốn đem ra khỏi Phương Hoa các hay không, nàng nói không sao cả, cho dù ở phòng cũ của nàng, người khác cũng không đoạt đi được sủng ái của trẫm đối với nàng." Nhắc đến việc này, tươi cười của Hoàng đế bất giác mang theo nghiến ngấm: "Hiện tại biết sợ?"

"Hai cái này sao có thể nói thành một! Hoàng thượng còn tắm uyên ương với nàng ta!" Đào tiểu miêu lập tức xù lông: "Uống xong rượu! Đều là mồ hôi! Tắm gội!" Lời này khiến người ta mơ hồ, có thể thấy được là bị tức giận.

"Ai nói?" Hoàng đế kinh ngạc nhướn mày, gãi gãi cằm nàng trấn an.

Bích Đào: "... " Oa! Chẳng nhẽ không phải sự thật.

Sau khi mĩa mai xong nàng hất hất đầu, bướng bỉnh liếc Hoàng đế một cái, đọc câu thơ: "Mặt đỏ như sen nở, da trắng như mỡ đông..." Hoàng đế khụ một tiếng, nàng ghen trong lòng: "Người thật sự khen nàng ta?" Nàng còn tưởng rằng Trinh Bảo lâm cố ý chọc giận nàng cơ.

Hoàng đế ngồi vào ghế, kéo nàng ôm vào trong lồng ngực. Tóc tai Bích Đào sắp dựng hết lên lại bị bắt áp đến sườn vai hẵn, sau đó liền nghe thấy tiếng nói cười trầm thấp, ấm áp của Hoàng đế: "Ngốc à, người khác nói cái gì nàng liền tin cái đó. Đây là câu trảm khen nàng."

"Hả?" Nàng mờ mịt. Đang êm đẹp, hẵn lại đi khen nàng trước mặt người khác làm gì.

Như là biết nghi vấn trong lòng nàng, Hoàng đế nói tiếp: "Nàng ta cho trảm nhìn một bức họa, mỹ nhân say, lúc ấy trảm nhìn liền nghĩ tới..." Hẵn dừng một chút. Bích Đào chỉ cảm thấy một hơi thở ấm áp phun ở bên tai nàng, vành tai nàng bắt đầu nóng lên, trong lòng cũng nóng rực. Phảng phất đoán được lời hẵn sắp nói.

"Trảm liền nghĩ đến bộ dáng khi nàng say rượu, mặt đỏ như sen nở, da trắng như mỡ đông." Hoàng đế lặp lại, than nhẹ một hồi, tiếng cười phát ra từ trong cổ họng. Ánh mắt còn có vẻ đắm chìm.

Bích Đào hạ thấp trán, để trên bờ vai rộng của hẵn, đôi mắt ở chỗ tối hình như long lanh sáng rực: "Ta biết mà, nàng ta đâu đẹp bằng ta. Cũng may Hoàng thượng mắt sáng tinh anh, không có coi trọng cát sỏi như các nàng." Nàng nói ngọt nị nũng nịu, nhưng lời thì như nổ pháo.

Hoàng đế bật cười, lại không tiếp lời nàng mà nói: "Trảm sai người múc nước rửa mặt cho nàng." Nàng khóc xong trên mặt chắc sẽ không thoải mái.

Có người cẩn thận thoả đáng săn sóc mình như vậy, cũng không phải cung nữ hay bạn thân, không phải cha mẹ thân thuộc, Bích Đào thỏa mãn:

"Vâng." Nàng quyết định cho cầu Hoàng đế săn sóc chu đáo một dấu V, cầu Hoàng đế đã bị nàng chứng thực sở hữu, các nàng đừng ai lại mong đoạt được.

Trong mắt nàng lộ ra ánh sáng đặc thẳng, cong môi cười ngọt ngào.

Đợi nước ấm tới, Hoàng đế tiếp nhận khăn mà Phụng Tử vắt xong, giúp nàng lau mặt, lại lau khô cả ngón tay bị nước canh văng lên khi nàng quét tô canh ban này. Hoàng đế giữu cợt nàng: "Mèo nhỏ dơ bẩn."

Đôi mắt trong trẻo của Bích Đào vẫn luôn chuyển động theo Hoàng đế, sao nàng lại không phát hiện, bộ dáng của cầu Hoàng đế thật sự không tệ. Hơn nữa không khí này, săn sóc này, nếu là mang đi ra ngoài khoe một vòng trước mặt đám bạn bè bát nháo của mình, tuyệt đối vô cùng có mặt mũi.

Sau khi Hoàng đế nói xong thấy nàng không phản ứng, lại vừa thấy bộ dáng nàng. Được rồi, căn bản là không nghe thấy. Hoàng đế lắc lắc đầu. Sao hẳn lại thích làm vui lòng người khác như này, càng muốn sủng ái vật nhỏ vô tâm như vậy.

Đây rõ ràng là duyên phúc mà nàng đã tu được từ kiếp trước - hẳn tưởng.

Đây không phải lần đầu Quý phi biểu lộ nàng kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng chúng phi tần vẫn không dám tin tưởng, Quý phi tự mình sai người đập bể tấm Lam Điền mà Hoàng thượng làm cho nàng, Hoàng thượng lại vẫn không hề tức giận. Đặc biệt là nghe người dưới hồi báo, Hoàng thượng trầm khuôn mặt đi hưng sư có thể nói là gió xuân đầy mặt. Phải biết rằng, kia chính là bể ngọc Lam Điền đó! Các nàng dùng làm vòng tay, còn phải cẩn thận sợ va chạm đấy.

Kho tàng của Hoàng thượng, sớm hay muộn cũng bị Quý phi phá sạch mất thôi! Không chỗ nào trút, các nàng không khỏi cắn răng oán hận nguyên rủa.

Việc này truyền tới tai Hoàng hậu, ngay cả Hoàng hậu từ trước đến nay luôn trầm ổn đạm nhiên, cũng không khỏi cau chặt mày. Nàng hỏi Bình Tu nghi được nàng giữ lại sau khi thỉnh an: "Xưa nay người có chủ ý nhiều, có biện pháp nào để áp chế khí thế của Quý phi không?"

Bình Tu nghi trầm tư một lát, trả lời: "Mục đích của nương nương hẳn là ở chỗ nâng đỡ Nhị Hoàng tử, chứ không phải là đánh sập Quý phi. Thiếp thân nói đúng chứ?"

Hoàng hậu gật đầu: "Nhưng nếu hậu cung để cho Quý phi độc đại, bốn cung chỉ sợ tương lai người kế vị sẽ là Ngũ Hoàng tử thôi."

"Nếu mục đích không phải tranh sủng, không bằng chúng ta làm theo cách trái ngược." Bình Tu nghi cười nói: "Nương nương chỉ chú ý đến phía Hoàng thượng, lại quên các vị đại thần trụ cột trong triều rồi. Trong việc lập trữ (thái tử), họ cũng chiếm phân lượng rất lớn."

Hoàng hậu nhíu mày suy nghĩ sâu xa, sau đó nói: "Bốn cung xuất thân tướng môn, chỉ sợ những văn thần đó ..."

"Nếu muốn văn thần ủng hộ Nhị Hoàng tử, mấu chốt đương nhiên vẫn là việc học và phẩm tính của Nhị Hoàng tử, nếu không dù nương nương có rầu rĩ lo toan, tương lai chỉ cần Nhị Hoàng tử hành vi cử chỉ kém cỏi một chút thôi thì tất cả tính toán cũng biến thành bọt nước trong một sớm một chiều."

"Ý của người là....." Hoàng hậu không hiểu rõ lắm.

"Đã là không thể kiểm soát được ở phía mình, không bằng trước hết trừ bỏ địch quân... " Bình Tu nghi nhấp trà nhuận họng, mỉm cười: "Giả

như mẫu phi của Hoàng tử đức hạnh không tốt, vậy đại thần trong triều sẽ không hoài nghi phẩm tính của Hoàng tử chịu dạy dỗ từ mẫu phi sao?"

Tác giả có lời muốn nói: $\sim \backslash (\geq \nabla \leq) / \sim$

Có muội tử nói đã quên Nhị Hoàng tử. Nhắc nhở một chút: Hẳn do Vân Phi sinh, Gia thế Vân Phi chẳng ra gì, cho nên không thể được gia tộc ủng hộ. Cho nên Vân Phi và Nhị Hoàng tử đều là dựa vào Hoàng hậu.

Hoàng hậu không có nhi tử, đành phải bồi dưỡng một người không có uy hiếp.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Hoa Sen Ngày Mưa

Edit: Su Thái Phi + Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphi

Đã đến cuối tháng tư, cơn gió nhẹ khẽ thổi qua mặt hồ, hương sen thoang thoang.

Bích Đào vén váy lên một chút để không bị giày thấm lên, vịn tay Sơ Hiếu bước lên thuyền nhỏ. Dùng trường hao[1] để chèo, thân thuyền khẽ lay động, xuôi dòng uốn lượn, hồ hoa sen nước sóng sánh, gió lay lá sen, giọt sương lấp lánh, nếu lọt vào mắt người khác, đó là một bức tranh thuyền nhỏ trên hồ sen vô cùng thanh nhã.

[1] Trường hao: một công cụ chèo thuyền làm bằng tre hoặc cây thông trung quốc. Dùng để đẩy thuyền nhỏ lướt trên mặt nước ở chỗ nước cạn.

Sơ Hiếu bung cây dù che ánh nắng chiếu lên người, vẫy tay với Phụng Tử đang đứng dưới cây liễu bên cạnh ao, vẻ mặt rất vui sướng.

Từ sau khi nói rõ tâm ý với Hoàng đế, Bích Đào sai Vân Hương đi thay cho Phụng Tử hầu hạ tiểu Thừa Cảnh đi học. Thứ nhất Vân Hương là người của Hoàng đế, năng lực không tệ, cũng có thể tin; thứ hai, nàng lại quen có Phụng Tử cẩn thận tinh tế, không có nàng ta ở bên cạnh rất không quen. Nàng nói chuyện này cho Hoàng đế, Hoàng đế liền đáp ứng.

Trong cung hẳn đều có cài nhân thủ vào, chuyện này cũng liên quan đến bệnh đa nghi của Hoàng đế, hoặc nói vì muốn thu thập tin tức tốt hơn,

khống chế toàn cục. Nhưng chỗ của Bích Đào, hiện giờ không cần như thế.

Sơ Hiếu hiểu động, một tay bung dù, một tay còn đuổi xuống nghịch nước, miệng hỏi: "Sao chủ tử đột nhiên lại muốn đi chèo thuyền?"

Còn có thể vì cái gì chứ, chẳng phải những ngày qua trong cung quá nhàm chán hay sao: "Cũng không thể cả ngày nhốt mình ở Dực Khôn cung." Nàng nói.

Đặt mu bàn tay lên trán, nàng giương mắt nhìn bầu trời, trời xanh mây trắng. Màu xanh lam giống như lúc trẻ con mới sinh ra, dường như khẽ chọc một cái thì vỡ ra, màu trắng thì như màu sữa được vắt ra sền sệt, nếu những giọt mưa rơi xuống từ trong đó, không chừng hương sữa sẽ bay khắp tứ phía cũng nên.

Nghĩ như vậy, nàng lại nhớ tới tiểu Thừa Cảnh đang đi học, trong lòng chột mềm mại hơn, mắt nàng cong lên, cười nói: "Chờ Thừa Cảnh học xong, gọi người đưa hân tới đây."

Sơ Hiếu đáp lời: "Tiểu chủ tử mấy ngày nay chạy qua chạy lại giữa tẩm cung với học đường, không có thời gian nghỉ ngơi, nô tỳ nhìn thấy rất vất vả."

"Cũng chỉ mới mấy ngày." Bích Đào cười: "Ta mà cho hân chơi nhiều một lát, chính hân lại không vui. Nhìn một xe đầy đồ chơi lại cau mày, rõ ràng là đáng vẽ ông cụ non."

"Có thể thấy được tiểu chủ tử trưởng thành sẽ trầm ổn." Sơ Hiếu cười hì hì tiếp lời.

"Bây giờ vẫn còn là một đứa trẻ mà." Bích Đào vươn đầu ngón tay ra dẫu dộ cao một chút: "Lớn thêm chút nữa đã là thiếu niên. Thiếu niên nên có dáng vẻ thiếu niên."

Sơ Hiếu ngừng vẩy nước, hơi có chút mờ mịt tự hỏi: " Dáng vẻ thiếu niên..."

"Ngày xuân hoa hạnh rơi đầy trời, ngoài đồng thiếu niên nhà ai bước phong lưu..." Bích Đào ngẩng mặt phấn đón ánh nắng, cười như hoa xuân: "Nhi tử của ta phải là thiếu niên phong lưu làm trăm ngàn thiếu nữ say mê mới phải."

Sơ Hiếu: "... Những này nghe rất tuyệt, chỉ là chủ tử....." Cho dù xuất phát từ động cơ hay quá trình của người, đều không có vẻ như là chuyện thuần khiết là sao vậy.

Bích Đào không đáp, khi nàng nhìn ra giữa đám lá sen cao thấp, lại bị hấp dẫn ánh mắt bởi một đoá sen hồng cực lớn đang nở rộ. Trên cành sen đang vươn mình để từng cánh hoa rực rỡ tinh tế nở ra. Nhụy hoa được mưa gột sạch lộ ra màu hồng nhàn nhạt. Giống như màu hồng tiên diễm đó chảy ra từ chỗ màu hồng đậm nhất giữa đoá hoa rồi chảy đến từng cánh hoa nhọn nhọn, tươi đẹp rực rỡ.

Nàng nhìn đến không dời mắt được, hơn nữa cũng không xa thuyền lắm, liền vịn lan can thuyền, vươn người ra hái.

Đúng lúc phía bên kia cũng vươn tới một bàn tay, cùng là mười ngón tay được sơn màu đỏ như lửa, một người muốn ngắt cành sen, một người muốn hái đài hoa, dưới làn nước trong veo của hồ nước phản chiếu, Bích Đào thấy đàn cá chép đỏ đang vẩy đuôi bơi lội tranh thức ăn. Bích Đào giương mắt nhìn, bên kia lại là Trình Bảo lâm đang xoay người nhô thân mình ra khỏi thuyền. Đôi mắt ẩn tình của đối phương hơi loé lên sự kinh ngạc, tiếp đó lại do dự, sau đó Bích Đào cảm thấy lực hái hoa của nàng ta quả thực nhẹ đi rất nhiều.

Nàng thuận thế mà hái, thản nhiên cười với nàng ta một cái.

Những nữ nhân khác trên thuyền bị từng khóm lá xanh sen hồng cản lại, vẫn chưa nhìn rõ được mặt mũi Bích Đào, nhìn thấy Trinh Bảo lâm tay không trở lại, không khỏi hỏi nàng: "O, người không phải nói thích đóa sen hồng kia sao, sao lại không muốn nữa rồi?"

Đợi khi các nàng nhìn thấy đóa hoa sen to ngất trong lòng Bích Đào, đầu tiên sững sốt một chút, sau đó cáo lỗi nói: "Trên thuyền không hành lễ ổn thỏa, mong Quý phi nương nương thứ lỗi." Ngoại trừ Trinh Bảo lâm, còn có Vinh Bảo lâm và Bình Tu nghi nhưng có thể nhìn thấy thuyền này từ xa xa đi tới, hẳn chỉ tới để hái sen vui chơi mà thôi.

Bích Đào ngửi ngửi hương thơm thanh khiết của hoa sen, khẽ nâng cằm nhìn các nàng một cái, thản nhiên nói một câu: "Không sao."

Bàn tay trắng muốt đầy đặn gạt gạt mặt nước, giọt nước nhảy tung tăng, Trinh Bảo lâm cười một tiếng, nghiêng đầu nhẹ giọng nói: "Thiếp vừa rồi mới nghĩ lại, mỗi ngày đều hái hoa ngậm sen thì cũng sẽ sớm chán hoa sen này mà thôi, còn không bằng bọt nước trong xanh. Vì vậy không có hứng thú hái hoa nữa." Lời nói tựa như đùa giỡn, nhưng ánh mắt nhìn Bích Đào lại lộ ra lạnh lẽo.

Nàng chột cúi đầu, như chút điểm sáng ấy bị ẩn giấu vào bóng tối giữa mái tóc trước trán, thoáng chốc lại chơi đùa với ao nước, lộ ra vài phần không có hứng thú đếm xỉa.

Sen hồng nở rộ tựa vào một bên mặt, còn thân xanh lại dọc theo cái cổ trắng ngần tinh tế mà dán vào trong ngực trường sam mỏng, càng tôn lên nét xinh đẹp động lòng người của Bích Đào, nàng nghiêng đầu một chút, nụ cười sáng lán: "Không có hoa sen làm nền thì cho dù bọt nước có bắn tung tóe vào cổng rãnh, cũng không bằng bị phù sa chôn vùi đâu." Nàng như thế, lại giống như một hoa sen thành tinh. Sinh động lại yêu kiều, thanh khiết lại quyến rũ. Dường như không tìm được mỹ nhân nào hợp với sen hồng hơn nàng.

Có một số người trời sinh đã như thế, cho dù là lấy loài hoa quý giá, thanh lệ hay tao nhã để so sánh với nàng thì đều khiến mọi người cảm thấy rằng chỉ có nàng mới có thể khơi gợi được linh hồn của loài hoa đó. Đối lại người khác, chỉ tới mức lấy người để tôn hoa mà thôi.

Trinh Bảo lâm nghe xong thì lực đạo nặng hơn, bọt nước văng lên nhiều hơn, có mấy giọt bắn tung tóe lên vạt áo, nàng cau mày lại.

"Bốn cung vẫn chưa chúc mừng Vinh Bảo lâm." Xưa nay Bích Đào không có kiên nhẫn chịu đựng những lời nói mang theo bấy rập bên trong như vậy, dứt lời liền đối hươg: "Nghe nói Hoàng thượng thăng người lên chính lục phẩm Tài nhân." Hoàng đế tất nhiên giữ lời không triệu hạnh nàng ta, nhưng vô duyên vô cớ cũng không biết tại sao lại săn sóc nàng ta. Ngày thường ban thưởng cũng không ít, có thể theo như trong cung mà nói thì nàng ta "đắc sủng" chỉ dưới nàng mà thôi. Khiến những người coi trọng Trinh Bảo lâm cũng mở rộng tầm mắt.

Nhưng càng khiến cho nàng tò mò là nàng chưa bao giờ cảm nhận được địch ý từ Vinh Bảo lâm. Thông thường mà nói thì sau khi đắc sủng sẽ càng muốn được sủng ái, có nàng ở trước mặt cản trở, những nữ nhân này cho dù không sợ nàng, e là cũng hận muốn đẩy nàng xuống vực sâu vạn trượng để giành lấy sủng ái của Hoàng thượng. Ánh mắt không cam lòng cắn răng như vậy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy ở Vinh Bảo lâm.

"Nhờ có hồng phúc của nương nương." Vinh Bảo lâm vẫn cười như thường ngày, không làm điều bộ, thậm chí còn lộ ra một hàm răng trắng sáng. Chẳng qua nhìn thấy nàng ta nghĩ nửa ngày rồi mới nghĩ ra câu trả lời nhã nhặn, cũng đủ thấy rằng đây là người không giỏi giao tiếp.

Nhưng phạm là xuất thân từ võ tướng, muốn người ta nói chuyện nho nhã, quả thật làm khó người ta rồi. Hoàng hậu và Nghi Quý nhân kia hẳn đã sớm định đưa vào hoàng gia cho nên mới bồi dưỡng ở phương diện này. Huống chi chênh lệch giữa hai nhà cũng không nhỏ.

Cho dù việc gì thì mỗi người mỗi khác.

Bình Tu nghi ở phía trên vốn ngắm sen, nghe cuộc đối đáp này mà dịu dàng cười nói: "Chúng ta tấn một hai cấp có gì mà đáng chúc mừng chứ, mà là Quý phi nương nương kia, thiếp thân nghe nói Hoàng thượng mấy tháng nay không nghỉ ở Dưỡng Tâm điện thì nghỉ ở Dực Khôn cung, đây còn không phải là chuyện mừng của nương nương sao?"

"Ồ?" Bích Đào nhướn mày nhọn. Về mặt kia chắc chắn là đang nói với các nàng: Hoàng đế nghỉ ở chỗ nàng thì có cái gì tốt mà chúc mừng, chẳng lẽ không phải là chuyện thường hay sao?

Độ cong ở khóe miệng Bình Tu nghi hơi giảm bớt, nhưng vẫn nói tiếp: "Có lẽ không bao lâu nữa trong cung này sẽ có thêm Hoàng tử, Hoàng nữ nữa."

Ai không biết tuy Quý phi chiếm phần lớn thời gian của Hoàng thượng, nhưng đến nay dưới gối cũng chỉ có một mình Ngũ hoàng tử, mặc dù là Hoàng tử nhưng cũng đơn bạc. Huống chi đã hai ba năm nay cũng không có động tĩnh gì, ai biết được là lần trước nàng ta sinh sớm có tổn hại thân thể không chứ, lại điều dưỡng không xong. Vì vậy Bình Tu nghi nói lời này, gọi là cố ý giễu cợt.

Nhưng đây lại đối với người hiện đại đề xướng sinh con một mà nói thì không có lực sát thương gì. Cũng không phải thời của Mao gia gia khi ấy, sinh một ổ mười mấy người con mới được làm mẫu thân vinh quang. Nhi nữ song toàn đương nhiên tốt nhưng có một đứa để thương yêu cũng không sao cả.

Bích Đào cảm thấy lời nói này không dễ trả lời, chẳng lẽ muốn nàng nói "Mong như cát ngôn của người" hay là "dù sao người cũng sinh không được"? Dứt khoát nhờ Sơ Hiểu có tính kích thích giải cứu nàng.

Sơ Hiếu mở to mắt hạnh nhìn Bình Tu nghi, có chút tức giận lại có mấy phần cười nhạo: "Nô tỳ nghe lời này của Tu Nghi nương nương còn tưởng đang đi họp chợ ấy, đến sớm thì có thể cướp được chỗ tốt. Tu Nghi nương nương yên tâm đi, người đỏ mắt chờ mong muốn chúc mừng sớm, e là cũng không dính được may mắn của nương nương nhà ta đâu."

Bích Đào nhìn gương mặt trẻ con của Sơ Hiếu viết đầy "người đừng si tâm vọng tưởng", lại nhìn sắc mặt khó coi của Bình Tu nghi khi bị một cung nữ bắt bẻ, trong lòng vui vẻ.

Nếu như là do Quý phi nói ra, nàng đương nhiên sẽ không nói gì nhiều được nhưng tốt xấu gì nàng ta cũng là một trong cửu tần, để một cung nữ bôi bác mặt mũi nàng ta, thì sao có thể nhin được cơn tức này chứ.

"Hay cho một cung nữ miệng mồm lạnh lợi như người!" Đầu tiên là Bình Tu nghi cảm thán, sau đó trầm giọng: "Xưa nay Quý phi nương nương biết cách hầu hạ Hoàng thượng, nếu như lại vì cung nữ này ngôn hành vô lễ chống đối cung phi, chẳng phải làm tổn hại mặt mũi nương nương sao?"

"Sơ Hiếu". Rốt cuộc Bích Đào cũng lên tiếng nhưng không đợi Bình Tu nghi thuận khí, liền nghe khẩu khí của nàng như nói chuyện phiếm: "Nói chuyện với người khác cũng phải đàng hoàng chứ, cầm dù lệch rồi. Nếu da của bốn cung bị phơi đỏ rồi thì sao. Người gánh trách nhiệm nổi không hả?"

Hỏi tội vẫn là hỏi tội nhưng nội dung này lại hoàn toàn không phải cùng một chuyện.

"Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội, nô tỳ cầm dù đàng hoàng lại là được." Sơ Hiếu làm như hoảng sợ trả lời, biểu tình trên mặt lại cười hì hì không sao cả.

Không bao lâu sao, nàng thò đầu ra bên ngoài dù, cảm giác trời càng lúc càng nặng trĩu, cảnh trí xung quanh lại như mang theo ánh sáng giữa

bóng tối, tình hình như có vẻ muốn mưa. Nàng đang muốn nói với Sơ Hiếu, lại bị người khác chặn lại.

Bởi vì nhìn thấy chủ tới hai người cứ xem Bình Tu nghi cái đĩa thức ăn không để mắt đến. Trinh Bảo lâm có khe hở với Bình Tu nghi lại giúp nàng ta: "Chủ tử nương nương không gọi lại đáp, theo cung quy thì cung nữ không được tự tiện đáp lời. Quý phi nương nương đã chường quản cung quyền, e rằng còn hiểu biết hơn chúng ta. Nếu lúc này lại không thể công chính xử lí, người ngoài sau này sao tin phục được chứ?"

Trinh Bảo lâm không muốn trực tiếp chống đối với Bích Đào, đây là mượn Bình Tu nghi làm bia đỡ đạn.

Bích Đào nheo mắt nhìn Trinh Bảo lâm một cái, hời hợt nói: "Nếu Bình Tu nghi không thể bình tâm tĩnh khí, thì phong hào "Bình" này chắc làm không được rồi." Ý nói là muốn tước đoạt phong hào của Bình Tu nghi. Nàng lại có thể dựa theo suy nghĩ của Trinh Bảo lâm mà ném mũi tên này lên người Bình Tu nghi nhưng cái bia này cũng không phải phế vật.

Tuy Bình Tu nghi bất mãn Quý phi, nhưng đối với Trinh Bảo lâm giúp nàng càng không có hảo cảm. Giống như vừa đỡ một người bị té đứng lên thì lại đẩy tới trước mặt mọi người để làm trò cười vậy. Nàng hung ác trợn mắt nhìn Trinh Bảo lâm một cái.

Trinh Bảo lâm hai lần không chiếm được chỗ tốt nào, cuối cùng cũng chịu im miệng.

Đây chính là không có Nguyên Sương ở đây, nếu có Nguyên Sương ở bên cạnh nàng, cũng sẽ không để nàng không chút kiêng kị mà chống đối với Bích Đào.

Sơ Hiếu lại bắt được chỗ trống, vừa nói với chủ tử một câu: "Nương nương, nô tỳ thấy trời như muốn mưa vậy, hay là chúng ta đi trước..." Hạt

mưa to như hạt đậu liên rơi xuống đùng đùng. Lại ngẩng đầu lên, quả nhiên chân trời tràn đầy một mảnh mây đen.

Trời mùa hè giống như sắc mặt của hài tử, nói đổi liên đổi. Bích Đào còn có ô có thể che được một hai nhưng ba người bởi vì thuyền nhỏ mà không có tỳ nữ bên cạnh hầu hạ, không lâu lắm thì trên đầu đã bị ướt một chút. Ngay cả cung nhân chèo thuyền thật nhanh cũng không chống được cơn mưa như trút nước đầy trời kia.

Nhưng ô của Bích Đào là để che nắng, ô thông thường dĩ nhiên sẽ không có giấy dầu để chống nước. Hơn nữa sấm chớp rền vang, mưa to như thác đổ, một tràng lôi vũ này vừa hạ xuống sớm muộn gì cũng bị nước làm hư ô hết. Đợi khi nàng cẩn thận bước đi, xách váy bước lên bờ, khó hiểu cảm thấy giọt mưa bay vào ô đã ít đi nhiều. Tóc mai lộn xộn, có mấy sợi tóc ướt dán vào hai bên gò má, rất khó chịu. Nàng giơ tay lên muốn lấy đi, đã có người thay nàng vuốt ra sau tai.

Như vậy khiến nàng nhớ tới mùa xuân khi mới vào cung, cũng có người ở trước mặt mọi người giúp nàng vuốt tóc như vậy. Nàng ngẩng đầu, đụng vào hai mắt như được điểm sơn kia, nơi đó đã không còn sâu thẳm thâm trầm như lúc trước nữa, nàng có thể nhìn được rõ ràng bóng hình mình trong đó. Quần áo hoa lệ khi ướt thì sẽ dính chặt vào thân mình, chỉ cần vài nét bút sẽ phác họa ra được đường nét, tóc đen tán loạn, mặt phản óng ánh nước, trong ngực vốn là đóa sen hồng tươi đẹp giờ cánh hoa lại rũ xuống, dáng vẻ có chút chật vật. Nhưng bên môi nàng nhếch lên nụ cười như hoa, giống như Sơ Hiếu lúc lên thuyền vui sướng vẫy tay mới mọi người vậy.

Hoàng đế cũng cười, hẩn che ô trên đầu Bích Đào, để cho Phụng Tử lấy áo khoác trong tay bao chặt lại cho nàng: "Đừng để cảm lạnh."

Bích Đào đang muốn trả lời, trên đùi không kịp đề phòng bị một thân thể nhỏ bé mềm nhũn ôm lấy: "Nương không lạnh." Chỗ được Bé con ôm

ấm áp dễ chịu, quả thực không lạnh. Bích Đào sờ một cái lên đầu tròn vo của Thừa Cảnh, cười đến cảm động mà vui vẻ: "Ừ, rất ấm áp."

Dáng vẻ một nhà ba người vui vẻ, chốc mù mắt mấy phi tần đang lục tục lên bờ kia.

Trước không nói Tiểu hoàng tử, ngay cả trời giông tố như vậy, các nàng cũng bị ướt quần áo, bị tiếng sấm làm kinh sợ, sao Hoàng thượng lại không đến hỏi các nàng một câu? Cho dù qua loa lấy lệ với cả tập thể cũng được mà, thế mà lại thành người trong suốt. Trong lúc nhất thời, hậu cung này tích tụ oán khí đã sắp chọc thủng trời luôn rồi.

Dư quang của Bích Đào liếc mắt nhìn tới những phi tần đang vội vàng thỉnh an kia, cười nhìn Hoàng Đế: "Hoàng Thượng sao lại đi cùng với Thừa Cảnh vậy?"

"Trẫm đi đón Thừa Cảnh tan học, lại đụng phải cung nữ nói phụng mệnh lệnh của nàng. Vốn nghĩ sẽ cùng thưởng sen với nàng. Nhưng đáng tiếc." Hoàng đế tiếc hận nói: "Tiểu nữ nhân suốt ngày đều nằm lười trong cung không chịu ra ngoài. Ngoại trừ mùa hè hóng gió, thì hứng thú thưởng sen lại là lần đầu."

"Còn có lần sau nữa mà." Nàng cong mi cười một tiếng, sau đó ranh mãnh nói: "Hôm nay hoa đều ỉu xiu hết rồi, chẳng qua còn có mỹ nhân như hoa ở đây mà!" Sóng mắt nàng lưu chuyển, yêu kiều chuyển đến chỗ chúng phi tần kia.

Hoàng đế dường như bây giờ mới nhớ tới một đám mỹ nhân như hoa như ngọc đang trông mong kia, mặc dù hiện giờ đã thành mỹ nhân té sông. Hắn vẫy tay bảo đứng lên, trong lời nói mang theo uy nghiêm không thể kháng cự: "Nên về sớm chút đi."

Cứ vậy mà xua đuổi bọn họ đi.

Bích Đào nắm tay tiểu Thừa Cảnh, cười như ăn được mật ngọt. Ồ, tình địch đánh tới, tự mình mặc giáp ra trận đúng là hạ sách, khiến nam nhân tự đi giải quyết mới càng tri kỷ.

Mọi người lại không cam lòng, kim khâu của thánh thượng đã hạ, cũng không thể không phục tùng. Huống chi đáng vẻ bị ướm như con gà rơi vô nồi canh như vậy, các nàng quả thực không có dũng khí ở bên cạnh Hoàng thượng liếc mắt đưa tình.

Từng đóa hoa nở giữa màn mưa, rồi lại như thế mà tàn đi.

Trình Bảo lâm nhìn ba người ngồi lên kiệu mình hoàng mà đi, phía trên có mui xe che chắn, có thể mở ra một cõi thiên địa, mưa gió bất xâm. Bên trong khô ráo lại ấm áp, mà ở bên ngoài, xung quanh nàng lại ướm lạnh khiến người ta rùng mình.

"Tại sao nàng ta lại may mắn như vậy..." Trong lời nói của nàng mang theo mê mang.

Nguyên Sương vốn chờ ở trên bờ, vừa thấy trời mưa liền tìm cung điện gần đó lấy áo mưa. Nàng mở ra ô giấy dù bằng trúc, che phía trên chủ tử, tiếng mưa rào rào càng khiến giọng nói ngày thường trong trẻo lạnh lùng cũng dồn dập không ít: "Chủ tử, chúng ta hồi cung thôi."

"Ừ."

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Phi Yến

Editor: Huyền Hiện viện.

Beta: Mai Thái phi.

Kiệu dừng lại, Bích Đào ôm hai chân ngắn của tiểu Thừa Cảnh, tay Hoàng đế vẫn cần ô như cũ, che chở cho mẫu tử nàng không bị ướt dưới cơn mưa tầm tã, vì một nhà ba người họ mà tạo ra nơi tách biệt với mưa gió của trời đất.

Cung nhân canh giữ tại Dực Khôn cung nghênh đón chủ tử đến đại điện, Vân Lũ nói: "Nô tỳ đã cho người chuẩn bị nước ấm, chủ tử có cần tắm gội trước không?" Phụng Tử vẫn luôn hầu hạ bên ngoài kiệu, giờ tiến lên thu lại chiếc ô trên tay của Hoàng đế.

"Tất nhiên". Lúc này Bích Đào đặt Thừa Cảnh trên mặt đất, nhóc con này dù sao cũng là một Hoàng tử, dù ngày thường bám theo nàng thế nào thì vẫn luôn vô tình bảo trì phong thái uy nghiêm của Hoàng tử. Đương nhiên, ở trong mắt nàng hành động này của hắn cũng chỉ xem là một cử chỉ đáng yêu, cũng không được tính là chuyện gì lớn.

Nàng để mặc cho Sơ Hiếu cởi bỏ áo choàng của mình ra, lại quay qua dặn dò: "Dặn phòng ăn nấu canh gừng, mặc dù Thừa Cảnh không bị dính qua nước mưa, nhưng cũng phải cho hắn uống một chén để phòng ngừa".

"Dạ".

"Còn có bọn người Phụng Tử nữa, nấu nhiều thêm một chút".

"Nô tỳ cũng cho là như vậy". Vân Lũ nhoẻn miệng cười, trong lòng bỗng cảm thấy tràn đầy ấm áp. Nàng lui đến đứng một bên, sai người đi phòng ăn nhỏ truyền lời, thỉnh thoảng lại chỉ huy cung nhân dọn dẹp dụng cụ tắm gội, động tác nhanh mà không rối.

Hoàng đế bước đến ôm lấy vai của nàng, kéo nàng nửa ôm vào trong ngực, giọng nói mang theo ý cười truyền đến tai nàng: "Người trong cung của nàng được quản giáo rất tốt".

"Đi theo chủ tử như thiếp, các nàng có muốn học thói hư cũng khó". Khi nói khuôn mặt của nàng tràn đầy vẻ đắc ý, từ đầu đến cuối đều không có một chút xấu hổ nào.

Đứa nhỏ ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn phụ mẫu của mình trêu ghẹo nhau cũng nể tình gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại rất đáng yêu nói: "Nương là tốt nhất".

Chờ đến khi nó thấy được ánh mắt tán thưởng của Bích Đào, đôi mắt cong cong như thành trăng non, nụ cười thật sáng lạn nói: "Con cũng rất tốt".

Vẻ mặt lúc này của nó rất giống với phụ hoàng của mình, cùng có đôi mắt dài, hẹp, hai hàng lông mày nhỏ nhú nhú, mắt khẽ híp lại, trong mắt long lanh như có hơi nước. Nhưng những lúc cười lên, khoé mắt hơi cong cong lại rất giống với mẫu thân của nó.

Nhưng mà từ trước đến nay nó rất ít khi cười.

Bích Đào vẫn cảm thấy là bởi vì khi hắc còn chưa biết đi đã bị Hoàng đế khi dễ đến thảm thương, ví dụ như là cù sau lưng hắc, khi đó Hoàng đế luyện thành tuyệt chiêu. Có lẽ là do đã cười nhiều quá nên học cách nhú mày, sau khi hết cười sẽ làm vẻ mặt nghiêm túc không muốn cười nữa.

Hoàng đế ôm thẳng bé lên, nhìn chăm chăm nó một lúc, không thấy nó nói thêm gì nữa. Hoàng đế chủ động hỏi: "Thế còn phụ hoàng như thế nào?"

"Phụ hoàng..." Tiểu gia hoả nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên phát hiện ở phía sau vai phải của phụ hoàng, mẫu thân đang ra hiệu cho mình.

Nó nhìn thấy mẫu thân giơ ngón tay cái lên, rất trấn định nói: "Phụ hoàng thật sự rất rất tốt".

Bích Đào bật cười.

Nàng ít khi nói loại văn vẻ nho nhã này, đoán chừng là nghe từ Vân Lũ hoặc Vân Hương nên học theo, đặt trong trường hợp này cũng thật là cực kỳ quý dị.

Khoé mắt Hoàng đế nheo lại, nếu không phải đứa nhỏ này lúc trưởng thành cho hẳn chút mặt mũi, hẳn sẽ lập tức lật nó lại mà đánh vào mông. "Ai dạy con nói như vậy, hả?"

Hoàng đế vừa nói, vừa nghiêng nghiêng người nhìn ra phía sau, Bích Đào vội vàng che miệng cười, hình ảnh nàng run run như giọt sương sáng đang e ấp trên cánh hoa lập tức lọt vào mắt người đối diện.

Hắn bỏ tiểu Thừa Cảnh xuống, kéo mẫu thân của nó vào trong ngực. Xem ra đây mới là người thiếu dạy dỗ.

Bích Đào thấy sắc mặt của Hoàng đế, trong lòng cảm thấy không ổn. Bộ dáng thành thật vô tội, vô cùng tự nhiên nói: "Thiếp thân không dạy thẳng bé nói như vậy".

Hoàng đế nheo mắt: "Không phải nàng dạy, cũng là người trong cung của nàng dạy". Nàng vẫn là người chủ mưu.

"Hoàng thượng mới vừa khen thần thiếp biết cách dạy dỗ cung nhân đó". Bích Đào khẽ cười phản bác lại.

Hoàng đế hừ một tiếng, kêu nhũ mẫu ôm Thừa Cảnh đi thay thường phục.

Trước khi Tiểu Thừa Cảnh được ôm đi còn dùng giọng non nớt của mình cố gắng nói với phụ hoàng: "Phụ hoàng, nhi thần làm sai thì nên tự mình chịu phạt, không nên để mẫu thân chịu thay". Ngữ khí cực kỳ nghiêm túc.

Hoàng đế sờ sờ đầu hần, mặc dù tiểu gia hỏa có chút bám theo mẫu thân, nhưng đối với việc này lại rất có trách nhiệm. Sau khi bắt đầu đọc sách nhận biết mặt chữ, nói chuyện trật tự rõ ràng lưu loát, có thể thấy được bình thường học cũng không tệ. Hoàng thượng hài lòng cười cười nói: "Sao phụ hoàng có thể phạt mẫu phi của con được. Mẫu phi của bị dính nước mưa, phụ hoàng chuẩn bị cho nàng đi tắm thay y phục, để không bị cảm lạnh rồi nhiễm bệnh".

Vì vậy, vì suy nghĩ cho sức khỏe của mẫu thân, tiểu Thừa Cảnh đã bị dụ dỗ đi rồi.

"Không cần Hoàng thượng giục, tất nhiên thiếp thân muốn đi tắm".

Cung nhân và tiểu gia hỏa đều lui xuống, Bích Đào liền không có cố kỵ gì giặt nhẹ y phục hoa lệ trên người bị ướt do dính nước mưa, vô cùng khó chịu.

Hiện giờ nàng đã mười chín tuổi, thân thể đã hoàn toàn được nảy nở. Y phục mềm nhẹ mùa hè ôm sát người nàng, phác họa ra đường cong tinh tế của eo và hông, thật giống như dây núi quanh co nhấp nhô.

Nơi đường cong ở giữa thân, dây tua rua đỏ thắm thắt ở vòng eo khẽ rung, như cây hải đường được tưới làn nước trong vắt đang nhẹ nhàng lay

động, nhìn thật xinh đẹp diễm lệ, đáng yêu động lòng người.

Hoàng đế ôm ngang người nàng bế lên, bá đạo mà ôm nhành hoa yêu kiều này vào trong ngực. Hắn ngẩng đầu bước đi không nhìn nàng, thông thả cười cười nói: "Để trẫm ôm nàng đi, chẳng phải sẽ càng nhanh hơn sao".

Có người thay mình đi bộ, Bích Đào càng lười biếng, yên tâm thoải mái mà dựa vào ngực của ai kia, xương cốt mười phần mềm mại. Nàng nhìn Hoàng đế kiên nghị bước đi, đôi mắt chớp chớp, miệng vẫn không buông tha người nào đó: "Có Hoàng thượng ở đây, thời gian tắm sẽ càng lâu hơn".

Đây lại là sự thật.

Hoàng đế lột sạch y phục trên người nàng rồi thả nàng vào đục bồn (thùng tắm gỗ), Bích Đào dựa vào thành bồn cũng thoát hết y phục trên người của Hoàng đế. Vai rộng eo thon, cơ bắp rõ ràng, trong phòng tắm hơi nước bốc lên mờ mờ nhưng lại có thể thấy được sự gợi cảm khó có thể miêu tả được của hắn.

Nàng đột nhiên tò mò, không ngăn được mà nói ra nghi vấn trong lòng: "Hoàng thượng cả ngày xử lý công vụ, sao nhìn qua vẫn là... Ừm...".

Nhất thời nàng không biết nên dùng từ gì, nếu nói trắng ra thì khó tránh khỏi giống như nàng đang đùa giỡn hắn vậy.

Hoàng đế vừa nhìn thấy ánh mắt chăm chú của nàng thì đã biết nàng đang nghĩ cái gì.

Hắn tiện tay ném luôn kiện y phục cuối cùng trên người sang bên cạnh, bước vào trong đục bồn, ôm nàng cười khê: "Trẫm suốt ngày xử lý công vụ? Vào buổi tối, không phải nàng biết rõ trẫm có xử lý công vụ hay

không sao". Giọng nói càng ngày càng thấp, hơi thở nóng bỏng của hân phả lên gáy của Bích Đào.

Nàng rụt rụt cổ lại, cũng không biết nên trả lời những lời vô lại này của Hoàng đế như thế nào, chẳng lẽ nói là vì "vận động trên giường" nên bảo trì được đáng người sao.

Thân thể yếu kiều mềm mại dựa vào ngực của Hoàng đế, nàng cắn môi nói: "Thiếp không biết đâu". Đôi mắt hoa đào xinh đẹp nháy nháy, hồn nhiên làm nũng lên án hân.

Bị nàng nhìn như vậy, hô hấp của Hoàng đế càng thêm dồn dập, vết chai mỏng trên bàn tay áp lên từng tấc da thịt mềm mại của nàng mà làm loạn trong nước, từng chút một mà trêu chọc những vị trí nhạy cảm của nàng. "Vật nhỏ thích nói dối". Hân nói nhỏ vào tai nàng.

Vành tai trắng như bạch ngọc đỏ lên, nhưng cũng không phải hoàn toàn vì những lời này của hân, mà phần lớn là do bàn tay của hân theo làn nước ấm đang xâm nhập vào nơi nào đó. Vừa rồi nàng còn hợp tình hợp lý trừng mắt nhìn hân, nhưng trong nháy mắt, thân thể liền mềm nhũn, không còn chút sức lực. Nàng tức giận liếc hân một cái, mí mắt lại rũ xuống, tiếng nói yếu mị mềm mại vô lực: "Hoàng thượng lại chơi xấu".

"Rõ ràng trẫm đang làm vì nàng mà". Hân không chút để ý mà cười, động tác trên tay càng thêm mạnh mẽ nhanh chóng, mãi cho đến khi nàng cảm thấy vượt qua giới hạn mà run rẩy và vui sướng.

Bích Đào hé miệng cắn lên bờ vai rắn chắc của hân, hàm răng truyền đến cảm giác ê ẩm. Từ khoang mũi phát ra âm thanh kéo dài: "Ừm---" vốn là tiếng hừ nghi vấn nhưng khi âm thanh phát ra lại thành tiếng rên rỉ, nàng không nghĩ đến bản thân vừa mở miệng lại phát ra âm thanh xấu hổ như vậy, mặt nàng đỏ hồng lên.

Hơi nước phủ lên da thịt trơn bóng đỏ hồng của nàng một lớp mỏng, như ánh trăng chiếu vào đình viện, soi sáng giọt sương e ấp đọng trên cánh hoa hải đường, mê ly mà không kém phần kiều mị.

Hắn động tình hôn lên tóc mai của nàng, rồi đến cái trán, kéo đến chóp mũi, cuối cùng là cùng môi nàng dây dưa, nếm thử cái lưỡi giao hoạt thơm tho, cái miệng hoa anh đào ngon ngọt, không có vôi vàng nóng nảy, không có bá đạo cường ngạnh, nhưng lại cầu mà khó được, triền miên động lòng người.

Trong miệng nuốt dòng nước ngon ngọt của tiểu nữ nhân trước mặt, Hoàng đế còn chưa thỏa mãn ham muốn, hắn nhẹ nhàng liếm đường chỉ bạc nơi khoé môi của nàng.

Một cái hôn đi qua, hơi thở của nàng càng trở nên dồn dập hỗn loạn, hai chân của nàng một chân đứng vô lực, còn một chân quẩn quanh hông của hắn, thân mình nàng mềm mại vô lực. Đôi mắt như vì sao khép hờ, nhẹ nhàng cho hắn một cái liếc mắt kiều mị đầy phong tình: "Rõ ràng vì cái gì?" Thế nhưng vẫn nhớ rõ câu này.

Hắn rút ngón tay ra khỏi khe hở đào nguyên đã ướt đẫm, bàn tay to của Hoàng đế nâng thân mình mềm mại đang trượt xuống kia lên, lấy vật đang sưng to nóng bỏng đâm vào. Từng giọt mật từ cái miệng nhỏ kia chảy ra, rất ham muốn người, vừa lúc cắm vào, nuốt trọn vào sâu trong u cổ, gấp gáp không chịu nổi mà đưa sâu vào, thật sự rất sâu, không muốn để người khác tìm thấy.

Giống như nơi cất giấu bảo vật.

Hoàng đế thoải mái than nhẹ, cười vừa sung sướng vừa thỏa mãn, giọng khàn khàn nói: "Làm cho nàng rõ ràng, trẫm không phải chỉ biết đến công vụ. Mà là --- còn làm chuyện khiến cả hai chúng ta đều vui vẻ, hửm?"

Bích Đào cắn xuống chỗ dấu răng lúc nãy lần nữa, quai hàm phồng lên, ánh mắt thanh thản trong chốc lát lại chuyển thành sương mù mờ lung, tất cả đều bởi vì Hoàng đế dùng lực quá mạnh. Hơi thở nàng dồn dập nức nở như tiếng mèo kêu, trầm thấp mà mềm mại: "Thiếp không vui". Rõ ràng là trêu đùa nàng mà.

"Đó là vì trẫm nỗ lực chưa đủ". Hoàng đế bị tiếng rên rỉ yếu ớt của nàng thúc dục ham muốn, yết hầu không kiềm được mà lên xuống, giọng nói phát ra khàn khàn mà trầm mị, không thuận theo cũng không buông tha mà trêu đùa nàng.

Bích Đào không đáp lại, nàng ngoan ngoãn đặt cằm trên vai hắn. Nàng cảm giác được tay phải của mình được một bàn tay có lực nắm lấy, tay đứt ruột xót, trong lòng nàng liền dâng lên cảm giác tê tê đại đại.

Nhớ tới cảnh giường chiếu lúc trước, có nhiều lúc nàng chủ động lấy lòng, không thì cũng như có như không dụ dỗ, cho đến hôm nay...

Đều nói thời gian nữ nhân động tình sẽ lâu hơn so với nam nhân, hẳn vì nàng mà nhẫn nại trong thời gian dài như vậy, rất kiên nhẫn chịu đựng mà khơi dậy dục vọng của nàng. Trong lòng nàng vừa cảm thấy vui mừng vừa cảm động.

Người đã rất nỗ lực.

Cánh tay mềm mại của nàng ôm lấy cổ của hắn, thân hình đỏ hồng mềm mại thơm tho càng dán chặt vào người hắn. Trên vách tường ánh đèn soi chiếu hai bóng người phập phồng, ái muội triền miên. Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, cười vui vẻ như gió mùa xuân.

Ngày thứ hai, trời cũng vẫn âm u, nhưng lại không có mưa, trên mặt đất còn chỉ đọng lại những hạt mưa chưa khô của hôm qua, không khí có

chút ẩm thấp, hơi nước lạnh lẽo.

Bích Đào nhìn trời kéo mây đen dày đặc, trong mắt chợt lóe sáng, thở dài: "Thời tiết này..." Ở hiện đại, nàng thật sự rất thích những ngày giông tố.

Ngồi ở trong phòng bên cửa sổ sát đất nhìn những người bên ngoài đang vội vã tránh né, còn bản thân lại nhàn nhã thích ý, có một loại cảm giác đối lập hạnh phúc quý dị.

Có lẽ là khi còn ở nhà, thật sự quá tịch mịch.

"Nương nương..." Khi tiếng sấm đầu tiên vang lên bên tai, tiếng bước chân hoảng loạn của Sơ Hiếu dồn dập chồng lên tiếng gọi đến gần: "Nương nương, tin tức từ Trường Xuân cung truyền đến".

"Người từ từ nói". Bích Đào thu hồi ánh mắt vẫn nhìn bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt bình tĩnh mà thư thái dường như không có bất kỳ khó khăn gì có thể lay động được nàng.

Sơ Hiếu thở dốc vài cái, lau đi mồ hôi trên trán, sau đó nói: "Cung nhân trong cung chúng ta phân phó ra ngoài mua vân lan (chúng ta hay gọi là hoa lan vanda), quân lính lục soát trên người những người xuất cung phát hiện có phi yến hỉ xuân tán...".

Bích Đào vẫn nghi hoặc.

"Ai nha..." Sơ Hiếu thấy chủ tử mình vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, gấp gáp dậm dậm chân, "Chính là Hoàng hậu nương nương đổ chuyện này lên đầu của chúng ta, nó là chủ tử sai nàng đi mua, dùng thuốc này... Mê hoặc Hoàng thượng..."

Thì ra là xuân dược. Bích Đào bừng tỉnh đại ngộ.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Gánh Tội Thay

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphi

Lúc này Vân Lũ đặt khung thêu sang một bên, đi đến bên cạnh Bích Đào. Sắc mặt nàng hơi ngưng trọng: "Nường nường, thuốc này không giống với thuốc thông thường..." Vân Lũ ở trong cung đã lâu, những thứ này đương nhiên cũng nghe nhiều.

"Sao vậy?" Bích Đào giương mắt nhìn nàng.

"Nô tỳ nghe nói thuốc này là quả thực rất mãnh liệt, tuy có thể được vui vẻ nhất thời nhưng nếu sử dụng lâu dài, không chỉ tổn hại sức khỏe, có hại... đối với chuyện con cái."

Sau khi Bích Đào nghe xong thì hơi cau mày, suy nghĩ ý đồ của Hoàng hậu, nàng hỏi: "Đó là đối với nam nhân?"

Vân Lũ gật đầu.

Có những loại xuân dược rất mạnh, lúc trợ hứng đồng thời giết tinh trùng cũng không hiếm lạ. Bích Đào sáng tỏ, nếu đối với thân thể nàng có hại, chuyện này cũng không sao cả. Nhưng nếu làm thương tổn thân thể của vua một nước thì e là sẽ bị công kích cùng chỉ trích của mọi người.

Huống chi từ sau khi Mẫn Quý tần sinh Lục hoàng tử, phi tần hậu cung quả thực lâu rồi chưa sinh hài tử, nói chuyện có ví dụ, càng đáng tin

hơn.

"Nường nường, Hoàng hậu nường nường sai người tới còn đợi ở ngoài cửa, chúng ta có nên đi Trường Xuân cung trước không?" Sơ Hiếu thấy chủ tử nhà mình còn đang suy nghĩ, không khỏi nhắc nhở một câu.

"Cũng được." Bích Đào nghĩ ngợi, dù sao cũng phải đi để biết rõ tình hình mới nhúng tay vào giải quyết. "Người báo việc này với Hoàng thượng, không cần lo lắng, đợi hạ triều rồi nói cũng không sao. Trường Xuân cung bên đó có Vân Lũ đi với ta là được rồi."

"Nô tỳ tuân lệnh."

Lúc Bích Đào bước vào Trường Xuân cung đã nhìn thấy châu ngọc lấp lánh đầy nhà, ánh mắt của chúng phi tần đồng loạt nhìn về phía nàng. Nàng cười, Hoàng hậu mời đầy đủ hết nha, hoặc là các nàng cũng cùng có chí hướng muốn thấy chuyện cười của nàng?

Nàng phát phát giọt mưa rơi trên áo, ung dung đi đến phía trước, hành lễ với Hoàng hậu, vẫn không có bao nhiêu kính trọng và cung kính.

Mà Hoàng hậu, cho dù thấy kẻ thù số một là Quý phi bước vào trong, từ đầu đến cuối nàng ta vẫn đoan trang thận trọng, chẳng qua sắc mặt so với ngày thường càng nghiêm nghị hơn, thật giống như chuyện trước mắt có trách nhiệm trọng đại, lại vô cùng khó quyết định. Nàng chờ Bích Đào hành lễ xong để nàng ngồi xuống, trầm giọng hỏi: "Chắc hẳn Quý phi đã biết phát sinh chuyện gì rồi, bốn cung không muốn có thêm nhiều người lẫn lộn. Quý phi đối với chuyện này có giải thích gì không?"

"Hoàng hậu nường nường không cần vội vàng." Bích Đào ung dung nhấp một hớp trà, liếc mắt nhìn xuống Vân Lan đang quỳ bên dưới, nói: "Sao trên người cung nhân của thiếp thân vô duyên vô cớ xuất hiện vật cấm, thiếp thân cũng rất tò mò..."

"Không phải người bảo nàng ta xuất cung mua sao, xảy ra chuyện gì lại nói mình không biết, giả bộ hồ đồ gì chứ." Mẫn Quý tần cười nhạt ba tiếng, chặn lời.

Nàng ta không kiên nhẫn cũng không phải lần đầu, chúng phi tần đã thành thói quen. Thứ nhất là do tính tình nàng ta như vậy, thứ hai bất kỳ nữ nhân nào, lại càng là nữ nhân có hài tử, bị phu quân của mình lạnh nhạt, có thể nhịn nhưng cũng muốn phát tiết một lần. Nếu chuyện này phát sinh ở nhà bình thường, thực ra chính là cãi nhau và đánh đá, nhưng ở hậu cung, ngay lúc nàng ta lấy hòng súng nhắm vào phi tần phân vị cao, nếu không có chứng cứ thì chính là dĩ hạ phạm thượng rồi.

"Trước khi chuyện này chưa có định luận thì ai cho Mẫn Quý tần lòng tin khiến người thề son sắt rằng là do bốn cung làm chứ?" Đặt chung trà lên bàn phát ra tiếng vang, Bích Đào cười nói: "Nếu Mẫn Quý tần đối với chuyện này biết tường tận, vậy thì để cho Mẫn Quý tần giải thích nghi hoặc cho chúng ta đi."

"Hoàng hậu nương nương nghĩ sao?"

Hoàng hậu đang ảo não thì Bích Đào chậm rãi mở miệng, rõ ràng hôm nay là tới thăm vấn Tiết thị, cái vẻ tự cao tự đại của nàng không đẹp đi, không có nửa điểm cảm thấy bị thăm vấn, biểu tình hay ánh mắt cũng không thấy thấp thỏm. Sợ rằng nàng đã đoán được Hoàng thượng sẽ che chở cho nàng. Nhưng chuyện thuốc cấm, liên quan tới long thể của thánh thượng, hưng suy của quốc gia, cho dù Hoàng thượng muốn bảo hộ nàng thì bách quan cũng không đồng ý. Có một phụ nhân ác độc làm mẫu phi, không quan tâm đến an khang của quân vương, thì Ngũ hoàng tử cũng không có khả năng đăng vị. Chiêu này không tính là cao minh thậm chí có chút không có được lợi ích gì, nhưng lại thắng chỗ thực dụng. Nghĩ tới đây trong lòng Hoàng hậu lại thoải mái. Nàng ta đưa mắt đến trên người Mẫn Quý tần, giọng nói bình thường: "Vậy thì Mẫn Quý tần cứ nói thử xem sao..."

Ánh mắt Mẫn Quý tần dao động một chút, ngập ngừng: "Ta... ta..." Tuy không phải là lần đầu nàng ta rơi vào trong tay Tiết Bích Đào nhưng bởi vì trước giờ nàng ta nói chuyện không biết suy nghĩ, phạm thượng một lần liền quên mất tám lần đau.

Bích Đào nhìn thấy nàng ta khi nghe tới đoạn ai cho nàng ta lòng tin, ánh mắt không tự chủ được di chuyển đến trên người Bình Tu nghi, trong lòng có tính toán.

Phải nói mua chuộc thị vệ giữ cửa thật ra không khó, cho chút tiền bạc ân huệ là được nhưng mua chuộc thị vệ để đối phó với Quý phi vinh sủng không suy này thì không dễ dàng. Có thể làm được chuyện này thì hai người Đức phi, Hiền phi đã qua đời, Lệ Tu dung trong cửu tần nương nhờ nàng, ngoài ra cũng không có mấy người phân vị cao, phạm vi thu nhỏ đi rất nhiều. Còn nữa, người hăn vẫn biết được mức độ sủng ái của Hoàng đế đối với nàng, chính là không tin nàng thì cũng thiên vị nàng, nếu không được sủng ái, thì kết quả càng thêm rõ ràng.

"Quý phi nương nương cần gì phải so đo với Mẫn Quý tần chứ." Lệ Tu dung khẽ liếc Mẫn Quý tần một cái: "Nàng ta trước giờ nói chuyện không cố kỵ, không phải do tính tình thẳng thắn sao."

Lời này mới vừa nói ra, cả điện đều nhìn về phía Lệ Tu Dung với ánh mắt kì lạ. Nàng ta là tới giúp đỡ Quý phi sao?

"Nếu những lời này là nói năng không cố kỵ, một mực khẳng định vu oan cho bốn cung, chuyện này còn phải tra nữa là." Bích Đào nhướn mày, cười nhìn Mẫn Quý tần: "Để không trì hoãn thời giờ, người đâu..."

"Chặn miệng Mẫn Quý tần của chúng ta lại. Đỡ cho nàng ta không khống chế được miệng của mình, nói ra lời dĩ hạ phạm thượng."

"Người dám!" Bộ dáng Mẫn Quý tần sợ hãi, nhìn cung nhân ở phía trên rục rịch, dưới tính thể cấp bách cao giọng nói.

Chúng phi tần nhớ tới chuyện Quý phi đập bể tắm, không khỏi cảm nín. Quý phi có Hoàng thượng che chở, còn có gì mà dám chứ?

Hoàng hậu cau mày, thấp giọng quở trách: "Làm vậy còn ra thể thống gì nữa!" Làm gì có phi tần nào bị hạ nhân chặn miệng chứ, cứ cho là dĩ hạ phạm thượng cũng thực quá đáng.

Bích Đào nghiêm nghị, lời trong ý ngoài lại không thấy cung kính: "Hoàng hậu nương nương hồ đồ. Nương nương chấp chưởng hậu cung cực khổ, nhất thời không chú ý có người lên tiếng chống đối phi tần phân vị cao, mưu toan dựng chuyện bịa đặt, cũng là chuyện thường tình. Nhưng nếu Hoàng thượng đã để cho thiếp cùng giải quyết cung vụ thì thiếp thân cũng không thể làm như không thấy, theo lý thì phạt thì vẫn phải phạt."

Hoàng hậu nghe mấy lời không chính đáng làm cho ghen hờn nhưng nàng ta cũng không muốn vì những chuyện nhỏ nhặt này mà dây dưa với Tiết Bích Đào, vẫn nên sớm đi vào vấn đề quan trọng.

Mấy năm nay ở trong cung Quý phi khí thế lực càng ngày càng lớn, cung nhân nào dám không nghe theo. Thấy Hoàng hậu cũng có dáng vẻ ngăm cho phép, mấy người đánh bạo tiến lên đe Mẫn Quý tần lại, lấy khăn tay sạch sẽ cuộn trong nhét vào miệng nàng.

"Thiếp biết lỗi rồi, Quý phi nương nương thứ tội! Thiếp biết lỗi rồi!"

Mẫn Quý tần dùng mọi cách giãy giụa cũng không được, muốn la hét. Ánh mắt đồng tình hoặc cười nhạo của phi tần cả điện càng khiến nàng cảm thấy xấu hổ. Mắt thấy Quý Phi sẽ làm thật, nếu như bị chặn miệng giống như phạm nhân thì sau này nàng ta làm sao dám gặp người chứ! Nghĩ như vậy, cho dù nàng ta có không cam tâm đi chăng nữa cũng chỉ đành cúi thấp đầu.

Sau lưng Mẫn Quý tần rốt cuộc cũng có Thái hậu, tuy nói không đoái hoài đến chuyện gì nhưng nhìn vào việc Thái hậu là thân mẫu của Hoàng

đế, Bích Đào cũng phải cho Thái hậu mặt mũi.

"Thả ra." Bích Đào nhàn nhạt hạ lệnh.

"Vâng".

Mẫn Quý tần thở hồn hển, lúc nhìn tới Bích Đào thì lại run run, vội vàng dời ánh mắt sang chỗ khác.

Ầm ỉ như vậy, hôm nay những kẻ muốn tới để xem kịch vui cũng không dám thở mạnh, bây giờ nghĩ lại trước khi Quý phi còn chưa mất đi khí thế thì các nàng cũng không thể chọc vào nàng ta. Cho dù nàng quả thực vô hành vô đức, chỉ cần Hoàng thượng còn xem trọng, các nàng cũng phải cung kính cẩn thận.

Mà Vân Lan đang quỳ dưới đất run lấy bấy giờ cũng trấn định không ít, nàng trẻ tuổi, chưa trải qua sóng to gió lớn. Lúc mưa đổ xong vào cung thì đột nhiên bị lục soát ra thuốc cấm ở trên người mình, lúc ấy thật kinh hãi. Sau đó nàng ta bị đưa tới chỗ này, đập vào mắt chính các chủ tử nương nương ngồi đầy nhà, những ánh mắt chăm chú đó, nàng ta nhìn không được mà run sợ.

Đợi đến khi nhìn thấy chủ tử nhà mình vẫn như cũ dễ dàng chọc ghẹo Mẫn Quý tần, ngay cả Hoàng hậu cũng không dám ngăn cản. Nàng ta có được chủ kiến, trong lòng xem ra cũng bình tĩnh hơn nhiều. Đợi đến khi chủ tử để nàng ta nói lại một lần thì lời nói so với lúc Hoàng hậu hỏi nàng trôi chảy hơn.

"Nô tỳ không dám nói láo. Chủ tử chưa bao giờ bảo nô tỳ mua phi yến tán cái gì cả, thuốc này làm sao xuất hiện trong bao quần áo thì nô tỳ cũng không rõ. Mong Hoàng hậu nương nương làm chủ cho nô tỳ."

Bình thường chuyện không tra ra kết quả, trong cung đều dựa theo biểu hiện bên ngoài mà xử lý. Mấy câu này của Vân Lan nói chẳng khác gì

không nói, nếu như phát sinh trên người kẻ khác thì đã sớm bị những phi tần hậu cung chỉ vào mặt mà mắng.

Cũng bởi vì Bích Đào mới xử trí một trận, các nàng mới không có động tĩnh gì. Trong phòng nhất thời yên lặng không một tiếng động.

"Quý phi còn có gì để nói không?" Vẫn là Hoàng hậu mở miệng hỏi trước.

Nhìn dáng vẻ cung nữ này cũng không phải bị người khác mua chuộc, Bích Đào thoáng yên tâm. Nàng nói: "Thiếp chưa từng để Vân Lan đi mua, lại cũng không phải do Vân Lan tự chủ trương. Nường nường hà cớ gì không hỏi thị vệ lục soát người?"

Hoàng hậu sớm có chuẩn bị, cho người gọi thị vệ kia vào nhưng bởi vì tị hiềm, cũng chỉ quỳ ở bên ngoài.

Thị vệ kia trả lời quy củ, Bích Đào xét thần sắc, cũng không giống như nói láo. Chính là vẫn luôn xử sự bình tĩnh nên nàng cũng không khỏi nhản mày. Không sợ tra không ra, chỉ sợ không có chỗ để tra.

Đúng lúc Hoàng hậu muốn hỏi, một câu "Hoàng thượng giá lâm", khiến nàng ta phải nuốt lời trong miệng xuống.

Mọi người vội vàng đứng dậy nghênh giá.

Sắc mặt Hoàng Đế nặng nề, khoát tay bảo đứng dậy, lúc ánh mắt nhìn tới Hoàng hậu hơi sắc bén, lại chuyển đến trên người Bích Đào thì không khỏi dịu dàng hơn, mang theo ý trấn an.

Sau khi bãi triều nghe được chuyện này hần lập tức chạy tới, sợ nàng bị ủy khuất. Chuyện được vật có hay không sao hần lại không biết chứ. Chẳng qua cho dù hần nói ra lúc này, người ngoài cũng chỉ sẽ cho rằng hần bảo vệ bảo bối, ngay cả triều thần cũng không sẽ không tin hết.

Đám lão già kia vốn đã bất mãn bảo bối độc chiếm sủng ái, cứ cho là trong hậu cung phải chia đều ân huệ. Con nổi dỗi hưng thịnh mới kéo dài hưng vượng của quốc gia. Hiện giờ lại thừa nhận nàng làm chuyện thất đức, khó nói sẽ lại làm ra chuyện xúi giục gì đó.

Hắn vén áo bào ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi: "Đã hỏi tới chỗ nào rồi."

Hoàng hậu lặp lại những lời thăm vấn một lần nữa, trọng điểm lại không quên. Hắn ừ một tiếng, trầm tư vắn vắn ngón tay, tầm mắt chuyển lên người Vân Lan.

Một lát sau hắn nói: "Đã lục soát được ở trên người cung nữ này có thể thấy hành vi của nàng ta không đàng hoàng, tư thông với người khác. Mượn cơ hội mua sắm cho Quý phi mà phạm phải loại chuyện này. Hoàng Hậu cứ xử trí theo cung quy là được."

Trước mắt nếu không hỏi tội ba bên, hiển nhiên sẽ tiến vào trạng thái giằng co. Mà loại chuyện này lại không thích hợp kéo dài, nếu đợi hắn tỉ mỉ tra rõ, nước bắn trên người bảo bối có tẩy cũng không sạch sẽ. Thân là Hoàng đế, so sánh lợi hại nặng nhẹ là chuyện mà hắn phải làm.

Chúng phi tần giật mình, Hoàng thượng lại bảo vệ Quý phi đến như vậy. Sau khi nghe qua Hoàng hậu nói thì không hỏi nhiều nữa, rất tin tưởng Quý phi không nói, còn trực tiếp kết luận như vậy. Đây chính là muốn cung nữ nhận tội thay.

Ngay cả Bích Đào cũng ngạc nhiên, hành động của cầu Hoàng đế nằm ngoài dự liệu của nàng. Tuy nàng vì hắn tin tưởng bảo hộ nàng mà trong lòng ấm áp nhưng lại nhìn về phía Vân Lan trên mặt không còn huyết sắc kia, thì không có cách nào tán thành hành động này. Đối với sinh tồn nàng có thể ác, thậm chí đối với bản thân mình cũng vậy nhưng đối với những người trung tâm với nàng, vì mình mà hy sinh, thì không khỏi thấy bất công.

Thân thể Vân Lan run rẩy, lúc hốt hoảng ngẩng đầu vô tình tiếp xúc với ý cảnh cáo trong mắt Hoàng thượng, ánh mắt lạnh như băng khiến nàng đông cứng. Nàng ta biết, Hoàng thượng lên tiếng, chuyện này cũng không do một cung nữ nhỏ nhỏ như nàng ta không chịu nhận nhưng kết quả sau khi nhận tội, hậu quả trộm mang thuốc cấm vào cung...

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Có Thai

Edit: Tiên Thái phi.

Beta: Hy Thái phi.

Nhất thời mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh, đợi đến khi thấy rõ người lên tiếng thì tất cả đều sửng sốt. Vốn Tiết Bích Đào suy nghĩ có điểm đáng ngờ, dường như sắp ngộ ra, lúc này thấy có người ngăn cản Vân Lan nhận tội, nhượng mảy may khá khó hiểu.

Lại là Vinh Tài nhân.

Vinh Tài nhân vẫn là bộ dáng tự nhiên hào phóng như trước, cho dù nhiều người nhìn chăm chăm như thế cũng không cảm thấy khó chịu. Nàng nghiêm người, ánh mắt nhìn về phía Hoàng đế rất là nghiêm túc: "Nô tỳ cảm thấy, chuyện này không thể đưa ra phán quyết đơn giản như vậy được." Nàng ngay thẳng chính trực phù hợp với biểu tình trước sau như một của nàng.

Thoạt đầu lời nói của Vinh Tài nhân khiến người nghe bên dưới cảm thấy bất mãn vì Hoàng đế bảo vệ Quý phi quá mức, muốn tiếp tục truy cứu, nhưng khi nghĩ đến nàng ta chỉ là một Tài nhân nho nhỏ, lại băn khoăn không biết nàng ta có lá gan lớn như vậy hay không.

Đến nỗi hai người Đế Hậu ngồi trên ghế chủ vị kia, biểu tình cũng không giống nhau.

Lúc Hoàng đế lên tiếng thì Hoàng hậu hơi ngẩn người, tuy có chút không cam lòng lấy mũ quan trên người của một tiểu cung nữ xuống, nhưng chỉ cần cung nữ này vẫn là người của Dực Khôn cung, vì Tiết thị mà hữu dụng, sự tình truyền ra sau này ít nhiều cũng có thể đạt được mục đích, chỉ là sức ảnh hưởng không lớn bằng dự định ban đầu mà thôi.

Ai ngờ Tiết Bích Đào sắp hiểu ra, nghe một tiếng ngẩn trở của Vinh Tài nhân kia, đột nhiên trong lòng lóe lên dự cảm, chung quy cảm thấy không có linh tính tốt.

Mà Hoàng đế, hân hờ hững nhìn Vinh Tài nhân một cái, lại gật đầu nói: "Nói một chút thử xem."

Ánh mắt mọi người nhìn Vinh Tài nhân có chút kinh ngạc, lại ẩn chứa một tia ngưng trọng. Toàn bộ không thể tưởng tượng được Hoàng thượng sẽ cho nàng ta thể diện này.

"Nô tỳ cũng không biết", Vinh Tài nhân thật thẳng thắn và dứt khoát khiến người ta kinh ngạc: "Chính là nô tỳ cảm thấy không nên chỉ có mỗi mình bọn họ bị hiềm nghi." Lời vừa ra khỏi miệng, quả thật như là trêu đùa tất cả mọi người đang ngồi ở đây.

Mọi người nói thầm, quả nhiên là kẻ ngu dốt thì tác quái nhiều. Có điều lá gan đúng là rất lớn, dưới uy thế của Hoàng thượng mà còn muốn nói thế này, nói thế kia. Ngoại trừ Quý phi, nàng ta chính là người đầu tiên.

Phía sau Vinh Tài nhân, Yên Phách cách cái ghế thăm đẩy nàng một cái, nàng quay đầu trừng mắt liếc nhìn tiểu tỳ nữ thiếp thân, lúc này dường như mới nhớ tới điều gì, thêm một câu: "Thỉnh Hoàng thượng thứ tội." Câu này là thành ngữ văn vẻ, nàng nhớ rõ.

"Hồ đồ, chẳng qua chỉ là suy đoán vô căn cứ, sao mà có thể ở đây ba hoa chích choè, đùa bỡn mọi người như vậy?" Hoàng hậu thấp giọng khiến

trách, nhúu mày nhẹ giọng cáo lỗi với Hoàng đế: "Đều là thần thiếp không dạy dỗ tốt nàng ta, khiến nàng ta hành sự tùy tiện."

Hoàng đế ừ một tiếng, không biết là bị đánh thức hay là vì cái gì, nhất thời vẫn chưa mở miệng.

Tiết Bích Đào thì ngược lại, câu kia của Vinh Tài nhân "Không chỉ mỗi mình bọn họ bị hiềm nghi" làm suy nghĩ hạn chế của nàng được mở rộng thông suốt, nếu như Vân Lan không phản bội, thị vệ kia cũng không bị mua chuộc, hơn nữa khi đi đường cũng không gặp phải trì hoãn ngoài ý muốn, vậy thì chỉ còn có một chỗ, để soát nơi dạy dỗ các nàng rồi.

"Vinh Tài nhân nói rất đúng, việc này can hệ trọng đại, không thể qua loa kết án." Ánh mắt Tiết Bích Đào trong veo sáng tỏ dừng lại trên người Bình Tu nghi một hồi, tiện đà chuyển tới trên người Hoàng hậu, hơi cười nói: "Mấy chủ cửa hàng kia, sao không thăm vấn hỏi cung bọn họ?"

Trong nháy mắt sắc mặt Bình Tu nghi có chút cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục lại như bình thường. Bởi vì đa số mọi người đều nhìn về phía người ngồi trên ghế chủ vị kia, nên không chú ý đến nàng ta.

Hoàng đế gật đầu nói: "Ấn theo lời Quý phi nói mà làm. Triệu Trung Tín, gọi người mang bọn họ đến."

Triệu Trung Tín phụng chỉ, dặn dò tiểu thái giám bên cạnh một câu. Thái giám công công kia tất nhiên là vội vã lĩnh mệnh rồi lui ra ngoài.

Tiếng mưa rơi ngoài phòng dần dần nhỏ lại, tí ta tí tách, không lớn như lúc trước nữa.

Hoàng đế nhìn cả phòng đầy những nữ nhân đang ngồi đoan chính, thỉnh thoảng liếc về chỗ này của mình. Hắn dừng một chút, ý vị khó hiểu mà liếc nhìn Hoàng hậu, trầm giọng nói: "Thăm vấn thì cần gì nhiều người như vậy, đều lui xuống trước hết đi."

Chúng phi tần nhìn nhau một cái, cuối cùng nói: "Thần thiếp tuân mệnh." Cửu tần và mấy người có phân vị cao được giữ lại.

Mới vừa rồi vì là tự hỏi trong đó ẩn giấu vấn đề gì, có lẽ là đại não hoạt động cấp tốc, giờ phút này tâm tư được giãn ra, Tiết Bích Đào cảm thấy có chút choáng váng. Nàng đỡ trán, thanh âm bình thường giống như đóa hoa yêu kiều biếng nhác: "Cũng không biết chờ tới khi nào thì nhân tài mới đến, thân thể của thần thiếp không khỏe..."

Hoàng đế thấy lông mày của nàng khê chau lại, môi anh đào mím chặt thành một đường, lo lắng trong lòng. Bởi vì ngại trước mặt nhiều người nên không gần gũi quan tâm chăm sóc. Hắn không đợi nàng nói hết, ngay lập tức đáp ứng: "Nàng về trước nghỉ ngơi đi, nơi này đã có trăm rồi."

Nói đoạn hắn nhìn về phía Vân Lũ đứng phía sau Tiết Bích Đào: "Tạm thời chờ Quý phi hồi cung."

"Tạ Hoàng thượng ân chuẩn." Tiết Bích Đào nở nụ cười xinh đẹp, vịn tay Vân Lũ đứng lên. Nào biết khi nàng vừa bước chân ra một cái, thân thể liền loạn choạng, suýt chút nữa thì không thể đứng vững.

"Chủ tử!" Đồng tử Vân Lũ co lại, vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Trong khoảnh khắc đó, gương mặt Hoàng đế biến sắc, không lo lắng quy củ nữa, tiến nhanh đến nửa đỡ nửa ôm nàng cho vững vàng, cũng không ngẩng đầu lên mà ra lệnh: "Truyền Thái y."

"Vâng!" Vân Lũ vội vã chạy ra ngoài.

Ngoài điện đám phi tần vừa mới giải tán còn chưa đi xa, thấy cung nữ thiếp thân của Quý phi sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lấm tấm trên trán, gần giống như tốc độ của mãnh thú mà lao ra ngoài, không khỏi nghi hoặc mà quay đầu liếc nhìn vào bên trong một cái, tiện đà tiến lại cùng nhau túm năm tùm ba, châu đầu ghé tai thì thầm.

"Quý phi làm sao vậy?"

"Ôi, sớm biết vậy liền đi chậm một chút rồi... Lát gọi người hỏi thăm một chút đi."

...

Hoàng đế dùng tay thăm dò trán Tiết Bích Đào, giống như sợ nàng bị kinh động, thanh âm nhẹ nhàng hỏi nàng: "Nàng không khoẻ ở đâu sao?"

Ban đầu Hoàng hậu cũng muốn tiến đến chăm sóc, nhằm biểu hiện mình rộng lượng khoan dung, nhưng mà hiện tại thấy điệu bộ này của Hoàng thượng, phỏng đoán cho dù nàng có quan tâm đi chẳng nữa thì trái lại hẳn cũng chẳng vui vẻ. Hơn nữa nàng có chuyện trong lòng, nên chỉ đứng tại vị trí chỗ ngồi ở trên cao, cũng không nói chuyện.

Thình thoảng vẻ mặt của nàng ngưng trọng, trao đổi ánh mắt với Bình Tu nghi, nhưng lại không căng thẳng giống như Bình Tu nghi.

Khi nữ nhân không thoải mái thì luôn thích tìm người khác làm nũng, Tiết Bích Đào vẫn còn biết thu liễm, không thể so với khi ở trong Dực Khôn cung mà không có cố kỵ gì. Một tay nàng tựa vào giống như nắm đai ngọc trên lưng Hoàng đế, bởi vì bị Hoàng đế ôm một nửa, trán nàng cọ vào lòng bàn tay khô ráo của hắn truyền đến sự ấm áp, sau đó tiện thể gác đầu lên vai hắn: "Khó chịu."

Thanh âm làm nũng mềm mại kèm theo chút đùa bỡn, giọng nói ní non ẩn chứa vài phần gợi tình khiến người ta mềm yếu.

Lệ Tu dung thấy vậy có chút ngây ra, sau đó quay đầu đi, xoang mũi dâng lên một chút ghen tuông. Cho dù các nàng không thật sự yêu mến Hoàng thượng, nhưng nữ tử thế gian, ai mà không muốn được trượng phu cưng chiều yêu thương kia chứ?

Nhưng mà từ ngày bắt đầu vào cung, được gia tộc dạy dỗ thì các nàng liền biết, dù các nàng có nhớ nhung hoài niệm, chẳng qua chỉ là trăng dưới nước, hoa trong gương, lưu giữ được một khắc, lại không có cách nào nắm bắt được trong lòng bàn tay.

Thời khắc này, Lệ Tu dung cực kỳ hâm mộ và đổ kị với Quý phi đang nằm trong lòng ngực của Hoàng thượng. Nhưng nàng biết, chính mình đã không còn sức lực mà tranh giành nữa.

Hoàng đế thấy Tiết Bích Đào còn biết làm nũng, thoáng yên tâm: "Trẫm để Hoàng hậu thu dọn thiên điện, nàng nghỉ ngơi một chút đi"

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng hậu không được vui, ý này giống như bảo nàng hầu hạ Tiết thị vậy. Tuy nàng biết chẳng qua Hoàng thượng để nàng phân phó cung nhân đi làm, nhưng trong lòng nàng nôn nóng. Ở thời khắc trước mắt, tâm tư mãi cảm được khuếch trương lên, không khỏi suy nghĩ nhiều.

"Không cần đâu", Tiết Bích Đào cự tuyệt, vì đau bệnh mà giọng nói trở nên mềm mại giống tiểu sơn dương (dê rừng) đơn độc, có một chút quật cường: "Phải về cung." Hiện tại đầu óc nàng đang mơ mơ hồ hồ, nếu Hoàng hậu muốn hại nàng chẳng phải dễ dàng hay sao. Tuy rằng Hoàng hậu sẽ không không ngốc đến mức động thủ với nàng ngay trên địa bàn của mình, nhưng vẫn là giường ở nhà mình thì thoải mái hơn nhiều.

Hoàng đế vậy mà cũng nghe theo ý của nàng, hẩn quay đầu lại dặn dò Hoàng hậu: "Đám người kia mà đến thì tới Dực Khôn cung gọi trẫm, trẫm đưa Quý phi về trước."

Ánh mắt Hoàng hậu nhanh chóng thay đổi vì lo lắng sốt ruột, nàng gật đầu: "Hoàng thượng đi đi, thân thể Quý phi muội muội quan trọng."

Tiết Bích Đào: "... " Quý phi muội muội, từ này thật sự thấy ghê.

Hoàng đế bế ngang nàng lên, tất nhiên là cảm giác được nàng run lên một cái, nắm thật chặt cánh tay nàng, an ủi nói: "Đợi thêm một chút, Thái y xem qua thì sẽ không sao hết."

Đến khi ra khỏi Trường Xuân cung, ngồi trên ngựa liền rồi, Tiết Bích Đào vui đầu vào trong lòng ngực Hoàng đế, nũng nịu trả lời: "Ta biết."

"Hả?" Hoàng đế nghi hoặc.

Khóe miệng hơi cong lên, Tiết Bích Đào vô lại không đầu không đuôi nói: "Ta chính là biết."

"..." Nàng biết cái gì? Hoàng đế bất đắc dĩ xoa lưng nàng, khẽ đùa: "Được được được, nàng biết, cái gì nàng cũng biết."

...

Thời điểm Thái y chẩn ra hỉ mạch lần thứ hai, biểu tình của Hoàng đế có chút ngây ngốc - nhìn về phía Tiết Bích Đào. Nguyên nhân đại khái là do lâu lắm rồi trong cung không có hài tử, mười phần giống như là Hoàng đế đến bị đĩa bánh có nhân từ trên trời giáng xuống nên một phát xây xẩm mặt mũi.

Đợi cơn choáng váng qua đi, Hoàng đế ôm đĩa bánh có nhân cao hứng đắc ý nói: "Thưởng, tất cả đều có thưởng!"

"Tạ Hoàng thượng!" Cung nhân vui vẻ ra mặt, tin vui không dứt, quả thật so với năm cũ còn vui vẻ hơn.

"Hừ." Tiết Bích Đào quay mặt đi.

Hoàng đế đang đắm chìm trong vui sướng lúc này mới phát hiện, bản thân 'bánh có nhân' sao lại không vui vẻ, hăn vuốt từng sợi tóc con của

nàng, vô cùng kiên nhẫn mà dễ dàng: "Làm sao vậy? Sao lại không vui vẻ? Nói với trẫm nào."

"... Ban thường."

"?"

"Ta không có... Hừ!"

Hoàng đế vui vẻ: "Sao lại không có được đây, bảo bối thích cái gì thì cứ nói với trẫm." Vẻ mặt của hãn tài đại khí thô. [1]

[1]: Tài đại khí thô (财大气粗): ý chỉ mấy người có tiền rồi huênh hoang không coi ai ra gì.

"... Thích kho báu Hoàng thượng giấu bên trong cơ." Tiết Bích Đào chớp chớp mắt to, giở công phu sư tử ngoạn.

Kho báu giấu bên trong chính là tiểu kim khố của Hoàng đế a. Giờ phút này nàng cực kỳ giống tiểu đạo tặc nghèo khổ hung ác đến cực điểm, muốn lột lưng quần của Hoàng đế.

"..." Đầu tiên Hoàng đế sửng sốt, tiện đà cười to: "Được, chỉ cần nàng vừa mắt, trẫm liền cho nàng, sao nào?"

"Ừm!" Tiết Bích Đào thảo mẫn cọ cọ Hoàng đế. Đếm số nhảy đến 97, cách viên mẫn chỉ còn thiếu ba điểm, đột nhiên nàng có chút không cam lòng khi rời bỏ cầu Hoàng đế.

"Hài lòng chưa?"

"Còn có chuyện cấm được..."

Hoàng đế không đợi nàng nói xong, in một nụ hôn lên giữa trán nàng: "Trẫm sẽ cho nàng một lời công đạo." Ở nơi Tiết Bích Đào nhìn không

thấy, trong mắt hần chợt lóe lên một mũi nhọn sắc bén rồi biến mất.

Sau khi Hoàng đế quay về Trường Xuân cung, Vân Lữ bưng chén mơ chua ngồi trên ghế con, suy nghĩ hỏi chủ tử: "Nương nương cho rằng, việc này là do... ai làm ra?" Nàng chỉ chỉ hướng Trường Xuân cung.

"Hơn phân nửa là nàng ta." Vị chua đề cảm giác buồn nôn xuống, Tiết Bích Đào thoải mái híp mắt.

"Chính là không biết Hoàng thượng có thể thẩm vấn ra được hay không." Phụng Tử bưng tới một cái chén không để cho Tiết Bích Đào phun hạt, hơi có chút lo lắng: "Hơn nữa, nói không chừng không phải là do mấy người chủ cửa hàng kia làm ra. Chẳng phải sự tình càng cam go hơn hay sao?"

Vân Lữ cười Phụng Tử: "Dù sao việc này cũng không có liên quan đến nương nương." Phụng Tử cũng không ý kiến.

Vân Lữ chớp chớp mắt với Phụng Tử, nhưng mà chớp tai lại nhiễm chút đỏ: "Được kia khó có thể làm cho người ta có thai." Các nàng dù sao cũng là những bông hoa chưa gả, nhắc tới những điều này đa phần đều là ngượng ngùng.

Phụng Tử nhớ lại, bưng tỉnh đại ngộ mà cười: "Vẫn là người phản ứng nhanh."

"Là nương nương cát nhân thiên tướng. Có ác nhân tác quái, ông trời liền thu thập." Bầu không khí khẩn trương vừa tan, Vân Lữ liền bắt đầu trêu ghẹo.

"Là chủ tử các người thông minh cơ trí", Tiết Bích Đào lại ném thêm một viên mơ chua vào miệng, ăn ngon lành, hai người đứng phía sau nàng nhìn thấy cảnh tượng ấy đều đồng loạt cười: "Ta nghi ngờ một người, không ngờ lại không có cảm giác gì."

Lần này ngay cả Vân Lũ cũng có chút hồ đồ, chờ nàng ngẫm lại, mới hiểu ra nói: "Nường nường là cố ý..."

"Ừ." Vì lẽ đó mà khi Vân Lũ giải thích được tính và tác dụng phụ của thuốc kia, nàng ta cũng không hoảng loạn quá mức. Một người là do tính tình mà làm ra chuyện, còn người kia chính là trong lòng có át chủ bài để rút lui.

Cho dù không thể lật đổ một quân của người nọ, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình. Tiết Bích Đào thấy hai người đầu tiên là vui mừng, tiếp theo là oán trách mà nhìn nàng, làm như đang trách nàng ngay từ đầu không nói cho rõ ràng, làm các nàng lo lắng sợ hãi hồi lâu.

"A, suy cho cùng chẳng qua cũng chỉ là ta suy đoán. Không có Thái y khẳng định, làm sao dám tuyên thệ mà nói rõ với các người đây?" Nàng rung đùi đắc ý: "Giải tỏa lo âu đi."

Phụng Tử giận dữ nói: "Nường nường vậy mà cũng dám giả ngất." Ngộ nhỡ không phải thì biết làm sao cho đúng đây.

"Nếu như không phải, thì chính là thân thể của ta không khỏe. Bốn cung bị lẩn vu khống này làm cho kinh hách, chẳng lẽ còn không cho ta khó chịu sao?" Về mặt nàng đầy thản nhiên mà vô lại.

Hai người thấy thế, không khỏi phì cười ra tiếng.

Tiếng mưa giống như hạt châu rơi trên mâm ngọc ngừng lại, Tiết Bích Đào giương mắt, ngoài cửa sổ mưa tạnh mây tan, bầu trời quang đãng một vùng.

Gió nhẹ từ từ nổi lên, rất lạnh mà thoải mái. Phụng Tử lại không dám để chủ tử bị lạnh, chỉ mở khung cửa sổ ra một khe hở, ngay lập tức không khí được thông thoáng.

Vừa đúng lúc này, tiếng bước chân Sơ Hiếu lại vang lên một lần nữa, ý cười lẫn trong tiếng gọi: "Nường nường, nường nường..." lại còn là một âm thanh dễ chịu trong veo giòn tan.

"Dứt lời." Tiết Bích Đào khoanh hai tay đặt trước bụng nhỏ, dù bận vẫn ung dung nhìn tiểu cô nương đang cười hì hì bước vào bậc cửa.

"Hoàng thượng điều tra ra rồi!"

"Sao?"

"Quả thật là mua chuộc một cửa hàng trong đó, chính là cửa hiệu gấm hoa Vân Nam mà nường nường thích nhất, nói là trong lúc thiết kế kiểu dáng thì kệp vào. Cô nương Vân Lan kia là sơ ý bất cẩn..." Sơ Hiếu giải thích, ngược lại lại có tư thế của người giáo huấn.

"Ai nói với người do sơ ý bất cẩn." Phụng Tử liếc mắt đánh gãy.

Sơ Hiếu ghen lời sờ sờ mũi, vẫn tiếp tục hứng thú bưng bưng nói: "Cuối cùng điều tra ra là có người giả dạng họ hàng mười tám dặm của Bình Tu nghi để lừa gạt, tra xét hơn nửa ngày đấy. Ngược lại, những người đó có biết là hãm hại nường nường đâu, còn cho là chiêu lừa bịp của phụ nhân nội trạch [2]. Nửa đời bọn họ cũng chưa từng được thấy thiên nhan, đối với Hoàng thượng ở trên cao, sợ hãi đến mức tè ra quần."

[2] Nội trạch (内宅): nhà trong, nơi ở của phụ nữ.

Bởi vì Tiết Bích Đào là người không thích theo trào lưu, thiên về khía cạnh lưu hành trong kinh hơn là chạy theo trào lưu trong hậu cung, đặc biệt nàng là Quý phi được sủng ái nên là người làm chủ. Bởi thế nếu nàng thích thứ gì bên ngoài, sai người ra ngoài mua sắm thì chung quy không cần phải báo danh hào (tên và biệt hiệu).

Thế nhưng khi nàng nghe thấy là do Bình Tu nghi, nàng nhú mày lại, liếc mắt nhìn Vân Lũ.

Xem ra việc này, hoặc là Hoàng hậu giao toàn quyền cho Bình Tu nghi phụ trách, hoặc là sau khi xảy ra chuyện đẩy toàn bộ trách nhiệm cho nàng ta. Nếu nói là do một mình Bình Tu nghi gây nên chuyện này, nàng không tin tưởng lắm.

"Sau khi Hoàng thượng tra ra là Bình Tu nghi thì xử trí nàng ta như thế nào?" Tiết Bích Đào nhớ Hoàng đế nói sẽ cho nàng một công đạo thì lên tiếng hỏi.

Mặt mày Sơ Hiếu hớn hở mà khoa chân múa tay, mở miệng nói: "Hoàng thượng giận dữ liền tước phong hào của nàng ta ngay tại chỗ. Sau đó, lúc nghĩ thánh chỉ thì nói rằng nàng ta không xứng đứng hàng cửu tần, càng không xứng giáo dưỡn hoàng tử, giáng nàng ta xuống phân vị Tiệp dư, còn ôm Tam Công chúa giao cho Lệ Tu dung."

Sau khi Sơ Hiếu nói xong, Phụng Tử có chút không đành lòng mà tiếp lời: "Đáng tiếc Tam Công chúa..." Chẳng qua mới năm sáu tuổi, phải tách ra với mẫu thân ruột thịt.

"A", Sơ Hiếu nghĩ ra cái gì, lại nói chen vào: "Hoàng thượng còn nói, đời này của nàng ta chỉ có thể là Tiệp dư mà thôi, ngay cả đại phong hậu cung cũng sẽ không có phần của nàng ta." Một ngày Tiệp dư, cả đời là Tiệp dư sao. Tiết Bích Đào có phần muốn cười.

Tuy nói phân vị Tiệp dư cũng không tính là quá thấp, nhưng suy cho cùng Tam Công chúa là nữ nhi thân sinh của Ngô Tiệp dư, e là Hoàng đế bận tâm đến mặt mũi của Tam Công chúa, phân vị của sinh mẫu quá thấp cũng rất dễ bị cung nhân khinh thường.

Có điều, giống như trong lúc kiểm tra ở hiện đại. Người thi 0 điểm thì không thèm để tâm vào bài thi, dù sao cũng còn xa mức đạt tiêu chuẩn vô

cùng. Mà người được 59 điểm phải vò đầu bứt tai, bởi vì khoảng cách rất gần, gần đến mức dễ như trở bàn tay, nhưng lại chỉ có thể nhìn một phần kia, treo đung đưa ở trước mắt mình.

Vị trí Tiệp dư cũng là như thế. Thấp hơn Tần vị nhất đẳng, lại vĩnh viễn không thể đọc chương một cung, không thể giáo dưỡng thân tử thân nữ, sao có thể không khiến cho người ta căn răng ôm nỗi hận đây.

Quả nhiên Hoàng đế am hiểu sâu sắc lòng người. Nàng rất vui sướng khi người khác gặp họa mà nhếch môi cười.

Tác giả có lời muốn nói: Thấy có người nói là Đào Thánh Mẫu, ta một mặt khiếp sợ.

Nói như thế nào đây... Một người vì bản thân mình mà bán mạng, thời điểm vì bản thân mình mà đi tìm chết, nếu ở bên kia Đào thờ ơ lạnh nhạt... là bởi vì không phải tự mình hạ lệnh quyết định, cho nên không cảm thấy áy náy...

Sẽ không cảm thấy tình người bạc bẽo lạnh nhạt sao.

Cho nên lúc quân vương vui mừng không phải là canh hai canh ba → → có điều số lượng tử có phần nhiều hơn một chút.

Hoàng hậu không dễ dàng thất bại như vậy → → phần sau có đại sự đang đợi nàng.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hội Đèn Lồng (1)

Edit: Mẫn Lương Nghi.

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Hàm Phúc Cung, Quế Nguyệt Các.

Khi Yên Phách đang đưa chậu nước ấm tới cho chủ tử rửa mặt, nhện không được hỏi: "Chủ tử, ngày hôm qua ngài làm gì vậy?" Nàng hỏi mãi, tay vẫn không quên đưa khăn.

"Người không thấy sao?" Vinh Tài tử sau khi tiếp nhận liền lau một cách qua loa, đem khăn ướt vắt lên trên thanh treo bằng gỗ. Khuôn mặt nàng hồng nhuận, thoải mái duỗi eo một cái: "Buổi sáng, nếu có thể luyện thương thì vô cùng tốt."

Yên Phách lẩm bẩm: "Ở trong cung rồi, ngài nên chăm nghỉ ngơi một chút đi chứ." Oán giận xong, nàng xoay chuyển tròn mắt: "Nô tỳ cảm thấy, ngài chính là đang quấy rối."

"Xì" Vinh Tài tử chống nạnh, ân cần dạy bảo nói với tỳ nữ: "Ta quấy rối? Nếu không phải ta, sao án tử này lại kết nhanh như vậy!"

"... Vậy ngài thôi đi."

"Thôi thì thôi." Nàng trừng tiểu tỳ nữ một cái, chính nghĩa lẩm nhẩm địa đạo [1]. Chờ lúc động não xong, liền phát hiện tiếp sai lời nói, nàng điểm trán, sửa lại: "Thôi cái gì. Dù sao... Ta cũng đã thức dậy rồi."

[1] Chính nghĩa lắm nhiên địa đạo: Lòng dạ chính nghĩa mà thần thái trang nghiêm, lệnh người kính sợ.

Yên Phách cái hiểu cái không: "À."

Nàng vẫy vẫy tay: "Không cần người hiểu, đi đổ nước đi."

"Vâng!" Tiểu tỳ nữ cười nói, vui sướng mang chậu nước ra ngoài, nước tràn ra hết nửa chậu cũng không biết.

Coi như là mùa hè nóng nực, mát một chút không sao.

Vinh Bảo lâm nhìn sàn nhà ướt đầm đề bên ngoài, âm thầm an ủi mình.

Mà mặt khác, ở Trữ Tú Cung, Phương Hoa Các không khí cũng không nhẹ nhàng dễ chịu như vậy.

"Quý phi mang thai?" Trinh Bảo lâm ngẩn ra, sau đó cúi đầu suy tư trong chốc lát, sau đó hạ quyết tâm gọi: "Nguyên Sương..."

"Chủ tử, không thể nóng vội." Lời nàng còn chưa dứt, Nguyên Sương đã vội chen ngang, thở dài một hơi: "Là do nô tỳ sai."

Ngay từ đầu nàng không nên hướng dẫn chủ tử, khiến chủ tử coi Quý phi như địch thủ. Nàng không thể đoán trước được biến số này, không biết được trái tim của Hoàng thượng, càng không biết Hoàng thượng lại sủng Quý phi như thế.

Hiện giờ xem ra, khoảng cách giữa chủ tử và Quý phi cách biệt một trời một vực.

Nếu khăng khăng muốn đụng, liền giống như lấy trứng chọi đá, dù cho chọi tới đầu rơi máu chảy, hòn đá kia cũng sẽ không có việc gì.

Trình Bảo lâm căn môi để lại dấu răng, giọng cảm hận: "Nhưng nếu không làm gì, Hoàng Thượng sẽ chỉ coi trọng Quý phi." Nàng chờ nhiều năm như vậy, cái ưu thế duy nhất là thanh xuân thiếu nữ cũng không còn.

Quý phi còn có con nối dõi để Hoàng thượng một mực chú ý. Nàng thì sao?

Nguyên Sương biểu tình thanh lãnh như cũ, đôi mắt hẹp dài đảo qua lại. Hiển nhiên đối với chuyện này vẫn do dự.

"Chúng ta thua Quý phi, không phải nguyên ý như vậy." Trình Bảo lâm nhắm mắt, cuối cùng nói, "Là bởi vì châu ngọc phía trước, Hoàng Thượng không thể nhìn thấy ta."

Trong cung là như thế, đã có thứ tốt nhất, vậy cần gì phải tìm thêm một thứ còn không bằng.

Hoàng Thượng sẽ không lãng phí thời gian này.

Bảo mã điều xa hương mẫn lộ.

Phụng tiêu thanh động

Ngọc hồ quang chuyển

Nhất dạ ngư long vũ.

[Thanh Ngọc Án - Tân Khí Tật].

Hội đèn lồng mùa hè không so được với Tết chính thức ở Thượng Nguyên, nhưng ở nguyên triều cũng là lễ mừng tập tục mà dân gian tự phát, truyền thừa xa xăm. Từ xuân sang hạ, những thiếu niên xuất chúng cùng

những thiếu nữ e lệ xinh đẹp ước hẹn gặp gỡ, đoán đèn, chơi đèn, đây có thể nói là xuân đã qua nhưng xuân tình vẫn còn ở lại.

Là Lễ Tình Nhân sau tết Nguyên tiêu.

Trên đường phố náo nhiệt, ánh đèn rực rỡ, người đi qua đi lại tấp nập, trong đó có một đôi người diện mạo bất phàm, hấp dẫn rất nhiều chú mục.

Nam nhân bên trái mắt phượng môi mỏng, diện mạo phong lưu tuấn lãng, nhưng nếu có người nhìn lén nữ nhân bên cạnh hắn, hắn liền nhanh chóng liếc qua, ánh mắt kia khiến cho người ta không dám phạm.

Mà người hắn che chở là một nam nhân môi hồng răng trắng, ôn nhu nho nhã, đôi mắt hoa đào cùng diện mạo câu hồn đoạt phách.

Ngoại trừ diện mạo và quần áo của hai người, khiến cho mọi người nhìn nhiều hơn một chút chính là hài tử được thiếu niên kia nắm tay. Hài tử kia nhìn qua chừng ba bốn tuổi, khuôn mặt phấn trang ngọc trác, khí chất nhã lệ cao quý, chỉ là người đi bên cạnh cùng nam nhân kia có nhiều điểm ám muội, rất kì quái.

Cũng có nhiều người thông minh, bình tĩnh khỏi diện mạo của hai người kia, thấy rằng chỉ sợ người bên cạnh nam nhân là một nữ phần nam trang tới đây ngắm đèn.

Không sai, một nhà ba người quý dị hài hòa này chính là Hoàng đế, Bích Đào cùng tiểu Thừa Cảnh đáng lẽ nên ở trong cung.

Lúc này sắc mặt Hoàng đế có chút không tốt, hắn trừng 'nam nhân' bên cạnh đang không ngừng đi trên hoa gheo nguyệt, nghiêng răng hỏi: "Sao lại mặc nam trang?" Cư nhiên rất nhiều nữ nhân được nàng ném mị nhãn cho a.

Từ lúc nàng biết có hội đèn lồng liền cứ quẩn lấy hăn, hăn ban đầu không chịu, nếu là trước kia thì sẽ đáp ứng ngay, nhưng mà hiện tại trong bụng nàng còn có một bảo bảo, sao hăn có thể đưa nàng tới nơi nhiều người đi lại như vậy được. Nếu như có va chạm xô đẩy, hăn chắc chắn sẽ đau lòng đến chết mất.

Lúc sau nàng còn dùng chiêu một khóc hai nháo ba tuyệt thực, tuy rằng chỉ là không ăn một bữa ăn khuya, nhưng mà cũng khiến hăn đau lòng không thôi. Chủ yếu vẫn là sợ nàng nháo nhiều quá, cảm xúc không tốt, bất lợi với thai nhi.

Hăn nghĩ, vậy thì đem nàng đi giải sầu một hôm, an bài thêm vài tên ám vệ đi theo bảo đảm an toàn, cũng không phải là xấu.

Nhưng hăn vốn là tính muốn ra vẻ nhà giàu phú hộ các kiểu, mang theo nhân gia đi du ngoạn, nào biết sắp đến lúc xuất cung, thấy nàng mặc một bộ cẩm y trường bào, tay cầm quạt xếp, trên mặt trang điểm nhẹ làm ra vẻ công tử.

Làm khó hăn, bây giờ mới dám nói.

Không có quy củ trói buộc như trong cung, Bích Đào rất to gan nhướn mày, vút một cái mị nhãn cho hăn: "Hiện tại mới nói, đã muộn rồi nè."

Người chung quanh hít một hơi. Âm thầm suy đoán, hai người này đừng nói là đoạn tụ [2] đi?

[2] Đoạn tụ: kiểu như đồng tính luyến ái a~.

Kỳ thật diện mạo Bích Đào xinh đẹp kiều mị, nam tính góc cạnh một chút cũng không có. Nhưng tuổi của nàng không lớn, trên mặt nhiều phần non nớt, mặc dù không có tí góc cạnh nào, nhưng điều chỉnh tư thế một chút, lại trang điểm thêm một tí, cũng không khác gì một thiếu niên.

Hoàng đế ngẩn ra, sau đó rất tự nhiên ôm vai nàng, nói: "Cẩn thận đi lạc."

Mọi người thấy thế lại hít một ngụm khí lạnh. Đúng rồi đi đúng rồi đi, nhất định là đoạn tụt!

Tiểu Thừa Cảnh nhìn phụ hoàng, lại nhìn mẫu phi, hơi hơi mơ hồ, sau đó kéo kéo tay mẫu phi, hỏi: "Mẫu thân làm sao vậy?" Sao lại mặc giống phụ hoàng vậy.

Bích Đào vừa nghe đã hiểu, nàng không khom lưng, chỉ bảo hoàng thượng bế nó lên, cũng không trả lời. Đầu tiên là chỉ những cái lồng đèn, đèn hoa sen cho nó xem, hỏi nó: "Đoàn Đoàn có thích hay không?"

Tiểu Thừa Cảnh lắc đầu.

Bích Đào lại chỉ vào thuyền, tháp hình đèn, hỏi: "Này thì sao?"

Tiểu Thừa Cảnh gật đầu.

"Cái đó là muối muối thích, cái này là đệ đệ thích," Bích Đào mỉm cười, "Con nói xem, muốn nương sinh một đệ đệ hay một muối muối cho con?"

"Không cần cái gì hết." Tiểu Thừa Cảnh chớp chớp mắt, quyết đoán dứt khoát.

"... Nếu như nhất định phải chọn một cái thì sao?" Đây là hài tử của n hà ai vậy, quyết đoán dễ sợ.

"Muối muối." Sẽ không đoạt đèn với mình. Nó giấu vế sau đi không nói, biểu tình trấn định.

"Ân, cho nên nương mặc bộ quần áo này chính là vì để sinh muối muối."

Tiểu Thừa Cảnh nghiêng đầu.

"Con xem, thời điểm sinh con thì nường mặc váy, cho nên sinh ra một nam hài. Vì muốn sinh một tiểu nữ hài, nên mới mặc một cái áo choàng thế này. Đúng hay không?" Bích Đào nói xong, lặng lẽ ném cho Hoàng đế một cái ánh mắt đặc ý, cực kỳ xán lạn.

Hoàng đế đỡ trán, đang muốn nói với nàng là đừng dạy hư tiểu hài tử, thì câu tiếp theo Tiểu Thừa Cảnh nói liền khiến hần không nói được gì.

"Phụ... cha nói, nường là nhật được con." Nó lại tán thành gật gật đầu: "Ân, bảo bảo đều là nhật được."

Bích Đào ngây người.

"Hàn Tử Kỳ," nàng ôn nhu gọi ra tên của hần, trong giọng nói mang theo một tia nguy hiểm: "Chàng là tính muốn làm một người cha như thế nào?"

Lúc này đến lượt hoàng đế ngây người.

Đây là lần đầu tiên có người kêu hần ra tên hần, có lẽ là phi tần đầu tiên dám kêu như vậy. Trong ấn tượng, ngay cả vợ cả của hần -- Hoàng hậu cũng là chưa từng xưng hô qua như vậy.

Hần trong lòng có chút nói không nên lời, thực kiên định, thực thỏa mãn. Hình như lúc nàng gọi tên hần, liền có chút ý vị không thích hợp.

Hần cười cười: "Nàng muốn làm một người mẹ như thế nào, ta liền làm người cha như thế ấy." Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn nàng, biểu tình phá lệ nghiêm túc.

Hần vẫn không thường nói với Đoàn Đoàn "Phụ hoàng như thế nào, như thế nào", "Mẫu phi như thế nào, như thế nào", bởi vì Bích Đào duyên

cố, Đoàn Đoàn nói nhiều nhất vẫn là "Nường". Nhưng hẳn chính mình xưng hô nói chuyện như thế, là cực ít.

Còn không đợi Bích Đào nói gì, tiểu Thừa Cảnh giống như xem hiểu nghe hiểu. Hắn ghé vào đầu vai Phụ hoàng, hỏi mẫu thân: "Cha gạt con đúng không?"

Bích Đào cười khúc khích, lấy quạt điểm điểm sau eo của Hoàng đế. Giống như đang nói: Chàng nghe, chàng nghe xem, bảo bảo không có bị chàng lừa nha!

"Nường cũng gạt con." Nó tiếp tục phồng miệng.

Hoàng đế nghiêng mặt, nhìn Bích Đào một cái. Bích Đào 'khụ khụ' hai tiếng.

"Thân từng có, gián sử càng; di ngô sắc, nhu ngô thanh." Tiểu thiếu niên từng câu từng chữ nghiêm túc mà ngâm lên, sau đó nghĩ nghĩ, mắt phượng lãnh ngạn khẽ híp: "Nường và cha đối lừa Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn nhất định cần ôn nhu khuyên bảo." Nói xong, nó lại suy nghĩ ý tứ trong đó.

Sau đó khẳng định gật gật đầu, chứng minh bản thân không dối sai.

Hoàng đế rất là kinh ngạc, phương diện học đi đôi với hành này, Thừa Cảnh đại khái là hoàng tử linh hoạt thông minh nhất. Tuổi tác của nó còn chưa tới a.

Bích Đào chưa từng cùng người tương đối, nàng vui mừng thơm nó một cái, khen ngợi: "Bảo bảo giỏi quá!"

Tiểu Thừa Cảnh ngại ngùng vùi đầu vào bả vai rộng lớn của Phụ hoàng. Hẳn quả nhiên vẫn thích mẫu thân nhất.

Chờ Bích Đào ngẩng đầu, nàng cũng không có cùng Hoàng đế khen tiểu hài tử nhà mình nữa. Nhìn lại phía trước, phát hiện sân khấu biên kịch cách đó không xa, người nọ đang cong môi lười biếng vẫy tay với bọn họ kia có chút giống Thọ vương. Mà bên cạnh hẳn là một thiếu nữ, càng xác định ý nghĩ của nàng.

Ngoại trừ Man tộc tiểu công chúa, phóng mắt toàn kinh thành không thể nào tìm được người thứ hai thích trang điểm thành như vậy.

Đặc biệt là ánh nến, ánh đèn chiếu xuống, màu bạc lóng lánh kia trông như ngôi sao trên bầu trời. Có thể so với ngọn hải đăng.

Hoàng đế hiển nhiên cũng thấy được, trầm ngâm một chút, vẫn cất bước, mang Bích Đào đi tới phía họ. Đã là đụng phải, vậy cũng không cần tránh làm gì.

Đệ đệ hẳn làm hẳn đau đầu vô cùng, hiện giờ cũng coi như là thu liễm không ít.

"Thần đệ thỉnh an hoàng huynh." Thọ Vương lười nhác đi tới, xưng hô tùy tâm, không vì ở ngoài cung mà thay đổi. May mà hẳn còn biết nặng nhẹ, thanh âm hơi thấp. Có náo nhiệt trên đường che đi, người khác không nghe thấy.

Hắn dừng một chút, quay sang cười với Bích Đào: "Ân... Còn có Quý phi nương nương." Bộ dáng nữ phần nam trang thế này, chắc.

Nếu là chỉ có hẳn và Bích Đào, sợ đã sớm bị soi mói.

"Vương gia không cần đa lễ." Bích Đào ngó mắt bốn phía, trả lời.

"Sao đệ lại ở đây?" Hoàng đế ngữ khí hơi trầm xuống, tuy là hỏi chuyện, hẳn nhìn về phía tầm mắt của tiểu công chúa cũng hiểu được vài phần.

Thọ Vương muốn trốn mắt, rồi lại cảm thấy không đủ ưu nhã, không phù hợp với thân phận của hã. Đang do dự liền bị tiểu công chúa cười hì hì nói: "Hã bồi ta... ai nha, được rồi đừng trừng ta, là ta đòi hã ra ngoài chơi."

"Người chính là... a, Tiết tử tử phải không?" Nàng đôi mắt đảo qua trên người Bích Đào, vừa nhìn qua đã nhận ra. Vui mừng kéo tay nàng, nói: "Muội rất thường xuyên nghe về tử."

"A, công chúa..." Bích Đào không quen giao tiếp, đặc biệt là tiểu cô nương quá nhiệt tình. Nhưng mà nàng có thể hiểu đây chính là bản tính của tiểu cô nương này.

Tiểu công chúa nghiêng nghiêng đầu, một cây trâm cài màu bạc cùng vài hạt kim cương to bằng hạt lựu khẽ nghiêng theo: "Gọi muội A Sanh là được." Khuôn mặt mỉm cười vui vẻ, đón lấy ánh đèn dầu, hết sức sáng lạn.

"Tiết tử tử đừng làm như người xa lạ."

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hội Đèn Lồng (2)

Edit: Loan Sung viện

Beta: Giang Hiền tần

Thọ Vương tức giận túm cánh tay của tiểu công chúa làm vòng bạc trên tay nàng va vào nhau tạo ra những tiếng leng keng, mắt kiên nhẫn lên tiếng: "Không khách khí với người thì khách khí với ai, đừng có gặp ai cũng nhận là người quen."

Thần sắc của tiểu công chúa có chút ủy khuất, chẹp miệng lẩm bẩm vài câu. Trong ánh mắt mang vẻ uể oải nhưng không được bao lâu thì khuôn mặt nàng đã tươi tỉnh trở lại, đôi mắt to trong suốt trộm liếc Thọ Vương một cái, mím môi cười thầm.

Đây là lần đầu tiên hấn cầm tay nàng, thông thường khi nàng muốn cầm tay thì đều bị hấn tránh thoát.

Lúc này, Tiểu Thừa Cảnh bị hoàng đế ôm vào lòng cũng đã xoay người lại, tò mò đánh giá vị hoàng thúc này của hấn. Hấn hết nhìn hoàng đế, rồi lại nhìn Thọ Vương, ngây thơ nói: "Thật giống nhau nha."

Tuy hấn không nói là ai nhưng bọn họ đều ngầm hiểu người mà hấn nhắc đến, nhất thời cả bốn người ở đây đều cười vang.

"Giống nhau chỗ nào." Thọ Vương chỉ nốt ruồi trên cằm: "Cái này ta có nhưng cha người không có."

Tiểu Thừa Cảnh tỏ vẻ đoan chính một lát, chân thành nói: "Chỗ này, có hay không cũng không sao".

"Nhóc còn nhỏ mà đã tinh ranh rồi". Thọ Vương bị hăn chọc cười, nhìn ngũ quan được di truyền từ cha mẹ của nó nhưng chưa nảy nở nên khuôn mặt vẫn béo múp phấn nộn, thoát nhìn rất giống một cái bánh bao, vô cùng đáng yêu.

Cảm giác quen thuộc trong lòng khiến hăn nảy ra ý định muốn ôm lấy thằng bé: "Tới đây để hoàng thúc ôm một cái."

Bích Đào sờ đầu tiểu gia hỏa để trấn an nó, thằng nhóc hơi do dự cúi người một chút thì đã bị Thọ Vương ôm vào lòng

Thọ Vương là ai? đó là người có thể tìm được đường thoát khỏi mật đạo trong cung, do vậy việc bế hài tử cũng thành thạo hơn hoàng đế, huống hồ hăn không cần duy trì vai trò nghiêm phụ như hoàng đế. Hăn ôm tiểu gia hỏa đó một lúc rồi đặt thằng bé lên vai trái của mình, ngữ khí ôn nhu: "Đi nào, hoàng thúc mang người đi xem vũ hội." Hài tử trong ngực cựa quậy một lúc rồi cười khanh khách. Tầm nhìn rộng rãi khiến thằng bé nhìn rõ, liền cảm thấy mọi thứ xung quanh đều vô cùng mới mẻ, tò mò đưa mắt nhìn khắp nơi, dường như quên cả phụ mẫu đang đi cùng.

Thọ Vương ôm được người thì nhanh chóng bước đi, tiểu công chúa không kịp ngăn hăn. Nàng hô "Ai" một tiếng cũng không thấy hăn quay đầu, dậm chân hờn dỗi đi theo hăn, đến gần bên cạnh gọi nhỏ: "Từ từ, đợi ta..."

Lông mày của hoàng đế nhíu lại, bộ dáng không chút yên tâm: "Nàng quay lại đây!" hoàng đế trở về tư thế quở trách quen thuộc ngay lập tức

"Được rồi" Bích Đào kín đáo nháy mắt với hăn "Hàn huynh, chúng ta cũng theo bọn họ du ngoạn đi."

Lông mày của hoàng đế nhíu càng chặt, hăn không hề kiêng kỵ mà ôm vị nữ phần nam trang trước mặt vào lòng, nhướn mày: "Nàng gọi ta là gì?"

"Nam nam thụ thụ bất thân". Bích Đào vừa cười vừa đẩy hăn ra, làm động tác xếp quạt, bày ra phong thái phong lưu, phóng khoáng tuyệt đối, thanh âm lại vẫn mềm mại, giòn tan như cũ: "Đi thôi". Sau đó liền nghe tiếng hoàng đế bật cười:

"Học cũng học không giống."

Trên đường đi giăng đầy những chiếc đèn lồng với đủ loại hoa văn màu sắc. Giấy màu được nhuộm thành từng sọc màu khác nhau đan xen, trông vô cùng rực rỡ, bắt mắt. Bỏ qua việc bắt chước tết Thượng Nguyên [1] dùng đèn lồng làm khung cảnh trở nên rực rỡ, thì còn có những loài hoa nở vào mùa xuân và hạ, cùng với những cánh hoa dùng làm túi thơm

[1] Tết Thượng Nguyên: tết Nguyên Tiêu hay tết cổ truyền (theo lịch Âm) của một số nước châu Á (trong đó có Việt Nam) bắt nguồn từ Trung Quốc.

Trong Định tình thi[2] có câu: Túi thơm mang bên người, là vì có tình ý? (何以致叩叩, 香囊系肘后[3])

[2]Định tình thi: một bài thơ trong tác phẩm Nhạc phủ thi tập của thi nhân Phồn Khâm, được sáng tác những năm cuối thời Đông Hán.

[3] 肘后: hay mang theo bên người

叩叩: tình ý nồng hậu

Túi thơm là thứ không thể thiếu khi nam nữ muốn bày tỏ tình cảm với nhau.

Điều này khiến Bích Đào nhớ tới lúc nàng mới vào cung có đưa cho hân một chiếc túi thơm. Nàng nhìn những chiếc túi thơm đó một lát, rồi khẽ khều người bên cạnh, cười nói: "Quà sinh nhật ta tặng chàng lúc trước, chàng có mang theo không?"

Thọ Vương đã ôm Tiểu Thừa Cảnh đi trước, chuyển du ngoạn ba người lúc trước đã biến thành thế giới riêng của hai người, nếu như bỏ qua bọn hộ vệ phía sau. Không khí rất phù hợp cho tình nhân ước hẹn, bầu không khí mập mờ đã làm trái tim thiếu nữ của nàng bỗng nhiên sống lại.

Hoàng đế dứt khoát bắt bàn tay không an phận trên người, hưng trí dạt dào nhìn nữ nhân được ánh đèn tô lên một nét rực rỡ khác thường. Hân nói: "Cái nào?". Đây không phải lần đầu tiên hân cải trang vi hành, nhưng đêm hội chỉ dành cho tình nhân như thế này hân sẽ không đi. Giờ xem ra dù không tinh xảo hoa lệ bằng ngày tết Nguyên Tiêu nhưng lại có những nét phong vị dân gian, thật ra cũng rất thú vị.

"Chàng nói đi?" Bích Đào nắm tay hân chỉ về hướng những sạp hàng bán túi thơm, cảm hơi nâng, nàng nghiêng mắt liếc về phía đó, ánh sáng trong mắt lưu chuyển biểu lộ phong thái vũ mị, thanh tao.

"Nàng ấy trưởng thành rồi!" Hoàng đế cảm thán trong lòng.

Nhìn theo tầm mắt nàng về phía sạp bán túi thơm bên kia hân lập tức hiểu rõ. Bình tĩnh nhìn nàng, cười nhẹ: "Không đem"

Không đem? Bích Đào hoài nghi liếc hân, nàng không tin.

Hân nhìn tầm mắt nàng di chuyển về phía eo hân, đôi mắt đen nhánh lộ ra ý cười rõ ràng: "Ta không lừa nàng, ta thật sự không mang theo."

Bích Đào bực mình, giọng giận dỗi: "Không đem thì thôi". Dù vậy trong mắt vẫn lộ rõ vẻ không tin, chỉ cho là hân đang chọc nàng.

Thấy lửa không được nòng, hắn liền cười nói: "Trên đường nhiều người chen lấn, sợ làm rơi mất nên ta không đem theo."

"Ta biết rồi" Nàng tươi cười vừa nghịch ngợm vừa đắc ý, ngẩng cao đầu như vị tướng quân thắng trận: "Đồ ta đưa sao người dám ném được? Hừ hừ"

Ngày thường nàng cũng khá to gan, nói chuyện với hắn cũng thân thiết nhưng chưa bao giờ giống như lúc này. Giống như một đôi tình nhân bình thường ở nhân gian, nàng như vậy khiến hắn cảm thấy rất vui mừng, bằng lòng chiều chuộng nàng, gần như đáp ứng toàn bộ yêu cầu của nàng, đồ nàng đưa cho hắn đều cất giữ cẩn thận.

Thì ra nàng dù có to gan đến đâu nhưng khi ở trong cung tính tình nàng cũng bị gò bó.

Hắn không biết nên vui mừng khi giờ khắc này được nhìn thấy bộ mặt thật của nàng hay tiếc nuối vì khi hồi cung sẽ khó có cơ hội nhìn thấy nữa đây.

Âm thanh báo điểm tăng lên từ hệ thống vang lên trong đầu Bích Đào, nàng nghiêng đầu, cảm thấy hơi khó hiểu. Có thể khung cảnh hoa đăng rực rỡ, không khí tưng bừng này khiến hắn vô cùng vui vẻ chăng? Đến lúc cảm thấy mũi bị nhéo một cái, nàng mới hoàn hồn, tức giận đến thở phì phì mà trừng hắn.

Nam nhân này! Vừa mới thích nàng hơn một chút mà đã không nhận nổi muốn bắt nạt nàng.

"Không phải nàng muốn đi xem hội đèn lồng sao? Phát gốc gì vậy" Hắn giễu cợt.

Lời nói cũng mang theo vẻ tùy ý khác với lúc trong cung.

Nghe hẳn nói, nàng liền túm lấy hẳn đi về phía trước. Đi được một đoạn ngắn, nàng liền dặc ý quay lại, hếch mũi lên nói với hẳn: "Bây giờ là ai đi chậm?!" Bộ dáng trẻ con này của nàng làm dáng vẻ thiếu niên phong lưu phóng khoáng lúc trước bay sạch trong chốc lát, quả nhiên là tiểu nữ nhi khả ái động lòng người.

Cách đó không xa, hàng vạn chiếc đèn lồng đủ màu sắc được treo thành một ngọn tháp cao, ánh sáng từ những ngọn đèn rọi sáng tứ phía, bên dưới vũ đài có rất nhiều cô gái cầm đèn lồng dõi theo những vũ cơ múa đèn.

Những người thu tiền bận rộn luôn tay, chen chúc đến không dư ra một kẽ hở, thật là không thua gì buổi diễn của minh tinh sau này.

Sắp tới lượt mình rồi thì Bích Đào lại bị hoàng đế kéo đi. Nàng không hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

Hoàng đế kéo nàng đến một sạp hàng bán vòng tay, vật phẩm trưng bày cũng là thượng phẩm nhưng nếu đem so với đồ trong cung, những cống phẩm tinh mỹ thì vẫn kém khá xa.

Ông chủ thấy quần áo trên người hai vị khách đều là loại thượng phẩm, lại miễn bàn đến khí chất hơn người của họ, vội vàng cười nịnh tiếp đón: "Hai vị tùy ý xem, tùy ý xem, vật phẩm trong hàng của tiểu nhân đều là đồ tốt. Bất quá nhìn hai vị đây hẳn là có con mắt tinh đời, nhìn trúng món đồ nào thì cứ nói với ta. Đảm bảo là đồ tốt không tì vết.

Hắn khen đồ của hẳn tốt, lại khen hai người, giống như "có con mắt tinh đời" thì sẽ mua đồ tốt ở sạp hàng của hẳn.

Hoàng đế mắt diếc tai ngơ, tự mình cầm lên một chiếc vòng tay san hô đỏ, chuỗi vòng có tổng cộng mười bốn viên, viên nào cũng màu sắc đỏ au, rực rỡ. Hẳn cầm chiếc vòng đeo vào cổ tay của Bích Đào, da thịt bóng

loáng ôn nhuận kết hợp với màu đỏ tươi của san hô, quả thật vô cùng xinh đẹp.

Lão bản này rất tinh mắt, nhìn Bích Đào đeo đẹp như vậy, liền cười nói: "Ôi chao, vòng tay này mang trên tay phu nhân, nhờ vào khí chất người đeo mà giá trị của nó cũng thẳng tắp bay lên. Đây còn không phải trời sinh là để phu nhân đeo hay sao?"

Bích Đào vẫn đang phần nam trang, nghe vậy liền trừng hăn: "Phu nhân cái gì, ai là phu nhân"

"Là phu nhân nhà tôi bướng bỉnh" Hoàng đế lại cảm thấy xưng hô này thật hợp ý, liền chứng thực ngay, còn làm ra vẻ "người đừng làm lộ thân phận của nàng"

Bích Đào tặc mao[4], cởi chiếc vòng ra khỏi cổ tay.

[4] tặc mao: xù lông, ý chỉ giận dữ, bực tức. Chỗ này để nguyên từ cho sinh động.

Lão bản vội cười làm lành: "Là tiểu nhân nói sai, nói sai rồi." Hăn lại nói: "San hô đỏ này là vật biểu thị điềm lành, đừng dễ dàng cởi ra. Hơn nữa, mười bốn là con số may mắn, theo nhà Phật nói, dùng để cầu tự, muốn sinh con gái thì được con gái, muốn sinh con trai thì được con trai.

Lời này là nói với hoàng đế, còn không nhìn ra ai trả tiền sao?

Hoàng đế nghe xong thì mắt liền sáng lên, gọi Triệu Trung Tín ở phía xa đến trả tiền, lôi kéo cô nàng đang bất mãn đi, hăn vừa đi vừa nhẹ giọng dỗ dành: "Nàng không phải luôn muốn sinh nữ nhi hay sao?"

Nhi nữ song toàn, thật ra cũng là tâm nguyện của hăn.

Bích Đào bĩu môi: "Hiếm khi người tặng đồ cho ta... Đồ phải cung nữ đưa đến thì không tính! Tùy tiện mua đồ vật bày trên đường đối phó cho qua, ai biết được đồ này chất lượng thế nào." Tựa như nói hăng không chân thành, tùy tiện mua gì đó cho có.

Hoàng đế mỉm cười, gầy gầy những hạt châu đỏ trên tay nàng, chỉ cho nàng xem: "Có phải nhìn giống như hồng đậu?" Nếu không hẳn cũng chúm mắt những vật phẩm ven đường này.

Tuy nhiên đối với người đang tức giận, thuận theo tự nhiên là cách tốt nhất.

Mặt Bích Đào thoáng chốc đỏ lên, màu sắc hạt châu so với hồng đậu còn giống hơn. Hồng đậu biểu trưng cho cảm xúc tương tư, tình cảm như vậy dù ai có cũng là bình thường. Nhưng cố tình đây lại là hoàng đế...

Bọn họ chỉ có sủng ái, sẽ không tưởng niệm nhưng nhớ. "Ta đây đành miễn cưỡng đeo vậy." Tuy vẫn bĩu môi nhưng trong ánh mắt toàn là vui sướng, lẫn trong đó là một tia cảm động.

"Tiết tử tử... mau đến, mau đến! Chúng ta ở bên này!" Tiểu công chúa kiễng chân, vẫy tay với bọn họ, âm thanh trong trẻo. Bọn họ vẫn còn lẫn trong đám người, cách hai người Bích Đào cũng không quá xa.

Bích Đào vẫn còn vui vẻ, nhanh chân cùng hoàng đế sang bên đó, sắc mặt cũng không còn vui sướng xen lẫn xấu hổ như lúc này mà cười khanh khách gọi nàng ấy: "A Sanh."

"A" Sắc mặt tiểu công chúa càng thêm tươi sáng, cười khanh khách, đáng yêu nói: "Họ có trò ném vòng lấy đồ vật, mọi người có muốn chơi không? Ta đến kinh thành mới biết còn có cách chơi này, thật vui, thật náo nhiệt nha."

Bích Đào liếc mắt nhìn sang, quả nhiên thấy Thọ vương nắm tay Tiểu Thừa Cảnh, dạy thẳng bé cách ném cho thật chuẩn.

Trong khu đất trống bày rất nhiều vật phẩm khác nhau, có vòng tay nhìn thấy lúc này, túi thơm vật nhỏ linh tinh, còn có cả đèn tròn, đèn tiên nữ, đèn xúc xắc dành cho lễ mừng. Chỉ không có đèn kéo quân, cũng đúng, loại đèn quý giá như vậy, nếu khách dành được thì đừng hòng thu lại được vốn.

Thọ vương cúi người, chăm chú dạy đứa nhỏ, không hề biết họ đến.

Chỉ lát sau, Tiểu Thừa Cảnh ném được một chiếc đèn lồng, vô cùng hưng phấn nhào về phía mẫu thân, khuôn mặt đỏ bừng, giơ đèn lên cao: "Tặng nương!"

Chiếc lồng đèn nhỏ này thiết kế khá đặc biệt, khung lồng đèn hình tròn, dùng vải lụa trắng dán lên như bình thường, nhưng bên trong có những chấm huỳnh quang màu xanh, ánh đèn chiếu lên hết như một đàn đom đóm.

Lúc này, Thọ vương cũng đã đứng thẳng dậy. Dáng người đỉnh đạc, lười biếng cười cười, trên người còn mặc quần áo quý giá, khiến những thiếu nữ đi ngang qua xuân tâm nhộn nhạo, trái tim như nai con nhảy loạn, lảng lảng đánh giá hần.

Bích Đào nhận lấy chiếc đèn rồi khen ngợi tiểu gia hỏa vài câu, thấy tình cảnh này không khỏi buồn cười. Phóng hormone loạn như vậy thật giống ai đó.

"Hoàng huynh." Thọ vương liếc Bích Đào mang theo tia bốn cột, lười biếng sửa miệng: "Ca, huynh không chơi sao?" Hắn giơ bảy tám cái vòng đeo ở cánh tay lên, tùy ý nói.

Tác giả có điều muốn nói: Suy nghĩ nửa ngày thì cảm thấy xưng hô huynh trưởng quá trang trọng, lại nói... lúc Thọ vương gọi hoàng đế là "ca", sao lại thấy ầm ập thế này.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Bộ Hoàn

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái phi.

Mới đầu Hoàng đế bị gọi đến sừng sốt, đối với loại xưng hô thân mật này, thiên gia hắc đại khái là cảm thấy vô cùng xa lạ. Chờ đến khi hắc hoàn hồn hiểu hết ý tứ, mặt mày thông suốt, mới dùng khí độ lạnh nhạt nói: "Người cứ giữ lại mà chơi đi."

Cho dù người khác không biết, nhưng nói tóm lại hắc vẫn là Hoàng đế, chơi loại trò chơi giành cho tiểu hài tử này, còn ra thể thống gì nữa.

Tiểu Công chúa nghe xong, đoạt lấy gần phân nửa số vòng gỗ trong tay Thọ Vương, cười hì hì nói: "Ta chơi với người nha."

Tâm mắt Thọ Vương vẫn đặt trên người Hoàng đế như cũ, khước miệng hắc nhếch lên: "Ca, chẳng lẽ ngươi sợ thua dưới tay ta sao?" Xưng hô này đúng là hắc gọi càng ngày càng trôi chảy rồi.

Tiết Bích Đào nhìn Hoàng đế, lại nhìn sang Thọ Vương, không hiểu thế nào mà tự nhiên nở nụ cười. Nàng sờ sờ đầu nhi tử của mình, thầm thì với nó mấy câu.

Tiểu gia hỏa chớp chớp đôi mắt trong veo, nhưng mà đường nét khuôn mặt vẫn nghiêm túc chính trực, nhìn bộ dạng hơi có vẻ trang nghiêm. Quả thật là dù còn nhỏ mà nó đã lanh lợi như vậy rồi, Tiết Bích Đào buông nhi tử ra.

"Phụ thân." Tiểu gia hỏa bước từng bước nhỏ chạy đến trước mặt Hoàng đế, túm một góc áo bào, cố gắng gây sự chú ý của phụ hoàng, tiếng gọi cũng lộ rõ mười phần mạnh mẽ.

Tiết Bích Đào ở một bên gật đầu tán dương, dù là thanh âm hay biểu tình đều dùng vô cùng đúng chỗ, không hổ là bảo bảo nhà nàng.

Hoàng đế thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn nó: "Làm sao vậy?" Ngừ khí đã hòa hoãn đi rất nhiều.

"Đoàn Đoàn muốn... khối gỗ kia." Tiểu gia hỏa chỉ vật giống như khối gỗ được ghép nối lại với nhau ở giữa sân, tha thiết trông mong nhìn Hoàng đế, nói.

Hoàng đế thuận thế nhìn sang, là món đồ khóa bát quái [1] mà phụ nhân nhi đồng bình thường hay chơi. Bởi vì bên cạnh đặt hai ngọn đèn lồng hơi lớn một chút, mà bụng đèn lồng tròn phồng lên, giống như chui vào trong một cái ngõ nhỏ hẹp, xung quanh cũng bị bao trùm hết vậy.

[1] Khóa bát quái (八卦锁): là một loại đồ chơi truyền thống được lưu hành rộng rãi của Trung Quốc.

Không đợi hẳn suy nghĩ, Thọ Vương đã ném ba cái vòng gỗ còn lại vào tay hắn, cười ôm ngực xem kịch vui: "Điệt tử ta đã nói rồi, ngài còn không chịu bộc lộ tài năng hay sao?"

Nhìn tiểu nữ nhân ở một bên nhoẻn miệng cười vui vẻ, lại nhìn thấy bộ dáng chờ đợi này của nhi tử, Hoàng đế cười, xoa xoa đầu của nó: "Biết rồi."

Cái này chẳng qua cũng chỉ là cần chút kỹ xảo. Tiết Bích Đào nhìn tư thế ném của Hoàng đế, không biết vì sao lại nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên khi nàng săn thú. Nàng bảo Hùng Nghiêu lấy bộ hoàn để bắt hồ ly, kết quả,

khi quăng ra ngoài thì khí lực không đủ, cứ vậy mà nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Không tính là mất mặt, dù sao thì nàng cũng là nữ nhân, không phải sao.

Chỉ là nghe ngữ khí của Hoàng đế lúc ấy, vốn hãn muốn tự mình săn bắn. Từ đó có thể thấy được, ở phương diện này, kinh nghiệm của hãn vô cùng phong phú, sẽ không làm tổn hại đến hình tượng đồ sộ trước sau như một của hãn trước mặt hài tử.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, nụ cười càng thêm sáng lạn, có chút ngóng trông hãn bị xấu mặt để trêu ghẹo, nói không chừng lại có chút kiêu ngạo, hai mắt đen nhánh sáng ngời, nhìn chăm chăm vòng gỗ sắp sửa được Hoàng đế ném.

Sau khi Thọ Vương nhìn chéo sang, lập tức hiểu rõ biểu tình của nàng. Trong lòng hãn không biết đã suy đi tính lại mấy vòng, duỗi tay ra bên cạnh, lười biếng ném ra một ánh mắt, không nói gì nhiều.

Tiểu Công chúa chớp chớp mắt, kịp thời phản ứng, giành lại vòng gỗ nộp lên trên.

Ô ô ô, nàng còn không cảm nổi sức nóng đó đâu.

So với độ rộng vòng dây hơi lớn mà bộ hoàn ném ra, vòng gỗ lại có độ cong chếch về một bên, nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, lực đạo ném ra sẽ bay chếch tiến vào trong đèn lồng, sau đó hết lực sẽ rơi xuống, vòng gỗ rơi xuống trên đầu khóa bát quái.

So với dây thông lọng, vòng gỗ dễ điều khiển hơn một chút, mặc dù thử nghiệm không thành công, nhưng lần thứ hai thì luôn có thể khống chế thỏa đáng hơn. Hoàng đế không để ý nhiều đến những mảnh lời tiểu xảo này.

Nào có ai ngờ, mắt thấy vòng gỗ kia sắp rơi xuống, không ngờ bên cạnh lại bay đến một cái vòng gỗ khác. "Bang" một tiếng, làm lệch lộ tuyến cũ đã định trước, hai cái vòng đồng loạt rơi xuống lồng đèn, theo đó rơi dọc xuống cái khung đèn lồng bằng trúc.

Hoàng đế nghiêng đầu, Thợ Vương bên cạnh đang nhướng cao lông mày, khi chạm phải tầm mắt của hắn, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng sáng.

Thật là vô sỉ, Tiết Bích Đào nghĩ.

Tiểu Thừa Cảnh không biết làm sao cho tốt, giống như đoán được tâm tư của mẫu thân, tiểu hài tử vỗ tay, sùng bái nhìn về phía Hoàng thúc nói: "Hoàng thúc thật là lợi hại."

Quả nhiên là cặp mẫu tử gây rối mà còn vui sướng khi người khác gặp họa.

Hoàng đế trừng mắt liếc nhử tử của mình một cái, Đoàn Đoàn rất nể mặt mà rụt cổ lại, vui sướng chạy đến trốn sau váy mẫu thân, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

"Vẫn còn hai cái vòng gỗ chưa ném đó." Tiết Bích Đào cười dịu dàng nhắc nhở hắn. Bởi vì nàng đang mặc một thân trang phục tinh khôi sáng sủa của công tử, khi che chở cho tiểu Thừa Cảnh, giống như đang che chở cho đệ đệ của nàng vậy.

Lại giống như một nhà bốn huynh đệ cùng nhau đi ngao du.

Mặc dù ý niệm này hoang đường, nhưng những khúc mắc không tên ở trong lòng Hoàng đế được tháo gỡ xuống. Khóe miệng hắn phảng phất ý cười. Có lẽ hắn không nên phức tạp mọi chuyện lên như vậy, giống như hôm nay trôi qua nhẹ nhàng như thế, cũng không tồi.

"Lại lần nữa." Hoàng đế khẽ liếc Thợ Vương một cái.

Thọ Vương ứng chiến.

Vẫn như trước, một người hờ hững mà ném mạnh, một người mệt mỏi nhưng cố dùng sức để giăng co, cứ như vậy người tới ta đi vài lần, vòng gỗ trong tay sớm đã ném xong. Sau đó lại tới chủ quán mua thêm, rõ ràng bầu không khí giữa hai người không tính là giương cung bạt kiếm, nhưng chính là so sức lực với nhau.

Tiết Bích Đào xem mùi ngon, các thiếu nữ đi ngang qua mang bộ dáng giống như được gió xuân lướt nhẹ qua mặt, tán tưng trong lòng.

Trước tiên là nhìn rồi đánh rơi chính xác vòng gỗ của người khác, dù là thời cơ hay lực đạo, nhất định là người đã từng săn bắn. Nếu không phải là người mưu sinh bằng nghề săn thú nơi sơn dã, thì chính là công tử bột được nuôi dưỡng bởi thế gia quý tộc. Lại nhìn đến tướng mạo, khí chất, khí thế, ăn vận trang phục, sao có thể là thợ săn lỗ mãng được.

Cho dù thế gia công tử có tranh món đồ chơi của tiểu hài tử thì đều có mị lực như thế, các thiếu nữ suy nghĩ say sưa.

Tiết Bích Đào chưa kịp nhìn chán, thì đã có một vòng gỗ chuẩn xác tròng vào trong khóa bát quái. Người ném nó không giống kiểu quăng vòng gỗ chéo như của Hoàng đế, mà là ném đến một độ cao nhất định, sau đó rơi từ trên trời xuống.

Hai hài tử tích cực độ sức, nhìn thấy cảnh tượng này dường như cũng ngẩn ngơ, cuối cùng thì dừng tay, men theo quỹ đạo nhìn về phía người ném vòng.

Liền thấy tiểu Công chúa xinh xắn hoạt bát đứng bên cạnh chủ quán, vẫy tay với bọn họ, chớp mắt vô cùng đặc ý: "Đa tạ! Đa tạ!" Bởi vì không phải là người trong kinh, giọng nói vô cùng từ tốn, trúc trắc và không được lưu loát.

Hai đại nam nhân lại thua dưới tay một tiểu cô nương, mặc dù có liên quan đến hành động xuất kỳ bất ý [2] của nàng, Tiết Bích Đào vẫn cười không gượng dậy nổi.

[2] Xuất kỳ bất ý (出其不意): Tấn công bất ngờ, hành động khi người khác không đề phòng.

Thọ Vương tùy ý vứt vòng gổ còn thừa lại trong tay, nghiêng người nhìn nàng thêm vài lần, rồi thu hồi tầm mắt, nhanh nhẹn bước thẳng đến bên người tiểu Thừa Cảnh.

Hoàng đế thấy bộ dáng nàng cười ngả nghiêng liền khẩn trương tiến lên đỡ nàng, một tay đỡ eo, một tay che bụng dưới, động tác vô cùng thành thạo: "Nhìn nàng xem." Nàng xem diễn trò cũng thật vui vẻ.

Nếu nàng không để nhĩ tử chọn trò này, bọn họ có thể đấu như vậy sao?

Nhưng không thể không nói, từ nhỏ đến lớn đại khái là đây là lần chơi vui vẻ nhất của mình và bào đệ. Tuy rằng hai người không ai nhường ai, nhưng trong lòng hẳn lại rất sung sướng.

Cốt nhục tình thân, đó là cảm giác thỏa mãn không giống như khi hẳn ở cùng với bảo bối.

Phía bên kia, tiểu Công chúa lấy chiến lợi phẩm từ chủ quán, cười tíu tít chạy đến bên cạnh Thọ Vương, khom lưng đưa khóa bát quái cho Thừa Cảnh: "Này, người thích nè."

Thọ Vương không biết đang suy nghĩ gì, trong nháy mắt khẽ nhú mày lại, không đợi người khác phát hiện đã khôi phục như bình thường. Nhìn thấy tiểu Công chúa gần gũi với Thừa Cảnh, hẳn cũng không ngăn cản gì nhiều.

Trong những hài tử cùng tuổi, có thể xem tiểu Thừa Cảnh là người rất có chủ kiến. Nó thấy phụ mẫu tụ lại với nhau thì thâm to nhỏ, suy nghĩ một chút, rồi thoải mái nhận lễ vật, ôm khóa bát quái vào trong ngực. Sau đó, nó cười ngọt ngào với tiểu Công chúa: "Cảm tạ."

"Không cần khách khí, người rất đáng yêu." Tiểu Công chúa cười ngọt ngào, đôi lông mày cong cong, nghiêng đầu nhìn Thọ Vương, muốn nhận được sự tán đồng của hắn.

Đúng lúc này, pháo hoa nổ rộ thành từng đóa hoa lớn trên bầu trời, thấp sáng màn đêm như ban ngày. Pháo hoa kia được phóng lên rồi bung nổ như những đóa hoa cúc vàng, dáng vẻ xòe ra vô cùng mềm mại, độ cong mỹ lệ đến mức tận cùng, tựa như ngôi sao băng dần tan biến mà mọi người hay cảm thán, lưu lại những đường nét phác họa rực rỡ trong lòng.

Quả nhiên là ngũ quang thập sắc [3], muôn màu muôn vẻ.

[3] Ngũ quang thập sắc (五光十色): Dùng để miêu tả những sự vật đầy màu sắc và tươi sáng, phong phú đa dạng.

Sân khấu kịch náo nhiệt ban đầu đã sớm giải tán, giờ phút này, mọi người đều sôi nổi ngẩng đầu nhìn trời đêm, lưu vào trong mắt thời khắc đẹp đẽ này, say đắm mê mẩn.

Tiết Bích Đào cũng ngẩng đầu. Một đóa pháo hoa như ánh sáng cầu vồng điểm xuyết trong ráng chiều tỏa ra trong khoảng không trên đỉnh đầu nàng. Lúc nàng đang chớp mắt say sưa thì "Ầm" một tiếng, tiếng vang làm chấn động đến nhịp tim của nàng, bất giác đã để lỡ mất mấy nhịp.

Sau khi hết vang dội, nàng hoàn hồn che miệng, những màu sắc rực rỡ chiếu tỏa lên khuôn mặt ửng đỏ của nàng, rõ ràng càng thêm kinh diễm động lòng người.

Hoàng đế nghiêng đầu, cứ như vậy trầm tĩnh nhìn nàng.

Rốt cuộc dường như Tiết Bích Đào cũng cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của người kia, lặng lẽ kéo ống tay áo của hần: "Đi thôi."

Hần nhướng mày khó hiểu.

Nàng không giải thích, trong âm thanh huyền não gọi Thừa Cảnh trở về, ăn vạ Hoàng đế phải trở về ngay lập tức. Hoàng đế ưng thuận.

Dựa vào đệm mềm trên xe ngựa, Tiết Bích Đào vốn chưa bao giờ tò mò lại đẩy màn xe ra, thấy pháo hoa từng bùng đêm hội vẫn chưa tắt.

Nàng là người thích náo nhiệt.

Cho nên nàng mới muốn trước khi náo nhiệt tan, sớm rời đi.

Ngày thứ hai khi đi thỉnh an Hoàng hậu, Hoàng hậu vì chuyện của Ngô Tiệp dư - cũng chính là Bình Tu nghi lúc trước, dung nhan tiêu tụy đi không ít. Ngoại trừ thiệt hại một viên đại tướng bên ngoài ra, Hoàng hậu càng cảm thấy khó giải quyết Quý phi.

Về việc Hoàng đế cải trang vi hành, tin tức mang theo Quý phi đúng là được giấu kỹ, cho nên không khí trong Trường Xuân cung so với ngày thường cũng không có gì khác biệt.

Dương Thái nữ khéo léo cũng được Tiết Bích Đào đề bạt tấn lên một bậc. Vẫn như trước, chưa thị tẩm mà được tấn vị, tuy rằng khó có thể gặp mặt được thiên nhan, nhưng so với các tú nữ khác cùng vào cung, chung quy nàng vẫn tốt hơn rất nhiều. Trình Bảo lâm và Vinh Tài tử đang dẫn đầu cũng không vội, đương nhiên nàng cũng sẽ không thò đầu ra, vẫn thận trọng vững vàng như trước mà nịnh nọt Tiết Bích Đào.

Phụng dưỡng Hoàng thượng, còn không phải là vì thăng phân vị, được lương bổng và ban thưởng hậu hĩnh, tạo chút thể diện cho bản thân, sống những ngày tháng thoải mái về sau sao? Nàng ở trên thuyền của Quý phi, đầy tớ cũng không dám thất lễ.

Là một tú nữ vừa vào cung, chẳng qua cũng chỉ là Chính Bát phẩm, cục diện trước mắt như vậy, nàng vô cùng thỏa mãn.

Nhưng mà nàng vừa ý, chưa chắc người khác cũng hài lòng.

"Muốn nói đến thánh sủng, chỉ cần trong kẽ tay của Quý phi chúng ta sót lại một hai chỗ, cũng đủ cho các người hưởng không hết rồi." Vết sẹo nhức nhối của Mẫn Quý tần đã bị lãng quên, chuyện lần trước suýt chút nữa bị Tiết Bích Đào chặn miệng đã quên sạch sẽ, đối với một đám người mới tiến cung âm dương quái khí [4] nói.

[4] Âm dương quái khí (阴阳怪气): Tính tình cổ quái, không giống bình thường.

Đề cập đến Quý phi, nhất thời mọi người không dám nói tiếp nữa.

Vẫn là Dương Tuyền thị cười nói: "Chúng ta phải có một hai phần tài mạo, phẩm tính của Quý phi nương nương thì mới dám suy nghĩ." Tư thái bày ra rất thấp, dường như đối với chuyện thánh sủng cũng mơ hồ, không để tâm.

"Từ xa đã nghe thấy Mẫn Quý tần nói thầm rồi." Tiết Bích Đào vẫn như cũ đập tay Vân Lũ, ánh mắt sắc sảo bắn ra bốn phía mà tiến vào, nàng cười: "Nếu như người vẫn còn mong đợi bốn cung nói lỏng tay, thì thật đúng là trông chờ mặt trăng vào ban ngày." Đùng hòng!

Lời trong lời ngoài, cũng không cho một phần mặt mũi.

Trước mặt chính cung Hoàng hậu mà còn nói như vậy, đủ để thấy nàng vô cùng kiêu ngạo cần rờ.

Nhưng càng khiến cho người khác cảnh giác bất an chính là, Mẫn Quý tần nói không hề vang, thật sự thì làm sao "Từ xa" có thể nghe được? Thời điểm Quý phi bước vào chính điện, người đang nói chuyện lại là Dương Tuyền thị.

Như vậy có thể thấy được trong Trường Xuân cung đã có người truyền tin tức, thuật lại không thiếu một chữ những lời của Mẫn Quý tần trước mặt Quý phi.

[1] Hình ảnh khoá bát quái:

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Va Chạm

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Người, người..." Mặt Mẫn Quý Tần đỏ lên, một câu "Người đừng đắc ý!" bao nhiêu ý muốn ra khỏi miệng. Một khắc kia đối diện với ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của Bích Đào, nháy mắt khí thế nàng ta tích tụ được đã bị chọc thủng.

Nàng ta hoài nghi dù cho chính mình nói ra những lời này, với tính tình của Quý phi sẽ hỏi ngược lại nàng ta: Tại sao bốn cung không thể đắc ý?

Nàng ta căm giận mà kéo khăn lụa, Quý phi chính là người sẽ làm ghen người ta!

"Sao Mẫn Quý tần còn phạm thượng nói lặp ba lặp bảy?" Lệ Tu dung che miệng cười khê: "Vốn là sau khi sinh Lục Hoàng tử, khuôn mặt đã không bằng trước, cái miệng có thể sặc người này lại không còn uy lực như xưa, Lục Hoàng tử đi theo mẫu phi như vậy thì có thể học được cái gì?"

Khi Mẫn Quý tần mang thai thường đánh phấn có chì, một thời gian dài, độc tố dần dần tích tụ. Sinh hạ Lục hoàng tử có chứng bệnh ngu dại không nói, gương mặt như hoa của nàng ta cũng sinh rất nhiều vết lấm tẩm, tuy sau đó mẫu thân của nàng ta Thừa tướng phu nhân vì chuyện này đi mời danh y, vết đốm mờ đi, nhưng rốt cuộc vẫn lưu lại một vài dấu vết.

Chuyện này đối với một nữ nhân từ trước đến nay lấy diện mạo khoe khoang mà nói, không thể nghi ngờ là sét đánh giữa trời quang.

Nên lần này Lệ Tu dung càng là cầm kim chọc thẳng đến xương cốt nàng ta!

Trên mặt Mẫn Quý tần vắn vẹo một trận, lại nhờ có cung nữ bên người âm thầm khuyên nhủ, kéo kéo ống tay áo, nàng ta mới nhịn xuống được. Nàng ta và Lệ Tu dung chẳng qua chỉ kém một bậc, hơn nữa xưa nay nàng ta ỷ vào có Thái hậu chống lưng, sao có thể để cửu tần vào mắt.

Nói chuyện tất nhiên là rất không khách khí: "Hai ngày nay dung mạo Lệ Tu dung tiêu tụy, chỉ sợ cũng bị Tam Công chúa giày vò không ít." Đôi mắt nàng ta thoáng nhìn Ngô Tiệp dư bị biếm -- mẹ đẻ Tam Công chúa, khuôn mặt vắn vẹo hiện lên một tia vui sướng, cười: "Nếu là dạy không nghe, không bằng hỏi thân mẫu phi của con bé một chút."

Đặc biệt nhấn mạnh một chữ "thân", nói ẩn ý lại là như thế nào, Tam Công chúa cũng không phải thân sinh của Lệ Tu dung!

Lời này nói ra cũng âm thầm động chạm đến Ngô Tiệp dư, tay nàng ta đặt ở ghế nổi lên một màu trắng xanh, dùng lực lớn như thể muốn bẻ gãy tay vịn ghế.

Nữ nhi thân sinh bị ôm đến cung người khác nuôi dưỡng, lại là nữ nhân từ trước đến nay nàng ta khinh thường, là cái nữ nhân vô năng vô mưu kia! Từ đây nữ nhi lại không thể mềm mại mà gọi mình, trái lại phải gọi nữ nhân kia là mẫu phi!

Đây là xẻo một miếng thịt trong ngực nàng ta!

Ngồi xem cuộc chiến, Bích Đào nhàn hạ cắn hạt dưa, dịu dàng nói cười giúp đỡ Lệ Tu dung một câu: "Dù sao cũng còn nhỏ tuổi, không hiểu

chuyện, lại nuôi dưỡng một hai năm, mẹ đẻ mẹ nuôi đâu còn phân biệt được nữa."

Sắc mặt Lê Tu dung hơi hoãn, trong lòng Ngô Tiệp dư lại càng lạnh.

Tuy rằng hiện giờ Hoàng Thượng ghi nhớ chuyện cấm được, Ngô Tiệp dư đã không được dùng, nhưng Hoàng hậu vẫn còn nhớ tình cũ, giảng hòa cho nàng ta: "Được rồi, các người nói đến bốn cung đau cả đầu. Mẹ đẻ cũng được, dưỡng mẫu cũng tốt, đều là ân đức, đứa trẻ phẩm tính tốt sẽ không quên được đâu."

"Trong cung đã lâu không náo nhiệt, ngày hội đèn lồng mùa hè kia chúng ta không đi được, hôm nay bốn cung đã mời gánh xiếc Khánh Nguyên đến biểu diễn, để các người không nhàm chán, suốt ngày suy nghĩ linh tinh mấy chuyện đó." Giọng nói của Hoàng hậu mang ý giận, bên môi có nụ cười nhạt.

"Vẫn là Hoàng hậu nương nương sẵn sóc chúng ta." Hiền Phi (trước là Vân Phi) vẫn luôn giấu mình, hiếm khi mở miệng.

Từ trước đến nay Ngô Tiệp dư giúp đỡ Hoàng hậu đã xuống đài, tất nhiên là đến phiên nàng ta làm người đầu tiên. Chỉ là nàng ta vốn xuất thân thông phòng, người lại thành thật chất phác, dù muốn diễn vai phụ, nói có nề nếp, cũng thật không cách nào khuấy động không khí.

Bởi vì mọi người đã sớm được tin tức, khuôn mặt không mấy kích động, chỉ có lập tức nói cảm tạ, hiện nay càng là hạ bút thành văn.

Trong lòng Hoàng hậu thở dài, không ngăn được xoa xoa cái trán. Trên mặt lại mỉm cười như thường, tư thái ung dung, trước tiên nàng ta phân phó Đinh Lan gọi người đi chuẩn bị, lại nhìn canh giờ, đứng lên tiếp đón chúng phi tần vui sướng khó nén.

"Đi đi."

Chúng phi tần vội đứng lên, hoặc vây quanh Hoàng hậu, hoặc vây quanh Quý phi, đồng loạt đi về hướng rạp hát.

Gánh xiếc Khánh Nguyên này vốn là gánh xiếc phía nam, sau bởi vì Kiến An hầu phủ - cũng chính là quý phủ nhà Trinh Bảo lâm, thúc bá nàng ta nghe xong đại danh, hơn nữa địa phương nam bắc có khác biệt, nội dung xiếc ảo thuật cũng không giống nhau, liền sai người đi mời để xem cái mới mẻ. Việc này trái lại thuận tiện cho rất nhiều đại quan quý nhân trong kinh, chắc Hoàng hậu cũng là nghe danh mà phái người gọi tới.

Bích Đào nghĩ, xiếc ảo thuật cổ đại không ngoài mấy thứ như là đội chum, phi rìu, tung hứng, đầu đỡ cầu thép, nhu thuật, phi qua vòng lửa, biến ra người sống, vân vân. Trước giờ không cảm thấy, chờ ngồi vào sân khấu kịch xen, nàng cảm thấy so với ảo thuật, nhiều hơn vài phần cảm giác kinh tâm động phách.

Ảo thuật là khéo tay, tạp kỹ lại là đánh thật khiêng thật, đặc biệt là màn phun ra lửa, chiếu lên vách tường đỏ cung đình làm nó càng đỏ tươi như lửa, quả thực giống như muốn bốc cháy.

"Nường nường có cảm thấy không khỏe không ạ?" Vân Lũ cúi thấp người, hỏi.

Nàng nghĩ, chủ tử người mang lục giáp, mà người mang thai càng cần tĩnh dưỡng, đối với xiếc ảo thuật mạo hiểm bậc này khó tránh khỏi tim đập nhanh, khó có thể thích ứng.

Nàng áp nhẹ thanh âm, bên cạnh Hiền Phi lại chóp tai nghe thấy được. Nàng ta đi tới cười cười, nói thư hoãn nhẹ nhàng: "Năm đó thời điểm ta mang thai Nhị Hoàng tử cũng không quen la hét ầm ĩ. Nếu người không thoải mái cũng dừng cố, cứ đi về trước nghỉ ngơi đi."

Hiền phi không bằng Hiền Phi ngày xưa khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, cũng không phải loại hình dịu dàng lịch sự tao nhã, muốn

nói rằng, khi nàng ta làm tỳ nữ đại để cũng là một người tinh tế xấp xỉ Phụng Tử, quen cẩn thận chặt chẽ, cho nên Bích Đào vào cung lâu như vậy, hiếm khi nhìn thấy thời điểm nàng ta ra mặt.

Nhưng ở phi vị đã lâu rồi, có cầm y ngọc thực tâm bồ, lại không có tâm tư tranh sủng vận vẹo, thần thái của nàng ta so với Phụng Tử nhiều hơn một chút yên lặng đạm nhiên, khi đối diện với Bích Đào không có vẻ co rúm.

Bích Đào xoa bụng nhỏ, cười trả lời: "Đây hẳn là một đứa trẻ nghịch ngợm, trái lại ta chưa từng cảm thấy khó chịu."

Hiền phi không khuyên nữa, chỉ phân phó cung nhân đứng cạnh, sai hầu dâng một chén canh màu quất vàng đến trước mặt Bích Đào, nàng ta cười giải thích: "Trứng ngỗng hoàng liên và mật ong cùng nấu lên, thai phụ ăn có tác dụng an thai. Tuy thân mình không có gì không khoẻ, nhưng cũng là tốt cho hài tử trong bụng."

Bích Đào tinh tế quan sát mặt mày nàng ta, cũng không khẩn trương thấp thỏm, quan tâm nhưng không quá đà, chỉ là gãi đúng chỗ ngứa.

Hơn nữa "cảnh giác" cũng không vang lên, có thể thấy được canh này không có vấn đề. Tuy rằng đoán không ra vì sao Hiền phi lấy lòng nàng, nhưng từ trước đến nay nàng không phải người không phóng khoáng, vì là người khác đưa tới mà không uống.

"Đa tạ."

"Không dám." Hiền phi cười, quay lại nghiêm túc như cũ mà xem xiếc ảo thuật. Chỉ là trong lòng thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra Quý phi không phải người không bao dung nổi người khác.

Bích Đào nhẹ liếc Vân Lũ, thả nhẹ một ánh mắt, tiện đà bưng chén lên thông thả ung dung nếm mấy ngụm. Vân Lũ hiểu ý, sau đó, hơn phân nửa

lực chú ý đều đặt ở trên người Hiền phi.

Chung quy nên biết trong hồ lô của nàng ta chứa cái gì.

Tạp kỹ không phải hí khúc, có người bị hấp dẫn chăm chú nhìn không bỏ sót, người riu rít thảo luận lại càng nhiều.

"A, lu lớn như vậy phải nặng lắm đấy, thế mà ném lên."

"Nhưng đừng thất thủ ném xuống dưới đài." Có người nghe xong càng sợ hãi, không tự chủ được mà rụt cổ.

"Nhát như chuột --" Mẫn Quý tần liếc mắt nhìn nàng ta một cái, ngẩng khí tràn ngập coi khinh, tiếp theo quay đầu đi, cười nói với Trình Bảo lâm: "Ít nhiều nhờ người nhà người, bằng không chúng ta nào thể xem màn biểu diễn xuất sắc này." Cùng có gia thế hùng hậu, nàng ta đối với Trình Bảo lâm, trái lại hiền lành hơn rất nhiều so với lúc trước đối với Bích Đào.

Đương nhiên, chỉ sợ là bởi vì địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu.

Vì tuổi của Lục Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử hơn kém không nhiều, Hoàng thượng nặng bên này nhẹ bên kia, trong cung nghị luận sôi nổi, đều làm nàng ta khó có thể chịu đựng. Dù cho nàng ta không đi khiêu khích, Quý phi lười xuống tay áp chế, nhưng điều này sẽ chỉ làm nàng ta càng thêm phần nộ. Chẳng lẽ nàng ta đến tư cách làm đối thủ cũng không có?

Trình Bảo lâm có chút thất thần, một hồi lâu mới phản ứng lại, lập tức thu hồi biểu tình, giọng cười tự nhiên, nói: "Chỉ là cho mọi người chút lạc thú, dù không phải thúc bá nhà ta đi mời thì cũng sẽ có người khác nghe danh mà đi mời."

"Vậy nhưng không phải ai cũng mời được tới." Mẫn Quý tần cong môi cười: "Không phải có rất nhiều người trong nhà địa vị, tài lực mỏng, nhưng

lại trèo cao, không làm được chuyện này."

Rõ ràng là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói Bích Đào là nhà giàu mới nổi.

"Ai u, nhìn Mẫn Quý tần của chúng ta này." Không cần Bích Đào ra tay, lại có lính hầu lên tiếng thay, từ khi Lệ Tu dung được ký danh nuôi dưỡng Tam Công chúa, xem như triệt để đứng ở bên Bích Đào, nàng ta liếc mắt về phía những người của gánh xiếc: "Chỉ là mấy người diễn tạp kỹ, cũng đáng để Mẫn Quý tần cảm thấy hiếm lạ như châu như ngọc sao?"

Trước kia biểu diễn tạp kỹ bên đường rất nhiều, lại cũng xấp xỉ với nghề ăn xin. Sau đó dần dần, tết nhất lễ lạc ngày có sự kiến náo nhiệt, họ được mời về các gia đình biểu diễn, diễn biến đến nay mới khá hơn, cả thế gia danh môn cũng sẽ đi mời. Chỉ là vẫn bị khinh thường như cũ, so với con hát còn kém hơn.

Độ cong khéo miệng của Mẫn Quý tần hạ xuống, trong ánh mắt có thêm chút âm trầm. Nàng ta hung hăng trừng mắt liếc Lệ Tu dung, Lệ Tu dung nàng ta chẳng qua chỉ là loại chó Nhật! Thời điểm Đức phi còn sống thì nịnh nọt ngọt ngào với Đức phi, Đức Phi vừa chết, lập tức lại theo Quý phi. Chó còn trung thành hơn nàng ta!

Sớm muộn gì cũng thu thập nàng ta!

Không đợi Mẫn Tiệp dư trả lời lại một cách mỉa mai, Mật Tiệp dư bên cạnh xem diễn không biết tại sao nói một câu: "Nói đến như châu như ngọc, nhưng thật ra đã lâu không gặp Nghi Quý nhân. Thiếp thân nhớ rõ, hai cung nữ bên người nàng ta tên gọi là Như Châu Như Ngọc."

Tiện nhân Ngô Tâm Di kia bị biếm đến phân vị Tiệp dư, nàng ta kém nàng một cái phong hào, trong lòng nàng vui vẻ, vì thế, nàng sẽ dùng miệng lưỡi này giúp Quý phi một phen, chỉ là bên ngoài mặt vẫn là người của Hoàng hậu.

Nỗi đau mất con, các loại chịu nhục sau khi bị giáng phân vị, nàng đều muốn cho Ngô Tâm Di cũng nếm thử một lần.

Bàn tay trắng như ngọc của Bích Đào di chuyển, nghe mùi ngon, cho đến khi nước canh xuống bụng có chút phản ứng, nàng mới giơ tay về phía sau, gọi Vân Lũ tới: "Đỡ bốn cung đi thay quần áo."

Thai phụ đi tiểu nhiều, thời điểm nàng hoài thai Thừa Cảnh đã biết.

Nàng đỡ châm cài đầu, búi tóc bên phải tô điểm bằng một hàng tua sáng chói mắt, phản xạ ánh nắng, càng có vẻ trong suốt lấp lánh. Một số phi tần ở vị trí phía sau híp híp mắt, hình như có chút khó khăn chặn ánh sáng phản xạ như vậy, đều né tránh vào trong.

Cho đến khi đi qua Tào Tuyền thị, cánh tay đột nhiên tê rần, "Cảnh giác" nổi lên. Nàng cảm thấy sau lưng mơ hồ có cơn gió kì lạ tạt tới, nhanh như cắt. Bích Đào lập tức quay người, đồng tử co rút lại, chỉ thấy Tào Tuyền thị thường ngày an tĩnh thẹn thùng thế nhưng cả người đánh tới hướng nàng, mặt đầy dữ tợn.

Lập tức, nàng che chở bụng nhỏ, cực lực tới sát bên cạnh, nhưng Tào Tuyền thị tấn công hung mãnh, suýt nữa đã đụng phải bụng nàng.

"Phốc"

Vinh Tài tử không biết xông ra từ chỗ nào, lấy vai huých vào Tào Tuyền thị, trực tiếp đẩy nàng ta bay ra ngoài.

"A, vừa thấy chính là không ăn cơm no." Vinh Tài tử phúi phúi vai, khinh bỉ nói: "Quý phi đi đến bên cạnh người thì tay run, nhìn chăm chăm người thật lâu."

Vân Lũ đỡ lấy chủ tử vì trốn tránh mà bước chân lão đảo, vội vàng hỏi: "Chủ tử có gì đáng ngại không? Nô tỳ cho người đi tuyên Thái y."

Bích Đào trầm mặt gật đầu, ánh mắt như lợi kiếm bắn về phía Tào Tuyền thị ngã trên mặt đất, thấy nàng ta giãy giụa muốn đứng dậy, nhàn nhật mà uy nghiêm hạ lệnh: "Đè nàng ta lại."

Bọn thị vệ lập tức nghe lệnh, tiến lên gắt gao đè tay chân nàng ta lại.

Hoàng hậu như mới phản ứng lại, ý muốn chủ trì đại cục: "Người tới, áp giải nữ nhân và chạm Quý phi, mưu toan mưu hại hoàng tự này đến Trường Xuân Cung, bốn cung muốn đích thân thăm vấn!"

"Đè nàng ta lại." Thị vệ đang muốn nghe lệnh, Bích Đào chậm rãi đi qua, sắc mặt nhàn nhật lặp lại một lần nữa.

Thị vệ không biết nghe ai, đầu óc hỗn loạn, lực đạo trên tay không khỏi mạnh thêm. Từ trong cổ họng Tào Tuyền thị phát ra một tiếng hô đau đớn, cặp mắt lạnh lạnh thù hận như quỷ mị thẳng tắp mà nhìn chăm chăm Bích Đào như cũ.

Nếu không phải bị thị vệ chế phục, có lẽ lại lần nữa nhào tới, uống máu, ăn thịt.

"Ta đắc tội người chỗ nào?" Mũi giày của Bích Đào tinh tế đoan trang đá một cái vào hàm dưới của nàng ta.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hỏa Hình

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphi

Hoàng hậu bị nàng xem thường một trận, sắc mặt không ngờ: "Bốn cung thân là người đứng đầu lục cung, chưởng quản phượng ấn lục cung, những chuyện phát sinh ở lục cung bốn cung phải thăm vấn. Quý Phi đây là muốn...?" vượt quyền sao?

"Hoàng hậu...nường nường." Bích Đào đột nhiên nghiêng đầu, đôi mắt kia cười mà như không cười: "Hoàng thượng và Thái hậu đã cử thiếp thân cùng nhau xử lý lục cung, chuyện này có liên quan đến chuyện an nguy của thiếp thân, nường nường cho là thiếp thân không có tư cách thăm vấn sao?"

"Nường nường vẫn nên... nghỉ ngơi đi thôi."

Chúng phi run cầm cập, đầu đang chôn xuống khẽ ngẩng lên, lặng lẽ nhìn về phía Hoàng hậu.

Quý phi này, cũng quá to gan đi. Hoàng hậu tức giận đến mặt cũng đỏ lên, ngón tay run run, thật lâu mới đè xuống: "Đi mời Hoàng thượng." Mặc dù Hoàng thượng tới cũng bênh vực tiện nhân này nhưng có Hoàng thượng trấn giữ, kết quả này cũng xuất phát từ kim khẩu của Hoàng thượng. Nếu không Hoàng hậu và Quý phi cùng ở một chỗ, Quý phi nắm quyền hành, Hoàng hậu chỉ có thể ngồi không xem kịch. Hoàng hậu như nàng, cũng không cần lấy uy thế mà cai quản nữa.

"Chủ tử cẩn thận!" Vân Lũ hoảng sợ kêu lên.

Bích Đào vừa quay đầu, Tào Tuyền thị kia tay chân không thể nhúc nhích nhưng miệng lại như chó điên cắn lên giày nàng. Mùa hè nên mang giày thêu mỏng mềm, nàng ta lại hoàn toàn không ngại dơ bẩn, cắn vừa sâu vừa ác. Cảm giác đau đớn đột nhiên từ lòng bàn chân tấn công tới, Bích Đào nhíu mi một cái.

"Nường nường!" Động tác của thị vệ bên trái nhanh nhẹ, trong khoảng khắc đã bóp cổ của Tào Tuyền thị, dùng sức lớn, mãi cho đến khi miệng nàng ta há to, thật lâu không thể nào khép lại được mới buông ra.

Bích Đào nhìn thị vệ kia một chút, kể cả Vinh Tài nhân vừa rồi, trong lòng có chút tính toán.

"Ha, ha ha... khụ khụ...người có bản lĩnh... khụ khụ..." Trên cổ trắng ngần kia bị bóp thành một vòng tím bầm, khiến giọng nói bị tổn thương, Tào Tuyền thị nói chuyện giọng nói khàn khàn khó nghe: "Có bản lĩnh thì giết ta đi!" Nàng ta nằm ở dưới đất ngẩng cổ lên, bởi vì bị bóp đau, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống cuồn cuộn, dường như là tiểu cô nương nhút nhát xấu hổ luôn đi theo sau lưng Dương Tuyền thị. Nhưng hận thù trong mắt nàng ta lại như cỏ dại điên cuồng tràn lan, mang theo sắc bén không hồi hận, khiến cả người nàng ta nhìn qua trông vạm vỡ mà đáng sợ.

"Bốn cung đương nhiên có bản lĩnh giết người." Tuy ngón chân bị cắn bị thương nhưng may mắn thay Bích Đào cũng không phải là người ngay cả một chút vết thương ngoài da cũng chịu không nổi, mũi giày của nàng di chuyển từ trên cổ trắng ngần xuống gò má xanh trắng của nàng ta, ưu nhã giẫm lên mặt nàng ta, khiến cho nửa bên mặt của nàng ta bị đè chặt xuống đất. Ánh mắt không thể nhìn thẳng mình nữa.

"Bốn cung còn có thể giết cả nhà người." Nàng thản nhiên tươi cười.

Lời vừa nói ra, chống lại với nụ cười quyền rũ tàn nhẫn của Bích Đào, những phi tần đang đứng hoặc gọi cung nữ đỡ mình cũng đều ngẩn ra, có người nhát gan lại quay mặt chỗ khác, thân thể không khống chế được run rẩy. Ngay cả Trinh Bảo lâm xưa nay to gan cũng nắm khăn tay thành một cục. Tào Tuyên thị ngừng giãy giụa một chút, sau đó cất giọng cười khàn khàn: "Giết đi, mặc người giết."

Trong nụ cười mang theo thương cảm và ý muốn đoạn tuyệt buông tha mọi thứ. Dương Tuyên thị nghe vậy bỗng nhớ tới gì đó, lập tức đến gần Bích Đào nói: "Nương nương, thiếp thân từng nghe nàng nói, thân mẫu của nàng mất sớm, phụ thân cũng không đối xử tốt với nàng ta, kể mẫu lại đối xử hà khắc, huynh đệ tỷ muội trong nhà đều do kế thất sinh, cho nên..." Nhìn dáng vẻ này, nàng không thể vì cái nhà đó mà cung khai rồi.

"Ồ? Nhìn dáng vẻ cự hận bốn cung này của nàng ta, khiến bốn cung còn tưởng là bất tri bất giác muốn chém hết cả nhà nàng ta."

"Cái này..." Dương Tuyên thị nghĩ đến những chuyện thường ngày nàng ta sống chung với Tào Tuyên thị, tính toán muốn giúp đỡ Quý phi.

"Người giết người, giết người..." Tào Tuyên thị vừa sợ hãi, vừa khóc lóc, như bị điên vậy: "Chàng chết rồi, chàng chết rồi!"

"Nương nương, có phải chân đạp cũng mỏi rồi phải không?" Vân Lữ giật mình nói chen vào, bày thể hiện sự lo âu của mình.

"Có một chút." Bích Đào xem như đã nhìn ra, nàng ta nửa khùng nửa điên, một người rơi vào trong hồi ức, một người lại đang muốn khiêu khích mình. Thật ra nhìn dáng vẻ nàng ta sắp lộ ra, sớm muộn gì cũng sẽ nói ra. Cho nên nàng nhéo tay của Vân Lữ, Vân Lữ quả nhiên biết thời cơ để mở miệng.

"Đỡ bốn cung đi nghỉ một lát, còn nữa, đổi giày cho bốn cung." Toàn là nước miếng. Mặc dù nàng đã quẹt lên mặt Tào Tuyên thị không ít.

"Này, người đó!" Vân Lũ đỡ chủ tử đi nghỉ ngơi xong, uy phong lẫm lẫm chỉ vào một cung nữ nói: "Tiếp tục đập, nường nường ghét ánh mắt của nàng, đừng để nàng ta quay lại."

Sao mà nói Vân Lũ không hiểu lòng người chứ, Bích Đào ngồi trên ghế gỗ đỏ, nhấp một ngụm trà cười cười, lại nháy mắt với Dương Tuyền thị. Cục diện này xoay chuyển khiến mọi người có chút không hiểu, ngay cả thâm thù đại hận như Tào Tuyền thị cũng bị bầu không khí này ảnh hưởng ngây ngô run sợ hồi lâu, mới tiếp tục vừa khóc vừa cười nói lung tung.

Sắc mặt của Hoàng hậu càng xanh mét, nàng đợi một lát, nhìn thấy Bích Đào không có chút động tác nào nhưng lại chiếm quyền không buông, lại không sai bảo gì, không khởi quát lớn: "Quả thật là hồ nháo mà!" Làm gì có người thẩm án nào để cho phạm nhân nằm thẳng đơ dưới đất để thẩm vấn chứ? Cho dù lúc đầu là do Vinh Tài nhân đẩy nàng ta ngã xuống nhưng sao lại không đề nàng ta quỳ xuống chứ? Không để nàng ta dứt lời, thị vệ mới vừa rồi thay Bích Đào giải vây "căn chân" đã quay lại nhìn một đám phi tần nường nường cung kính nói: "Nường nường, nàng ta nhận tội rồi."

Còn không đợi hần nói tử mỉ, một câu "Hoàng thượng giá lâm" đã cắt đứt lời hần. Đầu tiên Hoàng đế đi tới ngồi bên cạnh Bích Đào, nắm tay nàng, thử nhiệt độ một chút: "Có kinh sợ không?"

"Vẫn ổn." Bích Đào nhắc nhở chỉ Vinh Tài nhân: "Là do nàng ta giúp đỡ."

Hoàng đế thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe có người đụng phải Quý phi. Hần bị dọa sợ cả người đổ mồ hôi lạnh, phải biết hiện giờ nàng còn đang mang thai hài tử. Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, khó tránh khỏi một trận như Mẫn Quý tần bị mèo dọa kia, suýt nữa thì người lớn hay đứa nhỏ cũng không giữ được.

"Vinh Tài nhân bảo vệ Quý phi có công, tấn phong làm Quý nhân đi, giữ lại phong hào." Ánh mắt hắc chuyển hướng Vinh Tài nhân, cảm kích và tán thưởng trong đôi mắt sâu thẳm của hắc lại rất ít, ngược lại lại mang theo ý đương nhiên như đặt thành hiệp nghị. Chẳng qua bởi vì mọi người không dám nhìn thẳng vào mắt của Hoàng đế mà Bích Đào lại ở phía bên trái nên không nhìn thấy thôi.

Ngay một lúc nhảy liên hai cấp, ánh mắt mọi người nhìn phía Vinh Tài nhân trở thành hâm mộ. Chẳng lẽ lấy lòng Quý phi đã trở thành một trong những đường tắt trong cung sao?

Hoàng hậu cũng đã sớm ngồi xuống từ khi Bích Đào nhập tọa, giờ phút này nhìn thấy Hoàng đế chọn vị trí ngồi bên cạnh Bích Đào thì lại tức giận một trận. Nàng cho người gọi Hoàng thượng tới, cũng không phải vì muốn tạo nên một cục diện "Quý phi càng giống Hoàng hậu hơn" như vậy.

Nàng bị dáng vẻ thâm vấn lúc đầu của Bích Đào lừa gạt, thiết nghĩ sau khi Hoàng đế ngồi xuống sẽ ngồi giữa nàng và Quý phi, mà chỗ ngồi của Quý phi lại hơi thấp. Dựa theo quy củ, nàng ta cũng không cướp được vị trí của mình. Nhưng nàng lại không nghĩ tới rằng Quý phi không có kiên nhẫn thâm vấn, đã vào ngồi trước, mà Hoàng thượng lại trực tiếp đi thẳng về chỗ Quý phi. Cục diện khổ tâm dựng lên bị hóa giải như trôi theo dòng nước, sao lại không khiến nàng không tức giận chứ!

Đợi Hoàng đế hỏi tới nguyên nhân, Dương Tuyền thị lại giành trước thị vệ kia một bước nói rõ. Dù sao cũng là nàng nghe theo chỉ thị của Quý phi đi xui khiến nhận tội, cũng có một phần công lao: "Lúc trước thân mẫu có định cho Tào Tuyền thị một phu tể..." Bích Đào trầm ngâm, vừa nghe nói như vậy, nàng bỗng nhiên nhớ tới lúc tuyển tú trong lòng Tào Tuyền thị không bình tĩnh, quả thật giống như không có chút ràng buộc với người và chuyện ở ngoài cung. Nhưng lúc đó nàng thấy nàng ta dường như không muốn tiến cung...

"Sau đó vị hôn phu của nàng ta bị người trong tộc Tiết thị... đánh chết."

Giống như bổ sung vào lời nói chưa hết của Dương Tuyền thị, Tào Tuyền thị đột nhiên gào thét chói tai: "Đều do Quý phi! Nếu không phải nàng ta, thì đám hôn quan kia sao không phán người kia tội chết chứ! Chàng chết thảm như vậy! Tại sao người kia lại không chôn theo chàng chứ!"

"Ha, ha ha ha..." Nàng ta sắc đến chảy nước mắt, vẫn tiếp tục cười: "Nếu hắn ta không thể chôn theo thì ta để Quý phi chôn theo! Để cho hài tử của nàng ta cùng chôn theo!"

Hoàng đế giận dữ, đang định giơ tay xử trí, Bích Đào ngăn cản hăn: "Nàng ta nói phu tể, có phải là người trong tộc Ngô Tiệp dư không?"

Triệu Trung Tín khom người tiến lên, thay cho Hoàng Đế đang suy nghĩ trả lời: "Hồi bẩm nương nương, chỉ e chính là thứ đệ của người và người nhà của nàng ta phạm vào kiện cáo."

Chỉ có chuyện này mới dính líu tới Quý phi. Chuyện này Bích Đào từng nhìn thấy trong thư phòng của Hoàng đế, sau khi xử đơn giản cũng không chú ý sau đó thế nào, chỉ biết chuyện này cũng chỉ là lỡ tay giết lầm, cho nên không xử tử hình. Dĩ nhiên, nếu như đổi thành Ngô Tiệp dư kia chức vị cao hơn nàng, nói không chừng lại có cách xử khác. Nàng nhìn thấy Tào Tuyền thị ngã dưới đất chật vật không chịu nổi, không khỏi trầm tư. Nàng cảm thấy vốn Tào Tuyền thị không có ý định dùng cách này báo thù nếu không phải lúc tuyển tú sao lại hoàn thành một cách thờ ơ cho qua chứ, mới vừa rồi lại hết sức khiến mình rơi vào hồi ức, mới có thể dùng giọng điệu tràn đầy hận ý để nói ra hết thảy. Chuyện này không liên quan tới tình cảm sâu nặng, mà có liên quan tới tính cách một người. Bích Đào cảm thấy, Tào Tuyền thị quả thực là một cô nương nhút nhát xấu hổ. Mà muốn nàng ta có phần dũng khi này, người khuyến khích giạt dây đến tội

cùng là ai? Bích Đào quét mắt nhìn một lượt bữa tiệc không lộ dấu vết, lại nói với Hoàng đế: "Hoàng thượng giao cho thiếp thân xử lý có được không?"

"Nường nường, người đang mang long thai, không thể dính huyết tinh được..." Dương Tuyền thị nghe vậy lập tức lên tiếng khuyên giải, trong giọng nói mang theo lo lắng quá mức.

Tuy Hoàng đế không quá tin vào thần quỷ nhưng chuyện liên quan đến hài tử, hẳn cũng cảm thấy để Bích Đào hạ mệnh lệnh này cũng không có ích gì với thân thể nàng. Hắn trấn an vuốt vuốt tay của nàng: "Vẫn nên để trẫm thay nàng hao tâm tổn trí đi."

"Thiếp không chịu." Bích Đào không cảm kích chút nào, nhõng nhẽo nói: "Chàng không để cho thiếp xử trí nàng ta, thiếp mất hứng. Bảo bảo cũng không cao hứng." Muốn nàng dùng lời ngon tiếng ngọt tìm lý do để khuyên Hoàng đế thì trì hoãn thời gian rất nhiều, vẫn là chiêu này có tác dụng. Chẳng qua lúc này nàng tận lúc đề thấp giọng nói, khiến người xung quanh chỉ cảm thấy Bích Đào thì thầm với Hoàng thượng mấy câu, Hoàng thượng liền đồng ý, cũng không hề biết Quý Phi nường nường ở ngay trước mặt mọi người mà nũng nịu rắc thính với Hoàng thượng.

"Vậy cứ tùy nàng thích thế nào thì làm thế đó." Hoàng đế bất đắc dĩ xoa xoa trán.

Bích Đào ngồi thẳng thân mình, lại nheo mắt nhìn Tào Tuyền thị, ung dung thông thả nói: "Nếu nàng ta làm chân bốn cung bị thương, vậy bốn cung..." Nàng triệu thị vệ kia tới, thấp giọng phân phó mấy câu, thị vệ lĩnh mệnh.

Ngay lúc chúng phi tần cho là nếu nàng không phải muốn chặt đứt chân người ta để phát tiết thì chính là mang về thận hình tư từ từ hành hạ, mấy thị vệ áp giải Tào Tuyền thị lên trên đài. Trên đài vẫn còn giữ nguyên

bố trí "Biển lửa" lúc gánh xiếc Khánh Nguyên biểu diễn "Xuống biển lửa", một đường trải đầy hạt sắt. Quay nhìn lại, những hạt sắt đó được đốt nóng đỏ hồng, cực nóng.

"Hôm nay bởi vì chuyện của Tào Tuyền thị, quấy rầy hứng thú của mọi người. Không thể để mọi người cao hứng tới mà lại mất hứng đi về được..." Bích Đào cười nhìn một vòng phi tần đang ngồi: "Bốn cung đã sắp xếp nàng ta lấy công chuộc tội, biểu diễn một đoạn cho mọi xem."

Vừa nói, Tào Tuyền thị kia liền bị người khác từ phía sau đẩy một cái, đẩy lên trên đường hạt sắt nóng. Trong khoảnh khắc đó, liền nghe tiếng thét chói tai không thể đè nén vang vọng khắp cả rạp hát nhưng bởi vì cổ họng nàng ta bị thương nên trong giọng the thé lại mang theo khàn khàn, như ngựa hí lại như khóc thút thít, giống như quỷ hồn bò lên từ Tu la địa ngục, tội lỗi quần thân, không thể cứu được.

Cho dù nàng ta muốn chạy trở về cũng sẽ bị thị vệ đẩy lại một lần nữa. Mà hạt sắt nóng lại giống như đao sắc bén, phá vỡ phòng vệ mà nàng ta giả trang, chỉ còn lại tiếng khóc, khổ đau và run rẩy của nàng ta.

Người từng mang chân không đi qua đá cuội đều biết bởi vì đi đau cho nên biết rằng khi đi trên đá khác cũng sẽ đau, nhưng nếu như không tự chủ được mà muốn nhảy qua. Đi trên con đường nổi đau vô tận, nhưng lại muốn có một nơi không đau nữa, thì chỉ có thể được giải cứu mà thôi. Nhưng chỉ có thể là vọng tưởng.

"Nường nường." Vân Lũ được phân phó giám sát đi tới, cẩn thận thấp giọng áp tai nàng nói: "Sắc mặt Ngô Tiệp dư và Trinh Bảo lâm không đúng."

Trong hoàng cung hiếm có phi tần nào dám xuất hiện xem hình phạt, cho dù người kia có công lực che giấu cao siêu, Bích Đào mượn tiếng xem xiếc này để không khiến cho người khác có cơ hội chuẩn bị tâm tư và phản

ứng, nội tâm các nàng che giấu cũng sẽ không thể trốn tránh mà lộ ra. Mà cho dù chúng phi tần cũng sẽ sợ hãi run rẩy xem một màn trước mắt này nhưng biểu tình và ánh mắt của kẻ đầu sỏ cũng sẽ không giống, các nàng càng sợ hãi, sợ hãi rằng quá trình hình phạt tiếp theo sẽ rơi lên đầu mình.

Bích Đào cho là trong thời gian ngắn Ngô Tiệp dư sẽ không có hành động thiếu suy nghĩ, chẳng qua nếu Ngô Tiệp dư rõ ràng đã giao chuyện này cho Trinh Bảo lâm, đạt thành hiệp nghị với nàng ta thì cũng không phải không có khả năng. Hiện giờ trong hoàng cung có thể cùng tranh với nàng, lại bởi vì nàng cản đường mà vội vàng muốn diệt trừ nàng thì một người là Hoàng hậu, mà người còn lại là Trinh Bảo lâm.

"Lát nữa về nói chi tiết hơn."

"Vâng." Vân Lũ đứng thẳng, lui về sau mấy bước đứng im. Hình phạt của Đại Nguyên tàn khốc hơn mấy triệu trước, có thể nói là tinh hoa. Cho nên Bích Đào mới bảo làm như vậy, Hoàng đế chỉ cảm thấy có thể xếp vào một trong những hỏa hình, ngược lại cũng không ngạc nhiên chút nào, hoặc cảm thấy quá mức tàn nhẫn. Mười hai hoàng tử quả thực là tội lớn, chưa trăm cả nhà, chỉ xử trí một mình nàng ta thì cũng không có gì quá đáng.

"Được rồi." Bích Đào mở miệng. Vân Lũ vỗ tay làm một động tác tay, lập tức có người đưa Tào Tuyên thị đến bên chỗ đất trống bên cạnh không ảnh hưởng đến sân khấu. Cả người nàng đỏ như con tôm, tóc tai tán loạn, mồ hôi ướt cả người, lại có vệt than đen dơ bẩn khắp nơi. Thê thảm nhất chính là đôi chân kia của nàng ta, giày thêu tinh xảo dính sát vào trong thịt, cả một khối đều đen như than, trên có ngón chân còn có một chút lửa còn chưa tắt hẳn, tựa như chỉ khẽ đụng vào thì sẽ biến thành tro bay đầy đất. Sống không bằng chết.

Sau lưng mọi người đã đổ mồ hôi nhễ nhại, nếu không phải có người khác nhắc nhở cảnh cáo thì e là đều đã khóc thành tiếng.

Một từ "Xuống biển lửa" kia không làm mất đi tính văn nghệ, cũng không làm tăng lên tính văn nhả uyển chuyển của nữ nhi chúng ta." Bích Đào ở trước vẻ mặt kinh hồn bất định của mọi người mà cười nói yêu kiều: "Không bằng lấy tên điệu của bài "Bộ bộ kiều" để đặt tên cho màn biểu diễn này của Tào Tuyền thị đi. Mọi người cảm thấy thế nào?"

Đây là từng bước đau, từng bước la hét a. Chúng phi nhất thời cảm thấy lòng bàn chân nóng rát.

Bích Đào thu lại ý cười, đôi mắt đen nhánh trầm xuống, trong giọng nói có nhàn nhạt uy hiếp: "Sau này nếu có người muốn biểu diễn mua vui như Tào Tuyền thị vậy thì bốn cung nhất định tác thành cho nàng ta."

Từ Ninh cung.

"Cô mẫu, Tiết Quý phi đó..." Mẫn Quý tần nhắc tới cái tên này thì rùng mình: "Người, nếu người không ngăn nàng ta lại thì nàng ta sẽ lật cả nóc hậu cung này!"

Trên hương án nhỏ khói lượn lờ, Thái hậu nửa khép mắt, se một viên phật châu, thật lâu không lên tiếng.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Sự Việc Kết Thúc

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Huệ Hoàng hậu

Mẫn Quý tần trải qua mấy năm nay, mơ hồ cảm nhận được, cô mẫu nhà mình không muốn lại chạm vào những việc tranh đấu quyền lực này. Nếu không phải như vậy, Quý phi cũng sẽ không hành sự mà không cho nàng ta vài phần thể diện, chỉ ở thời điểm quá phận mới chấp nhận dừng tay. Giống như chuyện " Bịt miệng " lần trước.

Nghĩ như vậy, nàng liền ảm ức, khóc lóc, kể lể với Thái hậu: "Ngài không biết nàng ta hung hăng cỡ nào đâu, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không áp chế được nàng ta. Tuy Ngài cùng Hoàng thượng biểu ca chỉ cho nàng ta quyền cùng giải quyết cung vụ, nhưng hiện tại, bọn nô tài có ai không sợ nàng ta, nịnh bợ nàng ta, nghe theo nàng ta? Chỉ sợ nàng ta và Hoàng hậu nương nương cùng hạ lệnh, những kẻ nô tài luôn khúm núm kia đều chỉ nghe nàng ta."

"Không nói lần trước, nàng ta ở trước mặt nhiều người ngăn chặn miệng của chất nữ - một vị Quý tần, nhưng chuyện lần này, Hoàng hậu nương nương nói muốn thăm vấn, phân phó bọn thị vệ, bọn chúng đều không nghe. Nàng ta lại trực tiếp nói một câu "Hoàng hậu nương nương nên nghỉ ngơi." là xong chuyện, tiếp tục như vậy, tôn ti trên dưới chẳng phải rối loạn hết rồi sao. Ngài nói xem có phải không ạ?"

Đối với lời nói của Mẫn Quý tần, Thái hậu không tỏ thái độ gì, chỉ tiếp tục lần Phật châu trong tay, miệng niệm xong một quyển 《 Diệu Pháp Liên

Hoa Kinh 》 , mới mở mắt, gọi: "Dung Lan!"

Tôn ma ma hầu hạ bên cạnh Thái hậu xuất hiện trước màn sa [1], đầu tiên, bà hành lễ với Mẫn Quý tần: "Là lão nô chậm trễ." Ngụ ý chính là chậm trễ việc dâng trà, bánh lên. Tiếp theo, để hai tiểu cung nữ tiến lên, một người đỡ Thái hậu, người kia đỡ Mẫn Quý tần đang quỳ bên cạnh Thái hậu lên, hầu hạ hai người tiến ra ngoài thất.

[1]Sa: lụa mỏng. Một thứ dệt bằng tơ mỏng mà thưa để làm mũ hay áo mặc mát gọi là sa.

Tự có cung nữ dâng lên trà nóng cùng một đĩa bánh Thiên Tăng [2] màu xanh biếc.

[2] Bánh Thiên Tăng

"Lão nô sai người thêm vào Thanh Mai [3] mà Quý tần thích ăn nhất, Ngài nếm thử xem." Tôn ma ma cười hiền lành, nói.

[3]: Quả Thanh Mai (青梅): trái cây mơ

Vị chất nữ này của chủ tử mặc dù không phải người thông tuệ, lại thích ghen tuông, tính tình kiêu căng, luôn vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, nhưng xét cho cùng cũng không phải người "đại gian đại ác", hơn nữa huyết mạch tương liên nên Thái hậu mới luôn che chở nàng ấy. Nếu không phải dựa vào thân phận chất nữ của đương kim Thái hậu nương nương và thiên kim tiểu thư của Tướng phủ, với tính tình này, khó bảo đảm sẽ không khiến cho hậu cung của Hoàng thượng loạn đến mức gà bay chó chạy.

Mặc dù, chất nữ thân thiết, nhưng nhi tử càng là thân hơn.

"Đa tạ Tôn ma ma." Mẫn Quý tần thật lòng cười với Tôn ma ma, sau đó cầm lên miếng bánh Thiên Tăng, nếm thử.

Khi nàng còn nhỏ thường hay vào cung, Tôn ma ma vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt, hầu hạ cô mẫu cũng rất chu đáo. Mặc dù nội tâm nàng không tinh tế, tính tình lại lớn nhưng ai đối tốt với nàng, nàng vẫn phân biệt được.

"Đa tạ với không đa tạ gì chứ, chớp mắt a, đến Quý tần cũng đều có hài tử, lão nô còn nhớ rõ dáng vẻ Quý tần năm đó đấy..." Tôn ma ma một bộ dáng nói chuyện nhà, cười nói: "Bộ dáng tuyết ngọc, đáng yêu, ai thấy đều muốn ôm một phen nha."

Một đĩa điểm tâm ngọt cùng một hồi hàn huyên khiến Mẫn Quý tần ném những lời muốn nói ra sau đầu, mơ hồ cùng Tôn ma ma ôn lại những năm tháng nàng còn thơ ấu. Thái hậu thưởng trà, thỉnh thoảng xen vào một hai câu, không khí cũng có thể coi là hòa thuận, vui vẻ, ấm áp.

"Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Thọ vương ở ngoài điện, xin được vào thỉnh an Ngài." cung nữ dẫn đo một hồi mới lấy hết dũng khí tiến lên phá vỡ bầu không khí vui vẻ, hòa thuận ấy. Nàng lén lén liếc mắt qua Mẫn Quý tần..

"Đi truyền."

Nụ cười trên môi Mẫn Quý tần vừa tắt, chợt nhớ đến việc nàng đến cáo trang cùng Thái hậu. Nàng dẫu môi, làm nũng với Thái hậu: "Cô mẫu... " bày ra một bộ dáng không bỏ được.

Kỳ thực, chiếu theo quy củ của Đại Nguyên triều, nàng và Thọ vương cùng ở trong Từ Ninh cung cũng không có gì không được. Việc này cũng như lần trước, Thọ vương mời Tiết Bích Đào thưởng trà, ngắm cảnh, chỉ cần không có lén lút gặp gỡ thì không có gì là không hợp quy củ.

Thái hậu đặt tách trà lên bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy, bà từ tốn nói: "Việc hôm nay con nói, ai gia sẽ không mặc kệ, con lui xuống trước đi."

"Thật vậy ạ?" Mẫn Quý tần vô cùng vui vẻ, nàng còn tưởng chuyển đi này coi như công dã tràng chứ, thế nhưng có thể được cô mẫu đáp ứng. Mặt mày nàng rạng rỡ, đứng lên, hành lễ với Thái hậu chu toàn, ngữ khí nhẹ nhàng: "Vật chất nữ xin cáo lui trước."

Trước khi đi nàng còn liếc về phía Thái hậu, sợ bà đột nhiên lại thay đổi chủ ý, chân lùi từng bước. Cho nên đến khi ra tới hành lang bên ngoài điện, chân giẫm phải gấu váy lụa, nàng hơi lão đảo. Bên tai liền vang lên thanh âm cười nhạo của nam nhân.

Nàng vừa nghe đã biết là ai.

Thọ vương chính là tên Hồn Thế Ma Vương (kẻ ngang ngược, chuyên gây họa) trong cung, tuy hắc cũng là biểu ca của nàng nhưng lại thích xem bộ dáng chật vật của nàng khi bị đùa cợt, không, phải nói là hắc thích nhìn bộ dáng người khác bị hắc đùa cợt, không chỉ riêng nàng.

Mà mỗi khi như vậy, Hoàng thượng biểu ca uy nghiêm lại ôn nhu, so sánh với Thọ vương, luôn khiến lòng nàng đặc biệt xao xuyến.

"Hừ". Nàng vịn tay Nhữ Ngôn, đầu cũng chưa từng ngẩng lên.

Nếu không phải hắc cũng là nhi tử thân sinh của cô mẫu, lại rất được sủng ái, nàng thật muốn tìm một lý do để Hoàng thượng biểu ca chém hắc. Khi còn nhỏ, nàng không ít lần bị hắc đùa cợt mà phần hận đến nghiến răng.

"Nghe nói Quý tần sau khi sinh Lục Hoàng tử, trên mặt liền xuất hiện nốt ban đen không thể xóa. Chẳng trách khi bước đi lại không dám ngẩng đầu, là sợ bị người khác nhìn thấy sao." Thọ vương dùng giọng điệu bưng bít đại ngộ mà nói.

"Người". Mẫn Quý tần phần hận mà xoay người.

"Hồ Bì, đem Tuyết hoa cao mà bản vương nhờ người tìm được đến đây" Thọ vương tùy ý phân phó một câu "cho Mẫn Quý tần dùng để trị ban".

Còn không đợi Mẫn Quý tần kịp phản ứng, hỏi ra nghi vấn trong đáy lòng, thân ảnh hắt liền lóe lên, tiến vào trong điện.

Tất nhiên là Thái hậu nghe được động tĩnh bên ngoài, thấy hắt đi tới, cười hiền lành nói: "Con đó---" thuốc này vốn là bà để nhi tử đi tìm, không ngờ tới hắt không giao cho bà, ngược lại dùng phương pháp này trực tiếp tặng Mẫn Quý tần.

Chỉ sợ chất nữ này của bà lại muốn nghi thần nghi quỷ, hoài nghi thuốc này đã bị người động tay chân. Nhìn vào kinh nghiệm ngày xưa, chắc chắn nàng ấy lại sẽ có bảo vật mà không dám dùng.

Nhi tử của mình thật là...

"Mẫu hậu." Thọ vương không hành lễ, ung dung ngồi vào vị trí, cầm quả táo lên cắn, thỉnh thoảng hàm hồ nói: "Việc Ngài giao cho nhi thần làm, nhi thần đã hoàn thành." ám chỉ việc hắt tìm thuốc cho Mẫn Quý tần.

"À?" Thái hậu dù tuổi đã ngoài năm mươi, nhưng đôi mắt của bà vẫn không chút vẫn đục, mơ hồ có thể nhìn ra phong thái năm đó, chỉ là càng nhiều thêm một phần tĩnh tâm. Bà chậm rãi, nói: "Chuyện này coi như con làm xong, còn chuyện kia thì sao?"

Mặt Thọ vương tức khắc thành khổ qua, bộ dạng như ăn phải quả táo chua, nói: "Việc kia không thành."

"Không phải con thích nhất làm tới cùng sao? Việc Mẫu hậu giao cho con so với việc hoàng huynh con giao cho con dễ hơn không biết bao nhiêu đó." Thái hậu đưa đẩy.

"Quá vướng víu, như kẹo mạch nha vậy, nhi thần thoát không khỏi nàng ta. Tiến cung mà nàng ta cũng muốn đi theo." Thọ vương lần đầu tiên bỏ qua hình tượng ưu nhã, buồn bực gãi gãi đầu, nói: "Sự tình lại không có tiến triển."

"Đó là con chưa đủ tỉ mỉ... " Thái hậu hơi ngưng lại: "Chờ việc này kết thúc, cũng không cần con vùng vẫy nữa... "

Thọ vương ngẩn ra, tuy hắn luôn không xem mạng người là chuyện lớn, nữ nhân kia lại có chút phiền nhưng đáng vẻ rực rỡ ngày đó của nàng khiến hắn có chút không đành lòng. Lại nói, gần đây hắn thật dễ mềm lòng.

"Làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì ạ." Hắn cũng chỉ ngưng lại một khắc, một lần nữa treo nụ cười lười nhác lên: "Lời Mẫu hậu dặn, hài nhi nào dám không tuân."

"Ba hoa!" Thái hậu vui vẻ.

"Nếu Mẫu hậu không còn dặn dò khác, nhi thần xin cáo từ trước." Hắn ăn sạch quả táo chỉ chứa lại hạt, nhìn Mẫu hậu nhà mình hạ mí mắt, tay khẽ lần Phật châu, phảng phất như đang suy nghĩ điều gì, liền nói.

Thái hậu nâng mí mắt, nhìn hắn một chút, đột nhiên hỏi: "Con cảm thấy Quý phi thế nào?"

Trong lòng Thọ vương cả kinh, đông tác đứng dậy chậm lại, nghi hoặc hỏi: "Phương diện gì thế nào?"

" Hôm nay Ánh Nguyệt (khuê danh của Mẫn Quý tần) nói với ai gia về chuyện của Quý phi. Dù là việc quản lý cung vụ hay dạy dỗ hoàng tử thì nàng ta đều làm không tệ. Chỉ là, không chịu nể mặt người khác, làm việc luôn theo đuổi "một kích tất trúng" (một lần là thành công), thiếu chút mài

giữa, thiếu sự kiên nhẫn." Tuy ngữ khí của Thái hậu tùy ý, nhưng từ cách bà nói chuyện, có thể thấy được là bà có lòng muốn tìm người để hỏi chuyện. "Ai gia vốn muốn chờ chuyện này kết thúc liền để nàng ta..., nhưng hiện tại có chút do dự."

Ngay cả việc Quý phi độc chiếm tâm của Hoàng đế, Thái hậu cũng không cảm thấy đây là chuyện xấu. Nếu như hoàng tử đều cùng một mẫu thân, thì bất kể là việc tranh quyền đoạt vị hay là triều chính rung chuyển đều là chuyện không thể. Có thể tiết kiệm không ít tâm tư nha.

Cũng không phải nàng ta không thể mang thai hoàng duệ.

Thọ vương thả lỏng tinh thần, nói: "Nghị luận về tiểu Hoàng tấu, không phải Mẫu hậu nên tìm Hoàng huynh sao?"

Thái hậu trừng hăn một cái, nói: "Trong lòng Hoàng huynh con nghĩ gì, ta lại còn không biết?"

"Tiểu Hoàng tấu không kiên nhẫn, không phải là vì còn có Hoàng huynh?" Thọ vương không hề kiêng kị mà duỗi cái eo lười nhác, cười cười: "Hoặc là có người tốt hơn so với nàng ấy, Mẫu hậu chọn người đó là được rồi." Hăn đứng dậy.

Thái hậu thở dài: "Thôi thôi, có thể chuyện này đều là giả dối, hay là, con đi tra thử xem."

"Nhi thần tuân lệnh." Thọ vương chớp chớp mắt

"Nương." Bích Đào vừa bước vào điện lập tức có một thân ảnh nho nhỏ nhào tới ôm lấy chân nàng.

"Làm sao vậy?" Đột nhiên dính người như vậy. Lúc này vẻ trầm trọng và tàn khốc trên mặt Bích Đào đã biến mất, chỉ còn lại tia uể oải xoẹt qua giữa hai chân mày. Nàng xoa xoa đầu tiểu Thừa Cảnh.

"Phụng tử tử nói nương bị người ta va chạm, muội muội sẽ xảy ra chuyện." trong mắt tiểu gia hỏa một mảnh trong suốt.

"Nam nhi không thể rơi lệ." Hoàng đế bước ra từ phía sau Bích Đào, trầm giọng, nói: "Thân là Hoàng tử, sao con có thể dễ dàng tin lời của bọn nô tài lắm miệng?"

Hiếm thấy tiểu Thừa Cảnh không biến trở về bộ dạng nghiêm túc, quay mặt đi không nhìn phụ hoàng nó, tiếp tục bày ra dáng vẻ rưng rưng muốn khóc mà nhìn mẫu thân.

Chút tiểu tính tình thích chơi xấu này thật là giống Bích Đào y như đúc. Tuy Hoàng đế không thích nhưng đến cùng vẫn mềm lòng. Tuổi nhi tử còn nhỏ, lại luôn ỷ lại mẫu thân nó, đột nhiên nghe thấy lời này, khó tránh khỏi kinh hãi.

"Nương không bị va vào, muội muội cũng không xảy ra chuyện gì." Bích Đào kéo tay nhỏ của nhi tử, vừa đi vừa nói: "Phụ hoàng con nói rất đúng, nếu như con khóc thật sự là không có tiền đồ."

Hoàng đế đi ở phía sau, nghe xong, có chút dờ khóc dờ cười. Hắn có nói như vậy sao?

"Dạ." Tiểu Thừa Cảnh ngoan ngoãn đáp một tiếng.

"Con làm ca ca, phải làm gương tốt cho muội muội."

"Vâng."

Đạo lý này tiểu Thừa Cảnh đã nghe rất nhiều ở học đường, hằng ngày Bích Đào cũng sẽ từ từ chỉ dạy cho nó, nhưng đều là sử dụng phương pháp dễ hiểu để nói, cũng là bởi vì nàng không học được một bộ "chi, hồ, giả dã" kia của thánh nhân xưa.

"Tiết tử tử."

Bích Đào nhìn tiểu Công chúa đứng trước cửa cung của nàng, hơi có chút ngạc nhiên: "A Sênh?"

Tiểu Công chúa sờ sờ mũi, bộ dáng khả ái, cười nói: "Hắn (Thọ vương) đến chỗ Thái hậu thỉnh an, muội liền đến tìm tiểu Thừa Cảnh chơi." Từ Ninh cung, nàng cũng đã từng đi một lần, dù là Thái hậu hay là vật trang trí trong cung đều lộ ra cảm giác trang trọng, nghiêm túc, làm nàng cảm thấy cả người không thoải mái.

Cho nên, nàng vừa nghe đến tiền cung, liền quyết định đến nơi mà nàng quen biết - Dực Khôn cung để chờ Thọ vương.

Bích Đào xoay người lại nhìn Hoàng đế một chút, đoán chừng là vừa rồi Đoàn Đoàn mãi lo lắng cho nàng, đã quên nói chuyện này, tuy nhiên, tiểu Công chúa thân phận đặc biệt, vẫn nên hỏi ý kiến Hoàng đế. Nàng thấy Hoàng đế gật đầu mới cười nói: "Vừa khéo, hôm nay ta có chút mệt mỏi, làm phiền muội chơi cùng Thừa Cảnh."

"Nếu chỉ là chơi đùa, sao có thể phiền được." Tiểu Công chúa cười hì hì, vỗ ngực nói: "Cứ giao cho muội, Tiết tử tử hãy yên tâm nghỉ ngơi."

"Thừa Cảnh?" Bích Đào cúi đầu, hỏi dò ý kiến nhi tử. Ở trước mặt người ngoài nàng đều gọi chính danh (tên chính thức) của nhi tử.

Tiểu gia hỏa lưu luyến buông nàng ra: "Nương, người nghỉ ngơi đi ạ."

"Thật ngoan." Nếu không phải không thể khom lưng, nàng đã sớm hung hăng cắn nhử một cái rồi.

Hoàng đế theo Bích Đào trở về vốn là lo cho thân thể của nàng, sợ nàng có chỗ nào không khỏe. Hiện tại, có tiểu Công chúa ở đây, không tiện cùng nàng đi vào tắm điện nghỉ ngơi. Hắc trầm ngâm, nói: "Trẫm đi xử lý chuyện phía sau."

"Vâng." Có lẽ là nghĩ đến có thể nghỉ ngơi, nàng càng lộ rõ vẻ mệt mỏi, uể oải đáp lời.

Ngại vì có người ngoài ở đây, Hoàng đế không nói gì thêm, xoay người, bước ra khỏi Dực Khôn cung.

Mưu hại hoàng tử nhưng lại chỉ bị phế đi một đôi chân, hẳn cảm thấy còn rất nhẹ. Nhưng hài tử trong bụng Bích Đào không xảy ra chuyện gì, nếu lập tức lấy đi tính mạng, e là xem qua một hồi "biểu diễn" như vậy, trong cung sẽ lập tức truyền ra lời đồn "Quý phi thủ đoạn ngoan độc."

Như vậy, tính mạng để đó, người bên ngoài cũng đã bị chấn nhiếp (ý chỉ việc lấy đó làm gương, nhằm răn đe kẻ khác), cũng sẽ không nhiều lời.

"Triệu Trung Tín." Hoàng đế ngồi trên bộ liễn suy nghĩ một phen xong, gọi nội thị tới gần: "Đưa người trở về, cứ nói thật là nguyên nhân vì nàng ta va chạm Quý phi. Nhưng Quý phi nể tình nàng ta luôn tuân thủ cung quy. Xảy ra việc này cũng là do thất thần, vô tình gây ra, không phải chủ đích làm vậy. Nay đặc xá, biếm làm thứ dân, không truy cứu nữa."

Nếu nàng ta nói phụ thân và kế mẫu không hiền từ, vậy để cho nàng ta mang thân phận có tội hồi phủ, cuộc sống sau này của nàng so với chết còn khó khăn hơn.

Xin lỗi các nàng, tối nay tâm trạng không tốt.... dù sao ta up muộn cả hai bộ sang hôm sau, thành thật xin lỗi. Sẽ kiểm điểm và cố gắng ko tái phát.

Yêu các nàng

#HyHoangThaiphi

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ác Mộng

Edit: Bình Lương viện

Beta: Huệ Hoàng hậu

Dịch Khôn cung.

Bích Đào nằm nghiêng trên giường nhỏ, đôi lông mày nhỏ nhắn nhíu lại biểu hiện nàng ngủ không được an ổn. Qua một lát nữa, rõ ràng là đang nằm mơ, lại có một trận gió từ một bên thổi tới, vào mùa hè nhưng cảm giác lạnh căm. Có điều lúc nàng tỉnh giấc thấy có một lớp mồ hôi mỏng, lúc này bị gió thổi qua không khỏi run lên một cái. Nàng mở mắt ra.

Đôi mắt đang buồn ngủ朦胧 lung có thể thấy được đại khái đường nét của người nọ, nàng dụi dụi mắt: "Sao người lại tới đây?"

"Mới vừa thỉnh an mẫu hậu về." Thọ vương thấy nàng tỉnh, lấy chiếc quạt lụa trước mặt ném về chỗ cũ. Thấy trên trán nàng có lớp mồ hôi mỏng, nhướn mày, đi rót một chén trà cho nàng. "Ngủ không ngon?"

Bích Đào đang cầm chén trà ừng ực uống vài ngụm, mơ hồ nói: "Ngủ không yên ổn."

"Ừ, ta nghe nói rồi." Thọ vương lập tức nghĩ đến nguyên nhân nàng không ngủ ngon, cười cười: "Tên lấy đẹp đấy."

"Ai mượn người đánh giá?" Ánh mắt Bích Đào liếc ngang một cái, nhắc nhở hân: "A Sinh ở bên ngoài, đang đi theo Thừa Cảnh, người thỉnh

an xong thì dẫn nàng ấy đi đi." Dù sao đợi trong Dực Khôn cung cũng không phải là một chuyện hay.

Sứ thần Man tộc đã sớm cùng Đại Nguyên bàn xong điều kiện đình chiến, nàng không khỏi cảm thấy tiểu Công chúa ở lại kinh thành, không đơn giản chỉ là vì theo đuổi Thọ vương.

"Đợi lát nữa lại đi tìm nàng ấy." Hãn không để ý, chỉ lười nhác nói. "Có chuyện cần tìm người hỗ trợ." Bây giờ bọn hãn qua lại đa số bằng thư từ, dù sao hãn - một người to lớn sống sờ sờ, đi lại trong cung cho dù có mật đạo cũng không phải hoàn toàn không gặp nguy hiểm.

Chỉ là việc này viết trên giấy, hãn hơi lo lắng, lúc này mới nhân dịp ngày hôm nay thỉnh an tiện thể tới đây một chuyến.

"Hả?"

"Nữ nhân các người thận trọng..." hãn dừng một chút: "Sau này hễ mà người trông thấy nàng ta, hoặc là thời điểm nàng ta đợi ở trong cung thì giúp ta chú ý một chút, xem có chỗ nào không đúng."

"Chỗ không đúng?" Bích Đào mơ hồ, chẳng lẽ là tiểu Công chúa lớn mật tự tiện xông vào Ngự Thư phòng nhìn lén văn kiện cơ mật các loại sao.

"Cùng với Hoàng hậu." Trên mặt Thọ vương có vẻ đứng đắn hiểm thấy ở ngày thường. "Hoặc là phi tần trong cung." Không đảm bảo được người đó không phải là Hoàng hậu.

Bích Đào đỡ trán, vẫn còn buồn ngủ, cả người không có tinh thần, nghe nói như vậy cũng không nhạy bén như ngày xưa. Nàng nghĩ rằng Thọ vương giúp nàng nhiều như vậy, hiểm thấy có sự việc cần nhờ nàng, đương nhiên sẽ không từ chối. "Đã biết, ta sẽ cẩn thận."

Thọ vương thấy dáng vẻ mơ màng ngơ ngẩn của nàng, thở dài, lại có chút buồn cười. Đại khái là thường ngày xa xa thấy nàng ra vẻ đoan trang kiêu ngạo của sủng phi, bày ra khí thế phóng khoáng cao quý, so hai thái cực với nhau, làm người ta kinh ngạc. "Ta đi đây."

Bích Đào mặt dày vô sỉ, nhét chén trà vào tay hăn, phất tay một cái nói: "Không tiễn."

Thụy thú[1] lư hương, làn khói lượn lờ quanh quẩn bên trên Trinh Bảo lâm, luẩn quẩn không đi. Trinh Bảo lâm hít sâu một hơi, vẻ mặt bị ác mộng làm tỉnh dậy rồi cuộc đã có chút bình tĩnh trở lại.

[1] Thụy thú: con vật may mắn/mang điềm lành. Ở đây là cái lư hương hình dáng con vật may mắn.

"Chủ tử, dùng an thần hương này quá mức sẽ không tốt đối với thân thể." Nguyên Sương khêu khêu tro hương bên trong, đầy nấp lại nói.

"Cái này ta biết." Trinh Bảo lâm xoa xoa nhẹ huyệt Thái Dương. Từ sau chuyện của Tào Tuyền thị, mỗi khi vào đêm nàng đều gặp ác mộng, dường như đều mơ thấy được mọi cực hình của địa ngục. Sáng thức dậy thì tim càng đập nhanh không ngừng, tứ chi lạnh toát, e rằng mình cũng sẽ phải rơi vào kết cục như trong mộng kia.

"Chủ tử lo lắng Quý phi sẽ tra ra chúng ta?" Nguyên Sương đi rửa tay trong chậu đồng, tỉ mỉ loại bỏ đi tro hương dơ bẩn giữa kẽ tay, giọng nói bình thường.

Trinh Bảo lâm muốn phản bác, nhưng nàng biết không thể gạt được Nguyên Sương, nhân tiện nói: "Trên mặt ngoài chúng ta không tiếp xúc với Tào Tuyền thị nhiều lắm... Thế nhưng Quý phi một tay che trời, khó biết là sẽ tra ra được cái gì."

Nguyên Sương bổ sung: "Hơn nữa hôn phu của Tào Tuyền thị là người Ngô tộc, ngoài sáng trong tối, tất cả mọi người sẽ cảm thấy là Ngô Tiệp dư làm." Nàng lau khô tay, nhận lấy trà từ cung nữ đứng ngoài rèm che đưa tới, đem đến trước mặt chủ tử, mùi trà thơm ngào ngạt. Nàng nói: "Chủ tử lo lắng quá rồi, không có chứng cứ rõ ràng, Quý phi sẽ không xuất thủ. Dù sao ngài cũng là đích tiểu thư của Kiến An Hầu phủ."

"Đó chính là một người điên." Tay phủ trên thành ly một lúc, Trinh Bảo lâm giễu cợt, trong ánh mắt lại xẹt qua một tia e ngại: "Có chuyện gì mà nàng ta làm không được."

Ngay cả việc chớ nên cho nhóm phi tần nhìn quá trình tra tấn cũng đều cứ thế mà bày ra trước mặt mọi người. Vừa cảnh cáo kẻ chủ mưu đứng sau màn, vừa mượn cơ hội cảnh cáo những người đang muốn rục rịch. Không kể từ xưa đến nay, chí ít là ở triều đại này, không ai có thể hành động ác hơn nàng ta.

"Nói cho cùng, làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ hơn." Nguyên Sương cảm thán.

"A, tích ác thành thù [2], nàng ta cũng không sợ sẽ sinh ra quái thai à."

[2] tích ác thành thù: làm việc xấu trong thời gian dài kéo đến nhiều kẻ thù

"Chủ tử" Tiểu cung nữ cúi đầu đứng ở bên ngoài màn che, bẩm báo: "Ngô Tiệp dư đến."

Trinh Bảo lâm kinh ngạc, nghĩ đến tin tức trong cung, không khỏi cảm hận: "Ở giờ phút quan trọng này mà nàng ta tới làm cái gì? Thoải mái hào phóng biểu lộ quan hệ của chúng ta cho mọi người xem à?" Nếu muốn chết thì cũng đừng lôi nàng xuống nước.

"Trinh Bảo lâm cần gì phải vội vã phủi sạch quan hệ chứ, với thủ đoạn của Quý phi, người cho rằng người còn giấu được sao?" Tiếng cười châm chọc từ xa dần đến gần, Ngô Tiệp dư vén màn che tiến đến.

"Sợ rằng, mấy ngày gần đây Phương Hoa các liên tiếp đốt hương an thần, Quý phi cũng đã sớm biết rõ người vì cái gì mà sợ hãi đấy."

Trinh Bảo lâm đưa tay đỡ đỡ trâm cài đứng lên, đôi chân mày to khỏe nhíu, không sợ: "Thì sao, gần đây trong cung không ít người đốt hương này."

"Phi, các nàng sợ thì sợ, chuyện này qua mấy ngày nữa có khả năng liền qua. Cũng chỉ có người khởi xướng chuyện này, nếu một ngày án chưa được kết, sẽ vẫn tiếp tục chịu kinh sợ mà thôi."

"Lời này của Tiệp dư nương nương" Trinh Bảo lâm thoáng chốc liền khôi phục dáng vẻ, nhanh nhẹn nhún vai hành lễ: "Vụ án này Hoàng thượng chẳng phải đã sớm có kết luận, hay là Tiệp dư chính là người khởi xướng mà chột dạ chứ?"

Ngô Tiệp dư lập tức trầm mặt lại, châm chọc: "Hoàng thượng đã sớm ấn định vụ án này, chỗ Quý phi còn chưa từng ra mặt. Chỉ là một Tuyên thị nho nhỏ mà có năng lực thấy rõ thời cơ vừa vặn để va chạm Quý phi? Chỗ ngồi lần này, đường đi, cách ứng biến, thật không biết là ai đã chỉ dẫn cho nàng ta."

Lúc này Trinh Bảo lâm hiểu rõ dụng ý của Ngô Tiệp dư, không nhịn được cười khê: "Không phải là Ngô Tiệp dư dạy nàng ta sao?"

Ngô Tiệp dư giận dữ: "Bốn cung dạy nàng ta? Trinh Bảo lâm muốn ngủ gật, bốn cung đưa cái gối cho người! Chính người không biết lợi dụng nó một cách chu toàn, phá cái gối đầu thành một đồng sợi bông, còn muốn cắn ngược lại bốn cung sao! Thế mà lại là bốn cung sai cơ đấy." Lửa giận

thieu chấy lý trí, bản thân lỗi cả cách tự xưng hô của phi tần phân vị cao mà nàng đã quen nhiều năm ra, nhưng nàng còn không hề hay biết.

"Tiệp dư nói cẩn thận. Hiện tại ngài đã dời ra khỏi chính điện Trữ Tú cung, không còn chương quản một cung." Trinh Bảo lâm lạnh lùng nói.

Ngô Tiệp dư giận phát run, lại lo nếu làm lớn sự tình sợ càng không tốt, cố gắng ngăn chặn: "Lời đồn có phải là do người tung ra?"

"Tiệp dư nói cái gì?" Trinh Bảo lâm nhất nhất giữ bộ dạng mờ mịt không biết gì.

"Nói Tào Tuyền thị sở dĩ xông tới Quý phi, đều là do ta khuyến khích. Bởi vì mưu hại Quý phi bằng thuốc cấm không thành, ôm hận trong lòng!" Thấy nàng ta không nhận, sắc mặt Ngô Tiệp dư tái xanh, hộ giáp dài nhọn hướng về Trinh Bảo lâm: "Có phải là người tung ra hay không?"

"Tiệp dư... ă nói cẩn thận." Trinh Bảo lâm chậm rãi cầm lấy bàn tay Ngô Tiệp dư, trong lúc cười tăng thêm một tia quyến rũ. "Trong cung người ta nghĩ thế nào, làm sao một Bảo lâm như ta có thể quản chứ?"

Ngô Tiệp dư hung hăng kéo tay: "Người cho rằng đẩy ta ra là có thể đảm bảo chính mình vô lo? Năm mơ! Nếu ta không thể sống ổn, người cũng đừng mơ tưởng sống yên!"

Tiếng vọng của lời nói vẫn còn, Ngô Tiệp dư bước chân vội vã, cầm giận rời khỏi.

"Chủ tử?" Nguyên Sương thấy chủ tử nhà mình hoảng hốt nhìn về hướng Ngô Tiệp dư rời đi, mở miệng nhắc nhở.

Tay nắm thành quyền chậm rãi mở ra, lòng bàn tay trắng nõn tinh tế thình lình xuất hiện một vết thương nhiễm đỏ, chảy ra từng giọt từng giọt

máu. E rằng vừa rồi lúc Ngô Tiệp dư rút tay ra đã tạo thành vết thương này. "Nguyên Sương, giúp ta băng bó một chút." Nàng nhẹ giọng nói.

Nguyên Sương thấy thế liền nhú mày: "Chủ tử chờ một lát!"

"Không thể tiếp tục như vậy nữa." Vết thương làm cho đôi lông mày mảnh chau lại, Trinh Bảo lâm khẽ hít một hơi. "Chẳng lẽ muốn suốt ngày hoảng sợ, chờ một ngày thủ đoạn của Quý phi sẽ thi triển lên người chúng ta?" Huống chi còn quả bom hẹn giờ Ngô Tiệp dư này.

"Chủ tử tính toán như thế nào?" Thuốc đều là hàng thượng hạng, Nguyên Sương động tác nhẹ nhàng chậm chạp quần bắn gạc.

"Để ta suy nghĩ lại một chút, sẽ có biện pháp thôi." Nàng thì thào: "Sẽ có biện pháp thôi."

E rằng bây giờ lay chuyển Quý phi thì không khả thi, như vậy, không bằng thử tìm một con đường khác thử xem.

Một người thì lo sợ bất an, mà ở Hàm Phúc cung, bởi vì Vinh Quý nhân che chở cho Quý phi có công, chính là một cảnh tượng khác.

Khó khăn tiền đi từng nhóm từng nhóm tặng lễ vật, Vinh Quý nhân xoa xoa vai: "Yên Phách, đừng bóp lưng cho ta."

"Vâng." Yên Phách lên tiếng, cầm mỹ nhân chùy[3] tới, ngồi ở trên giường nhỏ giúp chủ tử giải lao. "Trước kia mới mờ sáng chủ tử đã chơi với thương giáo, phu nhân muốn ngăn mà ngăn không được, hiện tại thì thoải mái dễ chịu mà ngồi ở thượng vị nhận lễ cảm ơn, chủ tử lại kiêu quý hơn rồi."

[3] mỹ nhân chùy: búa đâm bóp

Vinh Quý nhân sớm đã quen nha đầu kia không có giữ mồm giữ miệng, nhưng lần này thì không giống. Cho dù không có người biết gia tộc nàng cùng Hoàng đế giao dịch, không biết nàng là vì che chở cho Quý phi mà tới, một lần cứu người này của nàng, cũng trực tiếp đẩy bản thân tới đầu sóng ngọn gió. Nhưng cũng không phải không có chỗ tốt, người khác không tin tưởng nhưng trong lòng Quý phi cũng ít nhiều biết rõ, sẽ không nhắm vào nàng.

Nàng hơi ép hai bên cổ, thư giãn thở dài: "Từ nay về sau người nhớ cẩn thận chút, nếu như lại nói lung tung, chủ tử người cũng không cứu được người đâu."

"Nô tỳ làm sao lại nói lung tung chứ." Yên Phách chu mỏ, lực đạo trong tay không thay đổi: "Nô tỳ nói đều là sự thật."

Vinh Quý nhân liếc nàng: "Sự thật cũng không chịu nổi được việc người cứ nói về nó, ta không đơn thuần chỉ hướng về cái này, về sau người cẩn thận một chút là được. Đi ra khỏi cửa, khóa chặt cái miệng."

"Vâng." Yên Phách trả lời, lại càng tò mò: "Chủ tử, tại sao người lại muốn cứu Quý phi?"

"Bởi đáng người Quý phi rất đẹp." Vinh Quý nhân cười tủm tỉm nói, Yên Phách vừa nghe liền xìu xuống, nghĩ như thế nào thì đều là đang mượn cớ, chủ tử vẫn đang sợ nàng nói lung tung.

"Ta là vì muốn tốt cho người, biết nhiều, không hề tốt." Nàng thấy bộ dáng uể oải không vui của Yên Phách, nói thêm vài câu quan tâm. Bởi dù sao chuyện gia tộc nàng cần làm sẽ không tốt đối với nhà mẹ đẻ Lý thị của Hoàng hậu, nếu để người biết được, đại khái sự tình không thành, còn dẫn họa vào thân.

Đương kim Thánh thượng không tin tưởng Lý thị, liền kéo vài gia tộc tướng môn còn chưa nên trò trống gì cùng nhau chống đỡ, mà gia tộc của

nàng chính là gia tộc dẫn đầu trong liên hợp các gia tộc kia. Chuyện này không hề dễ làm, nếu làm tốt thì gia tộc nàng đương nhiên sẽ chiếm công lao lớn nhất, nhưng giả sử không làm tốt, gia tộc các nàng sẽ bị xuất đầu lộ diện đầu tiên, bị người ta chém đứt.

"Nô tỳ không hỏi là được, ngược lại bây giờ chủ tử được Hoàng thượng coi trọng, đây chính là đón lấy được việc vui đó!" Yên Phách như có như không thoáng nện mấy búa, đột nhiên phẫn chấn ngừng đầu: "Chủ tử, nghe nói đến sinh thần Hoàng thượng sẽ thật độc đáo, ban ngày sẽ đi đến ngoại ô cười ngựa đánh bóng."

"Người nghe được ở đâu?"

"Trong chính điện truyền ra, nô tỳ nhìn thấy Lệ Tu dung bây giờ cũng là người của Quý phi, tin tức này nhất định là không sai. Tới đó chủ tử có thể cố gắng biểu hiện tốt một chút." Không nói chủ tử nhà nàng có thể cười ngựa bắn cung mà ngồi ở trên ngựa đuổi theo bóng cũng rất tài giỏi đấy.

Vinh Quý nhân điểm vào trán nàng ấy một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngốc quá, thi đấu bóng, hậu phi chúng ta cũng chỉ có thể xem, khi nào đến phiên chủ tử người làm náo động."

"A..." là thế này sao?

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Mã Cầu

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Mưa rào vừa tạnh, mây tan mặt trời lên. Một cơn mưa phùn kéo dài xoá tan khí nóng cùng bụi bặm trong không khí, con cá vẩy đuôi bơi, chim tước chơi đùa, vì là ngày hè, sau cơn mưa cảnh vật rất nhanh rút đi áo ngoài ướt át, hoà cùng ánh nắng, hương khí cỏ cây, bày ra cảnh đẹp thiên nhiên.

Ngự uyển nơi hoàng gia dùng để đua ngựa, đá cầu, mã cầu, chờ thi đấu thỉnh thoảng có tiếng hoan hô náo nhiệt truyền ra, tựa như sóng biển một người tiếp một người tiếng vang rung trời.

Vị trí trước sân thi đấu, các phi tần cùng nữ quyến mặc xa hoa y phục ngồi ở dưới Hoa Cái [1], đỉnh lều có năm màu, thêu hoa văn phiền phức tinh xảo, bốn góc tua rua màu xanh và hồng theo gió bay bay, đúng lúc có thể che nắng chắn gió.

Tiết Bích Đào tất nhiên là ngồi ở dưới Hoa Cái thêu ngũ thảo kim long, màu vàng dưới ánh nắng hiện ra quang mang lộng lẫy, đâm vào hai mắt người khác. Ngoài Hoàng hậu ra, hậu cung được hưởng ƠN TRẠCH này chỉ có một mình nàng mà thôi.

"Nhìn cũng khá náo nhiệt." Nàng đặt một miếng quýt ở bên môi, hàm răng khê cắn, một dòng nước chua ngọt chảy ra, nhẹ hút vào rồi nói: "Chỉ là cứ xem thi đấu như vậy lại có chút không thú vị."

Hiện tại còn hai đội thi vệ thi đấu dưới sân, trên trán bọn họ buộc khăn trùm đầu màu hồng và lam để phân biệt tránh lẫn lộn, giúp người bên ngoài thấy rõ là đội nào có điểm, đội nào mất điểm. Tuy nói thế gia tông thân đệ tử còn chưa dự thi, những thi vệ tam đẳng da dày thịt béo này không câu nệ tiểu tiết, đánh lên cũng là xung đột kịch liệt, rất đặc sắc.

Hoàng đế nghiêng đầu, gõ gõ bàn cười: "Là có ý tưởng gì sao?"

Loại trường hợp chính thức này, vật nhỏ còn khá thu liễm, sẽ không vô duyên vô cớ làm mất mặt mũi của hãn. Nàng nói ra lời này, đơn giản là trong lòng nổi lên tính toán mưu ma chước quỷ gì đó. Nhìn bộ dáng nàng thông thả ung dung ăn thế kia, thật sự nghĩ là hãn không nhìn ra đáy mắt lập loè bồn chồn của nàng sao?

Sắp ăn hết cả quả quýt rồi, Tiết Bích Đào không hề cố kỵ mà đưa một miếng quýt cuối cùng vào trong miệng Hoàng đế, không trực tiếp trả lời Hoàng đế, chỉ cười khanh khách nói: "Ăn cái gì cũng phải chú ý sắc hương vị đều đủ... thiếp thân bón quả cam này, hương vị như thế nào?"

Hoàng đế tràn ngập thâm ý liếc nhìn nàng một cái, theo ý nàng ngậm lấy miếng quýt, nuốt xuống rồi nói: "Cũng khá ngọt." Nếu không phải đang ở trước công chúng, nói không chừng còn muốn cắn ngón tay oánh nhuận như ngọc của nàng một cái, nếm thử sắc hương vị chân chính.

Mùa dạ vốn dĩ không phải mùa quýt ra quả, là do dùng kỹ xảo giúp nó mọc ra, cho dù là đưa vào trong hoàng cung, cũng không thể thơm ngọt như mùa thu.

"Thế gian đạo lý chính là liên quan với nhau." Tiết Bích Đào thu tay, hàng lông mi cong vút khẽ chớp, làm như bị vị quýt nhiễm, tươi cười ngọt thêm vài phần: "Nếu đồ ăn có ba muốn, thì sao thi đấu lại không có?"

Hoàng đế thấy nhắc đến ba chữ sắc hương vị, buồn cười, còn chưa đợi hãn lên tiếng, Vinh Quý nhân bên cạnh đã xì vui vẻ: "Chữ 'Sắc' thiếp thân

còn nghĩ được, hương sao, chẳng lẽ là lúc chạy vội chảy ra mồ hôi... thơm?" Nàng cười xong thấy ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người mình, không khỏi lại xua xua tay: "Nói đùa, nói đùa thôi."

Tiết Bích Đào nghĩ theo ý của nàng ta cũng thấy buồn cười, hoàn toàn không thấy tức giận vì quan điểm bị phản bác. Đây nếu là do phi tần khác nói ra, dùng lời nói trong bông có kim, ngữ điệu tươi cười trào phúng, tất nhiên nàng sẽ không vui. Nhưng Vinh quý nhân lại khác, sau chuyện nàng đâm bay Tào Tuyền thị, Tiết Bích Đào liền cảm thấy, tuy rằng bộ dáng nàng ta vụng về là giả vờ, nhưng là do tính tình thẳng thắn là nguồn gốc.

Như nàng ta nói, thật sự chỉ là nói đùa."Nếu thi đấu đặt mình ở giữa trời đất, vậy hương khí tự nhiên không phải chiếm cái chữ hương kia sao? Mùi hoa cỏ xanh tươi, mùi thơm điểm tâm, hoa quả lúc xem thi đấu, còn có... " Tiết Bích Đào gõ gõ bàn giống Hoàng đế vừa nãy, tươi cười xinh đẹp: "Còn có bàn gỗ hoa lê tản mát ra mùi hương thoang thoang, vương vấn quanh mũi, cũng đều có thể tính là mùi trong trận đấu."

"Lúc để phẩm thơ vẽ tranh cũng không ngồi yên được, lúc này xem thi đấu, người lại có nhàn tâm nghĩ đến những thứ này." Hoàng đế nhướng mày. Vật nhỏ giải thích cũng khá thú vị, chỉ là hẩn nhớ tới ngày thường bảo nàng đọc thơ nàng đều chu miệng lên rồi chạy đi, không khỏi muốn cười bộ dáng tao nhã mười phần mà giải thích này của nàng.

Theo hiện đại mà nói, đồng chí Tiết Bích Đào tuyệt đối không có một tấm lòng của nữ thanh niên văn nghệ.

"Còn có chữ ' vị ' đâu?" Trình Bảo lâm cười cong cong mắt, mặt ngoài làm như là nghe thấy chuyện thú vị mà cổ động, trong lòng lại thấy hành động làm bộ làm tịch này đúng là vớ vẩn.

Chẳng qua là loè thiên hạ thôi.

Chỉ là hiện giờ trong cung truyền lưu một câu nói cùng loại với "Muốn thượng vị, dựa Quý phi", hầu như không ai sẽ không cho Quý phi mặt mũi. Ngay cả nàng, cũng không thể không lợi dụng những lời này, hoặc là nói, lợi dụng địa vị của Quý phi ở trong lòng Hoàng thượng, mưu tính cho bản thân. Nàng nói lời này, ánh mắt bất giác nhìn thoáng qua sân thi đấu, rồi lại thu hồi.

"Ai nói là 'vị'?" Tiết Bích Đào lười nhác chống cằm cười: "Nếu chỉ nói ba muốn, cái cuối cùng, vì sao không phải là một chữ 'âm'." Nói cách khác, chính là chiếm thị giác, khứu giác, thính giác cảm quan.

"Tiếng nhạc càng thích hợp với tiệc rượu ăn mừng hoặc là thưởng cảnh, cùng bầu không khí trên sân thi đấu cũng không hợp." Trình Bảo lâm khó hiểu nói.

Tiết Bích Đào cười khê: "Tà âm thật là như thế." Nói cách khác, không phù hợp hoàn toàn là bởi vì Trình Bảo lâm ở lúc nàng nói liền nghĩ tới những nhạc khúc làm người chân mềm thân nhũn, hoàn toàn không nghĩ tới những nhạc khúc bông bột đại khí.

Trình Bảo lâm cũng thật sự không nghĩ tới, hoàng cung tranh sủng, đàn tấu những nhạc khúc tràn dâng không khỏi làm người có mất "Tính" trí, nào có chỗ thực dụng của âm nhạc kéo dài xuân tình? Chẳng qua, cho dù là muốn chọn làn điệu làm cho trào dâng...

"Chẳng lẽ Quý phi nương nương muốn dựng sân khấu kịch ở đây sao? Nếu không một người đàn tấu, sao có thể so sánh với thanh thế to lớn trên sân thi đấu chứ. Chỉ sợ một đến thở hồng hộc, cũng không có ai nghe thấy được?" Ngô Tiệp dư so với Trình Bảo lâm càng nhanh hơn một bước mà nghĩ tới vấn đề như vậy, không khỏi che môi cười.

Lúc thi đấu muốn tìm người dựng đài đặt cầm, còn nói dễ nghe là "ba muốn", đây không phải là nhàn đến hoảng thì là cái gì.

"Bốn cung thấy là Ngô tiếp dư muốn hát tuồng đi." Tiết Bích Đào cười như không cười mà nhìn nàng.

Ngô Tiếp dư rùng mình một cái, nghĩ đến "Bộ bộ kiều" trên sân khấu kịch hôm đó, liền lập tức ngậm miệng lại.

Một vở diễn khó khăn lắm mới dừng lại, chúng phi tần lại tiếp tục cười vui vẻ mà xem thi đấu, hoan hô.

"Ai nha, thị vệ đeo khăn đỏ tím kia, nhìn thật là lợi hại, lại tiếp một cầu nữa rồi."

"Ồ, đây là Hùng đại nhân mang tới cái kia..... Họ gì mà....."

"Người nói Tống thị vệ? Nghe nói nương hân là dòng bên của Hùng thị, vòng đi vòng lại cũng xem như có chút quan hệ, Hùng đại nhân tất nhiên khó tránh khỏi chiếu cố hân. Nhìn qua công phu không tồi nha....."

Ban đầu Tiết Bích Đào nói những lời này cũng chỉ là muốn chọc cười Hoàng đế mà thôi, sau lại bị ánh mắt của một đám người nhìn chăm chăm vào nàng, thật đúng là làm nàng có chút ăn không tiêu, liền dừng lại câu chuyện. Chỉ ngẫm kéo kéo tay áo Hoàng đế, lén lút đưa ra yêu cầu, lại giống như làm nũng nói: "Nếu không cũng không dậy nổi tinh thần."

Hoàng đế cười ở dưới bàn xoa bóp tay mềm mại của nàng, gật đầu phân phó Triệu trung tín vài câu.

Không bao lâu, bốn phía có trống to hình trụ được nâng tới hai bên sân thi đấu, trên mặt trống được bọc da trâu, sơn đỏ thẫm ở hai bên viền, hai sườn còn có hai khuyên sắt lớn, mấy cái thị vệ buông tay ra, vừa rơi xuống đất liền tạo thành một trận gió bụi.

"Ồ... Đây là muốn làm gì..." Vừa nhìn thấy trống, các phi tần ở dưới không khỏi châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi.

Cũng không phải đua ngựa, cần trống cảnh báo, hướng chỉ cảnh báo cũng chỉ dùng một cái trống là được.

Nhưng thấy trước mỗi cái trống lập tức có một người thị vệ đứng, lúc này bọn họ đều tinh thần hưng phấn, thẳng lưng eo, nhìn đến tam giác cờ xí vung lên một cái, liền giơ cao cánh tay đánh thật mạnh lên mặt trống, phát ra tiếng vang trầm túc. Bốn gậy gõ trống đều nhịp đánh trên mặt trống da trâu, cơ bắp trên cánh tay nổi lên biểu lộ ra động tác đánh xuống của bọn họ có bao nhiêu cứng cỏi hữu lực, tiếng trống ù ù chấn động mặt cỏ, trên mặt trống cũng vù vù không ngừng.

Tiếng trống kia gài đúng chỗ ngựa, không có vang vọng phía chân trời làm ảnh hưởng tới trạng thái thị vệ phát huy cùng đua ngựa, cũng sẽ không biến mất trong tiếng hoan hô cùng vó ngựa lộc cộc. Như một khúc nhạc làm khung cảnh trào dâng, làm cảm xúc của mọi người xem thi đấu ở đây tràn ngập trong tiếng nhịp trống, không tự giác mà tăng vọt lên.

Ngay cả các thị vệ trên sân thi đấu phấn đấu đã lâu, lúc này hơi hiện mệt mỏi, ở trong tiếng trống cổ vũ cổ cũng thấy tinh thần phấn chấn, tựa như một gậy chém ra, liền đục thủng cầu môn của đối phương.

"Hoá ra đây là 'âm' theo lời của Quý phi nương nương." Không ít phi tần sau khi nghe xong tiếng trống liền tăng thêm nhiều hứng thú, đầy mặt hưng phấn nói chuyện với người bên cạnh, sau khi nói xong mới rút cuộc phản ứng lại, bưng tỉnh đại ngộ.

Trong chỗ của con vua, trên mặt Nhị hoàng tử Thừa Trạch chín tuổi có vẻ mặt suy nghĩ không hợp tuổi, ánh mắt đen nhánh chột lóe, mang theo một chút tính trẻ con mà cười nói: "Quý phi nương nương quả nhiên là người nghĩ thứ người không dám nghĩ, làm người không dám làm."

Mẫu thân hần là Hiền phi. Tuy rằng hiện giờ đứng hàng tứ phi, nghe thì thấy cao cao tại thượng, nhưng hần từ nhỏ liền biết, mẫu phi không có gia tộc để dựa vào, thế đơn lực mỏng, chẳng qua là dựa vào Hoàng hậu hèn mọn mà sống, là người đáng thương mà thôi. Mẫu phi không được sủng ái, tính tình nói dễ nghe là cẩn thận, nói khó nghe chính là nhát gan, ngay cả đối với hần cũng là ngàn dạn dò vạn dạn dò, ở trước mặt phụ hoàng không được lướt qua Đại hoàng huynh.

Mặc dù hiện tại Đại hoàng huynh đã chết non, hần mới là người lớn tuổi nhất trong đám huynh đệ, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng nổi lên tâm tư bồi dưỡng hần, hần vẫn là không thể quá lộ diện. Bởi vì mẫu phi quyết định...

Hần quay đầu sang hướng Thừa Cảnh, cười hỏi: "Ngũ đệ cảm thấy đúng không?"

Kỳ thật hần đối với lời Hoàng hậu nương nương nói cái gì đại vị cái gì vinh hiển đại bảo đều gây thơ mờ mịt, chỉ là tình cảm đơn thuần của con cái đối phụ hoàng mà thôi. Hần nghe nói Ngũ hoàng đệ có thể thường được phụ hoàng dạy dỗ chỉ điểm, thậm chí lúc hần ta vừa sinh ra cũng được phụ hoàng ôm, cái này làm cho hần thực hâm mộ.

"Là không thể nghĩ được." Thừa Cảnh nhìn thấy như vậy nhưng biểu tình vẫn thực nghiêm túc như cũ, lúc nghe thấy Thừa Trạch hỏi chuyện liền quay sang mờ mịt chớp mắt một chút, sau đó nghiêm túc mà chỉ ra chỗ sai nói: "Mẫu phi là có thể nghĩ tới cái người khác không thể nghĩ được."

Rốt cuộc tuổi còn nhỏ, có thể nghe hiểu được lời này đã khó có được. Chỉ là không biết lời phản bác này là dựa vào tính trẻ con đúng lý hợp tình, đều có một cách suy nghĩ muốn người khác phụ họa, hay là thật sự ở trong lòng suy nghĩ qua, cảm thấy Nhị hoàng huynh nói không ổn mới phản bác.

Đương nhiên, cái trước có khả năng lớn hơn một chút.

Tứ Hoàng tử cúi người ăn trái cây, cái chân nhỏ lắc qua lắc lại, giống như không nghe thấy gì. Lục Hoàng tử chỉ ngậy ngốc mà cười cười, nghiêng đầu ngượng ngùng. Vẫn là Đại Công chúa khí phách, nàng hừ một tiếng, quét mắt nhìn bọn đệ đệ một cái: "Nháo cái gì, xem thi đấu đi!"

"Giọng lớn nhất chính là hoàng tử." Tứ Hoàng tử phồng miệng lên vừa nhai vừa thấp giọng lầm bầm.

"Hàn Thừa Đức..." Đại Công chúa vừa muốn nổi bão, dư quang nhìn thấy trên sân thi đấu có một đoàn màu trắng bay tới, thế như gió, nhanh như điện xẹt, sắc mặt nàng trắng bệch xoay mặt nhìn cẩn thận, màu trắng kia càng lúc càng gần, giống như viên cầu, lại bay thẳng tới ... Quý phi.

"Nường nường cẩn thận!"

[1] 华盖 :Hoa Cái (Lọng che) Nghĩa nguyên thủy nhất là lọng che trên xe của Đế vương. Thường dùng trong các trường hợp Đế vương đi ra ngoài sẽ có người che lọng che trên đầu hoặc che trên xe.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Quân Cờ Bỏ Đi

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Sau một tiếng kêu mềm mại, không giống như tiếng của cung nữ vang lên, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó, thấy một nữ tử ăn mặc theo phân vị của Bảo lâm ngã vào bàn ăn trước mặt Quý phi nương nương. Một trái cầu màu trắng lăn từ trên người nàng ta xuống, nhưng lại không khiến ai chú ý.

Giờ phút này, tầm mắt mọi người đều đặt trên người nữ tử đã chắn trước mặt Quý phi nương nương, chỉ thấy nàng ta có dung mạo xinh đẹp, dáng người yếu điệu, bởi vì bị vật nặng đập trúng mà mày đẹp khẽ nhú lại. Đôi tay nàng ta che ở trước bụng, trên trán, mồ hôi chảy ra ròng ròng, có vẻ cực kỳ khó chịu.

Nhìn kĩ, thì ra là vị xuất thân từ phủ Kiến An Hầu kia - Trinh Bảo lâm.

"Chủ tử!" giọng nói Nguyên Sương trong trẻo, khẽ hô, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, nôn nóng, thấy tình cảnh của Trinh Bảo lâm, lập tức tiến lên đỡ lấy nàng ta: "Chủ tử, Ngài cảm thấy thế nào? Khó chịu ở bụng sao?"

Trinh Bảo lâm nhìn thoáng qua phía Quý phi, cắn môi, cố hết sức nhịn đau, lắc đầu, nói: "Ta không sao, may mà kịp thời ngăn lại. Quý phi nương nương không có việc gì chứ?."

Nguyên Sương rơi lệ, đau lòng vì nàng ta: "Chủ tử, Ngài thật là....."

Những người khác cũng hồi phục lại tinh thần bị dọa ngốc của mình. Ban đầu, bọn họ thấy trái cầu kia bay về phía Quý phi nương nương, đúng là đổ một trận mồ hôi lạnh. Cho dù như thế nào, không nói đến hiện nay, Quý phi đang mang long thai, chỉ cần nhìn vào địa vị không thể thay thế được của nàng trong lòng Hoàng thượng, cơn giận của Thiên tử nhất định khiến máu chảy thành sông, xác chết chất cao như núi. Đến lúc đó, khó đảm bảo bọn họ không bị liên lụy.

Tuy gia thế của Trinh Bảo lâm không tồi, nhưng ân sủng không nhiều, việc chần cho Quý phi lần này cũng không gây ra trở ngại gì lớn cho nàng ta, đúng là không thể tốt hơn.

Mọi người nghĩ thầm.

Đương nhiên, cũng có người cho rằng Trinh Bảo lâm lương thiện, dũng cảm, hành động quyết đoán, ở thời điểm phát hiện bất thường, lập tức quyết định nhanh chóng bảo vệ long tử trong bụng Quý phi nương nương. Thật sự không tồi.

"Dẫn thị vệ sơ xuất kí xuống, đánh sáu mươi đại bản" Mặt mày Hoàng đế trầm xuống, giọng nói lạnh nhạt: "Tước bỏ chức quan tam đẳng, vĩnh viễn không được làm quan."

Nếu là nguy hiểm đến long thai, xử phạt dĩ nhiên cần nặng hơn. Nhưng rốt cuộc, cầu đã được Trinh Bảo lâm chặn lại, hơn nữa, đây là người hãn nham trúng để kế nhiệm Hùng Nghiêu sau này, rất tán thưởng với công phu của người này, vì tiếc cho nhân tài nên vừa rồi mới xử phạt nhẹ hơn một chút. Nếu không, liên quan đến việc của phi tần và long tử sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Đây cũng là do trong lòng Hoàng đế có tức giận nên trực tiếp định tội hãm ta, kì thực âm mưu của nữ nhân, thủ đoạn quỷ quyệt, tâm tư rắn rết,

người lừa ta gạt, từ trước đến nay không phải là việc nam nhân có thể hiểu được hết.

Thời điểm phát sinh việc 'ngoài ý muốn', Hoàng đế ra hình phạt xử lí, bên phía các phi tần, Hoàng hậu là người chỉ huy. Tuy việc này khiến hoàng hậu kinh hãi, nhưng sống trong cung nhiều năm, sau khi Kim ma ma nhắc nhở nàng ấy thị vệ sơ xuất kia là ai, ánh mắt nàng ấy nhìn Trinh Bảo lâm có thêm ba phần hiểu rõ.

Nhưng nàng ấy cũng không dám chậm trễ, sắp xếp đưa Trinh Bảo lâm đến nơi sạch sẽ, mặt khác để Thái y đến xem xét tình hình nàng ta. Tuy vị trí của ngự uyển cách hoàng cung khá xa, nhưng loại thi đấu này nhất định có người bị thương, cần có Thái y đi theo, tình cảnh hiện tại xem như phát huy tác dụng trước.

"Hoàng thượng, trận thi đấu này...." Có đại thần võ quan tiến lên, hỏi.

Quan văn lên chức có rất nhiều cơ hội, nhưng trong thời kì thái bình thịnh thế hiện nay, cơ hội của quan võ không nhiều như quan văn, mà thi đấu mã cầu là một cơ hội để quan võ bọn họ thể hiện, nếu có thể được Thánh thượng coi trọng, còn sợ không có cơ hội một bước lên mây?

Cho nên, bọn họ không nghĩ sẽ để một thị vệ sơ suất vô cớ, làm ảnh hưởng đến trận thi đấu này.

Hoàng đế liếc theo hướng Trinh Bảo lâm bị khiêng đi, giọng nói có lực, ngắn gọn: "Tiếp tục!"

"Vi thần tuân chỉ." quan viên kia rất vui mừng, nhưng dưới tình huống phi tần trong cung xảy ra chuyện, trên mặt hắn ta cũng không dám biểu lộ cảm xúc quá rõ ràng, nghe nói vị phi tần kia là xuất thân từ phủ Kiến An Hầu, hắn ta cũng không thể ở lúc này vì nhỏ mà mất lớn.

Hơn nữa, hắn ta cũng không ngốc, Địa vị của Quý phi trong lòng Hoàng thượng còn cần phải nói? Nếu không phải, Hoàng thượng luôn cần chính yêu dân, không vì tình cảm nam nữ mà bỏ mặc triều chính, thủ đoạn làm việc trước sau như một, mới làm cho các đại thần nội các không cho rằng Quý phi nường nường là họa quốc yêu phi, không đồng loạt chỉ trích thôi. Hành động cứu Quý phi đang mang long thai của Trinh Bảo lâm hôm nay, khẳng định sau khi hồi cung, tấn vị ban thưởng, ân sủng là không thể thiếu.

Thời điểm trái cầu bay tới, Hoàng đế đang nghiêng mặt qua, đùa giỡn cùng Bích Đào, nên không kịp thời phát hiện trái cầu bay tới, nếu không sao đến lượt kẻ khác đến chặn thay nàng? Lúc sau khi phát hiện, hắn lập tức đứng lên, đúng lúc thấy trái cầu nện vào người Trinh Bảo lâm, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi xử lý mọi chuyện xong, Hoàng đế đi đến bên cạnh Bích Đào, khom người, quan tâm: "Dọa đến nàng?"

"Vẫn ổn." Nàng nắm tay áo Hoàng đế, có vẻ giận: "Thời điểm nhìn thấy cầu bay đến cũng không sao, trái cầu nhỏ như vậy, thiếp muốn trốn cũng không khó. Nhưng mà một người sống sờ sờ như Trinh Bảo lâm đột nhiên nhào vào trước mặt, thiếp thật sự bị dọa sợ rồi." Một người lớn như vậy đột nhiên chặn ở trước mặt, sao có thể không bị dọa sợ?

Lời này nói ra, nếu là vị Hoàng đế khác hoặc là địa vị của nàng trong lòng Hoàng đế không cao như hiện tại, sẽ khiến hắn nhú mày, nói nàng không biết tốt xấu.

Hoàng đế nghe xong còn thấy buồn cười, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, chỉ cố giữ vẻ mặt: "Làm loạn!" Nếu để cho người khác nghe được lời này, truyền ra ngoài sẽ không tốt cho thanh danh của nàng. Nhưng khi hắn nói chuyện đã dè thấp giọng, bên cạnh, cung nữ thái giám đều là

tâm phúc, đương nhiên hai người nói chuyện sẽ không bị mọi người nghe thấy.

Chỉ cần là người có mắt nhìn, lúc này sẽ không đi quấy rầy Hoàng thượng đang an ủi Quý phi bị kinh hãi.

"Ngài mới làm loạn." Bích Đào chu miệng, kéo lấy tay áo Hoàng đế, không chịu buông, nâng mắt nhìn hắn.

Sao Hoàng đế có bản lĩnh tranh cãi cùng vị tiểu tổ tông xinh đẹp này được. Hơn nữa, nàng thật sự bị hoảng sợ không nhỏ, trong lòng hắn cũng lo lắng không ít, không chùng, nói hai câu như vậy, phát tiết ra, dời đi sự chú ý, còn tốt hơn uống canh an thần và trà an thần.

Nhưng sân thi đấu không được an tĩnh, hắn kéo bàn tay đang nắm tay áo mình xuống, nắm ở trong lòng bàn tay: "Cần trăm phái hộ vệ, hộ tống nàng về cung trước không?"

"Được." Lúc này, Bích Đào ngoan ngoãn đáp lời, rốt cuộc, liên quan đến hài tử trong bụng, nàng lại không có bản lĩnh biết trước tương lai, thời điểm mã cầu kia bay đến phía nàng, nàng thật sự bị hoảng sợ.

Tuy rằng đã đáp ứng xem Thục vương thi đấu, nhưng chuyện xảy ra đột ngột, chỉ có thể đợi sau trận đấu rồi xin lỗi.

Một góc sân cỏ, Hùng Nghiêu đang buộc lại băng vải trên đầu, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, động tác hơi chậm lại, trong mắt lóe lên ánh sáng rồi vụt tắt. Đại Nhi đã từng cho người truyền tin cho hắn, hình như trong thư nhắc đến chính là việc này, nhưng hắn nhớ rõ chuyện này mình không đồng ý, là Tống LâmBăng vải màu lam trên trán, một trận gió thổi qua làm bay hai đầu nó lên, càng tôn lên dáng vẻ không tầm thường của Hùng Nghiêu, tư thế oai hùng nóng bỏng, nhưng đáy mắt hắn lại kết một tầng sương, theo từng bước hắn đi vào sân mà dần kết thành băng giá.

Đi nước cờ này, quá nguy hiểm.

Tranh đấu trong hậu cung, không phải hãn có thể ngăn cản, muội muội muốn sống tốt, thậm chí là tồn tại, đều không thể tránh khỏi việc này. Nhưng hãn hiểu rất rõ tình cảm mà Hoàng thượng dành cho Quý phi nương nương, lấy Quý phi nương nương làm 'bậc thang' thật sự là không ổn, muội ấy còn không nghe khuyên bảo, tự tiện làm việc, chưa được sự cho phép của hãn đã tự ý sử dụng thế lực của gia tộc, Tống Lâm càng không phải người bình thường, tâm huyết và công sức bồi dưỡng hãn ta còn nhiều hơn so với việc bồi dưỡng phi tần của các gia tộc nhỏ. Nếu vì chuyện này mà khiến người trong tộc bất mãn, hãn cũng không thể bảo vệ muội ấy được.

Chỉ sợ, sau khi Quý phi nhìn thấu mọi việc, sẽ không thiện bãi cam hưu (Không chịu giảng hòa, không chịu để yên).

Dực Khôn cung

Sau khi Bích Đào uống xong một bát canh an thần, lập tức nằm nghiêng trên nệm êm, than thở: "Thật già y vò!"

Phụng Tử điều chỉnh lại gối tựa cho thoải mái, cười yếu ớt: "Thật là, lần này nữa không biết là lần thứ mấy rồi, sao ai cũng muốn 'hơn thua' với cái bụng của nương nương vậy?" chưa nói dứt câu, nàng ấy đã bị Bích Đào trừng mắt.

Văn Lũ cười liếc Phụng Tử một cái, tiếp lời: "Người cũng có lúc nói đùa như vậy, thật hiếm thấy. Nhưng thật ra, lời này quả không sai, chẳng lẽ, tính kế không thành công là có thể đem âm mưu thành quang minh chính đại?"

"Lần trước không tính." Bích Đào hí mắt, không rõ là do buồn ngủ hay là do đang suy nghĩ đến chuyện xảy ra ở ngự uyển.

"Lần này mới xem như quang minh chính đại, như vậy thực sự cho rằng bốn cung không nhìn ra chuyện gì sao? Nàng ta biết rõ, bốn cung không ngu ngốc như vậy, vẫn dám đi nước cờ này..."

"Rốt cuộc việc nàng cứu nương nương, hoặc là nói, nàng cứu long thai là sự thật. Cho dù nương nương nghi ngờ đây là nàng tự biên tự diễn cũng không thể 'vong ân phụ nghĩa' được." Vân Lũ đang trầm tư, bổ sung cho chủ tử.

Biết hung phạm, lại không thể 'vong ân phụ nghĩa', đây không phải là muốn nương nương nén giận sao? Biết rõ vết bẩn trên váy là do ai làm ra, lại không thể nói cho mọi người biết, còn phải lau giày cho kẻ kia. Nương nương thân phận tôn quý, làm sao có thể nhịn xuống cục tức này.

Sơ Hiếu nghe xong, mơ hồ, hỏi: "Sao có thể xác định là nàng ta?" Có thù oán với nương nương, không phải chỉ có Trinh Bảo lâm.

Bích Đào mệt mỏi, nghiêng người qua chỗ khác, lười giải thích cho nàng ấy, Phụng Tử vẫn còn chưa hiểu rõ, chỉ là nhìn ra một chút, cuối cùng vẫn là Vân Lũ mở miệng: "Lúc quả cầu bay tới, ngay cả Hoàng thượng cũng chưa kịp phản ứng, nàng ta không biết võ công, sao có thể nhào lên cứu nương nương? Nếu chỉ có như vậy sẽ thật sự là trùng hợp. Nhưng người nghĩ xem, vị trí của nàng ta cách nương nương đến vài phẩm cấp, cho dù dùng cả tay và chân cũng chưa chắc bắt được trái cầu kia. Nhưng khi đó, nàng ta đang đứng ở chỗ nào?"

"Chỗ nào?" Sơ Hiếu nghiêng đầu, thật thà hỏi, nàng ấy thật sự không chú ý.

"Bên cạnh Hiền phi nương nương." Phụng Tử cẩn thận nhất, đặc biệt khi hầu hạ chủ tử lại càng chú ý vị trí xung quanh nàng, dư quang khóe mắt đương nhiên cũng chú ý đến vị trí của Hiền phi ngay bên dưới vị trí của

Bích Đào. Lúc đó, Trinh Bảo lâm đang nói chuyện với Hiền phi, hình như là tạ ơn ban thưởng gì đó.

Đang yên đang lành, chạy tới tạ ơn, tại sao không tạ trước khi xuất cung hoặc là đợi sau khi về cung.

"Ở trong cung, trùng hợp lại thêm trùng hợp, làm sao có thể biết là trùng hợp thật sự hay không đây?" Nghe Vân Lũ phân tích xong, cuối cùng nàng ấy coi như là có chút hiểu.

"Hay là để Hoàng thượng điều tra thử?" Sơ Hiểu thấy lời các nàng nói rất có lý, tự mình không suy nghĩ sâu xa, thẳng thắn, nói: "Nếu Hoàng thượng thật sự tra ra đây là âm mưu của Trinh Bảo lâm, công bố ra bên ngoài, người mất mặt chính là nàng ta. Đến lúc đó, nương nương muốn dạy dỗ nàng ta như thế nào chẳng được."

Cũng không thể để một người bụng đầy âm mưu, mang danh 'ân nhân của Quý phi' đi tác oai tác quái khắp nơi.

"Hoàng thượng cũng chưa chắc có thể nhìn thấu." Vân Lũ nói xong, rũ mi, suy nghĩ cẩn thận.

Trái lại, Bích Đào uể oải, ngáp một cái, mở miệng: "Ngay từ đầu, tự nhiên, Hoàng thượng sẽ không suy nghĩ sâu xa, rốt cuộc, hắn sẽ không hao phí tâm tư đi nghiên cứu việc tranh sủng của phi tần hậu cung, không suy nghĩ nhiều như chúng ta. Nhưng hắn cũng không phải là người không có tính toán, chắc chắn sau này sẽ nghĩ tới, sẽ không thể không nghi ngờ Trinh Bảo lâm. Nhưng là hư hư thật thật, thật thật hư hư, nếu đây thật sự là do Trinh Bảo lâm sắp đặt, tại sao nàng lại dùng một kẻ có tiền đồ nhất trong gia tộc? Không bằng, tìm một kẻ không có bất kì quan hệ nào với gia tộc nhà nàng ta, hơn nữa tầm thường, làm giảm tổn thất xuống thấp nhất, cũng không khiến người khác nghi ngờ dễ dàng. Dùng người vừa có tài năng vừa

có tiền đồ, làm như vậy, vừa có thể là sơ xuất cũng có thể vừa khéo cứu được bốn cung."

"Lần này, nàng ta đúng ta bỏ ra cả vốn lẫn lãi." Khỏe môi gợi lên nụ cười trào phúng.

Kỳ thật, Bích Đào không biết, Trinh Bảo lâm cũng là bị mê muội đầu óc. Ban đầu, nàng ta muốn sắp xếp một kẻ vô danh tiểu tốt bên ngoài, không có quan hệ gì với gia tộc nhà mình, chẳng qua thân ca ca của nàng ta bác bỏ kế hoạch của nàng ta, không cho nàng ta tìm người, mà 'hỏa hình bộ bộ kiều' (hình phạt đi chân trần trên than hồng) lại luôn ở trong mộng giày vò nàng ta từng chút từng chút một. Nàng ta cắn răng, liên hệ với người đã quen biết từ lâu, còn vẫn luôn thăm mến nàng ta - Tông Lâm.

Hơn nữa, nàng ta biết, Tống Lâm là người được Hoàng thượng xem trọng, được gia tộc đặc biệt bồi dưỡng. Nếu dùng người như vậy, kế hoạch của nàng ta càng thêm chu đáo, chặt chẽ. Không ai có thể nghĩ rằng, một người có tiền đồ rộng mở sẽ bị đưa ra làm một quân cờ bỏ đi. Có thể, người trong tộc sẽ vì vậy mà bất mãn với nàng ta, nhưng nếu nàng ta leo lên thuận lợi, đứng ở vị trí cao, còn có ai sẽ có ý kiến với nàng ta vì một quân cờ đã bỏ đi?

"Nương nương quyết định làm thế nào?" Vân Lũ cảm thấy, giống như, trong lòng chủ tử nhà mình đã có tính toán.

Không đợi Bích Đào trả lời nàng ấy, Tiểu Lâm tử vào điện, ở bên ngoài trưởng, quỳ, dập đầu, nói: "Nô tài có việc xin được bẩm báo." Bình thường, trong cung có động tĩnh gì đều là Tiểu Lâm tử nghe ngóng được, sau đó để Sơ Hiếu vào điện, bẩm báo. Nhưng hiện tại, Sơ Hiếu đang ở trong điện, Tiểu Lâm tử đành phải tự mình tiến vào, bẩm báo.

"Nói đi."

"Chủ tử để nô tài để ý động tĩnh bên kia, nô tài nghe ngóng được, sau khi Hoàng thượng hồi cung không lâu thì sai người đi Trữ Tú cung truyền chỉ, tấn phong Trinh Bảo lâm lên ngũ phẩm Mỹ nhân." Tiểu Lâm tử cung kính bẩm báo.

"Hừ!" Bích Đào nhếch đuôi mắt lên, hừ lạnh một tiếng.

"Lâm công công lui xuống trước đi." Vân Lũ thấy chủ tử không vui, nên thay nàng đuổi người trước: "Nường nường---" dự định làm thế nào? Tuy nàng ấy chỉ hỏi một nửa, Bích Đào có thể hiểu rõ nàng ấy muốn hỏi cái gì.

Được sủng ái đã lâu, tuy không thoải mái hoàn toàn, nhưng đối với tranh đấu ngầm trong cung, nàng đã thả lỏng không ít. Nàng không cần tranh, chỉ dùng phòng, đương nhiên sức lực hao phí cũng ít đi. Hơn nữa, mang thai lần thứ hai, khó tránh khỏi tiêu hao sức lực đặc biệt nhiều, thói ham ngủ chiếm không ít thời gian.

Tuy nhiên, trong cung, có một số người không thể dùng hình phạt để chấn nhiếp được. Ví dụ như Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, ví dụ như Trinh Bảo lâm luôn dựa vào gia thế hiển hách mà kiêu căng mười phần. Không ngại chút nào mà ném ra một quân cờ tỏa ánh sáng lấp lánh để dụ địch, quang minh chính đại khiến cho nàng biết rõ là không đúng nhưng vẫn phải cúi đầu cảm ơn. Nhưng...

"Bốn cung hiểu nhất chính là quang minh chính đại." Nàng cong môi đỏ mọng, trong mắt lóe lên ánh sáng giả dối và nguy hiểm.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Xúc Động

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

Sau cuộc thi đấu mã cầu tại Ngự Hoa viên, Trình Mỹ nhân trở thành người được sủng ái mới của hậu cung, cung nhân cùng những phi tần có phân vị thấp tranh nhau nịnh nọt lấy lòng nàng.

Địa vị của Quý phi nương nương trong lòng Hoàng thượng là không thể nghi ngờ, lúc ấy Vinh Quý nhân cứu Quý phi, không phải liền được tấn phong hai cấp, cả gia tộc đều được thơm lây vì được thánh thượng coi trọng hay sao?

Lúc này, tuy nói Trình Bảo Lâm là y dạng họa hồ lô[1], nhưng không cần phải có thủ đoạn mới, chỉ cần có ích là được rồi.

[1]: Theo cách sẵn có, làm theo lối đã định.

Hơn nữa thánh chỉ tấn phong quả nhiên được ban ra đúng hạn, theo đó là ban thưởng của ba Boss lớn: Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu cuồn cuộn không ngừng chảy vào Phương Hoa các. Có những người khi Trình Mỹ nhân không được sủng ái nhưng có gia thế bối cảnh không kém đã lựa chọn đứng ở ngoài quan sát nay cũng bắt đầu quay sang nịnh nọt.

"Xì" Sơ Hiểu thăm dò tin tức cho chủ tử, không nhin được nhìn về phía Trữ Tú cung mà phải nhỏ, khó chịu nói: "Rõ ràng là nhờ ánh sáng của chủ tử chiếu lên người, không biết là da mặt nàng ta lại dày như tường

thành vậy, mới có thể hợp tình hợp lý mà thừa cơ mượn sức của người khác, hừ!"

Chỉ bằng trạng thái mở rộng cửa chào đón khách khắp ba phương tám hướng của Trinh Mỹ nhân, so với phương thức xử sự của Vinh Quý nhân thật là khác nhau một trời một vực. Huống chi, chủ tử nói dựa vào tính tình của Vinh Quý nhân, lúc nàng ấy cứu nàng cũng không có mục đích dẫm lên nàng để thương vị, với sự đối lập như vậy, vị Trinh Mỹ nhân này thật đúng là làm người khác ghê tởm.

"Người tức giận nàng ta làm gì". Phụng Tử bưng thuốc dưỡng thai trong tay, đi từ ngoài vào trong liếc nhìn nàng một cái: "Dư hơi sức như thế, thì hầu hạ nường nường cho tốt một chút, so với cơn tức giận của người không tốt hơn sao? Đã vào cung lâu như vậy, đạo lý này người còn không biết ư, người càng phản ứng người ta, người ta sẽ càng hăng hái hơn".

Sơ Hiếu thu hồi nửa chân đã bước ra ngạch cửa, dậm dậm, lẩm bẩm: "Nói là nói như vậy nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy rất chán ghét". Dù đang nói chuyện nhưng vẫn đi theo Phụng Tử vào nội đường.

Phía sau màn lụa màu xanh là một dáng người thông thả, những cung nhân lui tới nhẹ nhàng, hoặc là sắp xếp lại những khối băng trong bàn đựng đá, hoặc là xếp chồng khối đá lạnh lên nhau rồi ướp trái cây vào trong, còn có hai tiểu nha hoàn cầm quạt tròn đứng phía sau giường đệm, tay nhẹ nhàng lay động tạo thành từng cơn gió nhè nhẹ mát lạnh cho người nằm trên giường.

Phụng Tử đặt khay gỗ xuống, ý bảo hai người dừng lại, bưng thuốc đến trước mặt chủ tử nói: "Nường nường nên uống thuốc nhân lúc còn nóng". Thuốc nóng gió lạnh, hai thứ cùng phả vào nhau cảm giác vô cùng khó chịu, chủ tử của nàng đang mang thai, tất nhiên không thể chỉ vì muốn chút mát mẻ mà chịu tội.

Bích Đào nín thở nhận lấy bát thuốc đen ngòm, thuốc trung y có vị rất đắng, nàng không chịu được cảm giác buồn nôn khi uống từng muỗng một, nên dưới ánh mắt không đành lòng của nhiều người nàng mạnh mẽ uống một hơi cạn sạch.

Phụng Tử vội vàng đưa đến một đĩa mút hoa quả, nàng cầm lấy một viên cho vào trong miệng. Cuối cùng cũng có thể áp chế cảm giác ghê tởm trong cổ họng xuống.

Sau khi nàng uống thuốc không lâu thì nghe cung nhân bên ngoài bẩm báo: "Khởi bẩm nương nương, có Trinh Mỹ nhân của Phương Hoa các ở ngoài cầu kiến".

Trinh Mỹ nhân? Cổ tay nhỏ nhắn, trắng nõn mềm mại đặt trên khăn gấm mà Phụng Tử dâng lên, từ giữa ngón tay nàng chảy ra những giọt mật mía ngọt lịm, khóe môi Bích Đào cong cong lên nói: "Tuyên".

Nếu Hùng đại nhi (con gấu béo nhỏ) đã dẫm lên nàng để thưởng vị, vào thời điểm này nàng không chủ động nói lời cảm tạ thì về sau sao có thể tùy ý nhổ cỏ tận gốc, sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi.

"Dạ". Cung nhân cung kính khom lưng lui ra ngoài, cũng không hỏi đến việc có tiếp kiến người ở nội đường hay không. Nhìn tư thế này của nương nương, chắc chắn không có ý muốn di chuyển ra bên ngoài rồi.

"Thiếp thân thỉnh an Quý phi nương nương, nương nương thân thể an khang". Hai mảnh màn lụa chậm rãi hạ xuống, Trinh Mỹ nhân có dáng người yếu điệu, bước chân nhẹ nhàng lả lướt, yêu kiều thướt tha hành lễ với Bích Đào. Những từ dùng để thỉnh an đếm không hết, thế nhưng nàng ta lại chọn từ "thân thể an khang", đây rõ ràng là muốn nhắc đến ân huệ, mà gần nhất là nhắc nhở Bích Đào, nhờ có nàng ta che chở mà Bích Đào mới có thể "thân thể an khang".

Bích Đào nhìn nàng ta một lát, khó có khi nàng lại không mang trên mình dáng vẻ cao ngạo kiêu căng của thường ngày, mà lại ôn hòa mỉm cười nói: "Hiện tại thân thể của Trinh Mỹ nhân đã tốt hơn chưa?" Nhưng lại không cho nàng ta đứng dậy.

"Nhờ hồng phúc của nương nương, thiếp thân đã tốt hơn." Đối với Bích Đào, ánh mắt của Hùng đại nhi bớt đi vài phần nịnh nọt, nũng nịu, chỉ sợ vô duyên vô cớ lại làm cho nàng càng không vui.

Quả thật Trinh Mỹ nhân cũng không nắm chắc rốt cuộc Quý phi có biết được chút gì về kế hoạch của nàng hay không, dù sao từ trước đến nay Quý phi luôn lấy việc ngang ngược bá đạo để nổi danh. Trước đó không lâu sự kiện hỏa hình đã đẩy cái tên này lên đầu gió, nhưng cũng bởi vì vậy mà mọi người quên mất những tính toán trong lòng Quý phi, quên mất khi Bùi Tài nhân bị bắt xuất gia thì các nàng đã kiêng kị với mưu tính và cơ trí của Bích Đào như thế nào.

Đối với Bích Đào mà nói, nếu đã dùng dương mưu được thì cần gì giấu mình ở chỗ tối để chịu khổ?

"Tiền triều có một phi tần họ Đỗ, khi bệnh tật không được quân vương yêu thích, sau đó cũng ảm đạm như các phi tần còn lại". Bích Đào liếc mắt nhìn nàng ta một cái rồi làm ra vẻ ta đây, không tiếp tục khách sáo với nàng ta nữa, nói sang chuyện khác, từ từ nói đến chuyện xưa của tiền triều: "Sau đó nàng bị người khác ám hại, hại nàng nôn ra máu trước mặt của quân vương, vốn là sợ hãi đến thất sắc (thay đổi thần sắc một cách đột ngột, từ bình thường trở thành tái đi, do sợ hãi), lo lắng không thôi, nhưng lại không nghĩ đến quân vương lại tán thưởng nàng "tiếng than như tiếng chim đỗ quyên kêu, trong lòng vô cùng cảm động, có một cảm giác phong lưu thật khác lạ". Tiếng chim đỗ quyên kêu không phải là từ dùng để khen, dù cho nghe có cảm động cũng thế, nhưng lời này được quân vương nói ra lại là từ dùng để khen ngợi, làm cho người khác lập tức nhớ đến bộ dạng vô cùng yếu đuối nhu nhược của vị phi tần này. Một phen chuyển nguy thành an,

xoay người trở mình làm cho người khác thật là hâm mộ có phải hay không?"

"Không biết nường nường muốn nói với thiếp thân điều gì?" Trong lòng Hùng đại nhi nổi lên cảnh giác, trên mặt lại không có chút biểu hiện, vẫn rất trấn định nói.

"Không có gì". Bích Đào nhàn nhã đặt cánh tay lên trúc phu nhân, nhẹ nhàng cười nói. Trúc phu nhân là vật được đan từ thân cây trúc, có hình trụ dài, mùa đông thì có công dụng như bình nước nóng giữ ấm, còn vào mùa hè thì có tác dụng làm mát. Vì thế trong câu nói kia cũng phảng phất mang theo một tia lạnh lẽo, thâm nhập vào phần da thịt trơn bóng mịn màng của Trinh Mỹ nhân, len lỏi cả vào trong máu chảy khắp nơi trong cơ thể nàng ta.

"Bốn cung còn nghĩ rằng Trinh Mỹ nhân sẽ nhân cơ hội này học theo diễn xuất của Đỗ thị, làm cho Hoàng thượng ... chú ý đến chứ".

"Thiếp thân không dám". Thật ra nàng cũng muốn nhân cơ hội này gợi lên một chút thương tiếc của Hoàng thượng, chỉ là bên ngoài không có bị thương, chỉ duy nhất ở bụng có một bầm xanh, nhưng lại không có cách nào để Hoàng thượng thấy được. Lại thêm Thái y đã sớm bẩm báo lên nói thương thế này không nghiêm trọng lắm, chẳng lẽ nàng còn muốn bất chấp nô n ra một ngum máu để gợi lên nghi ngờ của Hoàng thượng hay sao?

Tuy rằng thấy rất đáng tiếc, nhưng nếu đã biết không thể thực hiện được, nàng sẽ bỏ qua ý định này ngay lập tức.

"Trinh Mỹ nhân không dám? Lúc người dẫm lên bốn cung để thượng vị sao không thấy người không dám vậy". Lời nói sắc bén, nhưng tư thế lại thật thản nhiên, Bích Đào nhàn nhã đánh giá màu sắc của sơn móng tay, thối nhẹ nhẹ lên đầu móng tay bị dính chút lông thú, thản nhiên mỉm cười.

Lòng Hùng đại nhi chùng xuống, rốt cuộc thì Quý phi vẫn phát hiện ra, nhưng mà ... nàng lập tức làm ra vẻ mặt ngạc nhiên, giật mình nói: "Nương nương nói như vậy là có ý gì? Thiếp thân thân phận nhỏ nhoi, làm sao dám dẫm lên nương nương".

Cho dù là bị phát hiện, nhưng không có chứng cứ, nàng ta cũng không thể nhân cơ hội này buộc tội mình. Dù sao trong mắt người ngoài, mình vẫn xác thật che chở trước mặt Quý phi, cũng được tính là nửa "Ân nhân". Chẳng lẽ nàng ta còn dám lấy oán trả ơn ư?

Bích Đào bình tĩnh nhìn nàng ta trong chốc lát, vẫn không có đáp lại lời của nàng ta, bỗng nhiên hứng khởi quay đầu lại nói với Phụng Tử: "Có phải trước đây vài ngày Thượng Cung cục vừa mới đưa đến mấy bộ hộ giáp hay không? Cầm tới đây. Gia thế của Trinh Mỹ nhân không tầm thường, như vậy chắc chắn thẩm mỹ cũng không kém, đúng lúc có thể giúp bổn cung lựa chọn một chút".

Nàng phân phó xong thì quay lại nhìn Trinh Mỹ nhân, người vẫn luôn quỳ nói chuyện với nàng từ nãy đến giờ, khuỷu tay từ từ nhấc lên, khoe miệng mang ý cười, hướng về phía nàng ta nói: "Đứng dậy đi, đến gần xem cho rõ ràng hơn".

Hùng đại nhi không biết sao lại cảm thấy xung quanh người có một luồng gió lạnh, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh. Những tình tiết trên sân khấu vẫn luôn nằm trong tay Quý phi, mà nàng lại hoàn toàn không biết trong hồ lô của Quý phi đang bán thuốc gì, bị Quý phi dẫn dắt suy nghĩ lâu như vậy, trong lòng nàng không khỏi sinh ra vài phần thấp thỏm lo sợ. Nhưng người trên đã lên tiếng, không đến lượt nàng nói không, nàng nhẹ nhàng đến ngồi trên ghế bên cạnh mà cung nữ vừa chuyển đến, mắt sụp mi xuống, giấu đi những bất an trong mắt.

Rất nhanh Phụng Tử đã bưng một cái khay đi đến, khay được lót vải nhung, phía trên bày những bộ hộ giáp bằng vàng bạc được nạm ngọc

khảm bảo vật, cho dù là khắc hoa lẵng khảm phi thủy, vàng bạc óng ánh rực rỡ được khắc hoa, hay là những viên san hô, trân châu tròn tròn, ánh sáng chiếu vào từng bộ hộ giáp đều phản chiếu vô cùng lộng lẫy lóa mắt, tất cả đều là những tác phẩm tuyệt đẹp.

"Trinh Mỹ nhân cảm thấy như thế nào?" Bích Đào thấp giọng thăm dò.

Hùng đại nhi không đoán ra được ý của người có vẻ hiền lương thực đức ở trước mặt mình, chỉ so sánh phục sức thì chọn bộ lẵng hoa vàng khảm phi thủy là thích hợp nhất, nói: "Thiếp thân hiểu biết nông cạn, hôm nay nương nương mặc áo màu ngọc bích thêu hoa hải đường ngàn lá bằng chỉ bạc, như thế chọn bộ hợp với màu y phục chắc cũng không phải là ý tồi".

Bích Đào cười nhưng không đánh giá gì, cổ tay trắng nõn đưa đến trước mặt Vân Lũ, năm ngón tay thon dài hơi mở ra, Vân Lũ hiểu ý, đeo bộ hộ giáp vào tay của chủ tử. Bích Đào ung dung thông thả thu hồi tay, ánh mắt nhìn Hùng đại nhi đầy thâm ý.

Hùng đại nhi bị nhìn đến sợ hãi, cố gắng giữ vững mười hai vạn phần tinh thần đối phó: "Nương nương cảm thấy thiếp thân nói có chỗ nào không ổn sao?" Móng tay của nàng nắm chặt, đâm vào lòng bàn tay đau nhói, sắc mặt dần bình thản lại. Nàng vốn nghĩ nếu chuyện nàng cứu Quý phi lảng xuống thì giữa hai người họ sẽ không có liên hệ gì nữa, như thế không lâu sau mọi người sẽ quên chuyện này đi. Chỉ có khi hai người tiếp tục qua lại, mới có thể gián tiếp nhắc nhở bọn họ, mình là người đã từng cứu Quý phi, mình từng có ân tình với Quý phi, vì thế Hoàng thượng cũng sẽ coi trọng nàng hơn. Nhưng hôm nay đi một chuyến này, không hiểu sao trong lòng nàng lại có chút hối hận. Đặc biệt là sau khi biết Quý phi hiểu tất cả những sắp đặt của mình.

Không chờ nàng cúi thấp mặt, cằm đã bị một bàn tay với những hộ giáp điêu khắc hoa văn bắt ngang đầu đối mặt với đôi mắt cong cong của

Quý phi, đôi mắt kia tựa như mang ý giấu cột, tựa như cười nhạt, đáy mắt tràn ra ý cười: "Có phải Trinh Mỹ nhân cảm thấy việc Vinh Quý nhân được thăng vị, hoàn toàn là do nàng ta cứu hài tử trong bụng của bốn cung, cho nên người cũng muốn học theo?"

Nàng không đáp lời, thật sự không hiểu rõ Quý phi đang là muốn gây ra chuyện gì, chẳng lẽ Quý phi cảm thấy nàng sẽ vứt bỏ vinh hoa phú quý trong tay mà chính miệng thừa nhận tất cả đều là do nàng sắp xếp sao?

Nhưng mà Bích Đào không để ý đến ánh mắt khó hiểu cùng cái nhú mày của nàng ta, bàn tay nơi cằm của nàng ta hơi cong lại hướng lên tóc mai, dường như nàng đang thưởng thức đóa hoa phù dung thanh lệ, sau đó đặt bộ hộ giáp ở phía sau sườn búi tóc của nàng ta, chậm rãi không chút do dự mà đâm vào. "Hay là người vẫn cho rằng, bốn cung thật sự sẽ không dám lấy lấy oán trả "ơn"?"

Những từ tuy nhẹ nhàng nhưng nguy hiểm được thốt ra từ đôi môi đỏ thắm, bộ hộ giáp sắc nhọn cũng không chút kiêng dè mà đâm vào phần tóc mai của nàng ta, da thịt non mịn như cánh hoa nhỏ của Trinh Mỹ nhân nhất thời bị cắt ra, tơ máu từ bên trong nhỏ giọt chảy ra, uốn lượn chảy xuống.

Mà Trinh Mỹ nhân cảm thấy huyết thái dương đau đớn vẫn hoàn toàn bất động chỉ biết run sợ đứng đó, sắc mặt tái mét, ngây ngốc nhìn người trước mắt. Tình cảnh quỷ dị kia thật làm cho người khác cảm thấy sợ hãi. Đồng tử của nàng co rút lại, vô cùng hoảng sợ sờ lên huyết thái dương của mình, lúc này tay của Bích Đào đã rời khỏi, nhưng nàng vẫn không thể tin được, gian nan gọi: "Quý phi... Nương nương...".

"Tuy rằng không được xem như tiếng than đổ quyên, nhưng cũng được coi là phù dung ngậm sương".

Bích Đào tháo bộ hộ giáp dính những vết máu loang lổ xuống rồi ném vào khay, khẽ thở dài: "Quả nhiên bốn cung vẫn không thích hợp mang

những thứ đồ bỏ này, chỉ dùng một chút lực liền huỷ đi không mặt xinh đẹp như hoa, quả thật rất đáng sợ".

Mấy cung nữ tâm tính thiện lương khó khăn lắm mới có thể hoàn hồn, Sơ Hiếu kinh hãi hô lên: "Trinh Mỹ nhân..."

"Nương nương, có cần nô tỳ cho truyền ngự y không?"

Bích Đào khinh bỉ liếc nhìn nàng ta một cái: "Còn đợi bốn cung phân phó sao? Không nhìn thấy Trinh Mỹ nhân đã trở thành dạng gì rồi ư. Đáng tiếc... Một dung mạo như hoa như ngọc như thế nếu điều trị không khỏi thì chính là lỗi của bốn cung".

Nguyên Sương ở ngoại thính chờ đợi chủ tử của mình, trong lòng có chút lo lắng, hình như dự cảm được chuyến đi này sẽ không thuận lợi. Đến khi nàng chợt nghe tiếng hô kinh hãi từ bên trong truyền ra, trong lòng đột nhiên trầm xuống, cảm thấy 'quả nhiên là như vậy'. Nhưng không biết rốt cuộc chủ tử xảy ra chuyện gì. Nàng thấy có một cung nữ xinh đẹp vội vã đi ra nên vội vàng tiến lên ngăn lại: "Vị tỷ tử này, chủ tử nhà ta..."

Cung nữ kia chính là Sơ Hiếu, thấy nàng ta hoa tay múa chân ngăn nàng, lại nghe thấy những lời nàng ta nói thì nắm lấy ống tay áo của nàng ta kéo đi ra bên ngoài, vừa đi vừa thúc giục: "Mau mau lên, nếu ngự ý đến muộn, chủ tử nhà người sẽ đau lòng đến chết".

Đau lòng? Nguyên Sương khó hiểu. Nhưng không đợi hai nàng bước ra khỏi cửa thì đã thấy Trinh Mỹ nhân với khuôn mặt trắng bệch như tuyết, tay áo nâng cao che đi phần trán, bước chân lảo đảo chạy ra bên ngoài, suýt chút nữa đã dẫm lên váy của mình, dáng vẻ vô cùng chật vật. Bước chân của Nguyên Sương dừng lại, đi đến đỡ nàng ta nói: "Chủ tử, người..."

"Nguyên Sương, chúng ta trở về". Trong tiếng khóc nức nở còn chứa đựng sự sợ hãi và kinh hoàng, những đầu ngón tay nắm chặt ống tay áo dần trở nên trắng xanh, mặt trời mới lên cao chiếu rọi, bàn tay kia khẽ run rẩy.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tính Toán

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphi

Nguyên Sương hơi trầm ngâm chờ Trinh Mỹ nhân về Trữ Tú cung, thỉnh thoảng nghiêng mặt quan sát thần sắc của chủ tử, chủ tử không chịu mở miệng, ở Dực Khôn cung chắc là có chuyện không thể nói được, phải hồi cung rồi mới hỏi lại. Cung nhân đi theo phía sau nhìn thấy dáng vẻ hoang mang của chủ tử đều cúi đầu không dám lên tiếng, im lặng cả đoạn đường.

"Tất cả lui xuống đi." Đợi đến nơi, Nguyên Sương vung tay lên muốn đuổi hết các cung nữ còn lại ra ngoài.

Trinh Mỹ nhân đang đắm chìm trong suy nghĩ ở phía bên kia cũng lấy lại tinh thần, nhanh chóng nắm tay áo của Nguyên Sương: "Đợi một chút."

"Chủ tử?" Nguyên Sương quay đầu không hiểu.

"Người, người đi gọi Thái y tới, ta không thoải mái." Ngón tay của Trinh Mỹ nhân vẫn còn hơi run rẩy, tùy ý chọn một cung nữ, nhìn thấy dáng vẻ mê mang của nàng ta, lập tức nghiêm nghị: "Còn ngây ngốc cái gì, còn không mau đi?"

Cung nữ kia cũng run rẩy theo: "Chủ tử chớ giận, nô tỳ đi ngay."

"Đợi đã! Nhớ phải gọi Giang Thái y." Bỗng dừng nàng ta lại bắn ra một câu, gọi lại cung nữ đang bước ra cửa kia. Trước khi tiến cung nường đã từng dặn dò, Giang Thái y này với nhà bọn họ có quan hệ không đơn giản, dùng hấn thì yên tâm hơn.

"Vâng, vâng."

Lúc này Trinh Mỹ nhân giống như một kẻ mất đi phương hướng, chỉ có thể như con thuyền nhỏ ở giữa lòng sông, hoàn toàn hoang mang rối loạn. Từ lúc nàng ta ở cửa cung Dực Khôn cung đến giờ, thậm chí lúc này dặn dò một phen cũng không hề bỏ ống tay áo đang che bên trái xuống. Những cung nhân kia đã sớm bị Nguyên Sương dùng các loại phương pháp để ngoan ngoãn tuân theo, thấy cử chỉ của chủ tử kì lạ, rốt cuộc cũng không dám nhiều lời.

Nguyên Sương lại không như vậy, nàng thấy đám cung nữ lui ra theo cửa sau thì trước tiên châm cho chủ tử chung trà. Vì sắc mặt chủ tử tái nhợt, giọng nói ngày thường trong trẻo lạnh lùng của nàng cũng cố ý mềm mỏng hơn chút: "Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe được xưng hô ngày xưa, dường như nhớ tới lúc chưa vào cung làm một tiểu thư thoải mái sung sướng, phóng khoáng tùy tiện, so với cuộc sống hiện giờ của Tiết Quý phi trong cung cũng không tệ hơn là bao. Nàng không biết làm sao lại có chút hối hận. Ở chỗ ăn thịt người này, nàng cho là mình có thể sống rất tốt, âm mưu tính toán lại cũng không như nàng nghĩ nhưng lại có người không chịu thua chỗ này. Rốt cuộc nàng cũng bỏ ống tay áo đang che xuống, hai tròng mắt kinh hoảng không khống chế được nước mắt tuôn như suối trào, dường như nhớ lại một màn bị rạch mặt kia một lần nữa, sợ hãi giọng nói run rẩy: "Nguyên Sương..." Nguyên Sương, ta nên làm sao đây?

Nguyên Sương thét lên một tiếng, hô hấp hơi dừng lại: "Là Quý Phi?" Một vết rạch dài ở bên tóc mai rất không rõ ràng, lúc này máu cũng đã

động lại nhưng đối với nữ tử mà nói thì đây chính là hủy dung. Hủy dung, một phi tần dựa vào dung mạo để tồn tại lại bị hủy đi thì làm sao có thể mưu đồ địa vị nhỏ nhoi ở hậu cung đây? Cho dù dựa vào gia thế sẽ không bị đày vào lãnh cung, cho dù Hoàng thượng nghiêm trị Quý phi nhưng tiểu thư... lại có chỗ tốt nào chứ?

Rốt cuộc lần này Quý phi không chút lưu tình! Hoặc là nói... Nàng ta hoàn toàn không xem địa vị và danh tiếng của Hùng gia để ở trong lòng. Một người như thế...

"Là Quý phi... dùng hộ giáp rạch..." Trong giọng nói của nàng ta nhiều hơn vẫn là mê mang và sợ hãi, hận thù dường như đã bị chèn ép đến thấp nhất, không dám thể hiện nữa.

Nguyên Sương nghĩ đến tình cảnh kia, hô hấp hơi rối loạn, tuy thấy vết thương đáng sợ nhưng cũng không dám bôi thuốc bậy bạ, sợ là không dùng đúng thuốc sẽ lưu lại sẹo, ai biết Quý phi có nường tay hay không, hạ thuốc trên hộ giáp.

"Chuyện này tạm thời không thể truyền ra ngoài." Nàng ta tập trung suy nghĩ hạ quyết định. May mà lúc này chủ tử muốn mời Giang Thái y tới, nếu vậy muốn tìm cơ giấu giếm cũng thuận lợi hơn những Thái y khác. Ít nhất cũng phải để Thái y đến xem, nếu như có thể chữa khỏi không lưu lại sẹo thì còn một đường sống. Nhưng nếu lúc này truyền đi, cho dù chủ tử là người bị hại thì người trong cung e là cũng sợ tránh không kịp.

Trình Mỹ nhân thấy Nguyên Sương hạ chủ ý, chẳng qua chỉ qua loa đáp một tiếng: "Ừ." Giờ phút này, trái tim nàng đau khổ giống như bị đặt trên lò nướng, lo lắng trông ngóng Thái y đến sớm một chút. Mà những chuyện khác, nàng tin tưởng Nguyên Sương sẽ an bài tốt. Huống chi lúc này ở Dực Khôn cung mà mời Thái y thì thời gian cũng quá ngắn. Chủ tử sao lại hồ đồ chứ.

Trinh Mỹ nhân nắm chặt tay, trong mắt hận ý sôi trào, cũng không biết là nhắm vào mình hay là Quý phi, hồi lâu mới nói: "Hoàng thượng sẽ đến..."

Nguyên Sương ngẩn ra. "Nàng ta nói Hoàng thượng sẽ đến ngay, ta, ta làm sao có thể dùng dáng vẻ này để gặp Hoàng thượng chứ!" Nàng gắt gao mím môi lại, nước mắt như chuỗi hạt châu chảy xuống. Nữ tử lấy dung mạo của mình làm niềm vui, chỗ nào bị thương thì có thể nhõng nhẽo chọc người thương xót, nhưng chỉ có mặt... sẽ khiến người ta đồng thời vừa thương tiếc vừa chán ghét.

Giang Thái y rất nhanh đã tới, khiến Trinh Mỹ nhân thở phào một hơi chính là Thái y nói vết thương không sâu, điều dưỡng thích đáng thì sẽ không để lại sẹo. Nàng nâng chung trà ấm áp khẽ uống, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác ông trời không tuyệt đường người, nữ tử thích đẹp, dung mạo có thể giữ được, đối với nàng mà nói thì chính là chuyện may mắn nhất hiện giờ.

Còn Quý phi... trong lòng nàng thật sự vẫn cảm thấy sợ hãi, tạm thời không muốn giao phong với nàng ta lần nào nữa.

Nhưng ở bên này nàng có ý đồ giấu giếm chuyện này nhưng bên kia Hoàng hậu mưu đồ định trước sẽ không như ý nàng....

Trường Xuân cung.

Hoàng hậu vẫy tay cho đôi cung nữ phía sau dừng quạt lại, có chút nghi ngờ ngời thẳng người, hỏi Kim ma ma: "Tin tức là thật?" Mặc dù nàng đoán được chuyện mã cầu là do Trinh Mỹ nhân bày ra nhưng nàng ta ngàn lần không đoán được Quý phi sẽ làm chuyện như vậy. Đương nhiên trước giờ thủ đoạn của Quý phi thiên về thô bạo trực tiếp, hiếm khi dùng kế dùng mưu.

"Lão nô đã cho người xác nhận, lúc Trinh Mỹ nhân hồi cung mặc dù chọn đường vắng nhưng vẫn có người của chúng ta nhìn thấy nàng ta dùng tay áo che mặt, rõ ràng là bị rách mặt nên không muốn cho người khác nhìn thấy." Kim ma ma cười trả lời.

"Nường nường, đây chính là cơ hội tốt."

Mọi khi đa phần là bọn họ gài tang vật hay bêu xấu Quý phi mới có thể mượn sự bảo vệ của Thánh thượng mà truy xét, phủi sạch tội danh cho mình. Nhưng lần này, cái thóp này quả thực đã rơi vào trong tay bọn họ, cho dù truyền ra ngoài, cũng không phải là tin đồn, mà là sự thật. Không sợ người tra, chỉ sợ người không tra!

Hoàng hậu nhẹ nhàng dựa lên gối, chân mày nhíu lại cũng không lạc quan như Kim ma ma: "Từ trước đến giờ Quý phi có chừng mực, cho dù làm việc tùy ý đa phần cũng là dùng ngôn ngữ không cho người ta mặt mũi mà thôi, hoặc là nắm được điểm yếu của người ta hung hăng trừng trị một phen. Lần này lại làm chuyện quá khích..." Khiến trong lòng nàng cảm thấy rất không thực tế.

"Con người ai lại không có lúc thất thố." Kim ma ma không cho là đúng nói: "Người nghĩ Quý phi cũng không phải là một người ngu, nàng ta đối với Trinh Mỹ nhân như thế có thể thấy là đã biết Trinh Mỹ nhân vụng trộm giả thần giả quỷ. Nàng ta lại vẫn luôn tâm cao khí ngạo, không cam lòng đối đãi như ân nhân với kẻ thù, Trinh Mỹ nhân còn vội vàng kích thích nàng, nàng mất đi lí trí, sao lại không hạ thủ độc ác chứ!"

Hoàng hậu nghe cảm thấy có mấy phần đạo lý, chủ yếu trong hậu cung chỉ có Tiết Quý phi đã từng làm chuyện như vậy. Cách thức hành động đều không giống ai, Hoàng hậu vừa cảm thấy không đúng. Nhưng cẩn thận suy nghĩ thì Tiết thị vốn có tính cách như vậy, thường ngày không bộc phát là bởi vì không có ai vô sỉ bắt bẻ "ân" như Trinh Mỹ nhân vậy thôi.

"Chỉ e hiện giờ Quý phi đã hối hận, suy nghĩ làm thế nào để bù đắp rồi?" Kim ma ma lại gián tiếp nhắc nhở chủ tử, thời gian cấp bách. Nếu Quý phi không muốn làm lớn chuyện, hạ thấp mình đến Trữ Tú cung xin lỗi, nói chuyện này là lỡ tay làm bị thương, lại thừa nhận thật thà một chút vậy thì biện pháp này cũng sẽ không làm được nữa.

"Ma ma nói đúng." Hoàng hậu trầm ngâm chốc lát, vẫn cảm thấy không nên bỏ qua cơ hội này mới nói: "Ma ma phân phó cho mười phải tung chuyện này ra ngoài, ngàn vạn lần đừng để người khác qua loa giấu giếm."

"Vâng, lão nô tuân lệnh."

Dực Khôn cung.

Bên ngoài mùa hè nắng nóng vô cùng, Bích Đào dùng bữa trưa xong, dỗ tiểu Thừa Cảnh ngủ, liền đỡ eo đi vòng vòng trong điện để tiêu thực.

Giờ Ngọ có cung nữ ở lại trực đợi phân phó, cũng có cung nữ luân phiên nhau đi nghỉ, trong điện lại yên tĩnh mát mẻ. Bên ngoài là tiếng ve tĩnh mịch vang lên, Bích Đào không gọi người lấy gậy đuổi đi, khi nàng nghe thấy thì như vậy càng có không khí mùa hè hơn. Tuy nàng không chịu nóng được nhưng quả thực rất thích mùa hè.

Điểm kỹ năng sau khi sáng cũng chưa từng vượt qua được, còn nói gì thăng cấp, cửa cuối cùng tăng chậm là bình thường, nàng nhớ tới lúc Tiểu Tiểu đột nhiên xuất hiện nói một phen, lại cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Chẳng qua như vậy cũng tốt, hiện giờ nàng lại muốn ở lại thêm một chút, an bài nhiều hơn cho hai bảo bảo của nàng...

Còn có Thọ vương bên kia, lúc thi đấu mã cầu, nàng tình cờ nhìn thấy một trâm ngọc linh lung màu thạch lựu, cây trâm kia rất tinh xảo, dường

như đã từng nhìn thấy trên đầu Tiểu công chúa. Chẳng qua trước giờ trang sức của Tiểu công chúa rất nhiều, nhất thời nàng cũng không thể xác định được, nên cho người truyền tin tức này cho Thọ vương, để hắn tự định đoạt. Hiếm khi thấy hắn nhờ mình việc gì, trước mắt cũng chỉ có chuyện này để cho chút manh mối.

"Nường nường." Vân Lũ vào điện, nhìn thấy chủ tử vẫn chưa ngủ, đang được Phụng Tử đỡ đi tiêu thực, vội vàng bước lên hai bước lấy tờ giấy trong tay đưa tới: "Mời nường nường xem." Bắt nguồn của lần truyền tin này khá kỳ lạ, lại là từ bên Thừa Càn cung bên kia đưa tới. Trong Thừa Càn cung...

Bích Đào dừng bước, mở giấy ra, chẳng qua chỉ có vài dòng chữ le que, trong lòng có tính toán. Bởi vì nàng không muốn gặt hai người Vân Lũ, liền vuốt cằm nói: "Các người xem chút đi."

Sau khi Vân Lũ xem xong ánh mắt hơi ngưng trọng, ngược mắt hỏi: "Nô tỳ dám hỏi chủ tử..."

Bích Đào giơ tay ngưng lại, cười nói: "Bốn cung biết người muốn hỏi gì. Lại nhắc tới chuyện lần trước rạch mặt Trinh Mỹ nhân các người đều cho là ta quá khích, có phải không?"

"Quả thực có một chút." Vân Lũ thành thực nói. Lúc trước khi còn là phân vị thấp, chủ tử hành sự đa phần đều có tính toán trước, từng chuyện từng người đều có tác dụng thần kì nhưng từ sau khi trở thành Quý phi, liền lười dùng âm mưu tính toán, dùng cách làm việc kiêu căng để trấn áp người khác. Lúc này người sáng suốt mấy cũng đều cảm thấy Quý phi nường nường hại người mà chẳng có lợi cho mình, theo thông thường thì sẽ không làm như vậy nhưng lúc nghiên cứu kỹ thì sẽ thấy phù hợp với tính cách của nàng.

Trong tâm tư nàng ta cảm thấy chủ tử sẽ không làm gì mà không có lý do nhưng cũng không khỏi nói cách làm của chủ tử từ trước tới nay luôn làm nàng ta rối loạn.

"Bốn cung chính là muốn chơi một trận vui sướng." Bích Đào nhếch môi.

"Nường nường." Vân Lũ bẽ tắc gọi một tiếng. Chủ tử nói như vậy lại khiến cho nàng nghĩ sâu xa, cảm thấy lý do này còn có thâm ý khác.

"Nếu không khiến bốn cung trong lòng thoải mái thì làm sao có thể an tâm dưỡng thai chứ." Ý cười bên khóe môi nàng dịu dàng, vuốt bụng nói: "Chẳng qua ngoại trừ chuyện này, bốn cung cảm thấy nhà mẹ của mình cũng đã sống yên ổn quá lâu rồi."

Vân Lũ kinh ngạc một lát, cẩn thận suy nghĩ, dường như có chút hiểu rõ.

"Kiến An Hầu phủ..." Bích Đào giương cằm lên: "Có Hoàng thượng ở đây, bọn họ không dám nháo với bốn cung." Nhưng khó tránh ở trong tối lại gây nhiều chướng ngại cho Tiết gia.

Trải qua chuyện của Tào Tuyền thị, Tiết gia cũng phải nên gõ gõ một chút. Chẳng qua dù sao nàng cũng mang họ Tiết, sao có thể tự mình ra tay được chứ.

"Đương nhiên, còn không thiếu Hoàng hậu được."

Đối với chuyện trong cung, Vân Lũ phản ứng cực nhanh: "Nường nường là cố ý để người ta nắm chuôi?" Từ sau khi vụ hãm nường nường trộm mua thuốc cấm mà đẩy Ngô Tiệp dư ra làm bia đỡ đạn, Hoàng hậu đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Nhưng chủ tử tính toán Hoàng hậu, chẳng lẽ là muốn chiếm lấy...?

Vân Lũ bị suy nghĩ đột nhiên xẹt qua trong đầu khiến giật mình kinh ngạc, vội vàng xóa đi ý nghĩ này. Mặc dù nàng cảm thấy dựa theo sự sùng ái của chủ tử thì không phải không được nhưng suy nghĩ này dù sao... Cho dù nàng to gan nhưng cũng chưa từng to gan đến mức này.

"Ừ." Bích Đào gật đầu: "Bốn cung không đợi được đến lúc nàng ta chui đầu ra khỏi mũi rùa đó rồi."

"Nường nường?"

"Bốn cung có thể không làm nhưng Lý thị...." Cũng đừng hòng ngồi vững trên vị trí đó.

Nếu không đợi khi nàng vừa đi thì Thừa Cảnh và bảo bảo của nàng sẽ gặp họa. Tốt nhất là phải có cách khiến nàng ta thân ở hậu vị nhưng lại không có thực quyền. Nàng lại nhắc Lệ Tu nghi lên phân vị cao, lúc trước Lệ Tu nghi bị Hoàng hậu hạ thuốc đã vô sinh, nửa đời sau muốn có chỗ dựa thì sẽ nghĩ đủ mọi cách để nâng đỡ Thừa Cảnh.

Còn Hiền phi, Nhị hoàng tử... Nàng xoa xoa trán, những chuyện này, không gặp được.

Vân Lũ và Phụng Tử vẫn còn yên lặng tiêu hóa những ý tứ mà chủ tử nói, nhất là Phụng Tử, những thâm ý trong lời nói đều khiến cho nàng có điều suy nghĩ.

"Phụng Tử, đến Thượng Y cục sửa rộng lại bộ vũ y đã chuẩn bị xong kia, hôm khác bốn cung muốn dùng." Bích Đào thấy hai người đã suy nghĩ xong rồi, mới lên tiếng. Lại đổi đề tài một cách kì lạ.

"Nường nường, bây giờ người đang mang thai, cho dù ngựa ghề thì cũng phải vì tiểu chủ tử mà không thể làm loạn!" Khóe mắt Phụng Tử giật một cái, bất đắc dĩ khuyên nhủ.

Bích Đào cười liếc nàng ta một cái, nói: "Trong lòng bốn cung có tính toán, ta chỉ cảm thái thai này là nữ nhi, muốn đi Đào Yêu quán một chút thôi..."

"Dạy thai trước thời hạn."

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Ấm Ấp

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphì

Ngủ trưa dậy, Bích Đào vén tóc ở trên gối, trên cổ đã sớm thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, bởi vì vừa mới tỉnh dậy nên gió ở bốn phía len vào da thịt, lại tăng thêm cảm giác ẩm ướt lạnh lạnh khó chịu, nàng không khỏi khẽ động thân mình.

Xưa nay Hoàng đế ngủ không sâu, người bên gối động một cái cũng cảm giác được, hẳn trở người, cánh tay dài ôm eo Bích Đào, trong lời nói mang theo âm mũi mờ mờ: "Ngủ một lát nữa đi."

Còn nóng hơn nữa.

Tuy Bích Đào buồn ngủ mắt lim dim nhưng lại nghe theo lí trí mà điểm một cái lên trán hẳn, nũng nịu lầu bầu: "Nóng như lò lửa."

Hoàng đế cũng không mở mắt, dứt khoát vùi đầu vào gáy nàng làm ồ, hơi thở nóng hổi thổi lên làn da mềm mại trắng mịn của nàng, hẳn không đầu không đuôi thở dài một câu: "Trúc phu nhân [1]."

[1] Trúc phu nhân: còn được gọi là thanh nô, là một chế phẩm được làm từ trúc có hình trụ tròn. Vào mùa hè nóng bức ở Giang Nam mọi người đều thích dùng những vật dụng làm từ trúc trong phòng ngủ, trúc phu nhân là dùng trúc bện lại, là vật giúp giải nhiệt mùa hè, có thể ôm cũng có thể gác chân. Trúc phu nhân dài chừng một thước, rộng ruột, bốn phía có trúc

bện lại thành lưới, dựa theo nguyên lí "hẻm nhỏ thông gió" mà làm, khiến người dùng mát mẻ. Trong tục cưới truyền thống ở Trung Quốc cho rằng trúc phu nhân là vật tượng trưng cho nam tính, là vật có nhiều dương khí nhất, cũng là vật thần thánh nối đôi tông đường, ở bên trong trúc phu nhân luôn có hai quả cầu nhỏ, chơi rất vui... Ở đây Hoàng Thượng đang trêu Bích Đào là cái gối trúc. (Nhìn thế nào cũng giống cái lồng nhốt lợn, thật không thể hiểu người xưa aaa)

Mặc dù vật nhỏ sợ nóng nhưng mùa hè ôm nàng luôn có một luồng khí mát lạnh, rất thoải mái, vẫn tiện nghi cho hẳn.

Bích Đào trước tiên là ngần ngại, sau đó thì giận dữ, tiếp theo không biết suy nghĩ cái gì, ánh mắt lại dần dần sáng rõ, ánh sáng trong suốt thoáng qua, cuối cùng quả thực nhìn không được, đập trán vào giữa mái tóc dày của hắn cười: "Thang bà tử...[2]"

[2]Thang bà tử: Là vật dụng dùng để sưởi ấm, sau khi đổ đầy nước nóng vào bên trong thì đặt trong chăn để ấm hơn. Bình tròn làm từ đồng hoặc gốm, phía trên có làm một cái nắp hình xoắn ốc, nước nóng được rót vào từ chỗ này.

Giọng nói mềm mại tơ kéo dài, giống như ngô nông nhuyển ngữ [3] vùng sông nước Giang Nam, lại càng khiến cho xưng hô kia ở trên người đương kim Hoàng Thượng càng buồn cười.

[3] Ngô ngôn nhuyển ngữ: thường dùng để chỉ tiếng địa phương ở Tô Châu như tiếng Tô Châu, tiếng Thượng Hải, v.v... so với những tiếng địa phương khác thì ngô ngữ mềm mại uyển chuyển hơn, cho nên mới có danh xưng "Ngô ngôn nhuyển ngữ".

Hoàng đế nghe xong ngẩng đầu "cộp" một cái, Bích Đào bất ngờ không kịp đề phong trán bỗng nhiên bị đập một cái, lập tức bị đau, nước mắt lưng tròng nói: "Chàng chàng chàng!"

"Tính tình trẻ con, trăm không so đo với nàng." Tuy Hoàng đế không nghĩ tới là sẽ cụng đầu nàng nhưng tên gọi kia quả thực khiến người đời phì cười. Giờ phút này thấy nàng đau dù thấy đau lòng nhưng vẫn thông dong cười nói, sau đó đưa tay xoa nhẹ lên chỗ bị đụng kia.

"Da mặt vẫn non nớt như vậy." Hắc cười trêu ghẹo.

Có thợ đâm bóp miễn phí, Bích Đào dĩ nhiên sẽ không giận dỗi mà nói "không thèm người xoa" gì đó, huống chi da mặt non vẫn tốt hơn da mặt dày nha. Nàng hơi nhóm dậy, Hoàng đế liền tự động đưa cánh tay qua làm gối đầu cho nàng, một cái tay khác sẽ chầm chậm xoa xoa, lại còn ngang bướng thối lên hai cái: "Sao nào?"

Hiện tại Bích Đào đã nửa dựa vào ngực hắc, thoải mái nhắm mắt lại nói: "Đau cũng không đau lắm, chỉ có chút nóng thôi." Sau đó giống như thương xót mà nói: "Nếu đổi tay thành túi băng thì tốt quá rồi."

Tay của Hoàng Đế xoa nặng hơn, chọc nàng một cái, bất mãn hừ một tiếng: "Đổi thành túi băng hả?"

"Ây da đau quá!" Bích Đào hô to một tiếng, mặt nhích sang chỗ khác không cho hắc đụng tới, nhìn điệu bộ kia nếu không phải đang mang thai bảo bảo chỉ e cũng muốn lăn sang chỗ khác, cách càng xa càng tốt.

"Đang nói chuyện nghiêm túc với Hoàng thượng mà." Bỗng dưng nàng quay lại, mắt nhìn thẳng hắc, một chút cũng không thấy sợ, lại còn trách móc nói: "Chuyện của Trinh Mỹ nhân..."

Sắc mặt Hoàng đế chợt trầm xuống.

"Thế nào?" Nàng còn chút mơ hồ không phản ứng kịp, suy nghĩ hồi lâu rồi tủi thân nhìn hắc nói: "Thiếp làm nàng ta bị thương, chàng không vui." Đôi con ngươi như quả nho tím giống như điểm sương sớm, ươn ướt, lóng lánh, rất trêu chọc người khác.

Trong lời nói không nói tới tố cáo nhưng không một chữ nào mà không tố cáo hẳn đang bắt nạt nàng.

"Không phải nàng." Hắc vừa nói, dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Chuyện kia Hùng Nghiêu đã nói đúng sự thật với trẫm, lại khẩn cầu trẫm xử lí khoan hồng. Mặc dù tâm tư nàng ta bất chính nhưng nhìn trên phân thượng của Hùng Nghiêu trẫm tạm thời không xử phạt nàng ta. Nàng muốn phát tiết bất mãn là chuyện thường..." Hắc vừa nói vừa hôn lên chỗ bị đụng đỏ đỏ kia của nàng, nghĩ tới điệu bộ trước sau như một của nàng, bất chợt cười lên.

"Trẫm cũng biết nàng sẽ không chịu tội thân được mà."

"Nếu Hoàng thượng đã biết còn không thay người ta dạy dỗ nàng ta, còn giả vờ cười nói với nàng ta lâu như vậy, hại thiếp còn mệt mỏi như vậy." Nàng đương nhiên được đăng chân lân đăng đầu, bắt đầu nhõng nhẽo.

"Được voi đòi tiên." Hắc liếc nàng.

Bích Đào sờ mũi một cái, hình như có một chút. Nàng suy nghĩ chốc lát, chuẩn bị biểu lộ phẩm chất tốt đẹp tâm địa lương thiện của mình: "Thái y nói rạch không sâu lắm, sẽ không lưu lại sẹo đâu."

Đối với chuyện này, Hoàng đế lại không để ý lắm, dù sao hiện giờ hắc chỉ nghỉ ở Dực Khôn cung cũng không quan tâm những cung phi khác có xinh đẹp hay không. Cho dù Trình Mỹ nhân bị hủy dung, Kiến An Hầu phủ còn một ngày, hắc cũng sẽ ban cho nàng ta một chén cơm, cũng không liên quan nhiều tới gương mặt.

Bích Đào cân nhắc sắc mặt của hắc, trong lòng đã có tính toán. Con người của nàng chuyển tới chuyển lui, dịu dàng trách mắng: "Nếu không phải vì nàng ta, thì sao lúc này Hoàng thượng lại giận dữ chứ?"

"Trẫm nghĩ đến..." Hoàng Đế sắp nói, thấy khóe môi nàng khó che giấu độ cong đang vênh lên, dừng lại, phượng mâu nhướn lên, cười như không cười nhìn nàng: "Nàng không biết?"

Gần đây trong cung lưu truyền sôi nổi, nói Quý phi rạch mặt Trinh Mỹ nhân là do ghen tị nàng ta trẻ tuổi mỹ mạo, rất sợ nàng ta một khi được sủng ái. Sau này sẽ giẫm lên đầu mình mà làm việc, từ đó không chút niệm tình Trinh Mỹ nhân đã cứu giúp, mà tiến hành hãm hại. Bởi vì chuyện rạch mặt là thiên chân vạn xác cho nên mặc dù lý do càng bịa càng hoang đường nhưng trung tâm chủ đề cũng không thể ngoài chuyện Quý phi "cố ý" sửa trị Trinh Mỹ nhân, cung nhân cũng đều tin tưởng chân tướng như vậy.

Vật nhỏ trông coi một cung, lại có quyền cùng xử lý lục cung, nàng không thể không biết.

Nàng thấy nói dối bị hắt nhìn thấu, bày trò vô sỉ dùng ngón chân cạy cạy: "Thiếp không biết thật mà." Đầu ngón chân mập tròn quẹt qua quẹt lại trên bắp chân Hoàng đế, mịn màng mang theo nửa phần ỷ lại, đừng nói tới Hoàng đế bị cạy cạy như thế trong lòng mềm nhũn cỡ nào.

"Bớt nhõng nhẽo với trẫm đi." Tuy nói như vậy nhưng khóe miệng Hoàng đế vẫn vui vẻ giương lên, vẻ mặt cũng không khó coi như vừa rồi nữa, mang theo mấy phần thương lượng với Bích Đào: "Thấy dáng vẻ của nàng, hẳn đã nghĩ ra cách xử lý thế nào rồi phải không?"

"Lời đồn đại chỉ dừng lại khi gặp người thông minh." Nàng giống như không quan tâm nói: "Người trong cung chính là thích mới mẻ, lời này truyền lâu rồi bọn họ có một ngày bọn họ cũng cảm thấy không thú vị nữa, cũng chẳng thèm nói tới. Không chứng không cứ, không đả thương được thiếp chút nào đâu." Tiếng nói vừa dứt, thấy hắt có dấu hiệu sắp chuyển mây đen, liền lấy lòng cười một tiếng.

"Tốt xấu gì thiếp cũng là Quý phi mà, chính là dựa vào yêu thương của Hoàng thượng bọn họ cũng không dám quá mức đâu."

Đùa gì chứ, lời đồn này nàng giữ lại còn có hữu dụng, bây giờ giành xử lí trước thì hiệu quả sau này cũng không còn tốt như vậy nữa. Chẳng qua chuyện hãm hại quốc mẫu này, vẫn nên đừng nói với Hoàng đế. Nàng thở dài, dù thế nào thì Hoàng hậu cũng là thê tử kết tóc của Hoàng đế, hẳn là hẳn không hy vọng mình làm quá đáng đâu. Ừ, nói thế nào cũng phải để chút mặt mũi cho hẳn.

Hoàng đế suy nghĩ, cảm thấy cũng không phải vấn đề lớn. Dù sao cũng không nghiêm trọng như lúc đầu đồn đãi Thừa Cảnh là ác quỷ nhập thân, hậu cung nhiều thị phi, nếu nàng không để ý thì cũng không sao. Chẳng qua cho dù không cần dùng thủ đoạn lôi đình để trấn áp cũng phải khống chế nó ở trong phạm vi nhất định, chuyện này hẳn sẽ tự sai người xử lý, không cần nói với nàng: "Nghe nàng vậy."

Hai người có cùng nhận thức, lại dính nhau một lát rồi bảo người hầu hạ thức dậy.

"Chiều nay Hoàng thượng không phê duyệt tấu chương sao?" Bích Đào hiểm khi dụ dàng cài đai lưng cho Hoàng đế, lúc cột đến nút cài cuối cùng thì hỏi. Thực ra nói cài đai lưng, cũng đã do cung nhân giúp Hoàng đế mặc xong rồi, nàng chỉ thay hẳn kéo kéo ống tay áo, vuốt thẳng nếp nhăn mà thôi.

Chẳng qua động tác này khiến cảnh tượng càng thêm ảm áp.

Hoàng đế ngoắc ngoắc khoe môi, chọc nàng: "Trẫm ở bên cạnh nàng được không?"

Sao lại không được chứ.

Thực ra Bích Đào là một người có tính ỷ lại vô cùng nặng, lại không phải loại ỷ lại mà đẩy cho người khác làm mà là vui vẻ khi có người ở bên cạnh, giống như lúc ở hiện đại thì dính lấy ông nội, sau đó chọc ghẹo anh trai, cũng biến tướng thành hấp dẫn chú ý của người khác. Đại khái cũng do cha mẹ công việc bận rộn nên lơ là nàng. Chẳng qua sau khi trưởng thành dần dần học được cách độc lập, tính ỷ lại này cũng không biểu lộ rõ ràng nữa.

"Như vậy có được không?" Nàng vui mừng nháy nháy lông mi như cây quạt nhỏ của mình: "Những đại thần kia có nói thiếp mê hoặc quân chủ không?" Nghĩ rồi lại cau mũi một cái.

Hoàng Đế bật cười: "Thỉnh thoảng thôi mà, không sao." Sao mà hỏi một lát liền nâng cao nàng đến mức độ này chứ.

Chẳng qua nhìn nàng rất mong đợi mình có thể ở lại, ừm, hẳn cũng sẽ không nói là điều này khiến tâm tình hẳn trở nên thoải mái mà vui sướng. Ngồi ôm thiên hạ và mỹ nhân, thì ra còn không bằng một mình nàng khiến tâm tình hẳn vui sướng. Nhất thời hẳn có chút tiếc nuối cho năm tháng lúc trước, không sớm giam nàng ở bên cạnh mình.

"Muốn trằm bên cạnh nàng làm gì?"

Nàng cắn đầu ngón tay suy nghĩ một lát, quyết định: "Đánh cờ đi."

"Hửm?" Hoàng Đế có chút không phản ứng kịp, hẳn nhớ tài đánh cờ của vật nhỏ... không tốt, nàng cũng không đánh thường xuyên.

Thân là phụ nữ có thai, tâm tình của Bích Đào rất không ổn định, vừa thấy vẻ mặt này của Hoàng Đế nàng liền nổi điên: "Đánh cờ thì sao, thiếp không thể đánh cờ sao?"

Hoàng Đế thấy vậy vội vàng vờn người qua, vuốt vuốt lưng nàng: "Ai nói, ai dám nói không được trằm chém đầu hẳn. Ngoan, không được

tức giận, trấm đánh cờ với nàng." Hấn trấn an hồi lâu không thấy hiệu quả, thấy nàng bĩu môi không vui, rốt cuộc trái lương tâm nói một câu: "Ừm... Còn có thể thuận tiện dạy bảo bảo một chút, cho nàng làm tấm gương tốt."

Nàng thoáng đổi mặt, nghe nói vậy lại ngọt ngào cười lên: "Thiếp cũng nghĩ như vậy."

"..."

Vì vậy hai người "tấm gương phụ mẫu tốt" đang không ngừng đánh cờ trải qua một buổi chiều vi diệu, giờ khắc này Hoàng đế cũng hy vọng từ trong thâm tâm, vật nhỏ mang thai này là nữ nhi.

Ít nhất tài đánh cờ đối với công chúa mà nói thì cũng không nghiêm khắc như Hoàng tử.

"Nương." Đến khi Thừa Cảnh tan học, vừa nghe nói nương mình ở nội thất thì lập tức bay vào, đợi đến khi nhìn thấy bóng người mặc đồ mình hoàng đang ngồi đối diện thì chớp mắt kêu lên: "Ô, phụ hoàng."

Hoàng đế tay cầm viên cờ trắng nhìn hấn một cái, vừa chơi cờ nhàn nhạt nói: "Lễ nghi của Hoàng tử quên mất rồi hả?"

Thừa Cảnh dừng một chút, rồi hành lễ đằng hoàng với hai người: "Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, mẫu phi."

Bích Đào cười tủm tỉm nhặt từng viên cờ trắng đặt vào lòng bàn tay, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Hoàng đế nói: "Không thể để Hoàng Thượng ước hiếp nhi tử của thiếp vô ích, dù sao thiếp cũng phải đòi chút lãi từ Hoàng thượng chứ!"

Hoàng Đế đỡ trán: "...". Lại để cho nàng có cớ chơi xấu như vậy, quả thực vất vả cho nàng rồi.

Thấy nương vồ vồ vào chỗ ở phía trước, Thừa Cảnh cong mắt leo lên giường, dưới ánh mắt tràn đầy uy áp của phụ hoàng mà ngồi đàng hoàng.

"Hôm nay học gì?" Hoàng Đế nhìn thế cờ có xu hướng suy tàn, trong lòng bất mãn, vật nhỏ lại vì người khác mà tính sổ với hần. Cả người hần không thoải mái, giọng nói kiểm tra bài tập của hần như ngày thường không tự chủ được mà nghiêm khắc hơn.

Thừa Cảnh mím môi, cũng xụ mặt nhìn phụ hoàng hần: "Luận ngữ, thái bá nói rằng: Dân có thể sai sử nhưng không thể không biết."

"Biết ý nghĩa là gì không?"

"Sư phó nói đối với lão bách tính nếu như họ có thể đảm nhiệm hoặc làm chút chuyện gì đó thì cứ để họ làm. Nếu không thể thì phải dạy họ, để họ biết nên làm thế nào."

Dân có thể sai sử, không thể không biết.

Sắc mặt Hoàng đế hơi dừng lại, nhưng hồi tưởng lại ý câu nói kia của nhi tử, gõ gõ bàn cờ hỏi: "Vậy con lí giải thế nào."

Khóe miệng Thừa Cảnh khẽ nhếch lên, giống như tiểu hài tử khoe khoang vậy nhưng đồng thời lại cũng có ý kiêu chế khoe khoang: "Nhi thần cho là, người ở trên cao hướng dẫn dân chúng có lúc chỉ có thể khiến dân chúng làm theo chỉ đạo của ta nhưng không thể để dân chúng hiểu hết những dụng ý trong chỉ thị của ta."

Hoàng đế khẽ run, tiếp đó như có điều suy nghĩ.

Hần không dựa theo ý của sư phó mà nói ý nghĩa của câu đó, mà lại hiểu theo ý khác. Hơn nữa... càng thích hợp với tâm tính của người có vị trí cao.

Ngay cả Bích Đào cũng đối với câu này mà sinh ra những suy nghĩ khác. Nàng đột nhiên cảm giác được mình không cần rải đường hết cho nhi tử, Hiền phi người này nhân giới không rộng, cẩn thận dè dặt, cho dù có dã tâm cũng không dám bước ra một bước, không đủ gây sợ hãi. Mà Nhị hoàng tử, mặc dù có chênh lệch tuổi tác nhưng chỉ cần có Hoàng đế chăm sóc thì cũng không bằng làm cục đá mài dao cho Thừa Cảnh.

Dù sao nàng cũng không thể chiếu cố hẳn cả đời được.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Lời Đồn

Edit: Mẫn Lương nghi.

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Tuy rằng lời đồn đại trong cung được Hoàng đế khống chế nên không truyền ra ngoài, nhưng mọi người vẫn cảm thấy Quý Phi hành sự thật đúng là tàn nhẫn, ác độc. Lúc ấy Trinh Mỹ nhân thật sự lao ra chắn cho nàng, sau đó nàng thậm chí còn không cảm kích, chỉ lo lắng thánh sủng giảm bớt vì Trinh Mỹ nhân có dung mạo tuyệt luân nên hủy dung của Trinh Mỹ nhân, dù cho là ai đi chăng nữa, khi nghĩ tới đều cảm thấy sờn tóc gáy.

Tình cảnh ngay lúc đó cũng chỉ có ba cung nữ bên cạnh Tiết Bích Đào biết được, những người còn lại đều làm việc ở gian bên ngoài, mà ba người Vân Lũ quyết định sẽ không tiết lộ việc chủ tử làm. Trừ Tú Cung là bên đầu tiên phủ nhận, sau lại truyền nhiều người mới ủy khuất nói rằng là do Quý phi thất thủ gây ra, nhưng nội dung ngôn ngữ dường như không muốn đắc tội đến Quý Phi, càng làm cho người ta khó có thể biết được, đành tin là thật.

Mặc dù là người của Dực Khôn Cung, đi đường hay làm việc cũng không còn nhẹ nhàng tùy ý như trước nữa, lúc nào cũng phải thấp thỏm nhìn thần sắc của chủ tử, sợ nàng không hài lòng.

Tình hình cứ như vậy giằng co một thời gian, lại đạt tới đỉnh điểm khi một chuyện xảy ra làm đảo lộn mọi thứ.

"Cái gì!? Quý phi nương nương bị thương?" Mấy cung nữ phụ trách công việc vẩy nước quét nhà ở đình viện của Trường Xuân Cung ngạc nhiên, lập tức xích vào bên người cung nữ đang ra vẻ thần bí kia: "Sao lại như vậy? Mau nói."

Cung nữ kia thấy nhiều người tụ tập lấy mình làm trung tâm, e hèm vài tiếng lấy giọng, ngó ngang ngó dọc một chút, cuối cùng mới nhỏ giọng nói: "Sáng sớm hôm nay Quý phi nổi hứng, muốn ăn trưa xong đi một vòng Đào Yêu Quán. Tuy nói Quý phi hiện giờ đang mang thai không thể khiêu vũ, nhưng nàng nói chỉ là đi hai vòng cho tiêu cơm, Hoàng thượng cũng cho phép nàng đi."

Ánh mắt các cung nữ sáng lên, trông mong nhìn nàng, chờ nàng kể tiếp.

"Cũng không biết vì sao đang đi tới giữa hành lang, tấm ván gỗ kia tự dưng thụt xuống, Quý phi nhất thời không thể đứng vững, suýt nữa ngã ngửa trên mặt đất!"

"Xôn xao" Đôi mắt những cung nữ xung quanh càng sáng, không có gì cảm thấy bất ngờ cho thấy không phải bất quái bình thường mà là cực kỳ bất quái!

"May mắn là đại cung nữ Sơ Hiếu đi bên cạnh Quý phi tay mắt lanh lẹ, lập tức chạy lại đỡ Quý phi, lại có thêm hai người nữa giúp đỡ mới ổn định được. Chẳng qua dù vậy, chân mà Quý phi giẫm lên tấm gỗ bị hư đó vẫn bị thương, máu tươi đầm đìa, nghe nói Hoàng Thượng lúc ấy đang ở Ngự thư phòng triệu kiến các nội quan đại thần, vừa nghe Triệu công công bẩm báo, ngay lập tức phát hỏa! Muốn đem hết tất cả những người trông coi ở đó đem đi chém hết."

"Trời ơi!" Mọi người làm như không chịu nổi hình ảnh quá mức huyết tinh, che miệng kinh hô, bộ dáng vô cùng giống nhau.

"Sau khi tra mới biết, tấm ván gỗ dùng để lót trên hành lang Quý phi đi qua ấy là bị người lấy hàng kém chất lượng tráo vào, dưới hành lang đó thật ra chính là lu nước, tuy đại đa số bên trong không chứa nước nhưng không phải là không có. Những ván gỗ đó một khi bị ẩm ướt thì bên trong sẽ nát bầy, chỉ cần giẫm nhẹ một cái là hỏng."

Sau khi chân tướng bị vạch trần, đình viện trở nên vô cùng yên tĩnh, mọi người lập tức đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hầu hết đều suy tư xem "Ai là hung thủ?".

Cho đến khi một giọng nói sợ hãi vang lên: "Chuyện này sẽ không liên quan tới Hoàng hậu nương nương sao?" Mọi người nhìn lại, là một cung nữ tết tóc hai bên, đội một bông hoa lụa màu xanh lá cây rất nổi bật, nói.

Nhìn dáng vẻ mập mập nộn nộn kia, có thể biết là mới tới.

"Người thì biết cái gì? Chuyện này có liên quan gì tới Hoàng hậu nương nương?" Những cung nữ còn lại dựa vào việc mình đã ở trong này khá lâu, lập tức bác bỏ lời nàng kia nói: "Ở chỗ này làm tổn hại danh tiếng Hoàng hậu nương nương, nếu người khác trong cung nghe được thì sẽ như thế nào chắc người hiểu? Đúng là nói không thành có!"

Cung nữ vừa kể chuyện kia nhìn nàng nhiều hơn một chút, hơi suy nghĩ. Lúc sau liền ngăn lại lời nói của các nàng: "Nàng nói cũng không phải không có đạo lý. Chuyện ở lục cung, Hoàng Thượng đều giao cho nương nương của chúng ta tới tiếp quản, lúc ấy cũng là thời điểm xây dựng Đào Yêu Quán. Chúng ta giữ tiếng cho nương nương, người ngoài lại nghĩ muốn nói xấu ngài như vậy."

Có cung nữ cười lạnh: "Quý phi nương nương kia không phải không cùng nhau giải quyết quyền lợi sao, tại sao không phải nàng tự động tay động chân chứ."

Nàng vừa dứt câu, liền phát hiện những người xung quanh nhìn nàng giống y như nhìn một tên ngốc. Cái hành lang kia là Quý phi xây dựng, người bình thường không được đi vào, Quý phi tự động tay động chân vô làm gì!?

Nàng hơi tức giận trừng lại mọi người, nhưng cũng không nói gì thêm. Nàng nói là nói như vậy, nhưng trong lòng cũng nghĩ Quý phi sẽ không ngốc tới nỗi tự gây rắc rối cho mình.

"Ta nghĩ nên bẩm báo chuyện này lên cho nương nương biết đi." Cung nữ kể chuyện kia quyết tâm nói.

Cung nữ đầu đội hoa lụa kia then thùng cười, đưa ra chủ ý cho nàng: "Tỷ tỷ, không bằng tỷ tỷ đi nói cho Đình Lan tỷ tỷ trước? Nếu Đình Lan tỷ tỷ cảm thấy đó không phải là chuyện lớn thì cũng không cần khiến cho nương nương tổn phí tâm tư."

"Vẫn là người nghĩ chu toàn." Cung nữ kia ôn hòa mỉm cười, sau đó đi vào trong điện.

Những cung nữ khác nhìn nhau, có một người nhin không được, cuối cùng vẫn hỏi: "Việc này, chắc không phải nương nương của chúng ta làm... đúng không?"

Mọi người đồng thời run lên, trừng mắt nhìn nàng một cái, ý là nàng chớ có nói năng hàm hồ. Nhưng chỉ thấy các nàng không nói gì, trong lòng lại có vài phần đồng ý với lời này.

Từ khi Quý phi nương nương vào cung, Hoàng hậu nương nương liền không có được một ngày yên bình. Nói rằng trong lúc hồ đồ làm ra chuyện như vậy... cũng hợp lý.

Các cung nữ kia nghĩ như vậy, không để ý đến cung nữ mới tới kia khoe môi cong cong, có chút hài lòng vì đã hoàn thành xong nhiệm vụ.

"Thiếp thân biết nơi ở của nương nương không thiếu được liệu lạ, nay thiếp thân đem dâng lên một bát canh xương sườn hầm củ sen, hy vọng nương nương có thể sớm ngày bình phục." Dương Tuyền thị ngồi trên ghế thêu cạnh mép giường, mỉm cười lấy lòng.

"Người có tâm." Bích Đào gật đầu: "Phụng Tử, đưa canh vào trong phòng ăn, chút nữa để ta ăn tối."

"Vâng."

Dương Tuyền hầu biết Quý phi không thích những lời nói giả tạo khách sáo, không thích có nhiều người tới bái phỏng, nhưng nàng dựa vào Quý phi mới không bị người ta khinh, bắt được cơ hội nên mới nhiều lời vài câu, mục đích là muốn thân cận Quý phi hơn.

"Nương nương có biết hiện nay trong cung truyền ra rất nhiều lời đồn hay không?"

"Bốn cung chỉ lo dưỡng thương, không chú ý tới việc này." Bích Đào dường như có chút hứng thú, nâng nâng mi: "Nói thử xem."

Dương Tuyền thị thấy thế liền ngồi thẳng lên, chậm rãi nói: "Lúc trước Hoàng Thượng muốn chém đầu mấy người trông coi kia, do nương nương khuyên nhủ và nói tốt vài câu nên mới bác bỏ. Bọn họ đương nhiên nhớ tới thiện tâm của nương nương, tuy trên mặt không dám biểu lộ ra gì nhiều, nhưng nghe nói có ngầm đồn đãi Hoàng hậu nương nương đã mua chuộc bọn họ, người không quen nhìn thấy nương nương được sủng ái nên mới làm ra chuyện này."

"Hoàng hậu?" Bích Đào mỉm cười: "Lời này nói ra có chút ý tứ."

"Cũng không phải..." Dương Tuyền thị liếc mắt nhìn Quý phi, có chút không hiểu được ý trong lời nói của nàng, cuối cùng vẫn chỉ đơn giản nói ra tình hình thực tế: "Còn có tin đồn Hoàng hậu nương nương ghen ghét phi tần được sủng ái, nàng cũng chỉ có một đứa con duy nhất là công chúa, chuyện Hoàng thượng ít con nối dõi dường như là do nàng giở trò. Giống Ngô Tiệp dư, đó là người trước mặt nàng được sủng ái, Hiền Phi và An Quý nhân là hai người không được sủng lại không gia thế, nàng lười tính kế, Mẫn Quý Tần thì tự nhiên có Thái Hậu chống lưng."

Bích Đào cười mà không nói, chỉ dùng ánh mắt ý bảo nàng tiếp tục.

"... Lúc trước Mật Tiệp dư vì quá được sủng ái, Lệ Tu Dung không nói, trực tiếp hạ tuyệt tử được làm nàng không thể mang thai. Mà nương nương ngài... Lại là một ngoại lệ."

"Cho nên mọi người đều nói, Hoàng hậu nương nương ở trên phương diện có con nối dõi không thể bằng ngài, chỉ là không từ thủ đoạn, làm ra cấm được, lời đồn về những việc này, kỳ thật là do tâm nàng sinh ra ghen ghét mà thôi."

Loại đồn đãi đó thật thật giả giả, nghe được nhưng mà cũng có phần rất đáng tin. Bằng không hiện giờ trong cung cũng không huyên náo như vậy, chỉ sợ cung nhân của Trường Xuân Cung nghe nhiều rồi, đều cảm thấy chủ tử nhà mình có lẽ vì ghen ghét quá mà làm ra những chuyện này.

Rốt cuộc động cơ là gì, sự thật như thế nào, thời gian sẽ là câu trả lời tốt nhất.

"Mấy lời này các người ở đâu cũng nói?" Bích Đào nghiêng đầu cười nhìn nàng, hỏi.

Dương Tuyền thị bị dọa cho nhảy dựng, lập tức làm sáng tỏ: "Sao lại như thế được... Thiếp thân cũng không phải là người lắm mồm." Nàng cảm

thấy Quý phi có lẽ thích nghe những lời này, mới vừa rồi nhiều lời vài câu, nhưng mà ngày thường nàng cũng đâu dám nói gì Hoàng hậu.

Người trong cung bắt lỗi phi tần không ít, đồn đãi truyền lưu giữa các cung nhân còn an toàn hơn truyền ra từ miệng của phi tần. Đương nhiên, nếu như cung nhân của bản thân ở trong cung bị bắt được, cũng sẽ bị trị về tội quản giáo không nghiêm. Nàng ở phương diện này vẫn là tương đối cẩn thận.

"Không có là tốt." đầu ngón tay phấn hồng tự nhiên xẹt qua tấm chăn gấm mỏng, miết nhẹ lên đường cong của hai cành cây liền cành quấn lấy nhau in trên chăn gấm, Bích Đào không chút để ý nói: "Thân là cung phi, lời này nói ở Dực Khôn Cung thì không sao, nhưng nếu nói ở chỗ khác, khó mà chắc chắn rằng Hoàng hậu nương nương nghe xong sẽ không tức giận, sau đó nói bốn cung quản giáo không nghiêm, không có quy củ gì."

Lời vừa dứt dường như vô hình chung đã khẳng định những lời đồn đãi kia là thật, Hoàng hậu sẽ bởi vậy thẹn quá hóa giận.

"Nương nương nói phải, thiếp thân đa tạ nương nương dạy bảo." Dương Tuyền thị xoay người, đứng dậy thi lễ. Xem ra Quý phi có vẻ hài lòng về lời nàng vừa nói, chỉ là không muốn mượn từ miệng nàng nói ra, ừm, nàng có thể suy xét khiến cung nhân quạu gió thêm cùi, làm việc này trở nên lớn hơn, rồi rắc hơn.

Nói vậy Quý phi sẽ không thể không cao hứng.

"Dương muội muội tới thật sớm." Lệ Tu Dung và Sơ Hiếu lạnh nhạt tiến vào, màn lụa được vén lên, lộ ra khuôn mặt trương diễm, xinh đẹp như phù dung, nàng tiến tới mỉm cười thi lễ: "Nương nương thứ tội, thiếp thân không phải cố ý tới muộn."

"Các người có lòng, cũng không cần câu nệ vấn đề sớm hay muộn." Bích Đào mỉm cười miễn lễ cho nàng.

"Nường nường tuy không trách tội nhưng thiếp thân vẫn cảm thấy có lỗi." Lông mi của nàng khẽ nháy, để lộ ra một tia vui sướng khi người gặp họa, đi thẳng vào vấn đề: "Giữa đường nghe nói Trữ Tú Cung đã xảy ra chuyện."

"Chuyện gì?"

"Khuôn mặt của Trinh Mỹ nhân bị Quý phi nường nường vô ý làm bị thương, nhưng mà Thái y đã nói không sao, nghỉ ngơi đầy đủ sẽ không có sẹo rồi. Hôm nay sau khi kiểm tra lại thế mà nói khác đi, bảo rằng miệng vết thương chuyển biến xấu, mặc dù vẫn không sao nhưng có thể sẽ lưu lại sẹo. Đang êm đẹp như vậy sao lại chuyển biến xấu? Vị kia không chịu bỏ qua, ra lệnh tra rõ, náo loạn làm cho Trữ Tú Cung không được yên bình."

Bích Đào cười cười, trong lòng hiểu rõ. Đây có lẽ là An Quý nhân đắc thủ, nàng vốn rất am hiểu y thuật cùng chế thuốc, có bản thân mình nâng đỡ, ở Trữ Tú Cung cũng không phải không có người chống lưng.

Bản thân nàng năm đó ở Phương Hoa Các, tuy rằng nhất thời chán nể được đầy tớ, nhưng mà muốn thu phục thì lại chẳng phải chuyện ngày một ngày hai. May mà nàng được ân sủng không ngừng, đối đãi với người khác thật hào phóng, mọi người mới dần dần có nỗi nhớ nhà. Dù vậy, phía sau còn có một vị Vân Thanh.

Lúc Trinh Mỹ nhân vào cung địa vị còn thấp, ân sủng thường thường, cho dù gia thế không tồi, nhưng muốn lập tức thu phục toàn bộ cung nhân, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

"Tra được rồi sao?"

Lệ Tu Dung nghe thấy vậy, lặng lẽ dấu đi nụ cười bên môi: "Nghe nói là tra được trong một lọ cao dưỡng da thành phần độc hại, lọ cao dưỡng da đó - lại là Mẫn Quý Tần đưa đến."

Bích Đào thoáng chìm vào suy nghĩ.

Mẫn Quý Tần luôn luôn chú ý đến Trinh Mỹ nhân, cảm thấy nàng có cơ hội, có thể đối đầu với mình, cho nên Trinh Mỹ nhân và nàng cũng có giao hảo với nhau, chỉ là lúc này có lẽ đang hận nàng muốn chết. Một bước này của An Quý nhân thật kỳ diệu.

Cứ như vậy, việc này, nếu như không phải y thuật của Giang thái y không tốt, thì lộ cao dưỡng da kia sẽ có gì đó không bình thường, hoặc là nói thủ đoạn của Mẫn Quý tần quá cao, chọn thảo dược mà lão thái y cũng không thể phát hiện được. Giang Thái y là người của Kiến An hầu phủ, Mẫn Quý Tần sau lưng lại có Thái Hậu, chọn tới chọn lui cũng không thể trút giận được lên đầu ai, hiện giờ Trinh Mỹ nhân có lẽ là đang vô cùng đau đầu.

Nếu là lúc bình thường, còn đang bình tĩnh, nàng có thể nhận rằng lộ cao dưỡng da kia là sau khi vào phủ của nàng mới phát hiện được, nhưng hiện giờ dung mạo đã bị hủy, nàng làm sao có thể bình tĩnh được? Mặc dù bên cạnh có người thông minh phát giác ra, cũng không năng lực tra ra được chứng cứ. Thời gian lâu như vậy, lưu lại dấu vết là chuyện không thể nào.

"Mẫn Quý Tần làm ra việc này thật ngu xuẩn." Bích Đào dịch dịch góc chăn, hơi hơi mỉm cười.

Đưa đồ đó sang cho nàng sử dụng, còn không bằng đưa vàng bạc châu báu tới xem ra còn thỏa đáng hơn, bằng không người ta làm sao có thể chọn đồ vật trên tay nàng chuyển đi. Nàng thật ra trông có vẻ tri kỷ, thu lễ vật người cũng sẽ không thể không cảm kích.

"Nàng kỳ thực lại tới Phương Hoa Các kêu oan, nói cao dưỡng da kia nàng đã từng dùng qua và rất hữu hiệu, Thái Hậu nương nương mới ban cho một lộ. Nàng hảo tâm nhường cho Trinh Mỹ nhân, Trinh Mỹ nhân lại

phản bội nàng, giá họa cho nàng, có thể thấy được tâm địa của nàng đen đúa biết bao nhiêu."

Bích Đào vui vẻ.

Chó cắn chó, miệng đầy lông. Hai người bọn họ sau lưng đều có chỗ dựa, cuối cùng náo loạn đến vậy, cũng không giải quyết được gì.

Như vậy là tốt nhất.

Nhưng mà chờ sau khi hai người rời đi, lại có một vị khách không mời mà tới.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Trâm Bạc

Edit: Loan Sung viện

Beta: Giang Hiền tần

Người tới là vị Thọ vương gia xuất quý nhập thần, không coi thủ vệ trong cung ra gì.

"Sao người đến lâu như vậy rồi mà vẫn không bị ai phát hiện ra?" Bích Đào nghiêng đầu, dùng loại ngữ khí vô cùng mong đợi mà trêu chọc hắc.

Thọ vương nhìn thoáng qua chiếc ghế chạm trổ gần mép giường rồi ngồi xuống, ngón tay nâng cằm nàng lên, trêu chọc nói: "Bây giờ ta sẽ để bị người khác phát hiện, sau đó bị bắt giải đến trước mặt Hoàng huynh. Nói rằng quan hệ của chúng ta có sự mờ ám."

Bích Đào đẩy tay hắc ra, bình bình đạm đạm nói: "Vương gia rình trộm nhiều vị cung phi như vậy, sớm nên bị trói lồng heo thả sông." Nàng muốn đặt mình vào số đông cung phi để giảm bớt ảnh hưởng.

"Trói lồng heo..." Hắc cao giọng chữ cuối, lười biếng nói: "Dù vậy cũng muốn có đôi có cặp."

"Không nói nhảm với người nữa." Bích Đào phồng má: "Hôm nay lại là chuyện gì?"

Thọ vương cười rộ lên: "Nghe nói Trường Xuân cung và Trữ Tú cung yêu cầu không ít bình gốm sứ, ngay cả Hàm Phúc cung cũng có không ít."

Âm thanh lúc đó, ta ở trong mật đạo cũng nghe được rõ ràng. Người lại khi dễ các cung phi khác?"

"Là chuyện này sao..." Bích Đào thoáng hoảng hốt, tỏ vẻ không tin được rằng các nàng lại thiếu kiên nhẫn như vậy, sau đó cũng cười rộ lên: "Một người là dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân[1]. Còn người kia là lấy dương mưu chế ngự âm mưu, hẳn là nàng ta không phục. Còn phía Hàm Phúc cung thì thật sự không liên quan đến ta." Mẫn Tiệp dư là bị An Quý nhân kéo xuống nước.

[1] nghĩa là dùng phương pháp của chính người đó trị lại người đó, gần nghĩa với "gậy ông đập lưng ông".

Thọ vương hoài nghi nhìn nàng, cười nói: "Ta đoán chắc là bị người quấy phá."

"...Quấy phá gì chứ, ta cũng không phải ma quỷ." Bản thân ta đã là hồn ma rồi, Bích Đào nghĩ thầm.

"Chuyện cây trâm người nói lúc trước ta đã tra xét qua." Hắc ước chừng thời gian cung nữ quay lại, cảm thấy nên đi thẳng vào chủ đề chính: "Xác thật có vấn đề, mấy ngày gần đây ta lại thấy nó trên đầu A Sênh, tuy rằng trên đầu nàng trâm thoa khá nhiều, cây trâm kia cũng gài ở chỗ khá khuất nhưng nếu để tâm quan sát thì vẫn nhìn thấy. Nhưng bây giờ lại có một vấn đề khác..."

"Hử?"

"Ta muốn lấy được cây trâm bạc kia để xem kỹ lại lần nữa."

Bích Đào hơi giật mình, ánh mắt đảo một vòng cả người hắc từ đầu đến chân, buồn cười nói: "Chuyện này cũng không phải không có cách...Hay người dùng mỹ nam kế đi, ta bảo đảm A Sênh cam tâm tình nguyện đưa nó cho người."

Thọ vương liếc mắt nhìn nàng: "Bốn vương nhất định không thể lấy thân dụ địch, vì nước hy sinh thân mình được."

"Đội đã." Nàng khá miễn cảm với câu nói của Thọ vương, câu nói của Thọ vương làm nàng liên tưởng đến việc chiến tranh rồi lại cầu hòa của hai nước thời gian gần đây, biểu tình bỗng ngưng trọng hẳn lên: "Người bảo ta chú ý tiểu công chúa và Hoàng hậu, không phải người đoán rằng..." Gia tộc Lý thị thông đồng với địch bán nước.

Trên mặt Thọ vương hiếm khi xuất hiện biểu tình ngưng trọng: "Không phải suy đoán mà là ta nhận được tin tình báo." Cho nên mẫu hậu mới an bài hẳn đi tiếp cận A Sinh, bởi vì những người khác thân phận không đủ cao, không thể suốt ngày ở cạnh Công chúa một nước. Hơn nữa, giống như mẫu hậu nói, hẳn tương đối am hiểu về phương diện này.

Bích Đào như vỡ lẽ ra, bỗng dừng nói: "Người nói với ta những điều này không sao chứ?"

"Là người tự đoán ra." Thọ vương buông tay, mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại, tươi cười vừa lười biếng vừa vô lại: "Bốn vương chưa từng nói gì với người."

"Đúng vậy đúng vậy, người chưa từng nói gì hết, là ta tự biết tất cả mọi chuyện." Nàng oán thầm trong lòng.

"Người muốn ta làm gì?" Tin tức cũng không phải lấy không, chắc hẳn hẳn muốn thù lao gì đó.

Nhưng được như vậy thì càng tốt, nếu gia tộc sau lưng Hoàng hậu thực sự có động thái mờ ám thì có thể một lưới bắt gọn thế lực của nàng ta. Không cần nàng phải bố trí từng bước cờ một, mà dù vậy thì cũng không rõ là nàng có đủ thời gian để bố trí không.

"Ta muốn người..." Thọ vương ghé sát vào tai nàng, hạ giọng nói tất cả những bố trí và an bài với nàng.

Lỗ tai Bích Đào giật giật, thoáng né ra một chút, biểu tình sâu xa, suy nghĩ minh bạch nhưng biểu tình lại có chút do dự: "Có thể nắm chắc thời gian sao? Ta sợ Thừa Cảnh sẽ xảy ra chuyện."

"Cháu trai nhỏ của bốn vương, bốn vương sẽ tự mình chăm sóc cẩn thận, người yên tâm đi." Thọ vương nhìn nàng thở dài "Nếu trực tiếp đưa vật đó cho Hoàng huynh, huynh ấy dù tin tưởng nhưng vẫn sẽ cho Lý thị một con đường sống, nhân dịp lần này bọn họ sẽ làm khá quy mô, chúng ta khiến cho ba bên giáp mặt, vạch trần triệt để."

"Cho dù bên trong không có vật gì đi nữa thì việc họ phái ra nhân thủ cũng chứng tỏ trong lòng bọn họ có quý, nếu không có người, chúng ta cũng có thể tìm ra cách khác. Lúc này địch ở ngoài sáng mà chúng ta lại ở trong tối, là chúng ta nắm quyền chủ động, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Trong lòng Bích Đào phân tích lợi hại một phen, cuối cùng cũng gật đầu: "Khi nào người tiến cung?"

"Việc này phải làm nhanh, chỉ sợ chậm trễ thì đồ vật đó thực sự không còn. Ngày mai ta lập tức vào cung gặp mẫu hậu."

"Được, ta sẽ tận lực phối hợp."

"Chuỗi vòng san hô đỏ trên tay người khá đẹp đấy." Lúc hần sắp đi, liếc mắt thấy chiếc vòng hồng ngọc trên tay nàng, khen một câu.

Nàng lắc lắc tay, tươi cười đắc ý, giọng nói mang vẻ khoe khoang: "Là của Hoàng huynh người cho ta đấy."

"Xem đức hạnh của người kìa." Hắc búng trán nàng một cái, đứng dậy để một chiếc hộp điểm tâm nhỏ trên bàn: "Lễ vật thăm bệnh, loại điểm tâm mới nghiên cứu ra, hình như là mùi hoa hồng nguyệt quý người thích, hương vị cũng ổn."

"Là hoa hồng!"

"Ừ, hoa hồng." Hắc lười nhác, nói lấy lệ: "Lần sau ta tới, ta muốn rượu hoa quả... có thêm nhiều nước thạch lựu."

Bích Đào không trả lời, mở hộp điểm tâm làm bộ dáng sắp ăn, hắc cười cười, phất tay áo rời đi.

Mùi bánh nồng đậm hương hoa hồng, ngọt mà không ngấy, hương vị lại không gắt. Nàng dựa vào gối mềm, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Ừ, thỉnh thoảng bị thương một chút cũng không tồi.

Ngày hôm sau, Thọ vương tiến cung thỉnh an Thái hậu, quả nhiên tiểu công chúa cũng đi theo hắc vào cung, đến Dực Khôn cung làm khách.

"Nương nương, Hoàng thượng tới." Phụng Tử cầm một đóa sơn chi mang theo hương thơm thanh mát vào chiếc bình hoa hình mỹ nhân, giúp chủ tử chỉnh cho y phục rộng ra một chút, định tiến đến đóng cửa sổ tránh gió lùa, thuận tiện nhìn xem Hoàng thượng đã đến đâu để báo cho chủ tử.

Không đợi Bích Đào hỏi, Hoàng đế đã bước vào trong nội thất, ngồi xuống giường: "Chân còn đau không?"

"Không nghĩ tới thì vẫn tốt, chàng vừa nhắc đến, dường như nó lại đau rồi." Nàng khom lưng, sờ sờ vào bên mắt cá chân thương đó, chu miệng bĩu môi: "Tự dưng chàng nhắc đến làm gì."

"..." Nữ nhân này càng ngày càng khó hầu hạ.

"A Sên đi rồi?"

"Đến tận giờ ta vẫn không thấy con bé." Hoàng đế bất mãn: "Sao con bé cứ chạy đến cung của nàng làm chậm trễ việc học của Thừa Cảnh."

"Chờ khi nào chàng đem vị đệ đệ ruột kia chỉ hôn cho nàng, đạt thành ước nguyện rồi, chắc chắn sẽ không chăm chỉ chạy đến đây như vậy."

Đáy mắt hoàng đế xẹt qua một tia ử dột, mỉm cười: "Không thể được." Dù ý đồ của man tộc còn chưa rõ, hãn vẫn luôn bị mẫu hậu thúc ép xem xét hôn sự của đệ đệ nhưng hãn cũng không thể đem đệ đệ mình đi "hòa thân".

Thời điểm Bích Đào và Hoàng đế ở chung, không muốn có người hầu đứng cạnh cho nên lúc này khi Phụng Tử thấy Hoàng đế đến đã tự giác lui ra ngoài.

Sau đó lại thấy Sơ Hiếu mang thuốc dưỡng thai đến, nàng sợ Sơ Hiếu hành động lỗ mãng cho nên ngăn nàng ấy lại, tiếp nhận chén thuốc bưng vào trong. Nàng hành lễ thành thực, ôn trọng, bưng chén thuốc nói: "Bẩm hoàng thượng, nương nương, thuốc dưỡng thai của nương nương đã sắc xong, người có dùng ngay không ạ?"

"Để đó cho trầm, người lui ra đi." Hoàng đế nhận lấy.

"Vâng."

Hoàng đế múc một muỗng, thổi nguội rồi đưa đến bên miệng Bích Đào: "Nhân lúc còn nóng, nàng uống đi."

"...Ta muốn một hơi uống hết."

Tay Hoàng đế khựng lại một chút, vẫn duy trì tư thế đưa cái muỗng đến trước mặt nàng. Cảm giác chăm sóc nàng thế này rất tốt, hãn không

muốn từ bỏ quyền lợi của mình. Liền đỡ dành nàng: "Uống một hơi sẽ làm bỏng cổ họng của nàng."

"...Có thể để nguội rồi mới uống."

"Ngoan nào." Hắn nhíu mày nhìn nàng, ngữ khí uy hiếp. Bộ dáng hắn như nói nàng là đứa trẻ không hiểu chuyện, muốn nàng đừng bướng bỉnh nữa.

"..." Hoàng đế đột nhiên cường thế như vậy, khiến Bích Đào từ trước đến nay luôn giữ trò la lối khóc lóc vô cùng thuận lợi cũng phải ngần ngại, đành phải bó tay chịu trói, ngoan ngoãn uống xuống được.

Thật khổ a!

Cầu hoàng đế, hỗn đản!

"Thật ngoan." Hắn nhìn nàng nhăn mày, bộ dáng muốn khóc mà không khóc được, vậy mà lại cười thực vui sướng. Cứ luôn sủng nàng trong lòng bàn tay, thi thoảng khi dễ nàng, cảm giác cũng không tồi.

Bích Đào bỗng nhiên nói: "Phụng...Phụng Tử không đem mứt quả tới." Thanh âm đau khổ hơi run.

Hoàng đế đặt chén xuống, chậm rãi lấy khăn nhẹ lau vết nước thuốc bên khóe miệng nàng, nâng cằm nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi hồng nhuận đó, tiếng cười trầm thấp tự nhiên: "Để trẫm giúp nàng."

Nước thuốc đắng ngắt cùng với hương vị ngọt ngào của nàng bị hắn đảo loạn rồi tinh tế nhắm nháp.

Cái hôn qua đi, Bích Đào liếm liếm môi, quả nhiên kém tác dụng hơn mứt quả.

Trong khi tâm trí nàng đang bay bổng suy tư, thì hoàng đế lại bắt đầu động tình, thân thể cũng bắt đầu rục rịch không yên. Mỗi lần nàng mang thai, đối với hắn là một loại tra tấn.

Qua ba tháng đầu sớm một chút thì tốt rồi, hắn không nhịn được thở dài.

"Nương nương, A Sinh công chúa quay lại. Nàng nói chiếc trâm bạc của nàng đột nhiên biến mất, tìm nhiều lần mà không thấy." Vân Lũ thừa dịp vội vàng đi vào bẩm báo, tầm mắt nàng và Bích Đào thoáng giao nhau, nhấn mạnh nói: "Là bị mất ở cung chúng ta."

Bích Đào nghe tin tức từ Vân Lũ, gật đầu: "Nếu là bị mất ở cung chúng ta, cũng nên cho nàng một lời giải thích mới phải. Phân phó xuống dưới, tìm tất cả những nơi mà công chúa đi qua, những người đã tiếp xúc với công chúa cũng đều kiểm tra một lượt. Lỡ như vô tình nhặt được thì nhanh chân mang đến trả cho công chúa. Khỏi khiến cho người khác hiểu lầm."

"Vâng, nô tỳ đi truyền lệnh ngay."

Việc nhỏ này, tự nhiên Hoàng đế sẽ không để trong lòng, chỉ càng khẳng định vị công chúa này là một sự phiền toái, nhân lúc này sớm xử lý quan hệ với Man tộc, đem nàng trả về mới là đúng đắn."

"Trầm bồi thuốc cho nàng?" Hoàng đế cảm thấy hơi nghiến cảm giác chăm sóc vật nhỏ của hắn, thừa dịp cung nhân lui ra, tiếp tục đưa ra yêu cầu mới.

"Không muốn!" Mới vừa đau một hồi, nếu cầu hoàng đế không nặng nề thì nàng phải chịu đau một lần nữa mất.

Vậy thì quá mệt rồi.

"Ngoan nào." Hần đổi sang giọng điệu ôn nhu: "Miệng vết thương không được đổi thuốc sẽ bị nhiễm trùng, nàng nghe lời một chút."

"..."

"Cái gì! Cây trâm rơi vào tay Quý phi ?!" Hoàng hậu ánh mắt hoài nghi bất định: "Sao lại xảy ra chuyện này?"

Kim ma ma cũng bị dọa đến hồn phi phách tán, chờ định thần lại, vội vàng nói: "Nghe nói là đến Dực Khôn cung làm khách, thời điểm cùng Ngũ hoàng tử chơi đùa thì tìm không thấy. Hần là chơi quá hăng say, rơi ở đâu đó cũng không chừng." Hần là không phải bị lập mưu lấy mất.

"Vậy đã tìm được chưa?"

"Nghe nói đã tìm nhưng không thấy, công chúa muốn tìm lại lần nữa, lại khiến Quý phi không vui. Lúc ấy Hoàng thượng cũng ở đó, Quý phi nói chuyện này với Hoàng thượng, nói rằng cùng lắm chỉ là một cây trâm, chẳng lẽ nàng lại tham lam lấy mất của công chúa. Chỉ như vậy mà lục soát tới lục soát lui người trong cung nàng, nàng cảm thấy mặt mũi mất hết, giằng co không chịu hạ lệnh. Nương nương cũng biết, mấy chuyện nhỏ này Hoàng thượng lúc nào cũng thuận theo ý nàng ta."

Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống: "Nói cách khác là không tìm được."

"...Vâng."

Hoàng hậu giận dữ, vỗ bàn đứng dậy: "Bốn cung trước đó đã nói, nếu muốn hợp tác với gia tộc chúng ta thì không nên tiếp xúc với Quý phi. Nàng không giỏi giao thiệp, ai biết có bị Quý phi hoa ngôn xảo ngữ lừa không. Hiện tại thì sao?! Cứ cho là Quý phi không biết chuyện này, nếu

chúng ta quá sốt sắng, nàng ta nhất định sẽ nghi ngờ. Đợi đến lúc tìm được cây trâm, nàng ta còn không biết là chuyện gì hay sao?!"

"Cái thứ này thành sự thì ít mà bại sự thì nhiều!"

Kim ma ma thấy chủ tử vô cùng giận dữ, liền tránh đi trước, đợi đến khi chủ tử bình tĩnh lại mới hiến kế: "Quang minh chính đại ép nàng tìm không được, chi bằng chúng ta ngầm sai người..."

"....Trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy." Hoàng hậu xoa thái dương: "Nhớ đừng để Hoàng thượng phát hiện."

Từ khi biết tin tức này, trong lòng nàng luôn bồn chồn không yên, có cảm giác rằng sự tình sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Hoàng thượng đã sớm bất mãn với gia tộc Lý thị tay nắm trọng quyền, nếu không phải do các tiểu quốc quanh năm quấy nhiễu, e là đã sớm bị tước binh quyền, bị quân vương kiêu ngạo, nàng và Lý thị e là gặp đại họa.

"Lão nô cáo lui." Thấy chủ tử lâm vào trầm tư, Kim ma ma khom người cáo lui.

Kỳ thật lúc người nhà nói cho nàng biết chuyện, nàng cũng vô cùng phản đối. Bằng kinh nghiệm trong thâm cung nhiều năm của nàng, bất kể là Thái hậu hay Hoàng thượng, đều không phải là người mà gia tộc Lý thị có thể lừa gạt nhưng việc đến nước này, ngoại trừ làm nhiệm vụ của gia tộc phân phó, nàng cũng không còn cách nào khác.

Vốn nghĩ rằng thương lượng việc này ở bên ngoài sẽ không khiến người ta nghi kỵ.

Không nghĩ đến vẫn sai lầm.

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Sùng Nhi

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái phi.

Bóng đêm lạnh lẽo dần dần bao phủ, như một đầm mực sâu không thấy đáy. Bốn phía Dực Khôn cung im ắng, chỉ để lại vầng trăng lưỡi liềm hao gầy treo trên mái điện cong cong của hoàng cung.

Mặt trăng soi nghiêng [1], chiếu rọi trong đình viện một vài bóng đen vút qua nhanh.

[1]: Vốn theo convert viết là "斜光" nghĩa là ánh sáng nghiêng. Ta tra được một từ khác là "斜月" (Hán âm: Tà nguyệt), dịch ra là mặt trăng soi nghiêng, với ngụ ý mặt trăng gần về sáng, sắp lặn. Ta cảm thấy thích hợp với ngữ cảnh nên dùng 斜月 thay cho bản gốc.

Tiết Bích Đào không dám ngủ sâu, hơi hơi mở mắt, chú ý đến cánh tay đã tê mỏi. Nàng khẽ đẩy Hoàng đế đang say trong mộng đẹp bên cạnh: "Hoàng thượng, thiếp đói bụng." Nàng làm như vậy cũng chẳng phải lần một lần hai, dùng phương pháp này để đánh thức Hoàng đế, thật sự vô cùng thành thực.

Có điều, hôm nay nàng không ngừng quẩn luyến Hoàng đế để hắc hắc lại Dực Khôn cung nghỉ ngơi, còn dùng gián điệp giả truyền tin tức đến tai Hoàng hậu, khiến Hoàng hậu xác định rằng Hoàng đế không ở đây, lớn mật điều động đội ám vệ hành sự.

Tuy nàng nắm chắc thời gian và quản lý chặt chẽ, nhưng chuyện này làm nàng mệt mỏi quá sức, cái bụng thật sự rất đói.

Hoàng đế tỉnh lại từ trong mộng, ánh mắt có chút hoảng hốt cũng dần dần trở nên rõ ràng, hắn nhớ lại lời nói của bảo bối, nhào người ra hôn ngẫu nghiêng nơi khóe môi của nàng một cái, thở dài: "Nàng đúng là yêu quái chuyên giày vò người khác mà."

Hết cách rồi, thời điểm bảo bối mang thai, lúc nào cái miệng cũng thèm ăn hơn so với ngày thường, hắn không thể không chiều theo ý nàng.

Đến khi Hoàng đế chuẩn bị ôm nàng bước xuống giường, nhóm cung nữ chú ý đến động tĩnh trong phòng, không hề rối loạn mà rất có trật tự, thấp sáng từng ngọn đèn trong phòng, ánh sáng chiếu rọi đại diện giống như ban ngày, ngay cả hạt bụi nhỏ li ti cũng có thể thấy được.

Có lẽ là vì ánh nến quá sáng, có một hai phần chiếu vào trong phòng ngủ của Thừa Cảnh, hình như người trong phòng trông thấy vật gì đáng sợ, bỗng dưng vang lên một tiếng hét chói tai, không đợi đến khi có người tới giúp đỡ thì âm thanh đó đã im bặt.

Hoàng đế bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, nhóm thị vệ cũng cảnh giác mà xông vào đợi lệnh, sau khi Hoàng đế hạ lệnh sẽ ngay tức khắc xông vào phòng ngủ của Ngũ Hoàng tử, bao vây người trong phòng lại.

Bóng đen biết rõ nếu đã thương người sẽ làm sự tình trở nên nghiêm trọng, cho nên khi tiếng hét chói tai của nữ mẫu Ngũ Hoàng tử vang lên, trong nháy mắt hắn đã đánh bà ta ngã bất tỉnh trên mặt đất. Nhưng mà nhóm thị vệ đã nhìn thấy ánh sáng bàng bạc từ cây trầm lóe lên, liền tiến sâu mấy bước vào trong phòng, hắc y nhân tính toán sau khi giành được cây trầm trong tay thì cách cửa sổ xa hơn một chút để tẩu thoát. Thế nhưng bọn hắn chưa kịp nhảy ra cửa sổ bỏ chạy thì đã bị nhóm thị vệ bắt ngay tại trận.

Tất nhiên sẽ có người bẩm báo về tình huống trong phòng, tình hình được khống chế một cách nhanh chóng. Sau khi nghe báo cáo, vốn Hoàng đế muốn một mình đi vào, nhưng Tiết Bích Đào lại kéo lấy ống tay áo của hắn, kiên trì nói: "Đoàn Đoàn còn đang ở bên trong, thiếp cũng muốn đi xem thế nào."

Hoàng đế trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng cho phép nàng, lên tiếng nói: "Không được cách trầm quá xa." Tuy rằng đã loại bỏ được nguy hiểm, nhưng trong phòng vừa mới trải qua một phen đao quang kiếm ảnh [2], giờ phút này bầu không khí kia vẫn còn tràn ngập trong phòng, e là nàng không không thích ứng được.

[2] Đao quang kiếm ảnh (刀光剑影): Ánh đao bóng kiếm, ở đây diễn tả một cuộc đánh nhau vô cùng kịch liệt, hỗn loạn.

"Vâng."

Không khí trong phòng quả thật vô cùng giương cung bạt kiếm [3], tuy rằng đám hắc y nhân đã bị khống chế, nhưng lúc bọn họ bị trói gô [4] từng có ý đồ căn lờn tự sát. Nhóm thị vệ đều trải qua huấn luyện, đối với loại thủ đoạn này, có thể nói là am hiểu vô cùng tường tận, vừa nhìn biểu tình của nhóm thích khách liền biết không ổn, nhanh tay lẹ mắt bóp cầm bọn chúng, nhưng động tác trói người trên tay thì vẫn không ngừng nghỉ dù chỉ một khắc.

[3]: Giương cung bạt kiếm (剑拔弩张): Không khí căng thẳng, nguy hiểm.

[4] Trói gô (五花大绑): trói cổ và chéo cánh tay ra sau lưng.

"Tháo khăn che mặt của bọn chúng xuống." Hoàng đế vừa nói vừa nhìn Tiết Bích Đào. Giờ phút này, nàng ôm nhi tử còn đang buồn ngủ vào trong lòng, coi bầu không khí trong phòng như không có gì.

Hắn thoáng yên tâm.

Dưới khăn che mặt là ba khuôn mặt bình thường, không có gì đặc sắc, là dạng tử sĩ đặc thù.

Tuy nhiên, việc này cũng không có nghĩa là không có dấu vết để tìm kiếm.

Động tác khi giao tranh có thể biểu lộ ra kiểu môn phái. Nếu thị vệ có kinh nghiệm phong phú, vẫn có thể trong lúc giao chiến mà tìm ra manh mối. Hơn nữa, khi điều động người sẽ truyền ra tin tức, nếu hành tẩu trong cung, thì càng không ai có thể ngay lập tức xóa sạch dấu vết được. Mặc dù chứng cứ không rõ ràng, cũng không có nghĩa là không bắt được.

"Có hỏi ra được gì không?" Hoàng đế trầm giọng hỏi.

"Bẩm Hoàng thượng." Đáp lời chính là người thị vệ dẫn đầu nhóm binh sĩ. Hắn ngẩng mặt lên - thật bất ngờ là người đã từng giúp Tiết Bích Đào trong sự kiện Tào Tuyền thị lần trước. Bản lĩnh của hắn không kém, lại có thêm khả năng nắm bắt cơ hội. Hắn cũng không trả lời thẳng vào vấn đề, chỉ trình cây trâm bạc trong tay lên, rồi nói: "Đây là vật thần phát hiện trong tay của hắc y nhân."

Nếu là bình thường, khi có người trình một cây trâm bạc chẳng có gì nổi bật lên, chắc hẳn Hoàng đế sẽ không thèm liếc mắt nhìn một cái. Nhưng ở hoàn cảnh như bây giờ, cây trâm này càng có vẻ đột ngột và quý dị, khiến người khác không thể không suy nghĩ nhiều.

Kỹ xảo truyền tin tức trong một đại gia tộc như Hoàng thất, người có thể biết được hơn một nửa. Thậm chí, có một số còn chính là từ Hoàng thất truyền ra ngoài.

Hoàng đế rũ mi suy nghĩ một lát, cầm cây trâm bạc trong tay thường thức một lúc, giống như đang tìm một nơi nào đó. Ước chừng qua thời gian

nửa chén trà nhỏ, hẩn khẽ mỉm cười, quay lưng lại rồi bẻ chỗ hình hoa mẫu đơn được khắc quần quanh thân trà một cái, "cạch" một tiếng, thân trà tách thành hai nửa, không giống như kiểu bị người ta cưỡng quyết bẻ gãy đường vân một cách không có quy tắc, mà vẫn trơn nhẵn như lúc ban đầu.

Bên trong lộ ra dấu vết một mảnh giấy mỏng như cánh ve.

Hoàng đế mở ra, nhìn lướt qua, rồi bất động thanh sắc [5] để lại vào chỗ cũ, nhưng đáy mắt lại có sóng ngầm chậm rãi chuyển động: "Trước tiên giam bọn chúng vào thiên lao."

[5] Bất động thanh sắc (不动声色): Mặt không một biểu tình, không hề biến sắc, không có động tác gì khác.

"Vâng." Người thị vệ dẫn đầu ôm quyền nhận mệnh, dẫn một đám thị vệ áp giải phạm nhân rời khỏi phòng của Ngũ Hoàng tử.

"Thừa Cảnh."

"Phụ hoàng, nhi thần không sao." Tiểu gia hỏa dụi dụi đôi mắt, đáp lời. Vì Thừa Cảnh còn nhỏ tuổi nên dễ buồn ngủ, so với ban ngày, khuôn mặt bánh bao nhìn còn mềm mại hơn, nhân lúc ánh mắt Hoàng đế chuyển sang người mẫu phi, nó lén lút ngáp một cái.

Hoàng đế vuốt vài sợi tóc đen còn vương rải rác trên vai Tiết Bích Đào, nhẹ giọng nói: "Bảo bối, trầm đến Trường Xuân cung một chuyến", nhưng không nói cụ thể nguyên nhân.

Tất nhiên Tiết Bích Đào biết rõ, không hề càn quấy, ngoan ngoãn thả người: "Hoàng thượng đi cẩn thận. Gió buổi tối lạnh, nhớ khoác thêm y phục."

"Ừ." Hoàng đế cười cười, siết chặt trà bạc trong lòng bàn tay, quay người đi ra ngoài. Hẩn thấy mấy cung nữ thiếp thân của bảo bối ở bên

ngoài đang lo lắng nhìn vào bên trong, tiện tay chỉ một người, nói: "Đi phân phó phòng bếp nhỏ, nấu cho Quý phi một bát mỳ sợi bạc [6]."

[6] Mỳ sợi bạc (银丝面): Món ăn này còn có tên Tiếng Anh là Silver Paste, là một món mỳ ống truyền thống của Trung Quốc.

Hắn vẫn còn nhớ trước khi sự tình phát sinh, nàng từng nói rằng nàng đói bụng.

"Nô tỳ tuân mệnh." Phụng Tử phụng chỉ rồi hành lễ rồi đi.

Hoàng đế bãi giá ra khỏi Dực Khôn cung. Đêm đã khuya, mặc dù cửa cung đã sớm được khóa kỹ càng, thế nhưng Hoàng đế muốn đi ra, tất nhiên là không ai dám không mở.

Tiết Bích Đào nhú mày suy nghĩ. Việc Thọ Vương giao phó, dĩ nhiên tự tay nàng đã an bài hoàn hảo, chuyện còn lại, nên để cho bọn họ suy nghĩ định đoạt. Nàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ mệm mõi của nhi tử trước ngực, cười ấm áp, nói: "Đoàn Đoàn không bị hoảng sợ chứ?"

"Dạ..." Giờ phút này, tiểu gia hỏa làm nũng vùi vào lòng mẫu thân, đáng vẻ có phần được chân truyền từ mẫu phi của nó: "Lúc nhũ mẫu hét to lên thì Đoàn Đoàn bị kinh sợ, hôm nay nương ngủ chung với Đoàn Đoàn đi."

Tiết Bích Đào nhớ đến chuyện nàng đã từng oán giận Trinh Mỹ nhân ngăn cản trước mặt nàng, ngược lại nàng tự mình làm chuyện hù dọa người khác, không nhin được mím môi cười.

"Được, nương ngủ với Đoàn Đoàn."

Nàng hôn một cái lên trán bảo bảo, an bài cho tiểu bánh bao thật ổn thỏa, gém lại góc chăn, vỗ nhẹ nhẹ lên chăn nhỏ, đưa nó đi vào giấc ngủ. Tiểu gia hỏa vốn bần ngủ, lúc này trên người lại cảm nhận được sự vỗ về

nhẹ nhàng có quy luật, mí mắt mềm mại rũ xuống, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

"Chủ tử." Phụng Tử rón rén đi vào, thanh âm nhẹ như lông hồng: "Người còn muốn dùng mỳ sợi bạc không?"

"Tất nhiên, không thể lãng phí phần tâm ý này của Hoàng thượng được." Tiết Bích Đào cười cười đứng lên, tay chân nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Phải chăm sóc nhi tử, cũng phải chăm sóc nam nhân của nàng nữa.

Chuyện xảy ra ở Trường Xuân cung không cần gắng sức hỏi thăm, ngày thứ hai đã truyền khắp hậu cung. Đêm khuya, Hoàng thượng dẫn binh lính vào điện, Hoàng hậu bị giam cầm, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, người người trong cung ai nấy đều bàng hoàng. Kinh đô và vùng lân cận cũng vì chuyện này mà dậy lên một hồi tinh phong huyết vũ [7]. Một nhà Lý thị vốn hiền hách xưa nay, bởi vì tội danh thông đồng với địch phản quốc, nên tất cả tộc nhân đều bị áp giải vào thiên lao, đợi đến mùa thu năm sau xử trảm cả nhà.

[7] Tinh phong huyết vũ (腥风血雨): Gió tanh mưa máu, ngụ ý chỉ một trận chém giết vô cùng đáng sợ, máu chảy thành sông.

Chỉ duy nhất một mình Hoàng hậu, bởi vì đã gả vào Hoàng thất, nên không tính vào hàng ngũ gia tộc. Nhưng cũng vì mẫu tộc mà buồn bã, thời điểm một lưới bắt hết phản đảng Lý thị thì Hoàng hậu đã bị đưa đến lãnh cung, vĩnh viễn không được ra ngoài. Đại Công chúa vì chuyện này đã quỳ gối suốt một ngày một đêm ở bên ngoài Ngự thư phòng, một hạt gạo cũng chưa ăn, một giọt nước cũng chưa uống, mãi cho đến khi ngã xuống đất ngất xỉu cũng không hề cầu xin Hoàng đế ban ân đặc xá.

Cây đại thụ che trời vững chắc như Lý gia cứ như vậy mà âm âm sụp đổ, tiếp nhận vị trí của bọn họ chính là Nhiếp gia sau lưng Vinh Quý nhân.

Chỉ là thánh thượng mưu tính sâu xa, lần này không hề giao hết binh quyền cho Nhiếp gia. Hơn nữa, mặt khác, hai nhà âm thầm phát triển mạnh mẽ, tạo thành thế chân vạc trong giới võ tướng.

Nhưng không ai biết, Công chúa Man tộc A Sanh thư từ qua lại với Lý gia, vẫn luôn lưu lại kinh thành. Lúc triều đình ở đây rồi ren, nàng chưa kịp truyền tin trở về tộc thì đã bị chính người nàng ái mộ đâm chết.

"Người..., thuộc phe nào?" Khi nàng ngã xuống, trong mắt mê man một mảnh, còn có ý cười cứ kéo dài mãi không biến mất. Phảng phất như quay về khoảng thời gian hồn nhiên vui vẻ khi lần đầu tiên gặp hãn trên đường đi đàm phán hòa bình, rồi lần đại thọ Thái hậu, nàng say sưa cổ vũ khi nhìn hãn mặc y phục rực rỡ làm trò tiêu khiển, còn có ngày hội hoa đăng mùa hạ nghịch ngợm gây sự tranh đoạt vòng thông lọng với hãn.

Ký ức giống như đèn kéo quân ngũ quang thập sắc xoay tròn trong đầu, cuối cùng, nàng chỉ kịp thốt ra hai chữ này, giống như tiếng chuông trong trẻo ngân vang.

Sóng mắt Thọ Vương bất động, nhìn hình dáng nàng ngã vào vũng máu nhưng vẫn vững vàng, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo âm trầm.

"Thích ta thì có ý nghĩa gì đâu." Hãn phui phui vạt áo dính vài giọt máu, nhẹ nhàng nói. Trong ánh mắt có sự mờ mịt và khó hiểu, cùng với sự nhàn nhạt bất đắc dĩ, thật giống như, hãn tiếp nhận đoạn tình cảm này, nhưng không phải là hãn cam tâm tình nguyện.

Cho dù hãn thật sự đã từng mềm lòng như thế nào khi xử trí nàng, nhưng nguyên nhân cũng không phải là bởi vì nàng.

Trong lòng hãn hiểu rõ.

"Hồ Bị."

"Có mặt tướng."

"Truyền lời đến Hoàng huynh, bốn vương đã thay hần giải quyết một phiên toái vô cùng lớn, bây giờ hần chuẩn bị gì ban thưởng cho bốn vương đây?"

"Mặt tướng tuân mệnh."

Hoàng đế ban thưởng cho hần chỉ đơn giản là chút vàng bạc, ngọc phẩm, báu vật đao kiếm được chạm trổ kỳ công, chỉ là lần này có chút hào phóng, bởi hần đã xuất không ít lực trong chuyện Lý thị, vậy nên Hoàng đế chấp thuận cho hần có thể qua lại giữa đất phong và kinh thành, không cần phải bó buộc ở một chỗ.

Tất nhiên, Thọ Vương vô cùng mừng rỡ, ung dung tự tại.

Mà trong hậu cung, Hoàng hậu bị giam giữ, tất nhiên Quý phi là người đứng đầu. Tuy Thái hậu lấy lý do Quý phi dưỡng thai để Hiền phi và Lệ Tu dung cùng nhau giải quyết chuyện lục cung, nhưng hai người các nàng chỉ làm cho có lệ, còn giả như thật tâm thật lòng làm việc, đều là người của Quý phi.

Ân sủng của thánh thượng càng bị Quý phi độc chiếm vững vàng. Mặc dù các đại thần nội các liên tục thượng tấu về việc này, nhưng Hoàng đế đều lưu lại không xử lý, sau khi xoay người, vẫn cứ làm theo ý mình.

Tuy rằng dòng dõi thánh thượng không nhiều, nhưng nuôi dưỡng đến bây giờ cũng có bốn vị Hoàng tử, hai vị Công chúa, các đại thần không thể làm gì khác, trước tiên đành phải gác chuyện này sang một bên. Dù sao, đối với bọn họ, nam nhân yêu thích mỹ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa [8], mặc dù hiện tại Hoàng thượng mê luyện Quý phi, nhưng chờ khi người mới

vào cung, thì Hoàng thượng cũng sẽ không nhận được mà tham ăn, đến lúc đó, không cần bọn họ phải khuyên nhiều nữa.

[8] Thiên kinh địa nghĩa (天經地義): chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi và nghi ngờ.

Thời gian thấm thoát, đảo mắt đã trôi qua một năm.

Nguyên Trưng năm thứ tám, vào một ngày gió xuân tháng ba, Quý phi Tiết thị hoài thai mười tháng sinh hạ Tư Công chúa, thánh thượng vui mừng khôn nguôi, lập tức đặt tên là "Triều Dương" (Ánh sáng Mặt trời), lúc đầy tháng lại càng thêm đáng yêu, lấy nhũ danh là "Sủng nhi", cũng là ý nói "Vẻ vang của toàn bộ triều Đại Nguyên" [9], thiên hạ xôn xao.

[9] Sủng nhi (宠儿) có nghĩa là con cưng được yêu quý. Ngoài nghĩa này ra, Sủng (宠) còn mang một nghĩa thứ hai, chỉ sự vẻ vang, vinh dự. Vì vậy, ở đoạn này, tác giả đã khéo léo sử dụng từ đồng âm không chỉ để diễn tả sự yêu quý của Hoàng thượng đối với Tư Công chúa, mà Tư Công chúa còn là sự vẻ vang của toàn bộ vương triều.

Nhưng mà, khi mọi người đều cho rằng Quý phi mẫu bằng nữ quý [10], thăng chức thành Hoàng Quý phi là chuyện đương nhiên, thì hành động của Hoàng thượng một lần nữa lại nằm ngoài dự kiến của bọn họ.

[10] Mẫu bằng nữ quý (母凭女贵): Mẹ vinh hiển nhờ con.

Hình ảnh mỳ sợi bạc

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Phu Nhân

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Huệ Hoàng hậu

Vị trí Hoàng quý phi vốn tương đương với phó Hậu, chỉ là đương kim Thánh thượng không hài lòng đối với vị trí này, đặc biệt lập ra vị trí Phu nhân, phong Tiết Quý phi thành Chiêu Hoa Phu nhân. Cho dù là nhận quỳ lạy hay sớm chiều thỉnh an từ các phi tần khác, quy cách về phục sức (trang phục và trang sức) hay việc thờ phụng trong Thái miếu, tế trời, tế tổ đều giống như lễ chế dành cho Hoàng hậu.

Cho dù là nhà bình thường cũng khó có được vị trí "bình thê".

Tin tức vừa được truyền ra khiến cả Đại Nguyên triều xôn xao.

Vinh quang vô tận như vậy, trong vòng mấy trăm năm qua, chưa từng có một ai đạt được. Cũng vì như vậy, gia tộc Tiết thị có thể nói là "một người làm quan, cả họ được nhờ", bổng lộc, ân thưởng, thăng quan tiến chức chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng điều khiến đám đại thần tiền triều không hiểu chính là, bởi vì mẫu tộc của Hoàng hậu Lý thị mưu nghịch nên đã bị phế, vị trí mẫu nghi còn trống, nếu Thánh thượng có lòng để Tiết Quý phi được hưởng vinh sủng lớn nhất, vì sao không lập nàng làm Hoàng hậu. Mặc dù, địa vị Tiết gia có hơi thấp một chút. Nhưng chỉ cần Thánh thượng đồng ý, đám lão thần bọn họ cũng không dám nhiều lời.

Kỳ thật, Hoàng đế cũng không hiểu vấn đề này.---

"Thật sự không muốn làm Hoàng hậu?" Hân lấy một quân cờ đen từ trong hộp, nhìn người ngồi phía đối diện, lại hỏi thêm một lần.

Bàn tay như ngọc của nàng cầm quân cờ trắng, kết hợp lại càng thêm đẹp mắt. Nhưng chỗ đặt quân cờ lại khiến người ta bất đắc dĩ, theo tiếng hạ cờ "lạch cạch", người ngọc khẽ nhú mày liễu, nói: "Dù làm Hoàng hậu cũng không phải nguyên Hậu."

"... " Như vậy à?

Càng khiến Hoàng đế đau đầu hơn chính là: tiếp theo nên đi như thế nào để nhường nàng.

Từ khi cùng nàng chơi một ván cờ, nàng lại nổi lên hứng thú, thỉnh thoảng sẽ ôm bàn cờ, tìm hân "thỉnh giáo". Đều nói, đại thần chơi cờ với Hoàng đế rất hại trí tuệ, thắng cũng không được mà thua quá thảm cũng không xong, có ai biết thật ra Hoàng đế chơi cờ cũng rất mệt. Thắng nàng, nàng càng thua càng đánh, thua nàng, nàng có thể trực tiếp phá hỏng bàn cờ để phản đối người.

Nói chung là, không thể không hạ cờ.

"Tuy rằng không phải nguyên Hậu, nhưng người trong thiên hạ đều cho rằng vị trí Hoàng hậu mới có thể là mẫu nghi thiên hạ. Cho dù, trăm sắp đặt tất cả đãi ngộ đều tương đương với vị trí Hoàng hậu, nhưng quan niệm của bọn họ là "thâm căn cố đế", không thể thay đổi."

"Đều nói, Hoàng hậu có thể cùng Hoàng đế sánh bước." Bích Đào lại hạ một quân cờ, cười khanh khách: "Vậy Hoàng thượng nói cho ta biết, chữ "hậu" kia giải thích thế nào? Hoàng hậu, Hoàng hậu phải chăng chỉ có thể đứng phía sau Hoàng thượng?"

"Ngụy biện."

"Lý lẽ không nằm ở quy củ, tự thông suốt là được." Mặt mày nàng cong cong tựa như trăng non, tuy ở vị trí cao nhưng vẫn như xưa, trong sáng, khả ái: "Suy nghĩ của người trong thiên hạ có quan hệ gì với ta, chính ta vui là được rồi."

Nhớ tới một câu nàng đã từng nói với Mẫn Quý tần: "Ta không vui, người làm khó dễ được ta?" Hoàng đế cười nhẹ, không đợi nàng thu tay, tiện thể nắm ở trong lòng bàn tay, nói: "Đến lúc đi rồi."

Đúng lúc này, Phụng Tử tiến vào, khom người, nói: "Hoàng thượng, nường nường, mọi thứ đã chuẩn bị xong, mời thay y phục, di giá đến đại điện phong Phi."

Ma xui quỷ khiến, Bích Đào nhìn về phía Hoàng đế, nàng và hắc bốn mắt chạm nhau, chỉ thấy hắc nắm chặt tay nàng, mỉm cười: "Đi nào, Phu nhân."

Vén lộn tóc mai trên trán, bất chợt, bên môi nàng tràn ra nụ cười xinh đẹp, tay áo dài như mây bay phất qua đệm mềm, đứng lên, theo hắc.

Hai người cầm tay, cùng nhau rời khỏi, Phụng Tử ngơ ngẩn nhìn theo, vẫn đứng ở phía xa, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Tôn vinh như vậy, chỉ sợ trên đời này không có mấy nữ tử có thể đạt được. Ngay cả là tiểu thư, dù có bộ dạng ngang nhau, cũng không thể được.

"Hoàng hậu nường nường." Lãnh cung âm u, lạnh lẽo, một tiếng nói thanh thúy không giống giọng người trong lãnh cung vang lên. Nàng ta ăn mặc theo phục sức của cung nữ, đặt thức ăn trên chiếc bàn gỗ thiếu một góc, nói: "Mời dùng bữa!"

"Bốn cung không còn là Hoàng hậu." phế hậu Lý thị buồn bã thở dài, nàng nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay đang mở, nhưng lại không nắm được cái gì. Nàng cười khổ, nỉ non lần nữa: "Đã không phải là Hoàng hậu nữa rồi."

Cung nữ kia vẫn cung kính với nàng như trước, vén tay áo, bố trí bát, đĩa xong, nhẹ giọng nói: "Dù như thế nào, kính xin nương nương đừng để mình bị đối. Thân thể quan trọng hơn."

"Bốn cung... Ta biết rồi." Hoàng hậu đi đến bên cạnh bàn, cầm đĩa lên, lại nhìn nàng ta lần nữa: "Ta đã từng gặp người?"

"Đã gặp." Cung nữ kia có một đôi mắt to ngập nước, mặc dù bởi vì bi thương và mất mát, Hoàng hậu luôn đóng chặt cửa sổ bốn phía, khiến ánh sáng trong phòng yếu ớt, vẫn có thể thấy được ánh mắt rục rờ của nàng.

Linh động, như có thể nói chuyện.

Chỉ là, sau khi nói ra hai chữ kia, nàng ta cũng không giải thích thêm gì. Tuy Hoàng hậu tò mò, nhưng nghĩ lại, trong hoàng cung có đến mấy vạn nô tài, cung nữ trẻ tuổi bị giáng vị, đến lãnh cung làm lao dịch không phải là không có. Làm sao, nàng có thể quên biết nàng ta.

Ít nhất nàng nên cảm thấy may mắn, không bị cung nữ kia đối đãi bạc bẽo, phải nếm trải tình cảnh người đi trà lạnh hay bỏ đá xuống giếng.

Dù sao, nàng đã không còn là Hoàng hậu.

"Nương nương dùng xong thả." Cung nữ kia nhún người hành lễ, đẩy cửa, đi ra. Ánh sáng chiếu lên mặt nàng ta, nháy mắt, nàng ta hơi nghiêng đầu, tránh đi ánh sáng chiếu vào mắt, nhắc chân thông thả rời đi.

Hoàng hậu nhìn thấy một bên sườn mặt nàng ta, đĩa đang gấp đồ ăn trong tay run lên, nhất thời ngẩn ra.

Nàng ta là... của Hiền phi.

Cung nữ kia đi tới một gian phòng khác, cửa sổ đóng chặt như cũ, nàng đẩy cửa đi vào, khẽ gọi: "Tiết Mỹ nhân?"

Trong phòng có tiếng đồ vật va chạm, phát ra âm thanh trầm đục. Theo đó, có tiếng nói khàn khàn phát ra từ chỗ tối: "Ta ở đây... "

"Là hôm nay?"

"Đúng vậy, hôm nay là đại điển phong Phi của muội muội ngài."

"... Ta muốn đi xem." Hô hấp trong không khí dồn dập, giọng nói kia ẩn chứa bao nhiêu tình cảm, như oán hận, như không cam lòng, như vui mừng, như khát vọng. Những tình cảm đó đan xen vào nhau, đến cuối cùng, chính bản thân nàng cũng không biết vì sao lại cố chấp như vậy.

Tiết gia có Tiết Bích Đào, thật tốt.

Nhưng nàng ấy là muội muội của nàng,... lại không tốt chút nào.

"Ta dẫn ngài đi." Cung nữ kia do dự một chút, cuối cùng vẫn đáp ứng.

"Ừm, cảm ơn."

Xem ra, nàng ta cũng có chút quan hệ trong cung, một đường dẫn theo Tiết Lục Ngạc hữu kinh vô hiểm[1], đến bên ngoài nơi cử hành đại điển phong phi - Phụng Thiên điện. Hai người nấp sau một cột trụ, khí thế đại điển long trọng, dĩ nhiên không có ai chú ý đến một góc đó.

[1] hữu kinh vô hiểm: có hoảng sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Tĩnh lại từ trong vui mừng vô hạn, Hoàng đế đầu đội crown miện bước ra, sau khi ngồi xuống, nhạc dừng. Lễ quan đặt sách bảo[2] lên án thư, dâng phụng tiết quan[3], phụng sách quan[4], phụng chế quan[5], phụng bảo

quan[6], mọi người đứng nghiêm chỉnh, mặt hướng về phía tây. Dưới long ý, quan điển nghi (quan chủ trì các nghi lễ hoàng thất) đọc thánh chỉ. Bích Đào quỳ bên dưới, đợi ý chỉ tuyên xong, nàng tiếp nhận Thánh chỉ, bước lên thềm ngọc. Hoàng đế đứng dậy, đón nàng, hai người đứng sánh vai nhau, đôi mắt nhìn xuống phía dưới.

[2], [3], [4], [5], [6]: những vật dụng đại diện cho quyền lực của phi tần phân vị cao trong hậu cung.

Phía dưới, đại thần, mệnh phụ và chúng phi tần chỉnh lại phục sức, quỳ xuống, dập đầu bái lạy, miệng hô: "Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế. Chiêu Hoa Phu nhân thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Tiết Lục Ngạc nín thở, nhìn cảnh tượng trước mắt, người đứng phía trên kia, sinh ra có khuôn mặt như đoá phù dung giống nàng.

Nàng ấy một thân hoa phục, được vạn người kính ngưỡng. Mà nàng, nhìn lại, chính là trang phục không đồng đều. Năm đó, so với với mình, nàng ấy còn kém hơn, một bộ dáng nhát gan, yếu đuối, chỉ biết dựa vào tú lâu[7], nhìn ra ngoài cửa, lặng lẽ rơi lệ.

[7] tú lâu: có thể hiểu là khuê phòng nữ tử.

Một nữ nhân như vậy!

Hiện tại, nhìn nàng ấy, chính nàng lại chẳng hề có cảm xúc oán hận hay không cam lòng. Nàng ấy đứng ở vị trí tôn quý nhất trên đời, cho dù là lúc trước, khi nàng không bị hãm hại, nàng có thể đạt được vị trí đó sao.

Tiết Lục Ngạc ngẩn ra hồi lâu, cho đến khi lễ nhạc kết thúc, nàng mới lấy lại tinh thần.

"Đi thôi." Nàng quay lưng, nói với cung nữ kia: "Sơn Chi, cảm ơn người."

Cung nữ tên gọi Sơn Chi vẫn luôn không thúc giục nàng, thậm chí, so với nàng, gần ra còn lâu hơn. Lúc này, nàng thấy khuôn mặt lạnh nhạt của nàng ta lộ ra dáng vẻ thê lương và vô vọng, trong lòng có một suy nghĩ "lao vào vách tường sắt, đập vỡ đầu, hung hăng ngã xuống."

Mặc dù, nàng ta không bị Hoàng thượng xử tử, nhưng bởi vì từng trợ giúp Hiền phi nương nương nên bị đưa đến lãnh cung hầu hạ. Nàng ta vốn là muốn sống như vậy cả đời, nhưng Hiền phi nương nương đã từng liều chết bồi dưỡng và bảo hộ... Nàng ta không biết có nên trợ giúp, đưa người có thù oán với Tiết Quý phi ra, dùng Tiết Lục Ngạc để hoàn thành tâm nguyện của mình.

Nhưng cuối cùng, Tiết Lục Ngạc vẫn không lộ ra suy nghĩ (báo thù)đó, không biết nàng ta nghĩ đến điều gì, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Có thể, đối với lời nói của Hiền phi, nàng ta rất coi trọng.

Nàng ta không nên làm vậy bản thân mình vì người khác, nếu như vậy, đến khi xuống địa ngục, nương nương sẽ không muốn nhận nàng ta nữa, nàng ta cười cười.

Nhưng, trong khi hai nàng gần ra, bên trong đại điện lại xảy ra một trận mưa to gió lớn.

Cung nữ, thị vệ, thậm chí có cả quan lễ nghi, đột nhiên, có không ít người xông lên, hoặc quét sạch bảo sách trên án, hoặc đẩy ngã lư hương, bàn ghế. Trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, có kẻ rút ra chủy thủ giấu ở bắp chân hoặc trên vành mũ, xông về phía Hoàng đế và Thọ vương.

Bên trong đại điện là một khung cảnh binh hoang mã loạn. Hoàng đế không kịp trở tay, trong khi bảo vệ Bích Đào, bị chủy thủ chém qua cánh tay, thấy thế, thích khách kia rất vui vẻ, tay cầm loan đao[8], ánh sáng lóe lên, chém xuống một đao.

[8] loan đao: một dạng chủ thủ (dao ngắn) có lưỡi cong

Trình Mỹ nhân thừa dịp hỗn loạn, chạy đến bên bậc thang nhưng vẫn do dự, đúng lúc này, lấy hết can đảm nhào lên, muốn thay Hoàng đế chặn một dao kia.

Đây là cơ hội cuối cùng của nàng ta.

Không có dung mạo, nếu có thể có ân cứu mạng, nhất định, Hoàng thượng sẽ nhìn nàng ta với con mắt khác. Chỉ hy vọng, thị vệ thuộc hạ của ca ca nàng ta được huấn luyện nghiêm chỉnh, có thể cứu mạng nàng ta đúng lúc.

Chỉ là, Hoàng đế đang tập trung cao độ, đối phó với thích khách, trước mắt hần lóe lên, tưởng lại có thích khách xông đến, lập tức nâng cánh tay chặn lại, đánh kẻ kia bay ra ngoài.

"Hoàng... Hoàng..." Trình Mỹ nhân không thể tin, quay đầu lại, chủ yếu còn cảm trước ngực, máu chảy ra như suối, mắt nàng ta trợn trắng, nặng nề ngã xuống đất.

Lúc này, Hoàng đế cũng có chút hoảng, bảo bối từng nói, khi Trình Mỹ nhân xông ra cứu nàng, nàng cũng bị nàng ta dọa cho hoảng sợ, lời này thật sự là không giả.

Nhưng nhờ có Trình Mỹ nhân chặn lại, thích khách không còn vũ khí, cuối cùng hần cũng có thể nắm lấy thời cơ khống chế thích khách kia. Sau đó, Hùng Nghiêu dẫn theo thủ hạ tiến vào đại điện, Hồ Bì cũng dẫn theo người của Thọ vương tiến vào, lấy nhiều thắng ít, đám thích khách hoặc bị bắt hoặc bị giết chết ngay tại chỗ. Nháy mắt, tình thế lập tức thay đổi.

Bên này, Bích Đào lại xảy ra chuyện.

Lúc bắt đầu hỗn loạn, nàng đang muốn tìm binh khí để phòng thân. Vừa nhìn thấy một thị vệ, tay nắm chặt đao, bị thương, ngã xuống, không đợi nàng đoạt được cây đao kia, âm thanh xấu hổ đã lâu không bắt gặp vang lên bên tai, lúc này lại đặc biệt dứt khoát.

"Đến lúc rồi."

Nàng sửng sốt.

Có ý gì? Chẳng lẽ qua ải rồi?

Nhưng---

Nàng nghiêng đầu, nhìn về phía Hoàng đế, rõ ràng điểm kỹ năng mới đạt 99, tại sao lại. . . .

Nhưng mà, không kịp để nàng suy nghĩ cẩn thận, giống như tình cảnh bước vào phó bản lúc trước, đầu nàng lại như bị vật nặng đập vào, nặng nề ngất đi.

"Bảo bối!"

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Ngoại Truyện Hoàng Đế (1)

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphi

Từ khi hần được sinh ra đã là Thái tử. Đích trưởng tử của chính cung, phụ hoàng và mẫu hậu đều tương kính như tân, cũng không có ý lập người khác làm Thái tử. Huynh đệ xung quanh không phải không có năng lực, mà chỉ có hần là Hoàng tử được một tay phụ hoàng dạy dỗ thành người, tình cảm sâu sắc hơn so với những người khác, đương nhiên chuyện kế vị cũng thuận lợi thành chương.

Nhưng hần không phải là một quân chủ có dã tâm. Hần làm chẳng qua chỉ là ổn định kế thừa gia nghiệp của tổ tông, sau đó dùng bản lĩnh mà phụ hoàng đã dạy, ngồi trên vị trí đó làm hết trách nhiệm mà thôi.

Cuộc sống như vậy không tính là không tốt nhưng cũng có chút không thú vị. Cho đến sau này trong một lần tuyển tú, một cặp tỷ muội có tướng mạo tương đồng của Tiết gia vào cung.

Lúc đầu ở đại điện nhìn một đôi tỷ muội này, tỷ tỷ Tiết Lục Ngạc khiến hần ấn tượng nhiều hơn một chút. Dù sao trong cung cũng chưa từng có kiểu lãnh mỹ nhân như vậy, cũng xem là khá mới mẻ. Còn muội muội, vốn bởi vì sắc mặt tái nhợt, cả người yếu đuối khiến hần không có bao nhiêu cảm giác, hần không thích mỹ nhân bệnh.

Nhưng lúc nàng căn môi tạo ra một màu đỏ tươi so sánh với sắc mặt tái nhợt, trong khoảnh khắc đánh vào thị giác đó khiến hần cảm thấy thiếu

nữ chắc hẳn còn chưa đủ mười lăm tuổi, cũng rất thú vị. Ít nhất nàng còn biết mình nên làm sao để hấp dẫn người khác. Mà sau khi nếm qua mùi vị của nàng, hẳn càng cảm thấy vật nhỏ này có thể sủng ái một chút.

Nói thế nào đây, đơn thuần lại không ngu ngốc, nũng nịu cũng không chán ghét, lúc đáp lời hẳn luôn rất thú vị, ngay cả khí chất sau khi bị hẳn vạch trần là giả vờ cũng không lả chã muốn khóc để giành sự thương tiếc của hẳn. Nàng... đầu tiên thì đỏ mặt xinh đẹp, tiếp đó thì có chút như muốn tức giận mà vênh môi, sau cùng lại yêu kiều dựa vào bên cạnh hẳn, tỏ cáo mình ăn hiếp nàng. Tiểu bảo bối như vậy khiến hẳn cảm thấy rất ngạc nhiên và mừng rỡ.

Dù sao ở hậu cung mãi cũng sẽ không còn nghe mấy ngàn lần câu đáp lời y hệt nhau nữa. Lúc đầu đối với phi tần kia, thỉnh thoảng khi hẳn có hứng cũng sẽ trêu chọc một chút, phản ứng của các nàng quả thực khiến người ta mất hứng.

Các nàng cho rằng mình kín đáo như vậy sẽ không giống với người khác, nhưng thực tế theo cảm giác của hẳn thì giống như đúc. Đa số thời gian đều khiến cho người ta nhàm chán. Nhưng hẳn cho rằng vật nhỏ không giống với người khác chính là khi ở cung yển hành động đòi ban thưởng của nàng dường như đang giễu cợt hẳn.

Hôm đó nàng cài một hoa cài đầu trên trán, mắt ngọc mào ngài, mặc một thân váy tơ lụa mỏng nhưng lại có tầng tầng lớp lớp, nhìn lại là ánh sáng lấp lánh của đồ thêu Tô Châu đính trên châu, lại nhìn lên là kiểu tóc đóa mã kế như muốn rơi xuống càng tôn lên gương mặt yêu kiều quyến rũ của nàng. Lúc nàng chậm chậm đi lên bậc thềm, nếp váy khẽ đung đưa, nụ cười như hoa đào mới hé, chớp mắt đã đầu độc trái tim người khác. Nhìn nàng vì được ăn mừng mà tươi cười thỏa mãn, càng khiến hẳn cảm thấy nàng là một thiếu nữ đơn giản, dễ thỏa mãn nhất.

Đáng tiếc hẳn lại thất vọng rồi. Vì vậy một đoạn thời gian rất dài hẳn không lật bài tử của nàng.

Thế mà Bùi Bảo lâm giống nàng nhưng lại không khơi gợi được hứng thú của người khác, chỉ học được vẻ bề ngoài. Mẫn Bảo lâm là biểu tượng của hẳn, nhưng tính tình hoạt bát không phải kiểu hẳn thích. Nghi Bảo lâm ôn nhu, lúc đầu hẳn thích như vậy nhưng hiện giờ lại cảm thấy quá tẻ nhạt. Khó khăn lắm mới có tâm tình chính là Phó Bảo lâm có tiếng đàn không tẻ khá bắt mắt trên cung yển, đáng tiếc lúc nói chuyện lại quá bình thường.

Nữ nhân thân ở nội trạch đều hiểu biết có hạn, cho dù có đọc nhiều thi thư cũng vậy thôi, chưa từng trải qua, gặp qua thì cũng vô vị. Nàng là một người đặc biệt. Lúc nàng bảo cung nữ đi mời hẳn, hẳn vừa bất ngờ lại cảm thấy nên phải vậy. Đại khái không nghĩ tới nàng sẽ giống như những phi tần khác mà chặn lại hẳn để mời đến cung của mình. Sau đó nghe nàng giải thích, lại nghe được lúc nàng ngốc nghếch vô tình dùng hai chữ "người", "ta", trong lòng không khỏi chấn động.

Giống như lần đầu tiên phát hiện nàng không hề sợ hãi khí thế của mình mà có chút xúc động. Nàng không phải muốn lấy lòng mà khoe mẽ nhưng cử chỉ tự nhiên thân mật so với người khác nịnh hót thì khác một trời một vực.

Trong khoảnh khắc nghe thấy lời nói đó, lại nhớ tới dáng vẻ ngày thường nàng ở cùng với mình. Hẳn không khỏi tin tưởng đây chính là lời trong lòng nàng, thẳng thắn bộc trực.

Điều này khiến trong lòng hẳn hết sức hưởng thụ, nhưng đến nước này hẳn sùng ái nàng so sánh với người khác chỉ nhiều hơn một chút mà thôi.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Ngoại Truyện Hoàng Đế (2)

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Từ trước đến giờ hẳn đều tin tưởng, là yêu là ma, là tiên là quỷ, chỉ cần lâu dần là không có gì không biết.

Nhưng mà, vật nhỏ lại là ngoại lệ.

Một khắc trước nàng còn kiêu kiêu mềm mại mà nằm ở trong lòng ngực mình, giọng nói ngọt ngào, giây tiếp theo liền có thể dùng dáng vẻ kiêu căng, gương nanh múa vuốt để đối phó với phi tần khác.

Ở Ngự Hoa Viên, lúc thấy nàng không cho người ta chút mặt mũi nào, dựa vào thân phận làm người ta quý xuống, trong lòng hẳn không biết là thấy thú vị nhiều hơn, hay là giật mình nhiều hơn.

"Như thế nào? Là đầu gối Bùi Bảo lâm đặc biệt quý giá, không chịu lãnh phạt sao?".

"Vân Lũ, chúng ta đi."

Nàng gặp người không chịu đi vào khuôn khổ, châm chọc người ta một câu, sau khi đạt thành mục đích liền ngẩng cao cái đầu dừa nho nhỏ, bộ dáng trẻ con rất là đường hoàng chạy lấy người.

Nam nhân luôn không thích nữ nhân quá cường thế, nhưng mà nội tâm hẳn còn sót lại một chút không vui, cũng bị dáng vẻ đáng yêu của nàng

chọc cười.

Lại vừa thấy Bùi Bảo lâm bắt chước bộ dáng của nàng, liền thấy đặc biệt chán ghét.

Hắn vốn thích phi tần ôn hòa, nhã nhặn, lịch sự, nhưng nàng lại giống như một đoàn lửa đun dầu, ở trong lòng hắn bốc cháy lên tanh tách, thời thời khắc khắc nhớ hắn, nàng là sự tồn tại không thể quên mất.

Có một đoạn thời gian hắn rất sủng ái nàng, mãi cho đến khi băng tuyết tan rã, gió xuân phất qua.

Tháng tư, trước xuân sâu [1], hắn phát hiện một bí mật của nàng -- nàng biết võ.

([1]春蒐: lễ hội đi săn mùa xuân)

Đáy lòng hắn mặc dù không nhắc lên sóng to gió lớn, nhưng cũng thật sự kinh ngạc khó xử. Để vương quý mạng, cho dù hắn đối với sinh tử không có chấp nhất như vậy, nhưng lưng hắn đeo trách nhiệm làm hắn không thể tùy ý đánh mất tính mạng của mình.

Hắn tuy rằng bị dáng vẻ của nàng đả động, không đành lòng biếm nàng vào lãnh cung, nhưng trong lòng lại thực sự xa cách nàng.

Nếu nói một mũi tên bắn rơi trâm cài của Mật Quý nhân, để đáp trả khiêu khích của đối phương, làm hắn nhớ tới sự đặc biệt của nàng, vậy thì việc Hoàng đế hồ nháo chính là một cơ hội.

Nàng dựa vào võ nghệ khác biệt với thế gian, linh hoạt giống như con mèo, nhảy lên những cành lá rậm rạp, giơ tay lấy mạng người.

"Ui chao, quả nhiên là bị bệnh lâu quá. Thiếp thân lỡ tay, còn xin Mật Quý nhân thứ lỗi."

Nàng rất trẻ con khiêu khích, lại làm hấn không nhịn được cười.

"Để ta tự tới." Nàng hất cằm lên.

"Là buổi sáng không ăn cơm no!" Nàng càn quấy.

"Hoàng thượng, thị vệ của người chỗ thị vệ dự khuyết còn nhiều không?"

"Thiếp thân lo lắng, sau khi thiếp thân chôn bọn họ rồi, ngài không ai để sử dụng nha." Nàng bốn cợt kiêu tiếu.

"Hoàng thượng cẩn thận!"

Nàng... Nàng quả thực đáng chết. So với hấn bị thị vệ tăng tăng vây lại bảo vệ, thì người nhảy đến dưới mí mắt địch nhân như nàng mới càng phải cẩn thận!

Nàng ngồi ở trên ngọn cây khê liếm vết máu trên cánh tay, cây xanh váy đen, da trắng, máu đỏ, một tổ hợp màu sắc này, cứ như vậy khắc ở trong lòng hấn. Có lẽ nam nhân luôn không chịu đựng được dụ hoặc của sắc đẹp, nàng cứu hấn, làm hấn vừa tức vừa cười, trong lòng phức tạp khó nói thành lời. Nhưng nàng lấy tư thái như vậy xuất hiện ở trước mặt hấn.

Hấn lại cảm thấy rung động.

Ở thời khắc tình nồng như vậy, tỷ tỷ nàng lại làm hại nàng sinh non, làm cho hấn đặc biệt phần nộ.

Hấn đối với hướng đi của hậu cung không thể nói là hoàn toàn biết rõ, nhưng cũng sẽ phái người nhìn chăm chăm vào một vài chỗ mấu chốt. Tiết Lục Ngạc phụng mệnh lệnh của ai, muốn lấy lòng ai để bò lên trên, do đó đi hãm hại hài tử của An Tuyên hầu. Hấn không có tinh lực để quản.

Nhưng trời xui đất khiến thế nào nàng ta lại hại chết hài tử trong bụng bảo bối, vậy nhất quyết đừng nghĩ có thể toàn thân mà lui.

Hắn biếm Tiết Lục Ngạc vào lãnh cung, cũng che giấu nguyên nhân. Thứ nhất, việc xấu trong Hoàng cung không tiện cho người khác biết; thứ hai, nàng cùng bảo bối có chung huyết thống, không khỏi liên lụy tới thanh danh, xử lý như vậy đối với việc về sau bảo bối tấn chức sẽ không gây thành trở ngại.

Nhưng mà vẫn chưa đủ.

Lần đầu tiên hắn xem tin tức thủ hạ thu thập được cẩn thận như vậy, đã biết ngay từ đầu nàng ta liền đánh chủ ý kéo cả muội muội xuống nước.

Càng biết, nàng ta là người của Hoàng hậu.

Hoàng hậu sẽ không quan tâm ai là người hắn đang sủng ái, nàng từ trước đến giờ đều ổn trụ, phi tần đang lúc thịnh sủng nàng đều sẽ không động thủ. Lần này chỉ sợ là nàng nghĩ tiện thể làm cho hắn sinh ra khúc mắc với bảo bối, nhưng lại không nghĩ tới, trong bụng bảo bối cũng mang long thai.

Cấm túc tuy là trừng phạt nhỏ, nhưng Đức phi đối với cung quyền luôn luôn như hổ rình mồi, chờ nàng được bỏ lệnh cấm, cục diện hậu cung cũng trở nên khó nói rồi.

Theo lý, hai người phân tranh, càng sẽ làm hắn đau đầu.

Nhưng là nghĩ đến cốt nhục của hắn cùng bảo bối, hắn liền không nhịn được muốn phát tiết bất mãn trong lòng. Mà Hoàng hậu thân là người khởi xướng, tất nhiên sẽ là người được chọn tốt nhất.

Hắn kinh hãi vì hoá ra bất tri bất giác, mình đã tách nàng khỏi hàng phi tần, đặt tới một vị trí đặc thù khác.

Muốn che chở nàng, sủng nàng, tùy ý nàng thích cười duyên, gây chuyện.

"Các nàng cũng không phải bảo [2] của Hoàng thượng, để ý các nàng làm cái gì."

([2]宝: ý chị Đào là bảo bối)

Nàng đã làm sai chuyện lại còn gây rối vô cớ với hân, hàng mày cong cong như vầng trăng non, đôi mắt tròn xoe thanh ánh ánh như lá sen, lông mi giống như cây quạt nhỏ phe phẩy, ra vẻ đúng lý hợp tình nhìn hân.

Một câu này liền dập tắt hỏa khí của hân, chỉ vì nói trúng suy nghĩ trong lòng của hân.

Vạn vật đều có giá trị, vì những cái gạch ngói, bồn gỗ không có giá trị đó, tất nhiên không đáng để hân làm trân bảo hân đau sủng trong lòng bàn tay.

Chẳng qua hân không nghĩ tới, gạch ngói tâm cao ngất, chỉ là một con cóc, mà cũng muốn ăn thịt thiên nga.

Một ngày vừa hạ triều, hân như thường lệ đi đến Trữ Tú cung. Xa xa thấy hai đám người đang tranh chấp ở trước Chí Nhạc trai, mấy chữ đứt quãng truyền đến như là "Sủng phi" "Tiết thị" "Bốn cung", vì nghi thức liên lụy, hân lập tức cho hạ ngự liễn.

"...Sớm hay muộn bốn cung cũng sẽ làm Hoàng hậu! Chờ Hoàng thượng trăm năm sau, bốn cung vẫn sẽ là Hoàng Thái hậu danh chính ngôn thuận... Nhi tử của bốn cung, mới là chủ nhân tương lai của thiên hạ này..."

Nữ nhân kia giống như bị điên khùng, nhưng chỉ một câu như vậy, cũng đủ làm cho hân giận tím mặt. Không có một Đế vương nào nguyện ý nghe lời nói như vậy, Hoàng đế trăm năm sau...

Tuy mặt ngoài hần vẫn bình tĩnh, nhưng Triệu Trung Tín đi theo hần nhiều năm, rất nhanh chóng cho người bịt miệng nữ nhân kia lại.

Xong việc hần cũng từng để thái y kiểm nghiệm qua xem có phải có người khác làm hại nàng ta không, nhưng vẫn không kiểm tra ra được gì, chỉ biết nàng ta xác thật bị một ít kích thích. Mà trước khi nàng ta điên khùng, chỉ từng giao phong qua với bé ngoan.

Nếu nói là bị bé ngoan dùng ngôn ngữ kích thích, vậy nàng ta dễ dàng bị kích thích nói ra lời như vậy, có thể thấy được trong lòng sớm có ý nghĩ đại nghịch bất đạo, chết cũng chưa hết tội.

Chuyện này làm hần lại một lần nữa nhớ lại, long ý ngự liễn, chưa bao giờ không phải là đồ vật Hoàng gia đồ mắt tranh chấp, hậu cung phi tần tuy tranh giành sủng ái của hần, nhưng càng là tranh long tử phượng tôn. Để bảo đảm cho mình một đời vinh hoa.

Trong lòng hần không tránh khỏi buồn bã.

"Ta muốn chính là Hoàng thượng, cái khác, có quan hệ gì với ta đâu?" Nàng ngày thường tuy cậy sủng mà kiêu, càn quấy, nhưng lúc này lại cẩn thận nói ra lời đó. Hần nhân tiện biết được.

Lời hần thật sự muốn hỏi, không đợi hần nói, liền tranh tới nói trước.

Hần thích nhất đôi mắt của nàng, trong sáng sạch sẽ, chân thành cố chấp, cũng không né tránh khi hần nhìn thẳng.

Có lẽ ở ngay lúc này, ở lúc hần quyện với tranh đoạt chốn cung đình, lúc thật tình bị phủ bụi trần, những lời này của nàng tuy rằng vô cùng đơn giản, cuối cùng lại đưa nàng tới trước mắt mình.

Không phải là châu báu kim ngọc, không phải là vật phẩm có giá trị, hoặc là một sủng vật có thể thương yêu, mà là một tư thái bình đẳng, một

nữ tử sống sờ sờ.

Cuối cùng là không thể ngăn cản, nàng vào trong tâm hắc.

Chỉ là lúc này rung động trong lòng cũng chưa được vững vàng, chỉ một gậy của Hiền phi lúc sắp chết, hắc liền nhẹ nhàng dao động lên.

Hắc không phải một Hoàng đế sẽ bị nữ nhân dẫn đường, mặc dù là thổi gió bên gối, cũng chỉ có một mình bé ngoan có thể thổi. Dao động như vậy, ở lúc hắc kéo tơ lột kén, sau khi tinh tế suy ngẫm, rất nhanh liền biến mất.

Về sau, lúc cảm tình tích lũy theo ngày tháng, dần dần trở nên sâu nặng.

Cho dù có trở ngại, nhưng bọn hắc có Thừa Cảnh, có đối phương, những sóng gió đó đều không tính là cái gì. Tiền triều là chiến trường, hậu cung là Tu La địa ngục, chỉ có Dực Khôn cung nàng ở, là thuộc sở hữu của hắc.

Tin tức có liên quan đến nàng đều rất nhanh được đưa tới trước mặt hắc, vốn là Mẫn Tiệp dư dựa vào long thai trong bụng mà ngăn nàng lại, khóc rồi lại diễn, cầu nàng thành toàn.

"Bốn cung không thích, người làm khó dễ được ta?"

Năm đó nàng còn non nớt, áo mỏng quả hạnh hồng, song tấn quạ non sắc, hắc cảm thấy nàng đường hoàng đáng yêu.

Mà hiện giờ nàng không phải là gai mềm nữa, đối thủ liền uốn gối quỳ xuống, mặc dù là kẻ, cũng kém cỏi.

Bàn tay nàng mềm mại đặt ở mu bàn tay cung nữ, kiêu căng cười nhạt, rõ ràng đã thành bừa bãi, nhưng hắc vẫn cam tâm tình nguyện, dung

túng nàng ở dưới sự che chở của mình bừa bãi không ai bì nổi.

Thậm chí, là vui vẻ sủng nịch nàng.

Chuyên sủng chẳng qua là chuyện thuận theo tự nhiên, vốn dĩ không có ai khác, có thể phù hợp với mình hơn nàng.

Cho dù là ở chỗ người khác nhìn thấy một mâm thủy tinh đựng anh đào, cũng có thể làm hấn nhớ tới nàng.

Chỉ là hấn không nói, trong lòng nàng liền thập phần để ý, hấn thích xem nàng vì ghen mà phiền lòng.

Nhưng cũng luyến tiếc.

"Thật không muốn làm Hoàng hậu?"

"Cho dù làm Hoàng hậu, cũng không phải Nguyên hậu."

"Tuy rằng không phải Nguyên hậu, nhưng người trong thiên hạ toàn cho rằng vị trí Hoàng hậu mới có thể làm mẫu nghi thiên hạ, cho dù trăm cho nàng tất cả dải ngọc giống như Hoàng hậu, nhưng quan niệm của bọn họ đã ăn sâu bén rễ, không thể sửa đổi."

"Suy nghĩ của người trong thiên hạ có quan hệ gì với ta đâu, chính ta vui vẻ là đủ rồi."

Hấn cười cười, cầm tay nàng. Lòng bàn tay nàng tinh tế, có lẽ là có chút khấn trương vì sắp sửa đến đại điển phong phi, nên thấm ra một ít mồ hôi, ở dưới sự nhắc nhở của cung nữ, theo bản năng liền nhìn lại đây.

Hấn nắm càng chặt, hơi hơi mỉm cười: "Đi đi, phu nhân."

Chỉ như phu thê gia đình bình thường.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thức Tỉnh

Edit: Mẫn Lương nghi.

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Bích Đào tỉnh dậy trong cơn đau như có hàng vạn cây kim đâm vào, ngoại trừ có cảm giác đầu như sắp bị nứt ra tới nơi, ngực còn truyền tới một loại đau đớn tuy nhỏ nhưng không ngừng truyền đến, giống như từng bị vũ khí sắc bén làm bị thương.

Tiểu Tiểu à, người cứ đợi đấy, ta mà trở về thì chuyện đầu tiên phải làm đó chính là đi khiếu nại công ty game!

Tiến vào và ra khỏi phó bản sao lại làm cơ thể bị tổn thương lớn như thế này? Không phải công ty vẫn luôn tự nhận là "khỏe mạnh không ô nhiễm" sao? Đau đớn như linh hồn bị tróc ra từng lớp, sao mà tốt đẹp khỏe mạnh cho được!

Đợi cô nâng mí mắt nặng trĩu lên, thấy bên cạnh chính là cỏ xanh yên tĩnh, còn có dòng suối nhỏ trong vắt phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh rực rỡ, khung cảnh ấm áp, thoải mái, hợp lòng người.

Là cảnh tượng ở trong trò chơi.

Bích Đào giang hai tay nằm ở trên cỏ, thu thập một chút những suy nghĩ hỗn loạn, đột nhiên giọng nói lạnh lùng của cô vang lên: "Ra đi."

"Khụ khụ khụ, người đừng hung dữ như vậy chứ..." Giọng nói non nớt nho nhỏ truyền tới, tiểu bạch hồ tới gần cô, dùng miệng liếm liếm quần áo của cô, ủy khuất giống như đệ đệ nhà bên: "Dù sao ta cũng ở đây bảo vệ người từ lúc người hôn mê tới giờ nha, người có muốn ngồi xuống uống miếng nước cho thông giọng không?"

Bích Đào thích mềm chứ không ưa cứng, thấy thái độ này của nó, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng hơn một chút, dù sao bản thân cũng không tin nó có bao nhiêu phần đáng trông cậy: "Tiền căn hậu quả [1], mau nói rõ ràng cho ta."

[1] Tiền căn hậu quả: nguyên nhân ngày trước sinh ra kết quả ngày nay, ở đây ám chỉ Bích Đào đang hỏi vì sao tham gia phó bản trong game lại ảnh hưởng nhiều tới cơ thể như vậy.

"Ấy, đừng nóng vội, lần này là ở trong trò chơi, năng lượng rất dồi dào, từ từ rồi nói."

"..."

"Thật ra có một việc muốn nói trước với người, người hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Nói đi."

"Nơi mà người tới, chỗ đó thật ra chẳng phải cái phó bản nào trong trò chơi, mà là một thế giới song song."

"..." Bích Đào kỳ diệu cảm thấy bản thân không quá kinh ngạc, có lẽ là toàn bộ bầu không khí ở nơi đó cho cô một cảm giác không phải là trong trò chơi, giống như người lạc trong cảnh. Vậy mà quả thực là một thế giới song song.

"Thế mấy cái số liệu kỹ năng kia là như thế nào?"

"Ta sẽ bắt đầu nói từ lúc đầu. Thật ra chuyện người xuyên không cũng là sai lầm của ta. Cái này thật. Thời không phó bản là đồ vật nghiên cứu mới nhất của phụ thân đại nhân, nói đúng ra, là phụ thân đại nhân, hẳn vô cùng tò mò về từ trường Bermuda, sau lại trải qua nghiên cứu hết hai đời người, cuối cùng phụ thân đại nhân đột nhiên nảy ra ý tưởng -- xuyên qua thế giới khác để sinh tồn."

"Nhưng mà phụ thân đại nhân cũng không nói cho ta quá nhiều, cho nên lúc ấy ta quả thực coi đây là một phó bản trong trò chơi, sau đó tùy tiện đưa người tiến vào. Lúc phụ thân đại nhân phát hiện hệ thống kết giới từ sóng có vấn đề mới nói chân tướng sự thật cho ta. Hẳn chưa từng có thêm thành công và ý tưởng mới ở phương diện này, lại bị ta đánh bại đánh bại, đưa linh hồn sóng điện của người vượt qua thời không, thế mà thật sự thành công. Vì thế sau đó hẳn mới thông qua việc giao lưu với Nguyên thủ liên minh, quyết định đâm lao là phải theo lao, coi người như thực nghiệm giả cho thể nghiệm dị thời không. Nhưng mà người cũng biết, mặc dù thành công xuyên qua, nếu muốn thực nghiệm ở nơi đất khách thì cơ thể có thể sẽ cảm thấy không được khỏe, bao gồm thân thể của bản thân phải bị chia lìa với sóng điện linh hồn. Cho nên mấy cái công lược gì gì đó, đều là để trấn an người, khiến cho người không có chút cảm xúc kháng cự nào sinh ra, căn bản tất cả chỉ là lấy cớ."

"À đúng rồi, nghe nói nhóm anh trai người đã từng dùng các loại ý đồ lẫn con đường thuyết phục chỉ để bọn họ từ bỏ những nghiên cứu này, chỉ là Nguyên thủ tạo áp lực, nếu nghiên cứu thành công thì sẽ là phát minh chấn động toàn nhân loại, cho nên nhóm của bọn họ không thành công."

"... Không làm được thì chuyển sang cho ta làm chi." Bích Đào khóc không ra nước mắt, cho nên nói, cô yêu phải một người ngoại không (người ở thế giới khác) sao?

"Cái này... Lúc ấy Tiết Bích Đào muốn vào cung tuyển tú, ta nghĩ thay vào việc phải bị gả cho một tên công tử suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng

thì có lẽ cùng hoàng đế làm nên một mối lương duyên kinh hãi thế tục càng là một lựa chọn tốt hơn, đúng chứ? Không phải các người đều thích như vậy à?" Tiểu Tiểu lẩm bẩm, tiện đà nói một cách rất chi là hợp tình hợp lý: "Nếu đã tiến cung, muốn sống thoải mái thì đương nhiên phải lấy được sủng ái của hoàng đế. Cho nên định ra nhiệm vụ như thế thì hẳn là cũng không có gì không đúng..."

Bích Đào cúi đến nỗi trán cũng nhăn lại.

"Chuyện này thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, ta thấy trong tư liệu của người điền tên thật mới đem người ném lên thân thể của một người cũng có tên giống như người. Nhưng mà nghe phụ thân đại nhân nói, ở sau khi bắt đầu ở trong thực nghiệm rồi mới phát hiện, người có thể chất suy yếu thì linh hồn dễ bị thay đổi, cho nên nếu thay đổi thân thể này của nàng, có khả năng người sẽ không truyền tống trở về thành công -- còn Khúc Hân Nhiên kia khác thế giới của chúng ta, khác cả niên đại, không biết là đã xảy ra chuyện gì, tóm lại là không có quan hệ gì với chúng ta."

"Cái này không phải rất kỳ quái sao?" Bích Đào đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Bạn tốt của ta đã từng cho ta xem qua một quyển sách, ngoại trừ hương đi sau này, nhân vật và bối cảnh đều không khác với thế giới này..."

Sau khi nghe xong, Tiểu Tiểu chần chờ một chút, nói: "Nghe thực huyền diệu, có lẽ lời mà nhiều tác giả nói: 'trong sách là một thế giới khác' là sự thật. Chỉ là lấy trình độ khoa học hiện tại, tạm thời chưa có cách để giải thích được vấn đề này."

"Điểm số kỹ năng kia thì sao?"

"Cái này hả, rất đơn giản." Tiểu Tiểu nghe được vấn đề mà mình hiểu, vui vẻ nói: "Thật ra thân thể người và đại não của người đều có tiềm lực vô hạn, người thường sẽ chỉ có thể dùng được tới 2%. Người thêm vào điểm

số thuộc tính nào, ta sẽ kích thích thuộc tính đó, kích phát tiềm năng của người thôi -- như vậy cũng coi như là cho người thêm một phần phúc lợi."

"... Lại không phải là thân thể của ta."

"Ách, chuyện đó có liên hệ khá lớn với thân thể này và sóng điện linh hồn, chứng minh linh hồn rất tốt. Tóm lại là người không sai, có thể mang đi."

"Độ cảnh giác cũng vậy?"

"Ừ, tất cả đều như vậy, ví như độ cảnh giác, chính là cùng loại với trực giác của động vật nguyên thủy, nguy hiểm tới gần sẽ báo động trước cho thân thể. Làm cho hoàng đế hoàn toàn tin tưởng người cũng mấy cái kỹ năng linh tinh, là loại lực tương tác này thêm vào mà thành."

"Phát hiện này mới là chấn động." Bích Đào đỡ trán. Cô cũng chẳng ngờ mình được kích phát tiềm năng mới trở nên thông minh, mỹ lệ.

Tiểu Tiểu trầm mặc, hồi lâu mới nói: "Phụ thân đại nhân từng nói với ta bốn chữ: "tuệ cực tất thương". Công nghệ cao phát triển đã phá hủy địa cầu sinh tồn, kích phát tiềm năng nhân loại trên phạm vi lớn, nhưng phương diện đạo đức, phẩm tính lại không theo kịp, trong tương lai có thể sẽ mất khống chế. Cho nên sau khi kỹ thuật này được nghiên cứu ra, cũng đã bị nguyên thủ hạ lệnh phong tỏa. Chỉ là sau đó bọn họ muốn bồi thường cho người, mới cho phép người có được một số chỗ tốt."

Bích Đào không biết có nên vui mừng hay không, nàng suy nghĩ, vẫn nên đổi đề tài để hỏi: "Ừm, công nghệ cao phá hủy địa cầu, cho nên mọi người quyết định chạy sang phá hủy thế giới khác?"

"..... Khụ, sẽ có chế ước nhất định, rốt cuộc tiến trình lịch sử không phát triển đến trình độ nhất định, có nhiều ý tưởng cũng không thể thực

hiện được. Nếu có thể, đến lúc đó tiến hành di dân sang thế giới khác cũng không phải là không có khả năng, chỉ là hiện tại vẫn còn quá sớm."

"Cho nên lúc điểm số kỹ năng dừng lại ở 99 điểm thì ta liền bị tóm trở về?" Cô đột nhiên nghĩ tới vấn đề quan trọng nhất này.

"Cái này à, nghiên cứu đã kết thúc. Cái điểm số kỹ năng chỉ là làm cho người yên tâm tiếp tục sinh sống ở đó thôi, lấy cớ khiến người có động lực sinh hoạt, nếu bên này đã thu xếp xong, đương nhiên sẽ triệu người trở về."

"Chuyện đó cũng nên nói rõ ràng với ta đi." Bích Đào nhú mày nói: "Chuyện ở bên kia ta vẫn chưa giải quyết xong toàn bộ."

"Dù sao hài tử và nam nhân cũng không phải là của người, có việc gì cần phải giải quyết nữa."

"Tiểu - Tiểu!" Bích Đào trừng nó, "Sao lại nói không phải của ta? Ta sinh, ta nuôi dưỡng, ta lăn lộn chật vật dạy dỗ nó! Chính là ta!"

"... Được rồi." Tiểu bạch hồ bò đến trên người của cô, dùng đôi mắt nho nhỏ của mình nhìn lên: "Vậy đưa người quay lại đó một lần là được. Chỉ là nói thật, Tiết Bích Đào thân thể sắp hư mất rồi, cho nên ta mới kéo người về sớm như vậy. Lần này quay về ta cũng không chắc chắn là người sẽ quay về đến thời điểm nào, thời gian đại khái là sẽ rất ngắn."

"Trong lòng ta hiểu rõ."

"Nhân loại thật phiền phức." Tiểu Tiểu lẩm bẩm một tiếng.

"Từ từ, có phải ta còn có nhiệm vụ khen thưởng gì gì đó không?"

"Đúng vậy đó, còn có cả thần trang (trang phục của thần) nha." Tiểu Tiểu thanh âm vui sướng, "Người muốn mặc luôn bây giờ không?"

"... Ta muốn đổi khen thưởng." Bích Đào nhìn nó, sắc mặt bình tĩnh nhưng lại đem đến cảm giác nguy hiểm: "Nếu không thể thực hiện, ta sẽ đề đơn kiện liên minh cấp trên, các người không thông qua sự đồng ý của ta đã tự tiện lấy quyền tự do của công dân đi làm vật thí nghiệm."

"..." Nhân loại thật giáo hoạt! Nó mếu máo: "Nếu trong phạm vi ta có thể làm được thì ta sẽ làm."

Bích Đào hơi hơi mỉm cười: "Người có thể chuyển linh hồn sóng điện của ta, chuyện này đương nhiên người có thể làm được."

Tỉnh dậy vào ban đêm, Bích Đào chậm rãi mở mắt ra.

"Chủ tử! Chủ tử cuối cùng cũng tỉnh rồi."

Nàng thoáng quay đầu đi, đôi mắt vẫn ở trạng thái không khỏe, thân ảnh của cung nữ trở nên mờ lung, gia cụ bày trí tuy rằng có chút khác lạ nhưng về cơ bản lại vô cùng quen thuộc. Bao gồm bản thân ở nằm trên giường, trán nàng khẽ nhăn, nhìn đình màn chín cánh hoa sen, biểu tình có hơi mê man.

"Chủ tử cảm thấy không khỏe sao?" Vân Lũ thấy hồi lâu nàng vẫn chưa nói gì, vội vã đem chung trà để qua một bên, tiến tới dò hỏi.

Tâm mắt dần dần rõ ràng, khuôn mặt của cung nữ cũng đã dần trở nên rõ hơn, miễn cưỡng nhoẻn miệng cười: "Vân Lũ."

"Vâng, nô tỳ ở đây, chủ tử nhưng có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?" Vân Lũ vui mừng đến nỗi nước mắt lăn xuống, nàng dùng khăn hơn lau đi, nhẹ giọng nói: "Chủ tử hôn mê đã hơn mười ngày, Thái y nói là ngày hôm đó chủ tử bị thích khách làm cho kinh hãi, thất hồn lạc phách."

Bích Đào mở miệng, thanh âm nghẹn ngào, tựa hồ như cổ họng đã bị khô rất lâu: "Nước..."

"Ôi! Nô tỳ vui mừng đến quên cả việc này!" Vân Lũ vội nâng Bích Đào dậy, đưa nước lên cho nàng uống, lại lải nhải mà nói tiếp: "Ngoại trừ lúc phải thượng triều, Hoàng Thượng túc trực bên cạnh chủ tử, bây giờ Hoàng Thượng đang dạy Ngũ hoàng tử học nên ngài không thấy. Ngũ hoàng tử cũng vậy, mỗi ngày bưng ghế ngồi ở mép giường của ngài, nói nếu mỗi ngày đều đọc sách cho ngài nghe, ngài thấy phiền, sẽ tỉnh lại."

Bích Đào cười rộ lên, những người xung quanh vậy mà lại biết nàng không thích đọc sách.

Nàng đã nói, đây là hài tử nàng sinh ra, là hài tử nàng nuôi lớn, làm sao lại không phải chuyện liên quan tới nàng.

Uống hai ngụm nước cho thông giọng, Bích Đào quyết định hỏi cho rõ tình huống mấy ngày nay: "Vân Lũ, những thích khách đó thế nào rồi?" Không nhịn được lại hỏi một câu: "Hoàng Thượng không sao đúng không?"

Vân Lũ mỉm cười: "Chủ tử quả nhiên rất quan tâm Hoàng Thượng -- ngài yên tâm đi, cánh tay trái của Hoàng Thượng chỉ bị thương nhẹ, không có trở ngại gì. Phần lớn thích khách sa lưới đều tự sát, cơ mà để hai thích khách tẩu thoát. Nhưng mà nô tỳ nghe nói, là Thọ Vương cố ý thả bọn họ ra để tìm ra là ai sai khiến bọn họ."

Bích Đào hơi đỏ mặt, nếu thật là như Vân Lũ nói, hoàng đế ngồi túc trực bên mép giường một đoạn thời gian, nếu là có trọng thương, quần thần cũng sẽ không chịu để hoàng thượng cứ mãi ngồi ở đó. Là nàng lắm miệng.

"Vậy có tra ra được cái gì không?"

"Là người của Man tộc." Vân Lũ dừng một chút: "Chứng cứ chính là chủ thủ được chế thành loan đao kia, người Man tộc quen dùng loan đao, nhưng là không quen ẩn thân, bọn họ muốn ngụy trang tung tích, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn tìm được sơ hở. Nghe nói là vì báo thù cho tiểu công chúa của bọn họ."

Vì báo thù cho tiểu công chúa? Bích Đào trầm tư, đây cũng chỉ là một phần nguyên nhân mà thôi, mục đích chủ yếu là ám sát Hoàng Thượng.

Mặc dù tiểu công chúa rất được sủng ái, nhưng mà thời đại thay đổi, quốc gia hoặc là tộc nhân cũng sẽ không vì một nữ nhân mà làm ra hành động như vậy. Cũng không biết vì sao bọn họ lại có hành động như vậy, chẳng lẽ là bởi vì nghe được tin tức Lý thị diệt môn, cảm thấy đại nguyên triều có liên quan?

"Không phải còn có Nhiếp gia sao...?" Nghĩ như vậy, nàng nhẹ giọng lầm bầm.

"Nhiếp gia?" Vân Lũ hiểu được trên phương diện hậu cung, nhưng lại không hiểu nhiều về triều chính. Nàng khó hiểu, lại cho rằng chủ tử đang hỏi đến chuyện của Vinh Quý nhân, liền nói: "Đây cũng có một chuyện kỳ lạ, mọi người vốn tưởng rằng Vinh Quý nhân băng vào gia tộc có thể ở trong cung mà hưởng ưu ái, sống thong dong vui vẻ, thế nhưng Vinh Quý nhân lại đến trước mặt Hoàng Thượng cầu xin, muốn tái giá với một cử nhân họ Nhan -- Hoàng Thượng đáp ứng. Tin tức này vừa truyền ra đã làm cho không biết bao nhiêu đôi đũa trong hoàng cung bị kinh rớt."

Vậy mà cũng có thể làm như thế, chính là Bích Đào cũng có chút kinh ngạc. Chỉ là ngẫm lại, này thật ra chính là dùng cơ thiếp của mình dâng lên cho quan viên để mong có thể mượn sức, chỉ là vai chính thay đổi thành hoàng đế, mọi người liền cảm thấy hiểm lạ. Hơn nữa, người muốn mượn sức ở đây lại chính là cơ thiếp.

"Còn có chuyện gì nữa?"

"Còn có một chuyện..." Vân Lũ thở dài: "Với chúng ta thì không tính là chuyện lớn. Trinh mỹ nhân vì cứu giá mà chết, Hoàng Thượng truy phong nàng làm Trinh tần, chôn ở phi lăng."

Phong cảnh sau khi chết, một số người chỉ sợ sẽ nói là không có ý nghĩa gì. Bích Đào cũng không để ý.

"Mấy ngày nay vẫn luôn là Hoàng Thượng giúp chủ tử ăn đồ ăn lỏng, chủ tử trên người chỉ sợ không có chút sức lực nào, có cần nô tỳ đi chuẩn bị cho ngài chút thức ăn không?"

"Được, ta có chút đói bụng." Bích Đào sờ sờ bụng.

Vân Lũ cười rộ lên: "Nô tỳ liền đi chuẩn bị!" Nàng dứt lời, xoay người đi ra ngoài, thấy bên ngoài màn lụa Ngũ Hoàng tử cùng Hoàng Đế trở về, vội hành lễ, không kịp thỉnh an đã bấm báo trước: "Hoàng Thượng, chủ tử tỉnh."

Xuyên qua màn lụa mộng lung, Hoàng đế thân hình tựa hồ thẳng lên, tiệp đà vén rèm lên, bước nhanh vào, mỗi bước có chút dồn dập mà hỗn loạn. Hắn thấy bảo bối của hắn ngồi ở mép giường, tóc dài vắt ngang vai, môi đỏ tựa như củ ấu cong cong, ý cười ngọt thanh như lúc ban đầu, tâm phảng phất bị người ta hung hăng tóm lấy, sau áp lực đau đớn bị nhảy lên một cách mãnh liệt.

Hắn đến gần nàng, mu bàn tay dán trên trán nàng, giọng nói khàn khàn mà triền miên: "Bảo bối, nàng tỉnh."

Bích Đào bắt lấy tay Hoàng đế, bàn tay mang theo vết chai mỏng vẫn ấm áp như thường, nàng giống như tiểu nữ hài mà lấm bầm: "Không sốt, ta mới ngủ mấy ngày, Hoàng Thượng sao lại gầy như vậy?" Nàng lại dùng

bàn tay khác để xoa bóp mặt hăn: "Gầy quá, may là không giống như Lôi thúc thúc. Như vậy ta sẽ không yêu chàng nữa."

Hăn trước còn đang cười, sau nghe được câu tiếp theo, tròn mắt gắt gao nhìn thẳng nàng, vẻ đế vương uy nghiêm thoáng hiện: "Nàng dám!"

"Sao ta lại không dám." Đôi mắt nàng phủ một tầng hơi nước: "Chàng uy hiếp ta."

"Làm sao ta có thể uy hiếp nàng." Hăn nhìn đôi mắt ươn ướt của nàng, lòng bỗng mềm nhũn. Hăn nhẹ nhàng ôm chặt nàng, thấp giọng: "Làm sao ta có thể uy hiếp nàng. Ta chính là lo lắng, bảo bối ngoan của ta quá tốt bụng, trời cao đột nhiên muốn gọi nàng trở về -- ta phải làm sao bây giờ?"

Hăn vừa nhớ tới mấy ngày này nàng hôn mê, trong lòng quay cuồng như nước sôi. Thái y từng nói, chứng thất kinh hồn phách tùy người mà khác nhau, có khả năng cả đời đều không thể tốt lên được. Hăn lúc ấy tâm hoảng ý loạn, dâng lên sợ hãi chưa bao giờ có. Hăn lớn tuổi hơn bảo bối, hăn luôn nghĩ hăn sẽ đi trước nàng. Chỉ là hăn không nghĩ tới bốn chữ "sinh lão bệnh tử" lại bởi vì một chữ "bệnh" mà đảo lộn.

Không bao giờ có thể nhìn thấy nụ cười ngoan ngoãn ngọt ngào của nàng, nghe thấy thanh âm mềm mại lại giống như nghiền gạo nếp của nàng, còn có vẻ đường hoàng tươi đẹp của nàng khi đối phó với các phi tần. Nếu đồ vật đang là của hăn mà tự nhiên mất đi, làm sao hăn tiếp nhận được?

Huống chi, bảo bối ngoan như vậy, thích nháo như vậy, khẳng định nàng không bao giờ chịu nằm một chỗ ở trên giường. Hăn nghĩ như thế.

Nàng ngạo kiều như vậy, hăn vẫn luôn sủng nàng, nếu lúc này hăn ức hiếp nàng, nàng nhất định sẽ rất buồn, rất khổ sở. Cho nên ngoại trừ Thái y viện, hăn còn cho người đi khắp nhân gian vợ vết thuốc cổ truyền. Chỉ là, dùng bất kì dược vật nào, cũng không thể làm nàng tỉnh lại.

Mỗi ngày nàng ngủ say, hẳn cảm thấy dường như cả người đều bực bội.

May là, nàng vẫn tỉnh lại.

Bích Đào phút chốc si ngốc cười rộ lên: "Hoàng Thượng --"

"Sao?" Hẳn vuốt ve da thịt mềm mịn của nàng, trong lòng có cảm xúc thỏa mãn khó có thể miêu tả được.

Hắn còn có thể nhìn thấy nàng cười.

"Chàng không tự xưng 'trẫm' nữa." Nàng ngạo kiều cọ cọ bàn tay của hắn, trong lòng rất là vui sướng.

"Trẫm... Ta..." Hoàng đế sửng sốt, tiện đà nhìn thấy niềm vui khó dấu được của nàng, cũng nở nụ cười: "Nàng thích, về sau ta sẽ tự xưng như vậy với nàng được không?"

"Ân, Hoàng Thượng thật tốt."

KỸ NĂNG TRANH SÙNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Trở Về

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

"Về sau đừng làm ta sợ, đang yên lành, đừng đi loạn". Ngữ khí của hắn, phảng phất giống như đang nói nàng rời nhà trốn đi, có lo lắng và nghĩ mà sợ.

"Chỉ là..." Tiết Bích Đào chần chừ một chút: "Có chút lời nói ta muốn nói với Hoàng thượng".

Hoàng đế không nghe thấy nàng đáp ứng, không khỏi nhăn mày lại, trong lòng có dự cảm không tốt. Thấy nàng khôi phục thái độ trịnh trọng, mới nhấp môi cười nói: "Nàng nói".

Nàng sắp xếp lại lời nói một chút, vẫn quyết định tốc chiến tốc thắng. Rốt cục nàng cũng không biết cơ thể này có thể sử dụng được tới khi nào, nàng nói: "Thật ra ta không phải người của thời đại này. À, có khả năng chàng không hiểu ý nghĩa từ thời không, đại khái là nói, ta không phải là người của thế gian này. Đương nhiên, cũng không phải tiên nhân gì đó". Nàng nhớ tới việc đã từng lừa hắn, cười cười.

"Nơi ta sinh sống kém nơi này rất nhiều, nhưng cũng là mọi người cùng nhau sinh sống. Sau đó, bởi vì một chút chuyện ngoài ý muốn, ta chạy tới trên người Tiết Bích Đào này. Khụ, đại khái chính là hồn nhập vào cơ thể ấy... chỉ là, ở thời không kia tên ta cũng là Tiết Bích Đào".

Hoàng Đế trầm mặc xuống.

Tiết Bích Đào cong cong mi, đột nhiên tàn nhẫn cắn ở chỗ hổ khẩu[1] bàn tay hấn một ngụm, thấy Hoàng đế đau mà "Hừ" một tiếng, mới chịu nói tiếp: "Thái y nói thất hồn không sai, bởi vì đúng là linh hồn ta chạy về thời không ban đầu kia. Nhưng ta luyện tiếc chàng cùng các bảo bảo, cho nên may mắn có một người có năng lực ở chỗ chúng ta, nó tạm thời đưa ta trở về. Thời gian lần này trở về không thể rất dài, bởi vì nghe nói thân mình này không chống đỡ được bao lâu nữa, ta... Rất nhanh sẽ đi".

[1] Hổ khẩu bàn tay: Chỗ giữa ngón trỏ và ngón cái.

"Nàng trở về, chính là muốn nhìn ta và bảo bảo lần cuối cùng?". Hoàng đế lại rất nhanh tin lời nàng nói, mặt không biểu tình hỏi.

Dù sao cũng là cố nhân, mặc dù hấn không tin Phật, đối với việc bám vào người này, sẽ không quá kinh dị. Bởi vì đã rất quen thuộc. Chẳng qua đối với "Thời không" trong lời nói của nàng cũng không lý giải được thôi.

Càng nhiều hơn, là hấn tưởng tượng cái gọi là Thời không kia thành một quốc gia khác.

"Mới không phải là nhìn lần cuối cùng". Tiết Bích Đào phủ nhận. Sau đó đột nhiên nghịch ngợm cười rộ lên: "Hoàng thượng, chàng có muốn trở thành nhiệm vụ khen thưởng của ta hay không, chúng ta cùng nhau trở về?".

Hoàng đế hoảng hốt, dường như có chút há hốc miệng nhìn nàng.

Tiết Bích Đào vươn đầu lưỡi nhỏ liếm liếm nơi nàng vừa cắn qua, cho hấn một chút thời gian tiêu hóa. Sau đó, lại giương mắt, ánh mắt trong suốt mà lặp lại một lần nữa: "Nguyện ý trở về cùng ta hay không? Ừ, từ bỏ đồ vật sở hữu nơi này... quyền lợi, địa vị, danh dự, tài phú, những thứ thuộc loại vinh quang Đế vương".

"Nường!". Một tiểu bảo bảo chắc nịch chạy như bay vào nhà, đánh gãy câu trả lời của Hoàng đế. Hắc xoay mông nhỏ, động tác lanh lẹ bò lên trên giường Tiết Bích Đào, bộ dáng thuần thực kia, hoàn toàn không giống với việc biết lễ nghĩa nghiêm túc như dĩ vãng: "Vân Lũ tử tử nói người tình".

"Đoàn Đoàn!". Tiết Bích Đào ném tay Hoàng đế ra, ôm bảo bảo vào ngực: "Ai nha, nường ngủ lâu như vậy, thế nhưng Đoàn Đoàn nặng lên. Có phải chỉ nghĩ tới chuyện ăn ngon hay không, không nghĩ tới nường?".

Hoàng đế bị ném tay ra: "...". Một khắc trước thật giống như nằm mơ a.

Tiểu gia hỏa ở trong ngực mẫu thân cọ cọ một hồi lâu: "Mới không phải đâu! Là nường không ăn cơm, cho nên không có sức lực ôm Đoàn Đoàn. Là nường ăn quá ít!".

"Thì ra là như thế này, Đoàn Đoàn thật thông minh". Tiết Bích Đào thân mật chọc chọc vào đầu nhỏ của hắc.

"... Nường, Đoàn Đoàn mới không ngốc như vậy". Tiểu gia hỏa buồn bực thanh minh.

"Đúng vậy, cho nên nường khen con thông minh ra đó".

"Đến chuyện đơn giản như vậy cũng phải khen, chẳng phải đang nói đoàn đoàn ngốc sao...". Bánh bao quay đầu đi, có chút mơ hồ chân thật: "Phụ hoàng, rốt cuộc là ta ngốc, hay là nường ngốc?".

Hoàng đế vuốt ve chỗ hộ khẩu bàn tay bị cắn một ngụm, nhàn nhạt liếc hắc một cái: "Là người ngốc".

Đoàn Đoàn khóc ngã vào lòng ngực mẫu thân: "Nường người xem, thời điểm người ngủ, phụ hoàng luôn bắt nạt Đoàn Đoàn như vậy".

Tiết Bích Đào: "... " Bảo bảo, người đúng là chân truyền thật sự của nương.

Ở Dực Khôn cung tĩnh dưỡng mấy ngày, thân thể hoàn toàn chưa có dấu hiệu bị hỏng. Theo lời Tiểu Tiểu nói, lúc này hẳn sẽ không lãng phí sức lực kéo nàng trở về, chỉ có thể chờ thân thể tan tác. Nàng chỉ còn lại ít ngày, nhưng vẫn quyết định đi ra ngoài một chút.

Ngự Hoa viên vẫn luôn bừng bừng sức sống như trước, xuân ý dạt dào. Nàng cầm tay Văn Lũ cùng một đoàn cung nhân, lang thang tản bộ không có mục tiêu ở trong viên, tâm tình không thể nói là xấu, nhưng là luôn có chút mẫu thuẫn không yên.

Một khóm hoa hải đường ở trong bụi hoa đặc biệt bắt mắt, nàng không tự giác đến gần một chút.

Nàng thích hải đường, cho nên mặc kệ là lúc trước ở Phương Hoa các, hay về sau là Dực Khôn cung, cũng đều có rất nhiều loại.

Nhưng mà không đợi đầu ngón tay của nàng đụng đến cánh hoa, liền nghe được âm thanh trầm ổn không giống tiếng nữ tử, bước chân từ xa tới gần, ngay sau đó, tiếng nói tràn ngập từ tính lọt vào tai.

"Sao người lại ở chỗ này?".

Tiết Bích Đào xoay người, thấy là Thọ Vương, không khỏi cười rộ lên: "Chắc là, sao người lại ở chỗ này mới đúng". Phi tần ở Ngự Hoa viên là chuyện đương nhiên.

Thọ Vương nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

"Người muốn nói cái gì?" Tiết Bích Đào nghiêng đầu. Cho tới bây giờ Thọ Vương luôn là người dứt khoát quyết đoán, có khi nào do dự cơ chứ.

Hắn nhìn lướt qua lùm cây xung quanh, ném xuống một câu: "Nơi này không được, người đi cùng với ta". Sau đó nhắc chân liền đi.

Tiết Bích Đào nhìn về phương hướng Dực Khôn cung, nghĩ Hoàng đế còn chưa hạ triều, sẽ không trở về sớm như vậy. Hơn nữa, nếu là từ biệt, cũng muốn nói một tiếng với hắn, chỉ là không thể nói rõ giống như với Hoàng thượng được.

Nàng đẩy cành lá chặn đường ra, theo hắn đi vào nhà thủy tạ[2] có tầm nhìn rộng lớn, có chút linh ngộ, nơi này người nghe lén không dễ dàng ẩn thân, hơn nữa dù có người ở xa xa nhìn thấy, cũng sẽ không hiểu lầm bọn họ có gì mờ ám. Nơi này đúng là tốt hơn một chút so với chỗ bụi hoa kia.

[2] nhà thủy tạ: nhà xây cất bên cạnh hoặc trên nước, dùng làm nơi thưởng ngoạn hoặc nghỉ ngơi.

"Muốn nói cái gì?" Nàng lại hỏi một lần nữa.

Thọ Vương chần chừ trong chốc lát, xoa xoa thái dương, cuối cùng thở dài: "Sao người lại trở về... ta là nói, trở lại thân thể này?".

Tiết Bích Đào khiếp sợ: "Người, người, người, người làm sao biết được...?".

Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên cảnh tượng Thọ Vương vẫn luôn nói chuyện cùng linh hồn thể của mình.

Có loại cảm giác bị lột sạch quần áo.

"Đôi mắt". Thọ Vương nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng, không khỏi cười rộ lên. Hắn chỉ chỉ hai mắt mình nói: "Ta nhìn người vẫn luôn rất chuẩn".

"..." Vô nghĩa.

Hắn cười nói: "Còn có đôi mắt của người. Mèo nhỏ, người cảm thấy, vì sao thế gian nhiều nữ nhân như vậy, ta lại chọn người ngay từ thời điểm ở chung đầu tiên? Còn có Hoàng huynh, vì sao hắn chỉ độc sủng một mình người?".

"Ta lớn lên xinh đẹp, tính cách lại tốt nha". Mặt nàng cũng không đỏ trả lời.

"Điều này xác thực rất cần thiết". Hắn gật đầu: "Nhưng làm người sẽ luôn có ấn tượng đầu tiên, ngay từ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã cảm thấy người khác biệt. Rất khác biệt, không giống với những nữ nhân ta đã thấy. Ta cảm thấy ở đôi mắt của người, giống như ta có thể nhìn đến bầu trời".

"Bầu trời?" Nàng nghiêng đầu khó hiểu.

"Rất rộng". Hắn cười rộ lên, lại khoa chân múa tay thể hiện lớn nhỏ: "Trong ánh mắt các nàng chỉ có một cái sân, cực kì hẹp, các nàng thu mình lại nơi đó, vâng theo định nghĩa nam nhân cho các nàng, chỉ biết ở trong viện quanh quẩn, cùng chờ đợi. Cho nên mặc kệ các nàng che dấu thế nào, đều sẽ cho ta một loại cảm giác tử khí trầm trầm, thực không thoải mái".

"Ta thì sao?" Nàng phát hiện, nàng còn rất thích nghe Thọ Vương khen mình.

"Rất sống động. Có nhiều cách suy nghĩ rất khác biệt với người thế gian này, ta luôn không đoán được câu nói kinh hãi thế tục người nói ra tiếp theo là gì, bước tiếp theo muốn làm cái gì. Điều này làm ta cảm thấy rất thú vị".

Đương nhiên, bởi vì nàng sinh hoạt tự do ở hiện đại.

"Người nói thâm ảo như vậy, ta không thể tin tưởng được, chỉ bằng một đôi mắt?". Tiết Bích Đào cắn đầu ngón tay tự hỏi một chút, tuy rằng có

đôi chỗ không hiểu, nhưng tóm lại đều là lời hay. Bình thường đa phần hẳn đều cười chọc trêu đùa, còn tưởng rằng hẳn sẽ cho mình một lý do cho có lẽ.

Bộ dạng nàng căn đầu ngón tay tự hỏi đặc biệt đáng yêu, hẳn ngăn chặn cảm xúc muốn sờ sờ đầu nhỏ của nàng, tiến lên một bước nói: "Ta nhìn người chưa bao giờ chỉ nhìn một bộ túi da, trừ bỏ đôi mắt, còn có hơi thở. Người khác biệt với các nàng, thật ra không khác biệt về mặt ngũ quan, nhưng là... giống như châu quang bảo khí, cái loại hơi thở này phát từ trong ra ngoài. Nói như vậy, có hiểu không?".

"...Không. Chỉ bằng cái này kết luận ta không phải là người nơi này?". Có chút quá tùy tiện rồi.

"Được rồi, lừa gạt như vậy cũng không được, đành phải nói chân tướng cho người". Hẳn buông tay bất đắc dĩ mà cười, sau đó mới nói: "Thời điểm Khúc Ngự nữ bị biếm vào thiên lao, từng nhờ người tìm ta, nói có thể cho ta biết một chuyện rất thú vị, lấy chuyện này trao đổi, để ta cứu nàng ta ra ngoài".

Tiết Bích Đào cảm thấy giống như có phần đã hiểu.

Thanh danh bên ngoài của Thọ Vương, Khúc Hân Nhiên nhất định là nghĩ nói chuyện 'xuyên qua' không thể tượng tượng này với Thọ Vương, lấy tính cách của hẳn, xác thật có khả năng sẽ cảm thấy thú vị mà muốn tìm tòi nghiên cứu nhiều hơn. Khúc Hân Nhiên biết được hẳn có địa vị cao, tất nhiên có thể từ đó tìm ra con đường mưu sinh.

"À, bí mật nàng ta nói quả thật làm cho ta cảm thấy hứng thú. Nhưng là, ta phát hiện người thực sự nhắm vào nàng ta, giống như cự kì chán ghét?".

Tiết Bích Đào chớp chớp mắt.

"Người người ghét, sao ta có thể giữ lại cho chướng mắt được". Thọ Vương giống như nói chuyện rất mệt mỏi, tựa vào trên cột nhà thủy tạ, nói tiếp: "Sự tình có một thì sẽ có hai, nếu chuyện nàng ta nói chính là sự thật, ta đoán nhất định còn có người khác cũng có thể làm được. Ta đây đi tìm người thứ hai là được rồi, thời gian cả đời rất nhiều, chuyện thú vị quá ít. Chậm rãi tìm tòi nghiên cứu cũng không tồi".

... Đoán thật chuẩn, chính mình là người thứ hai.

"Sau đó, ta lại nhớ người khác biệt". Hãn giống như lâm vào hồi ức: "Lại sau đó, ngoài ý muốn có một cung nữ bên cạnh người biết được bí mật này, ta ngấm lại, hình như nàng gọi là Phụng Trà gì đó". Đương nhiên quá trình không đơn giản như vậy, chỉ cần nói chuyện không quá cụ thể với nàng, rốt cuộc thủ đoạn cũng không quá minh bạch.

Mắt phượng hẹp dài của hãn khẽ nâng, tươi cười lười nhác cùng giao hoạt: "Như vậy, người biết vì sao ta đã biết rồi chứ?".

Phụng Tử.

Tiết Bích Đào giật mình, tuy rằng điều này làm nàng cảm thấy kinh ngạc, nhưng nếu có người phát hiện, Phụng Tử xưa nay luôn cẩn thận, đúng là người có khả năng nhất. Rốt cuộc mặc kệ nàng giải thích thế nào, thói quen khác biệt, Phụng Tử có khả năng nhận thấy được.

Nhưng là, vì sao Phụng Tử không vạch trần nàng? Là cảm thấy bản thân chỉ là một nha hoàn, không thể nói ra được?

Nàng đột nhiên phát hiện, nàng không ngừng đứng ở góc độ người xem, tự nhận hiểu biết quỹ đạo của bọn họ, thật ra bọn họ cũng có hiểu biết riêng của mình. Thế giới này, cũng không phải do nàng nắm giữ trong tay.

"Tại sao lại không nói ngay từ đầu?". Tiết Bích Đào ngẩn ra trong chốc lát, sau khi hoàn hồn trừng hãn một cái: "Còn nói huyền bí như vậy,

đôi mắt hơi thở cái gì chứ".

"Như vậy, có vẻ như ta lợi hại hơn so với Hoàng huynh mà". Hãn trẻ con nói lại một câu. Tiếp theo nhìn nàng, bỗng nhiên thấp giọng cười cười, không ngờ lại nghiêm túc nói: "Là sự thật. Cho dù người đối thành bất cứ người nào, ta cũng có thể nhận ra".

Bích Đào không ngọn nguồn, tin tưởng những lời này của hãn. Nhưng là, nàng tránh né ánh mắt hãn, trầm mặc xuống.

Tuy rằng Thộ Vương không biết vì sao nàng trầm mặc, nhưng cũng chịu sự lây nhiễm của không khí, dần dần trầm mặc theo.

"Tử Quy". Nàng đột nhiên gọi hãn một tiếng.

Đôi mắt Thộ Vương nhanh chóng hiện lên một tầng ánh sáng, chính hãn cũng chưa phát hiện được ngữ khí mềm mại hơn: "Hả?".

Gió xuân thổi trên mặt hồ Bích Thủy, cùng mùi hoa lướt qua bên mái rời rạc của nàng, Tiết Bích Đào vén tóc ra sau tai, nhìn người đối diện thật lâu. Lòng mày như trắng lưỡi liềm nhẹ nhả lại, cuối cùng mở miệng nói: "Tử Quy, lực chú ý của người lên người ta quá nhiều. Như vậy không tốt".

Kỳ thật trong lòng nàng vẫn luôn có điều nghi hoặc, có lẽ từ lúc hãn bắt đầu giúp nàng mà không cần thanh danh, đã có nghi hoặc như vậy. Hôm nay nghe xong lời nói của hãn, nàng chỉ cảm thấy, giữa những hàng chữ, để lộ ra quá nhiều tin tức.

Thật ra nàng cũng biết, ngay từ đầu bởi vì hãn cảm thấy mình "khác biệt" mới có thể chú ý, nhưng thật ra, Hoàng đế bắt đầu cũng như vậy. Rất nhiều tình yêu, đều có bắt đầu như thế. Cho đi quá nhiều, đều sẽ muốn đáp lại. Cho dù không phải đơn thuần như giấy trắng, giống như không chút nào trộn lẫn cảm tình, bên trong cũng có một phần luyện mộ cầu mà không được.

Hắn thoáng ngạc nhiên, sau đó bỗng dừng cười: "Ta cũng cảm thấy như vậy".

Tất nhiên hắn thông minh, nếu không cũng không biết được những chuyện ngay cả Hoàng huynh cũng không biết. Rất nhiều chuyện cho dù không trải qua, ít nhiều hắn cũng có thể đoán được một chút.

Đáng tiếc, rốt cuộc nàng là người Hoàng huynh thích.

Đương nhiên, càng quan trọng là, nàng cũng đã thích Hoàng huynh, chính mình phảng phất minh bạch.

Hai người giống như đánh đổ nhau, nhưng thật ra trong lòng từng người đều đã rõ ràng.

Tiết Bích Đào nhẹ nhàng thở ra, nếu là ở hiện đại, có nhiều người thích mình tất nhiên nàng cao hứng, nhưng là, có thể nói bởi vì ở cổ đại, mặc dù định nghĩa đều giống nhau, địa vị Tử Quy ở trong lòng nàng cũng cực kì khác biệt. Có lẽ là bởi vì thiếu, nên mới đáng quý.

Tuy rằng nàng thích Hoàng đế, nhưng chỉ cần bản thân ở tam cung lục viện, nàng không có biện pháp nói ra toàn bộ mọi việc với hắn. Cứ như vậy, trong lòng luôn có áp lực khó chịu. Lúc này có người giống như bạn bè ở hiện đại cùng nàng bình đẳng ở chung tự nhiên, cùng một loại phương thức tư duy, không thể nghi ngờ làm nàng có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Người sẽ còn đi phải không?".

"Hả?". Bích Đào ngần ngừ một lúc, gật gật đầu: "Ừ, lần này có khả năng sẽ không ở lại lâu".

"Cũng đúng, nghe nói nữ nhân ở nơi đó của các người rất thoải mái". Hắn lẩm bẩm một câu, sau đó nghĩ nghĩ, tay chống cột đứng lên, đi đến bên

người Tiết Bích Đào, không hề báo trước mà ở trên mặt nàng... rơi xuống một nụ hôn, rất nhẹ.

"Này!" không phải nói tốt rồi sao, còn tới chiếm tiện nghi.

"Ta vẫn phải cho mình một công đạo" Hắc lù ra sau một bước, chân thật mà càn quấy: "Nhiều năm như vậy, Hoàng huynh và mẫu hậu thúc dục ta không biết bao nhiêu lần, ta cũng không nhìn trúng người nào. Người nói, tại sao người lại ở hậu cung chứ, hả?".

Mặc kệ đổi thành cái gì, hắc đều có thể trắng trợn tảo bạo mà bắt nàng trở lại.

"..." Cũng không phải là chuyện nàng muốn, là do tiểu gia hỏa Tiểu Tiểu tự cho là đúng định ra kế hoạch.

Thật ra, nếu gặp được Hoàng đế không phải là cầu Hoàng đế, sau khi rời khỏi đây nàng nhất định sẽ bóp chết tên hồ ly kia, nàng nghĩ vậy.

Hắc lười nhác đỡ ở giữa trán, phảng phất chính mình cũng cảm thấy chuyện này không giống như đang giải thích mà cười rộ lên: "Tính ra, cũng không phải do người nguyện ý". Đáng tiếc thời điểm tuyển tú, mình còn ở đất phong.

Tiết Bích Đào gật đầu: "Thật ra hiện tại ta nguyện ý".

"..." Thọ Vương vỗ đầu một cái. Sao đột nhiên cảm thấy nữ nhân này đáng ghét như vậy.

Tiết Bích Đào nhìn sắc trời, không quan tâm đến Thọ Vương đang giận dữ, bỗng nhiên nói: "Tử Quy, nếu Hoàng huynh người đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người đáp ứng ta một chuyện được không?".

"Hả?".

Lúc Tiết Bích Đào hồi cung Hoàng đế còn chưa trở về, nàng ôm nữ nhi phần nộn vào trong ngực, hát khúc nhỏ, nhẹ nhàng loạng choạng. Sủng nhi giống như rất có tinh thần, vui vẻ mà phun bong bóng, một chút cũng không có ý muốn ngủ.

Bích Đào lấy một tay ra muốn trêu chọc nàng, còn chưa đợi đầu ngón tay chọc đến, bong bóng kia liền "bang" một tiếng vỡ tan.

Hoàng đế vừa bước vào cửa thấy cảnh này bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, cười ra tiếng.

Nàng giương cổ lên: "Hàn Tử Kỳ, nữ nhi của chàng không cho ta mặt mũi".

Hắn đi đến bên nôi, nhéo mũi nàng một cái, nghiêm túc nói: "Ừ, giống nàng".

Tiết Bích Đào nghiêng đầu.

"Thời điểm nàng trị sữa người khác luôn không cho người ta mặt mũi".

"Ra thế". Nàng liếc mắt nhìn bảo bảo trong lòng ngực một cái, lại hề hề cười lộ lên: "Bảo bảo giống ta, về sau có thể gả cho một phu quân tốt".

Hoàng đế nghe xong, vốn dĩ bị tin tức Triệu Trung Tín đưa ra làm ảnh hưởng tâm tình, lại thấy vui sướng hẳn lên. Hắn ôm nàng ở trong ngực, cười nói: "Đây là đang khen ta sao?".

"Ừ".

"Bảo bối". Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Nàng với Tử Quy... Quen biết sao?".

Tiết Bích Đào hơi giật mình: "Sao tự nhiên lại hỏi cái này".

Môi mỏng của Hoàng đế khẩn trương thành một đường, nhìn qua có chút trầm trọng: "Nàng hôn mê mấy ngày nay, ta nhìn thấy một bộ diêu ở trong tráp gương lược của nàng. Tựa ở trên bộ diêu, ta có nhìn thấy qua trên tay Tử Quy, chắc là không cẩn thận móc trúng". Một hồi kia đúng lúc xảy ra chuyện Tử Quy cùng Bùi Tài nhân bị hạ được, lúc ấy hẳn nghĩ là Bùi Tài nhân, cũng không để ý.

"Còn có hôm nay, nàng với hẳn...".

"Hẳn là một bằng hữu rất tốt". Ánh mắt của nàng tự nhiên trong suốt nhìn chăm chú vào hẳn, sau đó nhẹ nhàng cười rộ lên: "Ta biết chàng tin tưởng ta mới có thể hỏi thẳng trước mặt ta những vấn đề này. Nhưng nhất định chàng cũng không cảm thấy vui vẻ gì".

Hồ hấp Hoàng đế cứng lại, lại không thể không khen vật nhỏ nhay bén.

Hẳn cau mày, gật đầu: "Một chút tin tức cũng không thu được, thẳng đến hôm nay. Ta không biết các người đã kết giao như thế nào, nếu không phải có bộ diêu kia, ta cũng sẽ không suy nghĩ miên man". Bị dẫn đến trình độ này, muốn nói không có tức giận, căn bản là không có khả năng.

Chỉ là lý trí của hẳn vẫn luôn tồn tại.

Hẳn cắn một ngụm lên môi nàng giống như công khai biểu thị chủ quyền, nghiền nát, thấp giọng nói: "Nếu không phải ta rất tin rằng người nàng thích chính là ta, cho dù mẫu hậu thương tâm, cũng phải đánh cho nó một trận".

Nếu thật sự như thế, thật ra cũng không phải chỉ đánh một chút. Chỉ là có chút lời nói, tiền đề không tồn tại, cũng không cần nhiều lời.

Giọng nói giữa không gian môi răng va chạm có vẻ hàm hồ, nàng lầm bầm: "À, cụ thể thế nào về sau sẽ nói cho chàng... Chuyện sau này chúng ta

đi, an bài của chàng không có...".

"Hả?".

"Thừa Cảnh cùng Triều Dương cho dù ở trong cung cũng sẽ có nguy hiểm". Giọng nàng lo lắng nói.

Đôi mắt Hoàng đế nheo lại, có ánh sáng nguy hiểm trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, hắn cười: "Chuyện này, trẫm sẽ giải quyết". Một khi đề cập đến việc đấu tranh, trong việc làm lời nói của hắn đều sẽ không tự giác toát ra uy nghi Đế vương. Ngay cả danh từ tự xưng cũng không tự giác mà thay đổi.

"Vâng". Một phương diện này, Bích Đào rất tự tin. Nàng ôm Sủng nhi trở lại nôi, cúi người lại hôn hôn nàng. Cười nói: "Về phía Đoàn Đoàn, để cho người làm nương này nói rõ ràng với hắn đi".

Tháng năm, năm Nguyên Trưng thứ tám, Chiêu Hoa phu nhân chết đột ngột trong Dực Khôn Cung, nguyên nhân chết đáng ngờ. Trong cung tung tin vệt Chiêu Hoa phu nhân là bị hạ độc, vì thế, khi Nguyên Trưng đế vô cùng sủng ái Chiêu Hoa phu nhân xử lý một màn này, thủ đoạn tàn nhẫn, làm người giận sôi, phi tần, cung nhân trong hậu cung bị giết nhiều vô số, tạo ra một án kinh động trời đất.

Tháng ba, năm Nguyên Trưng đế thứ chín, Nguyên Trưng đế tưởng niệm Chiêu Hoa phu nhân quá độ, thân thệ. Bào đệ Thọ Vương hiệu là Nguyên Phong để kế vị.

Bảy năm sau, Nguyên Phong đế thoái vị nhường ngôi, Ngũ Hoàng tử Thừa Cảnh do Nguyên Trưng đế và Chiêu Hoa phu nhân sở sinh kế vị, niên hiệu Nguyên Duệ, bởi vậy, mở ra một thời đại thịnh thế.

Hiện đại, trong một biệt thự ở vùng ngoại ô.

"Đào Đào, mày lại dán cho anh thứ gì!" Một gian phòng trên lầu hai chợt phát ra tiếng gào thét: "Mẹ nó, tại sao lại còn sáng lên nóng lên. Anh mày không phải chỉ giận mày một chút rồi thay đổi trang bị khen thưởng thôi sao. Chúng ta là anh em thân thiết đó! Mày thật tàn nhẫn!".

"Anh, chúng ta là anh em họ". Một thiếu nữ mặc y phục hồng phấn mở cửa đi ra, thanh âm mềm mại sửa đúng lại nói. Sau đó nàng nhìn nhìn đồng hồ treo ở chính giữa đại sảnh, một chút nhảy lên lan can của cầu thang trượt xuống, âm thanh ngọt ngào đẩy cửa lầu hai ra: "Đồ vật kia là xuân tình chuẩn bị cho ban đêm, có thể thấy rõ tư thế cơ thể nha. Tránh cho anh mơ hồ lại bị Huyền ca đề ở phía dưới".

"Tao đi---"

Cửa lớn theo tiếng này "Bang" một tiếng đóng lại.

Một cánh cửa màu đen khác cạnh gian phòng mở ra, một người đàn ông mặc áo thun màu đen đi ra, hẩn nhướn mày, tay bỏ vào túi quần đi đến gian phòng cách vách, dựa cửa nhìn người đứng bên trong, thân trên trần trụi, thân thể phát ra ánh sáng lục quang xanh biếc quanh người. Thường thức toàn thân trên dưới một lần, sau đó mới hỏi: "Làm sao em ấy biết được?".

"Sau khi nó từ nơi quái quỷ kia trở về thì biết". Người trên giường lục quang kín người lăn lộn: "Con bé này nhất định đã bị dạy hư! Dạy hư!".

"À"... Người nọ lĩnh ngộ: "Đã làm đều biết".

"..."

Mà bên kia, Tiết Bích Đào mặc váy màu hồng phấn đi tới nhà bạn tốt Tô Tiểu Nghiên.

"A, hai người hôm nay lại muốn đi à". Tiểu Nghiên ghé vào trên giường, vẽ mặt hâm mộ nhìn thiếu nữ đang sửa lỗi trình kết nối trò chơi: "Mang đặc sản về cho tớ nha".

"Tưởng bỏ!". Tiết Bích Đào làm mặt quỷ với nàng, rầm rì: "Đặc sản gì đó, sinh không mang đến, chết không mang đi".

"... Còn không phải là xuyên linh hồn sao, giống như chết vậy. Không mang theo thì không mang theo". Tiểu Nghiên nện gối đầu lên người thiếu nữ kiêu ngạo. Từ lúc nàng còn nhỏ, lúc tức giận đã làm vỡ một cái nghiên mực, sau đó nàng liền thích cách phát tiết như vậy.

Lỗ tai của Tiết Bích Đào kiêu ngạo vừa động, giống như nghe được thanh âm gì, lập tức che mặt, giả ý khóc lên: "Ô ô ô...".

Tiếng bước chân trầm ổn chậm rãi đến gần, nam nhân có nhiệt độ cơ thể ấm áp ôm nàng trong ngực, thanh âm trầm thấp như tiếng nỉ non của tình nhân vang lên, hân hân hân hân tóc đen như thác nước của nàng: "Làm sao vậy, đừng khóc".

Tô Tiểu Nghiên trợn trắng mắt: "... Anh, trước kia anh thật sự là Hoàng đế sao, sao bị cô nàng này lừa thảm như vậy!". Sớm biết rằng anh trai đau lòng cũng không phải mình, nói cái gì cô cũng sẽ không đồng ý yêu cầu của cô gái kia, đặt sóng điện nhận được của Hoàng đế lên người anh trai mình.

Chỉ là anh trai cô không có nhiều năm như vậy, thân thể luôn bị đóng băng cũng không có ý nghĩa gì. Cứ như vậy, coi như cũng vật tận kỳ dụng[2]... đi.

[2] Vật tấn kì dụng: Ý tứ các loại đồ vật phàm là có chỗ dùng, đều phải tận lực lợi dụng.

Ai, có anh trai cuối cùng cũng không tốt.

Chờ khi cô chết, đi gặp thân ca ca sám hối đi. Làm một thân trong sạch của hân hỷ ở trên người bạn bè tốt từ nhỏ đến lớn của mình.

Nam nhân đã thay tên là Tô Mặc, cười sờ sờ người trong lòng ngực mình, nói với Tiểu Nghiên: "Em lại bắt nạt cô ấy sao?".

"Ô ô ô... Anh giúp em bắt nạt cậu ấy". Người trong lòng ngực cảm thấy tìm được chỗ dựa, ra sức xúi dục.

"Anh! Anh không thể để khuỷu tay hướng ra ngoài!".

Tiết Bích Đào từ trong ngực lộ đầu ra, cầm gươm lên, kiêu ngạo nói: "Cậu sai rồi, cánh tay hay khuỷu tay của anh ấy đều là của tớ, còn có thể hướng đi nơi nào".

"..."

"Nói rất đúng". Hân cười nhẹ tràn ra, tán đồng quan điểm mạnh mẽ của nàng: "Chỉ là chúng ta đi thôi, lần trước đã hứa với Thừa Cảnh, Ánh Dương ba giờ chiều nay, chờ lâu hai đứa sẽ sốt ruột".

"A..." Nàng cắn đầu ngón tay, nghĩ nghĩ: "Đúng rồi, chúng ta đi thôi".

"Đi mau đi mau". Tô Tiểu Nghiên tức giận dùng gối đầu che mặt lại: "Không muốn nhìn hai người ân ân ái ái".

Tiết Bích Đào vui sướng cười ngọt ngào: "Tớ đi đây. Cậu cứ tiếp tục thu thập da hồ ly đi - Tô Đặc Nghiên".

"Đã nói đừng có gọi biệt danh này nữa!". Lại một cái gối đầu bay qua, hai người đã biến mất trong những tia sáng màu trắng, gối đầu rơi xuống đất.

Tô Tiểu Nghiên lật mình, nhìn trần nhà tự hỏi.

Muốn đi thu thập da hồ ly hay không, có lẽ thu thập đến cái đầu nào gọi là Tiểu Tiểu --- chính mình có thể tìm ra được một đoạn lương duyên vượt thời không hay không?

Ừ, cứ làm như vậy đi!

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Ngoại Truyện Triều Dương

Edit: Bình Lương viện

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Ta tên là Triều Dương, Triều Dương trong "Ngô đồng sinh hĩ, vu bỉ triều dương". [1]

[1] Ngô đồng sinh hĩ, vu bỉ triều dương: là một câu thơ được trích trong "Kinh Thi" - là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 305 bài thơ.

Bản gốc:

鳳凰鳴矣、于彼高岡。

梧桐生矣、于彼朝陽。

Phiên âm:

Phượng hoàng minh hĩ, vu bỉ cao cương

Ngô đồng sinh hĩ, vu bỉ triều dương

Dịch nghĩa:

Chim phượng chim hoàng cất tiếng, âm thanh vang trên sườn núi cao

Ngô đồng mọc lên, sum suê nắng sớm

Dịch thơ:

Phượng hoàng cất tiếng,

Trên ngọn đồi cao,

Ngô đồng sinh sôi,

Trong ánh sáng mai.

(Nguồn: Sưu tầm)

Ta còn một nhũ danh là Sủng nhi. Phụ hoàng từng nói, ta là con cưng của toàn bộ triều Đại Nguyên.

Nhưng mà từ khi mình bắt đầu ghi nhớ được, ta đã cảm thấy phụ hoàng và mẫu phi rất thần bí. Cung nhân đều nói rằng hai người đã về cõi tiên, ca ca lại thường xuyên len lút mang theo ta quanh đi quẩn lại, chạy đến rất nhiều chỗ đẹp trong cung ngoài cung, đi tìm bọn họ. Ta đoán, nhất định là bọn họ len lén chạy ra ngoài chơi, lại không muốn mang theo ta và ca ca.

Bọn họ trông chẳng giống với người trong tranh - Dực Khôn cung có một bức họa, ca ca nói rằng gọi nó là "Ảnh gia đình". Trong bức họa kia, ta vẫn còn nhỏ, được mẫu phi ôm vào trong ngực, nhìn trông thật nhỏ - thế nhưng ta có thể cảm giác được, bọn họ chính là phụ hoàng và mẫu hậu.

Có lẽ là vì ánh mắt bọn họ nhìn ta rất ấm áp.

Hì hì, hoàng thúc từng khen ta, nói cảm giác của ta cũng nhanh nhạy như thúc ấy. Hoàng thúc thật là tự luyện quá đi!

"Triều Dương, chuẩn bị xong chưa?"

À, ta nghe được giọng nói của ca ca, hôm nay là thời gian gấp mặt phụ hoàng, mẫu thân. Ta vội vội vàng vàng dọn dẹp thuốc màu cùng màu nước mà mẫu thân mang tới, giặt sạch bút, thổi thổi tranh còn đang vẽ dở, sửa sang sạch sẽ mà đi ra ngoài.

Ta cột lại tóc, chỉnh lại vạt áo - ta hiện tại đã 15 tuổi, là tuổi thích làm đẹp mà.

"Ca ca, nhìn muội tốt không?" Ta vui sướng nhào vào trong lòng ca ca, ngửa mặt hỏi huynh ấy.

Ca ca cẩn thận quan sát ta, gật đầu nghiêm nghị: "Tốt."

Gương mặt ca ca lúc nào cũng mang vẻ đoan chính, chắc là do hoàng thúc quăng đi gánh nặng, đem quốc sự đều đặt ở trên đầu ca ca. Nhưng mà nhìn vẻ mặt ca đứng đắn, kỳ thực đều là ý xấu đầy bụng, luôn nghĩ làm sao để khi dễ ta.

Dù vậy, ta rất thích ý lại vào ca ca.

"Hai người các người, đem bản vẽ và áo choàng của công chúa lấy tới, rồi lấy hộp điểm tâm đã chuẩn bị xong giao cho Lý Trung Nghĩa." Ca ca vẻ mặt nghiêm túc mà phân phó hai cung nữ đi theo ta.

"Nô tỳ tuân mệnh." Hai nha đầu làm như chịu không nổi áp lực, không ngừng cúi thấp người, mỗi người bận rộn đi làm việc của mình.

Chỉ là trước khi đi hai người ấy liếc nhìn ta, muốn nói lại thôi, dường như muốn nhắc nhở ta cái gì.

Ta nghiêng nghiêng đầu, có chút khó hiểu.

"Ca ca." Hai tay ta vòng trên cổ của ca ca, cười hì hì làm nũng: "Ca công muội đi tới cửa."

"Sẽ sớm lập gia đình, vậy mà tính tình vẫn còn trẻ con." Ca ca mặc dù đang thở dài, nhưng vẫn xoay người nửa ngồi nửa quỳ, chờ ta ngồi lên lưng.

"Có lấy chồng hay không thì cũng vậy." ta chu mỏ: "Giống như chim hoàng yến bị giam lại, muội chỉ có thể ở trong phòng vẽ. Muội càng muốn được vẽ ở bên ngoài, giống như phụ hoàng và mẫu thân đi rất nhiều chỗ khác nhau, vẽ được nhiều phong cảnh khác nhau."

Ca ca không có trả lời, bình ổn mà cất bước, không nói được lời nào, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Tròng mắt ta đảo một vòng, bóp mặt của ca ca, mềm nhũn gọi: "Đoàn Đoàn ~" đáng tiếc mặt của ca ca đã trở nên cứng rắn, không còn dễ bóp như lúc còn bé rồi.

Bước chân của ca ca quả nhiên dừng lại một chút, sau đó uy hiếp: "Còn kêu nữa ta quăng muội vào cái ky hốt rác."

"Hừ." Ta ngẩng cằm, không tin những lời này của ca ca.

Mẫu thân rõ ràng nói cho ta biết, người thường gọi ca ca như thế, vậy mà ca ca lại khi dễ ngược lại ta!

Hai chúng ta từ mật đạo trong cung điện chạy ra ngoài. Hoàng đế cải trang vi hành, con đường này là tiện lợi nhất.

Nhưng mà chỗ ấy có hơi xa, đánh xe một mạch đến vùng ngoại ô mới dừng lại. Nghe được tiếng "Hí" ta nhanh chóng nhảy xuống, không để ý ca ca ở phía sau thở dài bất đắc dĩ, nhưng mà lúc này dường như có điểm vui vẻ?

Đập vào mắt là cỏ xanh mướt mà, mặt trời đang chiếu những tia nắng vàng rực rỡ ở phía trên, đến gần hồ nước trông như được nhuộm một màu

vàng.

Bầu trời xa xa là màu xanh lam trong suốt.

Trời đất thật rộng quá đi.

Ta dang hai cánh tay, chớp mắt hít một hơi không khí mát mẻ.

"Sùng nhi."

Cách đó không xa, phụ hoàng và mẫu thân đang vẫy tay với ta. Ta bước chân nhẹ nhàng bay nhào qua, cúi đầu vào lòng mẫu thân. Phụ hoàng đứng một bên lúc này lại cười ha ha.

Mẫu thân đang vỗ về tóc của ta cũng cười rộ lên.

Ta ngẩng đầu, nháy mắt mấy cái: "Làm sao vậy?"

"Bảo bối nhà chúng ta chắc chắn là ra khỏi cửa mà quên soi gương." Trong mắt mẫu thân chứa đầy ý cười, ngón tay lau một chút bên gò má, sau đó phì cười nói: "Tiểu hoa miêu, cọ thuốc màu lên từ lúc nào? Đã cứng lại, mẫu thân lau cũng không hết."

Thuốc màu?

Ta bỗng dừng nhớ lại, quay đầu lại nhìn ca ca: "Ca, ca vừa nãy mới còn nói "Tốt!" Hèn gì hai nha đầu kia đều có vẻ mặt muốn nói mà không nói được, thì ra là khuất phục trước uy quyền của ca ca!

"Rất tốt." Ca ca mỉm cười: "Rất buồn cười."

"..."

Ta đã nói rồi! Ca ca cả người đầy ý nghĩ xấu, nhất định phải đề phòng mà!

"Triều Dương, qua đây."

Ta tròng mắt, không qua.

Ca ca mỉm cười: "Không qua?"

Kinh nghiệm nhiều năm ở chung nói cho ta biết, mỗi khi ca ca cười lên, độ nguy hiểm thật sự không thể nào so sánh được với lúc không cười.

Vì vậy ta bất đắc dĩ bước chầm chậm qua.

Không nghĩ tới ca ca ở cuối đường cầm trong tay một tấm khăn, dường như là mới được làm ướt ở trong hồ. Ca ấy cầm khăn giúp ta lau thuốc màu trên mặt, động tác rất nhẹ nhàng.

Ôi, ca ca chính là như thế đấy. Khi dễ ta xong liền cho một trái táo ngọt, nên cuối cùng ta cũng không đành lòng tố cáo ca ca với phụ hoàng.

Ca ca cũng không dám làm càn như vậy với phụ hoàng.

"Nương." Lau xong khuôn mặt, ta đi tới dựa vào người mẫu thân, giọng ngọt ngào nói: "Ca ca hôm nay nói với con, muốn người tìm cho ca ca một mối hôn sự."

Mẫu thân vén khóe môi, cười rộ lên: "A? Thừa Cảnh coi trọng cô nương nhà ai thế?"

Mặt ca ca không chút thay đổi: "Nương đừng nghe Triều Dương nói lung tung."

"Muội đâu có nói lung tung, hồi nãy trong cung ca ca vừa mới nói, muội nhớ rõ ràng." Ta cười giả hoạt, bắt đầu đổi trắng thay đen. "Hơn nữa, đại thần trong triều đều vì chuyện này mà bàn tán âm ỉ, nói rằng hoàng thúc lấy lý do không muốn thành thân sinh con, quân nạp hậu cung để nhường ngôi cho ca ca, ca ca cũng không thể nào dùng lại chiêu thức ấy."

Vế sau của câu này là thật.

Lúc nói chuyện thật thật giả giả, sẽ làm người khác dễ dàng tin tưởng. Đây mà điều mà hoàng thúc dạy ta, hì hì, hoàng thúc - người nghiên cứu những thứ này vẫn đáng tin hơn.

"Con tạm thời không có coi trọng ai cả." Ca ca nhanh chóng phủ nhận: "Còn về phía triều thần, đến năm con hai mươi tuổi, con sẽ cho bọn họ một câu trả lời."

Hắn cũng muốn giống phụ hoàng tìm được người mình thích. Hơn nữa, nương từ đầu đến cuối cũng không phải chính cung Hoàng hậu, điều này cứ làm hắn canh cánh trong lòng, mặc dù nương không hề để bụng những thứ hư danh như thế này.

Nếu như hắn có người hắn thích, hắn muốn dành cho nàng những thứ tốt nhất.

Phụ hoàng như có điều suy nghĩ, nhìn ca ca một hồi, trầm ngâm gật đầu: "Chính con quyết định là được."

Lại có thể đối phó xong một cách đơn giản như vậy, ta có chút ỉu rĩ. Ngược lại ta nghe thấy ca ca nói: "Nhưng mà về Triều Dương..."

Quả nhiên!

Ngay cả khi biết ca ca chuẩn bị nhắc tới cái gì, ta chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường [2] mà thôi. Ta không nghĩ đến vừa mới thoát khỏi nhà tù vàng son này liền chạy đến một nhà tù bằng bạc đâu.

[2] tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

"Muội ấy có thiên phú về vẽ tranh, lại không muốn bị gò bó ở một chỗ. Nương, người cảm thấy, dẫn Triều Dương đi theo đến nơi đó... Thế

nào?"

Mẫu thân hơi giật mình, nhìn ta một chút, sau đó cười rộ lên: "Kỳ thật nường cũng từng có ý muốn đó, Triều Dương tính tình vui vẻ hoạt náo, sống ở trong hoàng cung sẽ gò bó nó. Có lẽ bởi vì nó là con nường sinh ra, không giống với người nơi này, ngược lại lại giống người sống cùng với nường ở bên kia."

Phụ hoàng cũng nói theo mẫu thân: "Làm họa sĩ tự do cũng không tệ."

Mẫu thân gật đầu, sau đó nhìn về phía ca ca: "Chẳng qua là, mặc dù hiện tại nơi đó đang phổ biến rộng rãi việc người xuyên không du ngoạn, nhưng làm giấy cư trú nhất định vẫn có khó khăn. Theo ta thấy, Sủng nhi yêu thích việc du lịch, bên này cảnh sắc cũng rất hợp lòng người. Tạm thời làm trước cái hộ chiếu du lịch, qua lại hai bên cũng không tồi."

"Sủng nhi cảm thấy thế nào?" Mẫu thân nghiêng đầu hỏi ta.

"Có thể đi rất nhiều nơi sao ạ?" Ta có chút tỉnh tỉnh mê mê.

"Đúng, muốn đi nơi nào cũng được. Ở bên này để cho ca ca phái người bảo vệ con. Ở chỗ của nường, để phụ hoàng, nường hay các cậu bên ngoại thay phiên cùng con chu du thế giới để vẽ thật nhiều vật, có tốt không?"

"Huynh đệ của nường?" Ta nghĩ tới mấy người Tiết phủ.

Mẫu thân cười sờ sờ đầu của ta, nói: "Là những người khác, bọn họ rất thương con."

"Nghe cũng không tệ lắm." Ta cười hì hì: "Nếu như không tốt, con sẽ nói với nường."

Ca ca nhú mày một cái, lại nói: "Nhưng mà nường..."

"Đoàn Đoàn." Mẫu thân sờ sờ mặt của ca ca, ôn nhu gọi: "Nường không phải là lo lắng con cô đơn ở chỗ này mới không cho Sủng nhi ở bên kia đi theo chúng ta. Con chưa đi đến đó xem đâu, ô nhiễm môi trường nghiêm trọng, đặc biệt là ở trong nước. Phong cảnh nước ngoài khác ở đây, Sủng nhi đi cũng tốt. Còn ở trong nước, còn không tốt bằng bên này."

Phụ hoàng luôn luôn tán thành lời của mẫu thân, lúc này cũng không ngoại lệ, như bình thường cổ động nói: "Hơn nữa không cần đường ray, đoàn tàu trôi lơ lửng có tốc độ phi hành cao hơn, xe ngựa còn thua xa. Đi qua rồi có khi Sủng nhi còn thích nơi này hơn."

"Nường và phụ hoàng nói đúng." Ca ca trầm tư một lúc, cuối cùng gật đầu nói: "Con thăm nghĩ nường nói bên kia tốc độ nhanh, muốn tránh cho Triều Dương trên đường gặp nguy hiểm, nhưng quên mất quan trọng là phải có hứng thú."

Ta cười híp mắt, kéo cánh tay của ca ca: "Muội cũng đã 15 tuổi rồi, ca ca cũng nói là có thể gả chồng rồi. Thay vì nghĩ đông nghĩ tây, còn không bằng ca ca đem mọi sự việc xử lý tốt, dành ra một khoảng thời gian cùng với muội và nường đi đến nơi đó tham quan một lần."

Ca ca cười: "Ta đương nhiên là muốn đi. Chỉ là..."

"Tiểu hoa miêu, muội rồi cuộc cũng chịu thừa nhận, là muội muốn gả chồng?" Cánh tay còn lại của ca ca bóp mặt của ta: "Còn dám vu khống huynh trưởng của muội."

"Nường, mau đem Đoàn Đoàn vứt xuống cái ky hốt rác đi." Ta che khuôn mặt lại, nhất quyết không chịu bị bóp mặt.

Phụ hoàng và mẫu thân nhất thời đều cười ra tiếng, chỉ có ca ca là đen mặt lại.

Từ trong kẽ tay ta lộ ra con mắt, len lén thè lưỡi trêu ca ca.

Gió từ hồ nước thổi đến, lướt trên váy làm tà bay nhẹ nhàng. Ánh nắng ấm áp chiếu lên cỏ, làm cho chúng ta đều tràn đầy ấm áp, nụ cười tươi như gió xuân tháng ba, sáng sủa vui mừng.

Nơi đây chính là "tháng ba" của nhân gian, mùa xuân hoa nở ấm áp.

"Công chúa, bản vẽ của người." Thân tín của ca ca - Lý Trung Nghĩa cầm bản vẽ từ trong xe ngựa mang tới, đưa cho ta.

Ca ca lúc nào cũng rất hiểu ta, vị ngọt trong lòng ta ngày càng tăng thêm mà cười rộ lên.

Ca ca nhất định đã biết, ta đã không nhìn được, muốn đem cảnh tượng này vẽ xuống.

KỸ NĂNG TRANH SỬNG

Chân Lật Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Ngoại Truyện Dáng Múa

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Khi Vạn Quốc hạ triều, năm nay Oa Quốc[1] tiến cống đồ vật, trừ bỏ giống như với năm vừa rồi, còn có thêm mấy đôi guốc gỗ đặc biệt thú vị, nam phương nữ viên [2], lụa tơ tằm màu sắc rực rỡ điểm lệ như Oa Quốc, bản chất mộc mạc hoa văn hào phóng để bổ sung cho nhau.

[1]: Oa(倭): người Nhật Bản, theo cách gọi của người Trung Quốc, thời xưa.

[2]: Điều này bắt đầu với lịch sử của giày. Ở Trung Quốc, lịch sử của giày có thể được bắt nguồn từ thời kỳ văn hóa Yangshao, có lịch sử hơn 5.000 năm.

Triều đại Tần đã thành lập nhà nước phong kiến tập trung đầu tiên của Trung Quốc. Để củng cố chế độ phong kiến, hoàng đế không chỉ thống nhất đất nước bằng văn bản, trọng lượng và các biện pháp, mà còn thành lập các quần áo, vương miện, thực hiện một loạt các hệ thống trang phục. Trong phong kiến việc nam tôn nữ ti, theo thời gian của bức tượng "Thiên phương địa viên" cho biết người đàn ông mang giày đầu vuông, tượng trưng cho dương khí mạnh mẽ, phân biệt với trời, một người phụ nữ có thể mang giày tròn, ý chỉ nhu thuận nhẹ nhàng, phải theo chồng (tòng phu). Đây là nguồn gốc của "Nam phương nữ viên".

Hoàng đế đem tấu chương đặt trên bàn một cái cạch, cười: "Đây là cả đám đang hòa theo khóc than với trẫm."

"Chẳng lẽ cống phẩm thiếu?"

Tiết Bích Đào cảm thấy buồn chán khi phải làm việc ở trong phòng Hoàng đế, trên bàn màu sắc rực rỡ của mấy bản lụa vẽ đồ vật. Từ xa nhìn lại cũng là một dải lụa có hoa văn đẹp, nhưng quốc dân yêu thích tranh vẽ chính là triền chi hoa điều [3], chuỗi ngọc thụ thảo [4], và bút ống tre, toàn những thứ tinh tế và tinh xảo.

[3]: Phượng là con trống, hoàng là con mai, đôi chim vua của loài chim này thuộc linh điều; hoặc các tranh hoa điều, mẫu đơn.

[4]: Chuỗi ngọc cỏ may mắn

Trong mắt đen của Hoàng đế chột hoảng loạn đến khó chịu, trong chớp mắt có chút kinh diễm sau đó ánh mắt tránh né, trong miệng nói ra: "Chẳng lẽ nàng đã đoán ra được."

"Tất nhiên." Nàng mỉm cười trở lại, tóc đen mềm rũ trên vai, càng tôn lên má hồng đáng yêu: "Bằng không sao lại đưa guốc gỗ. Chẳng lẽ không phải khiến cho chúng ta tận tình dẫm đạp à? Cũng làm khó bọn họ một phen khom lưng uốn gối, khom uốn đến khổ tâm."

"Ha ha, vậy mà nàng cũng có thể xuyên tạc ý người khác." Hoàng đế để nàng nói được thoải mái thì tiến lên ngoéo mũi nàng một cái, vô cùng thân mật.

Y như rằng, Tiết Bích Đào liền tiến lên cọ vào hình rồng vàng trên long bào, nói như mèo con: "Sao lại là ta xuyên tạc chứ? Chính miệng bọn họ không thừa nhận nhưng trong lòng chưa chắc lại không có ý nghĩ như vậy. Chúng ta lại không phải không có guốc gỗ."

Hoàng đế lại cúi đầu nhìn bên sườn vai của mình có một ít vết loang lổ xanh đỏ, dờ khóc dờ cười.

Rốt cuộc cũng bị vật nhỏ chèn ép lấy mất khăn tay.

Đằng này hắt lại cứ thích bộ dáng làm nũng của nàng, dù làm bẩn long bào cũng thật sự cam tâm tình nguyện.

"Nếu đã như vậy thì năm này liền thả cho bọn họ một con ngựa?" Hoàng đế lại gần nhìn khăn tay trong tay của nàng, bút liền bị nàng ném một cái, lựa vừa thu lại, cả người xoay lại đối diện để giấu sau lưng không cho hắt nhìn.

"Chỉ là muốn xem Hoàng thượng có tâm tình gì, tâm tình tốt đến đâu, liền mở một khe hở ở ngón tay xem như cho bọn hắt có cơ hội thở dốc. Tâm tình không tốt thì năm tiếp theo thu gấp đôi đi." Đôi tay của nàng giấu sau lưng, mím cười mà nhìn thẳng hắt.

Vốn dĩ là Hoàng đế muốn quây với nàng, nghe được câu "cơ hội thở dốc" ở phía sau, không thể không dừng lại, như đang suy tư gì đó.

Nhưng mà chuyện triều đình khô khan nhàm chán như vậy, quá mất mặt cho nên hắt liền không hỏi nữa, chờ sáng sớm ngày mai tuyên các đại thần nghiêm túc thảo luận mới là lẽ phải.

Bỗng dưng hắt tiến lên, một tay bóp chặt vòng eo đối phương, một tay bỏ ra sau tìm kiếm: "Đừng nghĩ dời sự chú ý của trẫm đi, cho trẫm nhìn xem, vẽ cái gì nào?"

Vốn dĩ Tiết Bích Đào nghĩ hắt sẽ không chú ý lạng lẽ nhón chân rời đi, không nghĩ đến hắt hoàn hồn nhanh như vậy, may mắn là nàng nắm chặt trong tay, hắt lại không có dùng toàn lực, chỉ là muốn giỡn với nàng, một thế như này cũng không đoạt đi được.

"Không cho nhìn." Nàng thấy đồ vật còn ở trong tay, không khỏi đặc ý le lưỡi với hắn.

Từ xưa tới nay thí dụ thường nói cho chúng ta biết, tự làm bậy không thể sống. Chuyển thành từ ngữ hiện đại mà chính là không tìm đường chết thì sẽ không phải chết. Tiết Bích Đào tự gây họa, chết đặc biệt nhanh. Không đến một lát liền bị ôm ném lên trên giường, suýt nữa là khiến đồng tấu chương đụng đến chèn trà rồi.

Hoàng đế biết làn da nàng mỏng mềm, rất mẫn cảm, cho nên không cần chọn nơi xuống tay, bởi nơi nào thì nàng đều ngứa nha.

Động tác này, chọc nàng cho đến lúc mặt đỏ, khóe mắt mơ hồ có nước đọng, cười đến không nói nên lời, giày thêu sớm đã bị cọ rớt, nàng liền lấy chân đạp hắn ra, vừa một bên nũng nịu: "Tránh xa thiếp ra, đừng tới đây."

Hắn bắt gót chân nhỏ trắng như tuyết ở trong lòng bàn tay, dùng một ngón tay lại gãi gãi.

Tiết Bích Đào cười nghiêng ngả, không có kịp thở ra hơi quát lớn hắn.

Bên chân giường còn bày ra hai đôi guốc gỗ, nam phương nữ viên, một đôi được đính thạch lưu hồng, chung quanh được đánh bằng bạc so với phẩm vị là hoàn toàn không giống, nhưng cũng mới lạ. Đôi kia thì nhìn rất tôn quý, Hoàng đế đảo mắt nhìn qua, không khỏi muốn đem nó tới chà lên gót chân nhỏ trắng nõn này, không biết sẽ như thế nào nhỉ?

Hắn tự mình thử nghiệm xem.

Bích Đào xưa nay ngay cả khi cắt móng chân cũng sẽ thường hay rứt chân lại, khi còn ở hiện đại nàng vẫn không quen mang dép lười, hiện giờ bị Hoàng đế ép buộc nàng mang đôi guốc mộc vào chân, thật sự là không quen chút nào, bị ngứa đến mức vùng chân đá loạn xạ vào long thể Hoàng đế.

Hoàng đế bị đá vào cánh tay, cảm giác đau đớn liền truyền đến.

"Nàng còn dùng sức, hửm?" Hãn mỉm cười, trói hai chân của nàng lại, bàn tay to lớn giữ chặt đôi guốc mộc, chính là không cho nàng ném guốc xuống.

Giữa khe hở ngón tay có dải lụa cọ xát, thật sự là quá mức khó chịu. Nàng vẫn dùng thủ đoạn quen thuộc để làm nũng, dựa đầu vào trong ngực Hoàng đế, mềm mại cuộn người lại, nén cười ra nước mắt, làm nũng với hãn: "Ngài lấy ra đi."

Hoàng đế bị nàng làm nũng cũng thực dễ nói chuyện, lại đùa với nàng trong chốc lát, liền bỏ tay ra.

Hãn dịch chuyển chung trà ra xa tấu chương một chút, nhớ lại khi nàng xuống giường chỉ nghe được âm thanh guốc gỗ phát ra "lộc lộc" một tiếng, sau đó cũng không có động tĩnh gì nữa, không khỏi nghi hoặc quay đầu lại nhìn.

Ai ngờ cô nương sợ ngứa của nhà hãn đang cúi đầu nhìn chân, ngón chân trắng nõn ngọc ngậy, cảm thấy thú vị nên ngón chân càng chà sát lên lớp vải lót bằng vải bố màu đỏ, làm nổi bật hơn làn da mềm mại sáng bóng của nàng. Cũng không có bỏ guốc mộc ra.

"Làm sao vậy?" Hãn buồn cười nhìn nàng đang tự đắc chơi đùa, muốn ôm nàng vào trong ngực.

"Thì ra cũng không ngứa như vậy."

Bích Đào thấy thú vị lại ngọc ngậy vài cái, sau đó đi qua đi lại "Lộc lộc" vài bước, càng chơi càng nghiện.

Khi đi phát ra tiếng động tựa như gõ nhịp, nàng nhớ lại những động tác của bài múa, thoát khỏi vòng tay của hãn, nâng dải lụa trong tay lên che

ngiên mặt, vừa lộ ra một đôi mắt đen láy chớp đến linh động nghịch ngợm, còn cười khanh khách.

Ánh mắt Hoàng đế dời từ đôi mắt nàng xuống khăn lụa.

Hắn vừa định nhân cơ hội nhìn rõ bức họa, nàng lại giống như đoán được ý hắn, thân thể linh hoạt lui về phía sau, thu dải lụa lại, đôi guốc gỗ đi trên mặt sàn phát ra âm thanh trầm bổng, nàng kéo giãn khoảng cách với hắn, trong phạm vi vài bước chân nàng cũng có thể múa, uốn dẻo vòng eo, thu hết ánh mắt kinh diễm của đối phương vào mắt.

Một khúc nhảy đặc sắc này mang phong cách cổ xưa, phỏng theo các phu nhân nhà Hán, khi được khen ngợi cũng vênh tay áo khom lưng cúi chào.

Khi múa khúc này phải có tay áo dài và cái eo dẻo dai, dải lụa dài trong tay nàng phất phơ như sóng nước, chân cũng nhẹ nhàng uyển chuyển, nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, vòng eo chậm rãi lắc lư, tư lụa mềm mại như sóng nước, vô cùng thú vị.

Lại cười, nghiêng eo sang bên cạnh, chân còn chưa thu nên tạo ra một tư thế cong cong cực kỳ mềm dẻo, dải lụa vòng qua sau tóc, vương lại ở sườn mặt, có thể thấy được ánh nhũ đỏ bạc lấp lánh tươi sáng, càng làm nổi bật thêm mái tóc đen như mực, mặt trắng như ngọc.

Sau đó tay áo vung ra rồi hợp lại, khom lưng, phong cách cổ đại hòa với tiếng guốc mộc, giống như nữ tử đi ra từ bức họa trên tường, sau lưng là bức tranh nàng vẽ, người khác đều là đường cong cứng nhắc, duy nhất chỉ có nàng là nhẹ nhàng hạ xuống đất, uyển chuyển linh hoạt.

Hoàng đế như bị mê hoặc, cánh tay mới vừa rời bị nàng thoát khỏi cũng chưa hạ xuống, vẫn đang duy trì tư thế cũ, chờ nàng đặt bàn tay trắng nõn mềm mại của mình vào.

Sau mỗi bước chân là một tiết tấu lộc cộc, hai chân nhanh nhẹn dạo thành một vòng tròn nhỏ, dải lụa phất phơ theo mỗi cử động của nàng, giống như lần đầu tiên gặp người lạ, thẹn thùng xoay lưng lại. Lại như cảnh đào vượt tường, cánh tay nhẹ nhàng lên xuống, khuôn mặt như hoa đào từ từ quay lại nhìn.

Ngay tại trong thời khắc này giống như một cảnh hoa, như là một chiếc áo màu hồng như hoa đào, như là mỹ nhân như họa.

Sau một khoảng yên tĩnh là lời khen ngợi và tiếng vỗ tay cùng vang lên.

Tuy rằng người xem chỉ có một, nhưng quan trọng nhất là -- trong lòng Hoàng Đế cực kỳ vui vẻ.

Ôm mỹ nhân như tranh vào trong ngực, Hoàng đế thỏa mãn nói không nên lời. Hắn sớm biết eo của bảo bối rất mềm mại, lại không biết khi nhảy múa sẽ có một tư vị tiêu hồn như vậy.

"Sao trẫm lại không biết nàng còn biết nhảy múa vậy, hửm?"

"Mới học theo thư tịch, thấy ta múa đẹp không?" Nàng đang rất thoải mái, hơi ngửa mặt ra sau, có vài phần nghịch ngợm đặc ý.

"Rất đẹp."

"Hoàng Thượng chưa thấy qua người trong tranh đâu, đó mới thật sự là đẹp. Tay áo rộng chín thước --" Nàng làm bộ khoa tay múa chân diễn tả: "Thủy tự tổ hoa [5], nhưng lại không được đẹp. Với trình độ vừa rồi của ta chẳng là gì cả, chỉ có thể che mắt Hoàng thượng thôi."

[5]: Kiểu múa cổ điển của trung quốc. Sử dụng ống tay áo dài để múa.

<https://youtu.be/f5n-boqqM1w>

Nàng làm bộ thoát ra, cầm dải lụa trong tay che hai mắt Hoàng Đế lại. Hoàng Đế nắm chặt, cười cười thu dải lụa vào tay mình, tiếng nói trầm thấp: "Chờ nàng học xong, trăm sẽ chờ nàng đến che đôi mắt trăm."

"Cho dù là che mắt, trăm cũng nhìn thấy được nàng." Hắn bỏ dải lụa qua một bên, ở bên tai nàng lẩm bẩm lời âu yếm.

"Vậy hiện tại ta đi luyện tiếp." Nàng ngượng ngùng mở miệng, trong mắt lại nóng lòng muốn thử. Ở chỗ này cũng không có gì làm, hiếm khi có việc khiến nàng hứng thú, âm thanh của guốc gỗ thật sự rất dễ nghe, nàng cực kỳ thích.

Chỉ tiếc trước kia không dám thử mang nhiều hơn, vừa cảm giác hơi ngứa liền rút chân về, chưa từng mang vào.

"Ừm--" Hoàng đế ra vẻ trầm ngâm, sau một lúc lâu mới nói: "Chúng ta đổi chỗ luyện đi."

"Chỗ nào?"

Nàng vừa dứt lời đã bị hắn ôm đến mép giường đang rũ màn trướng xuống, nào đâu có luyện "múa", đã quá rõ ràng rồi. Nàng xấu hổ buồn bực, vừa nắm vừa nhéo, liền đánh hắn mấy cái.

"Hôn quân."

Lời này có hơi nặng, nhưng Hoàng đế cũng không bực, bước đi nhẹ nhàng, điềm nhiên mỉm cười mà cãi lại: "Dù vậy cũng là do nàng mê hoặc."

"Á --" Nàng bị đè ở trên đồng chăn mềm, thân thể hơi lún xuống, đôi phương tùy ý cởi y phục, lắc lư trước mặt nàng tươi cười đắc ý.

"Trăm biết nàng cũng rất muốn, hửm?"

Hắn áp sát tới, trong tay hắn vẫn luôn nắm dải lụa của nàng lắc lư trước mắt, khàn khàn cười: "Hồ lô lao vào chỗ chết. Bảo bối ngoan, nàng muốn nhĩ tử thì cứ nói với trẫm là được. Mấy món đồ cát tường cũng không hữu dụng với trẫm đâu."

"..."

Hiện tại giải thích với hắn, nàng là bởi vì ngành sản xuất truyện tranh của Oa Quốc vô cùng phát triển, nhớ tới hồ lô bản lĩnh siêu cường, trí dũng song toàn của Oa Quốc cho nên mới vẽ cái này...

Hắn sẽ tin sao?

Vậy là thêm một bộ truyện nữa đã kết thúc. Bốn cung không biết nói gì ngoài việc cảm ơn các nàng đã luôn ủng hộ Lãnh Cung.

Lãnh Cung cũng luôn cố gắng mang đến nhiều bộ truyện chất lượng hơn nữa đến các nàng, rất mong các nàng sẽ góp ý thêm cho chúng ta, nhưng nhớ nhẹ nhàng thôi, trái tim các nương nương mong manh lắm không chịu nổi trà đạp đâu nha.

Yêu các nàng!

#HyHoangThaiph

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Xuyên Qua](#)

[Chương 2: Khúc Nhạc Đạo](#)

[Chương 3: Tuyển Tú](#)

[Chương 4: Thổ Lộ Tình Cảm](#)

[Chương 5: Phong Vị](#)

[Chương 6: Nhập Cung](#)

[Chương 7: Thịnh An](#)

[Chương 8: Thị Tầm](#)

[Chương 9: Phần Mềm Hack](#)

[Chương 10: Sủng Ái](#)

[Chương 11: Mừng Tám Tháng Chạp \(1\)](#)

[Chương 12: Mừng Tám Tháng Chạp \(2\)](#)

[Chương 13: Mừng Tám Tháng Chạp \(3\)](#)

[Chương 14: Sửa Trị](#)

[Chương 15: Quân Cờ](#)

[Chương 16: Có Thai](#)

[Chương 17: Chân Tướng](#)

[Chương 18: Cung Yến \(1\)](#)

[Chương 19: Cung Yến \(2\)](#)

[Chương 20: Cung Yến \(3\)](#)

[Chương 21: Cướp Người](#)

[Chương 22: Hòa Hảo](#)

[Chương 23: Phật Quỳ](#)

[Chương 24: Tính Kế](#)

[Chương 25: Công Phòng](#)

[Chương 26: Tháng Tư](#)

[Chương 27: Oanh Yến](#)

[Chương 28: Kiêu Mị](#)

[Chương 29: Vân Hương](#)
[Chương 30: Giường Cung](#)
[Chương 31: Thích Khách](#)
[Chương 32: Nhận Sai](#)
[Chương 33: Thọ Vương](#)
[Chương 34: Màu Đỏ](#)
[Chương 35: Câu Đố](#)
[Chương 36: Hãm Hại \(1\)](#)
[Chương 37: Hãm Hại \(2\)](#)
[Chương 38: Cá Cảnh](#)
[Chương 39: Thi Ân](#)
[Chương 40: Trân Tần](#)
[Chương 41: Sợi Tơ \[18+\]](#)
[Chương 42: Anh Đào](#)
[Chương 43: Ẩn Thân](#)
[Chương 44: Xem Kịch](#)
[Chương 45: Đồng Hương](#)
[Chương 46: Ghen Ghét](#)
[Chương 47: Khối Bằng](#)
[Chương 48: Sữa Đặc Ngọt](#)
[Chương 49: Rơi Xuống Nước](#)
[Chương 50: Hoa Điền](#)
[Chương 51: Vật Hi Sinh](#)
[Chương 52: Tắm Nước Nóng](#)
[Chương 53: Thất Tịch](#)
[Chương 54: Tin Tức](#)
[Chương 55: Mang Thai](#)
[Chương 56: Thư Tình](#)
[Chương 57: Phản Công](#)
[Chương 58: Chấm Bình](#)
[Chương 59: Rượu Ngon](#)
[Chương 60: Ôn Nhu.](#)

[Chương 61: Bụi Bặm](#)
[Chương 62: Xinh Đẹp](#)
[Chương 63: Vạn Tuổi](#)
[Chương 64: Chết Non](#)
[Chương 65: Gọi Đầu](#)
[Chương 66: Hiền Phi](#)
[Chương 67: Đa Tâm](#)
[Chương 68: Nhiều Mây](#)
[Chương 69: Giọt Nén](#)
[Chương 70: Lục Thảo \(Cỏ Xanh\)](#)
[Chương 71: Con Mèo](#)
[Chương 72: Hoa Nhài](#)
[Chương 73: Sinh Con Trai](#)
[Chương 74: Đầy Tháng](#)
[Chương 75: Tín Nhiệm](#)
[Chương 76: Phiên Lê](#)
[Chương 77: Đi Cung](#)
[Chương 78: Thư Phòng](#)
[Chương 79: Bắt Gian](#)
[Chương 80: Vả Mặt](#)
[Chương 81: Tuyển Tú \(1\)](#)
[Chương 82: Tuyển Tú \(2\)](#)
[Chương 83: Giao Thủ](#)
[Chương 84: Lấy Lòng](#)
[Chương 85: Say Rượu](#)
[Chương 86: Nón Xanh](#)
[Chương 87: Tiêu Phi](#)
[Chương 88: Đập Phá](#)
[Chương 89: Chuyên Sủng](#)
[Chương 90: Duyên Phúc](#)
[Chương 91: Hoa Sen Ngày Mưa](#)
[Chương 92: Phi Yến](#)

[Chương 93: Gánh Tội Thay](#)
[Chương 94: Có Thai](#)
[Chương 95: Hội Đèn Lồng \(1\)](#)
[Chương 96: Hội Đèn Lồng \(2\)](#)
[Chương 97: Bộ Hoàn](#)
[Chương 98: Va Chạm](#)
[Chương 99: Hỏa Hình](#)
[Chương 100: Sự Việc Kết Thúc](#)
[Chương 101: Ác Mộng](#)
[Chương 102: Mã Cầu](#)
[Chương 103: Quân Cờ Bỏ Đi](#)
[Chương 104: Xúc Động](#)
[Chương 105: Tính Toán](#)
[Chương 106: Ấm Áp](#)
[Chương 107: Lời Đồn](#)
[Chương 108: Trâm Bạc](#)
[Chương 109: Sủng Nhi](#)
[Chương 110: Phu Nhân](#)
[Chương 111: Ngoại Truyện Hoàng Đế \(1\)](#)
[Chương 112: Ngoại Truyện Hoàng Đế \(2\)](#)
[Chương 113: Thức Tỉnh](#)
[Chương 114: Trở Về](#)
[Chương 115: Ngoại Truyện Triều Dương](#)
[Chương 116: Ngoại Truyện Dáng Múa](#)